

Giới thiệu Cực Phẩm Khí Phụ

Thời không đại thần chết tiết, lấy việc công làm việc tư, đưa nàng tới một nơi khác thay hẳn làm việc. Xuyên qua chưa được bao lâu, trực tiếp bị bắt về nhà, người ta lại không phải phạm nhân. Nửa đêm xuất hiện một tên gia hỏa lạnh như băng, nàng Mộ Dung Ý Vân đồng cảm dâng cao, trực tiếp đem người ta giấu trên giường.

Cái gã đẹp trai, nhân phẩm không tệ kia một mực đòi phải báo đáp nàng. Gặp gỡ ngoài ý muốn đã định trước bọn họ không ngừng dây dưa với nhau. Ba ngày sau nàng phải lên kiệu hoa gả ra ngoài, còn chưa bái đường, tân lang đã trực tiếp đưa tới một phong hưu thư. Nàng hiện tại dù sao cũng là nữ nhi của tiền bối vô lâm có uy tín danh dự, sao có thể không nề mặt như vậy? Trong lòng nàng bốc hỏa muốn tìm tên tân lang chết tiết kia lý luận lại bị người ta trực tiếp dùng một quyền đánh nát kính mắt, Mộ Dung Ý Vân nâng kỳ thật là bị cận thị, không có kính mắt, chẳng lẽ phải làm người mù sao? Nàng muốn báo thù, tìm tới cửa nhà tên biến thái để nhìn kia đại chiến ba trăm hiệp, cuối cùng bị người ta ném ra ngoài. .

Nàng – Mộ Dung Ý Vân đột nhiên thành khí phụ (người vợ bị chồng ruồng bỏ)? Khí phụ thì sao? Bỏ cô nương dù là khí phụ cũng là cực phẩm khí phụ. Nàng nửa đêm chui lỗ chó chạy ra khỏi Mộ Dung sơn trang, nàng thề, nhất định phải đánh chết tên bệnh thần kinh kia. Nàng là khí phụ, là sũu nữ (người xấu xí), là ác nữ, bên người lại có một đại đội đẹp trai như vậy? Ngay cả tên bệnh thần kinh lúc trước hưu nàng cũng thành một người trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Sũu nữ, ác nữ, vẫn là biệt danh của ta. Bằng hữu xưng hô ta như vậy, bạn học vẫn bảo ta như vậy, mẹ kế cùng muội muội dùng hai từ này nhục nhả ta. Kỳ thật, ta có một cái tên rất đẹp, nhưng rất ít người nhớ rõ. Từ năm ta bốn tuổi, cái tên Mộ Dung Ý Vân này cũng được mai táng theo theo mẫu thân đã mất vì bệnh nặng. Rất khó tìm được một người còn nhớ rõ cái tên này, ngoại trừ ta còn có một người nữa, hẳn chính là phụ thân ta. Đối với ta mà nói, hẳn có nhớ rõ hay không cũng vậy, ta căn bản cũng không để ý. Bởi vì hẳn không yêu ta, không cần ta, ở ngôi nhà đó ta chỉ như không khí. Hẳn cũng có tình thân, hẳn cũng là một từ phụ (người cha dịu dàng, hiền hậu, yêu thương con cái). Chỉ có điều đứa con được hẳn yêu là muội muội nhỏ hơn ta sáu tuổi, chỉ ở trước mặt muội muội, hẳn mới là từ phụ. Tác dụng của hẳn đối với ta mà nói chính là y thực (áo com) phụ mẫu, không phải phụ mẫu mà là y thực phụ mẫu. Mà ta đối với hẳn lại giống như một sủng vật, một sủng vật được nuôi do ngoài ý muốn. Nói là ngoài ý muốn nhưng cũng không hẳn là ngoài ý muốn. Trước khi ta bốn tuổi, hẳn rất yêu ta, bởi vì hẳn yêu mẫu thân. Sau khi ta bốn tuổi, mẫu thân rời khỏi thế giới này, ta liền trở thành một người dư thừa. Khi ta năm tuổi, mẹ kế bước vào nhà ta. Mẹ kế là một vũ nữ, phẩm hạnh có thể tưởng tượng được. Khi đó nàng chưa có đứa nhỏ cho nên còn có tình yêu thương đối với ta. Một năm sau muội muội ra đời, ác mộng của ta chính thức bắt đầu. Một năm kia, ta sáu tuổi, ta thực khờ dại, thấy phụ thân ôm muội muội thì luôn mặt dày đi tới gần hẳn, hy vọng hẳn cũng có thể ôm ta một cái nhưng đối lại là ánh mắt chán ghét của mẹ kế, ánh mắt sắc bén của phụ thân. Ta nghĩ phụ thân không thích ta là bởi vì ta không xinh đẹp còn muội muội có khuôn mặt xinh đẹp. Để chiếm được một chút tình thương đáng thương của phụ thân, để có thể làm cho phụ thân liếc mắt nhìn ta thêm một cái. Ta cố gắng học tập, cố gắng đứng đầu lớp. Ta đã làm được, hàng năm đều đứng thứ nhất, đối lại là đôi mắt to trong veo như nước có thêm một cặp kính. Ta đeo kính lại càng thêm khó coi, tất cả mọi người bảo ta sũu nha đầu, phụ thân càng thêm chán ghét ta. Ta không cam lòng, không cam lòng mất đi phụ thân như vậy. Ta tham gia đủ loại câu lạc bộ: đàn tranh, thư pháp, đàn thanh (vẽ), cờ vây, vũ đạo ... ta đều học rất nhanh, mọi thứ đều làm rất tốt. Vô luận là dùng tiêu chuẩn hiện đại hay cổ đại đánh giá ta, ta đều được xem như một đại tài nữ tiêu chuẩn nhưng phụ thân vẫn không liếc mắt nhìn ta một cái. Lớn lên, ta dần dần mất đi ảo tưởng về một chút tình thương của hẳn, vì thế đang từ một đứa con gái ngoan ngoãn ta trở nên quái đản, phản nghịch, tính gắt gỏng che dấu nhiều năm cũng dần dần lộ ra. Ta như một con cua, gương mặt mùa mưa vuốt, công kích tới mỗi người muốn khi dễ ta. Ta làm con cua, làm con nhím, chỉ là để bảo hộ chính mình, lưu lại một chút tự tôn đáng thương. Cái tên ác nữ này từ đó về sau xuất hiện trong cuộc sống của ta.

Hai mươi ba tuổi, ta nhìn qua thực bình thường, mặc đồ nam, để tóc dài, đeo một đôi mắt kính to 800 độ, kẻ vai sát cánh cùng vài người bạn, xuất hiện trước mặt giáo viên, rơi vào danh sách tuyệt đối không nên đụng tới. Ta lớn lên không xuất chúng nhưng cũng không tính là xấu tới mức không thể gặp người. Trừ bỏ khuôn mặt này có lẽ là thực xin lỗi quốc gia, đáng người và các mặt khác coi như là trên mức trung bình. Trong môi trường khủng long nhiều như mây ở học viện Lý Công này, ta cũng được coi như bánh trái thơm mát, bên cạnh cũng không thiếu mấy tên choai choai đầu óc phát nhiệt. Kết cục của bọn họ chỉ có một, bị người nào đó cưỡng ép một chút, ba năm không dám tới gần nữ sinh. Mà người nào đó kia, tất nhiên chính là ta, càng thêm cùng cố địa vị ác nữ. Ta chỉ cao 1m65, cơ thể nhỏ nhắn, trông cũng yếu đuối nhưng lấy thân thủ hiện tại, mười nam nhân to lớn cũng không phải đối thủ của ta, có ngày hôm nay toàn bộ là do mẹ kế ban tặng.

Phụ thân có tài sản khoảng chừng mấy triệu, ta và muội muội đều là người thừa kế hợp pháp. Để muội muội có thể độc chiếm gia sản, nàng nhiều lần muốn diệt trừ ta, vận may của ta cũng không tệ, thoát được vài lần. Năm ta mười tám tuổi, mẹ kế lại một lần nữa phải sát thủ tập kích ta, một nữ nhân Nhật Bản tên là Sơn Bản Tuệ Từ đã cứu ta. Kiểm thuật Tây Dương của nàng xuất thần nhập hóa, theo ý kiến của ta, hoàn toàn có thể so sánh với võ công cổ đại. Sơn Bản Tuệ Từ là huấn luyện viên của một trung tâm huấn luyện võ thuật. Để học được kiểm thuật của nàng, ta không hề suy nghĩ liền đăng ký tham gia vào trung tâm huấn luyện kia.

Nghĩ tới mình lúc nào cũng có thể bị ám sát, ta liều mạng luyện tập. Sơn Bản Tuệ Từ là người rất tốt, sau khi biết đến tình cảnh của ta đã rất thông cảm cho ta tham gia. Năm năm sau, ta học được kiểm thuật Tây Dương một cách kỹ càng, tuy rằng không phải võ nghệ cao cường giống như trong tiểu thuyết võ hiệp vẫn viết nhưng tự bảo vệ mình là tuyệt đối không có vấn đề.

Ta, Mộ Dung Ý Vân cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nhân tài máy tính chuyên nghiệp ba năm cấp cao, hội trường hội học sinh, đứng đầu vũ đạo, quán quân võ thuật. Ta đã cho ta là rất tài giỏi, nào biết được ở người trong mắt khác ta vẫn là sũu nữ, ác nữ. Ác liền ác đi, mấy năm nay thịnh hành nữ

sinh dã man. Xấu liền xấu đi, thế kỷ hai mươi một sừ nữ lên ngôi.

Cuối cùng cũng tới nghỉ hè, ta không muốn về nhà, một mình đến Tô Châu nghỉ ngơi. Cha nhiều tiền như vậy, tương lai không biết có thể đến tay ta hay không, không tiêu cũng phí.

Mới vừa xuống xe, ta kéo vali đi thẳng đến khách sạn ta đã ở n lần kia, vừa mới tới cửa, bằng hữu Tiểu Bình đã gọi điện thoại tới, nói là có việc gấp, bảo ta lập tức quay về.

”Tiểu Bình, có chuyện gì tốt nhất nói rõ ràng cho ta, nếu không khi ta trở về ngại tự gánh lấy hậu quả.” Con mẹ nó, Tiểu Bình chính là thích gây sức ép ta, nằng có việc quái gì cơ chứ.

Mới năm ngoái ta đến Nhật Bản tắm suối nước nóng, mới vừa xuống nước nàng đã gọi điện thoại nói có chuyện gấp. Ta chưa kịp nói gì, lập tức bay trở về Thượng Hải, nàng lại nói cho ta biết nàng phát hiện một thẩm mỹ viện mới, muốn dẫn ta vào thử một chút, ta đánh cho nàng ba ngày không xuống giường được. Những chuyện tương tự thật sự nhiều lắm, ta không thể tin tưởng kẻ lừa đảo này được.

Tiểu Bình chợt nhả nói: “Ác nữ, ngại tên là gì a? Ta vừa nghe được tin mới, sắp có thi đấu võ thuật quốc tế, là quán quân võ thuật quốc tế, ngại đương nhiên phải tham gia, ta đã báo danh giúp ngại. Một tuần sau bắt đầu thi đấu ở khu vực Thượng Hải, lập tức trở về cho ta.” Tiểu Bình, ngại cũng biết làm chuyện tốt sao.

“Tiểu Bình, nể tình ngại là bạn chí cốt, ta mua quà cho ngại, muốn cái gì?” Ta luôn luôn biết tri ân a.

“Không cần, ngại mang giải quán quân thế giới về cho ta là được.” Tiểu Bình tốt như vậy sao? Thực nhìn không ra nàng còn thuộc loại thanh niên ái quốc nga.

“Thực lực của ta ngại còn không rõ ràng sao, ta đáp ứng trước giải quán quân toàn quốc cho ngại.”

“Không thêm, ngại trước tiên phải đi tìm binh khí đã, lần trước kiếm của ngại bị đối thủ đánh gãy. Ngại không sợ mất mặt nhưng ta còn ngại a, nếu làm kiếm bị gãy thành mấy đoạn đừng nói ngại quen biết ta.” Thật là có chút hồ thẹn, lần trước ta mua tạm một thanh kiếm thường, tới lúc tranh giải á quân lại bị chặt đứt. Kết quả không đạt được quán quân toàn quốc khiến cho Tiểu Bình vẫn luôn lấy việc này dả kích ta. Lúc ấy ta rõ ràng sắp thắng, chỉ vì thanh kiếm kia a.

“Tiểu Bình ngại cảm miệng cho ta, còn nói lung tung đợi ta trở về đánh cho ngại kêu cha gọi mẹ. Ta sẽ làm được, ngại cũng chú ý một chút, có binh khí tốt lập tức mua cho ta, ta trở về sẽ tặng lợi tức cho ngại.”

“Thật sự? Hào, nhất định thế.” Cảm thú, vừa nói có lợi tức liền tích cực như vậy. Ta thực hoài nghi nàng sẽ tới hàng via hè nào đó tùy tiện tìm một thanh binh khí rồi bán với giá cao hơn mấy lần cho ta, Tiểu Bình tuyệt đối là người như thế.

“Đi tìm chết đi.” Ta cúp điện thoại, đi vào khách sạn.

Một phút sau có một tin nhắn gửi tới: “ác nữ, nói thật với ngại, chú ý thân thể, mau chóng trở về, phải thắng nga.”

Ta trả lời: “Tiểu Bình, nể tình ngại nói vài vâu tiếng người, ta sẽ mua quà cho ngại.”

Ta tắm qua, đang muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, vừa mới nằm xuống được ba giây, điện thoại đã vang lên.

“Uy, sư phụ.” Sơn Bản Tuệ Tử? Ta nghỉ ngơi nàng cũng muốn nói với ta về chuyện thi đấu võ thuật.

“Àn, Ý Vân, ngại đang ở đâu?”

“Ta ở Tô Châu nghỉ hè? Ngại có phải muốn nói chuyện thi đấu võ thuật, ta cũng vừa mới được biết, nhưng đã báo danh. Một tuần về sau ta sẽ về kịp để tham gia, ngại yên tâm” Vài năm gần đây, nàng vẫn đảm đương cả hai vị trí nghiêm sư và tử mẫu, đối với nàng ta tuyệt đối không phát hỏa nổi.

“Ý Vân, nửa năm trước ta dạy cho ngại bộ kiếm pháp kia học thế nào rồi?”

“Nga, chính là bộ kiếm pháp ngại nói chỉ dạy một lần, còn lại ta phải tự mình lĩnh ngộ, bộ kiếm pháp giống Thái Cực kiếm mà cũng không phải Thái Cực kiếm kia?” Thực không biết hiểu thế nào, có điểm giống kiếm thuật Tây Dương nhưng cũng không phải kiếm thuật Tây Dương. Giống Thái Cực mà cũng không ruyệphải Thái Cực, chính xác phải nói đem kiếm thuật Tây Dương và Thái Cực kết hợp lại.

“Đứng rồi, lĩnh ngộ thế nào?”

“Ta cũng không biết, dù sao ta cảm thấy đó chính là dung hợp giữa kiếm thuật Tây Dương với Thái Cực, vừa cương vừa nhu.”

“Không sai, bộ kiếm thuật này chính xác có cương của kiếm thuật Tây Dương, nhu của Thái Cực kiếm. Nửa tháng trước ta nghe được tin thi đấu võ thuật thế giới, hơn nữa ta nhận được tình báo, lần này tham gia có một vị cao thủ kiếm thuật Tây Dương chân chính, ngay cả ta cũng từng thua dưới tay nàng. Cho nên ta cố ý sáng chế bộ kiếm thuật này, hy vọng ngại có thể khắc chế nàng.”

“Ta đã biết, ta sẽ cố gắng luyện tập. Hiện tại ta đã lĩnh ngộ khá nhiều, khi gặp được vị cao thủ kia, hẳn là đã luyện thuần thục rồi.” Kỳ thật ta cũng không lo lắm, xe tới chân núi ắt có đường a.

“Hào, đúng rồi, trận đấu lần này có thể tự mang binh khí, ngươi nên tìm một thanh kiếm. Khi thi đấu vòng loại ngươi có thể lấy kiếm của ta dùng, nếu gặp vị cao thủ kia, ta nghĩ ngươi nên tìm một thanh kiếm cổ. Bộ kiếm thuật kia ta nghiên cứu trên cơ sở võ thuật Trung Quốc, có vài phần giống võ công cổ đại.” Nàng cười cười nói: “Nhà ngươi có tiền như vậy, tìm một thanh kiếm cổ chắc là không thành vấn đề.”

“Nghe, đã biết.” Ta trả lời thật dễ nghe, chính là ta đến đâu tìm một thanh kiếm cổ. Nhà của ta tuy có tiền, nhưng có những thứ có tiền cũng không mua được a. Kiếm cổ, hiện tại là quốc bảo a, không phải dùng để cho ta đánh nhau.

Sau khi nghỉ ngơi đủ rồi, ta đi đến quầy tiếp tân, hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi làm có thể mua kiếm cổ ở đâu.”

“Thực xin lỗi, ta không biết. Bất quá đi thẳng về phía trước 100m, quẹo trái sẽ nhìn thấy một hàng đồ cổ, có thể tìm xem.” Hình như trước kia ta có đi qua đó vài lần, nhưng chưa nhìn thấy kiếm cổ.

Trời ạ, ta không hoa mắt chứ? Vừa mới đi ra khỏi khách sạn đã thấy một lão nhân gầy còm đẩy một chiếc xe bán hàng rong, trên xe còn bày rất nhiều kiếm. Ta vội vàng đi qua xem, có một xe “bảo kiếm”, đúng vậy, bất quá tất cả đều làm bằng gỗ, là đồ chơi lừa tiểu hài tử a.

Lão nhân thấy ta cầm lấy không nổi buông, cười tủm tỉm nói: “Tiểu cô nương, không mua một thanh?”

“Không cần, ta muốn một thanh kiếm cổ thật sự, tất cả kiếm của ngươi chỉ là đồ chơi cho trẻ con.” Nếu là ta đem loại kiếm này đi tham gia trận đấu, không bị cười chết mới là lạ. Lão nhân cười tủm tỉm nói: “Cô nương, thực ra ta có một thanh kiếm cổ, không biết cô nương có thể trả giá hay không.”

“Thật sự?” Ta vui mừng đứng dậy.

“Ngươi xem” Lão nhân nói xong lấy ra một cây trâm, ta nhận lấy, nhìn phải nhìn trái, nhìn qua có vẻ giống kiếm nhưng mỏng manh như vậy, lại ngắn như vậy.

Nếu nói là cây trâm, thiết kế thật sự không tốt lắm. Đây là một cây trâm có phần đầu giống đám mây, trên đám mây có một viên đá màu lam, trên một mặt có một viên đá màu đỏ, cả cây trâm màu trắng bạc, dài khoảng 25cm, nếu không phải phía trên có một đám mây trang trí, ta đảm bảo không có ai liên tưởng tới nó là một cây trâm. Một cây trâm dài 25 cm, không biết là do ai thiết kế, ta bội phục hần.

Ta cười cười nói: “Lão bá, ngươi xác định đây là một thanh kiếm cổ?”

Lão nhân gầy gò cũng cười cười, nhẹ nhàng nhấc một cái trên viên đá kia, cây trâm lập tức dài ra. Ngoại trừ trông có vẻ mảnh mai một chút, so với một thanh kiếm không có gì khác biệt. Ta mở to mắt, uống công ta tự xưng là cao thủ kiếm thuật Tây Dương, ngay cả điểm ấy cũng không nhìn ra. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Lão nhân gầy gò đưa thanh kiếm cho ta, “Cô nương, hiện tại có phải là kiếm hay không?”

“Hiện tại là kiếm, nhưng là mảnh mai như vậy, lại là rỗng ruột (có thể co duỗi đương nhiên là rỗng ruột) có thể dùng hay không?” Ta cần mang đi luận võ, không phải làm trang sức, đương nhiên là phải lo lắng đến mức độ thực dụng.

“Ngươi sờ sờ xem, kiếm sắc bén cỡ nào, hẳn là có thể dùng.” Cái gì kêu hẳn là a, ta vẫn nên tự mình sờ sờ đi.

Ta cầm cây trâm, chậm rãi sờ, như là sờ một vật có sinh mệnh.

“Ai nha”, ta kêu lên một tiếng, trên ngón trỏ chảy ra một giọt máu đỏ tươi. Đáng chết, bị đứt tay, thật đúng là sắc bén, ta phải tìm mua cái vỏ kiếm a.

Giọt máu rơi trên thân kiếm lập tức biến mất, ta nhanh chóng lấy tay sờ lên, không có gì cả. Nhìn lại ngón tay mình, tốt, trên tay vẫn chưa hiện lên vết đứt, vì sao cảm giác đau xót lại rõ ràng như vậy?

“Lão bá, kiếm này không tồi, bao nhiêu tiền?” Vẫn chưa biết có thể dùng hay không, ít nhất là thiết kế độc đáo, ta thích.

Lão nhân gầy gò cầm lại cây trâm, cười nói: “Cái này gọi là tú kiếm, chuôi dùng thạch anh, hàn thiết tạo nên, kiếm mảnh mai mà sắc bén, chém sắt như chém bùn. Xem, ấn vào viên đá màu lam là mở ra, ấn viên đá màu đỏ nó sẽ tự mình thu lại. Nếu ngươi muốn, trả mười triệu ta sẽ bán cho ngươi. Khi không cần, có thể cài trên tóc, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới người dùng, là thứ rất tốt để phòng thân. Mười triệu, không đắt đi.” A? Mười triệu? Nhìn bộ dạng của hần, ta còn tưởng rằng hần muốn lừa lấy mười triệu, ta nhanh chóng lấy ra năm mươi ngàn đưa cho hần, “Không cần trả lại.”

Ta thuận thực vén tóc, đem tú kiếm cài lên.

3 ngày sau, ta đang trên đường về nhà, một hồi đến Thượng Hải, Tiểu Bình không hổ danh cảm thú đem ta đến một quán ba, chúc cho ta say đến quên đường về nhà.

Đây là đâu? Không giống nhà của ta đi? Bên người vì cái gì có một đồng người đi tới? sẽ không là quý đi? Ta liền rung mình, khủng bố. ta nhớ rõ, cùng mấy bằng hữu cùng nhau uống rượu, sau đó mở cửa xe về nhà, ta nhớ rõ rằng đem xe vào ga ra của mình, vì cái gì lại ở nơi này?

Đúng rồi, trước mặt có một cảnh sát, hỏi chú cảnh sát đi.

“cảnh sát đồng chí, cảnh sát đồng chí” ta đem đầu ra cửa sổ gọi to.

Cảnh sát đồng chí rất cân xứng, lịch thiệp đi tới, lễ phép nói : “tiểu thư, có cái vấn đề gì sao? Tiểu nhân có gì giúp đỡ được?”

Cảnh sát đồng chí này, sao lại nói như thế, ta cười có phần ngây ngô nói: “đồng chí, đây là loi nào?”

“hỏi tiểu thư, đây là Hoàng tuyền, tất cả quý hồn đều phải đi qua nơi này. Xin hỏi tiểu thư là lộ thần tiên nào, đến đây có việc công gì cần làm?” ta đầu như kêu ong, cảnh sát đồng chí này hay nói giỡn? ta ngày mai còn có việc đó.

“ngươi tên gì, ở ngành nào?” ta lập tức kéo dài thanh âm, ta lái xe thể nào có thể tới âm phủ, cảnh sát này còn đe dọa ta. còn tuyên truyền hoạt động mê tín.

“tiểu nhân là hậu cần Bộ Mạnh Sinh, chuyên phụ trách thay ti Mạnh đưa thừa thặng” Mạnh tí? không phải nói bà bà sao? Nói dối đều không chuyên nghiệp.

Ta liền muốn cho hắn nhìn rõ ràng: “ta hỏi ngươi, Xuân Thành, lộ 356 đi như thế nào? nếu không ngươi đưa ta đi” ta có điểm bức mình, tựa hồ không thấy đường về nhà, cảnh sát ngu ngốc này có thể giúp ta chứ?

Cảnh sát vội nói: “tiểu thư, mình giới quy định quý kém không được tùy cơ đến dương gian, thiên đình cũng có quy định này, không biết tiểu thư có công vụ gì cần làm? Có thủ lệnh hay không?”

“mẹ nó, bốn tiểu thư về nhà còn cần thủ lệnh, gắp quý” ta thực giận dữ mặc kệ hình tượng mắng to.

“ngươi nào, dám rít gào âm phủ” một người mặt cực đen như đáy nồi, trong tay cầm một chiếc bút sắt to, đây không phải trong truyền thuyết hắc vô thường sao? ở đây làm gì? Diễn kịch à? Chuyên nghiệp thật sự rồi.

Ta lớn tiếng nói: “làm gì? Rít gào liên rít gào, ngươi còn muốn ta thế nào” ta suy nghĩ, có thể đây là một đoàn kịch a.

Hắc vô thường đánh giá ta, liếc mắt một cái, thái độ tựa như rất tốt: “vị tiểu thư này, ngươi đến địa phủ chẳng hay có công vụ gì cần làm? Có cần hay không tiểu nhân thông báo chủ tịch”

“chủ tịch?” ai a? ta thực không hiểu nổi?

“chính là diêm vương” cảnh sát đồng chí nhanh giải thích. Ta thực muốn nổ đầu, diêm vương bao giờ lên chức chủ tịch đây?

“hào a, ngươi nói cho hắn, bốn tiểu thư là ngọc hoàng đại đế, bí thư, mang cho hắn chỉ ý của ngọc hoàng” thiết, thích đùa, ta đùa cho bọn chúng chết.

“bí thư tiểu thư thỉnh, ta mang ngươi đi gặp diêm vương, bãi đỗ xe ngay tại bên kia” nhìn kĩ, hắc vô thường cực kì lễ phép, không biết là ta như thế nào lại được trọng thị như vậy? ta liền bước khỏi xe, đi theo sau hắn.

Theo hắn đến một cung điện thập phần âm trầm, tất cả một màu tối đen nhưng kì quái là vẫn nhìn rõ từng góc gác của cung điện mang lối kiến trúc cổ xưa thập phần đẹp mắt, chỉ là màu sắc cùng khí tức ảm đạm nơi đây khiến người ta nổi da gà, thi thoảng còn nghe thấy những âm thanh chói tai. Ta thực khen đoàn diễn này, làm giống như thật.

Ta trực tiếp rẽ khai một đống “quý” đang xếp hàng đi thẳng tới diêm vương điện. cao cao tại thượng chính là diêm vương, khuôn mặt phương phi trắng như trứng gà bóc, mày kiếm mắt đao, không nộ mà uy. Hắn liếc mắt ta một cái, nói: “tiểu thư này, ngươi là người nào?”

“bốn tiểu thư là bí thư được ngọc đế truyền xuống, đến thị sát công tác của các ngươi” ta chính là muốn đùa với bọn họ, xem ai mới là người bị đùa. Nhưng nói thật hắn hóa trang cao siêu, ta nửa ngày không nhận ra hắn là ai.

“nguyên lai là bí thư, không biết tiểu thư muốn thị sát cái gì? Bốn vương có thể hỗ trợ nhất định dùng hết sức” diêm vương quả là diêm vương, uy vũ một phen không bớt, nhưng cũng bất động như sơn.

“vương, này hồn phách không cẩn thận xuyên qua khiko chạy đến địa phủ, làm sao bây giờ?” đột hiện, hắc vô thường trong tay lĩnh một nữ tử mặc cổ trang, hắc vô thường vừa mới không thấy, hóa ra là để đem vai diễn khác vào. Còn lộng cái trang phục? tồn thọ nha, ta cuối cùng sai lầm cái gì, phải như vậy chọc ghẹo ta. ta còn phải tham gia đại hội võ thuật, dọa tử không tốt lành.

“đánh trở về” diêm vương rất có phong độ nói.

“chủ tịch, ta vừa có việc muốn đi cô đại, không bằng làm cho diêm vương cô đại tiếp ta đi” nhìn mấy người như thế, ta liền đùa cho hết mức.

Diêm vương gật đầu: “được rồi, nếu bí thư muốn đi, bốn vương tặng ngươi 1 trình, mở ra thời không chi lộ, tặng tiểu thư một chuyến du lịch quá khứ”

Hắc vô thường liền dẫn ta tới 1 cái thang máy, nghe nói tên là thời không chi lộ(con đường thời gian, không gian). Thực sự là buồn cười, thang máy liền gọi thang máy đi, còn cái gì lộ với không lộ. diễn không nổi nữa, mau ra quốc lộ đi, ha ha.

Ta cũng cảm ơn một tiếng, vừa chuyển người vào thang máy.mới vừa đi lên, chợt nghe tiếng hô to: “lão hắc, bắt lấy nàng, nàng không phải là bí thư. Nàng chỉ là phạm nhân, chúng ta ngăn nạn lần không được để nàng đi” thiết, ta đi rồi còn muốn gạt ta.

Không đúng a, thang máy này như thế nào đi xuống rất nhanh? Cảm giác ngày càng mãnh liệt, má ơi... đây là địa phương gì? Ta sợ hãi...

Ta mở to mắt, núc này đã đứng trên mặt đất, vừa rồi cùng diêm vương điện không có gì khác. Ta thực không còn muốn đùa nữa.

Ta nghĩ quay lại xe của mình, vừa mới đi vài bước, liền thấy một cái nữ tử cổ trang đón ta nói: "tiểu thư, ngài là bí thư của ngọc đế"

Ta gật đầu: "đúng, ta đến thị sát"

Nàng làm cái thủ thế thực tao nhã "tiểu thư thỉnh, chủ tịch đã đợi người ở hậu viên"

Ta theo nàng nửa ngày, thấy nàng nói chủ tịch là một người trung niên 40, bộ dáng hung ác. Hìn thấy ta, hần lập tức toét miệng cười, bắt quá cái mặt ngu ma vương kia cười trông thập phần khó coi: "tiểu thư, ngài là thiên đình sứ giả? Không biết tìm tiểu thần có gì phân phó?"

"không có gì, ta lại đây nhìn xem công tác của các người như thế nào"

"vương, bên kia phán quan đem linh hồn này vớt tới đây, thỉnh vương phát lạc" một cái tiểu quỷ xuất hiện nbois.

Ta xem nàng kia một cái, xuyên qua thời không? Bọn người này tự nhiên lấy đó diễn trò, thực hay a.

"diêm vương, tặng ta đến dương gian thôi, nhiều năm không tới, phải qua đó xem"

"này..." diêm vương có vẻ khó xử.

"không phải khó xử, khi ta hồi bẩm ngọc đế liền nói diêm vương cực kì hợp tác cho ta làm công vụ"

Hần vừa nghe thì hớn hở nói: "hảo, ta lập tức đi làm"

Nàng kia vội hỏi: "vương, chỉ sợ không được"

Diêm vương nhỏ giọng nói: "hiện tại ai chẳng biết ngọc đế thập phần sủng ái bí thư, đắc tội với bí thư thì không tốt đâu"

Nàng kia vội nói: "tiểu thư, thỉnh, ta lập tức mang ngài tới nhà để xe" Ta liền được tiểu cô nương đưa đến nhà để xe.ta thực mệt mỏi rồi, không muốn đùa nữa đâu.

Đau đầu thực a, uống rượu thực khó chịu. đang chết là Tiểu Bình còn chút ta nhiều vậy. đúng rồi, ta còn mơ hồ nhớ rõ, còn có đoàn kịch giả quý dọa ta.

Ta mở to mắt, lập tức đứng lên, ta không phải ở nhà sao? Như thế nào ở ngoài? Ta vội nhớ lại ngày hôm qua, giống như một giấc mộng, ta còn đùa với một đoàn kịch giả quý.

Điện thoại ta vang lên, có sms.

Mộ Dung tiểu thư, chúc ngài cổ đại du lịch khoái trá... thời không đại thần.

Thời không đại thần? cổ đại? xuyên qua? Nghe nói từng có rất nhiều người xuyên này xuyên nọ? giờ đến phiên ta?

Ta chột gợn máng: "thời không đại thần thực thiếu não, vì sao phải đem ta xuyên qua?"

Di động lại vang, SMS

Mộ Dung tiểu thư, nguyên nhân có nhiều:

Tú kiếm của người đã nhận máu chủ nhân

Người có võ công

Người cùng thân nhân cũng không có cảm tình

Người còn mang mệnh cách đặc thù

Ta đầu muốn vỡ oang, điên điên máng: "có bốn sự lão đi ra đây, ta đánh cho lão thành đầu heo, cha mẹ không nhận ra" ta bắt đầu máng to.

Mộ Dung tiểu thư, người đừng gấp, người nghe ta nói. Tú kiếm nguyên bản có một đôi, là vật đính ước của ta cùng lão bà, đáng tiếc vật kia bị thất lạc tới cổ đại, lão bà không chừng sẽ lí hôn ta, cho nên phiền người tìm nó về" ta cảm tưởng đang được làm lao công miễn phí.

"ta còn có việc, người không cần phụ trách"

Mộ Dung tieeurt hư chỉ cần người tìm được vật kia, ta liền đem người chở về, tuyệt đối đảm bảo thời gian trận đấu"

“đại đầu quý, nguoi không nói sớm, ta chuẩn bị một chút, mang mấy đồ vật hiện đại tới”

“Mộ Dung tiểu thư, ta cũng tính toán rồi, có chuẩn bị cho nguoi, tất cả đã có ở túi kiếm trên đầu nguoi rồi.

“nguoi...” ta tức giận nói.

“như vậy đi, để nguoi thuận tiện làm việc, ta cho nguoi 1 thân phận, làm Mộ Dung tiểu thư của Mộ Dung sơn trang đi, ta phải đi làm rồi”

“thời không đại thần...” sơn cốc chớp mắt tắt lịm tanh âm...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Hoàn hảo ta đang mặc trang phục vận động, đi lại trong núi cũng không quá khó khăn. Rửa sạch túi xách một chút, trừ bỏ di động còn có mấy thứ đồ trang điểm, tấm thẻ tín dụng cùng một đồng phiếu khuyến mại giảm giá, trừ bỏ đồ trang điểm, những vật khác đến cổ đại chẳng khác nào rác rưởi. Phiếu khuyến mại giảm giá không thể dùng, di động sẽ sớm hết pin, cho dù không hết pin cũng không có tiền. Nếu đến đây, liền hảo hảo làm việc, không phải còn có thể trở về sao. Như thời không đại thần đã nói, không có cảm tình gì với thân nhân, ta đến đây căn bản sẽ không nhớ nhung gì họ. Bọn họ cũng sẽ không tưởng niệm ta, bất quá nghe ý tứ của thời không đại thần, có lẽ thời gian hiện đại và nơi này không giống nhau. Có lẽ thật sự là hiện đại một ngày bằng nơi này mười năm. Tuy rằng không nhớ người nhà nhưng ta bắt đầu nhớ Tiểu Bình, còn có Sơn Bản lão sư. Nhân sinh khó được một lần xuyên qua, hơn nữa loại chuyện như xuyên qua này rất nhiều người cầu đều không được, kỳ thật ta thậm chí cảm thấy mình thật may mắn đã được thời không đại thần đáng ghét kia lựa chọn. Đi bộ trong rừng cây rậm rạp nửa ngày, một bóng người cũng không thấy. Ta thậm chí nghĩ thời không đại thần chết tiệt, nói an bài cho ta thân phận nhị tiểu thư Mộ Dung gia cái gì, lại đem ta vứt sau núi. Núi sâu như vậy không biết có dã thú lui tới hay không, lão tử mới hai mươi ba tuổi, đang tìm cách đánh bại đám ngoài nghề kia, làm về vang nước nhà, cho nên đừng có chết một cách không minh bạch a. Không biết là rừng cây này quá lớn hay là ta gặp được quý địa tương (quý chuyên làm người ta lạc đường) trong truyền thuyết, ta đi hết nửa ngày, vẫn chưa ra khỏi rừng.

Ta thật sự đi không nổi nữa, vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi chợt nghe có người la lớn: “Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư...” Thời không đại thần nói an bài thân phận cho ta chính là nhị tiểu thư Mộ Dung gia, người bọn họ kêu có thể là ta hay không? Quên đi, nhớ không phải kêu ta thì thật mất mặt.

“Ý Vân. . Nguoi ở đâu đâu? Ý Vân, nguoi ra đi.” Một giọng nữ thực êm tai, Ý Vân, thực sự là kêu ta a.

Nếu thời không đại thần nói đã an bài thân phận cho ta như vậy, hẳn là đang kêu ta đi, tóm lại ta hiện tại đi hay là không đi, cứ kêu lên đi.

Ta thanh thanh cổ họng lên tiếng: “Ta ở trong này a?”

“Muội muội, nguoi ở đâu?”

“Nhị tiểu thư, nguoi ở đâu?”

“Ta ở trong này.” Nếu biết ở đâu sẽ không đi lạc đường a.

Điện thoại đột nhiên vang lên, chẳng lẽ là Tiểu Bình? Hay là lão sư, ta vừa ấn nút nghe vừa kích động không chịu nổi, nhanh chóng lên tiếng, “Xin chào, ai đó?”

”Mộ Dung tiểu thư, nguoi tới tìm nguoi chính là đại tiểu thư Mộ Dung gia – Mộ Dung Nhược Nhan, cũng chính là tỷ tỷ của nguoi. Ta quên nói cho nguoi Mộ Dung Ý Vân vì bị phụ thân bức hôn, cho nên chạy khỏi nhà, không cần thận roi xuống sườn núi đã chết, về sau nguoi cứ giả mạo nàng đi.” Ta hoàn toàn không còn gì để nói, hẳn là cái loại thần gì vậy, làm cho ta giả mạo nữ nhân nhà nguoi ta?

“Thời không đại thần, nguoi nói chuyện đạo đức một chút được không, nguoi làm cho ta giả mạo Mộ Dung Ý Vân lại là tốt cho người nhà của hắn sao? Còn nữa, bức hôn a, nguoi. . . Ta mới hai mươi ba tuổi, cưới cái đầu nguoi a.” Ta thật sự không kìm nổi lửa giận trong lòng, cái gì mà an bài thân phận cho ta a? Không hay ho như vậy.

“Thân thể hiện tại của nguoi chỉ có mười bảy tuổi, đừng nói mình hai mươi ba tuổi. Tới giờ đi làm rồi, ta đi đây, byebye.” Chuồn nhanh thật, có bản lĩnh thì ra đây, ta đánh cho hắn rằng roi đầy đất.

“Nguoi...” ta còn chưa nói gì điện thoại đã ngắt.

Từ phía xa có đoàn người đang đi tới, đi đầu chính là một vị mỹ nữ mặc áo màu vàng nhạt. Làn da trắng nõn, sống mũi cao cao, thực sự là đại mỹ nữ a. Nhìn lại chính mình, bộ dạng coi như là tạm được, có thể nhìn tạm đi, người kia thật sự là. . . to tầm cỡ cũng không bằng a. Tỷ tỷ của Mộ Dung Ý Vân là vị mỹ nữ này sao, nàng còn chưa phát triển hết đi. Với bộ dạng như ta. . . có thể giả mạo sao? Thời không đại thần có phải bị ả IC hay không vậy?

Trong khi ta đang miên man suy nghĩ, mỹ nữ kia đi tới, sùng nịch nói: “Muội muội, người lại không nghe lời.” Nàng đang nói chuyện với ta sao? Chẳng lẽ Mộ Dung Ý Vân thực có bộ dạng như ta. Lão thiên gia a, cùng một họ Mộ Dung tại sao lại khác biệt lớn như vậy?

Ta giả khờ nói: “Ta đói bụng, về nhà thôi.” Quả thật ta đói bụng, hôm qua uống rượu nhiều nhưng chưa ăn gì. Lại tại đi tới đi lui ở nơi quỷ quái này nửa ngày, không đói bụng mới là lạ.

Mỹ nữ tỷ tỷ làm mặt quỷ, kéo tay ta hỏi: “Người như sao lại mặc thành như vậy?” Ta vẫn đều thích mặc đồ thể thao? Làm sao vậy? Rất khó xem sao? Đúng rồi, muội muội nàng là người cổ đại, sao có thể có quần áo hiện đại.

Ta cười cười nói: “Vừa nãy ta làm rách quần áo, gặp được một vị bà bà ân cư, nàng cho ta bộ quần áo này.”

Nàng lại chỉ chỉ kính mắt của ta: “Đây là cái gì?”

“Nga. Cái này gọi là kính mắt, cũng là vị kia bà bà cho, nàng nói đeo có thể tránh bụi. Đói bụng, chúng ta về nhà thôi.”

“Người nha, vô thanh vô tức bỏ đi liền năm ngày, trong nhà đều vội muốn chết.” Năm ngày, Mộ Dung Ý Vân không biết đã chết bao lâu.

“Đi thôi, về nhà đi.”

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng tới cửa nhà.

Ta liú lười, đủ khí phái a. Một đôi sư tử bằng đồng đứng uy vũ hai bên đại môn màu đỏ son, phía trên là một tấm biển lớn có bốn chữ ” Mộ Dung sơn trang” màu vàng cực kỳ uy nghiêm.

Đi theo mỹ nữ tỷ tỷ kia đến cái gọi là phòng khách, một vị lão nhân chừng hơn năm mươi tuổi đang xanh mặt ngồi ở kia không nói được một lời. Mỹ nữ tỷ tỷ lên tiếng: “Cha, ta đã tìm muội muội trở về. Muội muội biết sai lầm rồi, thỉnh ngài đừng trách phạt nàng.” Ta không rõ nên chỉ nhìn lão nhân kia. Lão trừng mắt nhìn ta một cái, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Giám lại, ba ngày sau xuất giá.” Trong đầu ta ầm vang một tiếng, ba ngày sau lập gia đình? Ta còn chưa chuẩn bị tư tưởng a, dù là muốn gả, cũng phải trông thấy chú rể kia như thế nào a. Nếu bộ dạng thực xin lỗi người xem, cũng đừng trách bốn tiểu thư trình diễn màn đào hôn.

“Cha.” Giọng nói của mỹ nữ tỷ tỷ mang theo chút trách cứ.

“Nhược Nhan người đừng câu tình cho nàng, chính là người chiều nàng, nàng mới dám lớn mật như vậy.” Lão nhân tựa hồ thực tức giận.

Ta trừng mắt nhìn lão nhân một cái, con mẹ nó cái gì phụ thân, muốn bức hôn, đừng trách bốn tiểu thư đào hôn.

Lão nhân lại quát ta, “Nghiệt nữ, còn không phục có phải không?” Ai, xem ra lão nhân không thích Mộ Dung Ý Vân lắm. Có lẽ địa vị nàng ở đây cũng giống như ta ở hiện đại, cùng là lưu lạc thiên nhai a.

Ta cười lạnh: “Cha, ta thật sự phục.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, cái gia đình chó má gì a, ta từ bỏ. Ta vẫn là làm ta – Mộ Dung Ý Vân không bị ai dắt mũi, quản lý vẫn hơn, dù sao tìm được thanh kiếm kia ta lập tức đi về.

Mới vừa đi ra hai bước, lão nhân run rẩy kêu lên: “Người đâu. Đem nhị tiểu thư giám lại, không có mệnh lệnh của ta, không được phép ra khỏi cửa phòng một bước.”

Ta cảnh giác nhìn một đoàn người trước mặt, mỗi người hô hấp đều đặn, cước bộ trầm ổn, xem ra đều là người võ công không tầm thường, chỉ sợ ta đánh không lại mấy người bọn họ a. Ta háo hán không ăn một trước mặt, đầu hàng trước có gì nói sau.

Ta lạnh mắt nhìn bọn họ, lạnh như băng nói: “Ta tự mình đi, không cần các người động thủ.”

“Nghiệt nữ, tính tình trưởng thành a.” Xem ra Mộ Dung Ý Vân trước kia là quả hồng nhuyển (= dễ bị bắt nạt). Ta lạnh lùng liếc hần một cái, không nói gì.

Lão nhân tức giận đến mức nhảy dựng khỏi ghế, chỉ vào người ta mà nói: “Người. . . lời ra cho ta, ta không muốn nhìn thấy nàng nữa.”

Cứ như vậy, ta bị vài gia đình đưa đến Tư Quả Hiên, ta vừa mới vào phòng, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng khóa cửa. Thực sự giám lỏng lão tử, ta không phạm pháp a. Thật sự là không hay ho, đi về nhà thì xuyên qua tới đây, chưa thấy ai giống như ta vậy a.

Muốn chạy trốn, ta kiểm tra tất cả cửa sổ, tất cả đều đã bị niêm phong.

Tư Quả Hiên, xem ra là nơi không cho người ta sống qua ngày a, muốn chạy trốn quả thực rất khó. Không còn cách nào khác, tóm lại ba ngày sau sẽ thả ra ngoài, đến lúc đó ta chạy trốn ngay trên đường là được. Muốn ta gả? Ta sẽ khiến thể diện của Mộ Dung gia ra quét rác a.

Lát sau có một tiểu nha hoàn tới đưa cơm cho ta. Ta giống ăn như quỷ đói, tiểu nha hoàn kia nhìn ta chỉ nuốt nước miếng. Ta liếc mắt nhìn nàng: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a?” Ta xem như mỹ nữ sao? Ta quả thực là cực kỳ xấu.

Tiểu nha hoàn kia vội lắc đầu “Không phải, nhị tiểu thư.”

“Đứng rồi, ngươi tên là gì?”

“Bẩm tiểu thư? Nô tỳ kêu Tiểu Hồng.” Tiểu Hồng, tên thật là tục a.

“Như vậy đi, ta sửa tên cho ngươi, kêu Hồng Tụ đi?”

“Tạ ơn nhị tiểu thư tứ danh (ban thường tên), nô tỳ xin cáo lui.”

Ta giữ chặt nàng lại, “Đừng đi vội, mấy ngày nay ta ra ngoài bị ngã khiến cho đầu óc không rõ ràng lắm, có một số việc muốn hỏi ngươi một chút.”

“Tiểu Hồng, tiểu thư có ăn được không?” Tên đáng ghét nào đó đứng bên ngoài nói.

Ta cầm lấy một cái bát ném thẳng ra ngoài, hét lớn: “Biến cho lão tử, ngươi là tiểu thư hay là ta là tiểu thư, ta muốn nàng bồi ta nói chuyện.” Nghe khẩu khí hần tuyệt đối không có gì tốt đẹp, không cho hần chút mặt mũi hần cho ta là dễ khi dễ.

“Được” tiếp theo nghe được tiếng khóa cửa.

Tiểu nha hoàn kia sợ hãi quay đầu lại nhìn, ta cười nói: “Đừng lo lắng, có ta ở đây không ai khi dễ ngươi.”

“Đứng rồi, hiện tại là ai làm hoàng đế, là niên đại nào?”

“Ta không ở biết ai làm hoàng đế, hiện tại là triều Tống, Hàm Bình năm thứ hai.” Ta dù có ngu ngốc cũng biết nói hiện tại là Bắc Tống, Chân Tông Triệu Hảng làm hoàng đế. Ta lại đi vào triều Tống, không phải đang nằm mơ ư?

Trải qua tra khảo công phu một hồi, ta cuối cùng biết rõ ràng tình huống hiện tại.

Cha ta gia là Mộ Dung Nghĩa (giống tên lão cha ta trong hiện tại một chữ, lão cha ta ở hiện đại kêu Mộ Dung Ý, mẫu thân kêu Ý Vân, cho nên tên của ta là Mộ Dung Ý Vân. Nhìn xem, tên của ta là minh chứng cho tình yêu của bọn hần, đáng tiếc đã sớm cảnh còn người mất), chính là nhân vật rất có danh vọng trong chốn võ lâm, Mộ Dung gia là thế gia, nổi tiếng võ lâm. Cùng nổi danh với Mộ Dung gia còn có Y gia, Giang gia, tạo thành tam đại thế gia, thực khuôn sáo cũ nát. Nghe nói N năm trước còn có một Độc Cô gia, nhưng từ mười mấy năm trước đã biến mất. Các môn phái nhỏ khác có hỏi nàng cũng không biết, ta cũng sợ hỏi nhiều lời đuôi nên không hỏi tiếp.

Nghe nói, sau khi chủ nhân chết Giang gia kia cũng xuống dốc. Năm năm trước, hải tử của chủ nhân tiền nhiệm, Giang Tử Ngang đột nhiên xuất hiện, khôi phục lại Giang gia. Giang Tử Ngang võ công cao cường, thái độ làm người trượng nghĩa, vài năm sau Giang gia lại khôi phục danh vọng như xưa.

Nửa năm trước, Giang Tử Ngang hướng Mộ Dung Nghĩa cầu hôn, muốn kết hôn ta – nhị tiểu thư. Cha ta lập tức đáp ứng, chuẩn bị đem diện mạo bình thường, không ai chịu nổi là ta đây một cước đá ra ngoài, thời điểm thành hôn chính là ba ngày sau. Nghe đến đó, ta gần như nhảy dựng lên. Nói như thế nào ta cũng là nữ nhi của hần a, cho ta chút tự do có biết không.

Thảm nhất chính là, ta tại đây, trong cái nhà này trên cơ bản là không có địa vị gì. Ngay cả nha hoàn cũng không có một người, mà tỷ tỷ của ta lại có một đồng lớn. Nguyên nhân cụ thể sao? Bởi vì ta là thu hoạch ngoài ý muốn, là đứa nhỏ Mộ Dung Nghĩa sau khi say rượu ngủ cùng một nha hoàn mà có, còn tỷ tỷ là do hần cùng nữ nhân hần thương yêu sinh ra. Cha chán ghét ta, hạ nhân trong nhà cũng không đem ta làm chủ nhân, chỉ có tỷ tỷ đối với ta còn coi như tốt. Có thể là bởi vì từ nhỏ nhận hết đau khổ đi, Mộ Dung Ý Vân trên cơ bản đều là ở Tư Quá Hiên qua ngày.

Ai, thời không đại thần sao lại an bài cho ta một thân phận như vậy a, ta hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Ta nhất định phải chạy đi, thật vất vả xuyên qua một lần, tuyệt đối không thể bị nhốt trong nhà làm oán phụ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngày mốt chính là ngày ta xuất giá, trong nhà bắt đầu náo nhiệt dần lên, nghe Hồng Tụ nói một ít nhân sĩ võ lâm đã lục tục đến đây. Mộ Dung Nghĩa tuy rằng không thích ta nhưng ta tốt xấu cũng là nữ nhân của hần, nhị tiểu thư Mộ Dung gia nên chút thể diện cũ nát ấy hần vẫn phải giữ lấy. Y theo kế hoạch của ta, chỉ cần đợi lên kiệu hoa, sau khi ra khỏi nhà mấy km ta sẽ nói đau bụng cần đi WC, sau đó thay đổi quần áo là có thể chạy. Trước đó ta sẽ chuẩn bị tốt tiền tài, mặc một bộ quần áo khác bên trong đó y (đồ cưới). Đến lúc đó ta cởi đó y ngồi xỏm ở góc nào đó, quý mới biết đó là ta.

Hôm nay tỷ tỷ đưa cơm chiều cho ta, mỹ nữ Mộ Dung Nhược Nhan vẫn thân nhiên cười như cũ, thái độ quả thực không phải cùng một cấp bậc với Mộ Dung Nghĩa. Ta đang ăn cơm ngon lành, mỹ nữ tỷ tỷ đột nhiên hỏi ta: “Muội muội, ngươi tính chạy trốn hôm xuất giá phải không?” Ta nhanh chóng đặt ngón trỏ trên môi, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, ngươi làm sao mà biết được, ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài. Trước khi lên kiệu hoa ta tuyệt đối không có

cơ hội chạy, lúc đó không chạy cả đời ta liền xong rồi.”

Mỹ nữ tỷ tỷ mang về mặt đau khổ nói: “Cha đã biết ngươi có chủ ý này nên phân phó ta điếm huyết đạo của ngươi trước khi lên kiệu hoa, đợi đến khi bái đường mới giải huyết.” Ta hoàn toàn không còn gì để nói, cổ đại rất phiền toái, tuy tiện điểm vài cái ngươi liền không thể động đây a.

“Không phải đâu? Ngươi sẽ không thực sự điếm huyết ta chứ?” Mỹ nữ tỷ tỷ ngươi từ bi chút được không, hạnh phúc cả đời ta phải dựa vào ngươi đây.

“Tình tình của cha ngươi không phải không biết, nếu ngày đó ngươi chạy ta nhất định sẽ bị phạt. Cha biết chắc ngươi sẽ không bỏ cuộc còn ta sẽ mặc kệ, cho nên mới có chủ ý như vậy. Nếu ngươi muốn chạy, hãy chạy trước khi lên kiệu hoa.” Đây gọi là cha cái nỗi gì, may mắn Mộ Dung Ý Vân chết sớm nếu không cũng phải tức mà chết.

Ta nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, nghĩ mãi lại không ngủ được, chẳng lẽ thực sự phải giả sao? Ta rút cuộc phải như thế nào mới có thể chạy đi? Con mẹ nó, hấn bắt nhân, vậy đừng trách ta bắt nghĩa. Nhất định muốn ta giả, đừng trách ta làm trò một nháo hai thất cổ trước mặt nhiều nhân vật võ lâm như vậy. Ta cố ý đốt nến thật sáng lên, trực tiếp đem màn kéo xuống bên thành dây thừng. Ta xem xả nhà đủ chắc chắn, nhất định sẽ không sập. Ta giờ hai tay lên, mặc kệ tay áo dài buông xuống. Kỳ thật hai tay cũng đã sớm cầm lấy ‘thất cổ thừng’(thăng = thừng, dây thừng dùng để thất cổ) kia, cố ý đá ghế ngã xuống thật lớn tiếng, ta cũng không tin không ai đến.

Trong phòng đèn rất sáng, bóng dáng ta thất cổ nhất định rất rõ ràng. Chỉ cần có người tiến vào, ta đánh cho hấn một quyền bất tỉnh liền có cơ hội chạy ra. Ta cười gian đem mình treo lên dây, treo nửa ngày vẫn không ai quản ta. Ta thực buồn bực, có lẽ tất cả mọi người đã ngủ, không ai chú ý tới ta ở nơi này. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Chỉ nghe xoát một tiếng, ta lập tức rơi xuống mặt đất. Ta nhanh chóng chạy đi tìm kính mắt, một tên đằng đằng sát khí đứng trước mặt ta, cầm một thanh kiếm trong tay. Một thân hắc y, hắc bào (áo choàng), không biết còn tưởng rằng gặp quý a. Ta muốn người nhà tới cứu ta, không cần phải đưa đến một sát thủ a. Ta mới chỉ treo cổ mà thôi, sao lại đem người không ai biết là ai này tới đây?

“Ngươi... Ngươi là ai? Chạy vào ta phòng làm gì?” Ta lắp bắp hỏi.

Hấn lạnh như băng nói: “Ngươi vì cái gì tìm chết?” Có lẽ là ở bên ngoài thấy bóng dáng ta thất cổ, cho nên tiến tới cứu ta. Ta không cần hấn cứu được không, ngươi đừng tự mình đa tình a.

Ta không sao cả vỗ vỗ ngực, xoa xoa thất lưng, “Cũng không có gì, lão hốn đàn Mộ Dung Nghĩa kia bức ta lập gia đình, ta không muốn, tìm chết.”

“Ngươi có quan hệ gì với Mộ Dung Nghĩa?” Nói chuyện có chút ám áp cũng sẽ không chết người được, tuy rằng ta không là siêu cấp mỹ nữ gì nhưng làm khuôn mặt tươi cười cũng có sao a.

“Ta là nữ nhân của hấn, bất quá nói thật, mười bảy năm qua tên hốn đàn này vốn không coi ta là nữ nhân của hấn, trong mắt hấn chỉ có Nhượng Nhan tỷ tỷ.” Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

“Võ lâm đệ nhất mỹ nữ Mộ Dung Nhượng Nhan?” Ách, tỷ tỷ là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, ta cùng nàng thật đúng là không cùng một cấp bậc a.

“Ta bất kể nàng đệ mấy mỹ nữ, nàng nếu là đệ nhất cao thủ võ lâm thủ ta mới bội phục.” Trách không được Mộ Dung Ý Vân không được hoan nghênh, có tỷ tỷ vĩ đại như vậy nàng đương nhiên cái gì cũng không phải rồi. Xem tỷ tỷ yếu đuối như vậy, so sánh với nàng nhất định thua, luận võ công cũng quên đi. Tuy rằng võ công của ta cũng không tệ, may ra có thể đối phó cao thủ hạng ba. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

“Mộ Dung Nhượng Nhan là nữ tử duy nhất trong thập đại cao thủ, chẳng lẽ cô nương không bội phục nàng?” Hoàn toàn không còn gì để nói, ngay cả tỷ tỷ cũng như vậy? Thập đại cao thủ, thực hoài nghi mình nghe lầm a.

“Uy, trước tiên là nói về ngươi a, ngươi đến nơi này làm gì? Nghe ngữ khí có vẻ ngươi rất bội phục tỷ tỷ, có phải muốn chiếm tiện nghi tỷ tỷ ta hay không?” Sắc lang, vừa thấy đã biết không là thứ gì tốt. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

“Không phải, ta tìm Mộ Dung cô nương khiêu chiến.”

“Khiêu chiến? Ngươi một đại nam nhân lại đánh nữ nhân, ngươi không ngượng sao? Muốn đánh nàng thì đánh ta trước.” Nhảm chán, đánh đánh giết giết có gì thú vị.

“Quy tắc giang hồ, nếu muốn đứng trong thập đại cao thủ phải đánh bại một người trong đó. Tỷ tỷ ngươi vừa vận đứng thứ mười, ta tìm nàng khiêu chiến không có gì không đúng hết.” Hấn, có mà thấy nàng là nữ nhân nên dễ khi dễ a.

Ta tròn mắt nhìn hấn: “Thiết, không phải là thấy tỷ tỷ của ta là nữ nhân, dễ khi dễ, còn vô nghĩa như vậy, trừ bỏ tỷ tỷ của ta còn có chín nam tử, ngươi sao không đi đánh a? Sợ cứ việc nói thẳng, nhìn ngươi như vậy, còn muốn làm thập đại cao thủ? Ta thấy là ngươi đã sớm tìm lỗ nào mà chui vào đi.”

“Ta sẽ tìm bọn họ khiêu chiến, bất quá tìm lệnh tỷ trước.”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy, nói trắng ra là chính là sợ bọn họ, tìm tỷ tỷ của ta khai đao a. Nể tình ngươi đã cứu ta, ta sẽ không gọi người, thừa dịp hiện tại chưa bị phát hiện, ngươi đi nhanh đi.” Kỳ thật ta sợ hấn sinh khí mà một đao giết ta. Đều là bởi vì ta tiện miệng, không nói ra lời hay.

“Mau.. Mau.. Ta thấy hấn chạy bên kia.” Một đợt tiếng bước chân, mơ hồ có thể thấy ánh đuốc sáng.

“Uy, tôi bắt người.”

Hắn không nói gì, xoay người muốn chạy, ta vội hỏi: “Đứng lại, người đi đâu? Ta biết người lợi hại, chính là bởi vì ta sắp xuất giá, có rất nhiều nhân sĩ vô lâm ở nhà ta, ta sợ người không là đối thủ bọn hắn.” Ta vì cái gì quan tâm hắn như vậy? Rất đơn giản, ta muốn lợi dụng hắn mà thôi.

Ta chỉ chỉ giường: “Đi lên.”

“A?” Ngay cả đại khối băng cũng bị ta dọa tới rồi. Nữ tử hào phóng như thế chỉ sợ hắn chưa bao giờ thấy qua.

“A cái gì a? Đi lên cho ta, ta tốt xấu cũng là tiểu thư Mộ Dung gia, bọn họ không dám lục soát giường của ta.” Ta vừa nói vừa cởi áo khoác, mắt thấy ánh lửa càng ngày càng gần, hắn đành phải thật sự chạy đến trên giường.

“Nhị tiểu thư, người không sao chứ.” Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Quần áo cổ đại quần áo chính là phiền toái, ta cởi nửa ngày không xong. Ta chuẩn bị cởi hoàn toàn, nói như vậy cho dù Mộ Dung Nghĩa tiến vào, gặp cánh tay ta lộ ở bên ngoài sẽ không ép ta đứng dậy.

Ta nhanh chóng xúc chân lên tiến vào: “Không có việc gì, các người kêu la cái gì, còn không cho người ta ngủ, cút ra ngoài cho ta.” Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

“Tiểu thư, thủ vệ Tư Quá Hiến đều bị đánh hôn mê, tiểu nhân nghi hắc y nhân kia xông vào. Các phòng khác đều đã bị lục soát, chỉ có phòng của tiểu thư... Tiểu nhân sợ hắn làm tiểu thư bị thương.” Ngụ ý chính là hắn nhất định ở chỗ ta, tối hôm nay ta gặp phải đại phiền toái a. Ta đột nhiên nghĩ lại, nếu để cho bọn họ lục soát bắt được người này, ta không phải sẽ thành nữ tử không trinh tiết. Tên họ Giang kia sẽ không muốn ta, ta sẽ không phải gả.

“Cút cho ta, ta đang ngủ đâu.”

Ta dùng cánh tay chọc học hắn, nhỏ giọng nói: “Thương lượng với người một việc, có thể cởi quần áo hay không.” Đừng hiểu lầm, tuyệt đối không muốn chiếm tiện nghi của hắn. Hắn cùng khối băng giống nhau, là đẹp hay là xấu ta cũng không biết.

“...” Hắn rất là kinh ngạc, nữ nhân như ta vậy tuyệt đối chưa thấy qua.

“Đừng hiểu lầm, nếu bọn họ lục soát ra một nam nhân trên giường ta, hơn nữa chúng ta hai quần áo không chỉnh, truyền ra ngoài ai còn còn muốn lấy ta, ta sẽ không phải gả đi nữa. Nếu người chạy cũng không sao, nếu bị bắt được, người liền thừa nhận ta câu dẫn người. Hai chúng ta thường xuyên ở trong này hẹn hò, hơn nữa đã có vợ chồng chỉ thực. Yên tâm, ta chỉ mượn người làm có để không gả đi được, sẽ không quán quít lấy người.” Chủ ý ngu như vậy, trừ bỏ ta ai còn có thể nghĩ ra. Ta là người hiện đại, sớm hay muộn cũng phải đi về, gả đi được hay không gả được không liên quan gì tới ta. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Hắn lạnh lùng nói: “Người đã cứu ta, nếu người thật sự muốn đào hôn, ta cướp tân nương là được, người sao phải làm bại hoại danh tiết mình như vậy.”

“Hắn, được rồi, trốn cũng tốt.”

“Tiểu thư, chúng ta phải vào, xin thứ cho tội.” Trong lúc chúng ta đang thương lượng đám người này cũng bắt đầu không chờ được, vừa dứt lời cũng đã vào phòng.

Ta chỉ mặc một chiếc yếm nhỏ, cánh tay trắng như tuyết lộ ra bên ngoài. Ta cố ý kêu to: “A... Các người là đám sắc lang, cút ra ngoài cho ta. Ta chưa mặc quần áo, các người tiến tới làm gì.” Ta vừa nói vừa đem chân ôm chặt trước ngực.

Người đứng đầu vội hỏi: “Tiểu nhân biết lỗi.” Nói xong vội lùi đám người kia ra ngoài, lập tức khoá cửa lại.

Ta lớn tiếng nói: “Con mẹ nó, thói đời gì thế, ngủ cũng không yên.”

Qua một hồi lâu, xác định đã an toàn, ta nhỏ giọng nói: “Đứng lên cho ta, muốn ngủ sao? Đây là giường của ta.” Ta lại có thể đem một nam nhân xa lạ đẩy lên giường mình, thật là mất mặt.

Ta đứng lên mặc xong quần áo trước, cười nói: “Đứng lên cho ta, bọn họ đều đi rồi.”

Hắn từ trên giường đứng lên, trên sàng đan (=ga giường) màu hồng phấn có một vết máu đỏ sẫm, hắn bị thương nga.

“Uy, người bị thương ở đâu?”

Hắn ho khan vài tiếng nói: “Không có gì, vừa rồi bị cha người đã thương.”

Ta nhìn kỹ lại, vài áo trên bụng hắn có vết máu thấm ra. Vừa rồi không nói sớm, đem máu bôi lên giường ta.

Ta đem ‘thắt cổ thắt’ kéo xuống, băng bó đơn giản một chút. Vừa băng vừa mắng: “Người là tên ngu, sao không nói sớm, sàng đan của bản cô nương rất khó giặt a.”

Hắn ngồi trên giường, đột nhiên nói: “Ta gọi là Độc Cô Hàn.” Hân, tên lạnh như người a.

“Ta gọi là Mộ Dung Ý Vân.”

“Cám ơn Mộ Dung cô nương cứu giúp, người chừng nào thì xuất giá, ta nhất định cứu người.” Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

“Ngày mốt, gả cho một người tên là Giang Tử Ngang, người nhất định phải cứu ta.”

Độc Cô Hàn cười: “Hân? Được.”

Hân nói xong đã nhìn đến tú kiếm cài trên đầu ta, mới vừa chạm đến tú kiếm tay hân đã chảy máu. Quả nhiên là người trong võ lâm a, có điểm thương thức, đây cũng không phải là cây trâm bình thường.

“Thêm vào, còn tim tỷ tỷ của ta khiêu chiến sao, chẳng lẽ không nhìn ra được trên đầu ta chính là tú kiếm.”

“Ta biết, cho nên muốn nhìn xem, không nghĩ tới sắc bén như vậy.”

“Nhìn cái gì vậy, ít nói nhảm, đi mau, ngày mốt nhớ rõ cứu ta.” Kỳ thật mục đích của việc vừa rồi lưu của hân chính là vậy, ha ha.

“Nhất định.” Nói xong nhảy một cái, liền đi ra ngoài theo cửa sổ trên mái nhà. Hân, ta vẫn tìm đường ra lại không chú ý tới cửa sổ này. Kỳ thật chú ý tới cũng không dùng được, ta căn bản không có khinh công, hiển nhiên sẽ không bay ra được. Cũng bởi vì vậy, Mộ Dung Nghĩa mới để lại cửa sổ này để lưu thông không khí cho ta.

Độc Cô Hàn mới vừa đi, tỷ tỷ hấp tấp xông tới, ta đang chậm rì rì thu thập ‘thất cổ thăng’. Tỷ tỷ quét mắt nhìn trong phòng một cái, nói: “Người thức dậy sao, màn của người sao lại thành như vậy?”

“Không có gì a, ta thất cổ, dây thừng đứt.” Ta thần nhiên nói.

“Thất cổ?” Thần sắc tỷ tỷ trở nên khấn trương.

“Không phải thực sự thất cổ, chính là nghĩ muốn dọa phụ thân, không dọa được.”

Tỷ tỷ khịt khịt mũi, nói: “Có mùi máu.” Không hổ là một trong thập đại cao thủ võ lâm, ngay cả khứu giác cũng lợi hại như vậy.

Ta hoảng sợ, vội hỏi: “Làm gì có, người nghĩ nhầm rồi.” Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Tỷ tỷ đi đến trước giường, lấy tay xóc chăn lên, ánh mắt sắc bén hỏi: “Đây là cái gì?”

Ta uể oải đáp: “Hàng kỳ của nữ nhân a.” Chỉ có cách giải thích này là hợp lý nhất.

“Nói bậy, người nghĩ rằng ta không biết nguyệt kỳ của người sao?” Ách, tỷ tỷ này thật quan tâm của ta, ngay cả cái này cũng biết.

Ta không biết nói gì: “Này.. Hân, đi ra ngoài một chút, cho nên sẽ không quy luật.”

“Nói bậy, sao không thấy người nói người đau bụng?” Mộ Dung Ý Vân khi có kinh nguyệt thường đau bụng a? Thất bại, thất bại.

“Không nhất định mỗi lần đều đau, người không tin ta? Không là của ta là ai?” Ta chết cũng không thừa nhận, xem nàng làm sao bây giờ.

Tỷ tỷ liếc mắt nhìn ta nghi ngờ, khôi phục lãnh đạm như xưa, nói: “Sớm đi nghỉ một chút.”

Ta cuối cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Cự Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ngày mùng tám tháng sáu âm lịch (cổ nhân không cần dương lịch) với ta mà nói là một ngày rất quan trọng, có thể nói là ngày tận thế, hôm nay là ngày ta xuất giá. Ta mới hai mươi ba tuổi, không, mười bảy tuổi, vẫn là thiếu nữ vị thành niên, tên họ Giang kia lại dám kết hôn, hân không sợ phạm pháp a. Hơn nữa ta đây là bị bức hôn, căn bản không nghĩ tới cảm thụ của ta, ta có nhân quyền của ta a. Sáng sớm, mọi việc trong nhà bắt đầu lu bù lên, tuy rằng ta bị

giám trong phòng không thể thấy được bên ngoài nhưng có thể nghe được tiếng bước chân hỗn loạn thuyết minh bọn hạ nhân đều đang bận rộn. Ta như người ngoài cuộc, không chú ý chút nào, hôn lễ này tựa hồ không liên quan tới ta. Ta biết ta sẽ không đó (gã) ra ngoài, băng sơn (anh Hàn thường được bạn Vân gọi là băng sơn = núi băng) sẽ đến cướp dâu, cho dù không đến ta cũng sẽ chạy. Ta đoán khoảng chừng gần chín giờ, một vị lão nương mang theo Hồng Tụ cùng một đồng nha hoàn vội tới trang điểm cho ta. Tốt xấu cũng phải ăn điểm tâm đã được không, đói chết ai phụ trách a. Ta mặc cho đám người thay quần áo, vấn tóc. Khi vấn tóc còn lăm bầm mấy câu cát tường. Mà ta lại một câu cũng không nghe vào, chỉ nghĩ tới chạy trốn. Muốn đánh phẩn cho ta, ma ma kia lên tiếng: “Tiểu thư, xin hãy bỏ vật này xuống.” Đang nói tới kính mắt của ta. Ta tháo kính mắt xuống, bỏ vào tay áo. Ta cận thị tận 4 độ, không thể rời mắt kính a.

Sau khi vẽ loạn trên mặt ta một trận, Hồng Tụ nói: “Tiểu thư, người thật đẹp a.” Xinh đẹp sao? Ta cẩn thận chớp chớp mắt, nữ tử trong gương có đôi môi đỏ mọng, mái tóc thật dài buông xuống ngang lưng, trên đầu cài rất nhiều trang sức quý trọng. Dưới sự kiên trì của ta, cuối cùng tú kiếm vẫn được lên tóc. Tuy rằng trang sức hơi dày đặc, trông có vẻ thô tục một chút nhưng cũng là một mỹ nữ tiêu chuẩn. Ta dụi dụi mắt, không thể tin được mỹ nữ kia là ta, thì ra ta trang điểm, không mang kính mắt có thể xinh đẹp như vậy. Nói thật, ta lần đầu tiên phát hiện dung mạo của mình cũng không phải là thực xin lỗi quốc gia. Chính là trước kia không trang điểm, không biết cách ăn mặc, đeo kính mắt, rõ ràng là mai một một mỹ nữ a. Ai, sống hai mươi ba năm cuối cùng phát hiện mình cũng không phải tệ như vậy.

Mặc xong đồ y đỏ thẫm, tỷ tỷ tiến tới nhìn ta, cười nói: “Muội muội thật là xinh đẹp.” Trước kia nàng không phát hiện mà thôi.

Ta cười cười: “Cảm ơn tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta phải xuất giá, có điều gì muốn nói?”

Nàng ảm đạm cười, lắc đầu: “Không có, về sau hảo hảo chiếu cố chính mình là được.”

Phủ khăn voan, đến đại sảnh cáo biệt Mộ Dung Nghĩa. Đại sảnh có không ít người nhưng ta không nhìn thấy gì. Kỳ thật ta rất muốn nhìn mấy tiền bối cao nhân này một chút, đáng tiếc là không cơ hội. Mộ Dung Nghĩa ra về tiếc hận một chút, lại răn dạy thêm vài câu, ta cứ như vậy xuất môn. Thừa dịp lúc đỡ ta lên kiệu, Mộ Dung Nhục Nhan nhanh chóng điểm huyết đạo của ta. Ta giống như rối gỗ bị đẩy vào, ngoan ngoãn ngồi trong kiệu.

Đưa cho ta một trái táo, đoàn người cuối cùng cũng xuất phát. Mộ Dung Nhục Nhan lấy có đưa dâu, cưỡi ngựa theo phía sau, ta biết nàng muốn giám thị ta. Vốn sẽ tuyển Hồng Tụ làm nha đầu đi theo khi ta xuất giá, nhưng ta sẽ không gã ra ngoài cho nên ta tuyển một nha đầu không quen biết.

Mộ Dung sơn trang ở Từ Châu, mà Giang gia ở Thái Nguyên, khoảng cách giữa hai nơi khá xa. Đối với ta mà nói, càng xa càng tốt, lộ trình càng xa cơ hội chạy trốn của ta càng nhiều. Mộ Dung Nhục Nhan này hiện tại lại không niệm tình cũ, giám sát ta còn chặt chẽ hơn cả phạm nhân. Đi hết một ngày, cuối cùng dừng lại ở một nơi quý quái nào đó ta không biết. Ta như rối gỗ bị Nhục Nhan áp tải, đến cửa phòng nàng mới còi bỏ huyết đạo cho ta, cười hỏi: “Mệt không?”

Ta tức giận nói: “Người thử xem có không?” Không thể động đây lại bị đóng vào một ngày như vậy, ai cũng không chịu nổi.

“Kiên trì vài ngày, ta biết người rất khó chịu.”

“Đúng vậy, ta khó chịu. Tỷ tỷ, người thả ta đi, ta sẽ cảm tạ người cả đời?” Ta dùng ánh mắt thực thuần khiết cầu xin.

Nàng lắc đầu: “Giang đại ca không tốt sao? Tuổi trẻ tài cao, lớn lên tuần tú, người có điểm nào không hài lòng?”

“Thiệt, ai quản hán lớn lên có cái dạng gì, ta chính là không muốn gã.” Còn đầy thanh niên hứa hẹn hơn, vì sao phải chọn một người ngay cả mặt cũng chưa thấy qua chứ?

“Giang đại ca là nhân vật nổi tiếng trong giang hồ, vì cái gì người không thích hán?” Ta chính là không thích, vừa nghe đến tên của hán ta liền chán ghét.

Ta cố ý bị ai nói: “Tỷ tỷ, có phải ta nói thật người liền thả ta đi hay không?” Nàng giám sát ta với phạm nhân còn ác liệt, trừ phi nàng có lòng từ bi, nếu không khả năng ta chạy trốn được thật sự là... số âm

“Người có lý do gì không muốn lấy chồng?”

Ta thờ dãi một tiếng: “Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị nguyệt (‘Đã qua bể thăm khôn còn nước, ngoài chốn non Vu chẳng có mây’ – thơ Nguyên Chấn). Giang Tử Ngang mặc dù tốt, nhưng trong lòng ta chỉ có một người.” Lý do này đủ rồi đi? Ta có người mình yêu.

Nhục Nhan nhìn ta khó hiểu, “Người nhiều năm không ra khỏi Mộ Dung sơn trang, cũng chỉ có vài ngày trước trốn ra ngoài vài ngày, sao có thể có người trong lòng?”

“Tình yêu chân chính thường xuất hiện trong nháy mắt.” Ta giả vờ thật sự đáng thương, còn cố ép ra vài giọt nước mắt: “Tỷ tỷ, người thả ta đi, chúng ta sẽ đều cảm tạ người.”

Mộ Dung Nhục Nhan do dự trong nháy mắt, sau đó lạnh lùng nói: “Không được, vô luận hán là ai, người nên quên hán đi. Người trong thiên hạ đều biết người – Mộ Dung nhị tiểu thư gả cho Giang Tử Ngang, Mộ Dung gia cùng Giang gia đều không chịu nổi sự mất mặt như vậy đâu.” Mặt mũi quan trọng hay là hạnh phúc của ta quan trọng, ai, không phải tỷ tỷ ruột chính là không tốt a.

“Tỷ tỷ, tìm cho ta chiếc đàn đi.” Tuy rằng nàng không để ta đi, ta vẫn quyết định tiếp tục cảm hóa nàng. Dùng lời không được, chuyển sang xướng (hát).

Vài tiếng sau, trong phòng ta phát ra tiếng đàn u nhã cùng tiếng ca. Vốn là muốn xướng khúc nào đó phiến tình, nào biết được tâm huyết dâng trào liền xướng 《tiểu giang hồ》, có lẽ là do xem “thần điêu đại hiệp” năm 2006 nhiều quá đi. Bất quá nói thật, thủ khúc này thực thích hợp tình huống hiện tại.

“Giang hồ tiểu ân oán liễu,

Nhân quá chiêu tiểu tàng đao,

Hồng trần tiểu tiểu tịch liêu,

Tâm thái cao đảo bất liễu, Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Minh nguyệt chiếu lộ điều điều,

Nhân hội lão tâm bất lão,

Ái bất đảo phóng bất điệu,

Vong bất liễu nhĩ đích

(Sở Sở : ca từ nhiều quá, tỉnh lược, không muốn vượt quá số lượng từ.)....’(*)

(Dịch nghĩa :

Cười ân oán giang hồ

Người giao đấu, nụ cười hàm ẩn trong đường đao

Cười ngạo sự cô độc thế gian

Tâm hồn cao vội không thể với tới

Vàng trăng chiếu sáng con đường xa hun hút

Người có thể già nhưng tâm hồn nào có già nua

Yêu không được, bỏ cũng không xong

Không thể quên những điều tốt đẹp của người.)

Ta có ý nhiều lặp lại vài lần “Yêu không được, bỏ cũng không xong, không thể quên những điều tốt đẹp của người”, ta muốn nói cho nàng cảm tình là không thể dễ dàng quên như vậy a. Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Ta ra sức biểu diễn dường như có chút tác dụng, Nhược Nhan thương tiếc hỏi: “Là từ khúc tự người làm?”

Ta gật đầu, ta đây là đạo văn một cách trắng trợn.

Nàng thờ dài một hơi: “Tỷ tỷ cũng đau lòng người, chính là.. người vẫn nên quên đi.” Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Ta lại dùng sức cổ rút ra vài giọt nước mắt, hai mắt đầm lệ nói: “Tỷ tỷ, yêu không được, phóng không xong, ta là không quên được hẳn rất tốt với ta.”

“Ai?” Nhược Nhan đột nhiên trở nên cảnh giác, nói với ta: “Không cần đi ra ngoài.” Nói xong trực tiếp theo cửa sổ đi ra ngoài, nhảy lên nóc nhà. Ta lú lờ, cao thủ võ lâm quả nhiên không tầm thường, lỗ tai cũng thật lợi hại.

Tỷ tỷ đuổi theo ra ngoài, ta nhanh chóng thu thập đồ vật này nọ chuẩn bị chạy trốn, còn chưa ra khỏi cửa chợt nghe có người nói: ” Giang hồ tiểu, ái tiêu điều, cầm khoát tiêu, tửu lai đảo, ngưỡng thiên tiểu, toàn vong liễu, tiêu tửu như phong, khinh phiêu phiêu (cười giang hồ, thích tiêu điều tự tại, tiếng đàn thâm trầm, rượu tới thì uống, ngửa mặt lên trời cười, quên đi hết thảy, rượu buồn như con gió, nhẹ bay qua)... Cô nương thật là phóng khoáng a.” Ai? Ca từ thực sự hay như vậy sao?

“Ai?” Nói xong nhìn sang cửa sổ, rút tú kiếm cầm ở trong tay, bởi vì giọng nói từ bên ngoài cửa sổ truyền đến.

“Cô nương người đừng hiểu lầm, ta chỉ đi ngang qua nơi này, nghe tiếng ca tuyệt đẹp của cô nương nên mới đến xem”

“Nhìn con mẹ nó, bốn cô nương hát hay ai chẳng biết, khuya khoắt chạy đến đây chắc chắn không có ý tốt.”

“Này.. nghe từ khúc cô nương hẳn là tiểu thư khuê các đọc sách hiểu lễ nghi, vì sao thô lỗ như vậy?” Thô lỗ thì làm sao, ta vốn là ác nữ.

“Thiết, ai nói tiểu thư khuê các sẽ đều làm bộ làm tịch, nói cho người bốn cô nương là nhị tiểu thư Mộ Dung gia.” Vốn không muốn thừa nhận. Trong lúc đang nói chuyện, cửa sổ chưa cài chốt bị một trận gió mở toang, gió mát thổi tới trên người ta, mái tóc đang thả bay lên, quần áo hơi hơi lay động. Chưa đeo kính mắt, vẻ thần nhiên trên mặt có vẻ cao quý thanh lịch. Có lẽ giờ khắc này là thời điểm ta xinh đẹp nhất trong đời, nhưng là ta cũng không biết, ở

trong tiềm thức, ta vẫn là sũu nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tuy rằng cận thị nhưng ta vẫn thấy rõ ràng ngoài cửa sổ có một người, nếu không lầm thì hẳn hẳn là dễ nhìn. Bởi vì hẳn cách ta không xa lắm, cầm một thanh kiếm trong tay, đứng bên ngoài cửa sổ. Người cổ đại chính là ăn quá nhiều a, không có việc gì đứng phía ngoài cửa sổ làm gì. Ta liếc mắt nhìn hẳn, nói: “Thèm vào, nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ a.” Bởi vì cảm xúc trong mắt hẳn có thể gọi là kinh diễm. Ai, ta có chút lằng lằng, sống hai mươi ba năm, lần đầu tiên có người dùng loại ánh mắt này nhìn ta. Hẳn cuối cùng cũng chú ý tới hành động thất thổ của mình, xấu hổ nói: “Tàu phu nhân hữu lễ.” Tàu phu nhân, một tiếng xưng hô này thiếu chút nữa hù chết ta.

Ta buồn bực hỏi: “Người là ai? Tàu phu nhân là ai?”

“Tại hạ Y Dục Thành, thay Giang đại ca đến bảo hộ tàu phu nhân.” Là do tên bệnh thần kinh muốn lấy ta phải tới? Ta ngất. Lại một cao thủ đến, ta trốn như thế nào a? Độc Cô Hân, tiểu tử chết già nhà người ở đâu vậy, mau tới cứu bổn cô nương.

Ta khinh bỉ hẳn: “Nếu là như thế, người chạy đến bên ngoài cửa sổ làm gì? Còn lên nghe ta xướng?” Đem ta làm nữ ca sĩ a? Biểu diễn miễn phí sao? Ta đây là dùng để cảm hóa Mộ Dung Nhược Nhan không tâm không phế (phối) kia.

“Tàu phu nhân hiểu lầm, ta cùng với Mộ Dung cô nương đã hẹn trước sẽ gặp nhau ở đây, vừa nãy nghe được từ khúc của tàu phu nhân rất ý tứ, nhất thời tò mò nên đến xem. Không nghĩ tới là tàu phu nhân, là Dục Thành mạo phạm” Tỷ tỷ ta đã an bài tốt sao, ta ngất. Y Dục Thành? Chính là Y thần y, Y trang chủ cái gì Bách Thảo son trang trong truyền thuyết kia. Mặt mũi ta quả không nhỏ a, kết hôn liền biến thành vật duy trì cân bằng cho tam đại thế gia trong võ lâm (Sỗ Sỗ : vô nghĩa, người thuộc đệ nhất thế gia, gả cho đệ nhị thế gia, dù có chống đỡ không nổi cũng đã có hai đại danh gia duy trì người !)

Ta không kiên nhẫn khoát tay: “Đừng gọi không tự nhiên như vậy, bây giờ còn chưa kết hôn đâu.” Nếu hẳn biết ta đang cân nhắc đào hôn sẽ không khách khí như vậy với ta. Tàu phu nhân? Ta còn chưa gả a, hiện tại kêu còn sớm.

“Tàu phu nhân sớm nghỉ ngơi một chút đi, ta đi tìm Lạc Lạc cùng Mộ Dung cô nương trở về.” Không rõ hẳn nói cái gì, ta tức giận đóng cửa “cạch” một tiếng.

Chỉ trong chớp lát, lão tỷ đã trở lại, phía sau còn đi theo một nam một nữ, nữ tử kia ta không biết nhưng nam tử chính là Y Dục Thành – kẻ vừa rồi đứng ngoài cửa sổ.

Khi bọn họ thấy ta phồng chùng sợ tới mức tim đập trật một nhịp, nguyên nhân rất đơn giản, ta hiện tại giống quỷ a. Y Dục Thành vừa đi, ta lấy đồ trang điểm ra, trát lên n lớp phấn, n lớp son, lông mi tô thật đậm, môi tô vừa dày vừa đỏ, trông không khác gì nữ cương thi. Nếu tới đón tân nương tử, hẳn là sẽ không chỉ có Y Dục Thành mà còn có những người khác. Ta muốn bôi xấu chính mình, trực tiếp dọa cho tiểu tử họ Giang kia sợ tới mức không dám thú (cười) ta.

Tỷ tỷ cùng Y Dục Thành ngạc nhiên nhìn cách ăn mặc của ta, vị nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp kia lại là vẻ mặt khinh bỉ nhìn ta. Phải, chính là khinh bỉ, tốt nhất đến nói tai tên họ Giang kia rằng ta khủng bố như thế nào, thấp kém như thế nào.

Ta vút cho họ một ánh mắt rõ như ban ngày: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a?”

Tỷ tỷ bất đắc dĩ cười nói: “Muội muội, vị này chính là...”

“Bách thảo son trang Y Dục Thành, sớm biết.” Ta thuận miệng thần nhiên nói. Tiểu tử, đừng đem bộ mặt thật của ta tiết lộ đi ngoài. Nếu không ta K người.

Y Dục Thành cười nói: “Tàu phu nhân hảo, vị này chính là xá muội muội Lạc Lạc.” Hẳn lại nói với Y Lạc Lạc: “Lạc Lạc, còn không bái kiến tàu phu nhân.”

Nữ tử kêu Lạc Lạc kia liếc mắt nhìn ta một cái tò mò về khinh miệt, cất giọng lạnh như băng: “Nàng không xứng.” Nói xong vẫy vẫy tóc mà đi. Nàng khinh thường ta, ta còn khinh thường nàng đâu.

Y Dục Thành ngượng ngùng nói: “Tàu phu nhân, tiểu muội không hiểu chuyện, thỉnh tẩu..”

“Ít nói nhảm, về sau kêu Ý Vân hoặc là Mộ Dung cô nương, đừng kêu tàu phu nhân.” Ta cắt ngang lời hẳn, nghe thấy ba chữ này thật phiền.

Mộ Dung Nhược Nhan lập tức nói: “Y đại ca, tiểu muội muội nhanh mồm nhanh miệng, người đừng để ý.”

Ta khinh bỉ hần: “Hai người muốn nói gì đi ra ngoài nói, ta muốn đi ngủ.”

“Y đại ca, sớm nghỉ ngơi một chút.” Mỹ nữ phong phạm (phong độ, khí phách) thời điểm nào cũng phải bảo trì tốt như vậy. Người như ta cả đời cũng sẽ không học được a.

Ta còn nghĩ đến bọn họ tổng ra ngoài, sau đó bỏ trốn mất dạng, tỷ tỷ này lại như cái bóng, thời khắc đều đi theo ta, bản cô nương thật sự là mệt a.

Sáng sớm hôm sau, đội ngũ đưa thân (đưa đầu) tăng thêm hai người, Y Dục Thành, Y Lạc Lạc. Nữ tử kêu Y Lạc Lạc kia luôn luôn như có không vừa ý ta, giống như ta cùng nàng có thù tám đời vậy. Y Dục Thành cũng không tệ lắm nhưng ta không có hảo cảm đối với hần. Vốn nghĩ sẽ có rất nhiều người đến nghênh đón, không nghĩ tới chỉ có hai người này.

Tỷ tỷ không khác gì cái bóng gắn chặt lấy ta, sau lại thêm Lạc Lạc kia, ngoại trừ đi WC, còn lại ta không thể rời khỏi tầm mắt bọn họ. Cho dù đi WC, tỷ tỷ cũng sẽ ở bên ngoài chờ ta. Ban ngày khi đi đường, tỷ tỷ liền điểm huyết đạo của ta, ta quả thực là con rối bằng gỗ a.

Về trang điểm tỷ tỷ thật ra cũng không ngăn cản ta, ta vẫn giả quý như cũ, làm hại Y Lạc Lạc kia cho rằng ta thực sự lớn lên mang bộ dạng này. Quên đi, muốn hiểu lầm liền hiểu lầm đi.

Dọc theo đường đi, ta thực không có tìm được kẻ hờ nào bỏ chạy. Tên chết tiệt Độc Cô Hàn kia không biết chết chỗ nào rồi, sao còn chưa xuất hiện. Đã đi n ngày, cũng sắp tới nơi, nếu hần không đến ta sẽ chết a. Nếu thật sự phải giả, lúc bá đường ta trực tiếp tự sát là được.

Ta đang ở bên trong kiệu, ôm trái táo đã héo rũ kia ngủ gà ngủ gật, nước miếng cũng chảy ra ngoài.

“Ai?” tên Y Dục Thành kia đột nhiên la lên, ta lập tức tỉnh lại.

Ta nhanh chóng vén rèm lên, thấy mười mấy hắc y nhân đứng giữa đường, tỷ tỷ nắm chặt bảo kiếm trong tay, Y Lạc Lạc cũng xiết chặt kiếm. Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGoi.com

Người đứng đầu nhóm người kia nói: “Giao Mộ Dung cô nương ra đây?” Cướp a, cướp sắc a.

Tỷ tỷ cười lạnh: “Hừ, người nói giao ta liền giao sao?”

“Phi Hà tiên tử, thức thời thì đem Mộ Dung cô nương giao ra đây.” Ngoại hiệu của tỷ tỷ là Phi Hà tiên tử? Thật là một cái tên mỹ lệ nga.

Y Lạc Lạc nói: “Ít nói nhảm, sát.” Nói xong đã thi triển khinh công vọt tới trước đám người, một thân ảnh màu tím đứng giữa đám người mặc đồ đen rất nổi bật. Ngay sau đó, tỷ tỷ cùng Y Dục Thành bắt đầu đánh nhau với đám người kia, hai bên đánh loạn thành một đoàn.

Trong lúc không ai để ý một người đã đi tới trước mặt ta, ta đang định lấy tú kiếm xuống chợt nghe hần nói: “Cô nương chính là Mộ Dung Ý Vân?”

“Đúng vậy, làm sao?” Không giống như có ác ý.

“Cô nương, tại hạ phụng mệnh giáo chủ tới cứu cô nương, thỉnh cô nương theo ta.” Giáo chủ? Độc Cô Hàn?

“Các người giáo chủ là ai a?” Đại khối băng là giáo chủ, hần giống sao?

“Cô nương, giáo chủ chúng ta tên Mục Hàn.” Trong lòng ta biết đó chính là đại khối băng, không biết hần vì sao còn nói cho ta một cái họ giả. Người trong giang hồ đều rất kỳ quái, có lẽ đều có nguyên nhân riêng. Không muốn nói cũng được, tùy hần.

“Đi thôi.” Ta vội vàng chui ra khỏi kiệu, muốn đi cùng hần.

Có người hỏi, người bị điểm huyết đạo, sao đi được? Hắc hắc, rất đơn giản, Mộ Dung tỷ tỷ mỗi lần đều điểm huyết ta cùng một chỗ. Gần đây thông minh hơn, ta đặt tám gỗ nhỏ dưới chỗ đó, điểm đi, có điểm một trăm lần cũng không điểm tới huyết a.

“Yêu nhân ma giáo, muốn cướp muội muội ta có ý đồ gì? Có giỏi thì thả nàng ra.” Chúng ta đều không tự chủ được quay sang nhìn tỷ tỷ, chỉ thấy toàn bộ đám người kia đều bị điểm huyết, không thể động đậy gì, ngoài ra còn có mấy gia đình đi theo hộ tống đang đặt đao trên cổ bọn họ. Đại khối băng, người phải vài tên đặc lực tới cứu ta có được không? Sau đó ta mới biết được, Y Dục Thành, Mộ Dung Nhược Nhan đều thuộc hàng thập đại cao thủ, liền ngay cả Y Lạc Lạc cũng không phải nhân vật đơn giản, võ công cũng không kém Mộ Dung Nhược Nhan, bọn họ không đánh lại được mới thực bình thường.

Người đang muốn dẫn ta đi hiển nhiên đang do dự, cắn răng một cái nói: “Đi.”

“Khoan đã...” Ta giữ chặt người nọ. Những người này là tới cứu ta, ta không thể bỏ lại bọn họ.

Ta bình tĩnh nhìn Nhược Nhan: “Tỷ tỷ, thả bọn họ, bọn họ không phải đến hại ta.”

Cách nói của ta hiển nhiên đã dọa tới tỷ tỷ, Y Dục Thành cũng không hiểu gì.

“Tỷ tỷ, thả bọn họ, chỉ cần ta không theo bọn họ đi, bọn họ sẽ không dẫn ta đi.” Ta chạy tới trước mặt tỷ tỷ, đẩy kiếm nàng đang chỉ vào tên hắc y nhân kia ra.

“Người điên sao?” Tỷ tỷ nhìn ta khó hiểu.

Ta hét lên: “Phải, ta điên rồi, ta bị bức điên rồi, ta có người ta thích, vì cái gì phải gả cho một nam nhân ta không biết.”

“Ý Vân.” Y Dục Thành cùng tỷ tỷ đều không còn gì để nói.

Ta đi đến bên cạnh cổ kiêu, rút cây trâm trên đầu, roi nước mắt, giọng nói ai oán: “Đem vật này giao cho hắn, người nói cho hắn, các người đã hết sức, chỉ là hai chúng ta hữu duyên vô phận. Nếu như có kiếp sau, Mộ Dung Ý Vân vẫn muốn cùng một chỗ với hắn.” Vốn là không chảy nước mắt, để cho phiến tình, ta dùng sức nhéo mạnh vào đùi, đau tới mức rớt nước mắt.

Người nọ bị ta làm cho mê mẩn, cầm ngọc trâm không biết làm sao.

Ta quay đầu lại, lại rút cây trâm tiếp theo, nhắm ngay cổ mình: “Thả bọn họ, nếu không ta liền chết ở đây.” Ai, hôm nay nháo như vậy, đại danh Mộ Dung Ý Vân ta thật đúng là truyền khắp giang hồ a. Bất quá ta chính là muốn hiệu quả này.

Nhược Nhan do dự, ta dùng một chút lực, có máu chảy ra, “Thả bọn họ.” Đau chết mất, ta cũng không muốn tự sát a, chỉ muốn nhìn xem ta có bao nhiêu phân lượng.

Mọi người gặp như ta vậy, đành phải ngoan ngoãn thu binh khí. Tên đang cầm cây trâm của ta: “Cô nương quả nhiên là hào kiệt nữ nhân, trọng tình trọng nghĩa, Tật Phong bội phục.”

Mộ Dung Nhược Nhan biến sắc, sau đó cười nói: “Tật Phong hộ pháp tự mình ra tay, muội muội ta thật là có phân lượng.”

Tên tự xưng là Tật Phong không để ý tới nàng, nói với những người đó: “Đi.”

” Ân tình của giáo chủ phu nhân chúng ta ghi nhớ trong lòng.” Những người đó ở trước khi đi còn để lại một câu như vậy, ta lúc nào trở thành giáo chủ phu nhân? Như vậy cũng tốt, không cần giải thích.

Đại khối băng tuy rằng không cứu được ta, nhưng gây náo loạn một hồi như vậy, phòng chừng Giang Từ Ngang sẽ không muốn ta nữa, tóm lại ta đạt được mục đích. Theo thái độ của tỷ tỷ, xem ra đại khối băng cái gì giáo kia hẳn là bị một đám gọi là chính nghĩa chi sĩ này phê phán là ma giáo. Việc này truyền ra Mộ Dung Nghĩa cùng Giang Từ Ngang nhất định sẽ rất mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Mỹ nữ tỷ tỷ đi tới, mặt lạnh nhìn ta, đưa tay tới. ta sớm đã đoán trước, cho nên căn bản là không có cái gì cảm giác. Tùy ý cười cười, trên miệng như có một vết máu, nói: “có thể đi rồi”

Mỹ nữ kia xem ta như thế vô sỉ, lạnh lùng nói: “rốt cuộc sao thế này, người nói cho ta rõ ràng.”

“người có phải không thấy? còn hỏi.” thật là buồn cười!

Tỷ tỷ cười lạnh:”muội muội người mặt mũi thật lớn, giáo chủ phu nhân thiên ma giáo, tật phong hộ pháp cũng tự thân xuất mã cướp dẫu.”

Ta nhăn nhó khuôn mặt tươi cười nói:”tỉ tỉ, ta ra trước đó một ngày, Mục Hàn nói muốn đích thân tới cướp dẫu, nhưng không biết hắn khi nào thì đến. tỉ tỉ, mấy người các người liệu có phải đối thủ của hắn không? ta liền không cần liêm sỉ nói ra, như thế đang nói chuyện với mình không liên quan.

Mộ Dung tỉ tỉ sắc mặt tái đi, đôi mi thanh tú nhíu lại, đồ tay nhỏ nắm chặt, cứ như muốn đem ta giết chết!

“người nói kẻ người thích, chính là tên đại ma đầu đó?” nàng quả thực là rất phần nộ muốn giết người.

Ta cười:”đừng gọi hắn đại ma đầu, trong bụng ta chính là tiểu ma đầu, ta chính là ma nữ.” lời vừa truyền đi, trăm phần thì có ba trăm phần, tuyệt đối ta sẽ bị ly dị, đuổi ra ngoài. hiện tại cướp dẫu thất bại, ta chính mình phải tìm cách. Ta Mộ Dung Ý Vân, luôn luôn là vì đạt tới mục đích không nề hà thủ đoạn.

“cái gì?” tỉ tỉ hét lớn, thiếu chút ngắt tại trận, liền lấy tay xoa huyệt thái dương.

Ta lập tức tươi cười nói: “tí tí, phải chăng ngươi lên chức đi thì không vui về a, yên tâm, cho dù ngươi không nhận hấn thì hấn cũng sẽ nhận ngươi mà!”

“yêu nữ không biết liêm sỉ” Y lạc lạc không thể nhịn được nữa muốn xông lên, lập tức cho ta 1 cái bạt tai. Đánh a, chỉ cần có thể không lấy chồng, đánh đập hành hạ không chết được.

Ta tự nhiên cười: “đánh xong chưa? Các vị, thật ra ta là một phiền toái lớn nha, không bằng thả cho ta đi. Khi đó theien ma giáo lại đến cứu bản phụ nhân, các ngươi bị thương thì thật không tốt.”

“ngươi...” Y lạc lạc bị ta quá mức vô sỉ mà tức giận đến choáng váng đầu óc!

Ta chính nghĩ muốn tiến từng bước vô sỉ, lại nghe Mộ dung Nhược Nhan giạt mình: “lạ đúng, nàng không phải Ý Vân.” Y dục Thành nghi hoặc hỏi. “nàng không phải Mộ Dung nhị tiểu thư?”

Mộ Dung Nhược Nhan bình tĩnh nói: “Ý Vân, trước đó một tối. Mộ dung gia có thích khách. Ngày đó buổi tối ta liền thấy Ý Vân không được đứng cho lắm, cẩn thận ngã lại, Ý Vân nhất định bị bọn hấn đổi người rồi.”

Trời ơi, quả nhiên là cao thủ, lực tưởng tượng xo với người bình thường phong phú hơn bao nhiêu. Nhưng thực ra nàng vốn không phải là Ý Vân tiểu muội muội kia nữa rồi.

Nhược Nhan mỉa mai ánh mắt sắc bén, thanh kiếm cực nhanh phóng tới trên cổ ta, lạnh lùng nói: “nói, muội muội ta ở đâu?”

Ta cười cười: “hử, tí tí thân yêu, ngươi óc tưởng tượng thật là phong phú đấy, ta chính là hàng thật giá thật.”

“phải không” Mộ dung mỉa mai đánh giá ta, cười lạnh một tiếng, mặt ta liền cảm thấy lạnh lẽo. ta đương nhiên hiểu tí ấy nghĩ đến thuật dịch dung. Đây vốn là mặt của ta mà có kéo cũng không ra, có véo cũng không rời. (mặt đây=.=!!)

Nhược Nhan sắc mặt biến đổi: “kỳ quái!”

Ta liền cười châm chọc: “Mộ dung tiểu thư, ngươi thật là có thể nhĩ.”

Vừa nói xong thì lập tức bị Nhược Nhan tiểu thư điểm huyệt.

Y Dục Thành nói: “nàng thực sự không phải là Mộ Dung tiểu thư?”

Nhược Nhan không nói gì, một tay kéo ta đưa vào trong kiệu nói: “trước tiên tìm một chỗ dừng lại”

Trong khách điểm, Mộ Dung Nhược Nhan khéo môi nhếch lên một tia cười lạnh, chậm rãi ngồi bên người ta: “ta biết ngươi thực sự là Ý Vân, ta vừa rồi làm như vậy bất quá chỉ là muốn giữ cho thanh danh Mộ Dung gia, Muội muội thực sự là lợi hại, Tật Phong tự mình cướp dâu, thiên ma giáo giáo chủ phu nhân.”

Ta liền nghiêm mặt: “tí tí, thả ta đi”

Mộ dung Nhược nhan một phen nắm lấy tay ta, ngón tay ngọc động vài cái, cười nói: “Muội muội, ngươi chưa có hoài thai, vì cái gì muốn gạt chúng ta?” ta như thế nào quên, cô đại đầu có thể bắt mạch như thế kiểm tra.

Ta hai tay xua xua: “bị ngươi nhìn thấu, kỳ thật ta chính là muốn chạy trốn. ta nghĩ tí sẽ không làm ta đau chứ.” Tí tí quả nhiên lợi hại, kế hoạch hoàn toàn thất bại.

Chợt tí tí mở cửa: “ngươi đi đi”

“tí tí, thả ta rồi năm ba ngày lại bắt ta trở lại, sau đó nói ta chính là Ý Vân.” Nàng đương nhiên không phải như thế hảo tâm.

Tí tí sắc mặt rõ ràng không tốt, lạnh như băng nói: “ngươi không muốn đi cũng phải đi, Mộ dung gia danh dự nhất định phải bảo toàn, ngươi còn nói những lời ngu ngốc, ta có thể cho ngươi chết.” đủ ác độc, so với ta còn ác độc hơn.

Ta cố tình trầm trọng thờ dài một tiếng: “tí tí, ta không có nói chuyện loạn, tí thử nghĩ lại đi, ta ra đó một buổi tối. khi mà mọi người tìm kiếm hấn, hấn ở trên giường của ta, giường của ta còn lưu huyết, đó là sự thực chứng minh.”

Mỉ nữ tí tí trầm mặc, thật lâu sau, thờ dài nói: “quên đi, hấn chính là người tuyệt đối không thể yêu, Ý Vân, ta nói được làm được, ngươi còn nhắc lại chuyện này, ta nhất định giết ngươi.”

“tí tí, ta hiện không muốn đi rồi, ta chờ hấn tới cứu ta.” Hấn là một giáo chủ, nói được phải làm được.

“nằm mơ, nếu ngươi cố chấp, ta liền giết ngươi.” Nói được thoải mái, ngươi không khác gì một con kiến.

“không, ta sẽ chờ hấn.”

“muội muội, tốt nhất đừng có ý gì ngốc. nếu ngày đó hấn thực sự muốn dẫn ngươi đi, vì sao lúc đó không đi, mà phải nửa đường cướp dâu?” thật lợi hại,

ta cũng chưa từng nghĩ đến.

“hắn bị cha đánh trọng thương, cho nên không mang theo ta một lăm, hơn nữa cướp đầu chẳng phải muốn nói cho người trong thiên hạ biết Mộ Dung Ý Vân ta là nữ nhân của hắn.” ta nói điều đến mặt cũng đỏ hồng.

Ti ti lại đưa bàn tay ra: “ngốc, ngươi nghe, còn nói chuyện linh tinh ta giết ngươi”

“ta không ngốc” vừa nói dứt lời, đã bị ti ti điểm vài cái, lập tức ngã xuống dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lại tỉnh lại, đã là buổi tối. ta phát hiện mình đang nằm ở rừng cây lỉ, mắt hoa đầu choáng, đừng hiểu lầm, ta chính là đang đói. Nếu ta nhớ không nhầm, ta đã một ngày không có ăn cái gì. Nhìn lại trên người, quần áo đã đổi một thân vàng rực, hỉ phục sớm bay đi đâu không biết. Tú kiếm, ta nhanh tay sờ sờ, may mắn đủ trang sức trên người mất sạch nhưng tú kiếm vẫn ở đó.

Ta phát hiện mắt ta nhìn rất rõ, kính mắt của ta vẫn còn, Mộ Dung Nhược Nhan cũng còn lương tâm, không lấy đi kính của ta.

Hiện tại, ta một thân một mình, không có cái gì để ăn, đói chết đi được!!

Ta ngồi dưới đất, lẩm bẩm nói: “thời không đại thần, lão tử ta hiện đói quá, đừng thấy chết mà không cứu nhá.” (nguyên văn là 1 câu chửi, tại hạ mạn phép dịch quá đi >.

“tiểu nha đầu, ngươi cho lão nhân ta là gì, tiền nương cũng muốn cướp” một cái thanh âm u linh quỷ dị chọt vang bên tai, ta ngẩng đầu lên, chợt thấy một khuôn mặt khô gầy, ta sợ tới mức lui ra sau từng bước: “ngươi là ai? Sao xuất hiện ở trong này?”

Lão nhân kia cười cười: “tử nha đầu, không nhớ sao.”

Lão nhân một thân ăn mặc quần áo hiện đại, tóc ngắn, áo Tôn trung son, dường như đã cũ kĩ. “ngươi... chính là người bán cho ta kiếm, chính là thời không đại thần.”

Lão nhân cười nói: “đúng vậy, tử nha đầu nhớ ra rồi à.”

“thời không, ngươi cho ta cái gì thân phận? vừa đến nơi này liền bị giam lỏng, trực tiếp bị gả đi. Nếu không phải bản tiểu thư thông minh, hiện tại sớm đã là oán phụ.”

“ý vân, đừng như vậy xúc động, nghe ta nói.” Hắn cười nói: “ta tin tưởng lấy sự ti bi vô sỉ, vô sở vô cầu này, tuyệt đối sẽ không phải ngoan ngoãn bị ngươi ta bài bỏ, ta mới có thể yên tâm cho ngươi tới đây.” Ta ti bi vô sỉ? cái này đáng gọi là người khoa trương sao?

Ta trừng amwts hắn liếc mắt một cái: “ngươi mới ti bi vô sỉ, còn có, ngươi bảo ta tìm cái kiếm rốt cuộc là như thế nào? Ngươi không nói sao ta có thể tìm?”

Lão nhân cười a a nói: “hiện tại, ta với ngươi chuyện long ngâm phương vũ lai lịch. Long ngâm kiếm, phương vũ kiếm, nguyên là một đôi. Năm đó ta còn không phải thời không đại thần, vốn là một luyện kiếm sư cao thủ, sư muội cũng chính là con của sư phụ ta, cũng như vậy rèn ra một thanh hảo kiếm chúng ta từ nhỏ đi đâu đi đâu lại, ai cũng không chịu thua. Ta rèn long ngâm, nàng rèn ra phương vũ. Long ngâm phương vũ đúng thật là thiên hạ vô song, chém sắt như bùn, thực là hảo kiếm, nhưng sư phụ nói thiếu linh tính. Vì thế sư phụ đem long ngâm phương vũ đặt cùng nhau, một lần nữa tái luyện, lại lấy máu của ta và sư muội tưới trong đó, tự nhiên có linh tính, ta cùng sư muội cũng sinh ra cảm tình, cuối cùng kết thành thông gia.” Thật lãng mạn, thật romantic à!!!

Ta nhú mày: “ngươi nói cái đồ vật này kêu phương vũ?” tên thật khó nghe

“đúng, trong tay ngươi, chính là phương vũ:

“vậy ý ngươi là long ngâm phương vũ một đôi, cho lên ta có phương vũ, liền nhất định có thể tìm được long ngâm?” ước chừng hắn là chủ ý này.

“đúng là như vậy, ta cùng thê tử bên nhau mấy trăm năm, đã sớm tâm ý tương thông.” Kiếm cũng tâm ý tương thông, quả là lời nói vô căn cứ.

Ta liền đứng lên, còn nhìn kĩ thời không đại thần: “ta như thế nào không cảm ứng được? hay là không hề có long ngâm? Ngươi vẫn nên đem ta trả về đi thôi.”

Thời không đại thần trở về chỗ cũ nói: “tuyệt đối không dai, rất nhiều năm trước, ta vẫn còn là một tán tiên, cũng nguyệt lão uống rượu, uống rất nhiều, đem đôi kiếm cho nguyệt lão. Nguyệt lão tự nhận rằng nhân duyên khắp thiên hạ hẳn định đoạt, không tin kiếm không thể ảnh hưởng tới tình cảm con người. vì thế thừa dịp ta không chú ý, vút long ngâm, đầu đến nơi này. Hắn nói muốn xem xem, chủ nhân của kiếm rốt cuộc thế nào yêu nhau. Không nghĩ đến, nhiều năm về sau, ta lại trở thành thời không đại thần, có thể tùy ý xuyên không. Cho nên, ta đem ngươi đưa tới tìm long ngâm”

Ta cẩn thận nghĩ nời nói của hắn, lại nói: “ngươi núc đầu nói diện mạo của ta sẽ không ảnh hưởng tới công tác, có phải không sợ ta cùng chủ nhân của long ngâm có tình cảm không trở về hiện đại?” từ lâu đầu, quả nhiên đều tính tốt lắm.

Thời không thần a ha cười: “ngươi đoán đúng rồi.”

“vì cái gì ta phải nhận giúp long phương hội họp” vì cái gì không đi tìm người khác, kì thực thế giới này đâu có thiếu người?

Thời không đại thần đương nhiên nói: “ngươi là đồ đệ câu thê tử ta, ngươi mang trên mình phurong vũ kiếm pháp, không tuyển ngươi còn ai?”

Ta cảm giác không đúng: “cái gì?”

Lão nhân chạy nhanh cười: “ngà, không có gì”

“nói, có cái gì âm mưu” ta xuất ra ác nữ tư thế: “không nói ta liền không tìm long ngâm.”

Lão nhân do dự một hồi, cuối cùng cũng nói: “ai, lão bà câu ta là người Nhật Bản, tên là Son Bán Huệ Tử.” ta đầu óc âm vang, sư phụ lại là vợ của thời không đại thần, còn công tác ở địa phủ?

“nàng... là vợ của ngươi?” ta có điểm đau đầu, thực không dám tin tưởng.

Hắn gật đầu: “vợ ta không cam long ngâm phurong vũ thất truyền, một lòng muốn tìm truyền nhân. Vì thế đến một trung tâm võ thuật làm lão sư, hi vọng có thể gặp được người thích hợp. năm năm trước, nàng gặp ngươi, liếc mắt một cái đã thấy ngươi thích hợp làm đệ tử.” thời ơi, thế là một cái liếc mắt liền vút ta tới đây sao, đây ta cái kiếm pháp kia, nguyên lai là “phurong vũ”.

“này, đùa ta tới như vậy, sư phụ có phần tham gia?” ta nghi hoặc, nàng là người ta tín nhiệm nhất, vì sao gạt ta?

Thời không đại thần thờ dài, “nàng không biết ta đem đồ nàng yêu cho tới thời cổ đại. long ngâm kiếm mất tích, ta vẫn không dám nói cho nàng, nàng biết không thể li hôn ta, hiện đại 1 ngày, nơi đây 1 năm, ta là trộm của lão bà phurong vũ, gạt nàng đem ngươi đưa bốn đó. Ý Vân a, ngươi xem xem, ta thực đáng thương, vì ta, cũng vì sư phụ của ngươi, ngươi phải cố gắng tìm”

Ta giống như cười muốn gạt bụng, nói: “thời không đại thần, thì ra là thế a. bắt qua ta hiện tại tuy có võ công, nhưng ta một chút nội lực đều không có, ngươi bảo làm sao bây giờ?” núc cần xảo trá thì tuyệt không được lưu tình.

“yên tâm, một tháng trước, ta cũng phái một người từ hiện đại tìm đến. hiện giờ ngươi đã đến rồi, hẳn cũng có thể trở về. chỉ cần ngươi tìm được hắn, làm cho hắn đem võ công truyền thụ cho ngươi. Hiện đại 1 tháng, nơi đây đã muốn 30 năm. Hẳn hiện đã hơn 50, nội lực thâm hậu, chỉ cần truyền cho ngươi, thì ngươi chính là cao thủ.” Nói xong lời cuối, thời không đại thật đặc ý nhíu mày.

Ta lập tức tươi cười: “làm sao ta tìm được hắn?” ta nếu học được công lực thâm haija, trở lại hiện đại chính là tuyệt đỉnh cao thủ, thiên hạ vô địch, ai dám tranh phong.

“ngươi tự mình tìm đi, thiên cơ bất khả lộ.”

Hắn dúi vào tay ta một thỏi tiền vàng: “đừng đói chết, đói chết thì vợ ta chuẩn bị li hôn”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Tìm kiếm cái gì a, trước mắt vẫn là phải bãi bỏ việc kết hôn lại rồi tính sau, ai dám khẳng định Mộ Dung nhược nhan là người tốt, vì mặt mũi có thể giết ta không chừng. kính mắt, cái đồ vật này, nhất định đã trở thành dấu hiệu duy nhất của ta. Hay là cái nam trang, hoặc là dịch dung cũng không có khả năng, chỉ có biện pháp tìm được đến kẻ hiện đại kia đồng chí. Ta không đeo kính mắt thì một thước trước mặt đều nhìn mờ mờ, ba thước thì tạm có thể nhìn rõ. Nghe ý tứ của thời không đại thần, xem ra đồng chí hiện đại cũng không tồi, hi vọng hắn có thể nhanh đến giúp ta. Cũng tiện hỏi thăm một chút, hướng đi trên giang hồ của ta. Trải qua mấy ngày, ta bán lực biểu diễn, ta cũng có thể gọi là danh nhân rồi a.

A, có tiếng bình khí! Tiếp theo lại nghe một thanh âm thanh thúy của nữ nhi: “dừng tay, ta là nữ hải tử, bọn ngươi khi dễ ta không then thùng sao?”

Ta hướng tới đi vài ước, thấy một phần sam (váy hồng??) nữ tử cùng một hắc y nam tử, hai người cầm trong tay binh khí. Nam nhân lạnh lùng nói: “ta nói rồi, không biết, ngươi còn quần lấy ta đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Nàng kia không phục nói: “hừ, nói cho ta chuyện giáo chủ các ngươi cùng Mộ Dung cô nương chả nhẽ lại khó vậy?”

“không biết.” nam nhân miệng cứng như sắt nói.

“nói cho ta, không nói còn muốn chạy. nghe nói Mộ Dung ý Vân cô nương vì cứu Tật Phong hộ pháp, dùng tính mạng ra uy hiếp Phi hà tiên tử, có phải hay không?”

Có ý tứ gì? Nói như thế nào giống ta?

Nam nhân kia lạnh như băng nói: “không thể phụng bồi, phượng cô nương, bách hiệu đường nếu mà dám nói linh tinh, đừng trách ta vô tình.” Bách hiệu đường ư? Chính là giang hồ đội chó săn. Hừ, thời điểm ta trở thành danh nhân, tự nhiên có người muốn lấy tin tức của ta.

Nàng ta cười châm chọc hỏi: “hừ, Mịch Hàn dám làm, còn người có phải sợ nói phải không? Nghe nói hần cùng Mộ Dung Ý Vân thật không minh bạch, châu thai ám kết.” nào có, ta đó là nói điều mà.

“buồn bức, ngươi nghe ai nói chuyện này? Bỏn cô nương chính là hoành hoa khuê nữ, đại khối băng cũng không làm được gương soi, hần xứng với bỏn cô nương không?” ta nhìn không được bật thốt lên, chờ ta phản ứng lại, đã không kịp nữa rồi. suu suu 2 tiếng, một đạo kiếm đã đặt trên cổ. cổ đại khinh công thực là lợi hại, ta hần phải đi học.

Na tử hỏi: “ngươi là ai? Vì sao nghe lén chúng ta nói chuyện.”

Ta thực không chí khí, ngươi muốn run: “ta có thể là ai? Mộ Dung ý Vân.”

Vừa rồi bọn hần chính là nói đến ta mà.

Cô nương kia xem ta nửa ngày, cười nói: “truyền thuyết mộ Dung Ý Vân xinh đẹp tựa thiên tiên, ngươi nhìn lại ngươi coi” ta làm sao đây, cũng không đến mức phải xin lỗi quốc gia nhân dân.

Ta tức giận nắc nứ 1 tiếng: “ta không phải là người à? Giả mạo chính mình thì được cái gì ưu đãi?”

2 người kia đánh giá cẩn thận nói: “cô nương thực sự là Mộ Dung ý Vân?” nói xong đem thu đao, Phượng tiểu cô nương cũng đã thu kiếm.

“vô nghĩa, ta đương nhiên là Mộ Dung ý Vân. Tật Phong đâu? Còn có giáo chủ của các ngươi, ta muốn kêu hần tới hỏi.” tuy nói không thân thiết, cũng tính là không xa lạ. hơn nữa là Tật Phong, ta dùng tính mệnh đổi lấy mạng của hần nha.

Phượng tiểu cô nương cao thấp đánh giá ta, nói: “ngươi thực sự là Mộ Dung cô nương, ngươi làm sao xuất hiện ở đây?”

Ta buồn bức khoán tay: “đừng nói nữa, trốn hôn. Không biết trên giang hồ truyền như thế nào, ta cùng đại khối băng có tư tình, nên không lấy họ Giang kia.”

Tật điện nói: “nếu ngươi thật sự là Mộ Dung cô nương, thỉnh theo ta trở về, giáo chủ có lệnh, phái ta mang mộ dung cô nương trở về, tật phong ca cũng mồn đích thân tạ ân cứu mạng của ngươi.”

“đại khối băng vết thương có sao không?” đủ nghĩa khí, băng hữu này đáng kết giao.

“cô nương, chỉ là...”

“cả ngày để cái bản mặt xấu xí, trừ bỏ Mịch hàn còn có ai?” hần biết ta chỉ là ai, nhưng là khó mà nói.

“giáo chủ bị thương?” xem hần ngu ngốc biểu tình.

Ta thuận miệng nói: “đúng, ngay tại buổi tối đó, hần chịu trọng thương, chính bỏn tiểu thư băng bó, ngươi sao lại không biết.”

“tiểu thư, tật điện quả thực không biết. ở bách hiệu đường bài danh, giáo chủ võ công thiên hạ đệ nhị, ai có thể đã thương ahwns.” Thiên hạ đệ nhị, không tin được nha. Hần thiên hạ đệ nhị chạy đến nhà tìm tí ti ta khiêu chiến? ăn nhiều không có việc gì làm sao?

Hần nửa đêm canh ba chạy đến nhà của ta, không cẩn thận bị cha ta đã thương.”

“mộ dung cô nương, ngươi nói Mịch giáo chủ đêm đó chạy vào nhà ngươi, bị Mộ Dung tiên bối đánh thương, hơn nữa ngươi tự mình giúp hần băng bó?” phương tiểu cô nương sáp miệng.

Ta nghĩ cũng không cần nghĩ nói: “đúng thế: vốn chính là thế.

“nói như vậy, Mịch giáo chủ đã vào phòng của ngươi?” tiểu cô nương nhẹ nhàng, tự nghĩ không ổn.

“là như vậy, nhưng mà chúng ta trong lúc đó trong sạch. Đừng hiểu lầm, về phần các người vừa nói, là ta cố ý dọa Nhượng Nhan tí. mục đích chính là muốn nàng đồng tình, cũng vì thế đem thanh danh của mình phá hư, họ Giang không dám cưới ta nữa.” đôi mắt phượng phóng viên, ta chỉ biết nói thật tình huống.

Đang định mở miệng, chợt tắt điện nói “phượng cô nương, Mộ Dung cô nương cùng tại hạ trước xin cáo từ.”

Ta liếc mắt hần 1 cái nói: “trở về nói cho giáo chủ các người, hiện tại ta rất an toàn, làm cho hần yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không gả cho cái tên hỗn đản kia. Hiện tại ta có việc, không thể cùng với người trở về. hôm nào có rảnh ta lại đi báiphong, liền như vậy. đúng rồi, nếu ta bị Mộ Dung gia bắt trở về, bảo hần tới cứu ta lần nữa.”

“cô nương...” tắt điện muốn gọi ta, ta đã chạy ra xa cách cả trăm thước.

“mộ dung cô nương, ta là bách hiểu đường phòng viên Phượng thanh Hà, người từ từ đã.” Phượng Tiểu cô nương ở phía sau gọi lại.

“ai nha, không không” phóng viên thực là phiền toái. Từ từ... phóng viên? Cổ đại? có từ này sao? Thời không đại thần nói hiện có một vị đồng chí ở đây đã 30 năm. Có thể hay không, hần cùng bách hiểu đường có quan hệ. phải biết rằng, hỏi thăm tin tức nhanh nhất là bắt quái bang phái.

“Mộ dung cô nương” ta đang nghĩ ngợi, phượng tiểu thư đã ở trước mặt ta.

Ta vội hỏi: “phóng viên? Từ này ai dạy cho người?”

Phượng Thanh Hà nói: “sư phụ của ta?”

“sư phụ của người là ai?” ta tiếp tục hỏi.

“sư phụ của ta trong chống giang hồ rất nổi tiếng, chính là bách hiểu sinh, người không biết sao?” bách hiểu sinh, liệu có phải là kẻ đồng đội kia?

Ta tới gần PHượng Thanh Hà, nói: “muốn biết ta cùng Mục giáo chủ ra sao không?”

“đương nhiên muốn” hai mắt tỏa sáng, đúng là phóng viên chuyên nghiệp a.

“không vấn đề, chỉ cần sư phụ của người tự mình thấy ta, ta nhất định nói ra, nói không hết, thế nào?” ta vừa nói vừa cười, bốn cô nương chính là có tin tức, người chả nhẽ không động tâm?

Phượng Thanh Hà khó xử nói: “chỉ sợ không được, sư phụ đã nhiều năm mặc kệ chuyện giang hồ, hơn nữa không thích gặp bất kể kẻ nào, chỉ sợ...” “cô nương, xin hỏi sư phụ của người xuất môn từ đâu?” ít nhất cũng có chút manh mối đi

Phượng Thanh Hà lắc đầu, nói: “sư phụ đến từ hải ngoại, về phần môn phái nào, hần chưa từng nói qua” hải ngoại? bình thường người xuyên qua phải chăng đều thích dùng chiêu này, có manh mối.

“sư phó của người có võ công gì? Tỉ như, hần có nói qua hàn long thập bát chương, cái gì ngọc nữ tâm kinh, độc cô cửu kiếm linh tinh gì đó võ công?” người hiện đại thích khoe khoang, nhất định phải nói qua.

Kết quả, ta thất vọng, Phượng tiểu cô nương nói: “không có”

“có thể hay không mang ta gặp sư phụ của người, chỉ cần nhìn thấy hần, ta cam đoan cái gì cũng nói?”

Phượng Thanh Hà nói: “không biết sư phụ có thể gặp người hay không”

“ta nhất định phải gặp” ta nhanh tay lôi kéo nàng, bắt đầu siểm mị.

“vì cái gì mà nhất định muốn gặp sư phụ ta?”

“không vì cái gì, bởi vì ta cảm thấy hần rất lợi hại.”

Trước mặt ta lúc này là một căn nhà tranh đơn sơ dân dị, căn nhà nằm lọt thỏm trong một khuôn viên, hay nói đúng hơn là một khu rừng nhỏ, cây cối sum xuê xanh rì, tiếng chim ca vượn hót vui tai. Thoải mái a, thực sự cổ đại trong lành vẫn tốt hơn. Ta hít một ngụm khí lớn như thể tham lam lắm vậy.

Phượng thanh Hà hôm qua đã “liều mình” đem chuyện của ta bẩm báo với sư phụ của nàng. Cũng may mắn là tên sư phụ kia cũng đồng ý gặp ta. Ta cứ tưởng hần phải sống ở một cung điện xa hoa hoành tráng, đình lầu đài các. Dù sao bách hiểu đường cũng là bán tin lấy tiền, ngân khố tuyệt không thể ít a.

Nhưng là ta thực ngạc nhiên, tên bách hiểu sinh đó lại ở một nơi đơn sơ thanh nhàn như thế. Ta hướng ánh mắt kì quái sang Phượng cô nương. Như hiểu ý ta Phượng cô nương nói:

“sư phụ nói với ta rằng người không ham tiền tài, những tiền bán tin kia một phần mang đi nuôi sống mạng lưới tình báo, một phần thì đem đi cứu tế người bị nạn, còn sư phụ thì yêu thích sự bình dị a, nên người kiên quyết lập một ngôi nhà tranh lợi hoang vu này cốt là để cảm nhận thiên nhiên.”

Ta cũng cảm khái không thôi, thực ra người hiện đại có sở thích này thực không phải ít, đều là muốn tìm đến chốn yên bình trong sạch mà sống, tại

vì cuộc sống nơi hiện đại kia quá ư ô nhiễm và xô bồ đi.

“sư phụ, người đã tới” phượng cô nương lớn tiếng hô, rồi khẽ cúi người làm động tác mời ta vào.

Ta cũng không khách khí, liền như võ sĩ ra đài, hùng hổ tiến vào. Chỉ thấy trước mặt một trung niên nam tử, mặt như quan ngọc, song mục có thần, mày kiếm mũi cao, một thân bạch ý phiêu phiêu đang ngồi đọc sách, chính là mĩ nam tử a.

Mĩ nam tử khẽ ngẩng đầu, đôi mắt nhanh đảo qua khẽ nói:

“ngươi đến tìm ta?”

Oa, giọng nói cũng trầm ấm hút hồn, tiếc thay hần lại là ở đây, nếu là ở thời hiện đại nhất định là một đại minh tinh cho thiếu nữ theo đuổi a.

“ta là Mộ Dung Ý Vân, chính là tìm ngươi, đường chủ Bách hiểu đường”

Trước tiên cứ phải có chút lễ nghi đã, không thể để hần có ấn tượng xấu về ta a.

“ha ha, chính là nữ nhân oanh động giang hồ mấy ngày nay sao?”

Hần nói như giễu.

“chính là bốn cô nương, có gì sao?” hử, ta đương nhiên phải oanh động, ta đi đến đâu là vang dội đến đấy a.

“vậy... ngươi tìm ta có việc gì?”

“thời không đại thần!”

Ta không hề quanh co, lập tức đi vào chính đề. Chỉ thấy khuôn mặt vốn bình thản của hần chợt biến sắc một trận giống như hí kịch, rồi cực kì khẩn trương chạy tới chỗ ta, tay bắt mặt mừng.

“ngươi... ngươi... ngươi là từ hiện đại xuyên không qua?”

Quả nhiên là đúng người, ta cũng phục ta quá, đoán bừa một cái là đúng người. “đúng thế, ta cũng là bị lão già chết tiết đó ném tới đây”

“ha ha, đúng là lão già chết tiết...”

Hần cười như nắc nẻ, cười đến sáng lạn mặt mày.

“ngươi đến chính là tìm long ngâm?”

“lão cũng nói cho ngươi sao, đúng thế, ở đây ta đã có phượng vũ, chính là đang đi tìm long ngâm”

Ta nói rồi rút trâm cài đầu đưa cho hần. nam nhân kia liền cầm phụng vũ ngắm qua ngắm lại, thực giống như nhà khảo cổ học vừa phát hiện mộ cổ vậy.

“ha ha, vậy ngươi là đồ đệ của thời không đại thần sao?”

“không phải, ta là đệ tử của phu nhân lão!”

Ta khẽ vênh mặt.

“a”

Mặt trắng khẽ thảng thốt một tiếng.

“được được, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm long ngâm, bất quá hiện giờ ngươi hãy ở lại chỗ ta “

“đương nhiên, thế ngươi nghĩ ta có thể đi đâu a, nhưng trước hết phải giúp ta một chuyện”

“vậy bây giờ ta có thêm một sư muội a”: tiểu Bách cười a a nói.

“sao lại thế?” ta không phục nói

“ta nhập môn trước muội, thì đương nhiên là sư huynh”

Ta vẫn không cho là đúng, ngẫm 1 hồi lập tức sáng ra 1 cái ý tưởng:

“chẳng phải nói ai nhập môn trước thì là lớn sao, ngươi nhập môn bao giờ?”

“đúng 30 năm trước, khi đó thời không đại thần cho ta xuyên không về đây”

“ha ha, thế thì không phải rồi. ta bá sư tính ra trước ngươi mấy trăm năm”

“ha, mấy trăm năm...?” tiểu Bạch bộ dáng bất khả tư nghị, mắt đảo qua đảo lại trên khắp người ta, ta rợn rợn liền nói:

“ờ đây, 1 ngày bằng 1 năm ở hiện đại, ta đã bá sư ở hiện đại tới mấy năm, tính ra ở đây chẳng phải trước ngươi mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm”

Bách Hiểu Sanh ngơ ngác hồi lâu rồi mới hồi thần gật đầu;

“a, đúng vậy, ta có thêm 1 cái sư tử”

....

Ta nghĩ đến bách hiểu đường của hân, liền nảy ra ý tưởng, có lợi thì phải dụng thôi...

Ngày thứ 2, bách hiểu đường liền xuất ra công phu miệng lưỡi, bắt đầu đem chuyện của ta tuyên dương bốn phương tám hướng, đại khái nội dung nói, trước kia nữ tử bị gả đi là giả, Mộ Dung Ý Vân thực, đã sớm mất tích trước đó 1 ngày, chính là bị bắt đi. Kẻ gây án, đương nhiên là thiên ma giáo. Mà sau đó bách hiểu đường đã cứu được Mộ Dung Ý Vân thực. tin tức này vừa ra, quả thực oanh động so với bom nguyên tử còn hơn. Ta lại trở thành một nhân vật phong vân, thực ra ban đầu đã đủ phong vân. nghe được tin này, ti ti cùng Mộ Dung lão gia ít ra cũng bảo vệ được mặt mũi. Không chừng mi nữ ti ti còn tưởng rằng ta dùng cái chiêu số gì để bách hiểu đường thay ta truyền bá thông tin. Nhưng là chết cũng không tưởng được, ta cùng bách hiểu đường chính là quan hệ sâu xa, hiện tại chưa thể cùng hợp lực.

Tiểu bạch đồng chí đem ta nhốt tại trong phòng, đóng cửa đi học, bởi vì ta mới đến đây, muốn học rất nhiều thứ. Dù sao nơi này là Tống triều, không phải thế kỉ 21. hơn nữa đều nói giang hồ hiểm ác, thế cục hiện tại hỗn loạn vô cùng, ta vẫn cứ lên học tập một chút là hơn.

Trước mắt chốn giang hồ coi như bình tĩnh, trừ nhà của ta (ta còn phải dựa vào thế lực Mộ Dung gia, cứ chiếm cái tiện nghi trước) cảm đầu tam đại thế gia. Còn có thiếu lâm, Nga mi, Hoa sơn, Tung sơn, Thái sơn, Côn lôn bát đại môn phái. Dù sao trước các nhân vật có máu mặt trong giang hồ, cũng đều từ những môn phái đó mà ra. Còn có bách hiểu đường, ở Bách hiểu kinh doanh cũng coi như không tồi. nhưng bởi vì bách hiểu đường bán tin tức kiếm tiền, không bị liệt vào chính tà, chính là trung lập a. chính phái thực ra không có gì, đều là phê phán tà môn ngoại đạo. khẳng định rằng, cảm đầu tà phái chính là bạn trai ta, thiên ma giáo chủ. Nghe nói là cao thủ thiên ma giáo nhiều như mây, làm việc tàn nhẫn sắc bén, võ công quái dị á động, cho nên bị phê phán là hành vi tà ác.

Bách hiểu sinh liền dạy ta một sốt chỉ thức. long ngâm kiếm có thể ở trên tay thiên ma giáo chủ.

Nói tên đại khối băng, phải nói tới sư phụ của hân. sư phụ hân tên Mộc tiên sinh, không phải, bởi vì không có tên, tất cả mọi người kêu Mộc tiên sinh. Nghe đến đó, ta đoán hân vốn mang họ Độc cô, sau này mới mang họ của sư phụ. Đại khối băng nhân phẩm không tồi, lần đầu tiên gặp mặt đã cho ta tên thật. tiếp theo nói N năm trước, thiên ma giáo còn là một tổ chức nhỏ, cũng không có gì là đại sự. cho nên giang hồ cũng không coi trọng, khiến hân tồn tại được. Mộc tiên sinh võ công cao cường, tuy nhiên là giáo chủ, lại rất có phong cách hiệp khách, mọi người vẫn biết điều mà tôn trọng. nghe Bạch hiểu nói, bọn hân từng cùng nhau uống rượu, 8 năm trước, năm ấy thiếu niên 16 tuổi Mộc Hân xuất đạo. Mộc Hân hoàn toàn kế thừa Mộc tiên sinh võ công, nhưng lại không kế thừa sự nhân từ, một lòng chỉ có danh lợi. khiêu chiến các cao thủ thành danh, cao thủ chết trong tay hân thực không thể đếm xuê. Hân không ngừng khiêu chiến, nghe nói, bốn năm trước, hân đánh bại Vô trần đại sư thiếu lâm tự cao tăng, chính là bài danh đệ tam cao thủ trong thiên hạ. nếu không phải còn có sư phụ của hân ở phía trước, ta đoán hân còn tiếp tục khiêu chiến, bất quá hân không phải đối thủ của cha, nếu hân có thể đánh bại được cha, sẽ không có bị thương.

2 năm trước, Mộc Tiên sinh tạ thế. Nhấn kế nhiệm chức giáo chủ, bắt đầu thu phục tà phái tứ phương. 2 năm thời gian, thiên ma giáo trở thành tà phái lớn nhất giang hồ. hơn nữa không có ai dám tranh phong. Từ khi hân xuất đạo, bắt đầu giết người, thiên ma giáo cùng chính tà lưỡng phái hoàn toàn đối lập.

“tiểu bạch bạch, hân có phải hay không từng đánh cùng ngươi?” cao thủ phong cách, thực muốn biết a.

Tiểu bạch lắc đầu: “không có, nếu ta cùng hân đánh qua, chắc đã sớm chết rồi?”

Ta liếc mắt hân một cái; “không có đánh cùng ngươi, hân thế nào là thiên hạ đệ tam, vượt cảm a?”

“4 năm trước, hân hạ chiến thư tới bát đại cao thủ. Kết quả, Vô Trần đại sư nghĩ muốn vì vô làm trừ hại đã đến tìm hân trước, bị hân 20 chiêu đánh bại, Mộc Hân tự nhiên thành thiên hạ đệ tam, chúng ta căn bản không cần đánh với hân. hơn nữa cũng không dám tìm hân khiêu chiến, cùng hân luận võ, trừ Vô Trần đại sư, không có người thứ 2 còn sống.” 20 chiêu đã bại đệ tam cao thủ, ai còn dám tìm hân đánh nhau? Ách, hân từng nói muốn tìm ti ti khiêu chiến, có thể hay không... hân một cái!

“vì cái gì không phải thập đại cao thủ, còn khiêu chiến tám người?” kỳ thật vấn đề này ta biết, chỉ là nhất thời ta lại thực ngu ngốc đi hỏi.

Bách Hiểu không nói gì nhìn ta: “bởi vì hân sư phụ đứng hàng đệ nhị, hân không muốn cao hơn sư phụ hân”

“kỳ thực ta cảm thấy hân là người tốt, hơn nữa hân cũng không giống các ngươi nói chỉ truy danh trục lợi, có lẽ hân rất thống khổ đi.” Dích thật là, với khí chất lạnh như băng của hân, căn bản không màng tới danh lợi, có lẽ hân có nỗi khổ khó nói. Hơn nữa hân cũng không phải người cứu ta. Nếu thực sự như vậy phá hư, vì sao chỉ vì một câu nói đùa của ta, liền tuân thủ hứa hẹn. dù sao ta cảm thấy được người này cả người đều là mê, rõ ràng là thiên hạ đệ nhị, lại tìm đệ thập Nhược nhan ti ti khiêu chiến. thật không rõ hân suy nghĩ cái gì, nhưng ta biết hân không phải người xấu, chính là trực giác của phụ nữ

a.

“sư ti...” Bạch Hiểu cầm tay ta hoảng sợ, ta mới phục hồi tinh thần “chuyện gì a?”

Bạch Hiểu ái muội đích cười nói: “sư ti, còn nói các ngươi không có gì? Còn nói giúp hấn như thế.” Đều đã mấy chục tuổi đầu, nửa điểm đứng đắn cũng không có.

Ta liền đưa ra hai trương siêu cấp bạch bạch bản: “đi tìm chết, ta nói chính là cảm giác của ta, kì thực ta cảm thấy đó là mọi người không hiểu biết hấn, hấn kì thật nhân phẩm không tồi, hơn nữa các ngươi nói thiên ma giáo là tà giáo, nhưng ta cảm giác mọi người đều có tình nghĩa, tỉ như tậ phong...”

Bạch Hiểu nuốt nuốt nước miếng, mãnh liệt áp chế bất mãn trong lòng: “thiên ma giáo tứ đại hộ pháp: tậ phong, liệt hỏa, cuồng lôi, tậ điện, giết người không chớp mắt, vô ác bất tác, ngươi nói bọn hấn là người tốt?”

“phải không? Không giống a, ta xem bọn hấn đều không tồi. hơn nữa tên Tậ Phong kia, rất tôn kính ta.” ta phòng chừng hấn nghĩ đến ta có thể xin một chân theo tên giáo chủ kia.

“giáo chủ phu nhân, bọn hấn đối với ngươi sao có thể không kính trọng?” Bạch Hiểu cười nào ta nói.

“ai nha, không nói, cái gì giáo chủ phu nhân, nói đó là ta diễn trò. Đúng rồi, trừ thiên ma giáo, còn có cái gì nữa, đều là tổ chức bình thường” bách hiểu sinh biết không cần trêu quá. Thuận tiện chuyển đổi đề tài, thanh danh của ta hoàn toàn xấu tới nhà.

“tiếp theo, chính là anh hoa cung.”

Ta uống hớp trà xuyết nửa phun khỏi miệng” “ai kêu tên kì quái vậy?”

“ta nào biết được? anh hoa cung tất cả đều là nữ tử, mỗi người am hiểu mị thuật, võ công cao cường, dùng độc nổi tiếng, với vì mấy mỹ nữ này, rất nhiều cao thủ đều theo vào. Đương nhiệm cung chủ lại là nữ tử trẻ tuổi, tên là Thủy Vũ Mị. Thủy Vũ Mị am hiểu khinh công, mị thuật tương đối lợi hại. nàng thích sưu tầm mỹ nữ, lấy phệ tâm thuật khống chế hành vi. ngươi về sau gặp nàng phải cẩn thận, tốt nhất là tránh đi.” Ta có như vậy kém, nếu làm cho ta gặp được thủy yêu nữ, cấp nàng chút nhan sắc xem.

“hào có đâu?”

“không có, lại nói vấn đề long ngâm, ta đã kiểm tra sắp xếp trên dưới, trước mắt có điều, so sánh binh khí lợi hại, chỉ có Mộc Hân cùng Giang tử ngang sử dụng kiếm có phần giống long ngâm. Rốt cuộc đâu là long ngâm ta cũng không dám chắc. cho nên, ngươi phải làm đúng kế hoạch.” Không phải mỹ nhân kế, không vấn đề, tuy nhiên ta không phải mỹ nhân.

Ta nghĩ không thông, ngươi đã đến đây 30 năm, lấy bách hiểu đường uy phong mà đến tận bây giờ mới tra ra? Hơn nữa nếu biết kiếm trong tay người, khi không đại thần sao không thể chính mình đoạt lấy?”

“ngươi nào biết, bọn hấn đều cao thủ xuất đạo được vài năm, hơn nữa 2 người thần không ra thần, quy không ra quý, đặc biệt là bạn trai của ngươi, vài năm không thấy bóng người, thế nào tra ra? Ta phải rất nhiều cao thủ đi, tất cả đều không thấy. tuy nhiên biết kiếm trong tay người, thời không đại thần không thể nhúng tay. Ngươi hiện tại có phương vũ, nhất định có phương pháp đặc thù để tìm ra.: hấn còn buồn bực hơn ta.

“chính là long ngâm rốt cuộc là hình dáng thế nào?” thời không đại thần chưa từng nói qua/

“ta họa cho ngươi xem” bách hiểu liền vẽ hình dạng thanh kiếm ra. Ta nhìn trái nhìn phải, nhìn quen mắt a. ta chợt nhớ tới, trước đây cũng là thanh kiếm này chém đứt dây thừng đêm hôm đó.

“ta biết...” ta kêu to lên” đích xác, lúc trước ta thấy trong tay Mộc Hân, chính là thanh kiếm này.”

Bạch hiểu miễn cưỡng cười nói: “sư ti, ta đã nói, ta tra được kiếm hình?”

“như vậy a, chúng ta liền án nguyên kế hoạch tiến hành. Hấn đáp ứng ta, sẽ không để ta gả cho họ Giang, hấn nhất định đến cứu ta, chúng ta liền nhân cơ hội coi xem có đúng long ngâm”

“sư ti, ta cảm thấy bạn trai ngươi không tồi. nghe nói hấn rất đẹp trai nha.” 30 năm còn giữ lại cách nói chuyện hiện đại, không dễ dàng a.

“đi, đừng nói loạn, chúng ta thực không có cái gì, người đều không tin ta, ai có thể tin tưởng ta? Bi ai a”

“hào, ta tin tưởng, nguyệt quang tiên tử.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tình huống ta hiểu cũng không sai biệt lắm, sư đệ vô lương tâm Bạch hiểu sanh đem ta đuổi về Mộ Dung gia. Đem chuyện chúng ta nói qua cho Mộ Dung lão nhân. Ta cũng thanh lệ kể ra tình cảnh bi thảm, cùng với bách hiểu đường chính nghĩa cứu giúp. Hồi rồi cuộc là ai cứu ta, ta chỉ có thể chỉ khí nói. . . nguyệt quang tiên tử. ta rõ ràng nhìn bách Hiểu sanh đang bó miệng cuồng tiếu, Phụng thanh Hà cũng có cùng biểu tình, nếu không phải ở nhà ta, hai bọn hần nhất định cười đến ngất. Mộ dung lão nhân không có chú ý tới biểu tình của bọn họ, nói: “Ý Vân, vài ngày trước đã đánh bại Hoa sơn chương môn Đỗ Lân chính là nguyệt quang tiên tử?” oa, ta danh khí không nhỏ a, bất giác đã muốn nổi danh.

Ta vội gạt đầu “ đúng à, Nguyệt quang tiên tử võ công xuất thần nhập hóa, ma giáo yêu nhân bị đánh cho không kịp hoàn thủ. ta liền thổi phồng lên, càng to càng tốt.

“a, như thế em ra, Vân cô nương võ công còn cao hơn Nhược Nhan. Không hổ là bách hiểu sinh sư tỉ, hôm nào rảnh nhất định phải bái phỏng.” bái phỏng thì miễn, ta còn sợ lộ dấu vết. nếu là người biết Vân Ý Dung chính là đen tên Mộ Dung Ý Vân đọc ngược lại, không tức chết mới là lạ.

Cuối cùng, cha cấp bách hiểu sinh không ít tiền, nghe nói là vì báo đáp ơn cứu mạng. tất cả mọi người đều biết, bách hiểu đường lấy tiền làm mục đích, cho nên đưa tiền không có coi là chuyện lớn.

Lão nhân liền an ủi vài câu, liền phân phó Hồng Tụ mang ta xuống nghỉ ngơi. Về phần hần cùng lão Bách thế nào, ta không quản.

Cha này thực là không có lương tâm, 2 ngày sau, ta lại vừa ăn mặc, phải bốn gia đình, đem ta tống khỏi nhà. Nghe nói, hần muốn liên lạc hảo tỉ tỉ, trực tiếp đem ta tới giang gia. Bởi vì tỉ tỉ, đã ở phía sau đoạn hậu.

Ta cùng phụng thanh Hà của bách hiểu đường tình như tỉ muội, nghĩ muốn tặng nàng gì đó. Chỉ cần phụng tiểu cô nương đồng ý, lão cha tự nhiên vui. Kỳ thật ta không biết, phụng cô nương sắp xếp một cái danh nữ hiệp tốt. có nàng bảo hộ, cha tự nhiên cao hứng, liền đem người ta miễn phí bảo tiêu.

Ta cùng tiểu Bách thương lượng tốt lắm, nhất định phải nghiệm chứng xem trong tay Giang tử ngang có long ngâm hay không. Nếu hần không có long ngâm, như vậy mới đi tìm Mục Hần. Nhưng mà, ta có điểm tin tưởng hần sẽ đến cướp đầu lần nữa. ta đã cứu người của thiên ma giáo, hần chắc phải cứu ta. Nếu không đến, chúng ta còn có biện pháp khác.

Mang theo mục đích, chúng ta rất nhanh khởi hành.

Đọc đường đi có thêm PHụng tiểu cô nương làm bạn, ta cũng không cảm thấy buồn chán. ở thời đại này, lễ nghi là rất trọng yếu. theo bối phận, nàng là sư đệ của ta, vì vậy đối với ta nhất mực cung kính. Nàng nghĩ muội võ đầu cũng không ra, Mộ Dung nhị tiểu thư, sao tự nhiên thành sư tỷ của sư phụ nàng chứ? Xem tuổi của ta muốn làm đồ đệ mới đúng nha.

Vì thế ta nói với nàng, chúng ta chính là đồng môn. Nhưng ta vừa sinh ra đã là đệ tử của sư phụ, còn hần 30 tuổi mới bái sư. Nhập môn vừa vặn sau ta một chút, cho nên ta chính là sư tỉ. lại hỏi sư phụ của chúng ta là gì, ta nói không phải người trung nguyên, không thể tra ra người này. Lại hỏi ta vốn là nữ nhi của thiên hạ đệ nhất võ công, từ nhỏ đã lớn lên ở Mộ Dung phủ, vì cái gì theo người kia bái sư? Hơn nữa người khác đều nói Mộ Dung nhị tiểu thư không biết võ công, cho nên ta liền ngụy trang thành một kẻ yếu nhược không có võ công. Giang hồ đều đồn đại, Mộ Dung nhị tiểu thư chỉ là một nữ tử vô tích sự. lại hỏi ta cùng Mục Hần sao lại như thế? Ta liền thẳng thắn nói không có, tin hay không tùy nàng. Tốn hết nước miếng, cuối cùng nàng cho rằng theo ta bảo hộ là sai lầm lớn. đúng thế, nàng ở bên ta đúng là bảo hộ. đây đương nhiên là chủ ý của lão Bách. Nhưng là, đánh chết ta cũng không thừa nhận. bởi vì nàng nghĩ rằng ta nhất định có tuyệt kỹ võ công cao cường.

Chúng ta 2 người 4 gia đình, đi trên đường rất là cồng kềnh. Dù sao trên giang hồ gần đây đồn đại về danh nhân như ta rất nhiều, gần như mở miệng là nhắc đến ta. Bởi vì ta còn có 2 thân phận, Mộ Dung Ý Vân và nguyệt quang tiên tử, đầu bảng đương nhiên bị chiếm. về phần ta cùng Mục Hần, cứ chậm rãi mà đi. . .nhưng lại lòi ra sơ hở là thiên ma giáo vì cái gì bắt ta?

(cả đoạn này đọc khó hiểu chết, làm ta edit xong đau hết cả đầu. . . thực muốn lược đi quá nhưng vì tôn trọng tác giả và người đọc lên cổ làm cho hết J)

Có rất nhiều giải thích, đa số đều cho rằng hần có ý đồ khống chế Mộ Dung gia và thiên kiếm sơn trang. Cũng có một bộ phận nhỏ hư cấu rằng, tên giáo chủ kia đối với Mộ dung nhị tiểu thư cực kì yêu mến, vì thế nên mới bắt ta. . .

Nhưng Mộ dung ý Vân vẫn chưa đạt được thứ vị đầu, mà là nguyệt quang tiên tử. trong thiên ma giáo nhẹ nhàng cứu gia Mộ Dung Ý Vân. Nghe nói giết người xong, 1 thân áo trắng không dính một tia máu nào.

Một thân áo trắng, mặt đeo sa trắng, phong cách đậm bạc, trên tóc chỉ cài một cây trâm, nghe nói, trong tay có một bảo kiếm. toàn thân tản mát một khí chất lạnh như băng, chính là nguyệt quang tiên tử (đoạn này edit xong nhớ Tiểu Long nữ quá a. . . cũng lãnh đạm 1 thân áo trắng muốt T_T)

ở trên đương nhiên là đồn đại thổi phồng mà, trước đó ta nói với Mộ Dung lão nhân rằng nguyệt quang tiên tử cứu ta từ 20 người của thiên ma giáo. Bay giờ truyền tới giang hồ lại là 200 người. giang hồ thực hư đảo lộn mà. Kỳ thực rất nhiều tin tức đều do bách hiểu đường truyền ra, bọn hần đều vu cáo cho sư tỷ của Bách hiểu sinh, tại vì bọn hần nghĩ sư tỉ của đường chủ tuyệt đối võ công phải cực kì cao cường, đương nhiên đều thổi phồng rồi a. nhưng ta nhớ rõ, ta không có lấy kiếm, nói ta dùng kiếm, đương nhiên tại vì nói Bách hiểu sanh am hiểu kiếm pháp. Ta thờ dài thườn thượt kết luận, giang hồ thực nhảm chán. So với thế giới hiện đại báo lá cải kia, còn muốn nhảm chán ngu ngốc hơn. Tại vì ít ra báo lá cải không có người tin, còn ở giang hồ, tùy

tiện nói một câu thì từ trẻ lên 3 tới lão nhân 80 cũng gật đầu cho là phải...

nhiều ngày đêm hành trình, chúng ta cuối cùng đến nơi. Nhưng ta sao có thể tự mình đi đến cửa, chạy tới Giang gia. Ta tuy không phải tuyệt thế đại mỹ nữ, nhưng cũng là một nữ nhân hiện đại, chính mình đi vào cửa tự nhiên không làm được. chúng ta một hàng 6 người, ở trong Đa Nguyên thành(bản convert phiên âm là “rất nguyên”...ta lại không biết nguyên bản tiếng trung ra sao... ta đành mạo phạm viết bừa tên địa danh,dù sao cũng là hư cấu mà!=!!)

tìm được một nhà trọ. Ta liền đưa 2 người đến thiên kiếm sơn trang, nhấn bốn tiểu thư muốn tới. kêu họ Giang tự thân đến đón tiếp (kiểu quá @@)

2 người vừa đi, ta liền cùng Phụng cô nương bí mật đàm phán.

Muốn nghiệm chứng Giang tử Ngang có Long ngâm hay không, chúng ta có thể đi, có thể cho ta đi cùng không?” nếu là Long ngâm, ta liền trộm rồi chạy. không phải long ngâm, ta liền trốn. dù sao, ta cũng không ngốc mà chờ ở đây.

“hào a, đi” phụng cô nương quả không hổ danh phóng viên, chuyên môn phá hoại. vừa nghe đề nghị của ta, rất là cao hứng, lập tức chuẩn bị đi.

“từ từ, ta thay y phục”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ta vốn không cần thay y phục, hiện ta đang mặc một bộ quần áo màu lam rất đẹp. Nhưng nghĩ tới màu trắng, ta muốn dùng thân phận Nguyệt Quang tiên tử xuất hiện. Một màu lam, một màu trắng, ta đều thích. Vậy Mộ Dung Ý Vân màu lam, nguyệt quang tiên tử màu trắng, về sau cứ như vậy đi. Ta mặc xong quần áo, một thân bạch y phiêu hốt thoát tục, thực đẹp a, lập tức cùng Phụng cô nương đi ra đường cái. Ta không có kính mắt, xung quanh đều là nhìn mờ mờ, thực là buồn bực chết đi.

“Phụng cô nương, có tiền không?” Ta muốn mua cái gì đó, nhưng trong túi thì không có tiền.

“sư... ti ty yên tâm, ta có” Nàng chính là suýt lỡ miệng kêu sư bá.

Đi qua một bình khí điểm, ta tính mua một thanh kiếm. Chẳng phải giang hồ luôn nói Nguyệt Quang tiên tử dùng kiếm sao, bây giờ tay không tác sát thì làm sao... đương nhiên kiếm này chỉ cầm cho có dáng như mấy nữ hiệp trong phim cổ trang thôi, phụng vũ kiếm chả phải luôn gài trên tóc của ta sao.

Ta vừa cầm đến 1 thanh đoản kiếm, tay của ta đã bị ai đó cầm lấy. ta ngẩng đầu, thấy một mỹ nam tử đang nhìn ta. Quả là mỹ nam tử a, mày như kiếm, mắt như đao, song mục xuất thần,mũi cao răng trắng môi hồng, nước da còn muốn trắng hơn cả nữ nhi. Ta không tự chủ nghĩ đến ngôi sao điện ảnh Hàn quốc cũng chỉ đẹp trai đến thế là cùng. Nhưng hắn lại rất lạnh lùng,mặt hắn như đóng băng, lạnh lùng nhìn ta. Ta thấy hắn như vậy, rất không thích nói: “Ngươi là ai? Không bỏ tay ra? Không có lễ phép sao?”

Người cổ đại chẳng phải có nhiều quy củ sao, lần đầu tiên cảm giác mấy cái quy củ này có điểm tốt. Người nọ lạnh như băng nói: “Ngươi không xứng?” cái gì? Nói ta không xứng?

Ta bực mình giật kiếm về tay, nói: “Có ý tứ gì? Là ngươi không xứng, chứ không phải ta!” (e hèm, đoạn này chị Vân văng tục, xin phép cắt bớt câu chửi của chị ấy!=!!)

Phụng Thanh Hà đi tới cười nói: “thì ra là Giang đại hiệp” nàng nói xong liền kéo kéo tay áo ta như ra hiệu.

“Đại cái gì chứ, trông không khác gì con tôm luộc.” Người này vừa nhìn thực không vừa mắt a.

Họ Giang cười lạnh: “Quả là nữ nhân có ý tứ.”

“Thiên kiếm sơn trang Giang đại hiệp, sư bá chính là một nữ tử yếu đuối, ngươi cùng nàng so đo sao?” Cái gì? Thiên kiếm sơn trang? Chả phải là cái tên...bệnh thần kinh? Phụng tiểu cô

nương là nhắc ta mà ta cứ ngu ngơ bây giờ mới biết.

Giang Tử Ngang cười lạnh, lại là cười lạnh: “Ngươi chính là Nguyệt Quang tiên tử Vân cô

nương?” bệnh thần kinh quả nhiên là bệnh thần kinh, biết còn cố hỏi.

“Đúng thế, thiên kiếm trang chủ, có ý gì với ta?” Ta cũng cãi lại.

“Nghe nói tiên tử đã cứu vợ chưa cưới của ta, Giang mỗ tự mình đa tạ.” Cứu cái gì

mà cứu, không phải chính là ta sao.

Ta cười cười, cao thấp đánh giá hần, châm chọc nói: “Không dám, Mộ Dung cô nương quả là đẹp tựa thiên tiên, tự nhiên sao lại gả cho nguoi. A a a...” Hần chính là nữ nam nổi danh trên giang hồ, lại bị ta nói như vậy... ha ha.

“Chẳng lẽ... nguoi cho rằng ta không xứng với Mộ Dung cô nương?”

“Không biết, các hạ tự suy ngẫm đi, Thanh Hà... đi”

Giang Từ Ngang đi tới, nói: “Tiên tử, có hứng thú đến tệt trang làm khách. Tiên tử đã cứu phu nhân của ta, ta rất muốn báo đáp ân này, thỉnh tiên tử đến uống chén rượu hỉ.” Xú nữ, ta sẽ không gả cho nguoi.

“Thực xin lỗi, Nguyệt Quang không có phúc phận đó.” Ta cười nói: “Ta nói lời nói thật, nguoi

không xứng với Mộ Dung cô nương.”

“Tiên tử mở miệng là nói ta không xứng, có nguyên nhân gì đặc biệt sao?”

Gả cho tên này, ta sợ sẽ bị hần lừa chết.

Giang Từ Ngang tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

“Mộ Dung cô nương chả nhẽ quá tốt?” ta kếm cỏi vậy sao? Đừng đa kích ta.

“Tự mình xem, ta không biết. Thanh Hà... đi thôi, đừng cùng hần vô nghĩa.” Ta thực với tên này không phải phản cảm bình thường. Mục Hàn cũng là khối băng đó, nhưng hần đâu có đáng ghét như tên này?

Cũng tại bệnh thần kinh chen vào, ta cuối cùng không mua được kiếm, bệnh thần

kinh đáng chết, sao chửi a, nếu không có giá trị lợi dụng, bốn tiểu thư giết hần (á á... thực dụng quá @@)

Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta trở lại khách điểm, vốn là không nghĩ trở về. Nhưng cảm thấy có thể thu thập được tin tức. Vừa rồi bệnh thần kinh vô ý gặp ta, sao lại trùng hợp vậy chứ? Phải mau trở về.

Phượng tiểu cô nương lôi kéo ta, nhảy vào từ cửa sổ. Ta nói cho Phượng tiểu muội, mấy ngày hôm trước cùng mấy cao thủ so chiêu, bị trọng thương, cho nên không thể dùng khinh công. Ta chính là sư ti của đệ bát cao thủ trong giang hồ nha, Nguyệt Quang tiên tử nha, nếu không biết khinh công thì thành cái trò cười gì?

Ta liền đổi ngay quần áo, trên mặt liền trát đầy những phấn, cố ý vẽ thật nhiều điểm đen, lại đeo vào kính mắt. Thực sự xin lỗi quốc gia, xin lỗi nhân dân, cáo lỗi toàn thế giới. Với dung mạo này không dọa chết bệnh thần kinh mới lạ.

Phượng tiểu cô nương nhìn thấy ta như thế, nén nuốt nước bọt, lắp bắp kinh hãi nói: “Sư bá, nguoi thực là một nữ nhân, vì sao phải giả trang xấu xí như vậy?” Có thể nói cho nàng ta biết rằng ta không có kính thì liền không nhìn rõ vật trong ba thước. Nếu vừa rồi không phải rất gần nói chuyện thì chắc cũng không nhìn thấy mặt của bệnh thần kinh lại nữ mạo như vậy và cũng lạnh như vậy!

Ta cười cười: “Chẳng lẽ thực phải gả cho tên họ Giang chết tiệt? Nguoi xem hần như vậy, rất là phản cảm với ta nha.”

“Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đến.” Ngoài cửa có một thanh âm làm ta không thích.

Ta hướng tiểu cô nương khẽ gật đầu nói: “Thỉnh nàng tiến vào.” Hừ, họ Giang, ta phải dọa nguoi chết khiếp.

“Ý Vân...” Một tiếng thân thiết ân cần hỏi thăm, đương nhiên là tỉ tỉ nữ lệ Nhữc Nhan. Nếu

nàng không phải ác tâm, ta còn muốn hảo hảo đối tốt với nàng.

Ta đứng lên, cười nói: “Tỉ tỉ” nói xong thân thiết nắm tay nàng.

“Tẩu phu nhân có lễ.” Ta bực mình, sao lại chào như vậy chứ? Chính là Y Lạc Lạc vừa chào ta, khinh thường liếc mắt một cái, lại nói: “Mộ Dung cô nương hảo” ta cùng nàng có cừ oán sao? Vì sao nàng không để ta một chút mặt mũi?

Phượng tiểu muội cũng chú ý tới, thần sắc lại càng kinh ngạc nói: “Nguyên lai là đệ nhị nữ nhân

Y Lạc Lạc cô nương, tại hạ bách hiệu đường Phượng Thanh Hà.”

Y Lạc Lạc cười cười: “Phượng cô nương, Lạc Lạc xin chào” mặt liền biến đổi rất nhanh.

Ta đảo mắt, Giang Tử Ngang đâu? Hắn phải chăng cho rằng ta không xứng, không xứng để
hắn phải tự thân đến đón?

“khụ... ừ... bệnh thần... Giang.... Ca đâu?” thiếu chút nữa lỡ miệng.

Y Dục Thành nói: “Giang đại ca có việc bên người, tại hạ Y Dục Thành thay hắn đến nghênh đón tâu phu nhân” có việc? hắn có việc phải chăng là trên
đường triều ghẹo nữ nữ? cái rắm, dám xem thường ta.

Ta cười cười, khoe miệng một chút châm chọc nói: “phải không? Y thuật cao minh, võ công

thiên hạ đệ lục, Y Dục Thành thân y đến đón tiếp ta, mặt mũi ta thực lớn a”

Đương nhiên tí ti cũng nghe ra ta quái dị, nói: “Ý Vân, người nói thế nào vậy?”

Lạc Lạc khinh thường liếc mắt một cái: “người tính cái gì vậy?” hắn, ta cùng nàng rốt cuộc có gì
ân oán?

“Lạc Lạc” Y Dục Thành trầm quất.

“ta nghe Y lạc Lạc là võ lâm đệ nhị nữ nữ, còn hơn sư bá Nguyệt Quang tiên tử” Phượng tiểu

cô nương châm chọc nói rồi còn liếc xéo nàng ta. Mọi người không rõ vì cái gì đột nhiên chọc

đến Nguyệt Quang tiên tử, chỉ có ta biết.

Ta cũng cười nói: “đúng nha, nguyệt quang tiên tử tuyệt sắc giai nhân, khuynh quốc khuynh thành, ôn nhu hiền tuệ, thông minh tuyệt đỉnh, tri thư đáp
lễ...”(tự sướng trầm trọng>.

Phượng tiểu muội nói: “tí ti, chỉ sợ hắn biết không xứng với người” có ý tứ, không hồ là phóng viên nha.

Ta liền hòa theo: “như vậy a, có thể lắm chứ”

Y Lạc Lạc lạnh lùng xem ta liếc mắt một cái: “người... Giang đại ca không xứng với nữ nhân

thô tục người?”

Ta cười cười, lại nói với Nhược Nhan tí: “tí ti, Mộ Dung Ý Vân nói thế nào cũng là Mộ Dung gia nhị tiểu thư, hắn nhất định là phải đích thân tới đón ta. Y
Dục Thành, trở về nói cho hắn,

trừ phi hắn tự mình đón tiếp ta, nếu không đừng hòng ta bước vào cửa Giang gia một bước”

nữ nhân cũng có tôn nghiêm, ta cũng không phải là cái loại bị khi dễ nha.

“Mộ Dung cô nương... Giang đại ca thực sự có việc...” nói dối cũng khá a.

Ta lập tức hạ mặt: “vậy thỉnh mấy người ra ngoài, ta cũng có tôn nghiêm. Hắn không tự mình đến, từ hôn đi”

“muội muội, không được vô lễ” Mộ Dung Nhược Nhan mặt nghiêm lại trách.

“muội có gì vô lễ, là bọn hắn vô lễ trước, sao trách ta được, Thanh Hà, tiễn khách” ta miệng

cứng như sắt nói.

Phượng cô nương khề đáp: “ạ” rồi làm cái thủ thế: “thỉnh, tí ti của ta không thích mấy người ở trong này. Nếu muốn tí ti đi thì mời Giang Tử Ngang đích
thân bồi tiếp”

“Ý Vân...” tí ti ta cũng không thể nói gì hơn.

“các vị trước ra ngoài, Phượng cô nương cũng xin ra ngoài một chút” Nhược Nhan tí nói.

Ta khề gật đầu, biết Phượng Thanh Hà ở đây chỉ nghe lời ta.

Nghe được tiếng đóng cửa, Mộ Dung Nhược Nhan nói: “muội, ta xem nhẹ người. Cả bách

hiểu đường đều cam tâm tình nguyện vì người bán mạng, ta thực phải nhìn lại người”

Ta cười:”có ý tứ gì?”

“Phượng Thanh Hà là đệ tử đích truyền của Bách Hiểu Sinh, Bách Hiểu đường phó đường chủ, bây giờ thành nha hoàn của người. Người nói mặt mũi người rốt cuộc lớn thế nào? Ngay cả cha cũng phải cam bái hạ phong nha” hả, Phượng tiểu muội là phó đường chủ, ta thực không biết.

“tí không phải thấy sao? Ta chính là Mộ Dung Ý Vân, bọn hần thích đối với ta như thế, được

chưa?” ta vô lại nói.

“chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thực không có nghĩ đến, người có cái bản sự lớn như thế. Người cuối cùng dùng phương pháp nào làm cho Bách Hiểu đường lại nghe lời răm rắp như thế?”

Ta thân nhiên nói:” Bách Hiểu đường cần tiền, chỉ cần có tiền đều làm”

“đương kim vô lâm, có thể làm cho Bách Hiểu Sinh ra tay, lại đem Phượng Thanh Hà làm nha hoàn, chỉ có mình người. Nhìn người đi, Nguyệt Quang tiên tử... Vân Ý Dung “nhất tiễn xuyên tâm, sặc. Ta cũng không muốn che dấu, cười nói: “tí biết?”

Mộ Dung Nhược Nhan thân bí cười: “Vân Ý Dung, không phải là đem Mộ Dung Ý Vân đảo

ngược lại sao? Sư ti của Bách hiểu Sinh, đã bại chương môn Hoa sơn. Muội muội, ta còn

tưởng rằng người không có học võ công, hiện giờ xem ra, người hẳn là võ công còn cao hơn ta”

Ta cười cười: “tí tí, tính toán đem thân phận ta công bố ra ngoài?”

“Vân Ý Dung cũng tốt, Mộ Dung Ý Vân cũng thế, phải gả cho Giang Tử Ngang” ngang ngược

sao, thực sự ngang ngược?

“yên tâm, ta sẽ không đem thân phận của người công bố ra ngoài” trước khi rời khỏi tí tí còn đề

lại 1 câu. “Đáng chết, vì cái gì phải đảo ngược tên thật, trực tiếp kêu Nguyệt Quang thì có lẽ đã không bị phát giác.”

“Họ Giang, cừu này không báo, Ý Vân bốn cô nương quyết không làm người. Ta ngàn dặm đi

lại đều là gả cho người, người lại thà đạo phở chứ không thèm đi đón ta. Ta chả nhẽ thực sự

kém sao? Thực sự không xứng với bệnh thần kinh? Nếu ta không gặp được người ta còn

tưởng người vội vã đi đâu. tiểu tử người vận khí không tốt, gặp phải bốn cô nương.” Phượng Thanh Hà thấy ta giận đến nghiêng răng vội nói: “tí tí, họ Giang kia thực đáng giận, có câu,

Thanh Hà không biết nên nói hay không”. Hảo, nha đầu còn theo bên cạnh ta.

“Có việc gì cứ nói thẳng”

“Giang hồ đồn đãi, Giang Tử Ngang cùng Y Lạc Lạc lưỡng tình tương duyệt, theo Bách Hiểu

đường tình báo, xác nhận bọn họ thường xuyên qua lại” nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt ta.

Quái không được, chẳng trách Y đại tiểu thư luôn gằm gừ với ta, nguyên lai nàng thích

tên bệnh thần kinh. Giang Tử Ngang, nếu có Y Lạc Lạc, vì cái gì muốn cưới ta? Ta cũng không phải hỗn đản, chả nhẽ cho rằng ta không thể gả cho ai khác thì liền tới cưới ta, thương hại ta?

Ta đoán hẳn nhất định còn có một mục đích xấu xa. Bệnh thần kinh, bốn cô nương không phải có thể tùy ý bãi bỏ, cho người biết sự lợi hại của ta.

Ta cười lạnh một tiếng: “liền như vậy đi, còn kém xa Mục Hân, hẳn nghĩ ta bị thảm. Nếu không tiểu Bách nghĩ ra cái chủ ý này, chả nhẽ ta lại muốn liếc mắt hần 1 cái” thà gả cho đại khối băng cũng không đến lượt bệnh thần kinh đó hưởng phúc nha.

Phượng tiểu muội xem ta thực là bị chọc tức, không dám nói loạn.

“Phượng cô nương, cũng phải đến Giang gia một chuyến thôi”

“tí tí, thực sự muốn đi?”

“đi, vì cái gì không đi, dùng thân phận Nguyệt Quang tiên tử, đi xem Thanh Hà, sư phụ của

ngươi nói qua muốn tìm một thanh kiếm phải không, sao không đi?” ta trước tiên phải xem tên họ Giang có cầm long ngâm kiếm trong tay không đã.

“Nói qua, những năm gần đây sư phụ đều tìm kiếm tung tích của long ngâm”

“Chính là ta, trừ ta thì không ai tìm được. Cho nên sư phụ của ngươi có tìm cả nửa đời người

cũng không tìm ra được nguyên nhân. Ta sợ dĩ có thể ở đây, chính là vì muốn tìm long ngâm. Ta hiện tại chịu nội thương, không dùng được nội công, cũng không có thể dùng khinh công, cho nên hẳn cho ngươi bảo hộ ta. Theo ta đến nhà họ Giang, nếu tìm không ra Long ngâm, chúng ta trước tiên phải chạy lấy người.” ta nói điều mà mặt một chút hồng cũng không có, không biết xấu hổ a.

“đúng thế, Thanh Hà biết”

Một canh giờ sau, ta liền giả dạng Nguyệt Quang tiên tử đứng ngay trước cửa Giang gia. Đây là võ lâm thế gia, cho nên bố trí so với Mộ Dung sơn trang bất phân hơn kém. Ngoài cửa giếng đầy đèn lồng đỏ, hi khí dương dương, ánh mắt thực muốn chói a. Bốn gia đình đã đứng trước cửa, thỉnh thoảng có người võ lâm ra vào, bất quá trong tay đều có thiệp mời. Nếu không có thiệp mời, 4 tên gia nhân chắc chắn sẽ không cho vào.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ta nhìn Phụng cô nương, nàng cũng bắt đầu nhìn lại ta. Ta liền liên lạc bằng mắt: “đi, liền đi xem Nguyệt quang tiên tử mặt mũi lớn như thế nào” Quả thực, ta vừa mới tiến lại gần cửa lớn, 1 tên hộ vệ liền đưa tay cản ta nói: “cô nương, thỉnh đưa ra thiệp mời”

Ta trừng mắt hất 1 cái, đơn giản nói “không có” đối với gia nhân của tên bệnh thần kinh không cần khách khí.

Người hầu liền nói: “cô nương, không có thiệp mời, thiên kiếm sơn trang không phải là nơi vui đùa” lão nương vui đùa? Ta đường đường là Mộ Dung nhị tiểu thư, Nguyệt quang tiên tử sư tỷ của đường chủ Bách hiệu đường, không cho ta vào, còn bảo ta vui đùa?

Ta kéo Phụng cô nương nói: “nói cho trang chủ các ngươi, bách hiệu đường Phụng thanh hà cầu kiến” ta liền muốn xem Bách hiệu đường có mặt mũi như nào?

Người nọ vừa nghe phụng cô nương danh tính, lập tức thay đổi bộ mặt, cười nói: “nguyên lai là phóng viên của Bách hiệu đường, Phụng cô nương, đặc tội rồi, vội vào bên trong... mời”

“không cần thiệp mời sao?” ta cố ý nói.

“bách hiệu đường phó đường chỉ đại giá quan lâm, tiểu nhân có mắt không trông” Phụng tiểu muội mặt mũi thật lớn nha, lão Bách thực phải lớn hơn nữa, giang hồ thanh danh là tốt là xấu đều phải xem sắc mặt của bách hiệu đường, tự nhiên họ phải được coi trọng.

Ta định nói cảm ơn, gia đình kia chỉ vào Phụng thanh Hà hỏi: “vị cô nương này là ??”

“phụng thanh Hà” Phụng tiểu muội đáp”

“nàng ta là Phụng Thanh Hà, thế ngươi là?” gia đình nghi hoặc.

“Nguyệt quang” ta lạnh như băng nói ra 2 chữ.

“co nương chính là nguyệt quang tiên tử?” gia đình giật mình một cái.

Ta gật đầu nói: “đúng thế, ta có thể đi vào không?”

“có thể... đương nhiên là có thể”

Hắn liền đánh mắt sang kẻ bên cạnh, tên kia liền hướng bên trong cao giọng hô: “Bách hiệu đường nguyệt quang tiên tử Vân cô nương, Phụng thanh Hà Phụng cô nương đến” ta còn tưởng hỏi danh tánh làm gì, hóa ra là để thông báo a. đây là người giang hồ, sao lại có lễ quy tắc như thế?

Ta đi vào, lập tức có người đến đón “nguyên lai là nguyệt quang tiên tử, cùng Phụng cô nương đại giá quang lâm, mời vào trong”

Đi theo người nọ tiến vào trong sân, một người lập tức hiện trước mắt, mĩ nam tử, nhưng là đáng ghét... bệnh thần kinh.

Bệnh thần kinh phía sau còn có Y Lạc Lạc, quả nhiên 2 người này có gian tình, vừa rồi cùng đi cùng nhau.

Bệnh thần kinh thấy ta, biểu hiện cực kì cao hứng nói: “nguyệt quang tiên tử đại giá quan lâm, thiên kiếm sơn trang có lễ”

Ta thần nhiên nói: “hào, Giang trang chủ thật vui nha”

Y Lạc Lạc nhìn lại Phụng Thanh Hà nói: “phụng cô nương, người vừa cùng Mộ Dung tiểu thư một chỗ, sao lại tới đây...”

“ta cùng Phụng Thanh Hà để Ý Vân ở lại, đương nhiên là tới đây. Ta nghe nói Giang trang chủ có việc ở thân, không thể đi ngheeng đón Ý Vân? Chẳng qua ta vừa rồi còn gặp người ở trên đường mua kiếm... cho nên thay Ý Vân tới hỏi xem” ta cố ý nói Ý Vân, biểu hiện cực kì thân mật.

Bệnh thần kinh nói: “nguyên lai nguyệt quang tiên tử cùng Mộ Dung cô nương là bạn tốt, phải chăng vì thế mà nàng tới đây hưng sư vấn tội?” họ Giang lộ ra khuôn mặt khó chịu, ta với người không có thù a.

“hưng sư vấn tội thì không dám, chính là muốn đến xem thử thôi” ta cũng lãnh đạm nói với hắn.

“một khi như vậy, mời vào bên trong”

Ta liếc nhìn hắn một cái, liền đi vào trong. Ta chán ghét con người này, thực không muốn cho hắn một chút mặt mũi.

“giang trang chủ, kỳ thực ta đến là thay mặt cho Bách Hiểu Đường” ta vẫn không hàm không đạm, không có gì biểu tình “sư đệ trước mắt chuẩn bị làm một bảng thiên hạ bình khí phổ, cho nên Nguyệt quang muốn nhìn xem kiếm của trang chủ”. không cần dài dòng, chỉ cần nhìn thấy kiếm của hắn thì ta lập tức có thể kiếm chứng rồi.

Giang Tử Ngang không có biểu hiện gì, liếc mắt Y Lạc Lạc một cái rồi nói: “Lạc Lạc, mang Phụng cô nương xuống trước đi.”

“không cần, Phụng Thanh Hà sẽ trở về bảo hộ Ý Vân” ta xem ra lập tức đi, không cần bảo hộ. Phụng Thanh Hà ở khách điểm, ta cũng yên tâm, như có một người đột nhiên đi, cũng sẽ không làm lộ.

Phụng Thanh Hà hiểu được ý ta bèn nói: “ạ, ta nhất định bảo hộ tốt cho Mộ Dung cô nương”

“tiên tử, thỉnh”

Đi đến thư phòng, một cổ hương khí xông vào mũi. Nhìn không ra, bệnh thần kinh còn có thể đọc sách, thanh kiếm cũng đặt ở thư phòng, có tật xấu. trong thư phòng, bày đặt rất nhiều tranh cổ và đồ đồng, hắn thực sự là bệnh thần kinh, về nhiều như vậy rồi cất hết ở thư phòng. Ta cũng là cao thủ cổ họa. đối với tranh cổ tự nhiên có tâm yêu thích. Ánh mắt của ta lập tức bị hấp dẫn, chính là ở bên trong. Một cây cổ cầm, ở hiện đại ngàn vàng khó cầu. ta vượt huyền cầm, yêu thích không buông tay.(ta tuy cận thị, nhưng dùng hoài nghi mắt coi đồ quý nha)

“tiên tử cũng yêu cầm?” bệnh thần kinh thích thanh âm vẫn lạnh như băng.

“đúng thế” ta chỉ đơn giản trả lời.

“cô nương quả nhiên hảo nhân quang, đây là cổ cầm ngàn năm, là cô cô của ta lưu lại, cô nương đến thử xem”. Hào phóng như vậy? không sợ ta làm hỏng đàn quý sao?

Ta sẽ không khách khí, ngồi xuống, thử nhấn nhấn một chút, một lũ âm thanh theo chi bay ra xa.

Giang hồ cười ân oán

Nhân so chiều cười giấu đao

Hồng trần cười cười tịch liêu

Tâm rất cao đến không

Trắng sáng chiếu lộ điều điều

Nhân hội lão tâm không lão

Yêu không đến phóng không điều

Vong không của người hảo

Nhìn như hoa phi hoa vụ phi vụ

Thao thao giang thủy lưu không được

Một thân hào tình tráng chí thiết ngạo cốt

Nguyên lai anh hùng là cô độc

Giang hồ cười yêu tiêu điều

Cầm khoát tiêu tửu đến thật

Ngửa mặt lên trời cười toàn vong

Tiêu tửu như gió khinh phiêu phiêu

Giang hồ cười ân oán

Nhân so chiêu cười giấu đao

Hồng trần cười cười tịch liêu

Tâm rất cao đến không

Trắng sáng chiếu lộ điều điều

Nhân hội lão tâm không lão

Yêu không đến phóng không điều

Vong không của ngươi hảo

Nhìn như hoa phi hoa vụ phi vụ

Thao thao giang thủy lưu không được

Một thân hào tình tráng chí thiết ngạo cốt

Nguyên lai anh hùng là cô độc

Giang hồ cười yêu tiêu điều

Cầm khoát tiêu tửu đến thật

Ngửa mặt lên trời cười toàn vong

Tiêu tửu như gió khinh phiêu phiêu

Giang hồ cười yêu tiêu điều

Yêu hoặc hận đều không cần

Ngửa mặt lên trời cười toàn vong

Tiêu tửu như gió khinh phiêu phiêu(đoạn này chép y nguyên trong bản convet, vì không có bản chữ hán lên đành vậy T_T, mà ta cũng không có biết chữ hán =.=)

Ta cũng không biết mình như thế nào, tự nhiên lại đàn giang hồ tiểu, có lẽ là bởi vì thân ở giang hồ.

Đứng lên, nghe được bệnh thần kinh vô tay tán thưởng: “thiên lại chi âm”(âm thanh của trời) hán trên mặt đều là một vẻ tán thưởng, cư nhiên còn mang theo một tia mỉm cười hiểm ác

“quá khen”

“chẳng hay khúc này tên là gì?”

“giang hồ tiểu, Giang trang chủ, có thể để ta xem thanh kiếm của ngươi chưa?” ta không phải đến để đánh đàn cho hán nghe, đừng quên chính sự.

Bệnh thần kinh gật đầu, đem kiếm tinh tế tới tay ta: “đây là kiếm của tại hạ” ta vừa nhìn, liền chép miệng, quả nhiên giống hệt kiếm của khối băng kia, chả trách tiểu Bách không thể phân biệt được.

Theo như thời không đại thần nói, long ngâm phụng vũ đều là tuyệt thế hảo kiếm, phụng vũ đã hấp huyết của ta, long ngâm tự nhiên cũng sẽ hấp huyết của chủ nhân. Chính là, ta làm thế nào khiến hắc đồ máu? Xem võ công của tên này chắc cũng không tồi, ta có thể đánh cho hắc đồ máu hay không, trước đây ở thời hiện đại, chưa từng có nam nhân nào là đối thủ của ta, nhưng đây là cổ đại, ai nấy đều thân hoài tuyệt kỹ, tên họ Giang này cũng là một võ lâm cao thủ, đầu thế khinh xuất.

Ta đang suy nghĩ tới thất thần, bệnh thần kinh nói: “Vân cô nương”

“nga, kiếm này tên gọi là gì:

Hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị nói: “nguyệt quang” có tật đặt mình, một thanh kiếm của đại nam nhân, thế nào lại có tên ủy mị như thế, sao không tên long ngâm, ta thất vọng a.

“nguyệt quang quả thực là tuyệt thế hảo kiếm, một trong mười đại thần binh nổi danh” ta cố ý nói một câu, che dấu mục đích.

“nguyệt quang cũng là tuyệt thế nữ tử” gì, ý tứ gì? Sẽ không lấy tên của ta đặt làm tên kiếm chứ?

“ách, ngươi sẽ không nói nấy tên ta đặt tên cho kiếm chứ?” ta không có nghe sao? Hoa tâm đại tặc, có Y Lạc Lạc, Mộ Dung Ý Vân, còn muốn cả nguyệt quang tiên tử, hắn đang nằm mơ?

Hắn thân nhiên nói: “đúng thực là tiên tử”

“tốt lắm, chín sự bàn xong rồi, ta đi, tái kiến” cách xa tên này một chút, quả thực không phải là người tốt.

“tiên tử dừng bước” bệnh thần kinh cư nhiên lăm nãy tay của ta. Chúng ta từ khi nào trở lên thân mật như thế?

“bệnh thần kinh, không biết xấu hổ? cô nhân nói, nam nữ thụ bất tương thân, đừng nghĩ ta là loại nữ nhân dễ bị ức hiếp, có Y Lạc Lạc, Mộ Dung Ý Vân, còn muốn có chủ ý với ta, hoa tâm thực lớn” nhất thời không khống chế được cảm xúc bản thân, bùng nổ. Hắn nếu biết mặt thật của ta, nhìn thấu thế nào.

Lúc này, hắn tự biết mình phi lễ, buông tay ta nói: “ nguyệt quang, ta cùng Y Lạc Lạc thanh bạch trong sáng, không có tư tình gì cả.” nguyệt quang? Tên này để hắn gọi sao? Không biết liêm sỉ?

“cùng Mộ Dung Ý Vân giải thích đi” giải thích lại lần nữa cũng không được, ta nhìn thấu hắn. ta là muốn nói cho hắn, ta cùng hắn không có bất cứ quan hệ nào, không cần giải thích.

“nếu không có Mộ Dung Ý Vân thì sao?” có ý tứ gì? Định mưu sát ta?

“như vậy a, ngươi nếu tìm không thấy người giải thích, ta có thể dẫn người tới giải thích. Bất quá, ngươi tốt nhất đem Mộ Dung Ý Vân nghênh đón trở về, thừa dịp nhanh cưới nàng vào cửa” quên đi, hi sinh một chút. Đến lúc đó mới có cơ hội tiếp cận hắn, mới có cơ hội làm hắc đồ máu.

Hắn khước miệng cười lạnh: “ngươi nói vậy, nếu không có Mộ Dung Ý Vân, ngươi sẽ nghe ta giải thích?” ta là tồn tại ở đây, không có thể giết ta đi.

“đúng, ta nói vậy” ta kiêu ngạo nhìn hắn, chính là ta nói, thì làm sao?

“hảo” hắn vừa dứt lời, ta cảm giác trên mặt một trận cảm giác lương mát mát, cái khăn che mặt nhẹ nhàng rơi xuống, bệnh thần kinh ám toán ta, dùng chưởng phong kéo cái khăn che mặt của ta xuống. bệnh thần kinh thực sự làm thế. Có đến 2 cái còn không đủ, quả nhiên ta không nhìn lầm hắn, hoa tâm đại tặc.

Ta nhặt khăn che mặt lên, giận dữ nhìn hắn: “xem cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ?”

Hắn nhìn thấy ta, nói: “tuy không tính là tuyệt sắc, quả thực là mỹ nữ” vô nghĩa, ta đương nhiên là mỹ nữ, không đúng, ta hiện tại ăn mặc như thế, kỳ thực bộ dáng không tồi, nhưng là trước kia, thực sự xấu xí. Đội một cái kính mặt ày cộp, thường xuyên một thân quần áo thể thao, tóc ngắn (lần đầu tiên để tóc dài), cho lên khiến cho cái mỹ nữ bị mai một. bị mai một không nói, còn lẫn một cái sừ nữ danh hiệu, trở lại hiện đại, ta tuyệt đối đổi cách ăn mặc đi.

Ta liếc nhìn hắn một cái: “bệnh thần kinh, chưa nói ta không nhắc nhở ngươi, Mộ Dung tiểu thư tình tình rất không tốt”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

“hưu thư” ta thì thảo niệm ra 2 chữ, 2 tay kịch liệt run rẩy, ánh mắt tràn đầy lửa giận, ửng nang cắn chặt. đúng vậy, hưu thư, Giang Tử Ngang đích thực muốn hưu thư. Ta theo Giang gia đi ra, đến khi đi trên đường, rồi trở về, hẳn đã muốn phái người tặng ta hưu thư. Bởi vì ta không ở trong khách điểm nên Phụng Thanh Hà chắc đã nhận được, nghe nói là Y Dục Thành đưa tới. tốt lắm, Giang Tử Ngang, tính người ngoan, không bái đường đã phát hưu thư, thực sự hung ác tâm mà.

Ta đem hưu thư ném mạnh xuống bàn, nói: “ Thanh Hà, người nói làm sao bây giờ?”

Phụng Thanh Hà xem ta tức khí như vậy nói: “giết hẳn”

“đúng, giết hẳn, bất quá ta mệt, cần nghỉ ngơi, mai đi tìm hẳn” ta cắn răng, đứng lên. Một ngày mệt mỏi, ta mệt, ta đói. Muốn báo thù, trước tiên phải dưỡng tinh thần cho tốt đã.

Ta nộ hỏa công tâm, đứng lên nhanh như thỏ, xéo phải váy, liền cùng mặt đất thân mật tiếp xúc.

Ngày kế, thay một thân quần áo giản tiện, chủ yếu chuẩn bị đánh nhau, tóc tai búi gọn gàng. Trên mặt trát thật dày phấn, dù sao trông không khác gì một bộ cương thi. Phụng vũ cài trên đầu, có lẽ ở thời khắc máu chốt, ta cũng phải thử uy lực của nó.

Đừng quên đeo cái kính mắt to vào. Người đừng nghĩ bọn lão nương dễ bị khi dễ, tính có ý tứ gì, ta muốn người nói cho rõ ràng” lão nương không muốn đánh đến người đầy đất nhà, Mộ Dung Ý Vân sẽ ra tay, ta cùng Phụng Thanh Hà đứng ở cửa thiên kiếm sơn trang, ta hay tay chống lạnh, một bộ giáng hồ nề hung dữ. ta biết hiện giờ ăn mặc rất xấu, rất khó coi, ai xem đều chán ghét.

Gia đình canh cửa nhìn Phụng cô nương, lại nhìn ta, nói: “cô nương, người là người nào? Vì sao lại mắng chửi trang chủ của nhà ta?”

Ta một khoát tay một cái nói: “nói cho trang chủ của các người, lão nương Mộ Dung Ý Vân, bảo hẳn ra đây gặp ta” thù này không bao, ta sống 23 năm đều uống phí sao. Ta 5 năm khắc khổ học võ, sư phụ 5 năm tài bồi, chả phải đều uống phí sao. Ta liền chắn trước mặt địch nhân, đi vào. Đi vào một đoạn, trước mặt liền có vài bóng người.

“Mộ Dung cô nương đại giá quang lâm, gây nên chuyện gì?” bệnh thần kinh thanh âm vẫn lạnh như băng. Hẳn dần dần đi tới, ta mới nhìn rõ ràng. Hẳn nghiêm mặt, Mộ Dung Nhượng Nhan, Y Lạc Lạc, Dục Thành một đám người đều ở đằng sau hẳn, mặt khác còn có một ít võ lâm nhân sĩ không biết tên. Xung ô ta là Mộ Dung cô nương, là quyết tâm hưu ta.

Ta cười lạnh một tiếng: “hảo một cái Mộ Dung cô nương”

Nhượng Nhan đi đến bên người ta nói: “muội muội, nói như vậy có nghĩa gì?”

Không cần lí tới nàng, trực tiếp đối bệnh thần kinh nói: “Giang trang chủ, ta Mộ Dung Ý Vân tự hỏi không có gì sai, chưa cưới ta thì liền hưu ta là có ý tứ gì?” phụ đạo? ta còn không biết đó là cái gì? Trực tiếp ném vào bồn cầu rồi. .

Bệnh thần kinh phản ứng cũng nhanh: “không có gì sai? Xin hỏi Mộ Dung tiểu thư, người bị thiên ma giáo bắt cóc hơn nửa tháng, lại không có một vết thương, thử hỏi trong đó có gì ẩn tình. Giang hồ đồn đại, người cùng đại mà đầu trong núc đó thật không minh bạch” cư nhiên dám vu hãm ta hồng hạnh xuất tường, ta. .

“hưu người”” nữ tử ti ti kinh ngạc nhìn Giang Tử Ngang, lại nhìn ta. Y Dục Thành hướng nữ tử ti ti cười khỏ, lại gật gật đầu cam chịu. Y Dục Thành biết, Y Lạc Lạc cũng biết, chính là lừa ti ti. Bệnh thần kinh, người cho rằng người Mộ Dung gia dễ ăn hiếp phải không?

Ta cường bạo đề lừa giận” “người đều nói, chính là giang hồ đồn đại, đó đâu phải là sự thật? hơn nữa ta được Nguyệt quang tiên tử cứu, đây là mọi người đều biết. người lấy ta không giữ phụ đạo mà hưu ta, ta sao có thể thuyết phục?”

Hắn cười lạnh: “Mộ Dung cô nương, có phải hay không đồn đại, chẳng phải chính mình rõ ràng”

“bất quá giang hồ cũng đồn đại Giang trang chủ người cùng vị Y cô nương kia cũng không minh bạch đâu,, ta xem đồn đại này chỉ người mới biết rõ. Người cùng Y cô nương có tư tình, cho nên hưu ta. vì danh chính ngôn thuận, lại vì danh tiếng của bản thân mà không ngại gán ta tội danh không đủ phụ đạo” dám gán tội lung tung cho ta, tưởng ta là trẻ con sao. Đừng cho rằng ta dễ bị ăn hiếp, ta làm cho Bách Hiếu Đường biểu rêu người trên giang hồ, xem người làm thế nào mà sống.

Y Lạc Lạc đã sớm không xem ta vừa mắt, tức khí nói: “là thế nào? Cho dù chúng ta thực sự có tình cảm gì, cũng tốt hơn người, cùng đại mà đầu có tư tình” thừa nhận, hảo nga.

Ta lập tức thay đổi bộ mặt, bi ai nói: “các bị tiền bối, các người cùng gia phụ Mộ Dung Nghĩa đều có giao tình đi? Gia phụ làm người thế nào các vị cũng rõ ràng. Ta là con gái hẳn, như thế nào có thể làm ra việc nhục đến gia phong? Hoàn toàn là Giang Tử Ngang cùng Y Lạc Lạc trong đó có tư tình, không muốn cưới ta, cố tình tạo cơ sinh sự” ta lại đối Y Lạc Lạc nói: “Y cô nương, ta Mộ Dung Ý Vân cũng không phải là nữ nhân không biết liêm sỉ, các người có tình ý có thể nói cho ta. ta liền nhường Giang trang chủ cho người, người vì cái gì lại lập mưu sỉ nhục ta? Ý Vân ta tuy xuất thân võ lâm thế gia, lại ba bước không qua khỏi cửa khuê phòng, như thế nào nhận thức Mục Hàn? Người làm sao cứ muốn phá hư thanh danh của ta. ta Mộ Dung gia trăm năm danh dự, chẳng lẽ thực sự chỉ vì một hôn sự nhỏ nhoi mà hủy trong tay ta? ai. .” ta cũng diễn trò, coi ai diễn trò hay hơn nha.

Nhược Nhan ti đương nhiên không muốn Mộ Dung gia bị nhục, cũng rất thông minh, niền hùa theo ta nói: “các vị tiền bối, tiểu muội nói rất có lý, tiểu muội thừa bé thân thể không tốt, khuê môn ba bước không quá cửa, cùng đại ma đầu tư tình, thực sự lực cưỡi đi. Giang trang chủ không rõ ý tứ hưu tiểu muội, Mộ Dung gia ta còn có mặt mũi tồn tại trên giang hồ sao? Thịnh các vị tiền bối cho một đạo công bằng, thay ti muội chúng ta làm chủ” làm cái gì a, chẳng lẽ bắt hân thu hồi hưu thư? Ta cũng không phải muốn cưới hân mà, chỉ là muốn gây sự cùng hân. ti ti à, ngươi cũng đâu cần làm như thế?

“Mộ Dung nhị tiểu thư nói đúng, chỉ sợ là vu hãm”

“Giang trang chủ,ta thấy Mộ Dung cô nương thực sự thanh bạch, ngươi không cần làm như vậy” nói xong lại nhìn Y Lạc Lạc, vị tiền bối này, thực cảm tạ người

“thể chất cùng Mộ Dung cô nương chưa bái đường, ngươi lại hưu nàng thực là vô lý”

Lúc sau, cũng có rất ít người đi ra nói chuyện, cơ bản đều là tán đồng ta, giúp đỡ ta nói tốt. bệnh thần kinh thấy chưa, giờ người mất mặt là ngươi chứ không phải là ta.

Y Lạc Lạc không chịu nổi đả kích của mọi người, hừ lạnh nói: “yêu nữ, ngươi vu hãm ta” nói xong đã muốn rút kiếm hướng tới ta. nói xong đã rút kiếm đâm tới ta. Y Dục Thành muốn ngăn nàng lại, nhưng đã muộn, động tác của nàng nhanh hơn Y Dục Thành một chút, chớp mắt đã đâm tới ta. kiếm sắc bén đã muốn đoạt mạng ta đâm thẳng tới cổ họng, nàng động tác thực quá nhanh. Ta liền phản xạ, toàn lực lùi lại, thuận tay rút kiếm của Phurong Thanh Hà ở đằng sau, thuận tay huy kiếm thủ thế

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nghĩ lại thâm kinh, nếu chậm 1 bước ắt bị trọng thương, xem ra sư phụ dạy ta 5 năm không phải bỏ đi.

Tránh một kiếm này, ta trừng mắt nhìn Y Lạc Lạc, Y Lạc Lạc cũng trừng mắt nhìn ta, 2 bên đầu mắt. vừa ra tay nàng đã muốn đoạt mạng của ta rồi, nữ nhân này thực là tâm địa lạnh sỏi, ta giận dữ nặng to: “Y Lạc Lạc ta cảnh cáo ngươi, nếu còn vô lễ đừng trách ta không khách khí”

“phải không? Dựa vào ngươi?” nói xong liền vung kiếm huônwg tới. ta thực nhìn không được, vung khỏi kiếm trong tay, hướng nàng công kích. Chung ta đây là loại tình địch tranh đấu, giang hồ quy củ, ngoại nhân không thể can thiệp. chính là Y Lạc Lạc không phải đối ta ti thí, mà là muốn lấy cái mạng của ta.

Y Lạc Lạc phóng kiếm rất nhanh, nhưng ta còn muốn nhanh hơn. Nói đùa, đây chính là tây dương kiếm pháp, chú trọng cực nhanh, cực cuốn. cam đoan nàng chưa có gặp qua

“các người xem, kiếm pháp của Mộ Dung cô nương là võ công gì?” một lão nhân kinh hô đứng lên.

“cho tới bây giờ chưa từng thấy qua” thấy qua mới là lạ

“Mộ Dung nghĩa lão tiên sinh cũng không có loại kiếm pháp như vậy, không rõ nàng ta học được từ đâu?”

Mọi người bắt đầu đối với tây dương kiếm pháp bàn tán không thôi, thậm chí không thèm quan tâm tới ta cùng Y Lạc Lạc sinh tử giao đấu mà chỉ quan sát kiếm pháp mới lạ kia.

Đánh vài hiệp, ta dần bị vây vào hạ phong. Kỳ thực kiếm pháp ta tịnh không sợ Y Lạc Lạc, chỉ là nàng ta có khinh công, còn có nội công, ta chạy nhanh, lực tay mạnh cũng không thể xo bì với nàng. Nàng âm thầm đem kinh lực quán chú thân kiếm, đánh cho ta trở tay không kịp.

Chúng ta 2 kiếm giao phong, Y Lạc Lạc xuất đông nội kinh, kiếm của ta cuối cùng không chịu được bị chấn gãy thành mấy đoạn rơi là tả trên đất phát ra tiếng vang.

Nàng niền kiêu hãnh hướng mũi kiếm tới ta cười lạnh: “ngươi thua rồi” mất mặt a, lại bị đánh bại như vậy.

Nhược Nhan ti ti vội hỏi: “Y cô nương, xin buông tha cho Ý Vân”

Y Lạc Lạc khinh miệt liếc mắt ta một cái, thu kiếm nói: “ngươi không xứng với Giang đại ca, đừng ở trong đây xấu hổ”. ta là chưa có dùng tới phụng vũ, nếu không người gây kiếm đại bại ắt hẳn là ngươi. Phụng vũ kiếm, phụng vũ kiếm pháp, không biết uy lực thế nào? trong lúc nguy hiểm ta thoáng có một ý tưởng. Nhưng là cẩn thận tưởng tượng, về sau ta đem có hai cái thân phận, mộ dung ý vân, vân ý dung. Người trong giang hồ đều thích dùng võ công lộ sở đến phán đoán một người. Ta khả không nghĩ làm cho người ta gia nhận ra mộ dung ý vân cùng vân ý dung đích võ công lộ sở giống nhau như đúc.

Đúng là, ta bị nàng đánh bại, nhưng miệng vẫn nói cứng không chịu nhận thua. Hiện tại bất chấp cái gì phong độ thực nữ, tron mắt nói: “Y cô nương, ngươi đánh hay lắm, đi làm sát thủ thực tốt”

“Mộ Dung cô nương, thua còn không phục” nàng khinh miệt nhìn ta.

Ta cười “ phục cái đầu nguoi, nếu không phải ta thụ thương trong nguoi, không tiện dùng đến nội lực, nguoi hà tất đánh thắng được ta” ta nói chính là đúng, nếu xo chiêu thức không thì chưa hẳn Y Lạc Lạc thắng được ta.

“nguoi...” Y Lạc Lạc cảm tức nhìn ta, ta cũng không lí tới nàng, nhìn thẳng vào bệnh thần kinh nói : “Giang trang chủ, kiếm của nguoi đâu?”

“có ý gì?” hần ánh mắt nhìn trời, tựa như không thèm nhìn đến ta.

“vô nghĩa, lão nương chính là muốn cùng nguoi tỉ thí, có thể không? Nguoi xem, nhìn nguoi như thế, mắt dan như cao, Y cô nương chính là mắt cận thị nặng mới không nhìn ra, mới có thể xem trọng nguoi. Ta cũng không nghĩ muốn gả cho nguoi, nhưng là đừng nghĩ khi để lão nương, hừ ta cũng không cần đến nguoi” (chị này chửi ng ta cận nặng nhưng thực tế ở đây chỉ có mình Vân tỉ cận thôi)

“nguoi nói có ý tứ gì?” Y Lạc Lạc đưa kiếm tới trước mặt ta. nàng tuy không hiểu cận thị nặng là gì, nhưng cũng đại khái hiểu không phải ý tốt.

Ta trực tiếp xem nhẹ lời của nàng, nhìn thẳng bệnh thần kinh.

Bệnh thần kinh nói: “Mộ Dung cô nương, đánh với nguoi ta không cần dùng đến binh khí, tránh để võ lâm bằng hữu nói ta khi dễ nguoi” thái độ kia thập phần ngạo mạn, căn bản không để ta vào mắt. ta nhẫn, ta nhẫn, đem chữ nhẫn viết lại 100 lần, nếu không phải thân hoài chính sự, ta thực muốn đánh hần thành đầu heo. Họ Giang kia, Bách Hiểu Đường quyết không để nguoi yên. Ta Mộ Dung Ý Vân không để nguoi yên, nguyệt quang tiên tử với nguoi thế không đối trời chung. “giang trang chủ, xem ra võ công của nguoi thực sự yếu kém sao?” ta thừa cơ này khích tướng hần, bội nhọ hần, chính là muốn xem kiếm của hần, còn phải xem làm thế nào đã thương hần, thực nghiệm ruột cuộc có phải long ngâm hay không. Nếu bình thường có lẽ ta không có cơ hội, nhưng hôm nay trước mặt đông đảo người chứng kiến, hần sẽ không muốn đã thương ta, còn ta thì toàn lực ứng chiến, không chừng có thể thực sự làm hần bị thương.

“đương nhiên là còn xem ta có thể dậy nội cô nương hay không” lời này vừa nói ta tức giận đến thiếu chút ngắt xiu,. chẳng lẽ Mộ Dung Ý Vân thực sự như vậy kém sao?

Ta giận đến mức nghiêng răng kèn kẹt, nắm tay chắc nịch: “lão nương còn cần nguoi dạy dỗ hay sao... phải để lão nương dạy dỗ nguoi mới phải” âm thanh vừa dứt, nắm tay ta đã không tự chủ được vung ra. Hần căn bản không có phòng bị, cũng không tưởng tượng trong tình huống này bị tấn công, cư nhiên bị 1 quyền đánh trúng.

Bệnh thần kinh phần nộ nhìn ta, đương nhiên bị một quyền vừa rồi kích nộ, lập tức vung quyền đánh tới. ta cũng không chấp , thân thể nhoáng lên một cái, né tránh.

Đánh mấy chiêu, võ công của bệnh thần kinh chính là loại cương liệt, ta trực tiếp lấy nhu đạo đánh cùng hần. lấy nhu khắc cương, lấy chậm đánh nhanh, đạo lí này không có sai. Trừ tây dương kiếm,ta còn có học nhu đạo, tawondo, karate...các loại, không sợ không có cái gì để dùng.

Tên nam nhân này một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, khi dễ nhược nữ(chị mà nhược nữ thì hổ cái tuyệt chủng T_T)

Hần đánh, ta trốn, hần công, ta thủ, cứ như vậy, ta cùng đệ ngũ cao thủ đánh tới hơn trăm chiêu. Ta bắt đầu cảm thấy khó khăn, thực sự là nhu đạo đã khắc chế hần.

“Mộ Dung cô nương sử dụng võ công gì vậy?” mỗ nhân lại bắt đầu hỏi.

“đương kim võ lâm, tài năng quá chiêu cùng Giang trang chủ trên trăm chiêu cũng không nhiều nguoi. Mộ Dung cô nương cư nhiên có thể cùng hần đánh nhau lâu như thế, cũng có thể coi như đương thế nhất đẳng cao thủ.” “Mộ Dung cô nương hình như bộ pháp có vấn đề?” ta nghe thế cũng tán thưởng trong lòng. Chân ta chính là bị thương, hiện tại đánh lâu, chân sẽ không còn vững được.

“ta nói Giang trang chủ thế nào không cần nàng, nguyên lai Mộ Dung cô nương là một bà chằn, điều ngoa, đánh đá, nếu là ta cũng sẽ không cần” ta đâu có chằn? điều ngoa không phải bị bức sao? Vốn muốn giả làm hiền thê thực nữ, bây giờ lại bị bệnh thần kinh biến thành nguyên hình. .

“Mộ Dung cô nương, nói thế nào cũng là thế gia khuê tú, vậy mà nói lời thô tục không biết ngượng, ai...” (cái này mình đồng ý, chị Vân hay chửi tục quá T_T)

Tỉ tỉ một bên nghe mọi người nghị luận, sắc mặt ngày càng khó coi. Phượng Thanh Hà thì khác, chỉ chuyên tâm nhìn ta đang đối chiến.

“a” ta nhất thời mất đà, bệnh thần kinh không nể mặt liền hướng ta đánh đến, chỉ nghe phanh một tiếng, kính mắt của ta... vỡ . vốn ta còn có thể tránh, nhưng là hần dùng nội lực, cách không đã vật đánh nát kính mắt của ta. tim của ta, ôi, cùng kính của ta cũng vỡ theo. Ta bị cận thị nặng a, không có kính mắt thì sống thế nào? chưa kịp nghĩ nhiều ta đã bị hần đánh ngã ra đất. tên này thực sự vũ phu a, mà mấy người đứng quanh ta thế nào cũng rưng rưng thế, không có đến đỡ ta dậy? Phượng cô nương, tỉ tỉ, 2 người đâu? còn có đám lão nhân võ lâm, tiểu nhân tại gia... chẳng lẽ nhìn thấy ta một tiểu cô nương bị khi dễ a?(sau này ta mới biết đó là giang hồ quy củ, khi 2 bên giao chiến công bằng thì dù là ai cũng không thể can thiệp, không thể nhúng tay)

Đây là cái gì? Bàn tay thực to nha, bàn tay của bệnh thần kinh... chính là trước mắt ta to dùng một cái bàn tay, bệnh thần kinh định đánh tới rồi. “a...” ta la thật to, mắt tròn xoe, chuẩn bị ăn đòn. Nhưng bàn tay to kia lại cách mặt ta 1 li thì bất thành linh ngừng lại. bệnh thần kinh chợt đứng lên, quay đầu, không biết làm sao nữa? chẳng lẽ hần đột nhiên tâm từ bị đại phát? Không giống a. lập tức ta đã biết bệnh thần kinh không phải tự nhiên có lương tâm, mà là bị thương. Trong chớp mắt kia, tay hần bị một viên tiểu thạch làm bị thương. Ta dù ngốc cũng biết, có người ở một nơi bí mật giúp ta một kiếm,

dùng viên đá đánh vào tay bệnh thần kinh. Nhưng là ai? Bách Hiểu Sanh? Ti ti? Phurong Thanh Hà? Xét võ công của bệnh thần kinh, lại xét viên đá vừa rồi, võ công của người này nhất định là cao thủ, phurong cô nương kia dù có xoay ngang dọc thế nào cũng không làm được, ti ti hình như rất vô cảm với ta a, không có lí dúp. Đại khối băng? Không đúng không đúng, ta như thế nào nghĩ đến hần. hần hiện nhất định hận đến chết ta, hơn nữa cũng không có mặt ở đây.

Ta gian nan đứng lên, phẩy phẩy gấu váy đã trát đầy bụi đất. rồi đem mắt kính vỡ nhặt lên, vỡ cũng vỡ rồi, cái gì cũng không thể nhìn, lưu lại không cùng dùng được.

Bệnh thần kinh đâu? Đúng rồi, có phải ở trước mặt ta hay không? Ta quả thực chỉ nhìn rõ 1 thước trước mắt, còn xa hơn chỉ có thể mơ hồ nhìn ra màu xác cùng hình dáng. Bất quá xem quần áo kia, đáng người, chắc là hần đi. Ta liền chỉ tay vào mặt hần giận dữ nói:

“ngươi cái bệnh thần kinh chết tiệt, đánh nát kính mắt của lão nương” chờ đến khi tay ta lôi kéo được áo của hần mới phát hiện người này dường như không phải là bệnh thần kinh.

“Phurong Thanh Hà, bệnh thần kinh đâu?” lần này ta đi tới chỗ Nhurọc Nhan ti nói. Trời ơi, hôm nay ta đen đui vậy sao.

Nhurọc Nhan ti nói: “mắt của ngươi, làm sao thế?”

“làm sao ư? Bị bệnh thần kinh đánh hỏng rồi, hiện nay chỉ có thể nhìn thấy trong vòng một thước”

“à, nguyên lai Mộ Dung tiểu thư mắt còn có vấn đề”

“đúng a, chẳng những điều qua, hơn nữa mắt có tật, như vậy ai còn dám đụng phải”

Mộ Dung Nhurọc Nhan nghe thế không giận không được, oán hận trừng mắt nhìn ta, ta cũng không có phát hiện, quờ quạng nói: “bệnh thần kinh, ngươi ở đâu? Cút ra đây cho ta”

“Phi Hà tiên tử thực xin lỗi, ta thay ngươi đem lệnh muội thỉnh đi ra ngoài”

Bệnh thần kinh nói, ta liền theo hướng của thanh âm chỉ tay 5 ngón, giận dữ trừng mắt nói:

“bệnh thần kinh, ngươi nhớ, một ngày nào đó, ta Mộ Dung Ý Vân phải báo cừu này. Cừu này không báo, 4 chữ Mộ Dung Ý Vân liền viết ngược”. hừ, nhất định 1 ngày nào đó ta sẽ đánh chết hần.

“tùy thời hậu giáo” bệnh thần kinh lạnh lùng nói.

“ngươi chwolf, ta Mộ Dung Ý Vân sẽ đến tìm ngươi, tốt nhất ngươi chuẩn bị một cỗ quan tài thật tốt”

Chưa chờ ta nói hết câu thì đã bị hạ nhân Giang phủ đem ném khỏi cửa lớn, PHurong cô nương chạy nhanh tới nâng ta dậy nói: “ti ti, ngươi có việc gì không?”

“ta không có việc gì, trở về chuẩn bị, buổi tối Nguyệt quang tiên tử đến tìm hần báo thù” bệnh thần kinh, ta cho ngươi nếm thử, cho ngươi biết lợi hại của phurong vũ.

Phurong Thanh Hà nói: “ti ti,hần vừa rồi nói với ta rằng chuyển cáo tới Nguyệt quang tiên tử, hiện tại không có Mộ Dung Ý Vân, hần cùng Y Lạc Lạc không có quan hệ gì, hoàn toàn trong sạch, thỉnh Nguyệt quang tiên tử đến thiên kiếm sơn trang nghe hần giải thích”. Có ý tứ gì a? chẳng lẽ hần hưu ta, chính vì Nguyệt quang tiên tử? chẳng lẽ... chẳng lẽ hần thích Nguyệt quang? Cho nên mới hưu Mộ Dung Ý Vân? Tuy giải thích này thực hoang đường, ta vẫn cảm thấy có thể. Ta chỉ cảm thấy da đầu run lên, bệnh thần kinh này... thực sự thích ta... Nguyệt quang. Quên đi, ta vẫn không lên và không cần nghe hần giải thích.

“đi về trước nói sau, đi” ta chỉ huy Phurong Thanh Hà.

“ti còn có muốn báo thù? Mộ Dung gia đều bị bôi nhọ hết rồi” Mộ Dung Nhurọc Nhan giọng lạnh như băng ở đằng sau ta nói, trên mặt băng sương dày như ngày đại hàn...

Ta cũng giận nói: “làm sao? Ta còn muốn báo thù!”

“theo ta về Mộ Dung gia”

“không trở về, đó đâu khác nhà giam, ta sẽ không đi”

“ngươi có thể phản kháng sao?” nói xong liền điểm huyệt ta.

Nhurọc Nhan ti ti lại hướng PHurong cô nương nói: “ Phurong cô nương,đây là chuyện nhà của ta, thỉnh cô nương đừng nhúng tay vào. Ta hiện tại mang Ý Vân về Mộ Dung gia, Nhurọc Nhan tạ Phurong cô nương chiếu cô tới tiểu muội. chúng ta như vậy cáo biệt. thỉnh chuyển cáo tới Bách Hiểu Sanh, Mộ Dung gia tạ hần.” nói vậy chính là muốn cắt quan hệ của ta cùng Bách Hiểu Đường.

“Thanh Hà, nói cho tiểu Bách, cứ y nguyên kế hoạch mà tiến hành, nếu ở Giang gia không có kết quả, trước tiên tìm bạn trai ta chứng thực, đừng làm

cho hấn lo lắng, có rành ta lại liên lạc với người” ha ha, ta lại quen mồm dùng ngôn ngữ hiện đại, bọn họ có ai biết bạn trai nghĩa là gì, ngoài tiểu sư đệ kia ra thì ai hiểu được ta ám chỉ ai? Đúng rồi, có người nói tới cứu ta. hiện tại lại đầu mặt, hừ, đại khối băng, đường đường một giáo chủ, nói chuyện không biết giữ lời.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

“như vậy...” xem ra tiểu Phượng không hiểu.

“cứ nói nguyên lời ta, hấn liền hiểu được”

“Phượng cô nương, như vậy đi” Mộ Dung Nhược Nhan nói xong liền đánh mắt cho người xung quanh, lập tức có mấy người đến đỡ ta vốn đang bị điểm huyết không thể động đậy.

“được, ta sẽ chuyển cáo su phụ, người yên tâm đi” Phượng cô nương ở phía sau ta kêu to.

“Mộ Dung cô nương...” bệnh thần kinh ở phía sau chột kêu to, nhưng mà ta giả vờ không nghe thấy. phỏng chừng hấn sẽ không gọi ta, hấn là kêu mĩ nữ tí ti.

Đương nhiên theo lẽ, mĩ nữ tí ti xoay người, không lạnh không nhạt đáp: “giang trang chủ có gì cần nói?” này bệnh thần kinh rất vô lý, thực sự không cần nề mặt hấn như vậy.

Bệnh thần kinh xin lỗi nói: “Nhược Nhan thực xin lỗi” Nhược Nhan, hảo thân mật a, chẳng lẽ bọn họ cũng có tư tình. . .

Ta liếc mắt hấn một cái nói: “có tật xấu”

Mĩ nữ tí ti nhìn ta ánh mắt sắc như dao, lại ý bảo bọn hạ nhân buông ta ra, mấy người hạ nhân vừa thấy thì tựa như người máy được khởi động liền buông ta ra một cái.

Bệnh thần kinh nói: “Mộ Dung cô nương, thất lễ” không quá môn đã bị hừ, một câu thất lễ liền xong chuyện? nếu có thể bốn cô nương hỏi hôn, trước mặt mọi người vũ nhục hấn một phen, rồi lại nói một câu xin lỗi, hỏi hấn có bỏ qua, có đồng ý không. Nhưng nhìn lại, núc này hấn ở khá gần ta, tay đưa lên tạo dáng, ta nhìn rõ tay hấn bị thương, vậy ai đã giúp ta lúc đó?

Ta trực tiếp làm bộ như không nghe thấy, giọng nói chế diễu: “cầu nhà ai, không dữ cho tốt?” nói xong trừng mắt nhìn hấn, này bệnh thần kinh, ta cùng hấn không đội trời chung. Một ngày nào đó, một này... ta sẽ phải báo thù này. Tiểu nữ báo thù nghìn năm không muộn, ta chính là vượt qua ngàn năm lịch sử tới tìm hấn báo thù, ngày đó, ta đánh chết hấn, hấn không chết cũng phải thành tàn phế .

Hấn tựa như xấu hổ nói: “Mộ Dung cô nương, Nguyệt quang tiên tử không rõ hiện hạ lạc nơi đâu?” bốn cô nương không phải đứng trước mặt người sao, vừa hừ ta, giờ lại muốn tìm ta làm gì?

“hừ không biết” thái độ của người này thực sai, nguyên lai có việc cần cầu ta.

Nhìn thấy hấn dường như giận muốn nổ, nhưng mạnh mẽ ngăn chặn cảm xúc của mình khiến sắc mặt khó coi, hấn nói: “Mộ Dung cô nương, chúng ta không hề có cảm tình, miễn cưỡng một chỗ sẽ không có hạnh phúc. Nếu người cùng Nguyệt quang có tình tí muội, thỉnh nói cho ta nàng ở đâu?” nguyên lai bệnh thần kinh cũng sẽ hạ thấp giọng, cũng biết hạ mình, ta còn tưởng hấn đi vào mái hiên thấp sẽ lật mái nhà lên chứ không chịu cúi đầu chứ. Thực sự là buồn cười, cư nhiên vì Nguyệt quang, vì nữ nhân vừa bị hấn hừ, hấn có thể bất chấp lửa giận trong lòng. Nếu ta cho hấn biết ta cùng Nguyệt quang chính là cùng một người, không biết hấn sẽ có biểu tình gì?

Ta liếc mắt một cái, ngữ khí hơi nhuyển nói: “Nguyệt quang tí ti nói đi về Bách Hiểu Đường” đi tmf đi, bốn tiểu thư không nghĩ Nguyệt quang sẽ xuất hiện cho người coi, tìm cả đời đi, cũng đừng hòng thấy. tiểu Bách biết người như vậy đối với ta, nhất định sẽ cho người biết mặt.

“cám ơn Mộ Dung cô nương” bệnh thần kinh cũng biết nói hai chữ cám ơn.

Ta cười lạnh: “cút đi, đừng có chú ý tới Nguyệt quang tí ti. cho dù người tìm được nàng, Nguyệt quang tí ti chỉ sợ sẽ không gặp người” ta cùng bệnh thần kinh không đội trời chung, thế nào sẽ gặp mặt hấn?

Mĩ nữ tí ti dường như trong lòng mình bạch mọi điều, đối bệnh thần kinh nói: “biểu ca, tâm tư Nguyệt quang cô nương thì Ý Vân là rất hiểu. Nàng nói như vậy thì chính là Nguyệt quang không muốn gặp người. Ta khuyên người, đừng quá lưu luyến với Nguyệt quang” ông trời phù hộ, mĩ nữ tí ti cũng không nói gì lộ ra thân phận của ta. khoan, từ từ... nàng nói biểu ca?

“Nhược Nhan tí, người cùng Giang trang chủ là... quan hệ gì?” ta giống như quái vật, cao thấp đánh giá nàng.

Mĩ nữ tí thân nhiên nói: “mẫu thân của ta chính là cô cô của hần” nguyên lai là như thế!

“đi thôi, ta không muốn nhìn thấy mặt hần nữa” ta nếu không bị điểm huyết đạo thì sớm đã thoát li chỗ này rồi.

Nhược Nhan tí đem ta về khách điểm, giải bỏ huyết đạo. ta buồn chán ngồi xuống, nói: “tí tí, ngươi tính toán ta làm sao bây giờ?”

“Nhược Nhan đâu dám quản Nguyệt quang tiên tử thế nào?” tí cũng tức khí nói, Nguyệt quang, Phi hà, đều là tiên tử nha.

Ta liếc nàng một cái nói: “tí tí, đừng quanh co lòng vòng, có chuyện gì nói thẳng.”

Nhược Nhan ngồi đối diện ta, cười dài nhìn ta: “muội muội, ngươi có võ công cô quái?” đừng cười như vậy, ta sồn gai ốc.

“ta cùng Bách Hiểu Sanh là đồng môn, tí không biết sao? Tự nhiên ta học võ công từ đó” ta tùy ý uống một ngụm trà, lời này nói ra cũng không phải giả, ta và Bách Hiểu Sanh đúng là đồng môn nha.

“võ công các ngươi tuyệt không giống nhau, Bách Hiểu Sanh không phải người trung nguyên, không ai biết sư phụ hần là ai”

Không phải là muốn ta nói sư phụ là ai đó chứ. “sư phụ nói ta không được nói tên người” ta lại bày ra mấy chuyện ma quỷ.

“không nói tên hần?” Nhược Nhan nhũ mày. Hừ, gì chứ, ta nói ngươi tin sao? Sư phụ ta kêu Sơn Bản Huệ tử, lão bà của thời không đại thần, nói tin sao...

“đúng, ta không thể nói ra người” ta nhấp một ngụm trà lại nói.

“không nói ra sao?” Mộ Dung Nhược Nhan phản ứng ngay, không tin nhìn ta nói: “quý kẻ đa đoan, cho dù hỏi ngươi cũng không nói, người cùng Giang đại ca sao lại thế này?” ngươi cũng bắt quái nha? Nhược Nhan thực đúng là thông minh, Phượng cô nương cho tới giờ còn chưa hiểu mấu chốt vấn đề nha. Cho dù có hiểu thì cũng không dám hiểu, ai bảo nàng gọi ta một tiếng sư bá.

“có thể như thế nào? liên như vậy. ta mua kiếm thì gặp hần ở chợ, biết được hần là bệnh thần kinh, nào ngờ hần nhất kiến chung tình, chỉ là ta đánh giá quá thấp mị lực của bản thân thôi” ta ngênh ngang tự đại nói, hiện tại ta đã hoàn toàn xác định bệnh thần kinh chính là thích Nguyệt quang, mà cũng là thích ta rồi. bởi thích ta nên mới hừ ta... thiên hạ có đạo lý này sao?

Mĩ nữ tí tí cười khò lắc đầu: “giang đại ca còn không coi trọng mỹ nữ Y Lạc Lạc, cứ nhiên lại xem trọng ngươi. Tiểu muội, ngươi... ta thật không hiểu phải nói thế nào mới tốt?” Y Lạc Lạc kia chính là đương kim đệ nhị mỹ nữ. Nguyệt quang đương nhiên không thể bằng nàng.

Trong chốn võ lâm đệ nhất mỹ nữ đương nhiên là tí tí Nhược Nhan. Đệ nhị đích Y Lạc Lạc. đệ tam chính là Thủy Vũ Mị, đệ tứ Cổ Mộng Tinh. 2 người chiếm vị trí nhất nhì ta đều đã gặp qua, xem ra ánh mắt của người cổ đại cũng không đến nỗi kém. Còn đệ tam và đệ tứ... không biết hình dáng thế nào? tiểu Bách ăn nhiều chóng, tự nhiên tạo ra cái gì mỹ nữ băng, tính đùa mấy mỹ nhân đó.

Ta quý quý nói cười: “tí tí, người chinh mình cũng đi tìm người thích ngươi a. ngươi chính là đệ nhất mỹ nữ trong thiên hạ, chả nhẽ không tìm thấy sao?” nói xong còn ha ha cười.

Mĩ nữ tí khinh thường, liếc mắt một cái: “ngươi nghĩ rằng ta giống ngươi, chiêu phong dẫn điệp?” (có ý nói câu dẫn nam nhân như kĩ nữ... tí muội mà ăn nói cay độc quá TT_TT).

Ta nào có, ngươi đừng có trêu chọc ta được không.

“uy, Mộ Dung Nhược Nhan, nói chuyện cho dễ nghe” ta là người, bị nói như thế sao chịu được, ta cũng có tự trọng nha.

“Ý Vân, ngươi cùng Mục Hàn rốt cuộc sao lại như thế này?” bị Bách Hiểu Đường Nguyệt tiên tử cứu ra khỏi ma giáo, chuyện tình này tí tí thông minh sao có thể tin tưởng.

“chúng ta là như thế này...” ta liền liều mạng nói, chính là đem chuyện hôm đó thế nào nguyên văn kể hết.

Mĩ nữ tí nghe xong, liếc mắt, giận nói: “Ý Vân, nguyên lai là như vậy, thế nói cho ta biết võ công của ngươi cô quái thế?”

Thấy ánh mắt của nàng, ta biết nàng tuyệt không buông tha chủ đề này, thành khẩn nói: “ngươi còn nhớ rõ ta mất tích 5 ngày sao? Núi đó ta ở dưới vách núi, kết quả được một cao nhân ân cứu. ta cùng nàng nói ra chuyện buồn rầu trong lòng, nàng dạy ta một bộ kiếm pháp, một bộ quyền pháp. Cái bà bà đó cũng là sư bá Bách Hiểu Sanh. sư môn nghiêm khắc, chú trọng bồi dưỡng, ta liền trở thành sư tí của Bách Hiểu Sanh.” Lúc trước chẳng phải ta nói quần áo cùng kính mắt là được một lão bà đưa cho sao, liền thuận lý thành chương.

Mĩ nữ tí tí thấy ta ánh mắt thuần khiết, thực sự cũng bớt giận, bán tính bán nghi nói: “ta nhìn kiếm pháp của ngươi, không phải 10 năm thì cũng 8 năm mới luyện được”. ơ hay, ta rõ ràng luyện có 5 năm nha.

Ta đem cổ tay của mình ra nói: “xem lại xem, ta một chút nội lực đều không có. Kiếm pháp này thực ra học rất dễ, ta học 3 ngày là hiểu hết. ngoại nhân đều nghĩ ta cao thủ. Kỳ thật ta còn có Phượng Thanh Hà bảo hộ” nói như vậy chỉ muốn xoa đi nghi ngờ của tí tí. hơn nữa cũng là mở một cửa sau để sau này có cơ hội chạy trốn. nếu tí biết ta không có nội lực sẽ không có điểm huyết ta. chính là ý khinh địch a.

Nhược Nhan tỉ liền xem mạch tượng của ta nói: “đúng, một chút nội lực cũng không có. Ta vẫn nghĩ ngươi muốn che dấu võ công của mình, không nghĩ ngươi thực sự không có công lực, cha từ nhỏ không dạy ngươi võ công, ngươi lại ở trong núc có thể kì ngộ học được kiếm pháp kì quái, âu cũng là thiên ý” cái gì mà kì quái, tây dương kiếm pháp chính tông của ta đó.

Nhưng nhìn lại, truyện ta nói đã được tỉ tỉ tin rồi, ta liền tưởng tượng Nhược Nhan tỉ mọc thêm hai cái tai lừa thì nhìn không được muốn cười phá lên!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Tỉ tỉ giống như cái ngực nhìn phạm nhân, dùng ánh mắt đó nhìn ta, thủy chung ta không thể chạy trốn. vài ngày sau, ta bị áp giải về Mộ Dung gia. Ta bị hưu là một chuyện sớm đã được truyền đến ồn ào huyền ảo. Truyền thuyết giang hồ nói rằng: Mộ Dung gia nhị tiểu thư trong mắt có tật, điều ngoa đánh đá, miệng nói tục ngôn, chưa bái đường bị quét ra khỏi cửa lớn Giang gia...(hình như đều đúng cả)

Trừ bỏ bị hưu, võ công của ta cũng được giang hồ đồn đại trở lên hồ đồ. Trước mắt đã có người muốn liệt ta vào thập đại cao thủ. Dù sao núc này ta là ngôi sao trong giang hồ, ai ai cũng biết, người người đều hay, quả là tác dụng của scandal nha.

Bách Hiểu Sanh đương nhiên hiểu rõ sự tình của ta, cho nên Bách Hiểu Đường đối với việc này giữ thái độ trung lập.

Cha ta đương nhiên cũng đã biết, cho nên ta hiện tại phải quỳ gối trong từ đường Mộ Dung gia. Mộ Dung lão nhân sắc mặt xanh mét, mặc dù mắt ta không tốt nhưng vẫn có thể nhìn ra lão khó chịu a. mà ta lại là một bộ giáng không sao cả!

“ngươi, nói... ngươi... ngươi... võ học của ngươi học được ở đâu?” Mộ Dung lão nhân xem thái độ thực sự rất ngạo mạn, hấn hướng ta chỉ ngón tay, tức giận đến cả người phát run.

Ta hi hi cười: “cha, người già rồi đừng sinh khí” tức chết thì ai nuôi ta...

“ngươi... thực là nghiệt nữ, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, không cho ta tỉnh tâm” Mộ Dung lão nhân thiếu chút nữa tức đến ngất đi.

Nhược Nhan tỉ chạy nhanh lại đỡ lão, miệng nhanh nhẩu nói: “Ý Vân ngươi nói cho cha biết hết mọi sự thật đi”

“cái gì mà sự thật?” ta cố ý vờ như không hiểu.

Mộ Dung lão nhân đẩy tỉ tỉ ra, chìa tay vào ta nói: “ngươi nói, võ công cổ quái đó là học được ở đâu?”

Mĩ nữ tỉ tỉ bàng hoàng ngăn đón ý muốn xông lên của cha, vội hỏi: “cha, người đừng giận thế, ta biết, ta sẽ nói cho người, trước hãy ngồi xuống nghỉ ngơi”

“ngươi tránh ra, ngươi còn muốn bao che cho nó?” cái gì mà bao che? Tỉ tỉ ăn hiếp ta còn không hết!

Mộ Dung lão nhân nói tiếp: “ngươi là một cô nương, chưa bái đường đã bị hưu, ta... ta Mộ Dung gia thế nào còn mặt mũi trên giang hồ. Mộ Dung gia chính là đệ nhất thế gia, cư nhiên lại sinh ra một cái nghiệt nữ”

Ta nâng đầu lên, hài hước nói: “không phải do cha sinh ra sao?”

“ngươi...”

Cha xem ra bị ta chọc tức chết thôi, ta liền nói: “mặt mũi của Mộ Dung gia quan trọng hay hạnh phúc của ta trọng yếu?”

“ngươi... hôn nhân đại sự, cha mẹ chi mệnh, ngươi...”

“cha, Giang trang chủ chính là thích Nguyệt quang tỉ, hưu ta cũng không phải tại ta.” ta đúng lí hợp tình giải thích.

Lã nhân còn giận dữ, mỹ nữ tỉ tỉ giúp đỡ hấn: “cha, muội nói rất đúng, việc này cùng muội không quan hệ, đều là tại tên họ Giang kia không tốt. Muội chính là cùng Nguyệt quang tiên tử học võ công, muội chỉ học được chiêu thức, chút nội lực yếu nhược cũng không có, người đừng trách phạt nàng”

Mộ Dung lão nhân lúc này không còn tìm ta làm phiền, mắng: “Giang Tử Ngang này xú tiểu tử, cư nhiên không thẹn để cho Mộ Dung gia một chút mặt mũi, xem ta thế nào làm thịt hắn?”

Ha ha, lần này có thêm đồng minh nha: “đúng đúng, cha lên đi tìm tên bệnh thần kinh báo thù đi thôi”

“nghiệt nữ, người... một khuê môn tú nữ... thế nào mồm miệng lại phát ra ô ngôn uế ngữ, ai dạy người? Đến từ đường quý 3 đêm cho ta!” chết thật lỗ miệng rồi, lần này mệt chết thôi.

“đứng, con lập tức thay cha chấp hành gia pháp, muội muội, theo ta” Nhược Nhan tỉ chạy nhanh tới lôi kéo ta, kéo ta chạy ra ngoài.

Kì thật tỉ bình thường nhìn nghiêm khắc, mồm cứng mặt lạnh, nhưng lúc này lại đối với ta nhất mực bao che .

Ta bị mang tới từ đường, ôi đầu gối đang thương của ta. đối mặt với bài vị tổ tông, ta thực một trận sợ hãi, nói như thế nào thì đều là ta mạo danh Mộ Dung Ý Vân, mấy vị tổ tông này sẽ không tới làm phiền ta chứ

Từ đường thực ra cách tư quá hiển không xa, ta còn để ở đó một ít trang sức. dù sao cũng phải ở đây ba ngày, không bằng mang tới đây.

Ban đêm, ta thừa dịp không người, đem ít ngọc ngà châu báu này(một hộp to đùng) trộm ra ngoài, bí mật trốn ra ngoài. Ta dù sao không phải thực là Mộ Dung Ý Vân, ta còn có sứ mệnh của lão già gần thời không (hik T_T), ta tuyệt sẽ không chôn chân ở đây nha...

Nhìn lại bờ tường cao kia, ta đã trốn ra ngoài rồi... có đánh chết ta cũng không thừa nhận là đã chui qua cái lỗ... cái vách thủng kia chui ra nha...(lỗ chó mèo chui >.

Vì vậy ta chạy chốn đều không mang nhiều quần áo, hiện tại hành lí tùy thân duy nhất chính là một cái túi nhỏ màu trắng, hắc hắc, bước chân gang hồ của ta đều nhò vào cái bao này đây.

Ra khỏi Mộ Dung sơn trang, ta chỉ cảm thấy trước mặt một màu đen bao trùm. Vốn ta cận thị nặng, lại là trốn ra vào buổi tối, ta thực trực tiếp biến thành người mù. Bước được 3 bước thì té ngã, ngã đến đập mông a... ta xoa xoa mông nói: “lão già gần thời ok, ta là một người mù nha, thế nào lại nhờ ta tìm vật chứ!” (e hèm, chứ tặc đã được mình lược bớt...)

Mắng thì mắng, đi ta vẫn cứ phải đi. Lần trước ta nhớ rõ mình bị mang về Mộ Dung gia là từ hướng tây bắc, nơi đó là một ngọn núi hoang. Ta trước tiên trốn tới đó, hùng đông thì liền tiểu ngạo giang hồ, rồi đi tìm tiểu đệ Bách Hiểu Sanh. Hắc ắc, ta hiện tại đã sớm ăn mặc phong cách Nguyệt quang tiên tử, ngoài tỉ tỉ Nhược Nhan , tiểu bách và Phượng cô nương thì người khác chắc gì nhận ra ta.

Ta bây giờ chính là một người mù, tay cầm một cây gậy, hoàn toàn là nhờ nó dẫn đường cho khỏi ngã, chậm rãi hướng phía tây bắc đi tới (đoạn này lão tác giả nói điều, đã mù còn biết tìm đường >.

“ai nha” ta hô to một tiếng, cảm giác toàn thân ướt sũng, đã rơi xuống nước. nước? vẫn là nóng? Là suối nước nóng?

Nhờ ánh trăng sáng trên trời ta có thể mơ hồ nhìn thấy sương trắng lượn lờ trên mặt suối, suối nước nóng thiên nhiên nha, còn tiện nghi hơn khi spa 5 sao ở hiện đại nhiều lắm. ta liền có chủ ý, đem quần áo cởi bỏ. hoàn hảo là cái bao trắng của ta cách thủy, bên trong đồ vật không hề bị ướt. phải biết rằng trong đó chính là tài chính còn có nữ trang cùng phấn son, nếu ướt thì vứt hết đi chứ đâu dùng được nữa?

Ta nhàn nhã để thân thể ngâm trong nước ấm, đem bụi bẩn trên người gột rửa hết xuống, thuận tiện nhắm mắt lại hưởng thụ.

“mĩ nhân a...” ai? Một tiếng nói thật đáng khinh. có lẽ vì mắt ta không thấy, tự nhiên tai ta lại thính hơn người, có người đang nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16

a liền tập trung thính lực, lại nghe xung quanh một loạt tiếng bước chân. Nếu ta không đoán sai, hẳn có 4 người, bọn hắn chính là hướng ta đi tới.

“mĩ nhân...” có thể tưởng tượng hẳn có bao nhiêu đáng khinh.

Vốn mấy người này ta không có để vào mắt, nhưng là ta hiện tại không có mặc quần áo, hơn nữa ta cũng không nhìn thấy quần áo ở nơi nào. chỉ có thể đem thân mình trâm xuống nước nói: “ai, mau cứu”

“mĩ nhân, ta đến đây...” tiếng bước chân ngày một gần.

“khốn kiếp, còn tới gần ta giết người” ta giận giữ nói, đồng thời lùi ra sau.

Một trận dâm ôi tiếng cười vang lên: “ai yêu, còn đánh đá”

“cút!” ta dồn hết khí lực hô to

“đừng gấp” thanh âm ngày càng gần

“cút, bỏ tiểu thư giết người không lưu huyết” ta đã muốn đem phượng vũ cầm trong tay, ai dám đến gần ta, ta sẽ giết hần. ta không tin, chỉ vài tên đám tặc nhỏ, ta lại không thể đối phó được.

“sách sách, thật khá, ta đến đây” tiếp theo một thanh cười khê.

Ta còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe một thanh âm lạnh như băng truyền tới: “cút!”

Ai? Lại có ai tới đây?

“xú tiểu tử, ngươi muốn chết sao?” tiếp theo chợt nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết, ta đoán mấy người đó đã đi gặp lão diêm vương mặt đen a. ai a, ai tới cứu ta?

Ta liền trốn sâu dưới làn nước ấm, hô hấp dồn dập hỏi: “ngươi là ai?” với võ công đó, 1 nháo đoạt mạng 4 người, ta liệu có thể địch nổi chăng?

“áo quần của ngươi đâu?” lại là một giọng nói lạnh như băng, không có một tia độ ấm. nga, ta biết, hần là đại khối băng?

“đại khối băng, mắt ta không tốt, có phải là ngươi không?”

“đúng” hần kiệm lời như thể nói nhiều quá sẽ chết vậy?

“cám ơn ngươi cứu ta, quần áo của ta ở trên bờ. nhưng là trời tối quá, mắt ta thì nhìn không tốt, cũng không biết là cụ thể ở nơi nào... ngươi có thể tìm giúp ta?” cái gì đây nữ nhân nhờ nam nhân vừa quen lấy hộ quần áo... nhưng là đối với tên này ta lại không có tâm phòng bị.

“ngươi chờ, không cần đứng lên” nói xong những lời này thì im bật.

Ta không có việc gì thì ngồi im trong nước hồi lâu, nhằm chán chắc nghĩ muốn tự sát.

Đại khối băng chợt tiến gần tới ta, âm thanh lạnh muốn phát run lỗ tai: “lại đây”... có ý tứ gì a? ta không có mặc quần áo.

Ta nói lại: “a, ta không có mặc quần áo”

“lại đây, ta giúp ngươi mặc”. không phải đâu, mắt hần cũng không phải bị cận thị nha.

“đại khối băng, có cái ý đồ gì? Ngươi nào có quần áo cho ta mặc?”

“tới Mộ Dung gia, lấy quần áo của ngươi” đi nhà ta trộm quần áo, ta không hiểu hần nghĩ gì nữa.

“nhưng, ta quần áo không có, sao đi đâu được... không tốt đâu”

“yên tâm, ta nhắm mắt lại” đại khối băng, kì thật nhân phẩm không tồi

“ngươi nhắm mắt lại... nhưng mắt ta rất kém, đều là không nhìn được gì, sao đi được chứ?”

“ngươi có biết quần áo ở đâu không?” đích thật không biết, xem ra đại khối băng biết mắt ta nhìn không tốt.

“ách, được rồi”. ta đành phải hướng tới chỗ phát ra thanh âm chậm rãi đi tới. tiếp cận bờ xuối, ta vội nói: “nhắm mắt!”

“đi lên” bằng cái gì ra lệnh cho ta? bắt quá ta ngoan ngoãn đi lên. Bởi vì ở trong nước lâu, đi lên thì lão đảo một cái, hướng mặt đất ngã xuống “ai nha...” ta kêu to một tiếng, nhưng không có rơi trên mặt đất, ách, ta tính không có sai, ta hiện tại ở trong lòng đại khối băng...

Ách mắt là cận thị, khoảng cách gần thì vẫn có thể thấy rõ ràng. Trước mắt ta chính là một vòng ngực rộng lớn... ta xấu hổ nâng đầu lên, lại đối mặt với một đôi mắt tựa như sáng ngời. có làm hay không, một ánh mắt tĩnh lặng như thế?

Ta hung hăng trừng mắt hần, quát: “sắc lang”. mắng là mắng, không cần thiết phải để ý đến ý tứ.

Đại khối băng một tay đẩy ta ra, một tay cầm quần áo để vào tay ta. hần vừa đẩy ta ra, ánh mắt lại nhìn đến thân thể của ta: “A....”

Đại khối băng vẫn lạnh như không nói: “tự mình mặc” nói xong quay người tránh xa. Không phải đâu, cái gì cũng thấy hết rồi. hơn nữa hần còn không có một chút cảm giác áy náy, nói cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì? Ta hoài nghi hần liệu có thực là nam nhân, ta đường đường là một đại mỹ nhân, trong mắt hần cư nhiên không có chút hấp lực (tí là mỹ nhân cái khi... chết... học thói nói tục của Văn ti...)

Ta mặc lại quần áo, muốn tìm lại túi tiền, đem tóc tai sửa sang một chút, phượng vũ cũng cài lại trên tóc. Còn đại khối băng đâu, hần phải chăng mất tích? Không phải, mà là ta không có nhìn thấy hần đứng ở đâu.

“đại khối băng, ngươi ở đâu? Mắt ta không thấy a, ngươi thực không phải nam nhân khí khái, định để ta ở lại địa phương quý quái này chứ?” trước tiên phải tìm ra đại khối băng, cho hần làm một bảo tiêu miễn phí đi.

“câm miệng” không biết từ khi nào, hẳn đã ở trước mặt ta.

Mặc dù sắc trời tối đen, nhưng có ánh trăng, lại trong khoảng cách gần như vậy, ta cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt của đại khối băng, vuông vắn đỉnh đạc, lông mày rậm dày, sống mũi cao lớn ánh mắt lạnh lẽo tựa như hầm băng, tuy không phải đại xuất ca như Giang Tử Ngang nhưng tuyệt đối cũng là nam nhân có sức hút.

Ta cười vài tiếng: “ta còn một cái bao màu trắng, ngươi có thể tìm giúp ta?” kỳ thực ta rất rõ ràng, trước mặt ta là một con người đáng sợ, nhưng không hiểu sao lại không kìm nén được cái ý nghĩ sai sử hấn.

“lấy đi” đại khối băng rất nhanh đặt thứ đó lên tay ta. ta lại không khiến hấn tiến, vì cái gì không để cho ta thấy mặt tốt, oan uổng ta.

“cái kia... đại khối băng, ta hiện tại mắt nhìn không rõ, có thể nhờ người bảo hộ một đoạn thời gian không?” ta cuối cùng cũng phải nói ra mục đích bất lương trong đầu. không biết vì cái gì, từ khi gặp hấn, ta liền có một loại tín nhiệm kì lạ (yêu rồi)

“ánh mắt làm sao vậy?”

“ta từ nhỏ bị nhốt trong nhà, không có xuất môn, cũng không có luyện võ, không có sự làm liền liêu mạng đọc sách, kết quả ánh mắt bị cận thị. Cận thị chính là chỉ có thể thấy trong khoảng cách gần, ở xa thì không thể. Ta hiện tại cận rất nặng, chỉ có thể nhìn thấy vật trong vòng một thước. hiện tại lại đang tối trời, kết quả cái gì cũng không nhìn thấy. yên tâm, ta sẽ không làm phiền ngươi lâu đâu. Chỉ cần ngươi đem ta đưa đến Tiểu Ngạo Giang hồ, ta sẽ bảo họ tìm Bách Hiếu Sanh đến đón ta” những điều này đều là thật a. không hiểu sao ta lại khai thật hết với tên lạnh như băng đã này.

“ta thiếu ngươi 1 nhân tình” hẳn y nhiên có bộ dáng này, giúp ta nhiều như vậy, hóa ra đều là vì hấn thiếu ta một nhân tình... cho lên mới bảo hộ ta... không hiểu sao ta lại thấy có gì đó mất mát trống trải.

“theo ta đi” đại khối băng có thể là cảm thấy được mắt ta không nhìn thấy, liền kéo tay của ta. đại khối băng, ngươi tốt xấu cũng là cỏ nhân, vậy mà cứ động tay động chân. Kì thực, ta lên sớm tìm một người bạn trai... từ từ... ta sao tự nhiên lại nghĩ đến việc này, có phải ngâm xuôi lâu quá bị ngâm phát sốt không vậy?

“ngồi xuống”, đại khối băng đem ta đặt tại trên mặt đất, một điểm thương hoa tiếc ngọc cũng không có, ta là người a, ần một cái khiến mông ta muốn nổ hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Vài phút sau, một luồng khí ấm truyền tới, trước mặt có ánh lửa lập lòe, đương nhiên là đại khối băng châm lửa. chờ ta dựa vào ánh lửa miễn cưỡng có thể nhìn thấy xung quanh, hấn đã sớm đi đâu mất, thực là quý quý ma ma, thần thần bí bí. Ta đoán hấn đi tìm thức ăn. Ta đem bao nhỏ đặt trên đùi, định lấy lược ra chải đầu. khi vừa mở ra, ta trực tiếp ngây ngốc... trong túi không phải là gương lược, mà lại là kính mắt... 3 bộ kính mắt ta đang cần nhất. trong đó còn có 1 bộ kính áp tròng. Ta liền lấy ra một bộ đeo vào, trước mặt lập tức rõ ràng như ban ngày, kính mắt này thực sự hợp với ta a.

Hộp kính mắt còn có một tờ giấy: đồ đệ thân yêu Ý Vân, sư phụ biết ngươi đã vỡ kính mắt, ta biết ngươi hành động không tiện liền đem mấy thứ này cho ngươi. Đặc biệt vì ngươi ta đưa tới kính áp tròng, vì ta biết ngươi hiện tại sở hữu 2 thân phận, như vậy sẽ tiện nghi trong hành động hơn. Lần sau khi gặp khó khăn ta sẽ xuất hiện, đừng có âm thầm chửi ta... lần này ta bị ngươi chửi làm hất hơi cả tháng... thôi, nhiệm vụ hoàn thành, cuối cùng ta cũng có thể về ăn cơm.

Xem xong thư, ta cười to mấy tiếng, kì không đại thần cũng thực quan tâm tới ta nha. Sư phụ, ta cảm ơn ngươi, càng sùng bái ngươi, cảm ơn ngươi luôn nghĩ tới ta.

Ta liền đem kính mắt cất đi, đeo lên kính áp tròng. Lần đầu đeo kính áp tròng, mắt có phần không quen. Mà chút nữa quên mất vụ tóc tai. Ta liền lấy lược chải lại cho gọn gàng. ở trên tóc còn vương nước, ta đương nhiên không thể quần lên. Ta liền lợi dụng ngọn lửa đi hong khô tóc. Nghĩ lại tóc ngắn vẫn tốt hơn a.

Ta đang chải tóc thì đại khối băng đã cầm 2 con cá điều mang về, ta cũng đã đói lắm rồi. xem ta liếc mắt một cái, mọi mình hấn ngồi xuống, đem cá nướng trên lửa.

Ta trộm nhìn đại khối băng, một thân áo đen âm u, toàn thân tản mát ra một hàn khí tin tâm, trên mặt viết: người sống chó lại gần. nhưng, hấn mỗi bộ phận đều thực tinh trí, từng đường nét lộ ra ngoài lớp vải đều là cơ thịt săn chắc tiềm ẩn lực bạo phát ghê gớm, bộ dạng lạnh lùng cùng cô đơn của hấn tuyệt đối ở thể giới hiện đại sẽ mê chết bao nhiêu nữ nhân.

Nhìn hấn nửa ngày, ta cũng không biết nói gì. Tổng không thể ngồi im như vậy, ta sẽ buồn đến chết. ta thở dài”

“ách, cái kia... cảm ơn người”

“không cần, là ta nợ người” hần chỉ lạnh nhạt đáp một câu, tựa hồ không chú ý tới sự tồn tại của ta.

Ta cũng không thể nói thêm cái gì, tóc cũng đã khô lại, ta liền lấy phượng vũ ra, tựa đầu cột tóc ra sau. Tóc tùy ý vắn lên, đem phượng múa cố định. Kỳ thực ta búi tóc rất đơn giản, chỉ cần đem phượng vũ cắm lên, cũng không cầu kì lắm, thực có lỗi, ta chỉ biết làm như vậy. hiện đại ta còn không có để tóc dài, đây là lần đầu tiên, hơn nữa ta cũng không thích phức tạp lằng nhằng, nhớ trước đó, từ khi đến cổ đại, đều là người khác vắn tóc cho ta, đầu tiên là nha hoàn Hồng Tụ, sau đó Nhượng Nhan tỉ, rồi đến Phượng cô nương làm nha hoàn cho ta, ta chính là chưa từng lần nào tự vắn tóc nha.

Đại khối băng dường như cũng kì quái nhìn ta, nói: “để như vậy?”

“cái kia... ta sẽ không” ta xấu hổ nói, một nữ hải tử, ngay cả đầu tóc cũng không biết vắn thế nào sẽ dọa người. ta chỉ là không phát giác sao ta lại thấy ta không lên bị hạ thấp trong mắt nam nhân này, còn với người khác ta căn bản không để ý họ nhìn mình ra sao.

“mắt ta không tốt, lại không có gương, cho nên...” ta luống cuống lấy bừa một cái có.

“cầm” đại khối băng đem cá đặt vào tay ta. nhẹ nhàng đi đến phía sau, lấy phượng vũ trong tay ta. đưa cá cho ta nướng, rồi tự mình vắn tóc cho ta.

Trong giây phút đó, ta căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể ngoan ngoãn cho hần vắn tóc, thay hần nướng cá.

Cho đến khi hần đã đùa nghịch tóc ta chán chê, ta mới phản ứng lại, cư nhiên hần đang dùng bàn tay to của hần sờ trán ta. ta đâu có ốm, không có sốt đâu.

“tốt lắm” đại khối băng lại ngồi về chỗ, cầm lại cá nướng. ta phản ứng đầu tiên chính là lấy ra chiếc gương trong túi đồ. Trong kính, một nữ tử dung mạo bình thường, một bên tóc dùng sợi dây mây vàng cột lấy, theo sau thả dài đến trước ngực. bên kia có một cái túm nhỏ, dùng một cây trâm ngọc cố định cho đứng lên. Ta liền không ý thức sờ sờ phượng múa ở trên đầu, đại khối băng giúp ta vắn tóc, tuy là không cầu kì, nhưng lại có một loại vẻ đẹp linh tú. Đại khối băng thực sự là hảo nam nhân, vừa có thể vắn tóc, vừa có thể nướng cá, ai có hần thì hần là hạnh phúc. Đúng rồi, hần chẳng phải cầm trên đầu ta một cái trâm sao? Có phải là tình nhân của hần...?

“đại khối băng, kì thực người đích thực nhân phẩm không tồi. đúng rồi, cảm ơn trâm của người, trâm này đối với người có trọng yếu không?” bất quá là đồ của nữ nhân hần thích, hần như vậy đầu gối, cư nhiên lại mang theo bên người 1 cái trâm ngọc, một đại nam nhân nha.

Hần cư nhiên gật đầu: “trọng yếu”

Bất giác ta cảm thấy có điều gì đó mất mát cùng chua chua.

“ta trả cho người, ta không cần đâu” ta nói rồi định tháo trâm ra. Hần nói: “không cần, không có ngọc trâm đó, nếu chỉ dùng tú kiếm thì không thể cố định tóc cho người” a, ta thế nào lại không nghĩ tới, tên đại khối băng này không ngờ còn có sự mẫn cảm hơn người.

Ta cười vài tiếng: “cảm ơn, đến sáng ta liền đi mua ít trang sức, rồi trả thứ này cho người”

Ta nói như thể cho không khí nghe, hần đến 1 chút phản ứng cũng không có.

“đại khối băng, kỳ thật người nhân phẩm không tồi. đúng rồi, tên người rốt cuộc là gì? Là Mộc Hần hay Độc Cô Hần?”

“tùy tiện”

“ta đoán người vốn tên Độc Cô Hần, sau đó lại theo họ của sư phụ, mới dùng họ Mộc, đúng hay không?” nói xong, ta cư nhiên tiến tới trước hần.

“người kêu Mộ Dung Ý Vân, cũng là Vân Ý Dung ? chính là Nguyệt quang tiên tử?” nguyên lai hần sớm đã biết rõ thân phận của ta.

“kỳ thật ta vốn tên Mộ Dung Ý Vân, Vân Ý Dung là đọc ngược lại thôi, Nguyệt quang tiên tử là do Bách Hiểu Sanh đặt cho ta” ta ngẩng đầu nhìn không trung, không yên lòng nói: “người muốn kêu thế nào thì keey như thế, dù sao Mộ Dung lão nhân bảo ta nghịệt nữ, ngoại nhân lại nói ta là Mộ Dung cô nương, Vân cô nương, Nguyệt quang, tiên tử. Bách Hiểu Sanh bảo ta sư tỉ, Phượng cô nương bảo ta tỉ tỉ, Y Lạc Lạc gọi ta tiện nhân, Nhượng Nhan tỉ gọi ta Ý Vân. Ta có nhiều tên như vậy, người tùy tiện gọi một cái” ta tự nhiên có nhiều tên như vậy, ta lợi hại a.

“Vân nhi”

“a...” ta nhất thời không kịp phản ứng. Vân nhi... này, cách gọi này có quá thân mật không? “tùy tiện, người cứ gọi như vậy đi, về sau người chỉ cần gọi ta như vậy là ta biết người là đại khối băng”

“uy, tiêu” mãi nói chuyện, ta quên mất bụng đang đói.

Bộ dáng hiện tại của ta thực sự khó coi, ta đã một ngày không ăn cơm, đói đến chết đi được, thiếu chút là đi gặp lại lão diêm vương mặt đen. Co nên, tay vừa cầm lên cá nướng, ta trực tiếp biến thành bộ dáng quỷ đói.

Ta sói nuốt hồ gặm, mùi vị cá nướng ngon thế nào cũng không kịp lưu lại trên đầu lưỡi. hai tay đều đã đầy những xương cá cùng nhọ nhem.

Ta dùng tư thế khó coi nhất, ăn một mạch chục con cá, may phúc đây không phải là cá muối không thì ta cũng tự muối lười mình rồi. nghĩ lại ta dù thế nào cũng là một nữ tử thanh tú, ăn uống cũng không thể quá mức hàm hồ như thế... (chị Vân mà thanh tú thìT_T)

“ăn ngon quá, đại khối băng, về sau có rảnh chúng ta thường xuyên đi du lịch, ngươi phụ trách cá nướng” ta vừa ăn, miệng vừa hàm hồ nói không rõ lời. ta ngẩn đầu lên, cứ nhiên thấy đại khối băng khoe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu, mặt có một nét cười nhưng thực khó coi.

“khụ...” ta nhất thời xem đến ngây người, cứ nhiên hóc cá rồi. hần đang cười? sao lại cười? ta thiếu chút nữa kinh ngạc mà ngắt tại chỗ.

“hày đại khối băng, ngươi cũng có thể cười?” ánh mắt ta sẫm soi nhìn hần.

“ngươi nhìn thấy?” hần còn nghĩ ta không thấy được hần cười, muốn cười liền cười, trộm cười làm cái gì?

“đúng a, quên nói cho ngươi, hiện tại có ánh lửa ta cũng có thể thấy rõ ràng một chút”

Đại khối băng nháy mắt biến sắc mặt, không có một chút biểu tình nói: “nếu ngươi nhìn thấy, cứ cho là như vậy”. hần vừa rồi chính là đồng tình kẻ yếu? đại khối băng nói xong xoay người bước đi, 1 chút cũng không để ý tới ta.

Ta vội hỏi: “uy, ánh mắt của ta thực sự là cận thị, ngươi có biện pháp giúp ta chữa khỏi không? Ai, từ từ, ngươi trước đem ta mang tới chỗ Bách Hiểu Sanh đi” tuyệt đối không thể để hần rời khỏi tầm mắt, ta chợt nhớ còn cần xem kiếm của hần, như vậy đâu dễ dàng thả hần đi.

Đại khối băng quả nhiên dừng cước bộ: “lại đây”

Ta trên mặt vui vẻ: “nga, đến đây” ta lập tức ra vẻ siểm mị chạy tới: “đại khối băng, kì thật ngươi nhân phẩm không tồi, cười rộ lên cho ta xem, đừng để mặt bao giờ cũng khủng bố lạnh lẽo như thế, về sau phải cười nhiều. ngươi xem xem, ngươi là một mỹ nam nha, đừng chà đạp nhan sắc của mình”

Đại khối băng lạnh như băng nhìn ta: “nói xong chưa?” ta nói có nhiều quá chẳng?

Ta hồ thẹn gật gật đầu: “nói xong”

“nói xong liền cảm miệng, phụ cận có người” đại khối băng thực sự tự nhiên lôi kéo tay của ta. lại tự tiện điểm huyết, tuy nhiên hần là cực kì dễ nhìn, tốt xấu tốt xấu cũng phải cho ta một ít thời gian lựa chọn chứ. Một ngày đều lạnh lùng sắc mặt, lại còn chiếm tiện nghi của ta. kỳ thật ta biết ý tứ của hần, chính là nghĩ muốn bảo hộ ta. ta yếu đuối như thế sao? Cần hần bảo hộ sao?

“đại tiểu thư, bên kia có người” quả nhiên có người a, cao thủ chính là cao thủ, đối với đại khối băng thì cảm nhận được có người tới gần cũng không khác xo với người thường nghe nhìn là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

- Ý Vân, ngươi ở đâu? _Mĩ nữ tí ti, xong đời, xong đời, đến bắt ta, ta đương nhiên sẽ không ngại ngốc để nàng trở về, ta hướng đại khối băng nhìn với ánh mắt cầu cứu. Tò mò quái, nếu tìm đến ta, vì cái gì không đốt đuốc. Đúng rồi, là họ biết ánh mắt ta có vấn đề nên mới không đốt đuốc để ta nhìn thấy mà đề phòng, cũng là không cho ta cơ hội chạy trốn. May ta có đại khối băng ở bên cạnh, nếu không ta xong rồi.

-ta sẽ bảo hộ ngươi

đơn giản vài từ, làm cho ta cảm thấy ấm lòng. cho tới bây giờ không có ai bảo hộ ta như vậy (hoa: thường chị Vân dữ như hổ cái ai dám bảo hộ.. hay là hội bảo vệ động vật hoang dã á/Vân tí: lừm/Hoa: té@(@)

ta gật đầu, tiếp tục đi theo đại khối băng.

-xin dừng bước

mĩ nữ tí ti võ công không phải nói ngoa, chớp mắt đã thi triển khinh công nhanh chóng xuất hiện trước murats ta. lấy võ công của đại khối băng, muốn kéo ta chạy không phải là không được, nhưng hần lại bất động thanh sắc. xem mĩ nữ tí ti đi lại gần, tay ta nắm chặt tay đại khối băng, căng thẳng xiết chặt. bên người có đại cao thủ vẫn là tốt, an toàn hơn nhiều.

đại khối băng nhìn mĩ nữ tí ti, thần nhiên nói: “chuyện gì?”

mĩ nữ tí ti vừa định mở miệng, gia đình một nhóm người cũng đã chạy qua đây, mĩ nữ tí ti liếc mắt bọn chúng một cái, rất có phong độ nói: “tiểu nữ tử mộ Dung Nhục Nhan, xin hỏi hai vị có gặp qua xá muội Mộ Dung Ý Vân?”_quả nhiên là đến bắt ta, lúc này bắt ta trở về không chết cũng bị tù trung thân.

-chính là dong tục đích khí phụ?_đại khối băng, người cũng coi ta là người tiêu khiển a?bất quá trên giang hồ ta đều là một cái truyền thuyết như thế.

-xú tiểu tử, không muốn sống sao, dám nói nhỉ tiểu thư nhà ta..." lời chưa nói hết đã run rẩy, tự nhiên là bị đại khối băng liếc cho một cái lạnh run. gia đình lập tức thức thoi nhắm miêng, Nhược Nhan có vẻ xấu hổ nói: "đúng là bị Giang trang chủ hù dọa đích Mộ Dung ý vãn."

"chưa thấy qua"_ đại khối băng trả lời, thanh âm như băng vỡ

"cây đuốc" Mộ Dung nhược nhan hạ lệnh, lập tức có người mang tới một cây đuốc, còn đốt lên. Nhược nhan giờ cây đuốc nhìn về phía ta, thấy rõ ràng đại khối băng, trên mặt cả kính. nhưng cũng cực nhanh bình tĩnh lại, không hề là đệ nhất thế gia đại tiểu thư. Lại nhìn xem ta, ánh mắt phức tạp. Ánh mắt dừng lại ở tay của ta đang cùng đại khối băng nắm chặt lấy. xong rồi xong rồi, ta đẩy nhảy xuống sông Trường giang đều rửa không được oan này.

Mộ Dung nhược nhan chăm chăm nhìn ta, nhủ nhủ mày, giống như đang nói, hảo tự lo bản thân.

nhược nhan đem cây đuốc giao cho người bên cạnh rồi nói: "về". mặt ta không có che giấu, nàng rõ ràng chính là nhận ra ta. nàng là có tâm phóng ta, cảm ơn nữ tử ti.

"đại... đại tiểu thư..." Mộ Dung nhược nhan chuyển ánh nhìn, thấy một lão nhân đang run rẩy nói: "hắn... là Mục hàn, là đại ma đầu Mục hàn" tất cả ánh mắt lập tức chú ý lại đây, ánh mắt lập tức tỏ ra quang mang nguy hiểm đè phòng.

-ta trước kia, từng là gia nhân của Khoái đao lưu nhất đao, năm đó hắn tìm lão gia khiêu chiến, ta đã từng thấy hắn... ánh mắt của hắn, cả đời ta cũng không quên

đại khối băng nào phải ác ma, sao lại sợ đến như vậy?

nghe hắn nói như vậy, tất cả mọi người lập tức xuất ra vũ khí đề phòng. Nhược Nhan ti trừng mắt liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: "nói vậy, ta cùng ma giáo giáo chủ từng có duyên gặp mặt, như thế nào là hắn?" Nhược nhan nữ tử lại đối với chúng ta nói: "gia nô mạo phạm, Nhược nhan cấp 2 vị bồi tội" Mĩ nữ tử ti thật có tâm phóng ta,ta ruốt cục hiểu được với nàng vì sao vừa rồi nàng dặt mình, nàng sớm đã nhận ra đại khối băng.

"phi hà tiên tử khách khí, bỏ tọa đứng là Mục hàn,làm sao nói mạo phạm" đại khối băng, người không phải là điên, vì cái gì phải thừa nhận, mọi người lại đề phòng nhìn về hướng chúng ta.

ta thực sự giận dữ không thêm lưu tình đá hắn một cước: "người điên, muốn đánh nhau sao? người có biết không đạo này danh môn chính phái có bao nhiêu người truy người, bao nhiêu người hận người, về sau ngày vạn lần đừng thừa nhận, cái gọi là danh môn chính phái đều thực ti bì vô sỉ, người lợi hại nhưng không thể đề phòng quá đông địch nhân a"

may mắn chỉ là gặp vài tên vô danh tiểu tốt, nếu gặp được cha ta... đại khối băng hắn là gặp nguy hiểm. nam nhân này rất kiêu ngạo, ngẫu nhiên hi sinh một chút ngạo khí cũng không chết được.

Đại khối băng cười: "người lo lắng cho ta?" tất cả mọi người lập tức lùi ra sau vài bước, lấy binh khí thủ trước mắt, đều là rung rẩy. Trong truyền thuyết, ai đều chưa từng gặp qua Mục Hàn cười: bởi vì gặp qua hắn cười, người đó đều là chết. Bách hiểu đường tư liệu cho thấy, chỉ có trước khi đối phương chết, Mục hàn mới có xuất hiện đặc ý cười lạnh. ta thực sự là vinh hạnh, một ngày liền hai lần nhìn thấy hắn cười. Hơn nữa là thực tâm cười, cùng giết người không có quan hệ.

Ta thực ngu ngốc nhìn hắn: "đi tìm chết a, ta sẽ lo lắng cho người? ta là sợ người chết không có ai bảo hộ cho ta"

một đám người nhất thời cứng đờ, không tin ta dám với đại ma đầu nói chuyện như thế?

mĩ nữ tử ti nhìn thấy ta giống như tình nhân đối thoại, tán tỉnh tò tem, đối với ta nhợt nhạt cười, lập tức khôi phục lãnh đạm:"mục giáo chủ cùng Mộ dung gia nước sông không phạm nước giếng, xin cứ tự nhiên" vẫn là ti ti thông minh, biết chiếm tiện nghi, tác tính thả chúng ta.

mĩ nữ tử không có ý kiến, hạ nhân cũng không dám nói chuyện,hoảng sợ nhìn 2 người chúng ta rồi đi.

nhìn thấy chúng ta khuất dần trong bóng đêm, mĩ nữ tử còn ngơ ngác nhìn nơi chúng ta rồi đi.

một gia đình nhỏ giọng nói:"đại tiểu thư, nàng kia là ai?" quả nhiên là tò mò a, giang hồ truyền thuyết cho tới bây giờ không thấy Mục ma đầu cười, giết người không chớp mắt. cư nhiên đối với một cô nương diện mạo bình thường cười, thậm chí còn bị nàng đá một cước.

Mộ dung nhược nhan trầm nghĩ: "muội muội, xem ra hắn đối với người thực là yêu thương, về sau đừng có trở về, tốt nhất đừng làm cho ta gặp lại các người, chính là thủy hỏa bất dung

nàng lại trừng mắt nói: "lắm miệng, về" ngày thứ 2

giang hồ truyền thuyết, ma đầu Mục hàn lộ diện, theo người còn có một vị bạch y nữ tử, trong truyền thuyết cho tới bây giờ lần đầu tiên hắn cùng vị cô nương đó cười. thậm chí bị nàng ta đá cho một cước mà không phản ứng, theo người làm chứng, hai người khi đó tựa như tán tỉnh...

mọi người đều sôi nổi đoán, rốt cuộc là nữ tử như thế nào, có thể đem Mục hàn, một kẻ giết người không rợn tay, cho tới bây giờ không cho phép người khác động vào một sợi lông đại ma đầu, hiện giờ lại thu thập như một con mèo con(Mục ca là mèo con...@@)Người trong thiên hạ nghĩ muốn phá óc

cũng không nghĩ ra được, nữ tử kia chính là cực phẩm ngu ngốc cùng xấu xí nhảm tính đích bổn tiểu thư.

“từ khối băng, ngươi vì cái gì muốn nói ta là dong tặc đích khí phụ?” chúng ta đang đi trong rừng, ta không cam lòng nói. người khác sợ hân, ta không sợ, ta cuối cùng cảm thấy hân không phải là loại người lạm sát vô tội, sẽ không vì vài câu nói liền giết ta(hoa: em nói câu này đảm bảo em chết liền. . /Hân: lờm/Hoa: đóng băng lập tức@@)

-chẳng phải ngươi chính là thế sao?

hân cơ hồ dùng ánh mắt hải hươc nhìn ta, ta hoài nghi trước mặt ta cùng Mục hân trong truyền thuyết không phải là một người? vẫn là tiểu tử này gần đây đầu óc bị hư?

ta không phục phản bác: “ta nào có? ngươi xem, ta Nguyệt quang tiên tử, xinh đẹp như thiên tiên, võ công vô tiền khoáng hậu, trí dũng song toàn, ta giả ngu giả xấu chỉ là không muốn gả cho bệnh thần kinh” (chị Vân là rất có máu liều@@ và tài tự sướng vô đối)

“ngươi bề ngoài không tồi, xem ra cũng không ngu” có tiến bộ, có thể nói nhiều từ như vậy.

“ngươi chính là dùng tính mạng cứu tặc phong?” đó là diễn trò, dùng chính mình tính mạng ư, ta không ngu như thế.

bất quá ta vẫn là liều mạng gât đầu, đem lương tâm găm nhảm một hồi: ” đúng, ta không thể để Mục hân ngươi bị giang hồ nói ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được, làm cho cấp dưới bị vong mạng, như vậy hội ảnh hưởng tới hình tượng giáo chủ” ta đã găm cái lương tâm thành bột mì, tận lực làm cho hân thấy bị thiếu ta.

“nữ nhân của ta?” đừng nói lời ái muội như thế, chỉ là thuận miệng nói.

ta vẻ mặt buồn bực: “tất cả mọi người đều cho rằng như vậy a, ta lúc trước chính là nghĩ muốn bệnh thần kinh hư ta, cho nên ngành nói chính mình với ngươi có quan hệ, không nghĩ nhảm lớn”

“ngươi là nữ trung hào kiệt trong mắt của bọn hân, cũng là người thích hợp nhất làm giáo chủ phụ nhân”. hân một câu dọa chết ta, ta đầu lười lười lại nói: ” bọn hân... là ai?” ai nhảm chán? tuy ta luôn thực miệt thị lễ giáo, nhưng không nghĩ tất cả mọi người đều đến vậy công ta.

“thiên ma giáo cao thấp” hôn mê, ta chính là ngẫu nhiên nói bừa một chút.

“ngươi có ý tứ gì?” ta trộm nhìn hân một cái

“đối với ngươi, không có hứng thú” đã kích a, hân là có một chút đi?

“ngươi... ta có điểm nào không tốt?” ta bộ dáng không tệ lắm, đừng đem ta nói như là không thể chịu nổi.

“đều không tốt” cái gì, hân nói cái gì?

“sao ngươi còn theo ta? còn chứ ta?” ta cười hắc hắc: ” ta nói đại khối băng, ngươi đừng là thích ta lại không dám thừa nhận” ta lại không phải cổ nhân, lời nói đều có thể dễ dàng nói.

“ngươi đặc biệt, nhưng là ta không thích”, what? hân nói cái gì?

“nếu đặc biệt, vì cái gì không thích?” ta giống như bức cung hỏi.

“về sau đừng tùy tiện ca hát, rất khó nghe” cái gì, ta hát khó nghe (càng ngày càng thấy chị Vân giống... chaien)

“ngươi... nghe thấy được?” người này không phải theo sau ta từ lâu chứ?

“đúng” ta liền nói ai giúp ta, bệnh thần kinh rất thiếu phong độ, đánh nữ nhân, đúng rồi, nếu hân có mặt ở đó, còn ném đá giúp ta, vì cái gì không cướp đầu?

“ngươi nếu ở đó, vì cái gì không cướp đầu?”

“lấy của ngươi thông minh, nhất định có biện pháp không lấy chồng, ta vẫn đi theo ngươi, nếu thực sự bá đạo, ta sẽ xuất hiện.” tính hân có lương tâm

“ngươi thực sự là người tốt a, đúng rồi, ta từng tấu hai lần bài giang hồ tiểu, ngươi đều nghe thấy?” ta hoài nghi hân cái lỗ tai có vấn đề, hình như chưa nghe kỹ, cho nên nói khó nghe. ” một lần, giang hồ tiểu, ăn oán, người so chiêu, cười giảo dao, khó nghe...” như vậy ca từ kinh điển, nhạc điệu kinh điển, lại nói khó nghe? ta buồn bực.

ta cảm tức hân: ” khó nghe còn nhớ rõ ràng như vậy? rõ ràng là thực thích”

“chính là bởi vì khó nghe nên nhớ rõ” không nói gì, ta bắt đầu hoài nghi hân có phải lỗ tai có vấn đề.

“ngươi nói cho ta biết, lí do vì sao cứu ta?” hân đối với ta rất tốt, ta vẫn là phải hỏi cho đến cuối.

“ngươi tình nguyện hi sinh chính mình danh tiết cũng bảo vệ ta, cẩn thận băng bó vết thương cho ta, tẩy ra ngươi thiết tình đối tốt với ta, cho tới bây giờ không có ai đối với ta như vậy hảo, cho dù là sư phó, chỉ là nghiêm lệ dạy ta, ngươi là người đầu tiên có ý nghĩ bảo hộ a, cũng là người đầu tiên băng bó vết thương cho ta” ta im lặng, xem ra hẳn thực sự là người thực cô đơn. ngoại nhân xem hẳn là ma giáo chủ, thấy hẳn uy phong凛凛, ai biết hẳn trong lòng đầy bi ai, không có bằng hữu, không có thân nhân. chính là, liền bởi vì một lần ngoài ý muốn, hẳn đã đối với ta như vậy tốt?

ta làm bầm lâu bầu nói: ” nguyên lai anh hùng là cô độc”

hắn thân nhiên nói: ” ta không phải là anh hùng.”

” đúng rồi, ngươi đã là thiên hạ đệ nhị, vì cái gì ta gặp được ngươi khi đó, ngươi còn tìm tì tì ta khiêu chiến?” vấn đề này ta vốn đã nghĩ từ lâu nhưng chưa có ra giải đáp.

“thiên hạ đệ nhị? đó chính là Mục hàn, không phải Độc cô Hàn” hẳn có phải muốn giống như ta làm 2 cái thân phận? quên đi, hẳn rất phức tạp.

“không nói tới vấn đề này nữa, ta ca hát cho ngươi nghe?”

“khó nghe”

“ngươi...” ta ngón tay chỉ hắn, cố gắng áp chế lửa giận: ” đại khối băng, có thể hay không đem kiếm của ngươi cho ta xem một cái?” đây mới là chính sự, không phải là ta đùa hắn.

“làm cái gì?”

“ta chính là tò mò, ngươi cũng biết bách hiệu đường đang lập thập đại thân binh bang, ta nghĩ muốn đưa thanh kiếm của ngươi vào bản” hê, cái lý do này cũng rất tiện lợi a, nói dối mặt không biến sắc.

“không có hứng thú” vẫn là không có hứng thú.

ta cưỡng cầu nói: “uy, ta muốn nhìn, cho ta xem đi”

hắn trừng mắt nhìn ta một cái, thanh kiếm rút ra từ bên hông, để vào tay của ta ” lấy đi” ta đem kiếm tinh tế cầm trong tay, vô luận thế nào đều không thấy có điểm nào kì dị. thanh kiếm này hảo sắc bén, hẳn là thứ tốt: ” nó gọi là gì?”

“không biết” ta thất vọng a...

“vì cái gì? ngươi với thanh kiếm của mình còn không biết tên?”

“không biết, từ khi ta có được nhận thức thì nó đã ở bên người ta”

ta liền tung một tiểu kế, siểm mị nói: ” đại khối băng, có thể hay không... dùng kiếm này cắt tay của ngươi, lưu lại một chút máu?” dùng máu nghiệm chứng là biện pháp tốt nhất.

“không được!” hắn ánh mắt sắc bén, khiến ta sợ đến dật lùi một bước: ” ngươi làm sao vậy?”

“không được chính là không được” hẳn đem kiếm trở về, nói với ta:” mau đi, ta đem ngươi tìm Bách hiệu sinh”

ta hồ nghi nhìn bốn phía nói: “không đúng a, xuống núi không phải con đường này, chúng ta đến Tiểu Ngạo Giang hồ đi, tìm cấp dưới của hắn”

hắn tiếp tục hướng phía trước: ” ta mang ngươi tới Tàn hoà” đúng rồi, Bạch Hiệu có nói qua, tổng đường ngay cạnh sông tàn hoà. tiểu tử này sẽ đem ta tới đó, ta thậm chí hoài nghi hẳn lựa chọn đến đó là vì phương diện tiêu điều...

ta yên lặng gật đầu, đi theo sau hắn, hẳn là tính toán muốn là người tốt. cũng hay, dọc đường có hắn hộ vệ, lại có cơ hội để ăn trộm máu của hắn. có lẽ khi đến Bách hiệu đường ta đã biết được bí mật này, đến lúc đó cùng Bạch hiệu hội diện đại

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

sự thật chứng minh, đại khối băng lựa chọn rất chính xác. theo hán nửa đêm, cuối cùng 10 ngày sau, ta đã đến một thành nhỏ. Nếu người hỏi đây là đâu, ta thực hồ thẹn trả lời: không biết.

Đến đây đương nhiên cần mua chút đồ đạc, mà mua đồ thì tiền không thể thiếu, ta tính toán cần phải đổi ít bạc. không thể để đại khối băng cho ta miễn phí lao động, phải mua cái gì bồi dưỡng cho hán. Ta một thân áo trắng, nhìn thế nào đều rất thuận mắt. đại khối băng vừa thấy đã biết là một dạng khủng bố nhân vật, chúng ta 2 người đi chung một chỗ, thực sự là trái ngược.

từ khi hạ son, ta đi phía trước, đại khối băng đều là đi sau, cũng không có hỏi ta đi đâu. Một chữ “Đương” rất lớn xuất hiện trước mắt, ta vừa lòng cười đi vào.

cửa hàng trang sức này thập phần hoa lệ, vừa thấy người đến đã có một lão chương quầy, nhưng bốn cô nương là muốn hỏi đến điểm chủ.

ta ngênh ngang bước vào, dùng sức vỗ vỗ quầy, lớn tiếng nói: ” gọi điểm chủ của các người đi ra” ta phải bán đồ vật khá đặc biệt, ta lại sợ một chương quầy không thể làm chủ được đâu.

Lão chương quầy vẻ mặt tươi cười: cô nương, ngài có đồ vật gì, có thể cho tiểu nhân xem qua”

ta liếc hán một cái: ” bốn cô nương muốn bán chính là bảo bối, có thể tùy tiện cho người xem? mau gọi điểm chủ ra đây, bốn cô nương không có nhiều thời gian thừa thãi”

“được, cô nương, mời ngồi” chương quầy xem ta không phải dạng tầm thường, lại nhìn đại khối băng như một khối băng di động bên cạnh, vội vàng gạt đầu.

ta ngồi trên ghế với một tư thái thập phần bất nhã, lập tức có người mang trà đến. Đại khối băng vẫn là như tượng đứng cạnh bên ta, lạnh như băng nói: ” vì cái gì phải bán đồ vật?”

đi mấy ngày đường, ta vừa mệt vừa đói, uống trước một ngụm trà, cười nói: ” bởi vì không có tiền a, ta trốn nhà không có mang tiền”

“người muốn mua gì?” làm gì? người mua về cho ta?

ta cúi đầu nghĩ nói: ” ta nghĩ mua ít trang sức, sau đó trả người ngọc trâm. ta khi rời nhà không có mang theo trâm. vì vậy muốn mua vài cái”

“không cần, trâm tặng người”

“a, tặng ta? không phải nói rất trọng yếu sao?”

“chẳng hay ai có bảo bối muốn bán?”

còn chưa thấy Hán trả lời thì đã có một vị cô nương tuổi độ 17, 18, cười nhẹ đi tới. Nàng ta mặc một bộ quần áo xanh biếc, nhìn tựa như gió thổi là bay. nhưng thực ra cước bộ trầm ổn, nhất định luyện qua võ công.

ta đứng lên, nói ” chính là ta, người là ai?

nàng kia đánh giá ta một chút, hơn nữa nhìn kỹ trâm trên đầu ta, nói ” xin hỏi cô nương họ Vân?” cái gì, ta từ khi nào người khác vừa nhìn liền nhận ra?

“đúng” ta không chối trả lời, dù sao nàng hỏi ta họ Vân chứ không phải hỏi ta họ Mộ Dung, sẽ không phải người nhà ta đến truy bắt đi.

“xin hỏi cô nương, chính là Vân Ý DUNG, nguyệt quang tiên tử?” thực sự là biết ta a?

ta nhìn nàng, hơi gạt đầu. Nàng là ai? rốt cuộc có chủ ý gì?

Được sự khẳng định của ta, cô nương kia lập tức nghiêm mặt nói: ” bách hiệu đường Phụng thanh trúc bá kiến sư bá” cấp, ta biết, nàng chính là muội muội của Phụng THANH HÀ, phụng tiểu tiểu cô nương (Hoa: cái gì tiểu tiểu cô nương T_T, chị Vân thực dài dòng)

Ta ho khan một tiếng, nghi hoặc nói: ” người chính là Phụng thanh trúc, muội tử của Phụng thanh hà? như thế nào ở chỗ này?” ta bối phận đủ lớn a, trên giang hồ người ta đều gọi ta tiên tử, đại khái đều nghĩ ta là lão bà ngoài 50. chỉ tại lão Bạch xuyên qua sớm hơn ta 30 năm nên mới ra nông nổi, đau khổ a.

“Hồi sư bá, thanh Trúc vẫn thay sư phụ cai quản sinh ý của bách hiệu đường, đây chính là một phần nhỏ trong sản nghiệp của bách hiệu đường” Tiểu cô nương đối với ta phi thường tôn trọng.

ta gật gù đầu: “không tồi, sư đệ có những đồ đệ thật tốt, phải rồi, ta muốn bán đồ vật này”

“sư phụ từng truyền lệnh, đệ tử bách hiệu đường đều nghe lệnh sư bá, sư bá cần bạc tùy thân thì cứ lấy không cần phải bán đồ đạc này lẹ” Tiểu bạch, sớm biết rằng ta sẽ chạy trốn, nhưng lại không mang theo tiền.

ta giả như rất đĩnh đạc thu hồi ít bạc, nói: ” được rồi, cho ta 2 ngàn ngàn phiếu, còn lấy thêm một ít bạc vụn” ta cảm giác chính mình như đang ăn cướp. tiểu Bạch có nhiều tiền như vậy, cũng không thể mang về hiện đại, ta giúp hán tiểu một chút cũng tốt.

“dạ” chường quầy lập tức lấy ra 2 ngàn ngân phiếu, còn có một túi bạc giao cho Phurong thanh trúc, phurong thanh trúc lại cung kính đưa cho ta.

ta đem mấy thứ đó cho vào túi rồi cười nói: ” cảm ơn người” (ách, chị Vân là cười gian. . .@(@))

“sur bá khách khí” Phurong Thanh trúc từ tay đưa ra một khối lệnh bài: ” sur bá, đây là tín vật của bách hiệu đường “

ta cũng không khách khí thu lại.” thanh trúc, sur phó của người hiện đang ở đâu” còn có thanh hà” ta chính là muốn tìm bọn hần, việc tìm Long ngâm kiếm vẫn là chưa có kết quả.

“hồi sur bá, sur phó hiện tại đang ở tần hoài tổng đường giám sát “Đường quanh co”, về phần tí ti ở đâu, ta cũng không rõ ràng.

“Đường quanh co?”

“Bẩm sur bá, đuongwf quanh co chính là đại hội chiêu thân của nữ nhân giang hồ” ta nghe được nhiệt huyết sôi trào, chiêu thân, lại là cả võ lâm nữ nhân, tuyệt đối náo nhiệt a, này Tiểu Bạch, thực có sáng ý.

“Nói xong chưa?” Đại khối băng bị ta xem nhẹ nửa ngày cuối cùng mở miệng, ta cười hi hi nói: ” làm sao vậy, nói chuyện phiếm mà thôi, nếu không người cũng tới nói?”

“hần là?” phurong thanh trúc nhìn vào đại khối băng, nhủ mày. đại khối băng này chính là có cái khí chất lạnh lẽo vô cùng, kính nhi viễn chi, không dám tiếp cận.

“hần là băng hữu của ta, thanh trúc, cảm ơn người, ta còn phải đi tìm sur phụ của người, về sau có cơ hội tái kiến” lần đầu tiên ta mang bên người nhiều tiền như vậy, vẫn là phải nói vài lời cảm ơn. (Hoa:đã ăn cướp lại còn đi cảm ơn/Vân tí: Đại khối băng, có người nói xấu ta/ Hoa: chạy mất dép TTT_TTT)

PHurong tiểu tiểu cô nương ôm quyền, một giọng cung kính nói: ” cung tiễn sur bá”

ở trong núi mấy hôm, ta mệt đến chết. ta trước mắt tính toàn tìm một chỗ ngủ một giấc, thuận tiện nghe ngóng tin tức. Lấy Mộ dung gia thanh thế, nhất định sẽ có rất nhiều người tự động đến tìm ta, đau đầu a.

Lựa chọn khách sạn, ta nhất định tuyển Tiểu ngạo giang hồ. Nói như thế nào cũng là tư gia đích sản nghiệp, lại thuận tiện hỏi thăm tin tức

Ta đi vào tiểu ngạo giang hồ, ngắm nhìn hồi lâu, quả thực phải nói sa hoa lộng lẫy nha, tiền sảnh rộng lớn, người đi lại tấp nập, không hổ đệ nhất khách điểm. ta liền đi tới quầy tiền đem bài từ đưa ra. chường quầy vừa thấy bài từ vội hỏi: “cô nương là?”

ta thân nhiên nói: ” nguyệt quang”

lão chường quầy tức thời quỳ bái nói: ” thăng sáng tiên tử giá lâm, lão hủ không nghênh đón từ xa thật thất lễ” trắng sáng đại danh này đúng là hảo, ha ha.

ta giúp đỡ hần nói:” chường quầy khách khí, mau đứng lên. tìm cho ta một phòng, ta phải nghỉ ngơi”

“dạ” lại nhìn thoáng qua khối băng:”tiên tử, hần là?”

“hần là băng hữu của ta, tìm cho hần một gian phòng, gần phòng của ta là được” bảo vệ đương nhiên không thể ở xa ta nha, ta không phải có cái bắt lương tâm địa.

“tiên tử, thỉnh” chường quầy nói xong dẫn đường phía trước.

chường quầy đích thực tự nhiên đem chúng ta ở 2 phòng chữ thiên đệ nhất tự và đệ nhị tự. ta vào phòng, đại khối băng vẫn là đi theo ta. chường quầy đóng cửa, nhỏ giọng nói: “đường chủ mệnh lệnh tiểu nhân thông tri tiên tử, thỉnh tiên tử ở trước 10 ngày khi đường quanh co bắt đầu thi gặp mặt, đến khi đó đem chức đường chủ nhượng cho tiên tử” làm gì? không phải đâu, tiểu Trăm đầu óc có vấn đề, đệ nhị bang phái trong giang hồ, lại đệ nhất thu thập tình báo, chức thủ lĩnh lại đưa cho ta?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20

“hần như thế nào muốn ta tiếp quản trường môn?”

“đường chủ tính toán, tiểu nhân thực không rõ” ngẫm cũng là, rời khỏi Mộ Dung gia thì tiểu tử đó đã biết, đúng là tin tức tình nhạy mà.

“được, chương quỳ, nói cho ta, gần đây giang hồ có gì tin tức?” mấy tối trước đại khối băng công khai thân phận của hắn, phòng chừng giang hồ sẽ nháo lớn a, trong lòng sớm đã có đề phòng.

“hồi tiên tử, theo Mộ Dung gia nô, vài ngày trước, giáo chủ thiên ma giáo trọng hiện giang hồ, hắn bên người còn mang theo một nữ tử bạch y. trong truyền thuyết ma đầu đó chưa từng cùng người cười, cư nhiên trước mắt vị bạch y nữ tử cười, thậm chí... bị nàng ta đá một cước cũng không hề có chút phản ứng. mặt khác, nhị tiểu thư Mộ Dung gia cũng trốn nhà đi bụi, người giang hồ sôi nổi đoán, không chừng Mộ Dung cô nương cùng đại ma đầu có cái gì quan hệ.” thấy hắn 1 chữ ma đầu, 2 chữ ma đầu, ta khẽ liếc đại khối băng, âm thầm thở dài, chương quỳ à, chúc ngươi nhiều phúc đi.

ta thấy đại khối băng không có biểu hiện gì, âm thầm yên tâm, đối chương quỳ nói: “ngươi thấy thế nào? bách hiệu đường xử lý việc này thế nào?”

“hồi tiên tử, ta cho rằng bạch y nữ tử là tình nhân của ma đầu, về phần thực hư quan hệ Mộ Dung cô nương cùng ma đầu ta cũng không dám nói bừa. mọi việc đều là ở đường chủ định đoạt” Kể lão đầu cũng hiểu biết.

ta có chút cân nhắc, quyết đoán nói: “truyền lệnh của ta, bách hiệu đường đối việc này bảo trì trầm mặc, cùng mặc kệ nàng kia là ai” các ngươi tốt nhất là đừng lên điều tra ra, tra ra thì ta liền gột nước trường giang không sạch tội.

“vậy...” lão trưởng quỳ có phần do dự nhìn ta, ta cũng mạnh mẽ nói:

“cứ như vậy đi, nghe ta, bảo trì trầm mặc, ta đối, lấy cho ta ít thức ăn”

chương quỳ cũng không nói gì thêm, liền lui ra, đại khối băng hỏi ta: “ngươi phải làm đường chủ?”

ta gật đầu” hảo ý của Tiểu bạch ta không thể chối từ”

“ngươi không vui về?”

“đúng, ta thâm nghĩ tự do tự tại, ngao du thiên hạ, làm đường chủ mệt chết, ta cũng không có cái bồn sự đó”

Đại khối băng nhìn ta, trầm mặc không nói. có lẽ hắn giống ta cùng một í chí, cái kia giáo chủ hắn cũng không nguyện ý làm.

ta cùng đại khối băng im lặng ngồi trong phòng, không ai nói gì, ta là đối không muốn nói, còn hắn là thói quen như vậy, nhất thời có chút trầm mặc.

“tiên tử” một tiếng vọng vào, thân yêu chương quỳ, ngươi rốt cuộc tới rồi. ta còn chưa kịp hưng phấn, chợt nghe hắn nói: “tiên tử, PHượng cô nương cầu kiến”

“hừ, tiến vào” Phượng thanh trúc? tìm ta làm gì? ta muốn ăn, nhưng là không ăn được nàng.

“tí tí” theo một thanh âm quen thuộc là một thân ảnh đỏ hồng xuất hiện, Phượng thanh hà?

“thanh hà?”

đột nhiên thấy nàng, ta cũng là tâm tình hảo.

Phượng thanh hà vọt vào, lôi kéo tay của ta nói: “vừa rồi chương quỳ nói tí ở đây, ta còn không tin, không nghĩ nhanh như vậy liền gặp mặt!”

“đúng a, gần nhất có khỏe không?”

“tốt lắm, tí tí, ngươi rời khỏi Mộ Dung gia?”

“đúng, ta vừa mới rời khỏi được vài ngày”

PHượng thanh hà chớp mắt bị nam nhân lạnh lẽo cạnh ta thu hút, kì quái hỏi: “hắn là ai?”

đừng có cái biểu tình đó, ta cùng đại khối băng không có quan hệ gì.

ta thuận miệng đáp: “băng hữu của ta”

Phượng thanh hà cười nói: “” ta cũng có băng hữu giới thiệu cho ngươi”

Phượng thanh hà thần bí cười, hai tay chống lạnh, một bộ tiểu cô nương cao ngạo bộ dáng: “tiến vào” âm thanh vừa dứt, một hắc y nam tử cúi đầu đi vào.

“hắn là ai?” ta hỏi

Phượng thanh hà cười gian: “thiên ma giáo hộ pháp đích Lôi điện, chính là kẻ trước đây cầm đao kẻ cô ta, nhưng là đánh cuộc thua ta, liền làm người

hầu của ta” ta chút nữa ngắt, đại khối băng thấy cấp dưới bị khi dễ, sẽ như thế nào? ta cũng không để ý tới biểu tình thập phần đắc ý của phượng cô nương, quay nhìn đại khối băng: ” hộ pháp của ngươi như vậy...”

đại khối băng nhìn ta, hừ lạnh: ” vô dụng”

tia chớp vốn là cúi đầu, vừa nghe thanh âm lạnh lẽo, sắc mặt đại biến, thấy rõ ràng bộ dáng của hắn, chính là toàn thân run rẩy, lập tức quỳ xuống”” thuộc hạ tham kiến giáo chủ”

” a! hắn chính là...” Phượng thanh hà kinh tâm nhìn đại khối băng, bộ dáng bất khả tư nghị, ta vội gạt đầu, ánh mắt tựa hồ nói: ” ngươi đắc tội đệ nhất ma đầu, ngươi không hay ho”

lời điện vẫn là quỳ gối, thờ mệnh cũng không dám. chính mình đường đường hộ pháp một giáo, lại trở thành người hầu của một tiểu nữ tử? còn bị giáo chủ bắt gặp, bị thăm a...

ta kéo tay đại khối băng” đừng để hắn quỳ như vậy, bảo hắn đứng lên” đại khối băng không động, ta lại nói: ” thanh hà quý kẻ đa đoan, hắn là bị mắc mưu, ngươi không phải nghĩ muốn trách phạt hắn đi?” Phượng tiểu cô nương quý kẻ đa đoan, lời này không gạt người đâu.

” lời điện, chuyện ta phân phó có làm thỏa đáng?” đại khối băng cực kì có uy nghiêm giọng nói.

“hồi giáo chủ, làm thỏa đáng”

đại khối băng thân nhiên nói: ” nếu vân nhi vì ngươi cầu tình, lần này tha ngươi, đứng lên đi”

“vân nhi...”Pượng thanh hà vốn đã kinh ngạc, vừa nghe hai từ lập tức mặt giống như cái bánh dày, nở to ra hết cỡ.

lời điện nói: “tạ giáo chủ khoan hồng, tạ phu nhân khai ân”

cái gì, phu nhân? có nhầm?

ta lập tức nói: ” đừng gọi ta phu nhân”

phượng thanh hà siêu cấp gian trá, trộm xem đại khối băng: ” Giáo chủ, hắn là cùng ta cá cược thua, đáp ứng làm cho ta một tháng người hầu”

“được, không chỉ một tháng, ta phạt hắn làm người hầu cho ngươi 1 năm” một năm, phượng thanh hà nhú mày, lại nghe đại khối băng nói: ” còn muốn bảo hộ Vân nhân an toàn” Nói ta là giáo chủ phu nhân, không phản bác cũng thôi, còn làm cho hộ pháp bảo hộ ta?

“đạ, thuộc hạ thề chết bảo hộ phu nhân” tia chớp quỳ trên đất, một bộ giáng kiện định. ta lại không có cửu nhân, cho dù Mộ Dung gia truy đến , cùng lắm cũng chỉ bị cầm tù vài năm, hắn vì cái gì mà liều mạng? xong rồi, ta tùy tiện nói, liền biến thành giáo chủ phu nhân.

(Hoa: Vân ti nói 1 câu liền thành giáo chủ phu nhân, lợi hại hảo/ Vân ti: ta liền nhường cho ngươi/Hoa: dép đầu rồi...@@@)

“vân nhi ít một cây tóc, ngươi cầm đầu tới gặp ta” đừng nói như vậy thân mật, đại khối băng, ngươi thực đáng ghét a.

ta giận dữ, nhìn hắn nói: ” đầu không có, thế nào mang tới gặp ngươi, thực vô nghĩa”

phượng thanh hà vốn không nhìn được, một tiếng “hì” cười ra, tia chớp cũng là nàhnx, không dám cười.

chỉ nghe đại khối băng: ” đi ra ngoài” tia chớp giống như ăn thuốc kích thích, chớp mắt chạy ra ngoài, phượng thanh hà còn là nhìn ta liếc một cái đầy ảm ý rồi mới chạy ra.

ta vội chạy theo hỏi: ” Phượng thanh hà, ta còn muốn tìm sư phụ ngươi, hắn ở đâu”

nhưng là Phượng cô nương chạy quên cả hài hoa. ta thấy thế cũng chỉ miễn cưỡng cười, đuổi theo ra đến hành lang.

“hắn có đáng sợ như thế?”

“hắn giết người không chớp mắt, đương nhiên đáng sợ, hôm nay nếu không có tí, ta liền không bị hắn giết chết cũng bị hắn dọa chết” nàng vẫn là nửa đùa nửa thật , bàn tay còn vuốt vuốt trán.

ta liếc mắt nàng nói: ” ai nói? ngươi không mạo phạm hắn, hắn cũng không có điên, vì cái gì giết ngươi?”

“trong truyền thuyết hắn giết người không cần lí do, nếu hắn muốn giết ta, sao ta trốn nổi” Pượng thanh hà nói xong, lại là ái muội cười.

“thiệt, đừng loạn nói. Hôm nay nghỉ ngơi 1 ngày, mai xuất phát đi tổng đường. chúng ta cùng đi, chậm rãi ngươi sẽ biết hắn là người tốt”

Phượng thanh hà lắc đầu” không cần, ta không cần nhận biết hắn, tí cứ tự hưởng thụ một mình đi a”

ta nghe thế, giận nói: ” cái gì hưởng thụ, hạ nhân của ngươi, lời điện đó, còn phải bảo hộ ta” ta hoài nghi, bọn hắn có cái oan gia duyên.

“được rồi, sự phụ biết ta không hầu hạ tí, lại mắng ta” nàng ảo não cúi đầu.

trở lại phòng, ta lập tức chụp cái bàn kê to” đại khối băng, người thực thà chút được không? bọn hần hiểu làm quan hệ của chúng ta, người lại không giải thích, ý tứ gì?”

đại khối băng đầu cũng không nâng: ” nếu đã là hiểu lầm, giải thích có làm được gì?”

thấy hần như vậy, ta không khỏi giận giữ cùng căm tức, một tay chống eo, một tay khoa trương chỉ vào mặt hần tỏ vẻ bà cô lăm lờ: ” ta nói người đại khối băng, người đừng ra vẻ không liên quan, việc này quan hệ đến danh tiết của ta, sau này ta sao lấy chồng?”.

hần vừa nghe câu này, lại là nâng đầu lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn ta: ” nếu người không lấy được chồng, a liền cưới người, bất quá, ta là tử địch của chính phái, mà đầu giết người không ghê tay, người không sợ sao?” này biểu tình, hần nói vậy là sao? quái không được người ta nghĩ chúng ta có cái quan hệ gì, ta chính mình nghĩ cùng hần là có quan hệ gì...

ta giận dữ nói :” có cái gì phải sợ, mấy kẻ đó ăn no thừa việc, ta mới là không sợ”

hần vừa nghe, tự nhiên lại cười, hần cười có ý tứ gì, chỉ là hần cười hảo mỹ... a, ta nghĩ cái gì cái gì, hần tuy là tuấn nam, là suất ca, nhưng là... a... ta nghĩ cái gì không đầu

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Tiểu Bạch làm ra cái đường quanh co chắc là thừa hơi không có việc gì làm nên mới nghĩ ra trò giải sầu, nếu muốn tác hợp toàn bộ nữ nhân giang hồ, hần là hần có tư cách làm nguyệt lão. Thực ra, ta cũng nghĩ đến là hần muốn thu thập càng nhiều tình báo mới làm ra trò này.

“đường quanh co” tôn chỉ đơn giản, so với luận võ chiêu thân không sai biệt lắm. tuy phương pháp hoang đường, nhưng đã tác hợp vô số gặp tình nhân. nghe nói “đường quanh co” hàng năm một lần, đến nay đã lần thứ 25, chính là 25 năm, phi thường được hoan nghênh. theo yêu sách, Mộ Dung nghĩa cùng mĩ nhân năm đó Giang thu nhan chính là gặp nhau ở “đường quanh co” đại hội, sau đó mới có tiểu Nhượng nhan. kì thực, là bọn hần không chừng là mượn cơ đường quanh co để quen nhau đâu, quên đi, tiếp tục nói theo Phụng cô nương hỏi thăm chút tin tức.

Đường quanh co sở dĩ được nhiều người ưa thích, chính là tính thách thức rất cao.

Tỉ như, ta nói tỉ như, đại khối băng thích ta mà ta không biết, hoặc là ta đối với hần không có cảm giác. Hần có thể ở đường quanh co đại hội công khai nói thích ta, ta có thể nhận, có thể cự tuyệt. Nhưng là hần từ đó về sau có thể công khai theo đuổi ta, người khác sẽ không can thiệp. Giang hồ lớn như vậy, thăm mền nhau là chuyện bình thường, đường quanh co chính là giải quyết vấn đề này.

Lại tỉ như, một ít thiếu hiệp nữ, vẫn không tìm được ý trung nhân. Có thể chạy đến lối dài, công khai tìm đối tượng, nhưng là, không giống tỉ vô lối dài, đánh thắng liền gả cho người đó, ở đường quanh co chính là dùng võ kết bạn, tùy tiện thấy một cái nam tử hợp nhãn, nàng ta liền đánh cho một cái tín hiệu, rồi sau đó từ từ tìm hiểu. Giang hồ nữ nhi, nghe nói từ đường quanh co tìm được phu quân phi thường đông đúc.

Còn có mặt khác, chính là vấn đề tình tay ba, rồi chia tay vấn đề, có thể ở đường quanh co nói chuyện rõ ràng. Vốn ta đối với “đường quanh co” đã là vô cùng hứng thú, nhưng hiện tại đột nhiên lại có ý nghĩ khác, lần này ta hần là tìm tên bệnh thần kinh giải quyết ân oán, bách hiệu đường là địa bàn của ta, ta không tin không xéo chết được hần, đòi lại tổn thất trước đây của ta.

Bách hiệu đường trong giang hồ địa vị vô cùng lớn, có thể cùng các đại danh môn như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi tề danh, ha ha, ta tự nhiên lại ngồi ở vị trí đường chủ, ta nằm mơ cũng không có mơ qua.

Phụng Thanh Hà sau khi an bài cho ta ăn ở thì chuyển tin bỏ câu tới cho bạch hiệu, Bạch Hiệu hồi tính nói phải đến đó ngay, nhất định bảo ta phải chủ trì lần đại hội này. Ta hoài nghi hần là đầu óc phá hư, hiện tại mới tháng 8, tháng 10 mới tổ chức đại hội, đi bây giờ còn quá gấp?

Chúng ta 4 người đồng hành liền xuất phát, bởi vì bản thân ta thực tự phụ lợi hại, mới đi đường nhỏ. Đáng chết, cô đại thực phiền toái. Ở hiện đại trực tiếp đi phi cơ bay qua liền tốt rồi. Ở cổ đại, giao thông chính là ngựa, là xe ngựa. Thực xin lỗi, ta không biết cưỡi ngựa, ngồi xe ngựa thì xay xe. Cho nên, chúng ta bốn người cùng nhau.

Khi ta nói không biết cưỡi ngựa, mấy người đó kinh ngạc muốn chết. Ta thế nào cũng là nhị tiểu thư của võ lâm thế gia, vậy mà đến cưỡi ngựa cũng không biết, ta chỉ tìm cái lí do rằng trước kia ta đều bị cha nhốt trong nhà vì vậy không có biết cưỡi ngựa, ta vốn nghĩ Mộ Dung Ý Vân thực sự cũng sẽ không biết cưỡi ngựa a, thực xin lỗi nàng ta vậy. Đại khối băng lại đòi dạy ta, ta cự tuyệt. Ngồi ở trên lưng ngựa có cảm giác gì? Tạm thời không muốn thử nghiệm. Dù sao tới tháng 10 còn sớm, chậm rãi đi. Ta còn muốn nhân cơ hội nghiệm chứng kiểm của đại khối băng, đi nhanh vậy làm gì. Ta chính là đường chủ tương lai của bách hiệu đường, bảo đi chậm thì không ai dám đi nhanh a.

Hôm nay thu được thư của tiểu Bạch, Mộ Dung gia đề giá 3000 bạc hỏi thăm tin tức Mộ Dung Ý Vân, nếu có thể đem Mộ Dung Ý Vân an toàn trở về thì liền ra 5000 bạc, bốn cô nương chỉ đáng giá 5000 bạc? Ta trực tiếp bảo tiểu Bạch không đếm xỉa đến lão già keo kiệt kia. Thiên kiếm sơn trang hưởng nqtđ hỏi thăm, còn tặng lễ vật đến bách hiệu đường, ta bảo tiểu Bạch thu về, không cần khách sáo.

Bách thảo trang đại tiểu thư Y Lạc Lạc đưa ra 3000 bạc mua tin tức của nqtđ, 3000 bạc mua tin tức của Mộ Dung Ý Vân, ta đoán là Y Lạc Lạc muốn tìm ta báo thù, đến đây ta không sợ. Ta hiện tại có 3 siêu cấp bảo tiêu, đánh không chết nàng ta mới lạ. Vì thế ta bảo tiểu Bạch cứ đưa thông tin cho nàng ta. Có tiền thì kiếm, tiền đường hảo báo thù. Nào trước bị nàng đánh, ta còn không có giận đâu?

Ta một cái tiểu nữ tử, cư nhiên nháo một cái sự lớn, cả tam đại thế gia phải lung tung, ta thực cảm khái nửa ngày.

Đương nhiên, ta không phải là người được chú ý nhiều nhất. Vô số môn phái đưa tiền mua tin tức của Mục Hàn, ta sợ chính là hắn. Phượng cô nương ở thư nhắc tới đại khối băng là cùng với chúng ta một chỗ, hỏi tiểu Bạch phải làm sao? Ta liền bảo không cần lý bọn hắn, dám đánh bảo tiêu của bốn tiểu thư, không muốn sống chẳng?

Từ đó về sau, tiểu Bạch sự tình gì cũng trưng cầu ý kiến của ta, sự đệ này nhân phẩm không tồi.

“tí tí, đều là người hại, hại ta ăn ngủ hoang dã” Phượng tiểu cô nương mắt đều là hờn giận, vừa đi vừa hừ hừ.

Ta cũng không khác cơm nguội, về mặt đau khổ nói: “ta có biện pháp gì? Ta sẽ không cưỡi ngựa, lại xay xe ngựa” thực ra, ta không có xay xe, ta chính là không nghĩ đi nhanh như vậy, phải tranh thủ đoạn đường tới bách hiệu đường mà nhìn ra chân tướng của thanh kiếm kia. Còn có một nguyên nhân khác là ta muốn du lịch, thật vất vả xuyên không, như thế nào không tự tìm thú vui cho mình. Nhưng mà hiện tại, ta bắt đầu hối hận chính mình quyết định. Hiện tại trời sắp tối, chúng ta bốn người còn ở trong một khu rừng lớn. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, chúng ta bốn người liền ngủ ở đây đi, may mắn ngoài Phượng cô nương lăm miệng, còn 2 nam nhân kia vẫn là im lặng.

Phượng Thanh Hà miễn cưỡng nói: “tí tí, ở đây nghỉ ngơi đi, mai chúng ta đi tiếp” một cái nữ hiệp, một chút thể lực cũng không có, thực đáng chán a.

“được, hôm nay ngủ ở đây” ta cũng không quan tâm, đối với ta mà nói, ăn ngủ hoang dã không phải cái gì đáng sợ. Ngủ ở thiên nhiên, thực thoải mái, không khí trong lành, lại có nhiều muỗi làm bạn. . .

“bên kia” đại khối băng nói một câu, tựa như lão ưng trào con gà con, liền kéo ta, đem ta đặt tới một chỗ, nơi này đất trống trải ngồi đều thoải mái. Hòn nữa ngủ trong rừng phải có lửa, nếu ta không muốn gây cháy rừng thì tốt nhất là ngồi im.

Ta cùng Phượng Thanh Hà ngồi cùng nhau, bắt đầu lấy ra điểm tâm, đại khối băng cùng Lôi điện liền biến mất. Nguyên nhân chính là ta nói muốn ăn thịt thỏ rừng, đại khối băng liền chạy đi, ta đoán hắn là đi săn thỏ a. Lôi điện lão huynh cũng thực tự giác, cũng đã chạy đi.

“Phượng Thanh Hà, cho người cái nhiệm vụ” ta miệng còn vương điểm tâm, đem đầu tiến đến trước mặt nàng.

“nhiệm vụ?”

”Nghĩ cái biện pháp, làm cho đại khối băng dùng chính mình đích kiếm cắt chính mình.” Này có điểm nan, ta đều không có nghĩ ra.

”A..” Phượng thanh hà kinh ngạc,” Ta không dám.” Thiết, nhất gan quý.(Người gan lớn, như thế nào bị đại khối băng một cái ánh mắt sợ tới mức không dám nói nói?)

Ta liếc mắt nàng một cái: “nhất gan quý”

”Hai vị tỷ tỷ, có thể tá các người đích hóa dùng dùng sao không?” Ta cùng phượng thanh hà đồng thời quay đầu lại, một cái thú y Tiểu cô nương dùng ánh mắt trong veo như nước nhìn 2 chúng ta. Xem của nàng bộ dáng nhiều nhất 16 tuổi, một thân hoa lệ đích phục trang, xem bộ dáng là thiên kim tiểu thư trốn nhà đi giống ta.

“lại đây” ta hữu hảo gọi. Tiểu nha đầu, thoát nhìn không giống người xấu.

“đa tạ tí tí” tiểu cô nương hoan hỉ chạy tới, ngồi cạnh ta, thấy đồ ăn, liếm liếm miệng nói: “tí tí, ta đói”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

a cầm một khối điểm tâm đưa nàng: “ăn đi, chỉ cần người không sợ ta bỏ độc”

Tiểu cô nương thuần khiết cười: “không sợ” đem điểm tâm nhét vào miệng, cô nương, thật là đơn thuần. Nàng vừa ăn vừa nói: “tí tí, ngươi là người tốt, ngươi tên gì?”

“Mộ Dung Ý Vân” ta đều là thuận miệng nói ra. Bất quá nói xong lập tức hối hận, lão cha đang là truy lùng ta .

“Mộ Dung nhị tiểu thư?” nàng thế nào biết? Phải chăng nàng cũng là người giang hồ?

“sao ngươi biết?”

“Mộ Dung gia nhị tiểu thư, Mộ Dung Ý Vân, nhân châu có tật, điều ngoa nhảm tính, thô lỗ dong tục, chưa cưới liền bị đuổi khỏi cửa” kẻ lại tường tận như vậy, nha đầu chắc chắn là người giang hồ.

Ta xấu hổ nói: “ngươi là ai? Thế nào biết?”

“ta xem tí tí ánh mắt tốt, chân cũng không có việc gì, lại xinh đẹp, tâm cũng tốt, ăn nói văn nhã. Quyết không giống trong lời đồn, yên tam, về sau ai vũ nhục ngươi, ta giết hẳn” giết người? Nói như vậy nhẹ nhàng?

“ngươi là ai?” ta cẩn thận hỏi một lần.

Nàng đơn giản nhìn ta: “ta gọi Thủy Vũ Mị, tí tí, có thể gọi ta Vũ Mị, cũng có thể gọi ta Mị Nhi, về sau ta chính là muối muối của tí” Thủy Vũ Mị, chính là đệ nhất ma nữ? Bởi vì thanh danh của nàng, ta bất giác cảnh giác, cũng bảo trì một khoảng cách.

“Thủy Vũ Mị?” Phượng Thanh Hà cũng không tự giác nhíu mày.

Tiểu cô nương gật đầu: “đúng vậy, cũng có thể gọi ta Anh hoa cung chủ” mặt nàng chớp mắt toát ra một vẻ đơn độc, một bộ bình tĩnh, rồi lại mang một bá khí chi đạo phách lòng người.

Lòng ta chớp mắt quay cuồng, càng ngày càng không hiểu giang hồ, nàng biến sắc mặt còn nhanh hơn trò bàn tay khiến ta kinh ngạc không thôi.

Phượng Thanh Hà cười nói: “nguyên là là Thủy cung chủ, bách hiểu đường Phượng Thanh Hà thất lễ” một bộ giả tươi cười, hoàn toàn là giao tiếp bình thường.

Thủy Vũ Mị thản nhiên nói: “kính đã lâu, Phượng Thanh Hà cô nương, hôm nay vừa thấy quả danh bất hư truyền” nàng chớp mắt lại biến thành bộ dáng ngây thơ, hướng ta nói: “tí tí, ngươi có muốn nhận ta làm muối muối không?”

Ta mỉm cười lắc đầu: “được thôi, kêu ta một tiếng tí tí, cả đời là muối muối của ta?”

“nhưng mà, ta là người mà giang hồ công địch, nữ ma đầu, ngươi có khinh ta không?” không thể phủ nhận, nàng xinh đẹp nhất chính là ánh mắt, kia như nước trong veo ánh mắt để lộ ra đơn thuần hơi thở. Giờ phút này nàng chờ mong chính là nhìn ta, có lẽ nàng cùng đại khối băng giống nhau, đều là người cô độc, hy vọng có một bằng hữu.

“mỗi một người đều có những chuyện phải làm, đều có nguyên nhân, trong mắt ta không có chính tà. Cho nên, ta không khinh ngươi, càng là yêu quý ngươi, chính là tí tí của ngươi”

“thật sự?” Thủy Vũ Mị kinh hi kêu lên, là một loại vui sướng bùng nổ, không có như vậy khoa trương, cũng không phải trúng số.

Thủy Vũ Mị thờ dãi một tiếng: “ai, từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người sợ hãi ta, không tiếp xúc với ta. Mấy ngày trước gặp Đường môn đại tiểu thư Cố Mộng Tinh, vừa nghe ta nói Thủy Vũ Mị liền muốn giết ta, tí tí ngươi thực sự tốt”

Ta khinh thường nói: “đừng lí đến ngoại nhân, những người đó ăn no thừa việc” thật sự là một tiểu cô nương đáng thương, sinh ra đã mang số phận bị người ghét bỏ, nhìn xem, nàng có bao nhiêu đẹp đẽ, có bao nhiêu đáng yêu, vậy mà lại đeo cái băng “ma nữ” trên đầu. Nhất định cô đơn, nhất định không có bằng hữu. Cố đại thực phiền toái, thực là muốn tẩy não cổ nhân

Thủy Vũ Mị nói: “tí tí, ngươi là nữ tử hào sảng nhất, thông minh nhất. Người trong giang hồ đều cho rằng ta ma nữ tà môn, chỉ có ngươi không chê ta”

Phượng Thanh Hà miễn cưỡng nói: “nếu là tà môn, tí phu của ngươi lợi hại hơn nhiều”

“ai a” Thủy Vũ Mị hai mắt sáng lên, chạy đến trước mặt Phượng Thanh Hà.

Phượng Thanh Hà nói: “ta nói cho, ngươi tí phu chính là đệ nhị cao thủ, thiên ma giáo chủ. Nàng dám cùng với kẻ đó cùng một chỗ, còn không dám nhận ngươi muối muối?” Phượng Thanh Hà nói xong húng trí búng búng, hoàn toàn không biết ta đã là muốn bùng nổ.

“oa, tí tí hảo lớn” Thủy Vũ Mị nhảy đến trước mặt ta nói: “tí tí, tí phu ở đâu? Ta muốn thấy hẳn”

Ta không có trực tiếp trả lời của nàng, trừng phượng thanh hà liếc mắt một cái nói:”Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

“Ta không có nói bậy, Vân nhi...” Phượng thanh hà đích âm dương quái khí, tức chết ta.

Thủy Vũ Mị giữ chặt tay áo ta, vừa định hỏi gì, sắc mặt liền biến lạnh, cùng kết băng không có gì khác, cáo giọng nói: “ta vừa nhận ti tì, không nghĩ muốn giết người, thử thời thì ra mặt đi” chung quanh có người sao?

Phượng Thanh Hà cũng tỉnh táo, rút phổi kiểm thủ thế. Hai cái tiểu cô nương một bộ gặp đại địch, lại mặc kệ ta, còn ta căn bản không biết có người tới.

“yêu nữ, lấy mệnh đến” âm vừa dứt, một bóng người theo rừng cây nhảy đến. Thân ảnh cực nhanh, nhưng Thủy Vũ Mị còn nhanh hơn, đoàn kiếm sáng lóa, chớp mắt một cái, ta đã bị đẩy ngã, móng đầu a, đến tìm Thủy Vũ Mị, vì cái gì còn đẩy ta ngã?

Thủy Vũ Mị đúng là rất nhanh, địch nhân liên tiếp bị đẩy lùi, ta tự thẹn không theo kịp tiết tấu của nàng, nếu không phải ta đã từng học qua tây dương kiếm thì tuyệt đối đến nhìn rõ kiếm của Thủy Vũ Mị cũng không có khả năng. Kiếm ánh lập lờ, người kia liên tiếp rơi vào hạ phong liên tục người lùi lại, thân hình im ắng thủ thế, lúc này ta mới nhìn rõ ràng, đó là một nữ tử trẻ tuổi, dung mạo kiều diễm, một thân hồng phấn quần áo, mái tóc đen mượt được vấn gọn gàng bằng 2 chiếc kim trâm, toát ra quý khí cùng anh khí.

Nàng ta vừa bình ổn, theo rừng cây chạy ra 8 nữ tử, quần áo đều là màu hồng, chính là cách ăn mặc không có cao quý như nàng ta, vừa thấy đã biết nàng là cầm đầu, kia là 8 cái nha hoàn.

Nàng kia lạnh lùng quét nhìn chúng ta, đối Thủy Vũ Mị nói: “yêu nữ, ngươi giết nhiều người Đường môn như vậy, lấy mệnh đến”

Thủy Vũ Mị ra bộ không sao cả nói: “cố đại tiểu thư, ta chẳng qua nghĩ muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu, chính ngươi muốn giết ta, đối với ngươi ta đã là tâm lãnh, chính Đường môn xuất nhiều nhân mã đuổi giết ta, ta chỉ là hộ thân lơ tay giết vài người” Thủy Vũ Mị trên người toát ra một vẻ bình thản cùng nguy hiểm, khí chất bá giả không thể che giấu, không hổ là cung chủ.

“ngươi không xứng là bằng hữu của ta” Cố đại tiểu thư ngang đầu, ta biết nàng là ai rồi, nàng là Đường môn đại tiểu thư Cố Mộng Tĩnh, vô lâm đệ tứ nữ tử, vì cái gì họ Cố không họ Đường? Đơn giản, nàng là theo họ mẹ. Ta xuyên qua vài ngày, đối với tứ đại mỹ nhân đều hiểu biết, không lạ việc này. chính là ta như thế nào cảm giác, trừ bỏ Nhược Nhan tì cùng Thủy Vũ Mị thì 2 người còn lại Y Lạc Lạc cùng Cố tiểu thư đều không thuận mắt.

“Đáng giận, nàng có gì không xứng?” ta thực giận nói, xem đi, Thủy Vũ Mị xinh đẹp khí chất, có gì không xứng kết bằng hữu? Cố đại tiểu thư ánh mắt lập tức chăm chăm nhìn ta, tựa hồ muốn đem ta giết chết, Cố đại tiểu thư lạnh lùng nói: “ngươi là ai?”

“Mộ Dung Ý Vân” nàng là Đường môn đại tiểu thư, ta cũng là người có thân phận, đừng xem tiểu nhân.

Cố Mộng Tĩnh khoe miệng gọi lên một tia cường lạnh: “chính là dong tục khí phụ hiện giờ xem ra cũng không giống trong truyền thuyết...” nàng ta... ta thế nào cũng là Mộ Dung nhị tiểu thư, không thể cho ta chút mặt mũi a? Phượng Thanh Hà sớm đã bắt mất thái độ của nàng, nói: “Cố tiểu thư, ngươi Đường môn luôn ở Tứ Xuyên hoạt động, đến Giang Nam có việc gì?”

“Bách hiệu đường bát vô lâm thiếp, mời ta tham gia “đường quanh co” bách hiệu đường mời, Đường môn tự nhiên phải nể mặt “nàng còn không biết đứng trước mặt nàng là đường chủ tương lai cùng phó đường chủ bách hiệu đường, cái gì kêu nể mặt đây?”

Phượng Thanh Hà nói:” một khi đã như vậy, Phượng Thanh Hà ở bách hiệu đường xin ra mặt, có thể nể mặt ta, không cùng Thủy cô nương so đo”

Cố Mộng Tĩnh nói: “ngươi là Phượng Thanh Hà?” Phượng Thanh Hà mặt mũi không nhỏ a.

“đúng là tiểu nữ” Phượng Thanh Hà một bộ điềm tĩnh dăm.

“vì cái gì giúp yêu nữ này?” Cố Mộng Tĩnh liếc mắt Thủy Vũ Mị một cái.

“bách hiệu đường lần này mời tới tứ đại mỹ nhân, Thủy cô nương cũng được mời, nàng là khách của bách hiệu đường, Phượng Thanh Hà hẳn là phải bảo vệ nàng chu toàn” lí do này tốt, không nghĩ Phượng Thanh Hà liền nhanh trí như vậy.

Cố Mộng Tĩnh không cảm lòng nói: “hào, nếu Phượng cô nương nói vậy, ta tạm thời buông tha nàng. Xin hỏi Phượng cô nương, có mời Mộ Dung Ý Vân cô nương?”

Phượng Thanh Hà liếc nhìn ta rồi nói: “không có” ta ở trong giang hồ không có địa vị gì, trước mắt thanh danh siêu cấp không tốt, đừng mời.

“một khi như vậy, Mộ Dung Ý Vân theo ta”

Cố Mộng Tĩnh nói xong huy kiếm lại đã “bắt sống Mộ Dung Ý Vân” nàng bị điên? Ta có 4 siêu cấp bảo tiêu, nàng bắt ta? Ta cùng nàng có gì cừ hận, sau này ta mới biết nàng cùng Y Lạc Lạc thân thiết tì muội, nàng là muốn vì Y Lạc Lạc mà bắt ta.

Nhất thời, Cố Mộng Tĩnh huy kiếm về ta, ta cùng 2 tiểu muội đều không ngờ tới không có phòng bị, ta chỉ vội lùi ra sau, nhất thời vấp phải cái gì, móng thân mặt tiếp đất “ai..a...” ta vừa xoa móng thì phát giác Cố Mộng Tĩnh đã lui lại phía sau, trường kiếm rơi trên đất, cánh tay dường như thọ thương. Sau lưng ta liền có một cảm giác ấm, sau đó ta liền được đỡ đứng lên, ngã vào một cái ôm ấm áp, trong tâm ta bất giác nảy sinh một cảm giác an toàn. Ta ngẩng đầu lên, tiếp xúc ngay với ánh mắt của đại khối băng. Chúng ta khoảng cách thực gần, ta cơ hồ cảm thấy được hô hấp của hắn. Lần đầu tiên ta cùng nam nhân thân mật tiếp xúc như thế, mặt ta bất giác đỏ hồng. Tay hắn vẫn là ôm ở eo ta, vì cái gì thời khắc mấu chốt, đại khối băng luôn sẽ xuất hiện?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Vân nhi, người không có việc gì?”

Ta lác đầu:” không có việc gì”

Cố Mộng Tinh bị đại khối băng đánh, tự nhiên không cam tâm, hướng hân hỏi: “ người là ai?”

Thủy Vũ Mị đã sớm phát hiện ra nói: “tỷ phu của ta”

“Mục Hàn” hai từ toát ra lạnh lẽo đến cùng cực., Cố Mộng tinh theo bản năng lùi ra sau vài bước, không dám chắc nói: “thiên ma giáo chủ?”

“đúng, là bản tọa” hân trả lời, tay vẫn còn ôm ta. Cố mộng tinh nhìn thoáng qua: “ Vân nhi, hảo thân mật, ai nghĩ đến tiểu thư nhất đại thế gia, cư nhiên cùng người một chỗ”

Nhìn ánh mắt nàng kia thập phần không thoải mái, vì cái gì mỗi người phải cừu thị hân đâu? Đại khối băng rõ ràng là người tốt, ta từng mắt liếc nàng một cái, hay tay ôm lên cổ đại khối băng, tựa trước ngực hân nói: “ thế nào? Không phục? Bản tiểu thư đời này ngoài hân không lấy chồng!” mọi người thấy hành động của ta, mắt không chớp mồm không dám đóng.

Cố mộng Tinh cười lạnh: “ không biết liêm sỉ, ma đầu, yêu nữ, hôm nay ta Cố Mộng tinh đã rơi vào tay các người, muốn giết thì giết”

Thủy Vũ Mị nhất kiếm của nàng , quăng đi nói: “ nếu người là khách của bách hiệu đường chúng ta cũng phải nể mặt Phụng Thanh Hà cô nương, ta cùng tỷ phu hôm nay tha người, cớ” ai a, ai là tỷ phu của nàng, đừng loạn nói.

“còn, sau đám làm Vân nhi mất một cọng tóc, ta bầm thây người vạn đoạn” ta liền nói hân thích giết người như vậy(Hoa: hăm dọa a...)

Cố mộng Tinh vẫn là không cam lòng nói: “ Thủy Vũ Mị, Mộ Dung Ý Vân, Mục hàn, ngày khác lãnh giáo” nói xong quay người bước đi. Như thế nào không tính bách hiệu đường? Đắc tội bách hiệu đường không phải dễ dàng, nàng không có gan a. cho nên nàng chỉ kêu Thủy Vũ Mị cùng đại khối băng, cũng không dám kêu bách hiệu đường. Thủy Vũ Mị nói vọng theo: “ anh hoa cung, thiên ma giáo đợi người đại gia”

“Nguyệt Quang tiên tử Vân Ý Dung cũng xin đợi Cố tiểu thư tầm cừu” ta cũng bỏ xung một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Lôi điện đại ca biến mất nửa ngày không biết từ góc nào tới đây “thuộc hạ bảo hộ phu nhân thất bại, thỉnh giáo chủ trách phạt” đi tìm chết, hiện tại nói chậm. Phụng Thanh Hà trừng mắt một cái : “ vừa rồi chết ở đâu?” lời này chính hợp ý ta, bất quá Phụng Thanh Hà thực có tướng hồ vờ hỏi tội lỗi công a?

“Nàng là ai?” đại khối băng không thèm đếm xỉa tới Lôi điện, hướng Thủy Vũ Mị hỏi.

“nàng ta là muội muội ta vừa nhận, Thủy Vũ Mị”

“tỷ phu hảo, gọi ta Mị Nhi” Thủy Vũ Mị như con mèo nhỏ chạy lại đây,hi hi cười nhìn đại khối băng.

“ân” đại khối băng thực không nhìn ừ một tiếng, chính là, nàng kêu hân tỷ phu? Ta đánh giá đại khối băng, bật cười nói: “ người ân cái gì, người ta không có gọi người”

“người hỏi nàng có phải hay không bảo ta?” hân thản nhiên nói, nhìn không ra một tia cảm xúc. Vô lại, chiếm ta tiện nghi.

“tỷ tỷ không cần hỏi, ta là kêu nàng” Thủy Vũ Mị nói rồi hướng Phụng Thanh Hà cười cười: “ phụng cô nương, người có cảm thấy ở đây thực nhiệt a, bên kia không khí hảo mát”

Phụng Thanh Hà cũng làm bộ gạt đầu, cười tùm không thôi, đối Lôi điện nói: “ người hầu, hiện tại chủ nhân của người ở đây, chắc không cần sự có mặt của người, người liền bảo hộ muội muội của phu nhân người, sang bên kia hóng gió”

“phượng cô nương, thỉnh” Lôi điện lập tức hiểu được, lập tức chạy đi. Ta đương nhiên hiểu được dụng ý của các nàng, Thủy Vũ Mị đúng là có thể nháo. Ngăn cản vô dụng, bọn hắn vẫn đi, vì thế ta nhàm chán nói: “đại khối băng, cảm ơn ngươi”

“ôm đủ chưa” ách, ta vẫn còn đang ôm hắn. Ta vội buông ra, hai tay thực không biết để đi đâu, hồng mặt nói: “đủ, nếu ngươi thấy không đủ ta ôm tiếp”

“tùy tiện” so với ta còn vô sỉ, thiên hạ như thế nào có nam nhân vô sỉ như vậy? Làm giáo chủ, nói thế nào cũng phải có điểm phong độ chứ? Ta mắt tròn: “ngươi có một chút phong độ được không? Đừng nghĩ mỗi lần thời khắc mấu chốt đều cứu ta thì có thể tùy tiện khi... phụ... ta” ta làm gì, giống như tình nhân đánh yêu nhau...

“ngươi thật dễ dàng tin tưởng người khác” đột nhiên thay đổi chủ đề. Ta biết, hắn nói chính là Thủy Vũ Mị, dù sao chúng ta vừa gặp mặt, Thủy Vũ Mị trên giang hồ thanh danh không tốt.

“không phải, ta vừa thấy là liền tin tưởng nàng, ta nếu không dễ tin người, hiện tại sẽ không ở cùng với ngươi” lúc trước nếu ta không cứu hắn, thế nào hắn còn đứng ở đây khi dễ ta.

“ta đâu?” về sau hỏi vấn đề này nhiều chữ.

“miễn cưỡng” ta vô sỉ cười nói: “thực sự, lúc trước cảm thấy ngươi đẹp trai, nếu không sẽ không cứu, ta cứu ngươi, ngươi thế nào có muốn lấy thân báo đáp” nhưng vừa hết câu ta lập tức hối hận bởi vì hắn đáp: “có”

Ta chỉ xấu hổ cúi đầu: “ách, bên kia phong cảnh không tồi ai, ta qua đó xem” ta nói liền hướng Phượng Thanh Hà bọn hắn chạy tới, không nghĩ một mình cùng hắn một chỗ.

Đi vài bước, phát hiện đại khối băng đi sau ta, ta quay đầu hỏi: “ngươi theo ta làm gì?”

“bảo hộ ngươi” ta giống như yếu nhược vậy sao?

“không cần” ta nói, tiếp tục đi, ai kêu hắn chán ghét như vậy.

“ngươi lại cùng ta” đi một hồi, hắn vẫn đi theo. Ta tuy nhiên không có nói chuyện với hắn, đối với đầu gối mặt băng đó, ta thà không nói. Ta là đọc tiểu thuyết lớn lên, trước mắt tình huống, hắn có điểm thích ta. Về phần là nhiều hay ít, vậy khó nói. Chính là ta đối với hắn lạnh như băng thực không có hứng thú. Cả đời đều cùng người như vậy ở chung, kia không buồn chết. Nếu là ta chọn, thà chọn bệnh thần kinh.

“Cố mộng tình còn có thể ở gần” nhìn xem, lấy một cái lí do thực gốc.

“tùy tiện ngươi đi” hắn theo cũng tốt, ta có một cái bảo tiêu cận thân, dù sao hắn cũng suất ca, tuy là lạnh nhưng lại khiến ta an tâm. Ta ngắt một cái lá cây cắn ở miệng, nhàm chán đi, trong lòng lại suy nghĩ một sự kiện. Ta phải làm sao bây giờ? Có phải hay không cần nói rõ ràng mới đại khối băng sớm một chút? Người như hắn, lạnh như băng, thích ai sẽ không dễ dàng, bình thường thích cũng là khắc cốt ghi tâm thích. Hắn thích ta, cũng không nói mấy câu có thể giải quyết. Chính là, hắn đối với ta là cảm kích, hay là bằng hữu tình cảm, hay là nam nữ yêu luyến? Có phải hay không hắn đối ta có lòng cảm kích, hắn lại đem cảm kích biến thành yêu? Ta nghe nói, nếu một người thực sự thích ngươi, ngươi hôn hắn, hắn sẽ tay chân luống cuống, nhưng ta không có dùng phương pháp điên này, đây là hôn a, thử nghiệm như vậy có phải ta thực bị thiệt.

Chân ta chợt cảm giác buốt, theo bản năng cúi đầu, rõ ràng nhìn thấy một thứ: “a... rần...” ta kinh tâm, rần ở dưới chân ta.

“đừng sợ” đại khối băng nói xung đã tóm được con rắn dưới chân ta, ở trước mắt ta uốn éo.

Ta lạnh run, lại nói: “nghe nói mật rắn có thể trị cận thị”

“xà đảm có thể trị tật ở mắt của ngươi?”

“đúng a”

“đi” nói xung kéo tay của ta hướng rừng cây đi đến. Trong rừng cây, đại khối băng bắt đầu tàn sát rắn, đều lấy mật rắn, hắn thực có tật xấu, vẫn là bức ta ăn, ta ăn đến mức muốn phun, đắng a. bởi vì ăn thực sự nhiều, ta hiện tại ôm ngực kêu khổ, thò rừng không được ăn, lại đi ăn mật rắn. Ta trừ bỏ lăm miệng ra thì tật xấu gì cũng có thể không cần sửa đổi. Nhìn thấy ta ngồi dưới đất muốn phun, đại khối băng cư nhiên lạnh như băng ở phía sau lưng, hảo hảo bảo hộ ta.

“trở về đi” xem ta ói ra, đại khối băng liền xoay người bước đi.

“uy... ngươi không chờ ta?”

“ai nha...” hắn, không biết thương hoa tiếc ngọc, cư nhiên bẻ xóc ta lên, nghe thấy ta gọi một tiếng cũng không đáp.

“ngô, nhẹ chút, ta chịu không được, nhẹ chút, ngươi không hiểu thương hoa tiếc ngọc, a, ngô...” âm thanh, thực là ái muội, nghiêng người ta tưởng đến một màn hương diễm nóng bỏng. Ta rất có duyên, lại cố nén, nói mới ra hiệu quả như vậy. Cách đó không xa, Thủy Vũ Mị nghe thấy ta kêu thảm thiết, ưu tâm nói: “Phượng cô nương, tỉ tỉ vì cái gì kêu thảm như vậy? Có phải hay không gặp người xấu?”

Phượng Thanh Hà dùng một cái ngón tay che miệng cười gian.” không tồi, đích thực gặp người xấu, mà người kia, chúng ta đều biết”

“thế còn không nhanh đi cứu nàng?” Thủy Vũ Mị đã định động thân nhưng Phượng Thanh Hà giữ chặt tay áo:

“ngươi làm gì? Hôm nay buổi tối, vô luận nàng ta kêu thế nào, làm như không nghe thấy”

Lôi điện buồn bực: “phu nhân có phải hay không kêu rất rõ ràng?”

Phượng Thanh Hà liếc hắt một cái: “không phục à? cũng không biết ai vừa rồi chết ở đâu?”

“ách, là ta sai...” tia chớp xấu hổ cúi đầu.

“ngà, ta hiểu được” Thủy vũ mị giật mình hiểu ra,” Chúng ta có phải hay không hẳn là đi xa điểm? Đừng quấy rầy người ta.”

Vì thế, ba cái không ai tính đích gia hỏa lập tức đi ra một công lí lấy ngoại.

“đứng, miễn cho tí ti sau xấu hổ” Phượng Thanh Hà thực nghĩ cho ta.

Chân ta vừa đỏ vừa đau, dùng lực mạnh như vậy, rõ ràng hẳn tự nguyện giúp ta xoa, không phải ta bắt buộc hẳn, đừng lấy mặt xú đối bới ta. Đại khối băng nhú mày nhìn ta nói: “về sau cẩn thận một chút”

“please, ai biết đường núi khó đi, nếu không phải tại ngươi bức ta ăn xà đảm, ta có bị phun không? Có bị ngã không?” ta vừa rồi là bị té ngã, thực kì sao ta lại vụng về như vậy, lại còn bị thương ở chân.

“ta sợ phiền toái” thật đúng là đáng ghét, hỏi ý kiến ta sẽ chết à?

Ta khó thở nói: “ngươi... ta không gặp qua nam nhân thô bạo như ngươi, thực sự khí ta, ta thế nào cùng với ngươi...” ta còn chưa kịp nói 2 chữ thì hẳn chột hô: “cẩn thận” nói xong đem ta ôm vào ngực, tay ở sau lưng không biết làm gì?

“chiếm tiện nghi à?” ta dùng sức đẩy hẳn, không thèm nhìn hẳn. Hẳn không nói gì, đưa cổ tay cho ta xem, ở đó còn in cái nanh rấn. Hơn nữa chỗ bị cắn có màu đen, chảy ra máu đen, trúng độc? Vừa rồi hẳn là cố rấn tập kích ta, bị đại khối băng phát hiện ngăn chặn. Lấy hẳn thân thủ, đối phó một con rấn không khó, nhưng là vì vương ta nên mới bị thương. Hẳn lại không biết, rấn có độc.

Ta kinh hãi thất sắc, lập tức xé một mảnh vải ở váy ra băng bó cho hẳn: “ngươi thật ngốc”

Đại khối băng nhìn thấy ta kinh hoảng thất thố biểu tình, cư nhiên ôn nhu cười: “rắc kia thực độc”

“không nói sớm” ta một bên nén giận, kì thật đã gấp đến cuồng lên, khi ta đem mảnh vải buộc vào, vết cắn đã muốn đen như mực, diện tích sưng to ngày càng lớn. Ta ngẩng đầu nhìn đại khối băng, phát hiện mặt hẳn chuyển xanh, miệng mân môi. Ta còn không thấy rõ biểu tình của hẳn, thân hình hẳn đã đổ xuống, nhũn, nằm ở trên chân ta.

“ngu ngốc, tỉnh lại à” ta dùng sức lay động thân thể hẳn, thấy sắc mặt hẳn ngày càng khó coi, ta nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp dùng miệng đem máu độc hút ra. Thẳng đến khi máu đen tan dần, ta mới càng nhanh đem vài quần chỗ máu chảy ra.

“ông trời chết bầm, một chết ta” ta giận mắng một câu.

“âm âm” một tiếng, ta sợ đến mừng đem đại khối băng ôm vào, không phải đâu, ta tùy tiện mắng 1 câu, không cần dùng sét đánh ta.

Vài phút sau, ta hiểu ông trời không cảnh cáo ta, mà là trời mưa. Ta thấy thế giận lắm, muốn hại chết ta. Đại khối băng hiện hôn mê bất tỉnh, chẳng lẽ chúng ta liền như vậy thành gà nước?

Thừa dịp mưa chưa lớn, ta đem đại khối băng chạy chú mưa, may mắn tìm được một cái tiểu sơn động, trời không quá bạc đãi ta à. đại khối băng đứng là không phải bình thường trọng thuônwg, may mắn ta cũng không phải nhược nữ tử, mặc dù chân bị thương, cuối cùng cũng kéo hẳn vào được sơn động. Xem ra không hề có người từng ở trong này, cũng may trong động có một chút cỏ khô. Ta thực cầu trời không phải hang gấu đi, đem đại khối băng đặt ở trên cỏ khô, chính mình ngồi cạnh hẳn. Có lẽ là quá mệt mỏi, tựa vào tảng đá, ta cư nhiên ngủ, nửa đêm, trời hửng còn mưa, lạnh chết ta. Ta cuộn người lại, nếu có thể, ta đem người cuộn thành hình tròn. nhìn đại khối băng, hẳn cư nhiên toàn thân phát run, môi khô nứt, sắc mặt tái nhợt. Ta xem vết thương của hẳn, đã không còn sưng, vì cái gì còn lạnh như vậy?

“đại khối băng, ngươi đừng có chết à” ta húp một ngụm lãnh khí, thôi thôi hẳn, đại khối băng đã muốn hôn mê, đương nhiên không có khả năng nói chuyện. Nhưng là hẳn run cầm cập, có thể lãnh lắm không? Hẳn là vì ta mới bị thương, ta không thể không quán đi? Trong động một chút lửa cũng không có, một cành cây gỗ cũng không có, ta chần rãng một cái, đem chính mình quần áo cởi ra đắp trên người hẳn. Chính là ta lập tức phát run, một trận gió thổi vào, đến lượt ta run run rét lạnh, cắn răng một cái, ta liền nằm bên cạnh hẳn, ai kêu hẳn là thứ duy nhất có thể ôm ở đây. Ta tiếp tục run, vẫn là lạnh, mặc kệ hẳn, ta ngồi xuống chuẩn bị đem quần áo mặc vào, ta còn chưa kịp động tay thì đại khối băng vươn tay, đem ta ôm vào. Ông trời, làm gì? Phi lễ à? đại khối băng ôm ta, vẫn là phát run. Ta thực sự không đành lòng, tái cắn răng, đem quần áo của đại khối băng cởi bỏ, bày thật gần tiếp xúc, vẫn là không có mặc quần áo, mặt không tự giác ửng đỏ, tim đập nhanh hơn. Bên ngoài cho dù cuồng phong đại vũ, ta cũng không còn cảm thấy lạnh.

Ta còn đang ngủ mơ, cảm giác cánh tay có chút nhức mỏi. Ta nhu nhu ánh mắt, mở mắt, trợn mắt, cư nhiên thấy một nam nhân ngủ ở bên cạnh ta, giờ

phút này, song mục còn chăm chăm nhìn ta. Ta lại còn đang dựa vào ngực hắn, hai tay còn ôm người hắn. Nhớ tới hôm qua, ta lập tức mặt ửng đỏ, hận không đem đầu chui vào đất.

Đại khối băng dường như khó xử nói: “ta không phải có ý mạo phạm người”

Ta nhỏ giọng nói: “ta không trách người, là ta tự nguyện, cứng là ta chủ động. Dù sao người hôn mê, coi như cái gì cũng không có phát sinh, ta cảnh cáo người, việc này đối với ai cũng đừng nói” nếu ta không đem hắn ôm, sẽ không bị chiếm tiện nghi, ta có phần nghĩ chính hắn bị ta chiếm tiện nghi a. Đại khối băng thấp giọng buồn cười: “thật sự phải làm như cái gì đều không có phát sinh quá?” Đại khối băng cư nheien cười, bất khả tư nghị, ta trắng dã nhàn: “tùy tiện, dù sao cái gì người cũng không biết”

“chính là, người biết?”

“Đại khối băng, bị chiếm tiện nghi là ta, đừng miễn cưỡng như vậy a? muốn làm rõ ràng” buồn bực, xem hắn rét lạnh như vậy ta hảo khó xử. Đại khối băng trên mặt vẫn là ôn nhu cười: “Vân nhi, ta không có miễn cưỡng”

Ta ngẩn ra, đừng đồ ta như vậy, ta sẽ sợ hãi. Ta vội vàng đẩy ra: “buông ra, ta phải đứng lên”

Ta quay lưng lại phía hắn, chỉnh lại quần áo, sửa sang tóc, ta không tự nhiên nói: “cái kia... ngày hôm qua người bị rắn cắn, lại trời mưa, ta đành đem người mang tới đây, ách, hiện tại ngừng mưa, chúng ta đi thôi”

Chân đã muốn đứng lên, ta cư nhiên quên mình bị thương, vừa đứng lên lập tức ăn đau: “ai nha...” chân thực đau, nhin không được kêu lên. Đại khối băng hoành tay ôm lấy ta, ôn nhu nói: “thực xin lỗi”

“xin lỗi cái gì?” ta đều bị lộng hồ đồ, ta chỉ bị đau ở chân mà thôi.

“ta không phải đã làm đau người?” ách, có phải hay không hôm qua hắn xoa chân cho ta có vấn đề, hôm nay đích xác đau nha. Ta trừng mắt hắn: “vô nghĩa, chính là người làm ta bị đau, nếu biết còn không nhẹ chút?” Đại khối băng thất cười:

“lần sau nhẹ nhàng” vừa cười, hắn cười khiến ta cảm thấy khủng bố.

“không có lần sau”

Mưa vừa ngừng rơi, lại là buổi sáng, ánh sáng mặt trời còn đôi chút mỏng manh nhưng đầy tinh khôi

“tay của người có sao không?” hắn vì ta bị thương, ta phải quan tâm hắn một chút

“không có việc gì” hắn không sao cả nói. Đại khối băng thấy ta đau, cũng vô si, liền ôm ta đi. Phượng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị, Lôi điện sớm đã tìm tới, thấy Đại khối băng ôm ta, ba đôi mắt tề xoát nhìn ta.

Thủy Vũ Mị cười chạy lại: “tí tí, tí phu, các người tới qua đi đâu?”

“tránh mưa” Đại khối băng sáng khoái nói, người ta kêu tí phu hắn cũng đáp ứng. Thủy Vũ Mị nói:

“hôm qua, mưa thực sự lớn, nếu không phải Lôi điện ca làm một cái lều nhỏ thì 3 chúng ta sớm biến thành gà nước” còn nói, nếu không phải tới qua 3 người trốn đi, ta cũng không bị Đại khối băng chiếm tiện nghi.

Phượng Thanh Hà ái muội cười nói: “tí tí, chúng ta như vậy nhiều nhân, hắn vẫn là ôm người, cũng không thẹn thùng sao không?”

Ta trừng mắt liếc nàng một cái: “ta bị thương không có tự đi được”

“nga...” Phượng cô nương một bộ giật mình hiểu ra, chính là xem biểu tình của nàng, tựa hồ rất ái muội.

“tìm một chỗ cho Vân nhi nghỉ ngơi” Đại khối băng trực tiếp không nhìn tất cả mọi người, ra lệnh nói.

Xem nhiều tiểu thuyết như vậy, nhiều nhân vật xuyên không, cũng chưa từng thấy ai như ta, thực vất vả xuyên qua, chưa kịp đắc ý làm một hồi “giang hồ mộng”, chính ta ngu ngốc bị thương. Hơn nữa lại là bộ vị tối mấu chốt: chân, chân bị thương đương nhiên không thể đi lại, ta một người mất cận thị, hiện tại chân bị thương, quả thực giống như tàn phế. Thế mà ta còn hùng tâm vạn trượng, muốn đem bách hiệu đường phát dương quang đại, làm cho vô lâm đồng đạo nghe thấy mdyv bốn chữ liền gật đầu hoa ngón tay cái.

Ta hiện tại tàn tật nhân, chỉ có thể ngoan ngoãn nghỉ ngơi. Đương nhiên là Đại khối băng một đường đem ta ôm đến, kì thật bị ôm cũng không phải thoải mái, cụ thể ta bị Phượng nha đầu cùng Thủy muội muội đều nhìn cái ánh mắt đó. Còn có Đại khối băng một loại ái muội, ôn nhu ánh mắt. Thói quen hắn lạnh như băng, đột nhiên dùng ánh mắt này nhìn ta, ta thực chịu không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Cuối cùng, 4 người chúng ta cũng đến một thành nhỏ, lập tức tìm khách điểm trụ lại, chuyện thứ nhất chính là tắm rửa. Ta nằm trong bồn, Phụng Thanh Hà thay ta nhu nhu bà vai. Ở ngoài rừng cả đêm mưa, ta thực lạnh cùng một đến chết, toàn thân cứng ngắc, Phụng Thanh Hà cũng đủ thâm, bách hiểu đường phó đường chủ, cư nhiên theo ta làm nha hoàn. Phụng Thanh Hà tự nhiên 1 bên nói:

“tí tí, ngươi hiện tại có phải cả người đau như?”

Ta xoay xoay cái cổ, nói: “đương nhiên, ở địa phương quý quái đồ ngủ cả đêm, đau nhức toàn mình lắm”

“tí tí, Mực đại ca có phải hay không rất thô lỗ?”

“nói cái gì?” ta kì quái nhìn nàng/

“tí tí, tóc của ngươi rối hết rồi, ta giúp ngươi chải lại”

“không cần, ta nghĩ ngủ thôi, chút chải” ta nói xong, bỏ cây trâm trên đầu xuống để mái tóc tùy ý tán loạn, ta đầu tiên nhìn kĩ cái trâm đại khối băng tặng ta, trâm này thực bình thường, vì cái gì đại khối băng nói trọng yếu? Ta đem ngọc trâm đưa Phụng Thanh Hà: “đặt ở bên kia”

“tí tí” Phụng Thanh Hà nhiều nước trước mặt, cười nói: “trâm này Mực đại ca tặng tí?”

Ta tùy ý gạt đầu: “ngươi thể nào biết?”

“mặt trên khắc tên của ngươi, cho nên ta đoán” a? khắc tên của ta, thể nào ta không biết?

“ha a?” ta đem trâm xem kĩ lại.

“tí xem” nàng đem trâm đưa ta xem, ta xem kĩ quả thấy có hai chữ khắc ở thân trâm, là kiểu chữ phồn thể... hình như là “ý vân”. Ai a, ta thật ngu ngốc, vì thường ngày không để ý, hơn nữa chữ phồn thể ta cũng không có biết đọc nên không phát hiện.

Nhớ tới đó, ta hỏi hán trâm này có trọng yếu, hán nói trọng yếu. Ta khi đó tưởng của hán tình nhân, chính là trên mặt có khắc tên của ta. Từ từ... lúc trước ta bảo Tật phong chuyển hán một cây trâm, không phải cái này đi? Lúc trước ta tùy ý nói đến, cho nên căn bản không để ý tạo hình của cây trâm. Nếu thực sự là tặng ta, hán lại ở trên mặt khắc tên của ta, hán đối với ta thực sự là tình sâu nghĩa trọng sao. Hán là người lạnh lùng, sẽ không dễ dàng thích một người, hán đối với ta như vậy dụng tâm, ta như thế nào nhẫn tâm cự tuyệt? Chính là, ta còn coi hán là bằng hữu, không có cảm giác khác a. ta thờ dài nói:

“đờ ta đứng dậy “

Phụng Thanh Hà đem ta đỡ đến bên giường, ta tùy tay kéo váy, phát hiện chút máu hồng. Phồng chừng là đại khối băng bị thương đã vương máu ở trên váy áo của ta. Ta nhìn lại còn thấy mảnh vải băng bó cho hán toàn một màu đỏ, ta nghĩ không rõ, chỉ một vết thương nhỏ, chảy nhiều máu như vậy? Phụng Thanh Hà xem ta cầm váy ngăn người, cười nói: “không thể mặc, tí chờ, ta tìm cho tí quần áo mới”

“đúng rồi, mua cho ta 2 bộ, 1 bộ màu trắng, đơn giản, một bộ phải điểm tục, mua thêm ít trang sức màu mè” ta chính là vẫn muốn trang 2 cái thân phận. Phụng Thanh Hà đáp ứng đi ra ngoài, để mặc ta đang ngăn người ngắm trâm tử. Hán từ khi nào thích ta? Chẳng lẽ chính là lần đầu tiên gặp mặt? Liên bởi vì ta cứu hán? Hán thích ta?

“vân nhi?” đại khối băng đã xuất hiện, thanh âm của hán kéo ta khỏi suy loạn, hán đã ở trước mặt ta. Hán vào từ bao giờ, sao ta không biết? Ta biết, hán là cao thủ, đi lại không tiếng động a.

“như thế nào váy áo không mặc vào?”

Ta đích xác chỉ mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng, ta cười cười: “quần áo vương máu, không thể mặc, Phụng Thanh Hà đã đi mua cho ta, lát nữa mặc”

Thấy váy áo ta dính máu, hán lại càng ôn nhu, ánh mắt ngày một âm áp.

“chân còn đau không?” tay hán bị thương, chân ta bị thương, thực sự một đôi.

“không có việc gì” ta nâng đầu nhìn hán: “đại khối băng, ngươi đối ta thực tốt”

“Vân nhi, theo ta cùng một chỗ, chính là bị chính đạo xử, ngươi sợ không?” không phải ngươi bảo hộ ta, sợ cái gì?

“không, vì cái gì phải sợ, ta vì mình mà sống, lại không phải vì mấy tên chính đạo, ta để ý bọn hán làm gì?”

“Vân nhi, ta sợ có ngày, ta không bảo hộ được ngươi”

Ta cười nói: “ta lại không phải nhục nữ, tốt xuất cũng là nữ hiệp nổi tiếng, Nguyệt Quang tiên tử, tương lai đường chủ bách hiệu đường, ai dám thương tổn ta” ta không nghĩ phải nhờ hần bảo hộ một đời, ta sớm muộn phải tự mình đứng ra.

Đại khối băng không nói gì, mỉm cười, cúi xuống, thông thả mà mềm mại hôn ta. Hần hôn cùng hần giống nhau, là lạnh. Nhưng, ngũ tạng ta bị đốt, toàn thân không chỗ nào bình ổn. Ta bị hôn đến mất kiểm soát, đầu lưỡi hần đi vào miệng ta từ khi nào, quấn quýt hồi lâu, đầu lưỡi đan cùng một chỗ, triền miên khiến ta muốn bị hòa tan, chỉ cảm thấy thân nhiệt lên...

Hần ôm ta, tay nhẹ nhàng tiến vào quần áo ta. Ta vốn đang mặc áo ngủ, rất nhanh bị hần cởi ra. Môi hần vẫn lạnh, tiếc nuốt rồi môi ta, phớt qua trán ta, ôn nhu hướng tới cổ, chậm rãi đi xuống... tay hần đột nhiên bối rối, dùng sức xả trên người ta kiện quần áo cuối cùng, bị hần lộng một hồi, ta tự nhiên tỉnh táo lại, trời, chúng ta đang làm gì?

Ta mạnh mẽ mở mắt, đại khối băng đã muốn ở trên người ta, hô hấp dồn dập, ánh mắt nóng rực.

“chúng ta... làm gì?” nói xong, ta không khỏi tự trách mình ngu ngốc, không phải đối hần không có cảm giác? Vì cái gì cầm giữ không được? Đại khối băng nhanh ôm chặt ta, tựa như ôn nhu vô cùng nói: “Vân nhi, thực xin lỗi, ta không nghĩ mạo phạm ngươi”

Ta hờm mắt cúi đầu: “ách, ta không trách ngươi” vì cái gì không cầm giữ được? Vì cái gì như vậy đâu? Ta chính mình không biết lý do. Ta đột nhiên nhớ tới một việc:

“ta cầu ngươi một chuyện” có thể hay không thật sự, kiếm có tình, cho nên nhân có tình. Đại khối băng ôm ta, nhẹ nói: “ngươi nói, ta nhất định đáp ứng”

Ta trịnh trọng nhìn hần: “đem kiếm của ngươi, cắt một chút ngón tay của ngươi”

Đại khối băng do dự một hồi, nghiêm mặt nói: “hào, ta biết ngươi có lý do”

Đại khối băng đem kiếm cầm trong tay, nhẹ cắt một chút ở ngón tay kia. Tâm ta hiểu kì cùng rối bời, kết quả như thế nào? Hồng huyết chảy qua lưỡi kiếm, đỏ mắt ta như hóa thạch, ngừng thở, gắt gao nhìn chăm chăm 2 phút sau, máu đỏ xuống sàn nhà. Tâm của ta lập tức lạnh, phượng vũ có thể hấp huyết nhận chủ, long ngâm cũng có thể. Chính là thanh kiếm này, căn bản không hấp huyết, chỉ có thể chứng minh, kiếm kia không phải Long ngâm, cũng không biết vì gì, trong lòng có một cái cảm giác nói không ra lời, trong nháy mắt, thực sự hi vọng hần là chủ nhân của long ngâm.

Như vậy, rất có khả năng long ngâm trong tay bệnh thần kinh, ta cùng hần bắt cộng đái thiên, thế nào long ngâm lại ở trong tay hần chứ? Ta nhẹ nhàng lau vết máu trên tay hần:

“cảm ơn ngươi”

Đại khối băng mê mang nhìn ta: “vân nhi”

Ta thất hồn miễn cưỡng cười: “ta không có việc gì” nguyên bản ta không nghĩ nhanh như vậy tìm được Long ngâm, bởi vì ta nghĩ muốn ở cổ đại ngoạn vài ngày. Chính là biết hần trong tay không phải long ngâm, trong lòng trống trơn, không biết phải nói thế nào với cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

“tí tí, ngươi mặc bộ nào?” Phượng Thanh Hà tay cầm 2 bộ quần áo, một kiện trắng, một kiện màu mè xanh đỏ.

Ta trầm ngâm: “lấy bộ tục khí”

“ngà” Phượng Thanh Hà liền bắt đầu mặc cho ta bộ màu mè, thực xấu hổ, ách, là ta còn chưa biết mặc quần áo cổ đại đâu. Nàng ở một bên mặc, ta lại nghĩ Long ngâm, sự việc đến bây giờ chỉ có thể tìm bệnh thần kinh, trước nghiệm chứng một chút rồi nói sau. Chính là, đại khối băng, như thế nào ta lại có điểm cảm giác kì quái. Ta vốn nghĩ mình với hần căn bản không có cảm giác, nhưng là, hai ngày hần hôn ta, ta lại bị quay cuồng đầu óc, đây là yêu sao? yêu hần? Không nên như vậy, yêu một kẻ lạnh như băng, ta ban đêm ngủ liền ôm một khối băng nha, nhưng hôm đó ta ôm hần cũng không đến mức lạnh lắm... (Hoa: Vân tí ẩn song bò vô =./Vân: ta gặm cả sương không có bỏ cái j/ Hoa: @@)

“tí tí, tóc thế nào?” Phượng Thanh Hà đã mặc quần áo cho ta xong, đem tới trước mặt ta một tấm gương lớn.

“ngươi chải sao cho màu mè hoa lá cành, tục khí, ta liền làm Mộ Dung Ý Vân”. hai ngày này ta làm thương binh, ngoài ngồi lì trong phòng thì không có đi đâu, hiện tại chân có thể đi lại, ta tính ra ngoài một chuyến, còn ở trong đây nữa ta buồn chết à.

Vừa thấy Cổ Mộ Dung Tình không phải loại người tốt gì, ngày đó ta xen vào việc của nàng, vừa then vừa nhục nàng, nàng tám phần là đến tầm cừu. Tới không xong chính là, ta bất cần nói mình là Mộ Dung Ý Vân, còn thừa nhận mối quan hệ với đại khối băng, nàng ta có thể hay không ra ngoài nói loạn,

phá hoại thanh danh của ta? Bỏ đi, thanh danh của Mộ Dung Ý Vân vốn đã cực điểm xấu, trên giang hồ ai còn chưa biết? Nhưng chính là phiên toái sẽ tìm đến đại khối băng, một khi bị nhận ra, thấy ta một bộ Nguyệt Quang tiên tử thì sẽ như thế nào? Dù sao Phụng Thanh Hà là nhân vật thành danh, đại khối băng cũng rất dễ bị người nhận ra, ta khả không nghĩ Mộ Dung Ý Vân cùng Nguyệt Quang tiên tử có cái gì liên hệ với nhau. Cho nên phải lấy thân phận Mộ Dung Ý Vân, ta còn sợ chính là, ngày đó gặp Cổ Mộ Dung tình ta không có che mặt, sau này nàng ta gặp Nguyệt Quang tiên tử liệu có thể nhận ra ta, cái này là vạ từ miệng mà ra.

“được rồi” Phụng Thanh Hà đem tóc chải xong, vừa lòng đưa ta cái gương, ta nhìn vô gât đầu:

“tốt, giống với khi đi Giang gia”

“đúng” Phụng Thanh Hà có phần mất hứng, tuy chỉ là tùy ý vấn cho ta nhưng nàng là không nghĩ tới quá khứ đau thương ở Giang gia. Ta cười:

“ngươi có phải hay không suy nghĩ rằng ta rõ ràng không ngốc, vì cái gì phải giả ngu?”

“không phải, ta biết ti có 2 thân phận, chính là ti hiện tại vì sao lại trở về làm Mộ Dung Ý Vân?”

Xem ra, nàng ta cũng không phải quá thông minh, hay là nàng ta thực sự thông minh vượt trội ta mới hỏi câu này? Ta cũng không biết, nhưng lên mặt trường bối nói:

“Ngươi ngốc, về sau nói cho ngươi”

Phụng Thanh Hà không hỏi tiếp, ngoan ngoãn trang điểm cho ta, lại là điểm tục, ta thực nghĩ mình chuẩn bị biến thành diễn viên kịch.

“Mị Nhi đâu?”

“Thủy cô nương không biết làm gì, luôn thần thần bí bí” nhắc tới Thủy Vũ Mị, Phụng Thanh Hà một bộ không yên lòng.

“gọi Thủy Vũ Mị, chúng ta ra ngoài” nàng là cung chủ, thần bí cũng không thể không tìm ra.

“ti một chút cũng không nghi ngờ nàng ta sao?”

“vì cái gì hoài nghi?” ta liếc mắt nàng, ta tự nhận chẳng có giá trị gì, muốn có chủ ý với ta cũng cần nguyên nhân.

Cả trà lâu cao thấp ồn ào, người đông đất chật, đều đang nói chuyện mới mẻ.ta cùng Phụng Thanh Hà mới vừa xuống lầu, chương quầy vội vàng đón nhận, nói: “Phụng cô nương, đã xảy ra chuyện”

“nói” Phụng Thanh Hà một bộ dáng bà chủ ra lệnh, thủ trưởng chính là thủ trưởng. Chương quầy thấp giọng nói:

“đường môn Cổ Mộ Dung tình nơi nơi loạn nói, Phụng cô nương cùng thiên ma giáo chủ, Anh Hoa cung chủ, Mộ Dung nhị tiểu thư cùng một chỗ. Nghe vậy mấy người thủ nhân của Mục Hàn đều tụ tập tại Bách hiệu đường. Đường chủ nhắn người mau về” ta còn tưởng cái gì đại sự, Cổ Mộ Dung tình này đủ hẹp hòi.

“được” Phụng Thanh Hà thần nhiên đáp, lại đem ánh mắt chuyển hướng ta, tựa hồ hỏi ý kiến ta. Ta cũng không muốn đề ý, tùy tiện tìm một chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống thì 4 chữ Mộ Dung Ý Vân nhảy vào tai khiến ta đặt mình một hồi. Ngồi ở bên trái ta, một người nói:

“Nếu có thể tìm được Mộ Dung Ý Vân, khả sẽ giàu to”

Là tham 5000 bạc của cha ta, hừm.Rất nhanh có người phân bác:

“tìm được nhưng chưa chắc bắt được” đại thúc này cũng nhiều bát quái a.

“vì cái gì?” mọi người đều hứng thú hỏi.

“ngươi không biết a, giang hồ đều nói, Mộ Dung Ý Vân hiện tại không thể động tới, chẳng những là người trong lòng của ma đầu Mục Hàn, mà là nghĩa tử của Thủy Vũ Mị, cung chủ Anh Hoa cung. Nhiều cao thủ như vậy bảo vệ, cho dù Mộ Dung tiên sinh tự tay đến bắt cũng phải khó khăn nha”hắn có ý hạ thấp âm, ra vẻ thần bí, Cổ Mộ Dung tình, quả nhiên trả thù ta

“ta nghe nói, Mộ Dung Ý Vân cùng Nguyệt Quang tiên tử là kim lan tỉ muội, có phải vì lý do này bách hiệu đường bảo hộ nàng?” nam nhân cũng thích tam, đáng ghét.

“hắn là đi” giả cái gì lão, không biết cũng đừng đoán bừa, hắn lại nói: “ta nói cho ngươi, đại ma đầu Mục hàn trước mặt Cổ tiểu thư gọi một tiếng Vân Nhi, Mộ Dung Ý Vân còn nói ngoài hắn không lấy chồng”

“ta nghe nói, Mộ Dung Ý Vân điều ngoa nhảm tình, điểm tục thô lỗ, mắt có tật, ngày thành thân bị Giang trang chủ đuổi khỏi cửa, Mục hàn sẽ không thích nữ nhân như vậy chứ?cũng rất thiếu ánh mắt đi?”

“ngươi có điều không biết, vài ngày trước truyền rằng Ma đầu cùng Mộ Dung nhị tiểu thư có tư tình, tám phần là thực” bên cạnh một lão giả sấp miệng vô.

“theo bách hiệu đường tin tức, không phải nói Mộ Dung Ý Vân bị thiên ma giáo bắt đi sao? Còn nói anngf kia không phải thực sự Mộ Dung Ý Vân?”

Đại thúc thần bí nói: “ có lẽ bách hiệu đường thu Mộ Dung gia chỗ tốt, Mộ Dung gia dù sao cũng cần có điểm mặt mũi”

(Hoa: nhắc lại cho những ai đã quên: Ở chương trước, Vân ti vì muốn bảo toàn mặt mũi cho Mộ Dung gia nên đã nhờ bách hiệu đường phao tin rằng kẻ bị cướp dâu hôm đó không phải là Mộ Dung Ý Vân, mà Mộ Dung tiểu thư thực sự bị ma giáo bắt, rồi được Nguyệt Quang tiên tử cứu, thực ra tất cả chỉ là màn kịch do Vân ti đóng 3 vai)

Ta nghe nói nửa ngày, cuối cùng tò mò không nhịn nổi, tươi cười đi qua: “ vị đại thúc, các người nói bắt Mộ Dung Ý Vân, đây là vì sao?”

“vì cô nương, người không phải người giang hồ?” đại thúc hồ nghi đánh giá ta, ta đậm cười:

“ta là bách hiệu đường đệ tử, muốn thu thập chút tình báo”

“vậy, thất kính” đại thúc hứng trí nói: “ người còn không biết giang hồ truyền rương Mộ Dung Ý Vân cùng ma đầu là cùng một chỗ, Mộ Dung tiên sinh chút nữa tức chết, phát ra võ lâm thiếp, ai có thể đem nàng bắt trở về, có thể đến Mộ Dung gia đọc sách 3 ngày. Mộ Dung gia có kho sách cực lớn chưa võ công khắp theien hạ, nếu ở trong đó 3 ngày...sách sách...”

Đại thúc nói tỏ vẻ rất say mê, hừng, thì ra không chỉ 5000 bạc kia, mà còn cả môi ngon khác, lão cha cáo già thật. Ta làm bộ thực thú vị nói: “ này đại ca, đều nói Mộ Dung Ý Vân cùng Mục hàn cùng một chỗ, có chứng cứ?”

“không có” hừ, không có đừng loạn nói.

“bất quá, võ lâm đệ tử mỹ nhân, Đường môn tiểu thư Cố mộng tình chính mắt nhìn thấy, cũng không là giả đi. Còn nói khi đó Mộ Dung Ý Vân không biết liêm sỉ ôm đại ma đầu.”

“chẳng phải trước nói ma đầu cùng một vị bạch y nữ tử sao, giờ lại đổi thành Mộ Dung Ý Vân?” ta có tình bất bè

“thì 2 người đó là một”

Ặc, ta chút nữa ngất.đại thúc lại nói: “ cô nương, thứ ta mạo muội, vì cái gì mà quý đường bảo trì trung lập với sự tình của Mộ Dung Ý Vân?”

“hồ thẹn, Mộ Dung Ý Vân hành tung quỷ quái, căn bản không tìm thấy nàng” ta liền đánh lạc hướng nói: “ đại ca, Mục hàn thường ngày làm nhiều điều ác phải không?”

“cô nương, người thực sự là bách hiệu đường đệ tử?” đại thúc bắt đầu hoài nghi, bởi vì ta ngay cả điều tối cơ bản cũng không biết.

“tiểu muội mới xuất đạo, phiền toái đại ca chỉ bảo” ta cơ hồ dùng ánh mắt sùng bái nhìn hấn, đại thúc thấy thế, làm một bộ dáng khùng bô nói: “ hấn quả thực giết người thành cuồng, về sau thấy hấn thì trốn xa chút. Người từng thấy hấn trên giang hồ rất hiếm, vì thấy hấn thì đều chết” cái gì , hấn có phải là tử thân đầu, đại khối băng ngoài lạnh lùng hơn người ra thì không thể nói hấn giết người như cuồng được, ta lại một bộ thụ giáo nói:

“Thủy Vũ Mị lại là người ntn?”

“nghe nói Thủy Vũ Mị là yêu nữ thiên kiều bá mị, tâm như rắn rết, ai, có yêu nữ bên người ai dám động vào Mộ Dung Ý Vân?” ngất, nàng chỉ được cái miệng nhanh, còn tâm như rắn rết ở chỗ nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“ai, nói không phải đâu, nghe nói Mộ Dung Ý Vân thường ngày đi không quá cửa, không nghĩ tới kết giao cùng nhiều tà nhân như vậy” bên cạnh có một người chen miệng, ta ý thức được, cả trà lâu liên chỉ có nhóm người này đang nói .

Lại có một người nói: “ tuy , Mộ Dung Ý Vân bên người có bốn vị cao thủ, nhưng các môn phái vẫn sôi nổi chuẩn bị bắt Mộ Dung Ý Vân trở về, đều tham Mộ Dung gia võ công a” mà ời, như vậy nhiều nhân đến bắt ta?

“gặp qua Mộ Dung Ý Vân không nhiều lắm, rất khó tìm” ta nói nói, chính là muốn coi xem làm thế nào tìm được ta.

“theo Cố tiểu thư nói, Mộ Dung Ý Vân cùng Mục Hàn, Phụng Thanh hà, Thủy Vũ Mị cùng một chỗ, chỉ cần thấy một hàng mấy người, nhận diện Phụng Thanh Hà hay Thủy Vũ Mị đều không khó nha”

“ách , vị đại ca này, người biết Phụng cô nương cùng Thủy cô nương” nếu biết thì ta liền không xong

“Phụng Thanh Hà cô nương là phó đường chủ bách hiệu đường, biết mặt Phụng Thanh Hà trên giang hồ không ít người đâu, còn Thủy Vũ Mị ma nữ, dù gì nàng cũng là một trong tứ đại mỹ nhân của giang hồ, cũng sẽ không ít người biết nàng”. Đều biết Phụng Thanh Hà nổi tiếng, nào biết nổi tiếng đến mức đó.

Đại thúc lại thần bí nói: “ ba ngày trước, cổ Đại tiểu thư là bắt gặp mấy người đó trong một khu rừng cách đây 20 dặm, Phụng Thanh Hà là người của bách hiệu đường, nhất định là tìm nơi này đặt chân, ta ở trong này ôm cây đợi thỏ, người xem, kì thật nhiều người ở đây cũng vì vậy mà đến” ta kinh ngạc, nhìn ra xung quanh, quả thực nhiều nhân a, hừ, ta ở ngày đây, muốn trao ta, các người đã thấy ta nhưng đâu có biết ta.

“cũng đã 3 ngày, mấy người đó hẳn là chạy xa đi” ta cố tình đánh lạc hướng tung một cái tin.

“nghe nói Mộ Dung Ý Vân bị thuônwg ở chân, bọn hần hần là chưa có đi xa” ta bị thương đều biết, tin tức hảo linh thông, tai hảo thánh a.

“ngươi thế nào biết?”

“Cổ đại tiểu thư nói nàng trong lúc vô ý thấy Mộ Dung Ý Vân bị thương ở chân” cái gì vô ý thấy, chính nàng làm ta ngã ê hết cả mông, hừ.

“ý lạc lạc?” ánh mắt đại thúc chớp mắt nhìn ra cửa, ta cũng dật mình nhìn lại, tất cả mọi người chăm chăm nhìn cửa, ta nhìn kĩ, quả nhiên là Y Lạc Lạc, Y Dục thành, và cả bệnh thần kinh ba người đang đi vào, này ba người đều biết ta, quả thực oan gia ngõ hẹp. Bọn hần thế nào xuất hiện ở trong này? Sẽ không đến bắt ta ? ta vội vã cúi đầu.

Đại thúc nọ lại nhanh miệng: “ thấy không , vị cô nương mặc bộ váy tím chính là võ lâm đệ nhị mỹ nữ Y Lạc Lạc, bên trái nàng là ca ca Y Dục Thành thân y, bên phải chính là thiên kiếm som trang chủ Giang Tử Ngang” ta nhận thức, ta đương nhiên đều biết. Y Lạc Lạc đi đến quầy tiền nói: “ đại thúc, phiền toán cho ta ba gian phòng hảo hạng”

“thực xin lỗi, tiểu điểm đã hết phòng thượng hạng”

Lão bản cực kì lễ độ nói, Y Lạc Lạc khẽ cười nói: “ chương quây, ta là Y Lạc Lạc, cùng Phụng Thanh Hà cô nương là hảo hữu, xin hỏi Phụng cô nương có ở nhà hay không?” gian trá a, rõ ràng biết ta cùng Phụng Thanh Hà ở chung một chỗ, mượn cớ hỏi Phụng tiểu muội chính là muốn hỏi tin tức của ta.

Lão chương quây ôn hòa cười cười: “ Phụng cô nương ở bên kia” chương quây nín xong, ngón tay chỉ lại đây, ta đều muốn đem lão bản đập một trận, chương quây, ngươi hại chết ta. Hiện tại nhiều người muốn bắt ta như vậy, ta bị lộ tẩy thì thôi rồi.

Phụng Thanh Hà hiện tại ngồi chỉ cách ta một cái bàn, nàng nhỏ giọng nói: “ tí tí, làm sao giờ?”

“ngươi bám trụ bọn hần, ta về phòng”

Ta nhanh mồm nói, nhưng bọn hần ba người đã đi tới. Phụng Thanh Hà đứng nên, cười nói: “ ba vị hảo”

“Phụng cô nương” cái kia Dong y ôm quyền tỏ vẻ chào hỏi. Bệnh thần kinh cũng nói: “ phụng cô nương”

Y Lạc Lạc liếc mắt ra chung quanh, cười nói: “ Phụng cô nương, thấy cô nương ở đây thế nào lại không thấy Mộ Dung cô nươngwg” quả nhiên là tìm ta, ta vẫn là cổ đầu mặt vội.

Đại thúc kia nghe thấy vậy kinh ngạc: “ nàng chính là Phụng Thanh Hà?”

Hần nhìn ta một cái lại nói: “ ngươi cùng Mộ Dung Ý Vân trong truyền thuyết đều có nhiều điểm giống nha”

Ta dùng sức lắc đầu, nhỏ giọng nói: “ đại thúc đừng nói”

Y Lạc Lạc lại nói: “Phuonwg cô nương, nghe nói ngươi cùng Mộ Dung cô nương cùng một chỗ, như thế nào không biết nàng ở đâu?”

“không biết chính là không biết, mà ta cũng không có việc gì phải nói với cô nương” Phụng Thanh Hà, ngươi cũng cứng rắn nha. Ta thấy đám người xung quanh đã vắng bớt mà bắt đầu bu vào chỗ Phụng Thanh Hà cùng Y Lạc Lạc thì liền chớp thời cơ rời chỗ, cúi đầu hướng lên lầu đi, vừa đi được vài bước, mắt không nhìn lập tức đập phải chân ai đó.

“ai nha”

Ta vẫn là hậu đậu ngã ngồi xuống, đại thúc thấy vậy vội hỏi:

“cô nương, ngươi không việc gì?” đại thúc vẫn là người tốt! Nhưng là... thôi rồi, ta ngã thế nào lại ngừng mặt lên, lập tức bị mọi người chú ý lại. Y Lạc Lạc một chút nhìn đến ta, khinh miệt cười nói: “ như thế nào? Mộ Dung Ý Vân cô nương còn không nhận ra ta?”

“nàng là Mộ Dung Ý Vân?” cũng không biết ai nói một câu, tất cả ánh mắt lập tức tề sát ta .

“cô nương, ngươi nhận sai rồi” ta cố gắng bảo trì bình tĩnh. Bệnh thần kinh mặt không chút thay đổi nhìn ta: “ Mộ Dung cô nương, tại hạ hẳn là không

nhận sai đi?”

“nhận sai rồi” ta vẫn cố gắng phản biện, có nhiều người muốn bắt ta vậy, không nghĩ nhận a.

“ngươi là thê tử chưa cưới của ta, nhận sai sao được?” đều đã muốn huỷ, sao lại thành thê tử chưa cưới? Nếu đã như vậy, ta không thể không nhận, ta ngẩng mặt lên, nhợt nhạt cười: “thê tử? Ngươi làm cho ta bị thế gian chê cười, chưa cưới liền bị ngươi huỷ, ta cùng ngươi không đội trời chung”

“Mộ Dung cô nương, từ tốn nói chuyện” bệnh thần kinh đột nhiên lễ phép. Ta liếc mắt hần một cái:

“thực xin lỗi, trừ phi ngươi tại đây quỳ tạ lỗi ta” ta không muốn khách khí cùng hần.

“Mộ Dung cô nương, nếu ta tìm được ngươi nên đem ngươi về nhà, miễn cho bá phụ lo lắng” Dong y liền chen miệng vào, tham võ công nhà ta thì nói thẳng ra đi.

“không được” Y Lạc Lạc phản nộ nói: “nàng tu nhục ta, ta phải cùng nàng tranh cao thấp ở đường quanh co” ta không có hứng thú cùng nàng làm tình địch, càng không có hứng thú cùng nàng tỉ thí.

Phượng Thanh Hà thấy ta nguy cấp liền xuất hiện: “các vị, ta phụng Nguyệt Quang tiên tử bảo hộ Mộ Dung cô nương, ai muốn hỏi nàng, trước hết phải hỏi qua ta” nha đầu, nói rất hay.

“Phượng cô nương, nàng là người của Mộ Dung gia, phải về Mộ Dung gia” Dong y, ngươi hảo tham lam, chuyện nhà Mộ Dung liên quan gì đến ngươi mà chõ miệng vô?

“thực xin lỗi, ta chỉ biết nàng là muội tử của Nguyệt Quang tiên tử” Phượng Thanh Hà, một chút cũng không lùi, làm rất tốt.

“xin hỏi Phượng cô nương, Nguyệt Quang tiên tử ở đâu?” bệnh thần kinh lại bắt đầu hỏi thăm tin tức của ta.

“xin lỗi, không biết, nàng ta không nghĩ gặp ngươi” ta lạnh băng nói một câu, không chừa cho hần nửa phân cơ hội nào.

“không đến phiên ngươi nói chuyện” Y Lạc Lạc trừng mắt nhìn ta, ta thực vì nàng cảm thấy xấu hổ “Y cô nương, ta không nói chuyện với nàng, nàng cũng là tự tiện xem vào”

“ngươi... tiện nhân”

Ta hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, cảm tức nhìn nàng: “Y Lạc Lạc, ngươi đừng không biết tốt xấu, trước nhiều người như vậy mắng ta tiện nhân, ngươi nói ta tiện ở đâu? Ngươi tỏ tông mướn đời đều tiện, cả nhà đều tiện”

Y Lạc Lạc nghe ta nói vậy, bàn tay xiết chặt, Phượng Thanh Hà một phen can trước ta: “y cô nương, có chút tôn trọng”

Bệnh thần kinh thấy tình hình không ổn nói: “Phượng cô nương, nói cho Nguyệt Quang, muốn gặp Mộ Dung cô nương thì tìm đến ta” hần nói xong, ta chỉ thấy cổ chợt nghẹn, tay hần đã muốn tóm lấy. Phượng Thanh Hà thấy thế cả kinh, nói:

“ngươi thả nàng”

Dong Y cũng nói: “Giang đại ca, nếu nàng bị thương thì không thể ăn nói với Mộ Dung bá phụ, hơn nữa trước mặt mọi người huynh bắt nàng như vậy có chút không hợp lý”

Cái gì mà có chút không hợp lý, chính là cực kì mất dạy vô sỉ, ta rất muốn chửi ra, nhưng là hống đã bị nghẹn rồi. Bệnh thần kinh nói: “ta sẽ thả nàng, chỉ cần gặp Nguyệt Quang tiên tử liền thả nàng” đừng nói thích ta, cho nên bắt ta, như vậy không phải là yêu. Ta liệu định hần không dám làm tổn thương ta, dùng sức đá hần một cước, chân ấn đau, cư nhiên tay hần buông lỏng chút, ta liền vội vã nhảy ra khỏi tầm khống chế của hần, lùi sau vài bước.

Phượng Thanh Hà vội đỡ ta: “ti ti, ngươi không có việc gì?”

“không sao”

Bệnh thần kinh bị ta đá một cước, hiện tại chính là giận, mắt tràn đầy nộ khí, tựa như muốn đem ta giết. Ta không yếu thế nói: “thế nào? Không phục? Đến đánh ta? Ngươi không phải nam nhân, khi dễ một nhược nữ tử”

“hần không đánh, ta đánh” Y Lạc Lạc vẫn là kẻ thích gây chuyện, liền nhảy lại đây, chân ta bị thương, vừa rồi lại bị bệnh thần kinh khóa cổ, hiện tại thế nào đánh cùng nàng. Bản năng phản ứng, ta lớn tiếng nói: “đại khối băng, Vũ Mị, cứu ta” đại khối băng, chết ở đâu đi ra, không phải ngươi thích xuất hiện khi ta gặp nguy hiểm sao, vì cái gì còn không đi ra?

Ta vừa dứt lời, lầu hai lập tức phát một tiếng bùm, một cái chén bay đến, vừa lúc đánh vào tay của Y Lạc Lạc, tay nàng lập tức run bần bật, kiếm rơi xuống đất đánh chát. Ta muốn ngất, như thế nào đều ở thời điểm cuối cùng mới ra tay, muốn dọa chết ta? Đại khối băng này đã xuất hiện ở trên lầu, chăm chăm nhìn mặt ta, bật cười nói: “ngươi thế nào làm mặt mình thành như vậy?” ta dạo này thực nhiều khi thấy hần cười, chỉ là mặt ta thực sự khó có thể nhận

Ta liếc hần một cái: “ta thích như vậy, được không? Vừa rồi dọa chết ta, ngươi thế nào đều thích dùng ám khí đánh người, nếu ta không nhớ lầm đây là

lần thứ 3”

Bệnh thần kinh cười lạnh: “các hạ võ công tuyệt thế, không biết cao danh quý tánh?”

Ta miết miết miệng, đặc ý nhìn hấn: “ngươi mắt không có tật đi? Chính mình nhìn xem” đến đánh ta, cho đại khối băng thu thập hấn.

Đại khối băng căn bản không nghe tới bệnh thần kinh nói, nhẹ giọng với ta: “Vân nhi, chân của ngươi còn có đau không? Đừng có chạy loạn” hừ, không để cho bệnh thần kinh một chút thể diện nào, hảo, cho hấn tức chết. Ta ngoan ngoãn nói: “vốn là muốn tốt lắm, nhưng bị hấn ăn hiếp, chạy tới chạy lui lại bị đau”

“tiên nhân, ngươi vu hãm người tốt” dám trước mặt đại khối băng mắng ta, xem ra lần này Y Lạc Lạc gặp đen đui. Đại khối băng lạnh như băng nhìn Y Lạc Lạc, âm hàn nói một câu: “y cô nương” nàng lập tức toàn thân rét lạnh, sợ tới mức không dám ho lớn tiếng. Dong y thấy vậy, rất biết điều, lễ phép nói: “vậy vị này hấn là Mục giáo chủ, tiểu muội còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, mạo phạm hai vị, Dục Thành hướng 2 vị tạ tội”

“đại khối băng, chúng ta đi, đứng so đo với họ” nếu đại khối băng so đo, chỉ sợ là một hồi huyết chiến, ở đây đều là võ lâm cao thủ.

Đại khối băng không nói gì, ôm ta nói: “về sau đừng đem mặt mình lộng thành như vậy” vô nghĩa, không đem lộng như thế thì ta sao làm 2 cái thân phận, về sau sao có thể làm Nguyệt Quang tiên tử?

“ai, chúng ta đi thôi, hiện tại nhiều người muốn bắt ta, ở trong đây nguy hiểm”, lòng ta chính là có quỷ, nếu đúng như đại thúc nó thì nơi đây đều là người muốn bắt ta mà đến, ta hiện tại chính là nguy hiểm.

“thương thế của ngươi chưa lành hấn, có ta ở đây không ai dám động ngươi” đại khối băng hướng Lôi Điện nói: “ai dám động nữ nhân của bản tọa, ngươi giết không cần hỏi” ta khi nào trở thành nữ nhân của hấn, xong rồi, hấn cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy nói, ta đời này bị hấn hủy.

“dạ, thuộc hạ tề tể từ bạo hộ phu nhân” hay, khi ta nguy hiểm đều không thấy bóng ngươi? Ta chuyển đầu hướng đại thúc tốt bụng kia nói một chút: “đại thúc, cảm ơn “ta ngã chỉ có mình hấn hỏi ta. vị đại thúc cũng sớm đã bị dọa quắc, cũng cười hai tiếng: “Mộ Dung cô nương, khách khê”

Trước mặt toàn thể mọi người, hấn liền như vậy ôm ta lên phòng, còn không biết mọi người nghĩ thế nào? Thực khách quan nói, ta đối hấn có cảm giác gì? Nhưng là, hấn hôn ta, ta cảm giác thực tốt lắm. Có phải hay không là yêu, mà ta yêu hấn nhưng không có phát hiện? Ta tốt nhất phải hiểu rõ ràng, tổng không thể để hấn hiểu lầm thêm, sau đó hủy một đời ta. Chính là ta sợ hãi nói ra thương tổn hấn, thật không hiểu làm sao bây giờ mới tốt.

Đại khối băng đem ta đặt ở trên giường: “đừng chạy loạn, có ta ở đây không ai dám động tới ngươi”

Ta cúi đầu do dự nửa ngày “ách,cái kia,ngươi vì cái gì nói ta là nữ nhân của ngươi?”

“chính là thế” hấn một bộ chuyện thường tình dứt khoát nói, nhưng là, chúng ta vẫn là trong sạch, đừng hiểu lầm!

“không phải” ta kích động thiếu chút nhảy dựng lên

“nghe đó buổi tốt...”

Ta vội chặn hấn lại: “không cần nói, chúng ta cái gì cũng không có phát sinh qua. Ta không phải là nữ nhân vô lại, không cần ngươi phải phụ trách” sẽ không vì đối với ta có trách nhiệm mới biểu hiện phi thường tốt đi? Ta thực ích kỉ, vừa mong hấn không có tư tình gì, nhưng lại hảo hảo muốn hấn thực sự ái ta!

Hấn kiên quyết nói: “vô khả năng”

“ngươi thích ta không?” ta nhìn thẳng hấn.

Cuối cùng, hấn nhẹ nhàng phun ra một chữ “thích”, tuy ta sớm đã biết, nhưng là hấn nói ra lại là cảm giác khác. Ai, ta sớm muộn cũng hỏi hiện đại, vẫn nói rõ ràng đi, hấn đối ta tốt như vậy, ta về sau có thể yêu hấn? Đến khi đó thống khổ 2 người, xa nhau cả ngàn năm, một cảm giác không dễ chịu. Ta thật sâu thở một hơi, nhìn ánh mắt hấn: “thực xin lỗi, ta không thích ngươi, ta không thương ngươi, cho nên thỉnh đừng miễn cưỡng ta”

Ngoài dự kiến, hấn không có biểu tình gì, thần nhiên nói: “ngươi trong lòng có ai?”

“ách...” ta bị hấn hỏi muốn hồ đồ, nghi hoặc hỏi lại: “hỏi vậy có ý tứ gì?”

“Tâm ngươi hấn là có yêu một người, đó rốt cuộc là ai?” ta nghe muốn ngất, thật không hiểu sao hấn nghĩ ra được cái ý tưởng đó, và làm sao cùng hấn giải thích. Ta cười khổ:

“không có, ta cho tới giờ không có người yêu” ta xấu hổ nói: “cái hôn đầu ta đều là cấp ngươi, còn có lần đầu tiên cùng nam nhân ngủ một chỗ chính là ngươi, thực sự không có kẻ khác” ta thực hồ đồ để hấn đoạt mất cái hôn đầu, thiếu chút nữa là cái đêm đầu cũng bị hấn lừa đi rồi, ta chính là muốn làm rõ ràng có phải hay không ta cũng thích hấn.

“vậy, vì cái gì ngươi nói không thích ta?” hấn thực sự kì quái hỏi. Ta buồn rầu vuốt tóc: “ta cũng không biết, vấn đề chính là ta hiện tại muốn làm rõ ràng, ta có phải thích ngươi hay không. Hơn nữa, ta không thể yêu thương bất luận kẻ nào, đối tất cả mọi người đều là một loại đau khổ” nói rõ ràng, miễn về sau chịu thống khổ. hấn đứng dậy, đưa lưng về phía ta: “hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai ta đem ngươi đi bách hiệu đường”

Trong nháy mắt, ta nói không ra, nguyên tưởng rằng có thể nói được thoải mái, nhưng là tâm đột nhiên đau đớn.

“đại khối băng” ta đột nhiên từ giường nhảy xuống, chạy tới hắn, không hề báo trước hôn hắn... Chúng ta mềm mại dính môi dán tại cùng nhau, hắn dính đầu lưỡi bá đạo tiến vào, đầu lưỡi đan vào cùng một chỗ, triển miên thả ôn nhu. Thẳng đến ta không thể hô hấp, ta lập tức phản ứng lại, ta lại ở làm gì? Ta sắc mặt ửng đỏ, chạy nhanh xoay người. Đều nói hôn tối có thể nghiệm chứng một người dính cảm giác, chính là ta cơ hồ cảm giữ không được, chẳng lẽ ta thật sự thích thượng này khối băng?

Ài, ta vốn là người hiện đại, sớm muộn phải về với thời đại của mình, thích một cái cổ nhân thực sự không được. Có một ngày ta trở về, đối với cả hai chúng ta đều là thương tổn. Vẫn là dài đau không bằng đoản đau, hiện tại buông tha có lẽ sau này không phải hối hận.

“vân nhi!” hắn từ phía sau gọi lại, ta cố rằng lòng, nhẹ nói một câu: “ngươi đi đi, về sau không cần đi theo ta, đời này, vĩnh viễn đừng thấy”

“ngươi có cái nỗi khổ gì, nói cho ta” nói cho ngươi cũng bằng thừa, không có, trừ phi ngươi là thời không đại thần.

“thực xin lỗi, về sau gặp mặt thì coi như không biết, từ hôm nay, Mộ Dung Ý Vân biến mất trên cõi đời này, ta là Nguyệt Quang tiên tử Vân Ý Dung, là đường chủ bách hiệu đường!” nói đủ tuyệt, ta không có siêu cấp bảo tiêu là hắn thì an toàn cũng không thể cam đoan, dù sao mấy người muốn bắt ta chứ không phải muốn giết ta.

“vân nhi” cảm giác ấm áp, hắn đã ôm ta vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“ngươi cùng hộ pháp của ngươi đều đi thôi, ta sẽ bảo hộ chính mình, ngươi có biết, ta không phải nhược nữ, ngươi quên ta đi, về sau có thể tìm một nữ tử tốt hơn ta” lần đầu tiên chia tay bạn trai, ta đem mấy lời động tình trên TV ra nói như thật.

“nếu đây là chọn lựa của ngươi, ta thành toàn ngươi” háo thoải mái, kì thật ta nghĩ hắn sẽ quyến luyến ta, giữ chặt ta, nhưng hắn lại nhẹ nhàng đáp ứng, vô luận trong lòng có bao nhiêu không lẽ, ta vẫn thản nhiên nói:

“quên ta, những gì trong trí nhớ của ngươi về ta thì quên sạch đi”

“Vân nhi, ngươi là một nữ tử tối độc đáo”

Ta cười khổ: “ngươi xem, ta dung mạo không, tài hoa không, tính cách thì càng thô lỗ cục cằn, đáng người cũng không, ôm đến một chút cảm giác đều không có, ngươi vẫn là đừng thích ta”

Đại khối băng bị ta nói đến muốn cười: “trong mắt ta, ngươi tốt lắm”

“đại khối băng, ta không vì mình mà sống, ta còn có sứ mệnh của mình, cho nên... không có quyền được yêu” đi vào địa phương này, ta liền vì lão đầu chết tiết kia mà sống.

“ta quyết không miễn cưỡng ngươi”

Ta cố nén nước mắt: “quên ta đi, chúng ta không cần tái kiến”

“đừng chen a” đột nhiên nghe thấy một tiếng thì thảo.

“ta không chen, nhìn không tới a” Phụng Thanh Hà? Ở ngoài cửa nghe lén?

Thủy Vũ Mị nhỏ giọng nói: “ai yêu, Phụng tì, ngươi dẫm chân của ta”

Ta liền vội đẩy đại khối băng, nghiêm mặt nói: “đi ra cho ta”

Ngoài cửa lập tức không có động tĩnh, ta lại nói: “bọn ngươi nếu không muốn thiếu cái tay hay mất cái chân thì đừng ở ngoài đó phiền toái”

“hắc hắc...” Thủy Vũ Mị khuôn mặt lém lỉnh tươi cười đi vào, quan tâm hỏi: “nghe nói tì bị khi dễ, hiện tại thế nào?”

Ta liếc mắt nàng một cái: “các ngươi vừa rồi là quan tâm ta?”

Phụng Thanh Hà hả hả cười: “tì tì, tì phụ, chúng ta là...”

“đem cái đầu quý của ngươi ra chỗ khác, thu thập đồ đạc, hiện tại rồi đi” ta giận dữ trừng mắt khiến Phượng Thanh Hà cũng hơi giật mình.

“phải đi ?” Phượng Thanh Hà nghi hoặc nhìn ta

“vô nghĩ, hiện tại ai cũng biết ta cùng đại khối băng ở đây, hần có nhiều cừu gia như vậy, nếu mấy người tìm đến, ta thế nào, thu thập đồ đạc, nhanh lên!” ta khinh bỉ mắng nàng, ngốc nghếch, còn phóng viên đâu, còn phó đường chủ đâu, một chút đầu óc cũng không có.

“ngà” Phượng Thanh Hà đáp ứng, đem ánh mắt nhìn đại khối băng, tựa hồ hỏi ý kiến hần.

“còn không nhanh đi” ta thực muốn một bàn tay quét nàng ra ngoài, nha đầu chết bầm, giờ lại theo phe người ngoài. Thủy Vũ Mị thấy vậy hỏi ta:

“muội làm sao giờ?”

“thu thập đồ đạc, cùng Phượng Thanh Hà, chúng ta phân binh ba lộ, năm người mục tiêu quá lớn”

“ta đi cùng ai?” Phượng Thanh Hà hỏi, ai chẳng biết nàng nghĩ gì, ta lại không phải người mù, chẳng phải muốn đi cùng Lôi Điện sao.

“Phượng Thanh Hà cùng Thủy Vũ Mị một nhóm, Lôi Điện cùng đại khối băng một nhóm, ta đi một mình”

“tí một mình?” ta đi một mình thực sự rất nguy hiểm, ta không có lực chiến đấu gì .

“Phượng Thanh Hà, ngươi thực mấy hôm nay càng trở nên ngu độn sao, đại khối băng hôm nay xuất hiện trước nhiều người như vậy, nhất thiết không thể cùng ta sẽ bị chú ý, ngươi và Thủy Vũ Mị trên giang hồ ai ai cũng biết mặt, thấy ngươi là đoán ra ta ở đâu, có ngươi bên cạnh lại càng nguy hiểm hơn. Hiện tại Mộ Dung Ý Vân rất là nổi bật, ta nghĩ nàng biết mặt. Ta tính lấy thân phận Nguyệt Quang tiên tử xuất hiện, Nguyệt Quang cũng có chút thanh danh, ai dám động ta? Nơi này cách bách hiệu đường không xa, ta chỉ cần cẩn thận thì không có vấn đề”

Thủy Vũ Mị mắt tròn như quả trứng nhìn ta, cơ hồ miệng cũng muốn mở ra hết cỡ: “tí là... Nguyệt Quang tiên tử Vân cô nương?”

“Vân Ý Dung, Mộ Dung Ý Vân đều là một người” ta khẳng định nói “không cho ngươi nói ra với người khác, không thì ta liền từ ngươi không nhận muội muội” ta hung hăng uy hiếp nàng.

Thủy Vũ Mị ngoan ngoãn gật đầu: “trước mắt bị người trong giang hồ liệt vào thập đại cao thủ, trong truyền thuyết lạnh như băng sương, xinh đẹp tuyệt luân, Nguyệt Quang tiên tử, cư nhiên là tí ti của ta, ca hững nha” nguyên lai thanh danh hảo lớn, lợi hại, xinh đẹp tuyệt luân, lạnh tựa băng sương, võ công tuyệt đỉnh? Xem lại ta có điểm nào giống? Truyền thuyết chính là truyền thuyết, có trăm phần thì 90 phần là giả.

“nhanh thu thập đồ đạc, nửa canh giờ sau liền rời đi” ta đây không muốn nhanh đi như vậy, nhưng là không nhanh không được.

“ngà” hai nha đầu đồng thanh rồi đồng thời rời khỏi. Ta xoay người đối đại khối băng nói: “cám ơn ngươi, gần đây đều chiếu cố ta” ta đem trân ngọc trên đầu đặt trong tay hần: “cho ngươi, lần này đích thật tặng cho ngươi”

Hần nhặt ngọc châm “ngươi một người đi có sao không?”

Ta thoải mái cười: “không sao, ta trừ bỏ Mộ Dung Ý Vân vẫn là Nguyệt Quang, hiện tại tất cả mọi người biết chúng ta đi cùng nhau, nếu tách ra sẽ không gây chú ý, như vậy đi, ngươi nếu lo lắng thì đi theo ta một đoạn, xác định không ai đuổi ta thì ngươi tách ra”

Hần chỉ gật đầu không nói, hần thực đúng là đại khối băng, nói mấy câu thực khó khăn như vậy sao? An ủi ta vài câu, hoặc là dặn dò vài câu sẽ chết a? Chẳng sợ là một câu cũng có thể làm cho ta một chút chỗ dựa.

Phượng Thanh Hà lúc này đã chuẩn bị đầy đủ, thấy đại khối băng đi ra khỏi phòng liền hỏi ta:

“tí ti, thực sự phải chia 3 lộ?”

Ta trịnh trọng gật đầu: “ngươi cùng Thủy Vũ Mị đi bách hiệu đường chờ ta, nhớ kĩ, phải bảo vệ nàng, lần này mời tứ đại mỹ nữ, nàng cũng là khách. Còn có, trở về nói với sư phụ ngươi, xử lí ổn thỏa đường quanh co, vô luận chính ta, chỉ cần là người liên đới” ta nghĩ muốn tác hợp nàng cùng Lôi điện.

“dạ” Phượng Thanh Hà cười cười tựa mặt quý, vẻ mặt của nàng có chút cảm thấy có phần không đúng.

“tí ti, ngươi không nghĩ muốn tí phu tham gia?” Thủy Vũ Mị vẻ mặt chờ mong, có cái gì đáng cười, ta không có tâm tình như vậy, ta muốn tìm tới hiện đại mới kết hôn, cùng cô nhân làm cái gì?

“Mị Nhi, đừng loạn nói” ta buồn bực, bây giờ còn không biết nàng mấy tuổi, nhìn bộ dáng nàng ước chừng 16 đi, chính là nàng đã là thành danh trên giang hồ, không có khả năng 13 tuổi liền điên đảo trời đất đi?

Một giờ sau...

Chúng ta năm người đã chia ra đi mấy đường khác nhau, đích thực là không hề bị chú ý, tối thiểu là ta đi một mình không thấy ai chú ý.

Chương 29

“Mộ Dung cô nương”

Một cái thanh âm đáng ghét vang đến, ta không thể không quay đầu lại, kết quả, ta chút nữa ngã ngửa ra đất. Đứng ở phía sau ta, không phải là lão hồ, cũng không phải là sài lang, bất quá có một cái hồ cái, một bệnh thần kinh, lại còn có Y Dục Thành. Bệnh thần kinh nét mặt một chút biến cũng không có, Y Lạc Lạc vẻ mặt tươi cười đắc trí, vừa rồi thanh âm phát ra thập phần chán ghét chính là của nàng. Nàng ta chính là cười, cười đến ta muốn run da đầu lên.

Ta không nghĩ có người thấy Nguyệt Quang tiên tử cùng đại khối băng đi cùng một chỗ, cho nên, chúng ta xuất phát vẫn là bộ dạng mdyv. Vốn nghĩ sau khi chia tay cách 1 ngày, tìm địa phương không ai hay thay đổi trang phục, nào biết, vừa ra cửa liền đụng ngay 3 oan gia. Bốn tiểu thư thực bị thăm lại gặp phải mấy tên này. Đại khối băng, hiện tại có thể hay không ở gần đây bảo hộ ta? Nếu vậy ta liền la to cứu mạng! Thực mất mặt nga. Không nghĩ vừa mới rời đại khối băng một cái ta liền gặp xúi quẩy.

“Mộ Dung cô nương, ngại sợ cái gì?” bệnh thần kinh cư nhiên châm chọc mỉm cười, ta thực muốn đem da mặt hất lột ra ngoài. Ta liền đứng lên, trừng mắt nhìn bọn hắn: “ta sợ, sợ bọn người đó, đừng đắc ý, bệnh thần kinh, y nào đó ta thu thập bọn người” bởi vì nói thực quá nặng, liền vang ra một đồng nước miếng.

“bệnh thần kinh?” hắn nghĩ hoặc hỏi lại ta. Ta tùy lý nói

“Nguyệt Quang tỉ nói người bệnh thần kinh, người chính là bệnh thần kinh” ta lấy Nguyệt Quang ra mắng hắn, Mộ Dung Ý Vân không mắng được hắn thì Nguyệt Quang mắng được hắn.

Y Lạc Lạc cười nói: “Mộ Dung Ý Vân, mắng thật thống khoái, người sẽ không nghĩ đến giáo chủ của người còn đến cứu đi?”

Ta giận tím mặt nhìn nàng, khinh bỉ nói: “người nghĩ ta là loại dựa vào người khác mới sống được sao? bốn tiểu thư bắt đầu tập võ, người còn trong bụng mẹ, có giỏi thì trên đường quanh co phân cao thấp. Mấy ngày trước ta còn thọ thương, nếu không thì người ăn đau, không phải ta đã kích người, trước tiên về đem gương ngắm kĩ”

Ta mắng người chính là luyện đến thần sầu, không mắng nàng đến chết tâm thì không phải là ta. Quả nhiên Y Lạc Lạc giận đến khí huyết dâng lên, xúc động muốn đánh ta: “người...” phải, chính là hiệu quả ta cần có.

Ta liền lui ra sau vài bước, vừa lui vừa nói: “người hiện muốn đánh ta? Ta hiện tại thương thế nghiêm trọng, chân cũng bị thương, ánh mắt thì có tật, làm gì, làm gì? Khi dễ người bệnh a? có bốn sự, người đừng đụng đến ta, ở đường quanh co ta với người đối chiến một hồi phân cao thấp” nàng là tiểu thư của võ lâm thế gia, là võ lâm đệ nhị mỹ nữ, tự nhiên tự phụ tự cao, ta liền lợi dụng tâm lý, làm cho nàng ta không dám tấn công ta, lừa nàng đem ta về bách hiệu đường, chỉ cần ở địa bàn của ta, ta còn sợ nàng? Nàng hừ lạnh một tiếng, chia kiếm vào ta nói: “người nói, một tháng tới, ta ở đường quanh co đường hoàng thắng người, nếu người thua, gọi ta một tiếng bà nội” ha, nghĩ lại nếu tính niên đại lịch sử, ta gọi nàng một tiếng tổ tông cũng không phải là quá đáng.

“gọi là gì?” ta cố ý như không nghe rõ.

“bà nội” nàng cắn răng lặp lại, ta lại cực kì vô lại một điệu cười: “thực ngoan nha, gọi ta thêm tiếng nữa nào” ta không đem nàng đảo đến điên đầu, cũng làm nàng máu xông lên não.

“người...” nàng lại chửi vào người ta nói không ra lời, nói thật, ta hơi ái ngại cho nàng, gặp được ta thì nàng liền không khác gì gặp đại xui xẻo.

Ta lại liếc mắt: “làm gì, muốn đánh nhau? Các người 3 người ức hiếp mình ta nữ nhân, 2 nam nhân lại thêm một ác nữ khi dễ ta một nhược nữ tử, có da mặt hay không? Nếu ta mà có như các người e rằng đều kiếm một chỗ đầu mặt đi từ lâu rồi” nếu luận phong độ, bệnh thần kinh có thể đạt được chức tỉ bì vô sỉ đệ nhất nhân.

“người...”

Y Lạc Lạc tức đến mắt đỏ ngầu chỉ hận không thể cắn nhai nuốt ta.

“Y đại tiểu thư, đừng giận, tức chết phí thổ địa, tốn tiền chôn cất, lại tốn ta một công khóc thuê người”

Y Lạc Lạc giống như bị kim châm giống nhau, kêu lên như điên, cũng may là bệnh thần kinh bên kia đã kéo nàng lại, không thì lập tức xuất hiện hung án.

“ta chỉ hỏi người một câu, Nguyệt Quang ở đâu?” bệnh thần kinh, người cười, đừng giống đại khối băng, cứ thấy ta là cười! Ta không thèm nhìn hắn” Nguyệt Quang, hảo gọi tên, ai cho phép người gọi tỉ bằng nữ danh?”

Bệnh thần kinh có phần bất nhân:

“nàng ở đâu?”

“nàng chính là phải đi đến đường quanh co, hiện tại bế quan luyện công”

“luyện ở đâu?” ta hiện tại ở trước mắt các người luyện công phu mắng người, các người lại không biết!

“không biết, hỏi lão thiên đi” ta vẫn là không thêm liếc hán đến 1 cái.

“người là nghĩa muội của nàng, lại biết nàng bế quan, nhất định sẽ biết nàng bế quan ở đâu” ta là biết, bất quá nói người có tin không?

“nàng chỉ nói ta bế quan, chứ không nói địa phương cụ thể” ta liền lấp liếm.

“xem ra, người là người rất quan trọng với nàng, nếu nàng biết người gặp nguy hiểm có thể xuất hiện hay không” làm gì? Bệnh thần kinh, ta cảnh cáo người, đừng loạn.

“ta cảnh cáo người, tốt nhất đừng động đến ta, nếu ta có chuyện gì, Nguyệt Quang tỉ sẽ không buông tha người, bách hiệu đường sẽ không buông tha người, Thủy Vũ Mị cũng sẽ không, đại khối băng lại càng không” ta đem một lô một lốc nhân ra làm chỗ dựa, xem hán dám động đến ta không? Nếu động tới, ta liền bảo bách hiệu đường xuất nhân mã đi giết hán.

“người nghĩ rằng ta sợ người sao?” một bộ dáng thực kiều ngạo, người trước mắt đại khối băng sao không có cái kiều ngạo đó? Ta âm đạm cười: “ta biết người không sợ, đương nhiên nếu là người nghĩ muốn cùng Nguyệt Quang tỉ nói chuyện, ta không quan tâm, ta ở trong lòng tỉ tỉ có bao nhiêu quan trọng người chắc biết”

Bệnh thần kinh quả nhiên trầm tư: “người nói nàng mười ngày nữa đến bách hiệu đường?”

“đúng, chúng ta ước hẹn như vậy” ta không sao cả nói: “kì thật ta biết người thích nàng, người không phải muốn gặp nàng sao, ai, vốn nàng đối với người có chút hảo cảm, bất quá nàng nói người lần trước cư nhiên lừa nàng. Chính là ở trong thư phòng, nàng hiện tại ghét người. Nguyệt Quang tỉ nói, người còn lấy của nàng khăn che mặt, nàng hận người”

Bệnh thần kinh nghe thế nhủ mảy: “nàng ngày cả những điều đó đều nói cho người?”

“không có cái gì, Nguyệt Quang tỉ là người cao ngạo, người lại đùa giỡn nàng như vậy, không lạ nàng lại ghét người như vậy, bệnh thần kinh ta nói một câu người đừng buồn, người không có cơ hội rồi”

Ánh mắt ta bắt gặp nghiêng qua Y Lạc thành thì phát giác hán đang cười, chính là cười bệnh thần kinh gặp họa, xem bệnh thần kinh kiếm được bạn thật tốt.

“nể mặt Nguyệt Quang, ta không tổn thương người” hảo nể mặt, mặt ta ở đây sao người không nể? Ta cố ý thờ dài nói: “kì thật Nguyệt Quang tỉ cũng đáng thương, có người yêu nàng chưa hẳn là chuyện tốt”

“người nói cái gì?” Y Lạc Lạc cảm tức nhìn ta.

Ta cũng là bùng nổ, không chịu nổi hồng: “nói cái gì chả nhẽ người không có tai? Ta biết người thích bệnh thần kinh, chính là người ta không thích người, chết xa chút, ít ở trước mặt ta hô to gọi nhỏ. Người xem người? Có điểm nào được bằng Nguyệt Quang tỉ, giang hồ đều nói người đệ nhị mỹ nữ, ta thấy người xa xa không bằng Nguyệt Quang tỉ sắc đẹp, võ công thì càng không sánh bằng, xét về nhân phẩm thì càng như trời cao với vực thẳm”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

“ta không tin nàng xinh đẹp hơn ta, ta không tin nàng võ công hơn ta” Y Lạc Lạc chưa từ bỏ ý định nói ra, nhưng dường như giống đứa trẻ tranh đồ chơi.

“hay nha, người nghĩ dung mạo so với nàng sao? Ta nói cho người, nàng là Trung uốc đệ nhất mỹ nữ, đệ nhất tài nữ. Cho nên, nàng cùng người thực tế không cùng một cấp bậc” ta thật hảo cảm phục tài tự sướng của bản thân, có thể đem mình nói đến mức đó dạng. Nhưng là ở hiện đại đích thực ta là đệ nhất võ công nha.

“Trung quốc?” bệnh thần kinh cùng Y Lạc Lạc kì quái hỏi/

“người Trung Hoa, biết không? Bách Hiệu sinh cùng Nguyệt Quang tỉ đều là người ở địa phương đó” ta muốn tự và miệng, nói gì cũng nói ra được. Bệnh

thần kinh nghe xong có vẻ kì quái, Y Lạc Lạc vẫn là một bộ không cam lòng. Y Lạc Lạc cuối cùng vẫn cãi: “Bách tiên sinh năm nay đã quá 50, Nguyệt Quang là sư ti hần sớm đã lão bà” về tuổi tác, hần đem truyền thuyết Nguyệt Quang tiên từ nói một chút.

“Y Lạc Lạc, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu đầu óc, thể nào là tiên từ, chính là không có lão, cho dù ti ti đến trăm tuổi vẫn là xinh đẹp hơn ngươi! Chưa kể, năm nay nàng mới ngoài 20 thôi” ta một lần nữa sỉ nhục nàng, đem nàng dẫm dẫm dưới chân. Ta tiếp tục giải thích: “Nguyệt Quang ti vừa sinh ra đời thì được sư phụ nhận làm đệ tử, còn Bách hiểu sanh là ngoài 30 bái sư, vừa hay lại trẻ hơn Nguyệt Quang ti vài ngày, ngươi hiểu không?”

“ta đã thấy Nguyệt Quang, nàng thực là nữ tử trẻ tuổi” bệnh thần kinh không đầu lại chen miệng vô, ta đắc ý cười: “bệnh thần kinh, hần sẽ không có thích Y đại tiểu thư, hần đối với Nguyệt Quang ti nhất tâm nhất dạ, nói vậy ngươi biết, đừng tự chỉ đa tình”

Y Lạc Lạc đáng thương nhìn bệnh thần kinh, ánh mắt giống như sắp khóc, ta lại nói: “bệnh thần kinh, kì thật Nguyệt Quang ti ti là người cao ngạo, nàng cũng cần người yêu thương, các ngươi 2 tính cách thật khác nhau lắm, cùng một chỗ thực sự không được”

“ta thích nàng lại thể nào?” phải những lời này, tức chết Y Lạc Lạc.

“Giang đại ca, đừng nghe Mộ Dung Ý Vân nói bậy đi” nói xong Y Lạc Lạc tiu ngủ xoay người, bộ dáng như con mèo chết: “Giang đại ca, ở đường quan co, ta cùng Nguyệt Quang tiên từ ti thí, nếu thua, sẽ không quán quyết lấy ngươi”

“hoan nghênh, nhìn ngươi chết thể nào, Y tiểu thư” ta thè lưỡi đắc trí.

“Mộ Dung Ý Vân, ta sẽ không buông tha ngươi” Y Lạc Lạc khóc liệt nhìn ta.

“Lạc Lạc, về thôi” Dong y này giờ bị xem nhẹ, cuối cùng chen miệng một câu

“đại ca, huynh để cho muội yên tĩnh một chút”

Nói xong quay người đi mất, Y DỤC Thành xấu hổ: “Giang đại ca, Mộ Dung cô nương phiền ngươi đi!”

Bệnh thần kinh gật đầu, Dục Thành lập tức đuổi theo Lạc Lạc. Bệnh thần kinh thật vô lương tâm, người ta vì hần ăn dấm chua như vậy, một chút để ý cũng không có, để mặc nàng chạy mất, người như vậy, yêu hần liệu được chăng? Thích ta? Quý biết hần thực sự là cái gì! Bệnh thần kinh tiếp tục coi Y Lạc Lạc là không khí, ngẩng đầu nhìn ta nói: “đi”

Ta trừng mắt hần một cái, đứng lên. Ta thực không muốn theo hần, chính là ta đánh không lại hần, nói không lại hần, nếu không phải hần xuất hiện ta sớm đã trở thành Nguyệt Quang, sao còn chịu mệt. Hơn nữa ta còn có một ý định, chính là xem kĩ kiếm của hần.

“ai yêu, ngươi chậm chút được không? Chân ta bị thương” cần gì gấp a, đi nhanh vậy? Vẫn là đại khối băng tốt, nếu biết chân ta bị thương nhất định ôm ta đi, bệnh thần kinh đáng chết, nếu không phải ta không trốn được ngươi vì lí gì phải theo ngươi.

“không đi, thì cứ ngồi đó” ra chính là đang ngồi bệt dưới đất, tên này ta ôm oán hận sâu nặng a. hần cũng là đại nam nhân, vẫn là được người đòi gọi hai tiếng: “đại hiệp”, cư nhiên không có phong độ khi dễ ta một nhọc nữ. Xem chân ta thành như vậy, ngẫu nhiên có điểm phong độ có chết sao?

Hần quay lại, uy hiếp nói: “nói nhiều ta giết ngươi”

Ta khinh bỉ nhìn hần: “chân ta bị thương có biết không? Có chút phong độ quan tâm sẽ chết a? ngươi xem ngươi? Trừ bỏ da mặt giống nam nhân, còn lại phong độ, khí khái, ăn nói cử chỉ hành động một chút tính nam tử đại trượng phu cũng không có, ngươi cư nhiên một đại nam nhân đi ngược đãi một nhọc nữ tử thật không biết ti bị liêm sỉ là gì hay sao. Ta thật không rõ vì sao người trong giang hồ lại tôn kính ngươi, ta hoài nghi bọn hần đều là mắt có tật, tai bị điếc. Ngươi nói thích Nguyệt Quang ti, ta là bằng hữu thân thiết của nàng, là thân yêu muội tử của nàng, ngươi lại đối ta như vậy, Nguyệt Quang ti biết ta bị thương mà ngươi còn ngược đãi không rõ trong lòng sẽ nghĩ thế nào?” ta mắng huans một hồi, lại lấy Nguyệt Quang ra ép hần, biết thừa hần không dám đụng ta.

“nữ nhân chính là phiền toái” nói xong, đem kiếm vứt cho ta, không nói không rằng ôm ta lên. Ta nhất thời không phòng bị, thiếu chút nữa bị ngã ra đất tập 2, uy uy, ôm ta chỉ có đại khối băng có quyền lợi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

“này, ngươi không nghĩ đem ta ôm như vậy đến bách hiểu đường đi?” bị hần ôm, vẫn là không thoải mái như đại khối băng.

“câm miệng, phiền toái nữa, ta giết ngươi” lại uy hiếp ta, ta nghi ngờ hần trong người có dòng máu khủng bố a, mở miệng đòi giết ngươi.

“ngươi hay a, đều nói đại khối băng giết người như ma, chính là ta chưa thấy hần giết người qua, mà ngươi, động cái liền đem ta dọa giết?” hần so với đại

khối băng càng giống giáo chủ ma giáo hơn.

“không cần đem ta so sánh cùng hần”

Ta liếc hần một cái: “ta đem các ngươi so sánh, đâu có, ta so sánh ngươi với hần chính là sỉ nhục hần”

“tùy tiện, ngươi nói thế nào liền thế” quả nhiên bệnh thần kinh.

“ta nói cho ngươi, tốt nhất tìm xe ngựa cho ta, ngươi ôm ta như vậy, tổn hại danh tiết của ta” cổ đại nam nữ thụ thụ bất tương thân, đừng ôm ta như thế.

“ngươi lại còn để ý danh tiết?” hiện tại tất cả mọi người đều biết ta cùng đại khối băng có quan hệ, vừa mới nháo một ngày, thực là nổi tiếng.

“có cái gì ngượng ngùng? Ta cùng đại khối băng là trong sạch, chút quan hệ đều không có” chính là, bất quá hần sẽ không tin.

“phải không?” bệnh thần kinh thô lỗ đem ta vút lại trên cổ, nhanh chóng động thủ kéo tay áo ta, nhìn thoáng qua, cười lạnh: “cái này kêu trọng sạch”

Ta bị hần cầm tay đến đau, mắng: “bồn cô nương chính là hoàng hoa khuê nữ, không chuẩn xem”

“ngươi nói thế nào?”

“ngươi đem ta vút trên đất, lại bẻ tay ta, bây giờ vũ nhục ta, có ý tứ gì?” ta phi thường không vừa lòng nhìn hần. Hần liếc ta một cái:

“thủ cung sa đều không có, vậy mà dám nói hoàng hoa khuê nữ”

Ông trời, ta bị ông cho quả mìn vào đầu nè? Thủ cung sa? Ta là xuyên việt nữ nhân, không phải cổ đại nữ nhân, thế nào có thủ cung sa? Xong rồi, ta chết cũng không rửa được oan này! Nhưng ta không phục nói:

“ta vốn không có!”

Hần ngấm nghĩa ta, nghi ngờ nói: “nữ nhân nhà nào không có?”

...ta không biết nói gì.

Từ từ, ngày đó, cùng đại khối băng ở sơn động, buổi sáng, hần chính là nhìn cánh tay ta một chút. Ta ngất, hần sẽ không coi thủ cung sa đi? Sau đó ta đứng lên vì chân đau không đi được, hần hỏi có phải hần làm đau ta. Lúc ấy ta nghĩ hần nói chân, sẽ không chỉ cái kia đi, ta còn ngốc nói chính hần làm ta đau... quá không được, sau đó, hần ngày càng ôn nhu. Hơn nữa, sau đó hần thấy váy ta vương máu, càng thêm nhận định ngày đó chúng ta có xảy ra chuyện. Hiểu lầm, hiểu lầm lớn quá.

Nếu ta là nam nhân, tỉnh lại phát giác quần áo hỗn độn, còn cùng một nữ tử quần áo rách nát ngủ bên cạnh, nhưng lại ôn nhu cùng nhau. Chính mình phát giác nàng kia còn vương mết máu, nhất định sẽ cho rằng xảy ra chuyện gì? Hơn nữa sau lại nói năng lung tung, đương nhiên sẽ nghĩ lung tung. Quá không được bệnh thần kinh nói ta là nữ nhân của hần, xong rồi, như thế nào giải thích? Ta lúc ấy tựa hồ đã nhận, thế nào giải thích hần sẽ không tin tưởng, sẽ nghĩ ta gạt hần. Tổng không thể đem chính mình cho hần thực nghiệm một chút!

Ta thực hồ thẹn cúi đầu, nói không nên lời. Kì thật ta suy nghĩ cuối cùng làm sao bây giờ, quên đi, không nghĩ, ta sớm phải quay về hiện đại, nghĩ nhiều một óc. Bệnh thần kinh thấy ta im lặng, lạnh lùng nói: “hoàn hảo, ngươi còn là cô nương sao?”

Ta trừng mắt liếc hần một cái, hừ lạnh không nói. Ta hiện tại có trăm miệng cũng không biện giải được, nói cái gì cũng là gạt người. Kì thật, ta giờ phúc này còn có suy nghĩ khác, chính là kiểm của bệnh thần kinh.

Ta không chú ý, cùng bệnh thần kinh dây dưa một hồi, thái dương đã thấp nơi cuối trời. Vốn tưởng rằng phải ăn ngủ hoang dã, thực may mắn phát hiện một thôn trang nhỏ. Thôn trang có một cái quán trà, hiện giờ chính cùng bệnh thần kinh nghỉ ngơi ở đó.

Ta trừng mắt lườm bệnh thần kinh: “ngươi bệnh thần kinh, đem ta mang đến địa phương này” ta không thích mì phở, hôm nay đói bụng vẫn phải ăn, vẫn là đại khối băng hảo a.

Bệnh thần kinh nói: “đi bách hiểu đường đâu phải chỉ có một con đường, theo ta đi thì liền đi đường này”

“ăn, ăn đi, đồ ăn đến rồi” đại thẩm đem đồ ăn đặt trước mặt bệnh thần kinh. Bệnh thần kinh liếc mắt một cái, lại đẩy qua ta nói: “đói ăn trước đi” ách, biểu hiện hiếm có nha.

“không cần ngươi giả hảo tâm, có phải sợ trong đây có độc mới mượn ta thử độc”

“đừng cãi nữa nào, đói liền ăn đi, tiểu phu nhân, ngươi xem tướng công đối với ngươi tốt vậy, vợ chồng tranh cãi không cần để ở trong lòng” ách, chúng ta là vợ chồng sao?

“chúng ta không phải vợ chồng” ta cùng bệnh thần kinh hai miệng một ngôn nói.

Đại thẩm cười: “còn chưa có thành thân đi” ách, cũng không phải là tình nhân. Ta liếc mắt bệnh thần kinh, giận nói: “hần? Không xứng”

“Mộ Dung Ý Vân, đừng khinh người quá đáng” cũng không biết ai khinh ai?

Ta vỗ bàn một cái đến đất tay, cả giận nói: “ngươi hôm trước hù ta, hiện tại ta bị thế gian chê cười, ta thế nào không thể mắng ngươi?cẩn thận ta bảo đại khối băng giết ngươi!”

Đại thẩm vội kéo ta: “cô nương, đừng giận”

Bệnh thần kinh cũng không cam yếu thế: “ngươi nghĩ rằng ta sợ hấn? Ngươi nói Mục Hàn, nếu muốn tìm ta khiêu chiến, Giang mỗ phụng bồi” nói xong xoay người bước đi. Uy, trả tiền a, vô lại.

Ta xông lên, lớn tiếng nói: “cút đi, về sau đừng để ta thấy ngươi:

“Mộ Dung cô nương, nghĩ muốn bắt ngươi không ít người” uy hiếp ta, ta không sợ.

“ta phải sợ họ sao” nói xong đem thức ăn trên bàn ngẫu nhiên ăn, ăn no mới có sức chạy.

Đại thẩm ngồi đối diện cười nói: “bình tĩnh”

“đại thẩm, người không biết hấn quá đáng ra sao, chưa bái đường liền hù ta, ta mắng hấn là còn tiện nghi cho hấn” ta vừa ăn, vừa hàm hồ trả lời. Đại thẩm hảo tâm nói

“ngươi nhìn bề ngoài chắc là tiểu thư gia thế, ra ngoài không phải đơn giản, ngươi phải cẩn thận”

Ta nghe chỉ cười, ta là Nguyệt Quang, ta sợ ai? Ta nhìn sắc trời, thật không có ý tứ nói:

“đại thẩm, hiện tại tối rồi, ta có thể tá túc nhà người 1 đêm?” nói xong đưa ra một khối bạc: “cho thẩm”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Đại thẩm đem bạc ta thu lại: “khắc gì cái gì, chỉ cần ngươi không chê thì liền ở lại”

Đại thẩm vẫn là người tốt, cho ta phòng ở, lại cho ta đồ ăn. Phòng tuy nhỏ nhưng sạch sẽ, đồ ăn tuy đơn giản nhưng thanh đạm.

Ăn cơm xong, ta liền lấy bồn nước tẩy sơ một chút. Phấn trên mặt đều phải dùng cân mà tính, trang điểm nhiều cũng không phải dễ chịu. Mới vừa đem mặt tẩy trong nước, lại nghe đại thẩm kêu một tiếng, ta mặt vẫn ước đảm, lao ra ngoài. Trong sân nhỏ tự nhiên có 6 người không rõ lai lịch. Mỗi người trong tay đều cầm binh khí, xem cách ăn mặc là người giang hồ. Đại thẩm sắc mặt trắng bệch chạy đến bên ta nói: “bọn hấn là cường đạo?”

Ta lạnh lùng liếc mắt bọn hấn nói:” các vị có việc gì, không cần dọa đến người khác”

Một kẻ trong đi đầu tới, ôm quyền nói: “Mộ Dung cô nương, chúng ta phụng mệnh tôn chỉ đem ngươi về” thiết, lại tham võ công nhà ta? Ta tao nhả cười: “bằng các ngươi?” trông lòng sớm đã đỏ mồm hôi, ta hiện tại chân bị thương, lấy một địch 6? Ta cười, tất cả 6 người lập tức lùi từng bước, đối phương vẫn là có chút e ngại. Dù sao trong giang hồ vẫn là có tin đồn võ công của ta cao cường.

Một người thấy đồng bọn lùi thì giận nói: “sợ cái gì, nàng có 1 người, ta có 6, xông lên”

Xong rồi, xong rồi. Thừa dịp bọn hấn chưa động thủ ta cao giọng nói: “ta chỉ có một người nhưng là còn có tứ đại hộ pháp” dọa bọn hấn, phải dọa cho bọn hấn chạy.

“tứ đại hộ pháp?” thanh âm đều thay đổi, ma giáo tứ đại hộ pháp giang hồ đều biết danh nhạ.

“chúng ta, chẳng phải vừa thấy hấn đi rồi sao?”

Hay a, bọn chúng nghĩ bệnh thần kinh là tứ đại hộ pháp, hảo nghĩ.

“ngươi nghĩ Mục Hàn có thể cho ta ở một mình sao?” ta bộ dáng không sao cả, trong lòng vẫn là lo sợ không thôi.

Một người đột nhiên nói: “nếu thực tứ đại hộ pháp ở đây, chúng ta còn sống sao. Bắt nàng, bắt chấp tứ đại hộ pháp” lần này chết thật rồi, sáu nhân oái

phong tiến đến, ta vội lui ra sau, rút trên tóc ra phượng vũ, không chút lưu tình hướng tới bọn hân.

6 người vốn không hề nghĩ đến ta lại có thứ sắc bén như vậy, nhát thời đều bị đã thương. Tây dương kiếm của ta không phải mạo danh, không đem bọn hân cắt thành thịt băm xem như khach khí. 6 người bị thương khi này nhìn ta, đến động cũng không dám.

Ta vỗ tay nói: “đừng nói tứ đại hộ pháp, chỉ mình ta các ngươi cũng không xứng. Ta khuyên các ngươi, trước hỏi thăm ta là ai, nếu động tới ta, ma giáo sẽ không buông tha, anh hoa cung sẽ không, bách hiệu đường sẽ không. Ta Mộ Dung Ý Vân là có cừu tặc báo, các vị bắt ta thì cũng đem ta về nhà đi, có nghĩ sau này ta tìm tới báo thù không? Một khi ta tìm các vị báo thù, e rằng là họa diệt môn”

“ngươi, nghĩ thế nào?”

“không nghĩ thế nào, đừng đem tin ta nói ra ngoài, nếu không, kiếm trên tay ta liền không phải đã thương các ngươi đơn giản như vậy”

Vừa nghe ta nói hết, 6 người so với thỏ còn nhanh hơn đã sớm chuẩn mất. Ta lúc này đỡ đại thẩm dậy nói: “không có việc gì, có ta ở đây, không ai dám làm loạn”

Đại thẩm húp một ngụm khí: “không nghĩ cô nương cũng là đại nhân vật”

“cái gì đại nhân vật tiểu nhân vật, chỉ là một tiểu thư bình thường thôi” ta nhìn lại trên người vương chút máu nói: “đại thẩm, có thể lấy cho ta một bồn nước không, ta nghĩ muốn tắm”

“có, được rồi, ra lấy cho cô nương” đại thẩm sắc mặt vẫn nhợt nhạt, sợ tới mức run rẩy.

Ta tự mình ngâm trong nước ấm, tẩy nhanh những vết máu còn vương trên người, trên mặt vẫn là nhoa nhuec phấn, vừa rồi còn chưa có rửa sạch cộng thêm nước vào trông không khác gì diễn viên hí kịch.

“ngươi không có việc gì đi” bên ngoài đột nhiên truyền vào một thanh âm

“ngươi không phải rút rồi sao? Muốn về tìm chết à. Bỏ tiểu thư vừa rồi chút nữa bị giết, cũng không cần ngươi quan tâm. Nghĩ bỏ tiểu thư dễ bắt nạt à? Cút cho ta, không nghĩ thấy ngươi” thanh âm chán ghét đó đương nhiên là bệnh thần kinh, hân nghĩ hân là ai, muốn đi thì đi, muốn đến lại đến. Vừa rồi có đánh nhau thì không thấy, đánh vừa xong hân liền xuất hiện. Nếu đại khối băng, căn bản sẽ không cho ta cơ hội ra tay.

“ngươi... không nói đạo lý” có thể nhận ra hân đang là phẫn nộ. Ta hừ lạnh

“ngươi từng nghe giang hồ đồn đại chưa? Mộ Dung Ý Vân là nữ nhân nói đạo lý sao? Ngươi lại là người nghe được đạo lý sao? Ta chính là chán ghét ngươi, chính muốn mắng ngươi, không phục? Có bốn sự giết ta!” ta hừ hừ tiếp tục mắng, nếu không phải tại sao chửi là hân thì ta có thể lâm vào tình cảnh này sao?

“Mộ Dung Ý Vân, ngươi thực không thể nói lý, ta khi trước hù ngươi là đúng” hân còn nói có đạo lý, hù ta, hay hay. Ta giận đến mức hét lên: “đi chết đi, nếu ngươi không phải vô công vô việc đi đòi cưới ta, ta lại phải tới nhà ngươi sao? Từ đầu chí cuối tất cả là do ngươi, ngươi muốn cưới ta, rồi trước mặt thiên hạ hù ta, ta vì cái gì phải nể mặt ngươi, vì cái gì phải nói lý với ngươi? Ngươi không yêu ta lại tùy tiện muốn cưới ta, rồi một câu là hù ta! Ta Mộ Dung Ý Vân tuy là nhược nữ nhưng không phải dễ ức hiếp!” kết quả ngày hôm nay tất cả đều vì hân ban tặng, hân còn dám nói? Bị ta nói một trận, bệnh thần kinh cũng không biết nói thế nào, có thể hân thực sự hiểu chính mình gây họa, cuối cùng nói một câu:

“tắm rửa xong đi ăn điểm tâm”

“ăn no, ngươi không phải muốn ta ăn đến chết?”

Bệnh thần kinh giận quá mất khôn mắng: “Mộ Dung Ý Vân, ngươi vì cái gì cứ phản đối ta? Ta là sợ ngươi đói chết mua cho ngươi chút đồ ăn” mua cho ta đồ ăn, vì cái gì không nói một tiếng? Sợ ta đói chết mà không nghĩ tới ta có thể bị giết chết?

“ngươi có đầu óc chút đi, muốn mua đồ ăn? Chẳng lẽ không biết trời đã tối? Ở địa phương này ngươi mua được đồ ăn gì, ta lại không ngu ngốc ngồi đây chịu đói?” tìm cơ cũng không tốt. Cãi với hân một hồi, ta cũng bớt giận, tắm cũng đã lâu, ta dậy mặc quần áo, ngồi trong phòng soi gương chải đầu, bắt quá không quên cùng bệnh thần kinh cãi nhau.

“bệnh thần kinh, ta cảnh cáo ngươi, không cần nghĩ ta ngu ngốc, ngươi biết vì cái gì ta phải tắm rửa không?” ta nói giết người vương máu dọa từ hân.

Bệnh thần kinh thân nhiên nói: “vừa rồi có vài người bại hoại muốn bắt ngươi, bị ngươi đánh chạy”

“hừ, hay à, bọn họ đến bắt ta thì là bại hoại, ngươi cũng là bắt ta lại là quân tử. Đừng nghĩ ta không có ngươi bên cạnh thì không sống nổi, chỉ cần không phải thập đại cao thủ, ta vẫn là không sợ ai đâu. Ai dám khi dễ ta, Mộ Dung Ý Vân sau này nhất định báo thù”

“tắm xong chưa?” hân chuyển cái đề tài.

“xong rồi” vốn ta đã tắm xong từ hồi nãy, thuận miệng đáp. Vừa dứt lời, nghe được tiếng mở cửa, không xong, ta hiện tại không có hóa trang, trên mặt không có chút phấn bị hân thấy liền xong. Ta liền vội chạy lên giường, đem chăn đắp lên mặt nói: “ngươi thực sự bệnh thần kinh, ta còn không có mặc quần áo, ngươi không nói một tiếng liền đi báo, nghĩ muốn làm gì?”

Chương 33

“xin lỗi” bệnh thần kinh cũng là kinh ngạc cùng xấu hổ, chạy nhanh ra ngoài, thuận tay đóng cửa. Máy mẫn ta chạy nhanh, nếu không thân phận của ta liền bị lộ tẩy. Ta vội chạy đến bàn trang điểm dùng sức chà phấn lên mặt. Thẳng đến khi mặt cảm thấy nặng mới thở dài một hơi.

“mặc xong chưa?” bệnh thần kinh có vẻ thích phá hư tâm tình của ta.

“nam nữ thụ thụ bất thân, hiện tại ta phải ngủ, ngày mai ngươi lại đến” bình thường mà nói ta là không dễ yên, nhưng là hiện tại ta đã muốn ngủ, không cần dây dưa với hắn.

Nửa đêm, ta đang còn mơ màng, đột nhiên nghe một loạt tiếng bước chân. Gần đây nhiều người muốn bắt ta khiến ta cảnh giác đề cao. Tay lập tức cầm chặt Phượng vũ, lỗ tai rùng lên nghe động tĩnh. Tiếng bước chân dừng, lại cảm giác có hương khí, chỉ cần ta không phải ngu ngốc liền biết là mê dược. Không có biện pháp, ta vội lấy chặn bịt mũi. Tiếp theo là thanh âm mở cửa, những người này thực sự nghĩ ta ngủ giống lợn sao?

“các ngươi làm gì?” một tiếng gầm giận dữ truyền tiến vào lỗ tai của ta, bệnh thần kinh? Hắn xuất hiện định làm anh hùng cứu mỹ nhân? Hắn không xứng.

“Giang...trang chủ?” một thanh âm kinh ngạc hỏi, bệnh thần kinh sáng khoái đáp:

“đứng tại hạ Giang Tử Ngang”

Một tên khác thấy thế liền nói: “không biết Giang trang chủ ở đây, chúng ta mạo phạm” xem ra bệnh thần kinh vẫn là được người khác nể trọng, có mặt mũi.

“đi đi, đừng để ta tái kiến các ngươi” còn uy hiếp người ta?

“điều này...” mấy người thấy vậy liền không dám đông dài, lập tức rút mất.

“ngươi không sao?” bệnh thần kinh không biết vì cái gì đi đến hỏi ta. Ta tay vẫn cầm phượng Vũ, lại cầm lên tóc, nhẹ nói: “đương nhiên không việc gì, ta còn chuẩn bị đem mấy tên đó đi xử quyết thì ngươi phá hư”

“ngươi ngủ đều như vậy?” bệnh thần kinh nhìn ta, vẻ mặt kinh ngạc, chính là trên mặt ta phấn dày đặc. Ta chính là sợ hắn đột ngột đến, vì thế đặc biệt hóa trang. Ta gật đầu: “đúng, ta thích, ngươi quản sao?”

“dung tục”

Ta liếc mắt hắn một cái: “ngươi mới dung tục, không biết hân thưởng, không có phẩm vị” kì thật ta hiểu rõ bộ dáng này khó coi, nhưng là vẫn mạnh mẽ.

“ngươi nghĩ đem lớp trang điểm kia tẩy đi, mặt không chừng xinh đẹp hơn?” bệnh thần kinh, ta đương nhiên hiểu rõ, không cần ngươi giáo huấn.

Ta lại ngồi lên trên giường, đắp chăn lại nói: “ta đã muốn đi ngủ, đi ra ngoài đi, ngươi không phải muốn phi lễ?”

Bệnh thần kinh nghe thế thì rút ra một bình dược đưa ta

“cái gì vậy?”

“chân ngươi bị thương, bôi thuốc này nhanh khỏi” chân của ta vẫn là chưa lành, lần này tính hắn có lương tâm.

“ách, nếu đúng ngươi quan tâm ta, giúp ta xoa thuốc đi”

Bệnh thần kinh liếc mắt một cái, ngồi ở mép giường, thanh kiếm cũng đặt bên phải. Ánh mắt của ta lập tức bị thanh kiếm làm chú ý, thế nào thực nghiệm đây?

“đưa chân ra” hắn nói kéo ra khỏi trầm tư.

Bệnh thần kinh hiện giờ ngồi đối diện, yên lặng giúp ta thoa thuốc.

“uy, ngươi nghĩ muốn ta đau chết à?” chân ta vốn là không đau lắm, nhưng là cùng hắn nói chuyện có thể đã thành thói quen. Bệnh thần kinh nói:

“hắn một chút”

“chính ngươi ngốc lại bảo ta nhẫn? Ngươi có thể không?” đại khối băng bảo ta nhẫn ta tuyệt đối cảm miệng, nhưng đây là bệnh thần kinh.

“ta thực sự rất nhẹ tay” hần hiếm khi nhẹ như vậy, thực sự khó được.

“ai yêu” hăng còn đang khen hần thì chân ta đau đến nhủu mày nhăn mặt.

Bệnh thần kinh ôn hòa nói: “đau thì nhanh khỏi” ách, kì thật ngươi cũng không tồi đi, hay là hôm nay phát sốt, đối tốt với ta như thế? Ta lại hoài nghi hần có ý đồ? Ta vừa định nói chuyện, bệnh thần kinh kêu to một tiếng

“cẩn thận”

Lập tức ta bị đẩy ngã. Chúng ta vốn là đang đối diện, thế nào sao ta lại hôn hần miệng... ta dùng sức đẩy ra.

“dám khinh bạc ta, đi chết?”

Bệnh thần kinh bị ta đẩy, cư nhiên lùi sau 2 bước, sắc mặt trắng nhợt, dùng sức cắn răng, máu theo khóe miệng chảy xuống. Ta ngu ngốc cũng biết hần đang bị thương, hơn nữa là vì chân cho ta mà bị thương. Ta vừa mới định nói, hần đã xoay người, ta chính là nhìn rõ một thanh dao găm cắm sâu sau lưng hần. Ta vội nhìn theo hướng cửa, lập tức thấy 2 người, một kẻ thần hình cao lớn, một kẻ diện mạo hung thần ác sát. Mắt trái đều là bị lại, tựa như độc nhàn long. Một người trong tay cầm đao, một người là dùng lưu tinh chùy. Đao nhân cười ha ha nói: “Giang Từ Ngang, mắt của ngươi ngày càng kém”

Bệnh thần kinh cười lạnh: “lại là các ngươi, bại hoại”

Kẻ cầm lưu tinh chùy cũng thô lỗ cười: “Giang Từ Ngang, không nghĩ đến, nữ nhân thô tục này lại có thể hại đến ngươi” lấy võ công của bệnh thần kinh mà xét, hần bị ám khí đánh trúng là không thể đi, nhưng là vì đẩy ta lên mới bị thương, cư nhiên dùng thân thể cản, ta thật không hiểu phải nói cái gì? Không phải hần rất chán ghét ta sao? Vì cái gì phải làm như vậy? Đại khối băng vì ta bị rấn cản, ta sẽ cảm động, còn bệnh thần kinh vì ta chắn ám khí, ta có cảm động không? Ta không phải làm từ sắt đá, ta cũng có tâm, cũng có tình, cho dù trước kia cừu oán hần, nhưng là lần này thực sự nợ hần một món, ta không cảm động đều không được.

Bệnh thần kinh lúc này cười lạnh: “cho dù ta còn nữa cái mạng, ta cũng đủ sức đem các ngươi chết chung”

Kẻ cầm lưu tinh chùy liền tiến lên, chỉ vào bệnh thần kinh cười nói: “Giang Từ Ngang, 3 năm trước ngươi lấy của 2 huynh đệ ta mỗi người 1 con mắt, hôm nay ngươi hãy lấy mạng đền đi” bệnh thần kinh, bảo ngươi điên liền điên, sao không giết chết đi loại bại hoại này, chỉ lấy một mắt của chúng, hiện giờ đi họa?

“ha ha, ngươi yên tâm, ngươi chết đi, chúng ta đem nữ nhân này tặng cho ngươi chết chung, nếu không nhờ ả chúng ta cũng không có cơ hội hôm nay” đao khách kia đắc ý cười, tựa hồ bệnh thần kinh đã là người chết rồi vậy. Bệnh thần kinh dùng ngữ khí nguy hiểm nói: “động đến nàng, ta sợ các ngươi chết không toàn thây”

Một tên nghe thế ha ha cười nói: “xem nàng như vậy chắc là một kĩ nữ...”

Ta nào chịu để yên mắt: “mẹ ngươi mới là kĩ nữ, động đến ta thử xem, ta diệt toàn gia”

Nghe khẩu khí ta lớn thế, 2 tên kia cũng không dám coi thường hỏi:

“ngươi là ai?”

Ta khinh miệt liếc mắt nói: “2 ngươi lại là ai? Có gan báo danh, ta không cùng vô danh tiểu tốt tranh chấp” hiện tại bệnh thần kinh bị thuônwg, ta cũng không nghĩ có thể đánh lại 2 người này, nếu đã vậy liền nói, nói cho 2 tên đó chết thì thôi.

Đao nhân kia cười ha ha nói: “chúng ta tây bắc song hồ, ta gọi tôn họ, hần là đệ ta gọi tôn báo” nói xong rồi, nhanh vậy, ta liền từ. Ta vốn nghĩ, đến cùng 2 kẻ này chỉ là tam lưu nhân vật, nhưng là 2 người này không phải tam lưu mà là nhất lưu. Theo bách hiệu đường anh hùng phổ ghi lại, 2 người này đều là nhất lưu cao thủ. Trước mắt 2 người đồng tề danh xếp thứ 15 trong hàng ngũ cao thủ, nếu không phải bọn hần đều làm điều ác, lại không có thể lực hậu thuẫn, có lẽ đã được xếp trong 10 người. Xem ra 2 tên bại hoại này là đến tìm bệnh thần kinh, như vậy nhất định không chết không thôi. Lần này, làm sao bây giờ? Nếu hần không chắn cho ta ám khí sẽ không bị thương.

Ta cười lạnh: “nguyên lai là 2 kẻ các ngươi”

“rốt cuộc ngươi là ai?” Tôn Báo khó chịu nói. Hần vừa hỏi ta cũng do dự, ta nên nói tên gì? Mộ Dung Ý Vân, hiện tại mọi người đều biết ta là nữ nhân của đại khối băng, lại ở đây cùng bệnh thần kinh thì thật không ổn, mặt mũi đại khối băng ta không thể bôi nhọ. Nguyệt Quang? Nếu thế không phải bệnh thần kinh biết rõ thân phận của ta.

“không cần biết ta là ai” ta đành hàm hồ nói. Tôn hồ thấy ta một chút để mắt cũng không có, giận dữ nói:

“ngươi... cuối cùng là ai?”

Ta không thèm để ý, đem phượng vũ cầm trong tay, chậm rãi đi đến cạnh bệnh thần kinh, nói nhỏ: “làm sao bây giờ?”

Bệnh thần kinh thấp giọng nói: “trong dao găm có độc, ta hiện tại không thể bảo hộ ngươi. Ta nghĩ bám trụ bọn hắn, ngươi mau đi. Nói cho Nguyệt Quang, ta thực sự thích nàng. Ta cũng không như nàng nghĩ hoa tâm, cưới ngươi là có dụng tâm khác. Lạc Lạc thích ta, nhưng ta không có để ý nàng, cho nên, ta chỉ thích mình Nguyệt Quang. Nhất định phải nói cho Nguyệt Quang, nàng là người đầu tiên ta yêu” ta một chút im lặng, thời điểm này còn nhớ Nguyệt Quang?

“ngươi cưới ta vì mục đích gì?” ta vội chuyển cái đề tài, vấn đề này cũng cần rõ ràng.

“nếu ta còn sống, liền nói cho ngươi” thanh âm hắn nói đã mạnh mẽ hơn nữa.

“vì cái gì cứu ta?”

“bởi vì ngươi là muối muối của Nguyệt Quang, ta không thể để ngươi bị thương tổn”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

“uy, các ngươi nói cái gì?” Tôn Báo hiển nhiên không đủ kiên nhẫn.

“ngươi không phải nói nhiều vô nghĩa, không phải đánh nhau sao? Đến đi” mấy người này, thật làm ta không thích.

“được, lão tử đem 2 ngươi đồng quy vu tận” Tôn Báo nói xong, lưu tinh chùy lập tức vung tới, bệnh thần kinh ôm lấy eo ta, cực nhanh lộn một cái né tránh. Tôn hồ thấy vậy cười nói:

“Giang tử ngang, ngươi đến chết còn ôm nữ nhân, thực phong lưu a”

Ta dùng Phượng Vũ chỉ vào mặt hắn, lạnh như băng nói: “Tôn Hồ, miệng sạch sẽ chút”

Bệnh thần kinh ở bên tai ta thấp giọng: “ta giữ chân bọn hắn, ngươi nhân cơ hội rời đi” lấy tính cách của ta bảo ta rời đi. Giờ khắc này bảo ta bỏ hắn mà đi, ta không làm được.

“không được, đi thì đi chung” nói xong ta nắm chặt kiếm trong tay: “ta cùng bọn hắn đánh, ngươi tìm cơ hội điểm huyết” ta rất muốn nói hắn ta không biết điểm huyết, nhưng là nói không ra.

“không được, bọn hắn 2 người võ công cực cao, mình ngươi không phải đối thủ, ta không thể cho ngươi mạo hiểm” vốn hắn ôm ta, lại đổi thành ta diu hắn. Ta cảm giác được, hắn đi cũng không ổn, thân dựa vào người ta. Ta đột nhiên muốn biết, đại khối băng thấy chúng ta như vậy, liệu có tức giận? Nghĩ đến đại khối băng là ta lại muốn đẩy ra.

“các ngươi nói xong?” Tôn hồ kiên nhẫn có hạn, nhưng không dám vọng động nói. Bệnh thần kinh dù sao là thiên hạ đệ ngũ, hơn nữa ta lại lịch không rõ một nữ nhân siêu cấp “cuồng vọng”. Ta chính là tự an ủi, ai! Nghĩ muốn ta trực tiếp giao đấu cùng cao thủ, ở cổ đại ta so với một tiểu đồng võ công cũng không bằng a.

“Y Vân, đi” bệnh thần kinh đột nhiên đem ta đẩy, nhảy vào 2 tên kia, kiếm xuất như chớp. Thấy ta ngơ ngác, bệnh thần kinh còn nhắc: “Ý Vân, nói cho Nguyệt Quang, ta thích nàng”

“bệnh thần kinh, ngươi thực nghĩ ta không có nghĩa khí sao? Lời này chính mình nói” ta cầm phượng vũ, nghĩ muốn tham chiến lại là không dám.

“ha, nữ nhân của ngươi kêu ngươi bệnh thần kinh, ha ha” Tôn báo không nhịn được cười to.

“cười cái gì? Cười tiếp ta cắt lưỡi” trên thế giới thế nào có người nhảm chán như vậy?

“có ý tứ, ta trước hết giết nữ nhân kia” nói thực, lại cười rộ lên.

Ta hận nhất kẻ vũ nhục ta, kiếm đã không kìm được, xuất chiêu! Bọn hắn võ công đều là cương, ta liền lấy nhu khắc cương. Nếu luận nhu, thiên hạ tối nhu chính là Thái cực. Thái cực kiếm ta lại không hiểu lắm, nếu không phải trong tay phượng vũ, ta e sớm đã đi đời. Ta còn đang khó khăn, cánh tay chợt nhói, Tôn hồ đã chém vào tay ta một đao. Một trận đau đớn kịch liệt, máu đỏ tuôn ra nhuộm thấm tay áo. Bệnh thần kinh cũng bởi vì thể lực không đủ, bị Tôn báo đánh cho lùi lại liên tục. Ta liếc một cái, lưng áo của bệnh thần kinh đã máu ướt đầm đìa, xem ra hắn không trì được lâu. Hai kẻ này, hôm nào ta bảo Vũ Mị chinh bọn hắn, cái gì kêu là độc...

Tay trái bị thương, ta cực độ bức tức, đem Tây duongwng kiếm sử ra, kiếm hoa cực nhanh. Tôn Hồ dùng đao chính là chậm, ta lấy nhanh khắc chậm, lập tức hấn luồng cuồng tay chân, lại sợ Phurong vũ sắc bén không dám ngạnh tiếp, cuối cùng bị ta đẩy lui. Ta vừa đẩy lui Tôn hồ, chợt thấy bên kia tôn báo đánh ngã bệnh thần kinh, lưu tinh trụ đã muốn lao tới, ta vội vàng xoay kiếm đâm Tôn Báo. Tôn báo không phải kẻ ngu, thấy kiếm của ta lao tới cũng không ham công vội né tránh.

“đại ca, võ công nữ nhân này thực lợi hại, lại cổ quái vô cùng, ta chưa từng thấy kiếm pháp như vậy, hơn nữa kiếm trong tay ả sắc bén kinh người, thực là thần binh, ta thấy trước tiên phải giải quyết ả . Giang tiểu tử trúng độc, chúng ta chậm rãi thu thập” Tôn hồ liền một tràng hô, Tôn báo cũng đem ta thành mục tiêu duy nhất. 2 cái cao thủ, mình ta đương đầu thực sự khó khăn, đành phải vừa đánh vừa lui. Rõ ràng biết đánh không lại, lại ngạnh chống, dù sao bệnh thần kinh vì ta mà bị thương, ta không thể vì mình bỏ mặc hấn. Ta mới 23 tuổi, chẳng nhẽ thực sự chết trong tay 2 cái hấn đần? Ta vốn không có khinh công, càng không có nội lực, chỉ dựa vào binh khí sắc bén mới có thể trụ lại, bất quá, tay ta chảy máu ngày càng tê, chân ta bị thương chưa lành, kiếm ta ngày một chậm. Tôn báo dùng lưu tinh chùy đã tấn công bên phải, ta rất muốn tránh, nhưng rất nhanh Tôn hồ cầm đao chém tới. Lần này xong rồi, ta muốn chết!

“đại khối băng, cứu ta” trong lúc nguy cấp, ta cư nhiên ngu ngốc gọi 1 câu.

Chợt, mặt ta cảm thấy ấm nóng, tiếp theo là hét thảm một tiếng. Một chút ánh trắng phản chiếu lại, thấy bệnh thần kinh chính là đứng trước mặt ta. Hấn lại cản cho ta một đao, bệnh thần kinh cư nhiên chấn đao cho ta? Bệnh thần kinh đứng được một khắc, lập tức ngã xuống, kiếm trong tay rơi xuống đất đánh tang một tiếng, ta thấy thế, lệ không khỏi tuôn trào: “bệnh thần kinh, ngươi không có chết đi?”

Bệnh thần kinh suy yếu cười: “vết thương nhỏ” này không phải nhỏ, mà là thương chết người.

Trên ngực bệnh thần kinh máu tràn tứ phía, máu đã muốn tràn qua tay ta, rồi rỏ xuống cả mặt đất. Nước mắt của ta không khỏi ứa ra: “ngươi không cần chết, về sau ta không mắng ngươi”

“khụ, là ta hại ngươi” thanh âm hấn chợt mỏng, tay vội cầm kiếm chống trên mặt đất.

“nếu ngươi sống, nói cho Nguyệt Quang, ta thích nàng”

“yên tâm, chúng ta 2 người đều sống” ta nói rồi buông hấn, cầm vững phurong vũ, lạnh như băng nhìn 2 tên kia. 2 người này có lẽ bị dọa, không dám tiếp tục động thủ.

“bệnh thần kinh, nhìn”

Nói xong, khoe miệng một tia cười lạnh, lấy tốc độ nhanh nhất tấn công tới. Đầu óc liền nhớ tới sư phụ từng nói, nhanh nhưng cũng có thể nhu. Tây dương kiếm được ta sử dụng hết mức, nhanh đến cả ta cũng khó tin, ánh kiếm loang loáng, trong đầu ta giờ chỉ có một ý niệm, giết chết 2 kẻ kia.

Kiếm quá nhanh, Tôn báo cầm lưu tinh chùy nặng nề nhất thời không thể chống đỡ, đành phải né tránh, nhưng là không né kịp nữa rồi, lập tức bị kiếm của ta cửa vào da thịt, Phurong vũ sắc bén thì không phải bàn, một kiếm liền liềm đến xương.

“a” hấn hét thảm một tiếng, kiếm của ta đã xuyên qua thân thể hấn. Ta dùng sức rút ra, máu lập tức phun tung tóe, Tôn Báo “ách” một tiếng, ngã gục xuống đất.

“đệ” Tôn hồ thần tình hoảng sợ, liên tục lui về sau, không dám nói. Có thể đem giết chết đệ hấn chỉ bằng 1 kiếm, tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường, đương nhiên hấn sợ. Ta lúc này, tay đã run lên , vừa mới dùng lực quá nhiều, bắp tay co rút, chuột rút a, nhưng khoe miệng vẫn cười lạnh: “đến, không phải muốn giết người sao” hấn trên người vốn đã bị ta chém vài chỗ, mà giờ, ta cũng chính là toàn thân đầy máu, trên mặt lại là cười lạnh làm người ta không rét mà run, tôn hồ cảm thấy, hấn từ khi xuất đạo đến giờ chưa từng gặp nữ nhân nào đáng sợ như vậy. Nữ nhân này thoát nhìn diễm tục, hiện tại, trên người phát ra một cỗ sát khí kinh hồn, chính là vô lâm cao thủ. Hấn không khỏi dật mình, trong giang hồ có người như vậy sao? Hấn cảm thấy chính mình sai lầm, vẫn nghĩ nữ nhân này là kĩ nữ, không nghĩ tới sẽ là cao thủ. Hấn cuối cùng vẫn chưa phục hồi:

“ngươi là ai?”

Ta cắn răng, nhìn bệnh thần kinh đã bất tỉnh nhân sự bên kia liền nói: “Nguyệt Quang tiên tử, nhớ, Nguyệt Quang là danh ta, sau này còn có thể đến báo thù”

“Nguyệt Quang tiên tử?” hấn kinh ngạc, “ngươi chính là sư tỉ của Bách hiểu sinh?”

Ta lạnh lùng gât đầu: “ta chính là Nguyệt Quang, vốn từng lập thế một ngày chỉ giết một người, Tôn báo, thông minh thì chạy cho xa, mai ta đến giết ngươi”

“tạ tiên tử tha mạng...” hấn nghe thế tựa như được đại xá, vội vã chạy tới ôm xác Tôn Báo , rất nhanh chạy đi mất.

Vừa thấy hấn khuất dạng, kiếm trong tay ta đã rơi xuống đất, chân cũng vô lực mà khụy xuống. Ta căn bản không muốn buông tha hấn, nhưng là hiện giờ đến đứng còn không vững, chỉ có thể dọa hấn chạy, hấn không chạy ta liền tiêu đời.

Giết người? Việc này cư nhiên sẽ xuất hiện trong ta? Ta chính là người tốt a, vẫn là từ nhỏ tới lớn chỉ biết ăn gà chứ chưa có từng giết gà lần nào? Đương nhiên, kẻ kia đích thực đáng chết, hấn không chết ta liền chết, may mắn đây là giang hồ của cổ đại, nếu ở hiện đại, giết người là tội hình sự. Tôn hồ, hấn còn sống, nhưng là ta không sợ hấn, sau này bảo Thủy Vũ Mị chinh hấn.

Ta nhìn lại trên người, đều là vết máu, rất may ta chỉ là bị thương ở tay. Bất quá vết thương không sâu, đổ máu không nhiều, nhưng bệnh thần kinh, dường như thương thể nặng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Ta vội vã chạy đến chỗ bệnh thần kinh xem thương thể của hắn, vừa động vào hắn thì hắn đã “à” lên một tiếng. Quan sát một hồi, bệnh thần kinh dường như tỉnh lại.

“Ý Vân” vẫn là hỏi ta: “ngươi có bị thương không?”

Ta là kẻ thông minh, biết bệnh thần kinh vẫn còn đổ máu, vội dìu hắn vào giường.

“nhanh nằm trên giường, ta giúp ngươi băng bó” ánh mắt nhìn qua kiếm của hắn, máu theo kiếm chảy xuống, trong lòng chớp mắt trống rỗng, kiếm trong tay hắn cũng không phải Long ngâm. Long ngâm à, ngươi rốt cuộc đáng ở đâu? Bệnh thần kinh lúc này vẫn là hỏi ta:

“cánh tay của ngươi?” thương không sâu, không chết được.

“ta không có thương nặng” nói xong dìu hắn đi tới giường.

“trước hảo bảo quản chính mình” bệnh thần kinh lấy trên người một bình dược nhét vào tay ta, người giang hồ thường xuyên bị thương, vì thế cũng phải mang thuốc bên người.

“ngươi thật đúng bệnh thần kinh” ta ai oán xé áo máu của hắn, miệng húp một ngụm khí. Miệng vết thương của bệnh thần kinh rất sâu, nếu sâu thêm một tấc, liền đâm trúng tim. Không hổ là bệnh thần kinh, cư nhiên có thể đỡ thay ta một đao này, nhân tình cực lớn.

Ta đem áo bỏ ra, nhẹ nhàng lau đi vết máu khô, nhanh tay rắc kim sáng dược trên miệng vết thương. Có thể thấy hắn thực đau, bất quá hắn thủy chung không có hừ một tiếng, vẫn là gất gao cắn răng. May mắn quần áo hắn là lụa thượng hạng, vải dẹt mềm mại. Ta đem vải trên người xé ra, băng bó miệng vết thương cho hắn.

“đem quần áo thoát”

Đừng hiểu lầm, ta không có hứng thú với nam nhân như hắn, ta là nhớ rõ sau lưng hắn còn có ám khí, không cởi quần áo thì băng bó thể nào?

“ngươi làm được không?” rõ ràng nghi ngờ y thuật của ta.

“ta chính là giúp ngươi đem ám khí lấy ra, cần phải bôi lên kim sang dược”

“yên tâm, ta đã đem độc bức ra. Ngươi chỉ cần đem dược phấn rắc ở trên, băng bó một chút là có thể” bệnh thần kinh nói xong, đột nhiên hừ một tiếng, thổng khổ kêu lên. Ta đánh nhắm mắt cắn răng, dùng sức xé mở lưng áo hắn, huyết nhục mờ mờ một mảng, miệng vết thương rất lớn, có thể thấy được hắn đau đớn cỡ nào. Không nghĩ đến bệnh thần kinh lại lợi hại như vậy, ta cùng hai tên kia đánh nhau, hắn là trên lưng có ám khí vẫn có thể đấu đến mức này, ta đối hắn hảo cảm gia tăng chút điểm, bất quá, có thể thấy được lần trước rắn cắn đại khối băng có bao nhiêu độc, hắn là cao thủ tầm cỡ mà cũng ngất lịm tại chỗ, nếu là ta nhất định chết. Thiếu đại khối băng, lại thiếu bệnh thần kinh, ai...!

Hết thấy làm tốt, máu cũng ngừng chảy, ta rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra. Ta nghĩ xử lý vết thương của chính mình, tay ta vẫn còn rỉ máu. Ta ngoài cánh tay bị đao cắt, còn có một vết thương trên vai, phải cởi áo ra. Ta liếc mắt hắn một cái:

“có thể nhắm mắt hay không, ta phải xử lý vết thương”

“yên tâm, ta không nhìn lên” hắn nói xong liền nhắm nghiền mắt, quay mặt vào tường. Dem áo ngoài cởi ra, cánh tay lưu lại một vết thương nhìn mà ghê người, ta là lần đầu bị thương đến mức này, toàn thân đổ mồ hôi.

Kim sang dược đổ lên vết thương, đau đến muốn ứa nước mắt. Không có bông gòn, đành phải xé vấy băng bó. Quần áo đều là vết máu, hơn nữa đều đã rách nát, đã sớm không có cách nào mặc. Ta mở ra trong hành nang, bên trong đều là 2 bộ quần áo màu trắng, vốn để dành làm Nguyệt Quang tiên tử. Ta mặc cũng không được không mặc cũng không xong. Hắn có phát hiện ta là Nguyệt Quang đi? Chủ yếu sẽ không đem ta cùng Nguyệt Quang đánh đồng? Nếu ta mặc quần áo màu trắng, hắn đem ta cùng Nguyệt Quang liên tưởng... ta thân phận bại lộ?

“Ý Vân”

“ân” ta theo bản năng xoay người, bệnh thần kinh cư nhiên nhìn thấy ta, ta là vẫn còn chưa mặc quần áo đâu. Ông trời, ta bị thấy được, ta vội đem chân phủ trước ngực.

“uy, người xem cái gì?”

“thực xin lỗi” hấn nhanh liền đem đầu quay sang.

“ta không có quần áo mặc, làm sao giờ?” còn không mặc, ta không nghĩ trần chuồng chạy lung tung a.

“đại thẩm kia đâu?” hấn nói đến, ta mới nhớ ở đây còn có một đại thẩm, ta giao đầu rồi băng bó một hồi là quên mất một nhân vật đang tồn tại. Vừa rồi đánh nhau như vậy, không dọa chết đại thẩm đi?

“đại thẩm” ta lớn tiếng kêu, hướng phòng nàng chạy nhanh tới.

“đại thẩm” ta nhìn thấy nàng ngã trên mặt đất liền hoảng sợ.

“đại thẩm, tỉnh?” ta dùng sức ấn nhâm trung.

“khụ. . .” đại thẩm rớt cuộc tỉnh, mở to mắt nhìn ta.

“cô nương” xem ra, nàng không có chuyện gì, chỉ là bị dọa ngất. Nàng tựa vào giường đứng lên, thấy ta một thân toàn máu kinh hoàng nói: “cô nương, người làm sao?”

Ta cười nói: “không có gì, đại thẩm, có thể cho ta mượn y phục?”

Nàng thấy thế liền nói: “chúng ta nghèo, sợ quần áo không thể để người mặc”

“chỉ cần có mặc là có thể”

“cô nương, ta đã là lão bà rồi, quần áo của ta người mặc thế nào a”

“không sao, cứ lấy cho ta một bộ quần áo đi, mặc là được”

“thôi được”

Nàng nói rồi đi ra khỏi phòng, ta liền lấy bồn nước lạnh tẩy sạch thân thể. Huyết tinh hương vị thực khó chịu, không biết khi nào ta đã biết được mùi vị của huyết tinh? Đem phượng vũ bắt đầu mở ra, đặt ở trong nước, chậm rãi thanh tẩy. Phượng Vũ, thoát nhìn là một cây trầm bình thường. Ai biết nó có thể đoạt mạng người? Tẩy đi huyết tinh, một lần nữa cắm lại trên tóc. Tẩy sạch vết máu toàn thân, ta lại tìm cái gương, trát lên mặt đầy phấn. Đeo lên kính mắt, trong gương chính là một cái nữ nhân ngu ngốc, ta không khỏi cười ra tiếng. Đủ ngốc, quái không được giảng hồ truyền thuyết nói ta dung tục?

Bệnh thần kinh đã tìm đến, hấn đến thì đại thẩm đã ngủ, đương nhiên không thể an bài cho hấn. Ta phỏng chừng hấn muốn bảo hộ ta. Cẩn thận ngẫm lại, trong lòng còn có vài phần cảm động, hiện tại bệnh thần kinh ngủ ở cửa phòng của ta, hại ta không thể đi đâu, đành ngồi trong phòng.

Xa xa truyền đến tiếng gà gáy, trời rất nhanh đã sáng rồi.

“tiến vào đi” bệnh thần kinh đột nhiên mở cửa ra, đứng ở phía sau ta, ta hoảng sợ.

“uy, người không có sao đi?”

Bệnh thần kinh cười nói: “có người chiếu cố, thế nào làm sao? “

“đi ngủ đi, ta ở đây thủ cho người” ta cũng biết hấn đêm qua khó nhọc, vẫn là giúp hấn ngủ chút.

“Ý Vân, võ công của người tốt lắm, trước đây, ta nhìn nhầm người” hấn nhìn ta, bộ dạng chân thành. Ta liếc mắt hấn một cái

“thiệt, cái gì nhìn nhầm, quả thực người ánh mắt không tốt”

“người vì cái gì phải trang điểm đậm như vậy?” ta có thể nói cho người lời thật sao? Ta đứng lên, sủy thủ nói:

“người không biết, ta ở nhà một chút địa vị đều không có, cùng nha hoàn không sai biệt lắm, cha coi ta như không khí. Cho nên, ta đem phấn hương trang điểm, để thỏa mãn tâm hư vinh của chính mình. Đối gạt mình rằng mình là đại tiểu thư khuê các, ta là đại tiểu thư” ta nhìn hấn cười cười: “thế nào? Có phải hay không rất dung tục, rất buồn cười?”

“ta là trang chủ thiên kiếm sơn trang, người ngày đó có thể làm đương gia chủ mẫu, vì cái gì không muốn?”

“ta không phải loại nữ nhân thiếu đầu óc, ta biết người muốn cưới ta đều có dụng tâm. Gả cho người, chẳng qua giúp người có lợi, hoặc là vì trả thù, có hạnh phúc sao?”

Ta khoe miệng một mặt cười.

“ngươi thật thông minh”

Ta khẽ lắc đầu: “không, ta một chút thông minh cũng không có. Nếu thông minh, sẽ không bị ngươi biến thành thân bại danh liệt”

Hắn mang theo xin lỗi nói: “thực xin lỗi” hắn cũng thiệt tình xin lỗi ta? Ta cười khỏ “không có gì, thực ra ta chính mình có vấn đề. Vì không lấy chồng, ta cũng vô cùng khổ sở. Có ý bại hư thanh danh của mình, hiện tại mọi người đều nghĩ ta cùng đại khối băng.”

“các ngươi thực sự không có gì?” hắn làm như không tin.

“mẹ ta chết sớm, ta căn bản không có thủ cung sa, nếu ngươi hiểu lắm, ta cũng không cách nào nói rõ”

“Ý Vân, quần áo của ngươi bị hư hại như vậy, làm sao mặc?” hắn thấy một mảng quần áo đầy vết máu, có ý xoay cái đề tài.

“ta hiện không có quần áo, sáng rồi nói sau” ta đứng lên “đi vào, đừng đụng vào miệng vết thương”

“ý vân, ngươi vì cái gì giả mạo Nguyệt Quang?” giống lúc trước giữ Nguyệt Quang giống nhau, giữ chặt tay áo của ta.

Chương: bộ mặt thực

Ta bị bệnh thần kinh hỏi một câu đến giật mình...

Ta trước tới nay đều không có nghĩ bệnh thần kinh có thể tốt với ta. Nhưng là hôm qua hắn thực tốt với ta. Làm cho ta thực không quen. Bệnh thần kinh vết thương thực nghiêm trọng, thường xuyên nhìn hắn cần răng hừ lạnh. Ta từ nhỏ hoành hành bá đạo, cho tới bây giờ không có người đã thương ta. Đây là lần đầu tiên, đối với ta mà nói bị thương tuy nhẹ nhưng khó chịu vô cùng. Điều này phải trách bệnh thần kinh, đương yên đương lành tự nhiên hắn đến làm sao chiếu mệnh của ta, làm ta gặp bao nhiêu xui xẻo, mấy kẻ đó đến không phải vì tìm bệnh thần kinh báo thù sao? Ở nơi thôn dã đường thương hơn 10 ngày, may mắn là ta luôn chặt phân dày đặc, bệnh thần kinh không có nghĩ ngờ thân phận của ta, chính là không ngờ khi đó bệnh thần kinh vẫn là nghe được ta tự xưng Nguyệt Quang, thực là họa tại miệng!

Vết thương của ta đã liền miệng, mà hắn thương thể cũng đỡ hơn phân nửa. Bách hiệu đường đại hội đường quanh co cũng sắp tới gần, chúng ta phải nhanh chút đi tới tổng đường.

Thôn trang cách tổng đường không quá xa, còn có một cái trấn nhỏ, cho nên chúng ta quyết định trước ghé qua trấn tìm đồ ăn, mua ít phân để dành a, mấy hôm chặt phân dày mặt cũng đã làm hộp phân của ta gần hết.

Ăn uống tạm ổn, mua sắm cũng đủ, chúng ta bắt đầu lên đường, bệnh thần kinh kì quái hỏi ta:

“kiếm của ngươi đâu?”

Ta thân nhiên nói: “trong lòng có kiếm là đủ, cao thủ chân chính trong tay không kiếm mà trong lòng cũng không kiếm, ta là người bình thường, cho nên trong tâm có kiếm, trong tay vô kiếm” ta cố ý nói liên thiên đi, mượn mấy lời tiêu thuyết nói ra. Phụng Vũ vẫn là được ta cài trên đầu, 1 cái nam nhân sẽ không chú ý đến cây trâm.

Bệnh thần kinh bất đắc dĩ cười nói: “không có biện pháp, kiếm của ngươi ta chưa thấy, nhưng là sắc bén lắm, từ tay danh gia đi?”

Ta gật đầu: “đích xác”

“là ai chú tạo?”

“son bản tuệ tử” ta thuận miệng đáp.

“cái gì? Son bản... tuệ tử?”

Bệnh thần kinh cực kì kinh ngạc, hắn nhận thức sự phụ ta?

“đúng, ngươi làm sao?”

“ngươi nói chính là Son bản tiền bối, phu nhân của Độc cô Trống trơn tiền bối, nữ chủ nhân thân bình lâu?”

Thân bình lâu là cái gì? Độc cô Trống Tron lại là ai? Sự phụ của ta cùng Độc cô gia thế nào có quan hệ? Ta lắc đầu:

“ta không biết, ta chỉ biết sự phụ tên Son Bản Tuệ Tử”

Bệnh thần kinh xem ta ánh mắt mặt mờ, không hỏi thêm.

“không muốn nói thì thôi”

Chúng ta đến được trấn nhỏ, trên đường rất là náo nhiệt. Nơi nơi đều là người võ lâm, không cần phải nói, tất cả mọi người đều là đến vì đường quanh co vô lâm đại hội. Tuy nhiên còn có hơn nửa tháng mới bắt đầu, nhưng vẫn có rất nhiều nữ hiệp hi vọng ở đường quanh co, có cơ hội gặp được ý trung

nhân.

“hai vị, thực ngại quá, tiểu điểm thực sự không có phòng” đã muốn là căn thứ 4, khách điểm giờ này đã hết nhẵn. Ta nhớ lại trước kia đi thi đại học cũng là thế này. Cuối cùng, tìm hơn nửa buổi mới thấy một cái khách điểm còn trống, chỉ là người đông lắm. Ta có thể đến tiểu ngao giang hồ, nhưng là bệnh thần kinh sẽ phát giác ta là Nguyệt Quang.

Đứng trong khách điểm chật kín người, bệnh thần kinh trên mặt muốn kết băng:

“đêm nay ngoài nơi này không còn chỗ nào sao?”

“vô nghĩa, không nghĩ lưu lại ta không bắt ép người” hần đã thấy lợi hại của ta, sẽ không úy hiếp ta đi.

Hần cười lạnh: “muốn bắt người rất nhiều người, người thực sự không sợ?”

Ta tự phụ cười: “người quên sao? Với võ công của ta, ai động tới được, trừ phi nội trong thập đại cao thủ, ngoài ra ta không ngán ai” kì thật trong lòng vẫn là sợ hãi.

“có lẽ, người thực sự là cao thủ” bệnh thần kinh trầm mặc nửa ngày, cuối cùng phun một câu vô nghĩa.

“cao thủ thì thế nào? Ta nghĩ muốn làm nd Ý Vân bình thường dung tục” ta nói xong, ánh mắt loạn chuyển, căn bản không để ý tới hần.

“sang năm, ngày 3 tháng 8 là võ lâm đại hội, người có thể ở đó tranh đoạt”

Còn nửa năm, khi đó ta còn ở đây hay không vẫn còn khó nói. Ta mặc kệ hần, tùy ý ngắm nghía khắp nơi.

“không tốt, có thập đại cao thủ là đủ rồi, Mộ Dung Ý Vân không muốn tranh cùng. Ai, Hàn làm thiên hạ đệ nhị, lại thế nào? Hần đâu có vui vẻ?” không biết vì sao, đột nhiên trong đầu ta xuất hiện bóng dáng Hàn. Thân nhiên, càng ngày càng mơ hồ, thậm chí đã không rõ tại sao. Chỉ biết, bóng dáng kia vô luận nói thế nào cũng không đi. Bệnh thần kinh chợt sắc mặt biến:

“người kêu hần cái gì?”

Ta lập tức phản ứng, hần kêu ta “Vân Nhi” đã là muốn thân mật, ta cứ nhiên kêu hần “Hàn”. Quái không được, ngoại nhân nghĩ chúng ta có sự gì. Ta làm sao đây? Cứ nhiên thuận miệng một tiếng kêu ra. Ta vội xua đuổi ý tưởng trong đầu, lấy bệnh thần kinh mắng:

“bệnh thần kinh, người không phục? Ta gọi hần “Hàn”, người nghe hần gọi ta Vân nhi?”

“Vân Nhi...” hần kêu một tiếng, tựa hồ giận dữ. Ta nghi hoặc nhìn hần:

“người không phải điên? Người đã muốn hưu ta đi? Kêu thân mật như vậy làm gì? Hơn nữa, ta nhìn người chính là bộ dạng ăn dấm chua”

Bệnh thần kinh liếc mắt một cái: “hần có thể gọi, vì gì ta không thể?”

Ta hừ lạnh: “Vân nhi này chỉ có hần được kêu, người không thể, ta liền không cho người kêu, thế nào?”

Bệnh thần kinh một vẻ giận giận nói: “Ý Vân, về sau ta kêu người như thế”

Đã sớm biết hần điên, ta liếc mắt hần một cái:

“gọi Mộ Dung cô nương, ta và người vô can”

“người là thê tử chưa cưới của ta” bệnh thần kinh đột nhiên nói một câu làm ta nhảy dựng.

“người quên, người đã hưu ta, chúng ta là thù nhân không đội trời chung, còn có, Nguyệt Quang tỉ tính là gì?”

Bệnh thần kinh nghe vậy, ngữ khí hơi nhuễn: “chúng ta đã là bằng hữu, vì sao phải khách khí?”

Bệnh thần kinh, ta cảnh cáo người, ta không phải ngốc tử, căn cứ vào biểu hiện của người, ta sợ là người lại thích ta?

“thực xin lỗi, bệnh thần kinh, ta với người không thể làm bằng hữu”

“không cho người kêu bệnh thần kinh” hần dùng mệnh lệnh nói, làm cho ta càng không thích. Ta đương nhiên nói:

“người chính là bệnh thần kinh”

“gọi tên ta” hần đánh mặt gằn giọng.

“Lạc Lạc, người xem nhiều thứ đẹp vậy?” một nữ mạo nữ tử hồng y cầm một hồng bao kiếm, bên trái còn có một nữ tử hoàng y chính là đang nói chuyện cao hứng/ Hồng y nữ tử phía sau còn có tám thị nữ, không cần phải nói, chính là Cố tiểu thư Cố Mộng Tĩnh. Bên người nữ tử hoàng y chính là

yvv, các nàng thực đúng là chặt vật, đi một đoàn người lại ở chôn đông người, thực có cảm giác ô tô lớn chen chúc ngõ nhỏ nha. Ta cùng các nàng lại vẫn là oan gia ngõ hẹp.

Ta mặc kệ coi như không gặp, đi nhanh qua. Bệnh thần kinh vẫn là theo sau ta, không nghĩ gặp các nàng. Y Lạc Lạc đột nhiên xoay người

“Giang đại ca”

Cố mộng tình cũng xoay người, ôm quyền nói: “Giang trang chủ”

“Cố tiểu thư, sức khỏe tốt đi” bệnh thần kinh cũng khách sáo.

“Mộ Dung Ý Vân” Y Lạc Lạc ngần lẩn không nghĩ ta cùng đi với bệnh thần kinh, kinh ngạc hô lên.

“nàng là Mộ Dung Ý Vân?” Cố Mộng tình nghe thế, nhất thời bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

“Cố tiểu thư, Y tiểu thư, Mộ Dung Ý Vân xin chào” ta cũng phải khách sáo, nhưng là ai cũng nghe ra ta có ngữ khí thực ngạo mạn. Đối với 2 người này một chút hảo cảm đều không có.

Y Lạc Lạc tức giận nhìn ta:

“Mộ Dung Ý Vân đừng có ở đó câu dẫn Giang đại ca”

“vậy sao? Có thể hấn câu dẫn ta” ta nghiêm mặt, một chút khách khí cũng không có.

Cố Mộng tình xem ra còn chút phong độ, thần nhiên nói: “Mộ Dung cô nương, tái kiến”

“đúng vậy, ta còn muốn cảm tạ Cố tiểu thư đem chuyện ta cùng Hàn nói ra với người thiên hạ, tựa như sợ thiên hạ không ai biết vậy. Ta liền phải cảm tạ người” ta khoe miệng phủ một ý cười, nhưng là cười dấu dao, bây giờ ta mới thấu triệt hiểu được ý nghĩa của ba từ “tiểu tàng đao” trong “giang hồ tiểu” là như thế nào.

“không dám, Mộng Tình chúc người cùng Mục giáo chủ đầu bạc răng long” Cố mộng tình bị ta nói xoáy, không dám phát tác cổ mỉm cười.

Bệnh thần kinh sớm không nhẫn nại được, nắm tay ta:

“đi”

Tên này, coi ta là thú cưng sao? Quả thực là kẻ điên.

“Giang đại ca..” Y Lạc Lạc tức đến nhảy dựng lên.

Ta lãnh đạm nói: “các vị, Mộ Dung Ý Vân cáo từ” nói xong xoay người bước đi, không muốn nhìn thêm mấy người đó. “Ý Vân...” bệnh thần kinh ở phía sau gọi, mà ta làm như không nghe thấy. Ta lặng lẽ quay đầu, thấy hấn bị Y Lạc Lạc kéo lại. Lòng ta buồn cười, rốt cuộc thoát khỏi hấn. Ta ở trên đường dạo một vòng, tính toán tìm một chỗ thay y phục, sau đó tìm tiểu ngạo giang hồ tìm tin tức. Kì thật ta muốn biết chính là tin tức của đại khối băng.

Vừa đi qua phát giác một mảnh rừng rậm rạp ngay cạnh trấn nhỏ, nơi đó căn bản không có ai, ta tính toán trốn vào đó thay y phục. Xác định không có ai theo ta, rốt cuộc ta theo đường nhỏ đi vào rừng. Rừng cây rậm rạp, trong đó còn có một dòng suối nhỏ, ta nhanh đem y phục cởi ra, đem thay một thân áo trắng. Tóc liền đơn giản vấn lên giống lần trước đại khối băng làm cho, nhưng quên mất ngọc trên đã đưa cho hấn, đành phải dùng phượng vũ cầm lên. Dòng nước sông tây thật sạch khuôn mặt của mình, kính mắt cũng cất vào túi hành lí. Xoi xuống nước, ta mỉm cười, trong nước một nữ tử tuy không gọi là xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng tính thanh tú. Rốt cuộc khỏi phục bộ mặt thật.

Một lát sau, ta xuất hiện tại tiểu ngạo giang hồ. Xuất ra khỏi bài tử cho chương quây xem, hấn liếc mắt một cái vội hỏi: “tiên tử có gì phân phó?”

Ta thần nhiên nói: “tìm cho ta một phòng thượng hạng”

Chương quây còn chưa có trả lời, chợt nghe người nói:

“bằng cái gì phải cho người phòng thượng hạng?” thanh âm quen thuộc, làm ta dở khóc dở cười. Ta nhìn lại, Y Lạc Lạc, bệnh thần kinh, còn có Cố Mộng Tình. Cố Mộng Tình cười nói: “Mộ Dung cô nương, chúng ta thực hữu duyên” dất, ngày đó nàng thấy ta mặc áo trắng, hơn nữa còn không có

hóa trang, không có kính mắt, thân phận của ta liền bại lộ? Ta hiện tại không có khăn che mặt, ta làm sao bây giờ?

Y Lạc Lạc nghi hoặc nhìn ta: “đây không phải là Nguyệt Quang sao?”

Bệnh thần kinh nhìn ta, vốn từ vui sướng, ánh mắt lập tức chuyển thành đáng sợ, lạnh như băng nói: “ngươi là Nguyệt Quang hay là Ý Vân?” hắn nói xong, ánh mắt nhìn lại về túi hành lý của ta. Tay nài này hắn đã nhìn thấy nhiều lần trên đường đi, sẽ nhận ra ngay. Hắn đương nhiên hoài nghi.

Ta cười lạnh nói: “ngươi nói xem!”

“ngươi rốt cuộc là ai?” hắn hỏi lại một lần.

“Giang trang chủ, hay là ngươi nhớ đến Ý Vân muội muội, cho nên đem ta trở thành nàng?” ánh mắt ta toát ra quang mang nguy hiểm, toàn thân ngạo khí, cùng với bộ dáng xú ngược của Ý Vân hoàn toàn khác biệt. Y Lạc Lạc lại tức giận đứng ra, chắn trước mặt ta nói: “mặc kệ ngươi là ai, không chuẩn cho ngươi cướp Giang đại ca”

Cổ họng Tĩnh thấy nàng xúc động vội can: “Lạc muội, đừng loạn nói”

Ta lạnh lùng nhìn thoáng qua, đối chường quỳ nói: “cho ta một phòng tốt nhất, đem cho ta chút điểm tâm”

“dạ” chường quỳ nói xong bèn chính mình dẫn đường.

“chường quỳ, ta cũng muốn phòng hảo hạng” Y Lạc Lạc nói xong, xuất ra một khối bạc.

Chường quỳ khó xử nói: “cô nương thực xin lỗi, không có phòng hảo hạng”

“vì cái gì nàng có?” Y Lạc Lạc chìa vào ta, tức đến cắn môi bặm lười.

Chường quỳ nói: “Y cô nương, thực xin lỗi, Nguyệt Quang tiên tử là đường chủ tương lai của bách hiệu đường, tiểu ngạo giang hồ tự nhiên có chỗ cho nàng”

“ừ, không được” Y Lạc Lạc, xoay người bước đi, Cổ Mộng tình chạy nhanh theo: “Lạc Lạc, đừng giận”

Bệnh thần kinh có chút không muốn rời đi nói: “chường quỳ, ta cần một phòng gần phòng của Nguyệt Quang” cái gì? Giám thị ta?

“giang đại ca, vì cái gì huynh phải theo hai tí muội đó?” Y Lạc Lạc lời nói đầy cừu thị, nàng nếu biết hai tí muội đều là một, nhất định tức chết.

“chường quỳ, đi thôi” không muốn nhiều lời, nói nhiều liền lỗ mồm. Bệnh thần kinh ở chung với ta lâu như vậy, ta là sợ sợ ý nha. Vẫn là trốn nhanh, không thể để hấn phát giác.

“xin hỏi, Nguyệt Quang cô nương có thấy Ý Vân?” bệnh thần kinh hỏi với theo ta. Ta tiếp tục đi lên lầu, không thèm nhìn lại nói: “không thấy” hấn thực sự là điên, đối với Mộ Dung Ý Vân lại có ý với Nguyệt Quang, đối với Nguyệt Quang lại hỏi Ý Vân. Ai, cùn hấn nói quan hệ thực phiền toái a. hiện tại ta xác định Long ngâm không phải trong tay hấn, về sau không tái gặp.

“Nguyệt Quang, đừng nghĩ ngươi là bách hiệu đường đường chủ ta liền sợ ngươi, nói cho ngươi, ta phải ở đường quanh co trước mặt anh hùng võ lâm đại bại ngươi” Y Lạc Lạc cũng truy lên, dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn ta. Ta một chút biểu tình cũng không có: “gặp được ta, ngươi không hay ho0”, trang bộ mặt này thực mệt a, ta vẫn là thích tính cách thường ngày, chill chill, giận giận giận.

“Nguyệt Quang, ngươi đừng đắc ý” Y Lạc Lạc thực sự là điên, ta cùng nàng không có cừu oán, vì cái gì nàng luôn khó xử ta?

“Nguyệt Quang ta trước nay không biết hai chữ đắc ý viết như thế nào”

Y Lạc Lạc a, Y Lạc Lạc, ngươi đừng cãi nhau với ta nha, công phu võ mồm thì ta chính là thiên hạ vô song, hay muốn tức chết a?

Cổ Mộng Tĩnh thấy Y Lạc Lạc nói cũng không nổi vội nói: “Nguyệt Quang tiên tử, hiện tại trên giang hồ có nhiều người truy tìm Mộ Dung cô nương, ngươi có thể ngồi yên sao?” hỏi nhảm, có ý tứ gì?

Ta cười lạnh: “nàng nếu ngay cả mấy tên bại hoại cũng không đánh lại thì không xứng làm muội muội của ta”

“mấy tên bại hoại thì không sợ, chỉ sợ thiên quân vạn mã, ngươi thực không lo lắng sao?”

Y Lạc Lạc không phục hỏi.

“Nguyệt Quang đích thực có lo lắng, nếu ai dám động đến nàng một đầu ngón tay, Nguyệt Quang khắc cốt ghi tâm, sau này có thù tất báo” nói xong, ta đi vào phòng, một tiếng đóng cửa. Ta cuối cùng nói một câu rất là lớn, nghĩ là nhất định nhiều người nghe thấy. Ngày mai lại phao một cái tin, ai động tới Mộ Dung Ý Vân thì bách hiệu đường liền không bỏ qua, hấn là rất ít người dám tái có chủ ý tới ta. Bất quá kẻ tham võ công nhà Mộ Dung nhiều lắm a... về sau sẽ khó tìm được ngày thái bình.

Ta nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, mắt muốn nhắm lại, tất cả đều là đại khối băng bóng dáng, hoặc lại là bệnh thần kinh. Nghĩ đại khối

băng là bình thường, nhưng là còn có bệnh thần kinh? Chẳng nhẽ ở cùng hần lâu, bệnh thần kinh lây ta bệnh yêu? Thật sự không dám nhắm mắt, nhắm lại liền thấy 2 kẻ đó. Rõ ràng biết bọn hần đều kothể, cố tình không chế lại càng khổ sở, đúng là càng muốn quên thì lại càng nhớ.

“ân...” ta ngồi trên giường, dùng sức chải tóc: “không nghĩ thì không cần nghĩ, không cần nghĩ” đã là đêm khuya, không ngủ được, mai thế nào đi, phiền toái a.

“đại khối băng, nguoi hỗn đản, ta gọi nguoi sao nguoi không bước ra? Nguoi có hay không vẫn đi theo ta a, tức chết ta”

Ngẫm lại tiếp tục mắng: “bệnh thần kinh, nguoi thực sự là kẻ điên, vì cái gì muốn trêu chọc ta đâu? Vì cái gì phải đối ta có ý tứ? biến ta hiện tại tâm thần không tỉnh, đi tìm chết, thống khổ tìm chết”

Lại lần ở trên giường, trước mắt vẫn là 2 cái bóng đáng. Vừa đứng lên, chợt nghe cửa sổ có thanh âm, ông trời, có trộm a? dám ở địa bàn của ta giường oai, có phải không muốn sống?

Ta nhắm mắt vờ ngủ, Phượng Vũ vẫn cầm trong tay, xem hần có thể làm gì. Ta vênh tai nghe thanh, chính là một chút thanh đều không nghe thấy, võ công hảo cao. Hồi lâu động tĩnh vẫn không thấy, ta đang định mở mắt, chợt cảm giác có người đang sờ mặt ta. Ngón tay lạnh lẽo, nhẹ nhàng xẹt qua. Lòng ta run lên, dâm tặc? Hay là đại khối băng? Nghĩ muốn mở to mắt, lại không có dũng khí để mở, hôn, nhẹ nhàng dừng ở trên mặt ta. Ta không tự chủ, hai tay ôm chặt cổ hần:

“đừng rời xa ta”

Kì thật, ta không biết ai, nhưng cảm giác của ta nói với ra rằng đây là đại khối băng. Vốn không nghĩ kinh động hần, nhưng lại nhịn không được, muốn lưu trụ hần. Cảm giác hần toàn thân cứng đờ, hôn cũng dừng lại. Hai tay ta nhẹ buông lỏng, miệng lầm bầm: “đại khối băng, nguoi đừng đi” cuối cùng vẫn là dứt khoát, không thấy mặt vẫn tốt. Ta cố ý nói như đang mơ, hi vọng có thể lừa hần. Hần nhẹ giọng:

“hào, ta không đi” lòng ta không hiểu sao vui vẻ, quả nhiên là đại khối băng, cảm giác của ta không sai, hần đến như thế nào? Muốn mở mắt xem hần, nói cho hần ta rất nhớ hần, nhưng là không có dũng khí.

“Vân nhi... ta thích nàng” rõ ràng là một câu nói bình thường, nhưng là làm cho tâm ta muốn phiêu nhiên. Không không chế được chính mình, thần tình vui sướng, bột miệng nói:

“ta cũng thế”

Vừa nói xong, da mặt lập tức đỏ như con tôm luộc. Nghĩ muốn chui xuống đất a, da mặt ta vốn đã sớm luyện thành kim cương bất hoại có thể so với trường thành, cư nhiên hôm nay đỏ mặt, thực sự siêu cấp xấu hổ a. ánh trăng mờ lung, đại khối băng ngồi ở trước giường, ta cả người đều bị hần ôm lấy. Hần nhìn ta, trên mặt tựa hồ còn có mím cười. Nam nhân này cười tuyệt đối cực đẹp, so với bệnh thần kinh nhìn tốt hơn gấp trăm lần. Như thế cực phẩm mỹ nam, kì thật rất muốn đem hần ăn luôn. Chỉ sợ hiện đại không có nam nhân nào yêu ta được như hần, hay là, trước hết đem hần ăn. Còn về hiện đại tính sau.

Ý nghĩ xấu xa, đến ta cũng phải khinh bỉ chính ý tưởng của mình, lại làm một việc xấu xa, trực tiếp đem đầu tiến vào lòng ngực hần, gất gao ôm hần, ôm hảo thoải mái. Ta hoài nghi chính mình đang mơ, nếu là mơ ta nguyện không có tỉnh lại, lầm bầm nói:

“mơ tốt lắm, mơ có thể yêu nguoi” ta nghĩ chính mình có thể quên hần, lại gặp hần ta mới phát hiện, quên là không quên được.

“không phải mộng, cho dù không ở trong mộng, nàng cũng có thể yêu ta” đại khối băng đem ta ôm chặt lấy.

“không thể, ta không thuộc về nơi này, một ngày nào đó ta phải rời đi” ta buồn cười vài tiếng: “ta vừa rồi nghĩ, trước tiên ăn nguoi”

“có ý tứ gì?” hần không rõ ràng?

Ta hồng mặt nói: “chính là... chúng ta gao nấu thành com”

“nguoi muốn sao?” cho dù là đại khối băng, cũng bởi vì ý tưởng lớn mật của ta mà dật mình. Ta thành thật gật đầu:

“rất muốn ăn nguoi, ta không nghĩ cấp tiện nghi cho nữ nhân khác” nếu hần ôm nữ nhân khác như vậy, ta nghĩ ta sẽ phát điên.

“không có nữ nhân khác” hần ái muội cười nói: “tuy nhiên... ta cũng nghĩ muốn. Bất quá càng muốn lưu lại đến đêm tân hôn” còn làm bộ chính nhân quân tử? Đúng rồi, trong son động, không phải hần hiểu lắm sao? Đại khối băng mím cười nhìn ta

“nàng nghĩ muốn thế nào?” hần đã lần thứ bao nhiêu mím cười với ta, ta thực không phải bình thường may mắn. Ta hung hăng nói:

“ta nghĩ câu dẫn nguoi” da mặt ta đủ dày, y nhiên có thể nói lời thẹn thùng như vậy. Vừa dứt lời, hần đã chiếm dữ môi ta, bá đạo công chiếm. Hô hấp của ta rối loạn, thân mình mơ hồ run lên. Hai tay không tự chủ ôm chặt hần, trong miệng phát ra anh nỉng tiếng rên rì. Rõ ràng biết nguy hiểm, lại không thể cự tuyệt. Ta cảm giác chính mình không có sức, nếu hần không ôm ta, ta liền ngã ngay trên giường. Đại khối băng đột nhiên đẩy mạnh ra.

“đủ rồi”

Hần tựa như xúc động a.

“ta đã xâm phạm nàng một lần, không nghĩ có lần thứ 2” mặt đỏ ửng cũng thực nhanh. Ta bất mãn nói:

“nếu có lần đầu tiên, sao còn sợ lần thứ 2”

“vô luận thế nào, nàng đều là Mộ Dung gia nhị tiểu thư, ta thích nàng, không nghĩ tổn hại thanh danh của ngươi” thanh danh của ta vốn đã giống như giấy vụn rơi xuống nước rồi.

“liền bởi vì ta là Mộ Dung nhị tiểu thư, cho nên vài kẻ nhảm chán muốn ngăn cản chuyện của chúng ta? Ta nghĩ, trực tiếp phải...” nghĩ sinh cái đứa nhỏ, xem thế nào, nhưng là nghĩ lại, ta lại không phải là Mộ Dung gia nhị tiểu thư, là mạo nhận, nghĩ cái gì đi đâu. Nếu thực sự sinh cái đứa nhỏ, ta trở về hiện đại thì thế nào? Ta quần bách nói

“tùy tiện, dù sao chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ”

“Vân nhi, ta chỉ có nàng, nhưng là không phải hiện tại” hừ, trang Liễu hạ Huệ.

“Khi nào thì được?” ta không có thời gian a, ta tùy thời có thể về hiện đại, làm sao có thời gian chờ hần?

“10 ngày, ta trước mặt toàn thiên hạ chính thức cướp nàng trên đường qanh cho, cưới nàng làm thê tử”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

“không được, 10 ngày sau ta còn kế nhiệm chức chương môn bách hiệu đường, Mộ Dung Ý Vân không thể xuất hiện, hơn nữa ngươi cừu gia nhiều như vậy, không nên mạo hiểm”

“yên tâm, không ai có thể đã thương ta” gạt người, người trước mắt ta 2 lần trọng thương gần chết!

“ngươi đến từ khi nào? Hay vẫn đi theo sau ta?” ta hồ thẹn cúi đầu, có thể thấy ta cùng bệnh thần kinh hay không? Hần thân nhiên nói: “không có, vừa mới thấy ngươi sáng nay”

“nga” ta trả lời, lòng vừa nhẹ nhõm nhưng cũng có đôi chút thất vọng.

“tiểu nha đầu nàng, cư nhiên giả vờ ngủ, ngay cả ta cũng bị lừa” ngữ khí thập phần ôn nhu, chỉ sợ chính bản thân hần nghe cũng phải kinh ngạc. Cùng bệnh thần kinh cãi nhau đã thành thói quen, ai cũng là bệnh thần kinh vẫn tiêu dao tự tại, muốn giận liền giận, muốn mắng thì mắng. Từ từ... ta nghĩ bệnh thần kinh làm gì? Bị lây bệnh điên?

“ta cũng không biết, đầu óc đều là ngươi, ngủ không được” ta thành thật nói ra ý nghĩ của mình, kì thật còn có bệnh thần kinh, nhưng là không dám nói.

Hần tựa hồ vui vẻ:

“ta cũng rất nhớ nàng”

“rõ ràng nói qua không thấy người, trong lòng lại không bỏ được”

“Vân Nhi, ta nghĩ cưới nàng”

Ta ngưng thần nhìn ra ngoài cửa sổ: “ngươi sẽ có một nữ tử khác tốt hơn ta, ta không xứng”

“Vân nhi...”

“ta không xứng” ta khinh miệt đậm cười, đại khối băng lại ôm ta:

“Vân nhi, ta đi rồi, mười ngày, ta tìm ngươi ở bách hiệu đường”

“vẫn là không thấy đi” ta nhẹ nhàng thở dài:

“đáp ứng ta, đừng tìm ta, làm cho ta quên ngươi đi, ngươi cũng đi làm chuyện của mình, đừng vì ta mà trậm trễ” nam nhân này trên người có nhiều bí mật, có nhiều chuyện phải làm, không thể cùng ta nhảm rồi.

“chỉ cần người vui vẻ, ta có thể không làm” chỉ để lại một câu, sớm đã không thấy bóng dáng. Ta cơ hồ cảm giác, tựa như là mơ.

“Nguyệt Quang cô nương” ta thực sự bất an, đại khối băng vừa đi, lại có người đến đây. Ta tiện tay đeo cái sa mỏng lên mặt, không kiên nhẫn mở cửa ra, đã thấy bệnh thần kinh ở cửa, tên này đích thực là bệnh thần kinh, đã khua như vậy rồi, hấn bộ dáng xấu hổ.

“Giang trang chủ, chẳng hay đêm khuya đến thăm Nguyệt Quang có gì quan trọng?” ta giọng lạnh như băng.

Bệnh thần kinh tinh chỉnh tư thái nửa ngày mới nói:

“xin hỏi Nguyệt Quang cô nương, Ý Vân cô nương có thể đi đâu?” dặt, lại hỏi tin tức của ta?

“không biết”

“không dối gạt Nguyệt Quang cô nương mấy ngày này, ta cùng Ý Vân ở chung, thẳng tới sáng nay vì chút hiểu lầm mà tách ra. Hiện giờ trên giang hồ có nhiều người muốn bắt nạt, tại hạ không yên lòng, cho nên...”

“cho nên sao? Trang chủ cuối cùng muốn cái gì? Không có sự việc quan trọng thỉnh rời đi”

Hắn tựa như dùng thật lớn dũng khí, hít một hơi, nói:

“lòng ta hoài niệm Ý Vân, cho nên không ngủ được... Nguyệt Quang cô nương nếu biết Ý Vân hạ lạc ở đâu, nói cho tại hạ, Giang mỗ cảm kích vô cùng”

Miệng ta há hốc, muốn nhét vừa quả dưa hấu, nếu không phải có sa che mặt, ta sớm bị hắn phát giác thất thố, ta dùng sức nuốt nước bọt, dùng tay véo đùi một chút, xác định không có mơ đi.

“người thích nàng” cố gắng báo trì bình tĩnh.

Bệnh thần kinh suy tư một hồi, quần bách nói: “đúng”

Ta chút nữa ngã ngựa ra, nếu không phải tay đang bám vào cánh cửa, có thể lập tức ngã ngồi xuống đất.

“nàng cùng Mục Hàn lưỡng tình tương duyệt, người biết không? Càng hướng chi, người từng hưu nàng?”

“không, ta cảm giác, Ý Vân cũng không thích Mục hàn, có lẽ ta có thể dùng nhiệt tình cảm động nàng. Tuy ta trước hưu nàng, nhưng ta thề, sau này hảo hảo đối nàng” điện thực rất nặng?

“nói với ta, hữu dụng không?” ta thì hấn, một bộ không để ý.

“người là ti ti của Ý Vân, người nói hấn nàng sẽ nghe, tiếp tục cùng Mục Hàn cùng một chỗ, nàng chỉ thân bại danh liệt, ta sẽ hảo đối nàng” ta liền thích đại khối băng, người làm thế nào?

“người không nghe giang hồ nói gì? Ý Vân dung tục, mắt có tật, điều ngoa nhảm tính,. Nữ tử như vậy xứng với người không?”

“nàng căn bản không phải nữ tử như vậy, nàng giả trang” ta đương nhiên biết, chính là người ép ta đến mức đó. Ta cười lạnh

“Mộ Dung Ý Vân tuy không phải kì nữ, nhưng cũng biết liêm sỉ, nàng đã bị người hưu, thế nào lại gả cho người? Trong giang hồ sẽ nói thế nào?”

“tại hạ cam đoan, đối vô lâm đồng đạo nói một phen công bằng, thậm chí đến Mộ Dung gia bồi tội” ta nghe, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ta chợt thay đổi ngữ khí, có vài phần ai oán nói:

“nàng với người cùng một chỗ? Vậy ta đâu? Ý Vân không phải nói... người là kẻ hoa tâm, ta không yên tâm giao nàng cho người”

Rất khó, vấn đề này rất khó, bệnh thần kinh cứ nhiên đồ mặt, tuy nhiên vẫn nói:

“Nguyệt Quang cô nương, người là một nữ tử kiệt xuất hơn đời, cho nên ta từng động tâm với người, bất quá tái kiến sau này, ta phát hiện lòng ta chỉ có Ý Vân. Đối với người, hoàn toàn là tôn trọng”

Ta giả bộ sinh khí nói:

“tốt nhất hiểu rõ, người bên người còn có Ý cô nương, nam nhân như người, ta thực lo lắng muội muội theo người chịu khổ”

“Nguyệt Quang cô nương, người hiểu lầm, Ý Lạc Lạc đối ta chỉ như huynh muội, chân chính thích là Ý Vân” đủ thẳng thắn a. ta châm chọc cười:

“hảo a, người hôm trước thích 1 người, hôm nay thích một người, ai đảm bảo ngày mai người lại không thích người khác”

“tại hạ cam đoan, từ nay về sau, chỉ có Ý Vân cô nương trong lòng”

Chết ta, hần nói vậy càng làm khó ta. Ta cố gắng nói:

“nữ tử như nàng, có đáng để đại Trang chủ hao tâm tổn tứ không?”

“đáng, người trong giang hồ đều không hiểu vì sao Mục hân thích nàng, hiện tại ta đã hiểu, nàng văn võ song toàn, thông minh lanh lợi, đạ bạc danh lợi, hào tình trượng nghĩa, không câu nệ tiêu tiết, cùng nàng một chỗ, ta hoàn toàn không phải che giấu bản chất, không phải dấu diếm nội tâm. Trước mặt nàng ta không phải Giang trang chủ cao cao tại thượng, ta chính là bệnh thần kinh” kì thật bệnh thần kinh nhân phẩm không tồi, với Hân giống nhau, đem tâm chính mình đóng băng, thực cô đơn. Ta thực may mắn đi vào nội tâm của hần, chính là bọn hần yêu ta đều không thể nhận.

“chậm, người hưu nàng khi đó, các người 2 kẻ đã không thể cùng nhau” ta nói chúng là lời thật.

“không muộn, ta dùng cả đời đền bù nàng” nói như vậy làm gì? Please, đừng láo loạn tâm ta.

“dùng cả đời yêu nàng không phải chỉ có người, thỉnh, mời về cho”

“Nguyệt Quang cô nương...”

“thỉnh”

Ta lời nói như băng, nhất quyết đuổi hần về.

Bệnh thần kinh, người trước kia hưu ta, có nghĩ đến ngày này không? Ta tình nguyện để mỗi ngày nghe người chửi mắng, còn hơn là nghe nói thích ta. Một cái đại khối băng đã đủ phiền, người đừng đến nhúng tay được không? Ở hiện đại, ai nói thích ta ta liền cho hần ăn đá. Chính là 2 người này thích ta, ta âm thầm cảm thấy cao hứng, rồi lại rơi vào vô hạn buồn rầu. Thực sự là báo ứng, ta từng nói nữ nhân khổ vì tình chính là ngu ngốc, hiện giờ chính ta không thoát khỏi.

Phượng Vũ cầm trong tay, ngắm nghía một hồi, Long ngâm rót cuộc ở đâu? Trước mắt vẫn là không nghĩ chuyện khác, trước tiên tìm ra long ngâm, sau đó về hiện tại, về hiện tại liền đem 2 bọn hần quên.

Ngày thứ 2, tẩy rửa một chút, ta mở cửa phát hiện Y Lạc Lạc tức giận hướng ta mà lườm. Ta không để ý, đi ra ngoài, tính toán ăn chút điểm tâm.

“người đứng lại” thấy ta không để ý tới nàng, nàng rót cuộc không nhẫn nại được. Nàng kêu, ta cũng dừng lại, không quay đầu hỏi: “y đại tiểu thư, có việc gì?”

Nàng đi đến trước mặt ta, trừng mắt một cái: “hôm qua, ban đêm Giang đại ca phải hay không đến tìm người?” thì ra là vì việc này.

“đúng vậy” cần gì phải không thừa nhận, lại không phải cái sự gì bí mật. Ngay cả ta nghĩ muốn ăn đại khối băng cũng dám nói, huống chi việc nhỏ này.

“người nói, các người cô nương quả nữ rót cuộc làm gì?” ta còn tưởng đại tiểu thư có chút thông minh, không nghĩ vẫn là ngu ngốc. Ta cùng đại khối băng thường xuyên cùng ngủ, cùng ôm, vẫn là trong sạch.

Ta cười lạnh: “Y Lạc Lạc cô nương, chúng ta trong khi đó không có làm gì, tin hay không tùy người. Bệnh thần kinh coi như là nam nhân tốt, giang hồ không ít nữ tử hâm mộ hần, người có thể phòng hết sao? Giáo người một chiêu, chân chính thích 1 nam nhân, không phải là sở hữu hần, là phải bắt lấy tâm hần. Làm cho hần trong lòng chỉ có người, cần bản không nghĩ được đến nữ nhân khác. Nếu là không thể bắt tâm của hần, người phòng được ta thì không phòng được người khác, thậm chí càng nhiều người” kì thật ta cũng là không hiểu, nhưng cứ y nguyên tiểu thuyết bê ra. Y Lạc Lạc quả nhiên bị ta nói đến thần hồn điên đảo.

“Nguyệt Quang cô nương, mạo phạm” nhanh như vậy liền hiểu, xem như nàng thông minh, ta âm thầm cười:

“y cô nương, người mỹ mạo như hoa, giang trang chủ thiếu niên anh tài, kì thật các người xứng đôi. Hần đối Nguyệt Quang chỉ là nhất thời xúc động, dù sao Nguyệt Quang không phải phạm tục nữ tử, hần là thấy mới lạ mà hiếu kì. Nếu Y cô nương thực sự thích hần, chỉ cần có cố gắng, nhất định có thể đi vào trong lòng hần. Giang trang chủ tuổi trẻ, có thể có thành tựu như vậy nhất định là nhân tài. Nhưng là hần có ngày hôm nay nhất định trả giá rất nhiều. Thứ ta nói thẳng, Y cô nương cái gì cũng tốt, chỉ có tính cách kiêu căng gây thơ. Cho nên trong mắt hần, chỉ là một tiểu muội, nghĩ muốn chiếm được hần tâm, đầu tiên phải hiểu được hần. Lấy người hiện tại tính tình thực không hợp cùng hần một chỗ” kỳ thật, có Y Lạc Lạc ở đây, hay là làm cho bệnh thần kinh yêu nàng, cho hần quên ta đi, nhất tiễn song điêu, đem Y Lạc Lạc gả cho hần là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

“Nguyệt Quang tiên tử” Y Lạc Lạc hô lên, ngăn đầu: “không hổ danh là đường chủ tương lai của bách hiểu đường, Lạc Lạc bội phục” người không bội phục mới là lạ.

“y đại tiểu thư quả khen, Nguyệt Quang chẳng qua tùy tiện nói, không cần phải để trong lòng”

Y Lạc Lạc tựa thẹn nói: “ta vốn đối người không tốt, tâm tồn khúc mắc, nhưng hôm nay nghe người nói, cảm thấy thực sự thông suốt nhiều lắm, mà, sao người không cười, ánh mắt người kết băng, nhìn hạo đáng sợ” nàng quả nhiên vẫn là nữ tử ngây thơ đi.

“trên đời này, có cái gì đáng để ta cười” ta vẫn y nhiên lạnh lùng, Y Lạc Lạc than thở nói

“ta nghe nói... người là Trung quốc thứ nhất mỹ nữ, hẳn là rất xinh đẹp, vì cái gì không cười?” ta thiếu chút phún com, may là chưa có ăn cái gì, khi đó ta tùy tiện khoe khoang, hiện lại để nàng nói ra?

“mỹ nữ đệ nhất? Thiên hạ đệ nhất? Chỉ là hư danh. Nhân sinh ảo mộng, chẳng qua được mấy mươi năm, sao vì cái hư danh mà mang mệt vào người” ta một bộ tiêu sái nói, kì thực vẫn là thích nổi danh, nhưng là làm bộ. Y Lạc Lạc nghe vậy thờ dài một tiếng:

“ai, quái không được Giang đại ca thích người, người quả thực là nữ tử phi thường xuất trủng. Tuy chúng ta vừa nhận thức, ta chính cũng cảm thấy thích người” thiết, đã sớm biết, còn là đánh nhau sút đầu mẽ trán. “nếu luận không giống người thường, Ý Văn muội chính là đệ nhất kì nữ” ta đem chính mình khinh bỉ một phen, nào có ai tự tán dương mình như vậy?

“phải không?” giọng nói đều là khinh thường, ta sớm đoán trước.

“nàng cả ngày đều là ăn mặc lòe loẹt, trang điểm đậm đặc” Y Lạc Lạc một bộ coi thường.

“có lẽ, chính bởi vì rất xinh đẹp, mới không dám cho người xem” ta lại khinh bỉ chính mình, ta là dạng gì chính mình hiểu rõ, vì cái gì nó xinh đẹp, ai...

Y Lạc Lạc nghe thế hẳn còn nghi hoặc, ta sớm thoát khỏi đeo bám, tìm một chỗ ngồi, tiểu nhị đem ta ít điểm tâm, ta vừa ăn vừa cẩn thận nghe chuyện xung quanh, cần biết gần nhất có việc gì.

“các vị, việc lớn rồi” ta vừa ngồi xuống, một trung niên nam tử vội vã chạy vào, chưởng quầy lập tức nói

“việc gì? Sao người kích động vậy?”

Nam tử kia nói: “đừng chủ của chúng ta đã bại tây bắc song hồ, vì võ lâm trừ hại, nhưng nàng lập thế một ngày giết một người, nên chưa giết tôn hồ, mới giết tôn báo” là tin tức của ta, tai ta lập tức động dậy.

“phóng viên này, người nói rõ ràng”

Phóng viên đồng chí về mặt hưng phấn, lấy cốc trà uống cái ực rồi nói: “ta mới từ tổng đường nhận được tin. Tôn hồ chính là tự thân đến tổng đường bồi tội, nghe nói, hẳn tìm Nguyệt Quang tiên tử. Nửa tháng trước, huynh đệ hẳn tìm Giang đại hiệp báo cừu, Nguyệt Quang tiên tử vừa hay ở đó, Giang đại hiệp chịu trọng thương, bản tương lai đường chủ Nguyệt Quang tiên tử liền giết đệ đệ tôn Báo. Nghe nói, võ công Nguyệt Quang tiên tử xuất thần nhập hóa, kiếm pháp nhanh như quỷ mị, ra tay tàn nhẫn. Luận kiếm pháp đương kim võ lâm không ai có thể so sánh nàng. Bản đường muốn đen Nguyệt Quang tiên tử nhập danh anh hùng phổ, bài danh đệ ngũ, ngang hàng cùng Giang trang chủ, cùng tặng ngoại hiệu: vô tình kiếm”

Nghe hết câu, trà trong miệng chút nữa phun ra. Ta ngang danh bệnh thần kinh? Còn có vô tình kiếm? Làm hay không?

“hảo, Nguyệt Quang tiên tử, quả nhiên nữ trung hào kiệt, bách hiệu đường sau này phát dương quang đại” một lão huynh vui sướng vỗ tay.

“phóng viên, Nguyệt Quang tiên tử là sư ti của bhs, tuổi không nhỏ đi? Trên giang hồ không ai biết nàng dung mạo ra sao? Thực ra bao tuổi? Người biết không? Lại có người đem ta thành lão thái thái.

“đúng, nàng cuối cùng bao nhiêu tuổi? Xinh đẹp không?”

Ta nhin không được, hô một câu:

“vô tình kiếm? Còn có lão thái thái, có làm hay không?”

Bên cạnh có người nghe thấy lời ta nói: “cô nương, Nguyệt Quang tiên tử võ công thế nào, vô tình kiếm ba chữ là đủ để nói, về tuổi, khó nói, chưa ai gặp qua. Nếu là sư ti bách hiệu sinh, lại có võ công cao vậy, chỉ e...tuổi tác đã cao” người mới tuổi tác cao.

“vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử năm nay 23 “nhin không được, ta cuối cùng hô to một câu, tất cả mọi người lập tức tĩnh xuống, ánh mắt nhất tề nhìn ta như nhìn quái vật? Phóng viên nọ đi đến cạnh ta, cung kính nói: “vị nữ hiệp này, ta là tổ trưởng phóng viên bách hiệu đường, có thể phỏng vấn người chút không?”

Ta cho hẳn một cái xem thường: “là cấp bậc gì?”

Hắn âm thầm cười: “bách hiệu đường chia thiên địa huyền hoàng 4 tổ, ta là thủ tịch phóng viên của thiên tổ Lục Tây Lâm” thiên tổ, lại còn thủ tịch, lợi hại. Ta lại liếc mắt hẳn một cái:

“thủ tịch phóng viên, vậy mà không biết ta là ai?”

Ta cười nói: “Vô tình kiếm, Nguyệt Quang tiên tử” lần đầu tiên xưng danh, thực không thuận miệng, ngoại hiệu này thực khó nói a.

Tất cả mọi người lập tức đưa mắt nhìn nhau, Lục Tây Lâm miệng mở như hoa loa kèn, không có nghĩ chính mình ngồi nói nửa ngày lại chính là trước mặt đường chủ tương lai.

“ngươi chính là Nguyệt Quang tiên tử?” Lục Tây Lâm hỏi lại. Ta xuất ra khối ngọc bài cho hắn

“ngươi cứ cho không nhận ra ta, ngọc bài này ngươi nhận ra đi?”

Lục Tây Lâm vừa thấy bài tử, nói: “biết, nhưng là thuộc hạ không nghĩ đến tiên tử lại ở nơi đây”

Chưong quấy đương nhiên xuất hiện nói: “Lục Phóng viên, ta vừa rồi nghĩ náo cho ngươi, chính là ngươi rất kích động, ta không có cơ hội”

Lục Tây lâm ánh mắt sáng ngời nói: “Nguyệt Quang tiên tử, ta có thể phỏng vấn ngươi không?” còn phỏng vấn?

“muốn hỏi gì?”

“xin hỏi cô nương, bách hiệu đường chủ cùng người là cùng học sư phụ nào? Là môn phái gì? Tuổi của ngươi còn trẻ vì sao đường chủ vẫn là sư đệ? Cô nương vì cái gì cùng Giang Tử Ngang đại hiệp gặp nhau? Ngươi giết Tôn Báo là dùng võ công gì? Theo Tôn hồ nói kiếm của tiên tử phi thường sắc bén, chẳng hay là tên gì, có thể cho ta xem qua?” Trời ơi, hảo dài dòng.

Ta phiền muốn chết, nhưng là nhiều người cũng hướng chú ý lại đây.

“ngươi thực sự là Nguyệt Quang tiên tử? Thu đồ đệ không?”

“tiên tử, có thể cho chúng ta họa lại phương dung?”

“xin hỏi tiên tử cùng Giang Trang chủ là quan hệ gì?”

“vì sao tiên tử lại cùng Mộ Dung nhị tiểu thư kết tỉ muội?”

...

Ta một chút đã bị hỏi cả trăm vấn đề, tất cả đều nhón nháo ả lên, ta bị vây ở giữa, thực sự hiểu được cảm giác của siêu sao holywod.

Nhưng có những vấn đề sớm muộn phải giải quyết, ta đề nén cơn giận, kiên nhẫn nói:

“sư phụ ta kêu vô từ nhân, là người Trung hoa dân quốc, đó là một quốc gia lớn, các ngươi không biết. Nguyệt Quang ta mới sinh liền báỉ phỏng sư phụ, sư đệ trung niên mới nhập môn, vừa hay chậm so với ta 1 ngày” ta đứng lên, dùng tay tháo sa trên mặt, lạnh lùng nói: “đây là thực dung của ta” . ta không cần để bọn hắn nghĩ ta già, xem liếc một cái đi. Ta vừa rồi xem qua không thấy Cổ Mộng tình ở đây, không cần phải kiêng rè. Về phần vấn đề khác, không nghĩ muốn trả lời.

“đẹp quá a” mỡ nam mê gái nói. Kỳ thực cũng như vậy, chính là không thấy rõ ràng, cảm thấy thần bí và độc đáo.

“tứ đại mỹ nữ hẳn là sau này phải kêu ngũ đại mỹ nữ, ta xem Mộ Dung Nhượng Nhan cũng bắt quá chỉ đến như thế” ta cùng mỹ nữ ti ti thực sẽ không thể so sánh!

“không nghĩ tới ở đây ta lại có điểm phúc gặp vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử” ta không phải động vật quý hiếm a. Lục Tây lâm cầm bút ghi ghi chép chép, cười mỉa nói: “đầu đề a”

Ta bắt đầu đi lác đầu, những người này điên, điên đến rất nặng. Thừa dịp bọn hắn bàn luận, ta nhanh chân trốn lên lầu, chuẩn bị về phòng, lấy chút đồ vật chạy trốn. Vừa nhắc chân, bệnh thần kinh, Y Lạc Lạc, Cổ Mộng Tình ba người cánh đang từ cầu thang đi xuống. Lục Tây lâm ánh mắt như cú vọ hô:”

“Giang đại hiệp, Y cô nương, còn có Cổ Môn chủ?” chạy nhanh tới đón nói: “Giang Trang chủ, Y Lạc Lạc, Cổ Mộng Tình, 3 vị hảo. Ta là bách hiệu đường thủ tịch phóng viên thiên tử Lục Tây Lâm, nghĩ muốn phỏng vấn 3 vị chút”

“Lục PHÓNG VIÊN muốn hỏi cái gì?”

Y Lạc Lạc nói.

Lục Tây Lâm nhanh ngăn bệnh thần kinh lại nói:

“giang đại hiệp , nghe nói ngươi bị Tây bắc song hổ đánh thương, là vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử, cũng chính là tương lai bách hiệu đường đường chủ cứu ngươi, có phải thực sự không? Xin hỏi quan hệ của 2 người? Vì cái gì gặp nhau?” phóng viên chính là phóng viên, tốc độ hỏi thực không phải bình thường.

Bệnh thần kinh xem ta liếc mắt một cái nói: “vị cô nương kia chính là Nguyệt Quang tiên tử, vì cái gì không hỏi nàng ?”

“đường chủ chúng ta đối việc này tỏ vẻ trầm mặc, ngươi có cái gì cứ nói?” Lục Tây Lâm tùy thời chuẩn bị giấy bút.

“vô tình kiếm?” bệnh thần kinh nhú mảy.

“đúng thế, Giang đại hiệp, theo Tôn hồ nói, Nguyệt Quang tiên tử võ công xuất thần nhập hóa, kiếm pháp cực nhanh, ra tay tàn nhẫn không lưu tình. Luận kiếm pháp, đương kim võ lâm không ai có thể so được với nàng. Bản đường muốn đem Nguyệt Quang tiên tử liệt danh anh hùng phổ, cùng với ngươi Giang đại hiệp ngang danh đệ ngũ. Cùng tặng ngoại hiệu vô tình kiếm”

Bệnh thần kinh ánh mắt hướng ta, nói: “Nguyệt Quang cô nương, ngươi nói thế nào?” cuối cùng phải nói thế nào? Nếu ta thừa nhận tôn báo là ta giết, không phải tiết lộ thân phận, nếu không thừa nhận, Lục Tây Lâm sẽ như thế nào, càng huống những người xung quanh sẽ thế nào?

Ta cười: “ngươi nói sao?” ta là đem nan đề cho hắn. Bệnh thần kinh lạnh lùng nói: “không nghĩ, Nguyệt Quang cô nương lại phải mạo danh người”

“lời này là sao?” Lục Tây Lâm chạy nhanh hỏi. Bệnh thần kinh liếc ta rồi lại nói:

“trước ta là bị Tây bắc song hổ đánh thương, cũng có người cứu ta, bắt quá, nữ tử cứu ta là...” hắn không tiếp tục nói, quan sát biểu tình của ta.

“là ai?” Lục Tây Lâm dừng bút hỏi.

“ai a?” mọi người cũng xúm vô hỏi.

Ta không dám tưởng kẻ tiếp sẽ phát sinh cái gì, trước tiên muốn trốn, nhẹ nhàng đi lên lầu, mắt không thấy, lòng không phiền.

“Vân nhi”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

“ân” theo bản năng ta thừa một tiếng, chính đối diện ánh mắt đáng sợ của bệnh thần kinh. Đầu ta chợt run đôi chút, miệng nghẹn không nói ra lời. Hắn kêu ta Vân nhi? hơn nữa ta trả lời? Trời ơi, hắn biết rõ thân phận ta.

Bệnh thần kinh không hiểu thế nào lại gọi ta Vân nhi, cứ nhiên ta lại theo bản năng đáp ứng, lần này xong rồi, thân phận bại lộ.

“Nguyệt Quang tiên tử” hắn nhìn ta nói.

Lục Tây Lâm tiếp tục nói: “thì ra vẫn là Nguyệt Quang tiên tử a, ngươi cùng tiên tử là quan hệ gì? Vì sao kêu nàng Vân nhi?”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn Lục Tây Lâm, nhanh chóng bước lên lầu, bệnh thần kinh đuổi theo: “Nguyệt Quang ...”

Ta tiến vào trong phòng, đem cửa đóng cái xăm, thiếu chút nữa đem cửa đánh vỡ. Ta ngụy trang lâu vậy, cứ nhiên bí mật tiết lộ? Hắn thế nào biết?

“Ý Vân, mở cửa” bệnh thần kinh lo lắng gõ cửa.

Ta cầm chén trà, lém vào cửa

“bệnh thần kinh, người đừng đến phiền ta, để lão nương có chút bình yên” không mắng hắn thực không chịu nổi.

Bệnh thần kinh nói: “Ý Vân, mở cửa ra”

Ta lạnh lùng nói: “nơi này chỉ có Nguyệt Quang tiên tử, không có Ý Vân. Từ ngày ngươi hừ nàng, Ý Vân cũng đã chết”

“Nguyệt Quang, mở cửa, nghe ta nói” hắn tiếp tục gõ cửa, ta cười lạnh:

“ngươi nghĩ muốn nói gì? Chngs ta trong núc đó còn có cái gì để nói?”

“Nguyệt Quang, ngươi bảo ta thế nào để ngươi tha thứ ta?”

“ngươi cắt a, ta không nghĩ thấy ngươi”

“Nguyệt Quang , trước kia là ta không tốt, ta hi vọng dùng cả đời bù đắp người”

“ta Mộ Dung Ý Vân tuy không phải kỳ nữ, cũng có tôn nghiêm. Không phải ngươi từng hù ta ư? Ta hôm nay thân bại danh liệt đều nhờ Giang đại trang chủ ban tặng, ngươi bảo ta thế nào tha thứ ngươi? Mộ Dung Ý Vân ta dung tục, mắt có tật, điều ngoa nhảm tình. Nữ tử như vậy ngươi hù là đúng rồi, thỉnh tìm hiền thê khác đi” dùng đến phiên ta.

“Nguyệt Quang, ta thực xin lỗi ngươi, ta sẽ dùng cả đời đền bù”

“bệnh thần kinh, ta không phải ngốc tử, tin tưởng ngươi được không? Ngươi chán cho ta 1 đao, ta cứu ngươi 1 mạng, chúng ta huê nhau. Ngươi dùng cả đời đền bù ta? Thực xin lỗi, không cần, có Hân yêu ta cả đời cũng đủ rồi, hân bắt kể mọi thứ yêu ta. Ngươi đâu? Ngươi khi nào dùng thiệt tình đối ta? Ngươi một chút yêu Vân, một chút yêu Nguyệt Quang, tuy là đều cùng 1 người. Nhưng ta thấy ngươi thực không chung tình, là đa tình, nam nhân như vậy ta không thể tin tưởng. Mời người rời khỏi, ta không nghĩ nói chuyện với ngươi

“Nguyệt Quang, tha thứ ta “ nói xong, cư nhiên nghe một tiếng cộp, là hân rập đầu xuống đất, ta có thể nhìn rõ bóng hân qua cửa. Hân đời này chưa có quý trước ai trừ bỏ thân phụ mẫu? Cư nhiên dùng đại lễ này đối ta?

.....

Sảnh lớn...

“Giang đại hiệp rốt cuộc thế nào đắc tội Nguyệt Quang tiên tử?” mỗ nhân kì quái hỏi.

“không nghĩ tới, Giang trng chủ cư nhiên quý rập trước một nữ tử”

“đắc tội với trời còn được, vạn lần đừng đắc tội Nguyệt Quang, Giang đại hiệp chính là bài học”

Bách hiểu đường thủ tịch phóng viên, Lục Tây Lâm tùy hứng viết: “truyền thuyết, Giang Từ Ngang đại hiệp một thân ngao cốt, ngoài cha mẹ cùng thiên địa chưa từng quý trước mặt ai. Chính là, ta Lục Tây Lâm chính mắt kiến thức. Chỉ thấy Nguyệt Quang tiên tử dận dữ chạy lên lầu, Giang đại hiệp cũng đi lên, tiếp theo truyền đến tiếng vỡ của đồ sứ, đương nhiên là tiên tử đập vỡ đồ vật. Lúc sau, ở trước cửa phòng, Giang đại hiệp cư nhiên quý gối , ta mơ hồ nghe thấy “thình tha thứ ta”. Hân rốt cuộc làm cái gì, đắc tội với Nguyệt Quang tiên tử? Chẳng lẽ vì một câu “mạo danh người khác” sao? Khó hiểu... bọn hân có quan hệ gì, có thể làm cho đại hiệp phải chịu khuất tất? Lục mỗ thiên ý kết luận, đắc tội với trời chứ đừng chọc tiên tử... quan trọng hơn nữa, có thể đi theo Nguyệt Quang tiên tử thống lĩnh, Lục mỗ cùng đệ tử bách hiểu đường cảm thấy siêu cấp vinh hạnh... “ Lục phóng viên lấy bản ghi chép cẩn thận. ai nghĩ đến, đoạn tùy bút này trở thành “Nguyệt Quang tiên tử truyện” lừng danh một thời...

Hoàng hôn, ta nhanh thu thập ít thứ này nọ, chuẩn bị chạy. Nguyên nhân đơn giản, ta sợ bệnh thần kinh cùng Lục Tây Lâm đến phiên ta. Lục Tây Lâm có tài ăn nói, tuyệt đối không thua so với Đường tăng giảng kinh, ta là sợ hân. Còn có bệnh thần kinh, hiện tại biết rõ thân phận của ta, nhất định không để ta yên, quán quýt lấy ta. Mặt mặt a, bị người thích hân là chuyện tốt, ta lại chạy trốn giống như đào phạm.

Thừa dịp trời tối vắng người, ta mang theo tiểu bao, nhẹ nhàng đóng cửa... đặc ý tìm chuông quây hỏi thăm, từ nơi đây tới bách hiểu đường chỉ có 3 ngày lộ trình. Ta nhanh chân chạy rattrán nhỏ, một đường hướng tây, ước chừng khoảng 3 giờ, đã gặp thôn nhỏ. Ta còn tưởng phải ăn ngủ hoang dã, có cái thôn thật tốt. Tuy nhiên thôn không có khách điếm, tìm một cái miếu hoang hoặc nhà hoang ở tạm đi, không phải võ hiệp tiểu thuyết đều là như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40

Đi trong thôn một vòng, miếu hoang nhà hoang không có, mà giò trăng đã lên cao. Má ơi, cổ đại trị an không tốt, ta sợ hãi, thực quên mất là vài tên tiểu mao tặc thật không thể làm khó ta. Ta không có biện pháp, tìm một nhà tá túc.

Trước mặt ta chính là một tiểu trang viên, ta chỉnh sửa tư dung, nhẹ nhàng gõ cửa, vài phút sau, một lão nhân khô gầy đi ra hỏi:

“cô nương tìm ai?”

Ta hồ thẹn nói:

“lão bá, tiểu nữ từ đi qua nơi đây, hiện trời đã tối, nghĩ muốn tá túc một đêm”

“ngà” lão nhân mở cửa ra: “tiến vào đi, nhà ta lão gia cũng rất hiếu khách, ta mang người thỉnh an” hảo nói chuyện? Không sợ ta là kẻ trộm đi?

Ta định thân, theo hân đi vào. Đi vào trong ta giật mình, bề ngoài thoạt nhìn chỉ là trang viên tầm thường, bên trong lại hào hoa đẹp đẽ, hơn nữa còn là

lạnh lẽo, vắng vẻ. Một nhà lớn như vậy mà nhìn qua lại mới thấy một lão nhân? Kỳ quái. Đi một hồi, lão nhân đem ta đến phòng khách nói:

“cô nương trước an tọa, ta thỉnh lão gia”

Ta cẩn thận nhìn lướt qua, bố trí nội thất rất đẹp và sang trọng. Chính là ta lại cảm thấy là vô lâm nhân sĩ phủ đệ, bởi vì bố trí cùng Mộ Dung gia tương đối giống. Đại sảnh ở giữa còn có một biển gỗ lớn sơn son thiếp vàng, mặt trên vài chữ “chữ long ngâm phượng vũ, thiên hạ đệ nhất đao”. Ta nuốt nước bọt, thế nào lại trùng hợp thế? Tòa nhà này chủ nhân cuối cùng là ai? Theo tin tức của bách hiệu đường thì những người hiểu về long ngâm phượng vũ trên giang hồ hẳn là không nhiều, cùng lắm có vài người mà thôi, thế nào ở đây lại có treo cả bảng vàng? Ta nghĩ, trước mắt trong giang hồ cao thủ dùng đao không có nhiều người, đều là tam lưu cao thủ, không nghe nói kẻ đặc biệt lợi hại. Lui lại 20 năm, là có một cái gia hỏa cực lợi hại, gọi là Sài Nham, vì tôn thiên hạ đệ nhất đao. Sài Nham 20 năm trước đã thoái ẩn giang hồ, không rõ tung tích. Hay là, đây là chốn ẩn cư của Sài Nham?

“cô nương...” một thanh âm già nua vang lên, ta quay đầu lại, thấy có một lão nhân đứng sau, lão nhân ăn mặc bình phàm, khuôn mặt gầy gò, ánh mắt lại sáng ngời hữu thần. Ta lễ phép nói

“tiền bối, ra mắt”

Lão nhân gia khẽ cười:

“cô nương, người muốn ta tức sao?”

“ân” quả thực vô nghĩa.

Mới nhìn đã là âm đạm, đi đến gần hơn, ta phát hiện hần phi thường tiêu tụy, môi cũng là trắng bệch.

“cô nương, người đi thôi” ngủ một đêm thôi, vì cái gì không được? Nhà lại lớn như thế, chả nhẽ không thừa được 1 phòng?

“vì cái gì?” ta không phải giận hấn đuổi ta, mà ta cảm thấy không đúng, hần thần nhiên nói:

“có lẽ sau hôm nay, tòa nhà này liền biến mất, lão hủ không nghĩ liên lụy cô nương”

“lão bá, người có gì khó xử?” ta kì quái hỏi.

“cô nương, cừu nhân của lão phu tìm tới cửa, quân gia không biết mới cho người vào nhà, người nhanh đi, kéo liên lụy”

“cừu nhân là ai?” ta kì quái, hần sợ hãi đến như vậy, là ai a. hần phát tay, nói:

“xem cô nương không phải người trong giang hồ, nói cũng không biết, thừa dịp còn sớm nên đi thôi” ta ăn mặc hiện nay thực giống một cái nữ tử bình phàm, ai hội tin ta là vô tình kiếm? Ta âm đạm cười nói:

“xin hỏi tiền bối, ngày xưa chính là thiên hạ đệ nhất đao Sài Nham?”

Lão nhân vừa nghe, mặt biến một chút nói: “người biết được? thiên hạ đệ nhất đao Sài Nham?” quả nhiên đoán không sai.

“chẳng đầu tiền bối, văn bối gần đây mới nổi danh, Nguyệt Quang tiên tử” ta nói thân phận của mình, Nguyệt Quang tiên tử chính là bài danh.

“cái gì?” hần kinh ngạc nhìn ta: “cô nương chính là vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử, tương lai đường chủ bách hiệu đường. Văn cô nương?” lão nhân tuy thoái ẩn giang hồ, tin tức hẳn còn linh thông. Ta cũng gật đầu nói

“tiền bối quả vẫn còn xem trọng việc giang hồ, đây đều là hư danh, ta chính là Văn Ý Dung mà thôi”

Lão nhân hít một hơi: “ai, Văn cô nương, người tới thật đúng thời điểm. Nếu là bình thường, lão phu tự khắc hảo hảo chiêu đãi...nhưng là...” ha, nghĩ ta là hòa thượng đi khát thực a?

“tiền bối, không cần khách khí, cừu nhân kia cuối cùng là ai? Xem qua, có lẽ là ngài đã biết trước nên phân phát gia nô rời khỏi đây, một mình ở lại trang viên này” ta có thể khẳng định, nhất định là lão nhân vừa mới đuổi hạ nhân đi, tại vì trang viên còn rất sạch sẽ, không lí nào 2 lão già có thể quét dọn sạch đến vậy. Sài Nham khoát tay nói:

“ai, cô nương không cần hỏi, chúng ta 20 năm trước gây nghiệt, hiện là báo ứng”

“tiền bối, cừu nhân của người khi nào đến?” sẽ không lập tức xuất hiện?

“không biết, 2 ngày trước hạ chiến thư, nói trong vòng ba ngày tất đến, ta mới vội vã đuổi hết hạ nhân trong phủ, tránh cảnh đâm máu”

Lão nhân quả đúng như ta đoán, đủ nhân từ.

“tiền bối, tính toán sao bây giờ?”

“ta lấy mạng đền, đều là báo ứng” nói xong, liền tục lắc đầu.

“tiền bối, cừu nhân rốt cuộc là ai? Lợi hại vậy sao? 20 năm trước ngươi làm cái gì? Vì sao thoái ẩn giang hồ?” ta là bị nhiễm tính phóng viên, một mực hỏi đi ra.

“cô nương đi thôi, không phải ta không nói cho ngươi, nhưng là ngươi là người vô can, hơn nữa, kẻ đó rất lợi hại”

“sẽ không phải Mộ Dung tiền bối đi?” đừng là cha ta, thiên hạ thứ nhất? Hắn lắc đầu “không phải”

Sài Nham chậm rãi đứng lên, hai tay bắt sau, hít một hơi: “ai, đều trách năm đó ta tham niệm quá sâu. Việc này tính ta đặt trong lòng 20 năm, trước khi chết gặp được tiên tử, coi như có duyên” hắn lại thờ dài ra, bộ mặt thập phần ảo não: “20 năm trước, võ lâm có tứ đại thế gia. Mộ Dung gia, Độc cô gia, Giang gia, Y gia. Độc cô lấy rèn binh luyện khí mà nổi tiếng, đã hưởng hơn trăm năm danh dự, Độc cô gia thần binh lâu phân bố khắp đại giang nam bắc, người trên giang hồ ai cũng biết đến danh tiếng. Nghe nói, độc cô gia có một đôi tuyệt thế thần binh, gọi là Long ngâm, Phụng vũ” lòng ta giật một chút, Phụng vũ không ngờ lại có lai lịch như thế?

“Long ngâm là độc cô gia tổ tiên Độc cô trồng tron rèn tạo, Phụng vũ là phu nhân Sơn bản Huệ tử chú tạo. Nghe nói, còn có ẩn chưa kiếm pháp “hoa rơi nước chảy”, từng nghe uy lực vô cùng. Nếu là tình nam nữ dùng long ngâm phụng vũ luyện hoa rơi nước chảy, có thể xưng bá võ lâm, vô địch thiên hạ. Ta nhất thời tham niệm, ý đồ độc chiếm Long ngâm Phụng vũ, cuối cùng kết hợp với một số người đến ám toán cả nhà Độc cô gia. Ta khi đó cùng Độc cô Thiên Linh kết bái huynh đệ, mà ta lại làm ra chuyện thiên lý bất dung như thế” Sài nham lời cuối vừa hết, cư nhiên khóc rống lên. Diệt cả nhà, tội này đủ lớn. Xưng bá võ lâm, lại là xưng bá võ lâm, cổ đại đều như vậy đấy, đều muốn làm bá chủ. May mắn trước giờ ta cũng không nói trong tay là Phụng vũ, nếu không mấy chục mạng đèn không đủ. Sư phụ a, kiếm của ngươi thiếu chút hại chết đệ tử bảo bối của ngươi. Xem ra về sau, đánh nhau đừng dùng Phụng vũ, nếu bị nhận ra, ta quả thực không biết chế khi nào?

Khoan đã, Thời không thần là chồng của sư phụ, lại nói Long ngâm là hắn chú tạo, chẳng lẽ hắn là Độc cô trồng tron? Thời không cùng Độc cô Trồng tron hẳn là một người. Lão bắt từ tìm long ngâm, chính là hiện tại ta thế nào cảm giác không phải đơn giản như thế? Ta hiện tại mới hoài nghi chính mình mắc mưu. Một ngày nào đó, ta sẽ bắt hắn nói rõ ràng. Quái không được bệnh thần kinh nghe nói sư phụ ta thì kích động như thế, nguyên lai năng cũng là nổi tiếng nhân vật.

Ta hít một hơi, nói: “có phải hay không Độc cô gia còn có người sống, cho nên tìm ngươi báo thù” ta hoài nghi, Hân, chính là Độc cô Hân, hẳn họ Độc cô? Lão nhân kia gật đầu không nói.

“là Độc Cô Hân?” ta kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41

“ngươi thế nào biết?” hắn ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn ta. Ta hít một hơi:

“điều này thì...”

“ngươi biết hắn?” cũng không phải ngu ngốc

“Sài tiền bối, ngươi nói ngươi cùng huynh đệ giết cả nhà Độc cô, khi đó còn có ai?” đều là bại hoại, đại khối băng lạnh lùng như vậy, đều vì mấy kẻ bại hoại.

“chúng ta khi đó từng thề không nói ra danh tính của nhau” điên hảo nặng, giết huynh đệ của mình còn được, giờ lại nói giảng đạo nghĩa?

“tiền bối, ngươi biết hối hận thì nói ra”

Hắn lắc đầu: “Độc cô hân tâm báo thù, nếu ta nói, 2 người kia hẳn chết”

“nói hay không? Ngươi đã biết việc năm xưa là sai lầm, vì sao còn cố che giấu?”

“Ngươi vì cái gì muốn biết như vậy?” Sài Nham kỳ quái nhìn ta.

“bởi vì, Độc cô Thiên Linh là cha của nàng” trong bóng đêm, không biết ai sắp miệng một câu, cái gì? Cha ta? Ta họ Mộ Dung, cha ta ở thế kỷ 21, thế nào biến thành Độc Cô thiên Linh?

2 người chúng ta đều không tự chủ quay đầu lại, trong gió, một bóng người cao lớn, cầm trong tay trường kiếm chậm rãi đi vào. Ta thấy rõ người tới, trực tiếp dở khóc dở cười, cư nhiên là... đại khối băng, Độc cô Thiên linh là cha hắn, không phải cha ta, nhận vợ?

Sài Nham kinh hãi, xem đại khối băng liếc mắt một cái, chia vào người ta nói:

“ngươi là người Độc cô gia”

“ta...” ta không biết giải thích thế nào?

“nàng là con dâu của Độc cô gia” đại khối băng nói xong, hướng ta ôm một cái. Đủ thân mật a, tuy không phải lần đầu tiên, ta vẫn không quen.

“Các ngươi...các ngươi...” Sài nham tiền bối chia vào 2 người chúng ta, nói không nên lời. Đừng biểu tình như vậy, ta còn buồn bực, ta khi nào trở thành con dâu Độc cô gia?

Ta tròn mắt: “đừng hiểu lầm, ta và hắn có quan hệ không tồi,nhưng là ta thực sự vô tình đến ta tức, không có dự mưu. Ngươi nếu nghĩ ta đến để tìm tin tức, thì thực sự không phải, ta không biết ngươi là cừu nhân của hắn, càng không nghĩ hắn tới đây”

“ai đều là ta gây nghiệt” Sài nham bối rối cúi đầu.

Ta nhìn đại khối băng: “ngươi tính làm gì?”

“sát” thần khí bình thản, thần sắc lạnh nhạt, một lời khiến ta không rét mà run. Ta nhanh cầm tay hắn, lùi ra sau vài bước , kéo ghế ngồi:

“các ngươi muốn đán, ta tránh xa” ân oán giang hồ, ta không cần xen vào.

Sài Nham chậm rãi đi đến trước mặt đại khối băng, trầm trọng nói:

“hiền chất, năm đó ta thực giết nhiều người của Độc Cô gia, ngươi lấy mạng ta, ta quyết không oán” trước cái chết vẫn còn khí phách, thực hiếm thấy.

“long ngâm là đồ vật của Độc cô gia, biết sai thì đem ra đây” Hàn nói, ta nghe lập tức đóng tai, cuối cùng Long ngâm ở đâu a, mang Long ngâm ra, ta nhanh trở về hiện tại đi.

“ai, ta nghĩ muốn trả lời, chính là ta không biết ở đâu” không thể nào?

Ta tức giận, đập tay xuống bàn: “ngươi không phải vì cướp kiếm mà đến sao? Để ở đâu? Mang ra”

“ngươi cũng muốn Long ngâm sao?” đại khối băng đột nhiên âm trầm nói, ánh mắt sắc bén nhìn ta. Ta liếc mắt hắn một cái

“đúng a, ta chính là muốn xem Long ngâm kia thế nào? Ngươi giết ta đi”

Đại khối băng hừ lạnh một tiếng, đen ánh mắt hướng Sài Nham. Không khí hảo quý dị, ta chịu không thấu. Đại khối băng lại nói:

“Sài Nham, năm đó diệt tộc Độc cô gia tổng cộng 4 người, còn 3 người kia là ai?”

“giết ta đi, ta quyết không nói”

“Long ngâm ở đâu?” ĐẠI KHỐI BĂNG lại đổi câu hỏi.

“vì cái gì không hỏi phụng vũ?” ta sáp miệng một câu, không phải 1 đôi bảo kiếm, sao hắn chỉ hỏi Long ngâm? Đại khối băng thần nhiên nói:

“Phụng vũ năm đó không ở Độc cô gia”

“ở đâu?” ta nhin không được hỏi, kì thực cảm trên đầu ta.

“Long ngâm Phụng vũ là bảo vật của Độc cô gia. Trăm năm trước, Độc cô trở nên già sức yếu, cùng thế tử Sơn bản Huệ tử mang theo Long ngâm Phụng vũ thoát ải giang hồ, từ đó về sau không xuất hiện, nhưng 60 năm trước, Độc cô gia cơ duyên xảo hợp, tìm về Long ngâm, về phần Phụng vũ, không rõ tung tích” ta nghe xong nuốt nước miếng, 2 vị kia thoát ải giang hồ, là sau đó trực tiếp thành thần tiên. Hơn nữa một người là chủ quản thời không, một người cai quản địa phủ. Nghe lão thời không bắt tử nói, long ngâm bị nguyệt lão trộm, chắc là Nguyệt Lão đem vứt ở nơi đó, không ngờ lại đem cho Độc cô gia họa diệt môn? Sau này tìm lại được, ta nhất định phải gia cho Thời không, xem hắn xử lí thế nào. Ai, còn có sư phụ của ta, quả thực là khi dễ ta, võ công cao như thế, không dạy ta một chút nội công, còn không dạy khinh công, làm hại ta ở đây làm người vô dụng.

“nếu Phụng vũ không ở đây, có long ngâm cũng vô dụng, vì cái gì còn cưới?” lời này nói với Sài nham, thực sự ngu ngốc.

Sài nham nói:

“truyền thuyết, Long ngâm Phụng vũ là một đôi thần binh có linh tính, có long ngâm liền có phụng vũ. Hơn nữa năm đó ta nào có thể biết Độc cô gia chỉ có Long ngâm mà không có phụng vũ” nói cũng có lí, chuyện nội bộ gia đình , người ngoài sao biết rõ được.

Khoan, bách hiệu sinh đã ở đây 30 năm. Hắn biết Long ngâm ở Độc cô gia, vì cái gì không trực tiếp đi tìm?

“Sài nham, ta cuối cùng hỏi, ba người kia là ai, long ngâm lại đang ở đâu?” đại khối băng cơ hồ mang theo băng đã trong lời nói, ta có thể biết hắn có bao nhiêu hận thù.

Sài nham lắc đầu: “những người kia, ta quyết không nói ra, còn long ngâm, ta thực sự không biết. Năm đó ở phòng Độc cô Thiên Linh, thực sự không tìm thấy Long Ngâm, ta không biết ai lấy. Độc cô hàn, người giết ta đi, ta không thể nói cho người thêm cái gì”

Kiểm đã kè cổ Sài Nham: “3 người kia là ai?”

“ta không nói!”

“sài Nham, người năm đó vì sao biết bí mật nhà Độc cô?” ta kì quái chen một câu, việc hệ trọng như vậy sao biết được.

Sài Nham thờ dãi: “năm đó huynh đệ ta uống rượu, Độc CÔ thiên linh trong khi say nói ra”

Ta lắc đầu: “có Long ngâm thì thế nào? Long ngâm nhận chủ, nó không uống máu người, không nhận người làm chủ, căn bản không thể dùng. Nếu miễn cưỡng không chừng phản phệ, các người thực sự không đáng giá a”

Vừa dứt lời, cảm giác chợt lạnh, Độc cô hàn đã đứng trước mặt ta, kiểm đã đưa lên yết hầu ta. Ánh mắt âm trầm, lạnh như băng nói: “người thế nào biết bí mật Long ngâm?” hấn đối với ta như vậy? Vừa rồi còn là ôn nhu, chuyển một cái đã băng lãnh? Không tin ta sao?

Trong lòng đột nhiên quặn đau, mắt ta chợt ướt, tâm vì sao đau như vậy? Nếu thích một người, liền phải tin tưởng, hấn vẫn nói thích ta, nhưng là không tin ta. xem bộ dáng của hấn, hoàn toàn không tin ta. Ta giận dữ, cười lạnh:

“ta là ai? Ta là kẻ không để ý danh tiết đem người giấu trên giường, bằng bó thương thế cho người, ta là nữ tử thường xuyên mất không ché Mộ Dung Ý Vân, hiện tại người hỏi ta là ai? Ta biết bí mật Long ngâm Phụng vũ, thế nào? Giết ta?”

Sài nham vừa nghe, toàn thân toát mồ hôi nói: “người là Mộ Dung Ý Vân, tiểu nữ của Mộ Dung đại ca?”

Không xong, lại nói hớ.

“đúng, chính là Mộ Dung Ý Vân” ta phỏng chừng lão nhân cũng không sống quá đêm nay, hấn biết thì sao. Sài Nham đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to: “các người... ha ha... tạo nghiệt...” làm sao, sắp chết liền điên? Độc cô Hàn nhìn ta, một chút áy náy, do dự thu kiếm:

“Vân nhi, người thế nào biết bí mật Long ngâm?”

Ta khòe miệng chậm rãi gọi lên nụ cười thê thảm: “người nói thích ta, chính là thích ta như vậy? Vừa rồi làm gì? Muốn giết ta? Người căn bản không tin ta? Còn nói thích ta?”

“vân nhi, ta vừa rồi quá xúc động, không kiềm chế được mình. Nói cho ta, vì thế nào nàng biết bí mật Long ngâm?” ánh mắt hấn biến thành thê lương lạc mịch. Có lẽ vừa rồi hấn quả thực xúc động hấn hôm nay chính là tìm thù sát toàn gia, cảm xúc tự nhiên không bình thường. Ta cố gắng bình ổn lửa giận nói:

“người còn nhớ ta từng bảo người cắt ngón tay không?”

Hấn gật đầu, ta lại nói

“bởi vì kiếm của người cùng Long ngâm rất giống, long ngâm chính là tích huyết nhận chủ. Ta muốn nghiệm chứng, kiếm trong tay người có phải là Long ngâm”

“nàng thế nào biết hình dạng của Long ngâm, hơn nữa, bí mật đó, từ trước chỉ có Độc cô gia biết”

Ta không nói gì, đem Phụng vũ trên đầu tháo xuống. Thật sâu hít một hơi:

“đây chính là Phụng vũ, ta là chủ nhân của Phụng vũ”

“cái gì?” Sài Nham cùng Hàn đều kinh ngạc đến bất khả tư nghị nhìn ta. Ta liền nhấn một chút, biến trâm tử thành trường kiếm.

“a...” Sài nham kinh ngạc, nhìn ngân quang lập lòe, lập tức cười to:

: “ha ha, không nghĩ tới, ta còn có thể nhìn thấy Phụng vũ, ha ha”

Độc cô Hàn cũng là kinh ngạc không nhẹ, hít thở cũng nặng nề:

“người từ đâu có?”

Ta cười khò: “đây là sự phụ ta truyền cho ta, nói thật, ta không biết xưng hô với người thế nào” Sơn bản huệ Từ là sự phụ của ta, lại là bà cố tổ của hấn... Nãi nãi... bà nội... ta bối phận so với hấn đủ đại.

“sư phó nàng?”

“đúng, sư phụ của ta họ Sơn Bản” nói tới đây, ta bắt đầu dĩ cười khổ.

“sơn Bản Huệ tử?” song trọng thanh.

“đúng, đích thị Sơn Bản Huệ tử” sư phó, người hại chết ta.

“nàng nếu còn sống, đều đã vài trăm tuổi” Sài nham kinh ngạc không ngớt.

“tổ nãi nãi, thực sự là sư phó nàng?” hàn thực không tiêu hóa nổi.

“vô nghĩa, nếu không ta sao biết bí mật của Long ngâm phụng vũ?”

“bà ấy còn sống?” đương nhiên sống, hơn nữa còn là sống sau đến ngàn năm sau.

“từ, trước khi chết phân phó ta tìm Long ngâm” nghĩ lại, sư phụ là công tác ở địa phủ, hẳn là không phải ta trù nã.

Hàn khi này lại quay sang Sài nham, ánh mắt hình viên đạn, Sài nham thê lương cười: “đừng hỏi, ta cái gì đều không biết, giết ta đi, hi vọng 2 người bạch đầu giai lão” bạch đầu giai lão? Không thể!

“không thể, ta có phụng vũ, nhưng là hẳn không có long ngâm” ta nói, thu hồi phụng vũ cắm trên đầu. Nhưng chợt đã thấy Sài Nham phun một ngụm máu.

“ngươi làm sao vậy?”

Hắn lùi lại nói: “ta biết tội nghiệt nặng nề, hiền chất nhất định muốn giết ta, cho nên, ta trước uống độc dược. Nếu... ngươi cảm thấy khó tiêu hận, một kiểm... giết ta đi” ra lão nhân sớm chuẩn bị.

Hàn rét lạnh một câu:

“vân Nhi, đi” nói xong, kéo tay ta, kéo ra ngoài.

Vừa ra ngoài không xa, đã thấy một mảng sáng, Sài gia trang toàn bộ ngập trong biển lửa. Từ nay về sau, không có thiên hạ đệ nhất đao.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ăn ngủ hoang dã đã thành thói quen, hiện tại, lại ăn ngủ hoang dã. Vẫn là đại khối băng đối diện ta, thật lâu không nói. Ánh lửa chiếu rọi, có thể thấy hẳn lạc mệnh, bị ai.

“đại khối băng, ngươi không có gì hỏi ta sao?” ta tự nhiên thành tổ nãi nãi, bà nội, trưởng bối nhân vật, hẳn sẽ không hỏi?

“cái gì?” hẳn ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt không chút độ ấm.

“ngươi không hỏi vì sao ta bá sơn Bản Huệ Tử làm sư?”

“không hỏi” hẳn lạnh băng nói: “muốn nói thì nói đi” ta mới không nghĩ nói.

“ta có nhiều chuyện không thể giải thích với ngươi, nhưng ta thực sự là đệ tử nhập thất của Sơn Bản Huệ tử. Ta muốn long ngâm, đều là phụng mệnh sư phụ” ta nói một hồi, cảm giác trong lòng thoải mái.

“hào, ta không hỏi, ta tin tưởng ngươi” vừa muốn giết ta, tin tưởng đâu?

“có thể cho ta biết chuyện xưa của ngươi không?” ta biết Hàn có thù diệt môn, lại không biết cụ thể chi tiết. Đại khối băng trầm trọng hít một hơi:

“thật sự muốn nghe?”

“muốn”

Hắn trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói: “khi đó ta mới bốn tuổi, rất nhiều sự tình ta đều nhớ không rõ. Ta còn nhớ, ngày đó, bốn người bịt mặt xông vào nhà ta, thấy người liền giết. Bọn hắn trên thân kiểm đều là máu tươi. Ta thấy trong đó có kẻ giết mẹ ta, cưới đi muội muội mới 3 tháng tuổi. Bọn hắn vô nhân tính, ngay cả đứa nhỏ 3 tháng tuổi cũng không tha. Trừ bỏ bốn người che mặt, ngoài ra ta hoàn toàn không biết” hẳn nói, tay vô mệnh vật

áo, đến mức nhàu nát

“khi đó, một người khua kiếm về ta, để lại trên mặt ta một vết sẹo. Bọn hán đều nghĩ ta chết, chính là ta không có chết”. tằm nhẵn a, một đứa nhỏ 4 tuổi cũng không tha.

“ngươi thế nào thoát được? Lại thế nào bái mục tiên sinh làm sư?”

Khi đó ta cũng không biết sao, khi tỉnh lại trước mắt đều là máu. Ta tìm được trên người phụ thân có thanh kiếm thì rời khỏi đó. Sau lại hôn mê trên đường vì đói. Ta tỉnh lại đã là ở Tận Thiên cốc. Sư phụ nói nhặt ta ở bên đường. Sau đó, ta bái người làm sư phụ, lấy họ Mục. 12 năm, ta liều mạng luyện võ, chỉ để vì người nhà báo thù. Ta chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của 4 người kia, nhưng ta có thể nhớ một chút chiêu số của bọn chúng. Vì vậy ta 8 năm liền tìm các cao thủ trong giang hồ khiêu chiến hồng tìm ra manh mối, nhưng vẫn chưa có tìm được” không ngờ hán khiêu chiến cao thủ giang hồ đều là vì nguyên nhân này, đâu phải vì những thứ danh lợi tầm thường? Nhưng vì sao năm đó lại không tìm thấy long ngâm? Kiếm của Hán tìm thấy trên thi thể của Độc cô Thiên Linh, hình dáng y hệt nhưng lại không phải, liệu có khả năng năm đó Độc cô gia không có tìm ra Long ngâm?

“ngươi thế nào biết bí mật nhận huyết chủ nhân?”

“ta từ khi có trí nhớ liền đã biết” hán nói một câu, đều là không có độc âm, từ nhỏ đã thấy cả nhà chết thảm, chẳng trách hán khác hán người thường.

Ta cười khổ: “chẳng những không tìm được 4 lão gia hỏa, lại mang về đại ma đầu danh hiệu, ngươi thực không hay ho” ta cũng không hay ho, chẳng qua là không nghĩ, hiện tại nói thực khó nghe. Hán cười lạnh:

“không phải, chỉ cần tìm được mấy kẻ đó, những vấn đề khác không quan trọng” cừu diệt môn, ta cũng không biết thế nào khuyên hán.

“ai, những người này thực chính là giang hồ bại hoại” ta lại cười khổ: “lăn lộn cái danh thiên hạ đệ tam, ngươi không nghĩ đến đi?”

“nàng đâu thua kém, vì trốn hôn, cư nhiên giờ là thiên hạ đệ ngũ” ta thực ra đến thiên hạ đệ ngũ thập cũng không với tới, chẳng qua nhờ vận khí tốt. Chủ yếu vẫn là nhờ thanh danh của Tiểu Bạch.

“Giang hồ hảo nam chán” ta đột nhiên nhớ tới, nói: “người kia dùng võ công gì? Ta nói bách hiệu đường đi tra”

“ta cũng không biết, chỉ nhớ rõ chiêu pháp chứ không biết chiêu thức đó là gì” vậy hết biện pháp. Ta thở dài:

“nhiều năm như vậy, ngươi thực khổ đi?”

“có thể. Trừ sư phụ, ta không có người thân nào” hán đột nhiên ngẩng đầu chăm chú nhìn ta: “trừ nàng ra”

“là vì Sư phụ ta ?” tự giễu, trong lòng có đôi phần mất mát.

“không, chu dù ngươi là Mộ Dung Ý Vân ta cũng nguyện ý nói cho nàng” ta cư nhiên có vài phần mừng thầm. Ta đậm cười

“đa tạ, ngươi coi ta là bằng hữu”

“chúng ta còn làm bằng hữu được sao?” hán đột nhiên hỏi một câu. Ta không nói gì, có lẽ là bằng hữu đi?

“vậy ngươi coi ta là gì?”

“thê tử”

Một lời đi ra, ta tìm muốn đập, nhưng thực xin lỗi, tạm thời không có tính toán rơi vào phần mộ hôn nhân, ta thờ dài một hơi:

“thê tử của ngươi? Ta không có phúc phận đó”

“có!” bằng cái gì? Bệnh thần kinh bức hôn, ta còn trốn được, hống chi là hán.

“chúng ta không thể hợp” ta cúi đầu, ánh mắt chỉ có ánh lửa bập bùng.

“Vân nhi, vì cái gì cự tuyệt?” lí do khó nói mà, hán đem ông nội tổ của hán ra mà hỏi!

“không nghĩ nói cho ngươi”

Khóe miệng hán một mặt thê lương cười: “ta là ma đầu, chúng nhân công địch, nàng là Mộ Dung nhị tiểu thư, tương lai đường chủ bách hiệu đường, chỉ có Giang Tử Ngang mới xứng cùng nàng”

“ngươi làm gì nghĩ vậy? Hiện tại ai cũng biết ta là lão bà của ngươi, nếu không phải ngươi thì không lấy chồng” trừ bỏ bệnh thần kinh cùng hán, phỏng chừng không ai lấy ta, ta không nghĩ cùng bệnh thần kinh, nếu không lấy đại khối băng, hay là ta lên chùa làm ni? Quên đi, sớm muộn cũng phải về hiện đại, không cần lo lẩn vấn đề nam chán.

“nàng vì cái gì khi đó cùng với ta một chỗ?”

Ta thật sâu hít một hơi, đầu óc không thể áp chế, lập tức chạy đến bên hấn, gắt gao ôm lấy hấn, lẩm bẩm nói:

“ta có khổ không thể nói, người sẽ không hiểu được, ta cũng không biết nói với người thế nào”

Đại khối băng không nói chuyện, chậm rãi ôm ta. Tuy hấn là đại khối băng, nhưng vẫn có thể ôm, ôm tốt lắm. Cảm giác mí mắt ngày một trọng...

“Ý Vân, Ý Vân” đang yên bình trong mộng đẹp, có người gọi ta. Ta mở mắt, phát giác chính mình đang bị đại khối băng ôm chặt, nhưng hấn cũng đang ngủ. Vậy ai gọi ta a?

“Ý Vân tiểu đồ, người khỏe không?” ta cuối cùng theo giọng nói hướng đến, thời không đại thần đang đứng cách ta không xa, bên kia còn có một nữ tử trung niên mặc cô trang... a, sư phụ?

“sư phụ?” ta một chút kinh ngạc.

Sư phụ phát tay, cười nói:

“Ý Vân, gần đây có khỏe không?”

Ta về mặt đau khổ: “sư phụ, người không phải đến mang ta trở về? Ta ở đây thập phần không tốt”

Sư phụ xoa tóc ta, nói: “ai, sư phụ là đến nói lời cáo biệt”

“cái gì?” ta trừng lớn mắt.

Sư phụ muốn nói lại thôi, thời không lão đầu nói: “Ý Vân a, sư phụ của người hôm trước xem, sinh tử mệnh của người, dương thọ đã hết” ta nghĩ lập tức ngất, ta mới 23 tuổi, như thế nào yểu mệnh? Ta dùng ánh mắt đáng thương nhìn 2 lão nhân gia, sư phụ gật đầu: “Ý Vân, dương thọ của người đã hết. Nếu không phải người là ở cổ đại, không chừng hôm nay gặp sư phụ là ở địa phủ”

“vậy... làm sao?” ta bồn chồn nhìn 2 lão nhân.

Thời không lão đầu nói: “người đừng gấp, người là xuyên qua, thượng thần không biết, chỉ cần người ở cổ đại, dương thọ không có liên quan, không ai quản được người. Chỉ cần không thể bị tác động quá mạnh, sẽ không chết” ý tức chính là bảo ta đừng trở về?

“con không trở về được sao?”

Sư phụ cùng thời không gật đầu đồng loạt:

“trở về chỉ có từ lộ”

Ta còn lựa chọn sao? Chỉ là... ta vì cái gì có vài phần cao hứng... trộm ngắm Hàn đang ngủ say, trên mặt bắt gặp đỏ hồng. Ta không cần trở về, có thể cùng hấn một chỗ.

“khụ...” sư phụ ho khan một tiếng, ta vội quay đầu nhìn 2 lão nhân, nghiêm trang chỉnh tề.

Ý Vân, người hấn đã biết Long Ngâm là đồ vật của Độc cô gia? Nếu người còn nhớ đến sư phụ, giúp Độc Cô Hàn tìm được nó, còn phượng vũ, tặng người phòng thân” sư phụ nói xong, ta thế nào cảm giác trẻ con bị lừa gạt?

“ách, chính là... nhà của ta ở hiện đại có nhiều gia sản, ta không nghĩ tiện nghi cho người khác”. Giờ phút này còn nói đến tiền, quả nhiên là tham quý.

Sư phụ bắt đầu đi lắc đầu: “bách hiểu đường nhiều sản nghiệp như vậy đủ người ăn hại 10 đời, người sợ cái gì?” đúng, sản nghiệp bách hiểu đường sau này đều là của ta mà.

“nhưng mà, cổ đại... không tốt đâu, không có khoa kỹ, không có internet, không có tv, điện thoại...” vẫn là có điểm muốn hỏi hiện đại.

“Ý Vân, sư phụ cũng hết cách. Người ở lại cổ đại đi, ngoan ngoãn, gần đây bề bộn nhiều việc, sư phụ đành đến xem người”

“vậy...” ta thậm chí chưa nói hết thì trước mặt sớm đã không còn thấy bóng dáng 2 lão bất tử. Chỉ nghe thoảng trong tai “hảo chiếu cố bản thân”

Ta giật mình tỉnh lại, hóa ra là mơ, nhưng rất thật, chắc chắn là sư phụ không tiện mặt Hàn nên báo mộng cho ta biết, vậy là không hỏi được hiện đại, cũng không rõ trong lòng là tư vị gì, có hi có ưu. Nếu ở cổ đại, thích gì làm đó, muốn yêu ai thì yêu. Trong khi ta vẫn còn băng khuâng thì ở trên 8 tầng mây, thời không cùng sư phụ vẫn nhìn ta.

Thời không kéo chân váy của vợ, tựa như con cún con: “lão bà, sự tình làm xong, đi thôi”

Son Bản huệ Từ từ ngừng mắt: “cách ta xa chút”

Thời không lập tức chạy ra 1 m, nói: “lão bà, người nghĩ cái gì?”

Son Bản hừ lạnh: “kỳ thật, nàng cùng Hàn rất xứng đôi”

Thời không đem đầu lại gần:

“lão bà, nguyệt lão từng nói, Hàn cùng Vân nhi không có duyên phận. Kỳ thật, ta cảm thấy Giang tiểu tử không tồi.”

Vừa dứt lời, Son bản giận dữ hừ lạnh, thời không lập tức cắt ra xa 2m.

“ngươi bốn dân, về nhà quỳ gối 3 năm”

“lại quỳ?” thời không mặt như trái mít rụng: “lão bà,ta đã sai lầm gì?”

“còn không, nếu không phải ngươi đem đồ nhi của ta xuyên qua, hiện tại nàng sao đến nỗi này? Giờ còn phải lừa gạt nàng, cái gì mà dương thọ đã hết, ngươi công tác sai lầm, rồi bắt ta lừa gạt đồ đệ, hừ, về nhà quỳ 5 năm”nói xong giận dữ dậm chân.

Thời không than thở nói: “kia... không... ngươi xem, đồ đệ ngươi ở cổ đại có nhiều nhân yêu thương, có tài phú vinh hoa danh lợi, lại có vui vẻ, lại có thể cùn họ Giang//”

Nói chưa xong, Son Bản một tay tóm cổ lão nhân hét lớn: “ngươi nghĩ biện pháp cho ta, ta không cần họ Giang. Nếu nàng cùng họ Giang làm phu thê, lão sau này đừng mong thấy mặt ta”

Thời không khó xử nói: “lão bà, đệ tử của ngươi cùng họ Giang cũng tốt mà”

Son bản Huệ tử giận dữ : “cút, ngươi không thấy đệ tử ta thích là Hàn sao? Gần đây phải chăng nguyệt lão cận thị tái phát?

“sẽ không, nguyệt lão vừa đi mổ lấy zíc bên bệnh viện từ vũ, sẽ không có nhìn nhầm”

Son bản hét lớn: “còn, nhanh đem nguyệt lão tới gặp ta, nếu không thì ta cho lão thử một phen xuống địa phủ”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Ánh sáng ngày mới chiếu vào chói mắt, ta theo trong mộng bừng tỉnh. Đầu tiên phát giác toàn thân hơi lạnh, động toàn sưng, dùng sức nhu nhu ánh mắt. Ta vừa đứng lên, tay quờ quạng vào không khí, Hàn đã là không thấy đâu. Nhưng là tay ta vớ phải một thứ khác, là một tấm ngọc bội. Ngọc bội trên khắc thương long, là hượng hạng bạch ngọc, thợ khéo tinh mỹ, là Hàn đặt trên người ta? Ta đứng lên xem chung quanh, không một bóng người, thậm hô may mắn khi ngủ không bị gấu ăn thịt. Đại khối băng cũng đủ hung ác tâm đi, bỏ ta một mình nơi hoang dã này? Ta còn rất nhiều điều muốn nói với hắn. Ta nghĩ nói thích hắn, còn muốn cùng hắn. Chính là, ở thời khắc mấu chốt hắn lại đi mất? Chẳng lẽ là hôm qua ta lỡ lời thương tổn hắn, hay là hắn có sự việc trọng yếu gì? Hắn mang huyết hải thâm thù, không thể luôn cùng ta một chỗ. Hắn còn lưu cho ta khối ngọc bội, liền cho thấy lòng hắn còn có ta, có phải không? Dù sao thì, từ nay không có tâm lý về hiện đại, ngày rộng tháng dài, không tin không thể gặp hắn. Nếu chúng ta hữu duyên, rất nhanh tái kiến. Lần sau , khi gặp hắn ta nhất định phải nói, ta thích hắn. Ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, nhìn cũng nhìn rồi, ngủ cũng ngủ chung rồi, đời này hắn tự nhiên phải phụ trách ta. Tưởng tượng như vậy, không có quá khó khăn nha! Ta đem ngọc bội dắt vào người, mắt nhìn lên bầu trời cao, hô to một tiếng:

“Độc Cô Hàn, ta Mộ Dung Ý Vân, đời này ngoài ngươi không lấy chồng, ngày sau gặp ta, ngươi phải cưới ta!”

Nói xong, tiêu sái cười, hôm nay quả là một ngày đẹp.

Xa xa, một góc nhỏ của cánh rừng, Hàn vẫn là đang đứng hướng về phía Mộ Dung Ý Vân, khoe miệng hơi thượng cười, một bộ dáng thập phần ôn nhu. Tật phong đứng phía sau hắn, nhẹ nói:

“chủ thượng, cần theo sau phu nhân không?” cùng Hàn hơn 20 năm, lần đầu tiên Tật Phong thấy hắn cười, cười thực ấm áp.

Hàn khoát tay: “không cần, nàng ngoại hiệu vô tình kiếm, anh hùng phổ bài danh đệ ngũ, không ai có thể thương tổn nàng, hiện tại chính sự quan trọng hơn”

Cho dù là mù đường, ta đi ba ngày cuối cùng cũng tới Tần Hoài. Quả thực phong cảnh hữu tình, dân chúng hiếu khách, khắp nơi đều nghe thấy tiếng cười nói nhộn nhịp, không hổ danh là một nơi phồn hoa đô hội.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đại hội đường quanh co sẽ được chính thức bắt đầu. Thành nội náo nhiệt phi phàm. Rất nhiều võ lâm nhân sĩ đến lui, đương nhiên nhiều là các thiếu hiệp, vốn chính là tìm đối tượng, tự nhiên là người trẻ tuổi có nhiều. Tần Hoàn Phong cảnh tự nhiên không cần phải nói, đã sớm

nổi tiếng. Có lẽ chính ở nơi cảnh sắc hữu tình này, có không ít đôi trai tài gái sắc có duyên gặp mặt mà thành đôi, đường quanh co tổ chức ở đây, tuyệt đối là hợp lí.

Ta dù sao cũng là nữ nhân hiện đại có chút hiểu biết, nhưng là, nhìn thấy xung quanh mọi thứ đều thập phần mới mẻ mà lí thú. Hơn nữa khiến ta kinh ngạc chính là, các thiếu nữ hơn phân nửa đều theo cách ăn mặc của ta, một thân áo trắng đậm bạc. Có làm hay không? Ta trở thành minh tinh? Vì phù hợp ngoại hiệu “vô tình kiếm”, ta mua một thanh kiếm cầm ở trong tay. Hiện tại biết rõ lai lịch của Phụng Vũ, càng biết nó trọng yếu, ta sẽ không ngu ngốc đem ra dùng bừa.

Vẫn bởi vì sự kiện của võ lâm này, từ lâu khách điểm sinh ý cực tốt. Bách hiệu đường mời rất nhiều người đến tham gia, chính là bách hiệu đường cho dù có lớn thế nào, cũng không thể chứa hết từng đó người. Trừ bỏ nhân vật có danh tiếng được bách hiệu đường mời đích danh ra, những người khác đều là tự túc. ta tùy tiện vào một lầu, phải thưởng thức đặc sản ở nơi đây mới được. Ăn thì ăn, tai vẫn nghe tám hướng.

Như thế nào, ta nghe thì ta vẫn là chủ đề “hot”. Ngày đó có người nhìn đến dung nhan của ta, tuổi cũng đỉnh chính trở lại. Lục Tây Lâm thực có tài ăn nói, trước mặt mọi người bày ra một Nguyệt Quang tiên tử tựa như sao sáng trên trời. Về phần quan hệ giữa ta cùng bệnh thần kinh, thực nhảm chán, đều nói bệnh thần kinh thích Nguyệt Quang. Hơn nữa còn có tin đồn, bệnh thần kinh chính vì Nguyệt Quang mà hư Mộ Dung Ý Vân. Tóm lại chính là loạn bát nháo. Có người thậm chí đoán, lần này ở đường quanh co, hai người sẽ nhận cơ hội hi kết lương duyên. Hiện tại một số đồ phùng còn khai bàn, đồ xem cuối cùng Nguyệt Quang cùng họ Giang có kết đoạn nhân duyên? Nhưng ta còn nghe thêm tin tức, về phần Mộ Dung Ý Vân cùng Hàn, vẫn là ta a. bọn họ đồn rằng, Hàn cùng Mộ Dung Ý Vân đang âm thầm đề ra cái đại âm mưu. Rồi lại nói ta thương phong bại tục, không biết liêm sỉ, hay Hàn lừa gạt tình cảm tiểu cô nương. ... Please, chúng ta đều là thiết tình yêu nhau.

Ta đang ăn, vừa ngẩng đầu đã thấy trước cửa 4 người. Trong đó có 2 người ta nhận thức, hơn nữa cực kì quen thuộc. Lão nhân kia cư nhiên là Mộ Dung Nghĩa cha ta, còn nữ đứng ngay sau lão cha chẳng ai khác đương nhiên là Mộ Dung Nhược Nhan tí, còn ở sau nữa thì là 2 nam nhân mặc đồ tầm thường giống nhau, là gia đình.

Ta kì quái, tí ti của ta đương kim đệ nhất nữ tử, lại là cao thủ đệ danh đệ thập, đương nhiên được mời, vậy còn cha, lão tới làm gì?

Cha lướt nhìn qua, cư nhiên đi tới chỗ ta. Trời, ta bị phát hiện? Nhưng rất nhanh ta hiểu được, trừ bỏ bàn của ta, đã không còn trở chống khác. Ta thờ dài, bên ngoài ta có thể dùng phấn sáp trang điểm, che dấu thân phận, nhưng là cha ta ở đây, chẳng hề không nhận ra con gái? Vô luận là trang điểm cỡ nào, chỉ cần không che mặt, hẳn liền nhận ra. Ta nghĩ, nhanh đem cái gì che mặt thật kín, ta đường đường là tương lai bách hiệu đường chủ, vậy mà dùng bộ mặt thật gặp người cũng không dám, thực thảm a.

Ta đang tự than đến đầu óc mù mẫm, chợt có tiếng nói:

“cô nương, lão phu có thể ngồi đây không?”

Ta ngẩng đầu, cha rất có phong độ nhìn ta. Ta còn chưa kịp nói gì, cố gắng kìm chế cảm xúc, thân nhiên nói:

“tiền bối, mời tự nhiên”

Ánh mắt không tự chủ đảo qua nữ tử tí ti, nàng cũng nhìn qua ta một cái, nhũn mày nói:

“cô nương chính là vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử?” tí ti, không ngờ hôm nay tí hại ta/

Ta đành gạt đầu, tiếp tục giả như không nghe không thấy, tiếp tục ăn. Cho dù không nhìn ra mặt, thanh âm của ta hẳn là cha không thể quên, không nói tốt nhất.

Mộ Dung lão nhân a một tiếng, nói:

“cô nương chính là vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử? Thực là không ngờ, tuổi còn trẻ mà danh trấn giang hồ, võ công tuyệt tác, thực khiến lão phu mở rộng tầm mắt, lão phu Mộ Dung Nghĩa, còn thiếu tiên tử một nhân tình, cảm tạ tiên tử trước cứu tiểu nữ”

Nói xong, chấp tay.

Ta dùng hết khả năng, mặt lạnh như băng nói:

“thì ra là Mộ Dung tiên bối đỉnh đỉnh đại danh, ngưỡng mộ từ lâu, tiền bối không cần khách khí, thi ân bất cầu báo”

“Nguyệt Quang tiên tử, nghe nói ngươi cùng tiểu nữ là bạn tốt?” Mộ Dung lão nhân hỏi thăm.

Ta vẫn âm một tiếng, không muốn nhiều lời. Lão nhân, đừng hỏi, ngươi nếu biết ta chính là nữ nhân của ngươi, nhất định bị dọa chết.

“chẳng hay, tiên tử có biết tiểu nữ ta hiện đang ở đâu, ta rất là lo lắng cho nó” lão nhân thật có phong phạm, một chút sinh khí cũng không có, hơn nữa còn tỏ vẻ quan tâm khiến ta lòng có chút xao động, dù sao đó cũng là cha của Mộ Dung Ý Vân, hồ nào là ăn thịt con cơ chứ?

“không biết” ta vẫn cố giữ mặt lạnh, đơn giản nói.

Mộ Dung lão nhân thờ dài, bất đắc dĩ nói:

“ai, người cùng Ý Vân nhà ta tình như tí muội, chỉ tiếc tiểu nữ hồ đồ, cùng Mục Hàn kia đây đưa không rõ, biến thành thân bại danh liệt”

“không thể nói vậy, nam hoan nữ ái là thiên lý thường tình, tiền bối yên tâm, ta thấy Mục giáo chủ đối với thiên kim nhất mực thương yêu, đi theo hấn lệnh thiên kim chắc không chịu ủy khuất” ta thích hấn đó, không phục? Ta liếc mắt với nữ tử.

“là a, cha cũng nghe nói không? Hấn đối với muội muội thực sự tốt lắm, không bằng cho muội muội theo hấn đi, cha cũng hi vọng muội muội hạnh phúc đi?”

“Phi hà tiên tử nói không tởi, Mục Giáo chủ đối lệnh thiên kim rất trọng thị, năm lần bảy lượt vì lệnh thiên kim mạo hiểm” ta vừa nói vừa trộm nhìn Nhục Nhan tử, vẫn là tí biết lo lắng cho ta!

Mộ Dung lão nhân sắc mặt trở lên không tốt, nhưng vẫn giữ phong phạm, thản nhiên nói:

“Nguyệt Quang tiên tử, tựa hồ cùng Mục Hàn rất quen thuộc a? tiên tử sắp kể vị đường chủ bách hiệu đường, chỉ sợ nếu cùng Mục Hàn quá thân cận sẽ ảnh hưởng tới thanh danh” nói nhảm, bỗng cô nương liền yêu hấn, liền lấy hấn làm chồng! Ta hừ lạnh:

“làm việc không cầu phú quý danh lợi, chỉ cầu gặp tri kỷ, ta cùng Mục hàn quân tử chi giao. Bách hiệu đường trước nay vẫn giữ thể trung lập trong võ lâm, mặc kệ ân oán giang hồ, lệnh thiên kim nói cho cùng, vẫn là vì mình mà sống chứ không phải vì người giang hồ mà sống”

Lão nhân không những không sinh khí, ngược lại cười đáp:

“tiên tử quả nhiên nữ trung hào kiệt”

“lệnh thiên kim cũng là vị kì nữ” lão nhân, ta tốt như vậy, lão không phát hiện?

“Tiểu nữ Nhục nhan chỉ có hư danh” lão nhân, ta cảnh cáo người, đừng có quên băng đi Ý Vân tiểu nữ này!

Ta có phần bức mình, đứng dậy:

“tiền bối, chúng ta duyên bèo nước đến đây cũng cạn, ta xin phép đi trước!”

Nói xong đi khỏi cửa tửu lâu, không thèm quay lại, nữ tử tí truy lên nói:

“tiên tử đừng bước”

Ta đối nữ tử tí vẫn có hảo cảm, dừng cước bộ nói: “tiên tử có gì chỉ giáo?”

Mĩ nữ tí hướng bên trong nhìn qua, thấy Mộ Dung lão nhân không có nhìn lên, nàng liền đem ta kéo ra ngoài:

“muội sao ở đây?”

“vài ngày nữa muội liền kế thừa bách hiệu đường, tự nhiên phải ở đây!” ta trả lời đạm, tựa như tí không biết mà còn hỏi?

“Mục hàn đâu?”

Ta không tốt nói: “hỏi hấn làm gì?”

“không có hấn bảo hộ, ta lo lắng cho muội” nữ tử tí nhún mày, hiển nhiên không tin vào khả năng của ta.

“tí quên ư? Ta là thiên hạ đệ ngũ, vô tình kiếm, Nguyệt Quang tiên tử, bài danh trên giang hồ hiện tại còn cao hơn tí, cần có người bảo hộ sao?”

Ta miệng nói cứng như vậy, nhưng thực thường xuyên sợ này nọ. Nữ tử tí bắt đầu đi lắc đầu:

“ai, không nghĩ đến, ta cùng người sống chung hơn 17 năm, cứ nhiên ta vẫn không hiểu biết người” hiểu được mới là quái. Ta thản nhiên nói:

“không hiểu thì là không hiểu, có lẽ sau này Mộ Dung Ý Vân sẽ vĩnh viễn không lộ diện”

Mĩ nữ tí thở dài một tiếng, tựa tiểu phi tiểu:

“giang hồ đồn đãi Mục Hàn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ Mộ Dung Ý Vân, có phải thực sự?”

“không phải sợ, là tôn trọng ta, hấn thích ta, cho nên tôn trọng” ta lại ăn trộm mấy câu trong tiểu thuyết ra nói.

“ai, ta thực hâm mộ người, chỉ hi vọng hấn có thể hảo hảo đối đãi người” nữ tử tí giương như ánh mắt có đôi phần miên man, nhưng rất nhanh biết mất, đôi giọng hỏi:

“người còn có Giang tử Ngang?”

“hắn có gì phải lo?”

“chẳng phải giang hồ đồn rằng hắn quỳ trước cửa phòng người nửa ngày, chỉ cầu người tha thứ, một thân ngạo cốt mà hắn quỳ gối trước một nữ tử, tuyệt đối không phải là loại tình cảm bình thường” tí ti coi như hạo nhãn lực. Ta khẽ ngẩn đầu, nhìn ánh mắt mỉn nữ tử:

“tí ti, kiếp này ta chỉ có Hàn, không có nam nhân nào khác!” ta cố ý dùng biểu tình kiên định nhất, quyết đoán nhất, nói như đinh chặt sắt, làm cho tí ti hiểu được tâm của ta.

Mỉ nữ tử thật dài thờ một hơi: “không cần nói, ta sớm biết quyết tâm của người, chỉ tại tự chỉ đa tình, Mục giáo chủ thực sự là anh hùng, còn hơn Giang đại ca. thích ai đều được, người vui vẻ liền hảo”

Nhìn đi nhìn lại, tí ti vẫn là thực lòng thương ta, khiến ta cảm động!

“đó là đương nhiên” ta xúc động, cố dùng khuôn mặt tươi cười nói.

“người từ bao giờ có bản lĩnh trở mặt như trở tay? Vừa rồi trước mặt lão cha còn một vẻ băng sương lãnh đạm, ta chút nữa còn nghĩ nhầm nhầm người, quái không được giang hồ không ai phát giác ra người” mỉn nữ tử ti cảm thán, chỉ là tí không biết có người tự nghĩ ra thân phận thực của ta, chính là bệnh thần kinh.

“tí ti, người hay là nên quay lại với cha? Thời gian dài hắn hoài nghi, đợi lát người đến bách hiệu đường, chúng ta tiếp tục nói chuyện”

Mỉ nữ tử gật đầu rồi nhẹ nhàng tiêu sái đi vào trong, ta cũng nhìn tí lần cuối rồi quay đầu đi thẳng, không muốn dây dưa tiếp gây phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Ta sớm nghĩ, bách hiệu đường dù sao là đệ nhất bang phái trong giang hồ, tự nhiên rất là giàu có, nghĩ lại lần trước gặp tiểu sư đệ chính là ở một căn nhà tranh ... nhưng thực không ngờ, lần này lại trái ngược hẳn. Xem ra, tiểu Bạch trong 30 năm tích lũy được không ít tiền của, chỉ riêng tổng đường này cũng đủ làm ta lác mắt. Tổng đường là một trang viện, diện tích rộng lớn vô cùng có lẽ đi bộ cả ngày không hết, còn bài trí thì thập phần xa hoa tráng lệ, khắp nơi đều thấy của hiếm vật lạ, hạ nhân ai lấy cũng mặc quần áo tốt mới tinh khiến người ta có cảm giác choáng ngợp. Ta ngắm nhìn một hồi, tự nghĩ không thấy có gì giống một bang phái giang hồ, mà là có phần giống hoàng cung.

Ta đi một hồi lâu thì mới tới được sảnh chính, trước mặt ta là cả một khoảng sân rộng mênh mông có lẽ phải so sánh như sân vận động. Ở đó không ít võ lâm nhân sĩ cũng đang tản bộ ngắm cảnh chờ giờ G. lại đi thêm một hồi vào trong sâu, ta chợt phát hiện một khu vườn nhỏ, còn có tám biển gỗ thếp vàng ghi bốn chữ: “Nguyệt Quang tiểu trúc”. Cái gì? Nguyệt Quang tiểu trúc? Không phải đang ở bách hiệu đường sao? Tự nhiên lại có một Nguyệt Quang tiểu trúc? Làm cho ta? Ta đành lắc đầu cười khổ, lão tiểu sư đệ này tâm tư cũng không tồi.

Ta tiếp tục xen lẫn trong đám người mà đi. Tai nghe nghị luận: “từ bao giờ Bách hiệu tiểu trúc đổi thành Nguyệt Quang tiểu trúc?”

Bên cạnh có người đáp: “ngốc tử, bách hiệu sinh tính toán thoái ản giang hồ, vài ngày sau chủ nhân bách hiệu đường đã là Nguyệt Quang tiên tử, đương nhiên khu vườn này đổi tên cho chủ nhân mới”

“nghe nói, Nguyệt Quang tiên tử năm nay mới 23, thế nào là sư ti của bách hiệu tiên sinh?” người nọ kì quái hỏi.

“ai biết được” người kia cũng lắc đầu, ta cười thầm, các người biết mới lạ.

Ở trang viện đi hơn nửa ngày, ta căn bản không tìm thấy người quen nào. Chủ yếu là sơn trang này quá lớn, không biết tìm tiểu Bạch ở nơi nào? Ngẫm lại thực mất mặt, nơi này là nhà của ta, cư nhiên ta bị lạc đường, ai. Dù sao cũng không biết đi đâu, đột nhiên nghe thấy cửa lớn một trận tiếng pháo rộn ràng, tiếp theo đám người xôn xao hẳn lên. Không cần phải nói, nhất định người đến là nhân vật tầm cỡ. Vốn ta đang nhàm chán, liền chạy ra cửa xem.

Vừa đi một nửa, liền thấy một đám người cũng hướng cửa lớn đi đến. Ta cố lách người trong đám đông, tập trung nhìn vào, nhìn xuyên vào đám người, lập tức thấy tiểu Bạch cầm đầu toán người hiền ngang đi vài, hắn khí vũ hạo sảng, diện mạo tươi cười, nhìn thế nào cũng giống một bậc lãnh đạo cao cấp. Đi ngay sau tiểu sư đệ chính là 2 nữ ái đồ, hồng y đích Phụng Thanh Hà, thủy y đương nhiên là Phụng Thanh Trúc. Nhưng buồn cười chính là người thứ 4 trong đám, Lục Phóng viên, bộ dáng giống như con khỉ. Ta nhìn tiếp phát hiện còn có một người đứng sau Lục Phóng viên, là một tử bào nam tử, tuy không rõ mặt nhưng có thể khẳng định ta không quen. Ta phỏng đoán nam tử kia cũng là thủ tịch phóng viên đi. Ta thuận miệng hỏi người bên cạnh.

“vị tiểu ca này, chẳng hay người thứ năm đi sau Bạch hiệu tiên sinh là ai?”

“à, đó là ngũ đệ tử của Bạch hiệu tiên sinh, Tư đồ Dạ”

Vừa nghe xong thì chợt một tiếng nói lớn vang ra:

“cung nghênh Đường chủ và tứ thủ tịch phóng viên”

“xem kia, người Mộ Dung gia tới rồi” tiếp đến một anh trai bên cạnh xáp miệng, ta lập tức hướng mắt theo, quả nhiên nhìn thấy đi sau đoàn 5 người của tiểu Bạch chính là lão cha cùng Nhượng Nhan tử, xem bộ rất có phong thái.

Trong đám người chột có tiếng than: “ai, Phi Hà tiên tử cùng Mộ Dung lão tiên sinh đều là nhân vật tầm cỡ, đáng tiếc Mộ Dung gia lại có một kẻ bại hoại” bại hoại? Nói không phải ta đi?

“ngươi nói là Mộ Dung Ý Vân?” ta không nhịn nổi hỏi lại.

“không là nàng còn ai, nghe nói...” lại là nghe nói, ta đều chán ghét cái loại trí giác ở cổ đại, tai nghe đều tin là thật.

“ta lại cho rằng Mộ Dung Ý Vân không hề tầm thường”

Một người xáp miệng, ta vừa nghe lập tức vênh tai hỏi lại:

“lời này hiểu thế nào?”

“Mục Hàn là ai? Giáo chủ ma giáo nha, cư nhiên bị nàng ta thu phục thiếp thiếp, Thủy Vũ Mị lại là ai? Đệ nhất ma nữ, cư nhiên báii nàng ta làm tí ti. Nguyệt Quang tiên tử lại là ai, thiên hạ đệ ngũ, tương lai đường chủ bách hiệu đường, cư nhiên trở thành tí ti kết nghĩa của nàng ta. Nghĩ xem, một người có những quan hệ như vậy, lại là tầm thường sao?” lời này rất hay, không vì khen ta mà ta thích nghe, mà là người này rất biết suy nghĩ không như mấy kẻ khác.

Bên kia, tiểu Bạch đã dẫn Mộ Dung lão nhân đi vào, dáng vẻ thập phần khách khí. Mộ Dung Nhượng Nhan cùng Phượng Thanh Hà sóng vai ngang hàng. Ta vốn định gọi lại tiểu Bạch, nhưng nhìn lại đám người đông như thế này, nếu xuất hiện dưới dạng Nguyệt Quang tiên tử không biết sẽ bị bu lại đến mức nào, ta vốn không thích làm tiêu điểm, mặc dù thường xuyên làm tiêu điểm, nhưng trước mặt bao nhiêu người như vậy vẫn là im lặng chút. Hơn nữa khó khăn nắm mỗi kiến thức một lần đại hội này, tốt nhất làm một kẻ bình thường lại có nhiều cơ hội chiêm ngưỡng mọi thứ hơn.

Ở trong đại trang nguyên một ngày, ta cơ bản đã hiểu rõ đường đi. Gần tối, mọi người đều đã tập trung dùng cơm. Ta liền theo vài người đi đến, cho dù đã từng thấy ban ngày, nhưng giờ là buổi tối, cả sân trước rộng lớn biến thành một đại tiệc đèn đóm sáng trưng, nhộn nhịp tưng bừng, thực là mở rộng tầm mắt. Lại nhìn qua đồ ăn, tuy ta không rõ lắm, nhưng tin tưởng đều là thượng phẩm đồ ăn, trong lòng ta khẽ vui vẻ, đây là gia sản của ta sao, thực sự lớn nha.

Tất cả mọi người đều đã bắt đầu khai tiệc, tiếng chúc tụng râm ran, ta cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. Lập tức ta phát giác không xa chỗ ta ngồi chính là vài nhân vật chính, Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Trúc, bên kia có Lục Tây Lâm, bách hiệu sinh, Mộ Dung lão cha, mĩ nữ tí ti. Nhìn sang bàn kế còn thấy bệnh thần kinh, Y Dục Thành, Cố Mộng Tinh, Y Lạc Lạc. Dù sao mấy người đều là biết mặt ta, ta không nghĩ sớm xuất đầu lộ diện liền nhanh cúi mặt xuống, chăm đầu vào thưởng thức món ăn.

“ta có thể ngồi đây không?” một thanh âm ôn hòa nói bên tai, ta ngẩng đầu lên, là một nam tử tuấn lãng, tuổi khoảng 30, ta nhớ không nhầm là Tư Đồ Dạ. Ta kì quái, sao không ngồi ghế chủ nhà ra đây làm gì?

“thỉnh” ta thân nhiên nói

“cám ơn” hắn nói xong liền ngồi ngay bên ta, vừa nhìn ta vừa nói:

“cô nương, chẳng hay quý tính đại danh, là người môn phái nào?” ta tức cười, mấy tên đệ tử của tiểu Bạch đều nhiễm bệnh phóng viên nặng, gặp người là hỏi?

“vô môn vô phái, đến xem nào nhiệt thơ” đích thị là ta hoàn toàn không có theo môn phái nào, chí ít là cho đến tối nay vẫn chưa nhập môn phái nào.

“một người?”

“đúng” hỏi vô nghĩa.

“tại hạ bách hiệu đường huyền tổ thủ tịch phóng viên Tư Đồ Dạ, cô nương vẫn chưa nói cho tại hạ cao danh quý tính?” làm gì a?

Ta không quan tâm nói:

“chúng ta bè nước gặp nhau, không cần thiết”

Hắn thân nhiên nói: “ta chú ý cô nương đã lâu, cô nương một mực dạo quanh trang nội, thấy cái gì cũng hiếu kì, nhưng lại không như người khác bàn ra tán vào, tại hạ cảm thấy cô nương rất có ý tứ, cho nên nghĩ muốn kết giao bằng hữu, chẳng hay có được hay không?”

“không sao, không hiểu lắm” ta đương nhiên không hiểu lắm hắn cái gì cả, vốn chẳng hề quan tâm tới hắn.

“cô nương, người hắn biết mục đích của đại hội Đường quanh cơ? có cái gì khó nói chăng?” hắn làm bộ rất hiểu chuyện, khiến ta có đôi chút muốn bật cười, trên đời đâu phải cái gì người cũng biết đâu mà ra về ta đây?

“Tur đồ công tử chó nghĩ đi đâu xa, tiểu nữ chỉ là ghé qua xem nào nhiệt, chẳng nhẽ không được sao?”

“nếu ta không nhìn lầm, cô nương từ khi tới đây, tay vẫn cầm phôi kiếm”

Ta hơi dật mình nhìn thanh kiếm trong tay, là vừa mua, vẫn còn chưa rút khỏi vỏ lần nào, cũng khiến ta thay đổi cách nhìn về kẻ phiền phức kia, hẳn cũng rất có mắt nhìn, nhưng là, ta hấp dẫn chú ý đến thế sao? Chỉ là một nữ tử cầm kiếm, rất là bình thường mà? Ta chần chờ nói:

“công tử cứ gọi ta ... Mộ Dung cô nương”

Họ Mộ Dung thiên hạ không chỉ có một.

“là người của Mộ Dung thế gia?”

Hắn có phần kinh ngạc hỏi.

“thiên hạ, họ Mộ Dung đâu chỉ có một nhà”

Nói thật, ta đích thị họ Mộ Dung, nhưng hoàn toàn không phải là Mộ Dung thế gia, mà là Mộ Dung của thế kỉ 20. vốn định nói thêm với hắn vài câu, nhưng chợt thấy bệnh thần kinh lại gần đây, ta vội cúi đầu ăn cơm.

“cô nương, sao lại vội thế?”

“thực xin lỗi, ta đi rồi” ta buông bát, nhìn bệnh thần kinh đi xa thì lập tức chiếm cơ hội, kẻ này rất phiền, tốt nhất không để hắn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Cơm đã xong, Bách hiểu sơn trang dù rộng lớn thế nào cũng không thể cho hàng ngàn người cư ngụ, chỉ có khoảng trăm người có danh tiếng được mời lại qua đêm, còn lại đa số đều là rời khỏi và tá túc ở những túp lều gần đó. Riêng ta lại là lang thang trong khuôn viên, đi ra cũng không được mà đi vào cũng không xong. Ai, ở chính nhà mình mà không có chỗ ngủ, thật không hay ho.

Nguyệt Quang tiểu trúc lấp lóe ánh đèn, nơi nơi đèn hoa lung linh. Không ít người vẫn đang ở đây ngắm hoa ngắm cảnh. Ta nhìn mấy người đó, lại nghĩ bản thân đêm nay không biết ngủ đâu, khẽ thở dài một tiếng.

“cô nương, có gì lo lắng?” ta vừa nghe, quay đầu lại, cư nhiên là Tur Đồ Dạ, tên này so với bệnh thần kinh có thể so với kẹo cao su, dính bết không thôi.

“không có gì” ta nhẹ đáp.

Hắn giơ tay lên, trong tay một bình rượu: “vừa hay tại hạ có mĩ tửu, chẳng hay có thể cùng thưởng thức?”

“chúng ta quen nhau sa?” ta kì quái nhìn hắn.

“không quen, nhưng sẽ quen? Người giang hồ không câu nệ tiểu tiết”

“hảo, Tur đồ Phóng viên, bốn tiểu thư hôm nay cùng người uống” ta nói, nhanh đuổi theo, dù sao có hắn tán gẫu cũng đỡ nhàm chán.

Đi theo Tur Đồ Dạ một hồi đã đến một cái đình nhỏ kêu thính vũ hiên. Vừa hay, từ thính vũ hiên lại có thể quan khán toàn cảnh Nguyệt Quang tiểu trúc, đừng nói là do tiểu Bạch xây cho ta chỗ này đi? Ta nhìn không được hỏi:

“Nguyệt Quang tiểu trúc là làm cho ai ở?”

“sur bá ta” hắc, sur bá người ở ngay trước mặt.

“là Nguyệt Quang tiên tử? Có phải hay không gần đây mới chuẩn bị?”

Hắn cười: “người cũng biết danh tiếng Nguyệt Quang tiên tử?”

“vô nghĩa, Nguyệt Quang tiên tử danh tiếng trên giang hồ ai còn không biết?”

Hắn nhẹ đáp: “từ khi bách hiểu đường xây dựng, đã có Nguyệt Quang tiểu trúc, đều là sư phụ ta vì sư bá mà kiến tạo”

Ta kinh ngạc không ngớt, là tạo từ 30 năm trước?

“sư phụ ngươi thích nàng?” ta vẫn cảm thấy mơ hồ.

Hắn khẽ cười: “sư phụ từng nói Nguyệt Quang tiểu trúc là kiến tạo cho nữ nhân mà người yêu mến, hơn nữa trước nay Nguyệt Quang tiểu trúc chưa có người ở nhưng vẫn được chăm sóc kỹ càng, gần đây trên giang hồ xuất hiện Nguyệt Quang tiên tử, lại là sư bá của ta, cho nên ta đoán, Nguyệt Quang tiểu trúc là vì sư bá mới kiến lập” ta nghe thế, nghĩ muốn ngắt, tiểu Bạch thích ta? Hơn nữa là thăm thích 30 năm? Ta như vậy chịu hoan nghênh?

“ngươi không nghe sư bá ngươi mới 23 tuổi, chẳng lẽ sư phụ ngươi thích một tiểu hài tử?” ta nhún mày, vẫn là không tiêu hóa nổi thông tin này.

“ai biết được? Sư phụ nói nữ tử người yêu mến thích nhất là trắng sáng, vì thế mới kiến tạo Nguyệt Quang tiểu trúc”

Tiểu Bạch cùng ta học đại học một năm, nhớ hôm sinh nhật ta. Hắn hỏi ta thích cái gì, ta nói cái gì cũng không cần, chỉ thích trắng sáng. Trắng sáng là tối tinh khiết, thanh thuần, khi đó ta chỉ là nói chơi. Chẳng lẽ, chỉ một câu như vậy, hắn nhớ 30 năm, hơn nữa còn vì ta làm những thứ như vậy?

Đầu ta bắt đầu xoay vòng vòng, cuối cùng phải húp một ngụm rượu cay xè mới tạm bình tĩnh lại, hừ, dù sao tiểu Bạch sớm muộn cùng hội hiện đại, còn ta là ở đây đến hết đời nha, ta lại chỉ có hàn, đành phải phụ chân tình của tiểu Bạch.

Ta cùng Tư Đồ Đêm vừa uống vừa nói chuyện, chút đã đi vào một căn phòng nhỏ hoa mỹ, hắn đặt rượu lên bàn nói: “ngồi đi, ta phân phó trù phòng mang nên thức ăn” đều đã có chuẩn bị? Chẳng lẽ hắn có ý đưa ta tới đây? Ta không khách khí cầm hũ rượu trên bàn rót tràn li, đưa cho hắn li rượu còn ta đem hũ rượu tu vào cổ. Tư đồ Dạ nhì thế kinh ngạc:

“cô nương sao lại uống như vậy?”

Ta buông hũ rượu, giọng có pha chút men say: “vô nghĩa, ta uống thế nào chả được”

“nữ trung hào kiệt” hắn tán dương một câu.

“uống được rượu liền là nữ trung hào kiệt?” ta có phần buồn cười hỏi hắn. Hắn cũng bị ta hỏi mà ngáp ngừ.

“ta phát hiện cô nương có điểm độc đáo”

“có cái gì độc đáo? Đừng nói biết uống rượu?” uống rượu nhiều không tốt, ta cũng không thích chỉ vì thế mà thu hút ánh mắt người khác.

“một nữ tử trẻ tuổi, nửa đêm canh ba dám tự nhiên ngồi uống rượu với một nam nhân mới quen, còn dám vào phòng của hắn? Không sợ ta có ý đồ gì sao?”

Ta bật cười ha ha, tửu lượng của ta cực tốt, hơn nữa về phần tin người, ngay cả ngày đó Hàn một thân đầy máu vào phòng của ta, ta còn không cần suy nghĩ giúp đỡ hắn, nói chi đến một vài chén rượu thông thường.

“thiếu gia, nô tì đem thức ăn tới” thanh âm trong trẻo vọng từ cửa vào.

“vào đi” hắn nói xong, một nha hoàn đẩy cửa vào, ta vừa nhìn lập tức kinh ngạc, chính là mấy món ăn ta từng ăn hồi tối, không thừa chẳng thiếu, xem ra tên Tư Đồ Dạ này tuyệt đối có ý đồ.

“tiểu cô nương, tên gì?” ta vội hỏi/

“nô tì Ngân Đào” Ngân đào, tốt, sau này ta đem ngươi bức cung hỏi ra âm mưu của Tư Đồ Dạ.

“xuống đi” ta khoát tay. Tư Đồ Dạ thấy thế mỉm cười, đem rượu rót cho ta nói:

“cô nương thực không khách khí, đem nha hoàn coi như của nhà”

Vô nghĩa, tất cả chỗ đây, bao gồm cả ngươi đều là sở hữu của ta. Ta uống một li.

“gần đây không thiếu gì hiệp nữ vừa xinh đẹp lại võ công cao, vì cái gì chú ý ta?”

“kì thực, cô nương có một bộ dáng đáng yêu”

Cái gì, ta đáng yêu? Ta lớn đến từng này tuổi lần đầu tiên nghe người khác khen hai chữ đáng yêu? Ta buồn cười đến độ muốn phun rượu trong miệng ra, cổ nuốt hết rượu cay trong cổ, ba phần sắc rượu nói:

“bởi vì thế... đúng rồi, chẳng phải có Y Lạc Lạc, Cổ Mộng Tình, Thủy Vũ Mị, đều là mỹ nữ hạng nhất sao?” ta không tính Nhục Nhan tí vào, đây là do vô tình quên mất.

“quên đi, ta vô danh tiểu tốt không có cơ hội mơ đến các nàng ta” Tư Đồ Dạ ha ha cười.

“ngươi không phải có chủ ý với ta?” ta muốn điên, hiện ta đã có Hàn, lại có bệnh thần kinh, còn phát giác tiểu Bạch, sớm rất phiền phức, please, đừng những tay thêm nữa.

“cô nương thực sự là nữ tử độc đáo”

“ha ha, độc đáo thì sao, ta là hoa đã có chủ, đừng có chủ ý với ta”

“ha ha, rất có ý tứ, xin hỏi cô nương, vị đại hiệp nào có phúc duyên lớn thế?” ta nói liền dọa ngươi chết.

“vô danh tiêu tốt” ta khẽ nhún vai.

Hắn thực thành khẩn: “ta tuy không phải đại danh vang dội, cũng là anh hùng phổ bài danh 19, lại là thủ tịch phóng viên của bách hiệu đường, tiền tài không thiếu, hay là cô nương...” ha, ta liền là thiên hạ đệ ngũ cao thủ, ngươi còn không xứng.

“mới chỉ 19 mà thôi”

“cô nương chẳng nhẽ còn cho là thấp?”

“đúng, thấp” ta không phủ nhận nói. Quả nhiên hắn có 3 phần kinh ngạc, nhưng rất nhanh hồi thần, đem rượu rót cho ta. Chúng ta tán gẫu rất vui vẻ, uống cũng rất nhiều. Ta cũng không biết là uống bao nhiêu, đầu óc đã trở lên mơ hồ.

“cô nương còn chưa trả lời ta?”

“trả lời gì?”

Ta đã muốn hồ đồ, không nhớ, Tư Đồ Dạ cười nói:

“ta dù sao cũng có chút danh tiếng cùng tiền tài, hay là... gả cho ta đi. Ta làm phóng viên nhiều năm như vậy lần đầu tiên gặp một nữ nhân như cô nương, ở cùng cô nương ta hảo thoải mái”

Ta ha ha cười: “làm bằng hữu thì rất tốt, làm tình nhân thì miễn, bốn cô nương không tính hồng hạnh xuất tường”

“cô nương, cuối cùng là ai, xuất thân từ môn phái gì?” lại hỏi nhảm chán.

“đừng hỏi được không? Ngươi cùng Phụng Thanh Hà quan hệ thế nào?”

“ta cùng sư muội quan hệ không tốt”

“vậy... nàng ta cùng Lôi Điện, hộ pháp của Ma giáo, tình cảm thế nào?” ta không ngu ngốc, nhìn 2 người đó chắc có cái gì.

“như thế nào cô nương biết quan hệ này?”

Tư Đồ Dạ kinh ngạc không ngớt, cái này ngoài mấy người thân thuộc trong bách hiệu đường, người ngoài tuyệt đối không biết, bách hiệu đường thông tin cực nhanh, nhưng thứ gì cần giữ bí mật thì cũng cực kì kín kẽ, không nghĩ người ngoài biết được.

“không có gì, tỉ muội thôi”

“a? cuối cùng... cô nương là ai?”

“ta muốn ngủ”

Đầu ta nặng trĩu, mắt cũng nặng trĩu, không trụ được, cuối cùng thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Ta cảm thấy đầu óc quay cuồng, chân tay đau mỏi, thực muốn ngủ tiếp

“sư huynh” bên ngoài có tiếng gọi vào, ta mệt lắm, đừng gọi. Nhưng là tiếng gọi bên ngoài vẫn vọng vào khiến ta khó chịu cực kì.

“ai a?” ta bực mình.

“là muội, Phụng Thanh Hà”

Ta đầu óc khi này vốn như không có ý thức, thuận miệng nói:

“vào đi”

“a...” Phụng Thanh Hà hét chói tai, ta dù có là phật ngủ cũng phải bị dựng dậy, dùng tay dụi mắt.

“Phụng Thanh Hà a, ngươi tới đây làm gì? Trời còn sớm, ta nghĩ muốn ngủ”

Nói xong, chợt phát hiện có gì không đúng, nhìn kĩ lại xung quanh, trời ơi, là phòng của Tư Đồ Dạ, hơn nữa, cạnh ta còn có Tư Đồ Dạ đang ngủ, hẳn cũng là lơ mơ vừa tỉnh dậy.

“a...” song trọng thanh, là ta cùng Tư Đồ Dạ hét lên.

“ngươi sao ở đây?” ta chỉ Tư Đồ Dạ hỏi.

“đây là phòng ta” Tư Đồ Dạ có phần hoảng hốt nói, xong đi xuống giường.

“các ngươi... các ngươi...” Phụng Thanh Hà trong miệng không nói ra lời.

“các ngươi cái gì, nhìn xem, chúng ta quần áo vẫn là chỉnh tề, không có phát sinh gì, ta cảnh cáo ngươi Phụng Thanh Hà, đừng loạn nói” ta bực mình, cũng may tà đích thị quần áo chỉnh tề đi.

“nga” Phụng Thanh Hà lập tức bưng bó miệng.

“các ngươi thực sự biết nhau sao?” Tư Đồ Dạ cười hắc hắc: “sư muội, ngươi cùng tẩu tử tương lai khi nào quen biết? Thế nào không nói cho ta?”

Phụng Thanh Hà một đầu mồ hôi lạnh, chia vào người ta nói: “tẩu tử tương lai?”

Tư đồ Dạ một bộ bất đắc dĩ: “hôm qua, mặc dù không có phát sinh cái gì, nhưng là ta cùng nàng ta ở chung một chỗ, vì bảo trụ danh tiết của nàng, ta đương nhiên phải thú nàng”.

Phụng Thanh Hà hít một hơi lạnh: “ngươi biết nàng là ai không?”

Tư Đồ Dạ cười nói: “không biết, bất quá ở cùng nàng ta hảo thoải mái”

“làm sao vậy?”

Bất chợt Thủy Vũ Mị từ đâu nhảy tới, nhìn ta, lại nhìn Phụng Thanh Hà.

“Phụng tì, có việc gì?”

Ta thấy Thủy Vũ Mị, kinh hãi vội dẩu đầu vào chần.

Phụng Thanh Hà chia chia vào ta nói: “bọn hán đêm qua cùng một chỗ”

“a” Thủy Vũ Mị kêu một tiếng, nhưng rất nhanh sắc mặt biến đổi, cực kì tỉnh quái nói:

“Phụng tì có thêm tẩu tử, có cao hứng không?”

Phụng Thanh Hà nuốt nước miếng: “tẩu tử? Ngươi không nhìn rõ nàng là ai?”

“nàng là ai a? đem đầu đi ra” Thủy Vũ Mị một bộ mệnh lệnh tối cao nói. Ta bất đắc dĩ chui ra, một bộ cười miễn cưỡng so với miêu còn xấu hơn:

“Mị nhi”

“a...” Thủy Vũ Mị kêu so với Phụng Thanh Hà cùng ta còn muốn khủng bố hơn

“tì tì... ngươi... tì phu đâu?”

“các ngươi nhận thức?” Tư Đồ Dạ kì quái hỏi.

Phụng Thanh Hà gật đầu nói: “đúng, còn huynh, biết nàng là ai không?”

Tư Đồ Dạ lắc đầu: “không biết, nhưng xem nàng bất quá là một tiểu cô nương vừa ra khỏi cửa”

“nàng là tiểu cô nương vừa ra khỏi cửa?” Thủy Vũ Mị cùng Phượng Thanh Hà đồng thanh hô.

“ta nói cho 2 người , Mị nhi cùng Thanh Hà, chuyện này tốt nhất không nói cho người ngoài biết”

“kia... ỉ tí, người không nghĩ phản bội ỉ phu đi?” Thủy Vũ Mị thấy ta sắc mặt ngày càng khó coi, lập tức cầm miệng.

“chúng ta hoàn toàn không có gì, chỉ là uống nhiều rượu đến ngủ quên, tốt nhất đừng nói cho người khác biết, nếu không họ Tư Đồ có trăm mạng cũng không đủ đền” nghĩ đến Hàn, ta không tự chủ trút mồ hôi lạnh, lấy tính của hần, nhất định trước giết Tư Đồ Dạ, sau tấy Tư Đồ gia.

“các người, cuối cùng nói cho ta, nàng là ai?” Tư Đồ Dạ sốt ruột hỏi.

Phượng Thanh Hà bực mình, vỗ cái tay lên bàn kêu hét:

“ta nói cho huynh, huynh kêu nàng là sư bá, nàng chính là Nguyệt Quang tiên tử, tân chủ nhân của bách hiệu đường”

“sư bá?” Tư Đồ Dạ một chút môn nhảy dựng , bộ dạng giống con mèo xù lông:

“Nguyệt Quang tiên tử?”

Ta tựa tiểu phi tiểu gât đầu: “sư diệt , còn muốn cưới ta sao?”

Tư đồ Dạ lập tức lùi lại:

“truyền thuyết nói Nguyệt Quang tiên tử lạnh như băng sương, thế nào lại như vậy?” hần thập phần không tin nói.

Ta vỗ vai hần cười: “ thế nên, sư bá lần đầu tiên gặp mặt đây cho sư diệt một đạo lý, chính là giang hồ đồn đại tuyệt không thể tin”

“vậy... tối người nói là hoa đã có chủ... sẽ không là Giang Tử Ngang đi?” lại là giang hồ đồn đại a. ta vốn định chinh hần thêm thì Thủy Vũ Mị sấp miệng:

“họ Giang là gì, ỉ phu so với hần hơn nhiều”

“uy, ít vài câu” ta bực mình, không thể nói là Hàn đi.

Tư Đồ Đêm mắt miệng mở lớn hết cỡ: “ so với Giang Tử Ngang còn hơn nhiều, chẳng nhẽ... là Mục Hàn?”

Xem ra tên này cũng có vài điểm thông minh, nói chút là hiểu, chỉ là, e rằng 2 thân phận của ta đều bị lộ. Thủy Vũ Mị dùng vô hạn đồng tình đích ánh mắt nhìn hần gât đầu: Phượng Thanh Hà cũng vỗ vai hần: “sư huynh à, người lừa gạt ai không nói, nhưng lần này người thăm, dám lừa sư bá”

“ít vài câu, ra khỏi đây thôi” chúng ta tốt nhất không nên ở đây tiếp, 3 nữ nhân lập tức đi ra khỏi phòng, mặc kệ cái gia hỏa mắt còn đang mất hồn ở đó.

Đến phòng Phượng Thanh Hà tẩy rửa qua, ta nghĩ đến Nguyệt Quang tiên tử phải chính thức xuất hiện rồi. Sau khi ta cảnh cáo nhiều lần, Phượng Thanh Hà cùng Thủy Vũ Mị đều cam đoan miệng cứng như đá tuyệt không hé răng, còn tên gia hỏa kia càng không phải sợ, hần e rằng bây giờ còn đang run cập cập.

Đến phòng Phượng Thanh Hà tẩy rửa qua, ta chính thức nghĩ dùng thân phận Nguyệt Quang tiên tử xuất hiện. Trước sự cảnh cáo của ta, Phượng Thanh Hà cùng Thủy Vũ Mị đều cam đoan không đem chuyện tình hôm nay nói ra ngoài.

Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Trúc, Thủy Vũ Mị vây quanh ta, một đám đi đến thính vũ hiên, nơi đây vốn là địa phương riêng biệt của Phượng Thanh Hà được phân trong bách hiệu sơn trang, nay đang được trưng dụng cho khách quý Thủy Vũ Mị ở.

Một đám nữ nhân, ta mặt treo sa lưa dẫn trước, 3 nữ nhân đó đi theo sau, ta dù không muốn cũng phải đón nhận vô số ánh mắt, tất cả mọi người đều nhìn ta với ánh mắt nghi hoặc.

Đi đến tây sương phòng, thấy một đoàn 10 người, Cổ Mộng Tinh cùng tám nha hoàn, còn có Y Lạc Lạc. Nhìn xem người ta Thủy Vũ Mị là nổi danh ma nữ , người ta tự nhiên 1 thân một mình, lại nhìn xem ta vô lâm thứ nhất bang thủ lĩnh bên người cũng chỉ mang theo Phượng Thanh Hà. Còn nàng chỉ là tiểu thư của một Đường môn nho nhỏ, vậy mà lại mang theo lắm người như vậy? Nàng quá khoa trương đi, tựa như sợ thiếu người hầu vậy? Còn nữa, ăn mặc xinh đẹp như vậy làm gì? Câu dẫn nam nhân a? tư sắc của nàng vốn đã là nữ lệ tuyệt luân lại quần áo trang điểm như thế tựa như sợ bản thân chưa đủ sáng sao? Ta thấy đám người đó đang tiến gần về phía này, liền hạ thấp giọng nói:

“Phượng Thanh Hà, kêu mấy chục nha hoàn đi theo sau ta” . hừ, muốn độ người đồng sao? Ở đây là Bách hiệu sơn trang, là địa bản của ta, ta còn sợ thiếu người?

Phượng Thanh Hà gât đầu nói: “đường chủ, 100 nha đầu đủ không?”

“cái gì?”

Ta chút nữa hét lên, may là kìm được.

“không đủ a, 200 đủ không?” làm gì, ta không phải duyệt binh nha? Chừng đó người đủ làm một cái tiểu đoàn đi. Ta dở khóc dở cười:

“Bách hiểu son trang cuối cùng có bao nhiêu nha hoàn? Lại cả bách hiểu đường có bao nhiêu người?”

Phượng Thanh Hà thuận thực trả lời: “Bách hiểu son trang có 582 nha hoàn, trang đình 736 người, trù phòng 147 người, hoa tượng 59 người, xa phu 85 người” ta nghe xong đầu óc muốn quay. Phượng Thanh Hà nói tiếp:

“thực ra bách hiểu đường các phóng viên đều công tác bên ngoài, Trúc nhi cũng quản lý sinh ý mà không ở bên đường, sự phụ thì thường xuyên không ở đây. Chỉ là bởi vì đường quanh co mới tụ tập ở đây vài ngày, còn thời gian khác trong năm bách hiểu son trang đều là vắng bóng người.”

“vậy mấy phân đường của bách hiểu đường, cuối cùng có bao nhiêu người?” ta tưởng tượng ra cái thế lực mà khê rùng mình.

“trước mắt cả nước các nơi chính thức phân đường có 81 đường, mỗi đường bao nhiêu phóng viên không rõ lắm. Sản nghiệp bách hiểu đường thì có tại khắp nơi, có bao nhiêu sản nghiệp cũng khó thống kê ngay được, năm ngoái nghe Trúc nhi nói riêng tiểu ngạo giang hồ có 800 căn phân bố khắp đại giang nam bắc...” ta nghe mà muốn hôn mê, chẳng trách giang hồ không ai dám động tới bách hiểu đường a, thử nghĩ xem nếu đặc tội với bách hiểu đường thì dù có muốn trốn cũng đừng hòng trốn được, cũng không ai có thể che chắn cho người được.

“đường chủ” Phượng Thanh Trúc đã cũng kính ở bên cạnh ta, phía sau có 30 nha hoàn, mỗi người đều mặc một thân váy xanh thanh thoát, dáng bộ rất khả ái.

“có việc gì?” ta có phản ngu ngốc hỏi lại Phượng Thanh Trúc.

“đường chủ, các nàng là nha hoàn thuộc hoàng tử, tạm thời đưa các nàng hầu hạ đường chủ đi” ta vừa nghe chột ngớ ra, nghe Phượng Thanh Hà nói một hồi mà chính mình quên mất lời vừa nói... ta nhìn Phượng Thanh Hà, nàng cười nói:

“đường chủ, hiện thời gian cấp bách nên tạm cho các nàng hầu hạ người, sau này tái lựa chọn”.

“người thiên tử đâu?” ta kì quái hỏi.

“mặc thân váy đỏ, đầu tóc đều trang đỏ chính là người của thiên tử” nha hoàn hảo bi thảm, chủ tử thích màu sắc gì sẽ phải mặc quần áo đó. Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Trúc là nữ nhân, màu sắc chọn nửa cũng tốt. Nếu Tư Đồ Dạ thích màu đen, Lục Tây Lâm lại thích màu xanh lá, chắc chắn khó coi. Đúng rồi, hôm qua nhìn Ngân đào mặc một thân áo tím cũng rất dễ nhìn.

“về sau ta tự tuyển nha hoàn?” ta thăm dò hỏi, ta cho bọn nha hoàn đều mặc màu trắng, nhưng chỉ sợ trông như nhà có tang!

“đương nhiên, đường chủ cần liền có thể” Phượng Thanh Hà nghiêm túc trả lời.

“đi thôi, ăn sớm chút” ta muốn nhanh tìm tiểu Bạch bàn chút chính sự, ta không thể trở về, nhưng hẳn thì không thể cùng ta ở đây cả đời, ngoài ra một số công việc, phải nói là toàn bộ công việc của bách hiểu đường phải thỉnh giáo hẳn a, ta một chút cũng không hiểu.

“đó là ai? Theo sau nhiều hạ nhân như vậy?” một người đổi việc hỏi.

“người hỏi Đường môn tiểu thư?”

“sai rồi, là cô nương mặc y phục trắng bạch đó, ta đoán 9 phần là Nguyệt Quang tiên tử”

...

Trước mắt nhiều người hâm mộ nghị luận, chúng ta đã đi đến cửa lớn. Bên trong đại sảnh đã có nhiều người. Ta vừa định đi vào thì thấy có Mộng Tinh cùng tám đại nha hoàn. Ta liền hướng Cổ Mộng Tinh cùng Y Lạc Lạc cười nói:

“Cổ Đại tiểu thư cùng Y đại tiểu thư đại giá quang lâm, Nguyệt Quang thâm cảm thấy vinh hạnh, hai vị tiểu thư thỉnh đi trước” ta cho các người mặt mũi, các người cũng lên lễ độ chút.

“Nguyệt Quang tiên tử, thỉnh đi trước” Cổ Mộng tinh cười nói, về mặt lại có chút bất thiện. Bởi vì ta có nhiều người theo sau, tất cả mọi người đều nhìn theo. Hiện giờ nghe nói ta chính là Nguyệt Quang tiên tử, vô số người không tự chủ đứng lên ngắm nghía. Thậm chí có người nghị luận.

“Nguyệt Quang tử” Y Lạc Lạc kêu một tiếng, có vẻ thực lòng tôn trọng ta.

“Y tiểu thư hảo” ta khẽ cười, nhưng là mặt có che sa lên người khác không nhìn thấy. Y Lạc Lạc than thở nói:

“Nguyệt Quang tử, người vì cái gì thích lạng lẹ biến mất, làm giang đại ca thất hồn lạc phách”

“là do hần tự chỉ đa tình, ta không có cảm giác gì với hần” ta thản nhiên nói, giống như đang nói một chuyện không liên quan tới mình. Lời này vừa nói ra, mọi người bắt đầu giông lỗ tai lên nghe..

“bách hiểu sinh bá kiến sư tử” tiểu Bạch về mặt tươi cười đối ta ôm quyền khấu một khấu, rất là hào khí. Ta ừ một tiếng, ánh mắt nhìn Tư Đồ Dạ, họ Tư

đồ nét mặt thập phần khó coi và xấu hổ còn có hoảng sợ cùng lo lắng, nhưng cố kìm chế hướng ta nói: “Tư Đồ Dạ bái kiến sư bá”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

“Lục Tây Lâm tái kiến tiên tử” Lục Phóng viên vẫn là khuôn mặt tươi cười, thấy hấn ta cảm thấy thoải mái chút.

“miễn” ta nói như thể chủ tịch quốc hội, hôm qua ngồi góc, hôm nay ngồi ghế chủ tịch.

“văn bối bái kiến Mộ Dung tiên bối” ta trước khi ngồi thấy lão cha, cũng vì hấn là thiên hạ đệ nhất, cấp hấn chút mặt mũi.

“Nguyệt Quang tiên tử, tái kiến” lão cha cũng là một bộ bình thân nói, nếu hấn biết ta là nữ nhân của hấn hội tức chết?

“Phi hà tiên tử, gần đây tốt không?” ta thân nhiên hướng nữ tử ti ti nói. Nhược Nhan ti liếc xéo ta một cái nói:

“Nguyệt Quang tiên tử hảo” nói xong cúi đầu nhưng ta thừa biết nàng đang trộm cười.

“Y Dục Thành thân y, đã ngưỡng mộ từ lâu” ta cũng là đối Y Dục Thành cấp mặt mũi.

“Nguyệt Quang cô nương đa lễ rồi” Y Dục Thành tựa như không quan tâm nói.

“Nguyệt Quang cô nương, mời ngồi!” bệnh thần kinh bị ta bỏ quên, bực tức mà không có chỗ phát đành chen miệng nói.

“thình” ta nghĩ muốn ngồi cạnh nữ tử ti ti, nhưng chưa kịp di chuyển thì bệnh thần kinh đã bắt lấy tay ta, dùng sức lôi kéo, mạnh đẩy ta ngồi bên cạnh hấn, nếu không phải ta nhanh dứt tay lại sớm đã bị nhào vào người hấn. Thủy Vũ Mị một bộ dáng khó coi, tựa như băng bó miệng sợ la lớn ra. Tư đồ Dạ thì càng là khó coi, còn Lục Tây Lâm biểu tình hưng phấn, xuất ra giấy bút tùy thân, bắt đầu loạn bát nháo ghi chép. Ta cũng không rõ bị Lục Tây Lâm viết ra cái dạng gì. Ta ngồi xuống, tức khí liếc mắt bệnh thần kinh một cái. Bệnh thần kinh khoe miệng một tia hài hước, không có hảo ý nhìn ta. Ta lặng lẽ vương ngón tay, trên đùi hấn tặng một dấu nhéo. Bệnh thần kinh sắc mặt đột biến, rồi rất nhanh khôi phục, căn bản là giận mà không biết phát tiết ở đâu. Nhưng là rất nhanh hấn khóa tay ta, hơn nữa cầm chắc không buông. Đáng ghét, dám ở trước mặt nhiều người như vậy trêu đùa ta. Ta bực mình, cúi đầu nhìn như đang ăn cơm nhưng thực chất là nói nhỏ với hấn:

“bệnh thần kinh, hôm nay ta không muốn đánh nhau với ngươi”

Bệnh thần kinh cười nói:

“yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ta nói rồi, nàng là của ta, đừng nghĩ gả cho người khác”

“bệnh thần kinh, ngươi chết đi, kiếp này ngoài Mục Hàn ta không nghĩ tới người khác” đối với hấn không cần nhân nhượng.

“một ngày nào đó, nàng sẽ yêu thương ta. Cho dù nay ngươi không yêu ta, ta cưới nàng về, hảo sủng nàng, sủng đến khi nàng yêu ta mới thôi”

Ta cố gắng tay ra, nhưng hấn vẫn là nắm chặt, ta cảm tức nói:

“buông ta ra, nhiều người như vậy, ngươi nghĩ muốn lần thứ hai làm hoen ố thanh danh của ta?”

“ta chính là muốn người thiên hạ biết, Nguyệt Quang tiên tử là phu nhân của họ Giang, bị người khác thấy có sao?”

“ta khi nào nói gả cho ngươi?”

Ta cố nén giận.

“nhưng ta nói cưới nàng” hấn cười “Nguyệt Quang, ta nghĩ trước mặt Mộ Dung tiên bối cầu hôn?”

“ta không sợ, ta là bách hiệu đường đường chủ, cha cũng không dám đối ta thế nào?” ta đã tức đến nghiêng răng, lại uy hiếp ta.

“khi đó, thanh danh nàng gây dựng bao lâu đều bị hủy, không bằng theo ta về làm chủ mẫu Giang gia, ta cam đoan, nàng muốn gì được đó, ta đảm bảo sủng nàng đến tận trời” hấn cười tà ác, vừa thấy đã biết không phải cái gì tốt. Ta thấy thể châm chọc cười:

“muốn gì được lấy? Họ Giang, ngươi quên mất ta là ai ư, đường chủ bách hiệu đường, còn thiếu thứ gì ta không lấy được sao?”

Đích thị, hiện tại với vị thế của ta, tiền có, tài có, danh có, lợi có, muốn gì không được chứ?

“Thiên kiếm sơn trang sản nghiệp cũng không tòi, sẽ không cho người chịu khổ” khụ, ta đâu phải kẻ tham tiền? Mà tiền thì ta không thiếu.

“ta là nữ nhân của Mộc Hàn, người động ta liền không yên”

“Giang tử Ngang ta tuy không phải võ công tuyệt thế, cũng có thể bảo hộ nữ nhân của mình”

“Nguyệt Quang tỉ, các người đang nói gì?” Thủy Vũ Mị băng miệng nửa ngày, cuối cùng không chịu nổi hỏi. Ta vội cười:

“không có gì”

“ta cùng Nguyệt Quang tỉ của người đang tâm sự...” còn chưa nói xong, ta cả kinh, đem miếng gà lớn nhét vào miệng của hắn: “ăn cơm đi, nói nhiều vô nghĩa”

Vừa nhét vào, tất cả ánh mắt liền hướng tới chúng ta. Phụng Thanh Hà cùng Thủy Vũ Mị một đầu mồ hôi lạnh, các nàng biết ta cùng đại khối băng quan hệ như nào, hiện thấy ta như vậy, đương nhiên kinh ngạc. Mộ Dung lão nhân cùng Y Dục Thành về mặt ái muội. Tiểu Bạch thì như không thấy không nghe, Y Lạc Lạc tức giận hừ lạnh, Cổ Mộng Tinh vỗ vai nàng an ủi. Lục Tây Lâm vẫn là ghi chép như điên, tay cũng bắt đầu mỏi nhừ...

Bệnh thần kinh cúi đầu buồn cười:

“được nàng chính tay bón cho ăn, thật là vinh hạnh”

Ta giận dữ nói: “ta không hi vọng người nói chuyện linh tinh”

“nàng xem, hiện còn đem thịt gà cắn ở miệng, rõ ràng gián tiếp hôn ta, hảo lãng mạng nha”

Nói xong đã muốn cười gập cả mình. Ta cả kinh, thiếu chút nữa đem thịt gà vứt ra xa, có làm không a, ta ăn nước miếng của hắn? Hảo bản (Hoa: thế nào Vân tỉ không chê nước miếng của Hàn a, tỉ cùng Hàn còn...))

“chỉ chút nước miếng thôi, ta cùng Hàn thường xuyên...” ta vội băng bó miệng, không nghĩ đem chuyện xấu hổ đó ra nói. Quả nhiên bệnh thần kinh lập tức biến sắc:

“không chuẩn trước mặt ta nói tới hắn”

“thế nào? Người tự biết so với hắn kém, cho nên sợ hãi?” ta nói rồi cười khê, bị so sánh kém là tâm lý tối nhạy cảm của nam nhân, ta đã kích hắn như vậy kẻ như cũng hơi quá. Nhưng ta còn chưa kịp hối hận thì tay bị hắn kéo tới, thân mật cân bằng ngã ra, thế nào ngã vào lòng hắn. Chỉ thấy hắn ái muội cười, đem ta ôm lấy. Không chuẩn cho người làm vậy, đó là quyền lợi của đại khối băng. Ta còn chưa kịp phát hỏa, mấy trăm ánh mắt tề xoát nhìn hai chúng ta chằm chằm. Thôi rồi, của ta thanh danh, phải chăng tên bệnh thần kinh này sinh ra là để phá hoại thanh danh của ta, khắc tinh của ta?

“các người...” Thủy Vũ Mị trước tiên hét lên, nàng giận dữ đứng lên:

“tỉ tỉ, người thế nào như vậy? Người cùng tỉ phu đều đã... người còn...” trước cùng đại khối băng thân mật, qua lại cùng Tư Đồ Dạ ngủ cùng một chỗ, hiện giờ cùng bệnh thần kinh. Thủy Vũ Mị có thể hay không nghĩ ta là nữ nhân hoa tâm?

Ta vô cùng bức tức, không còn kìm chế gì nữa tát hắn một phát đánh chết:

“còn không bỏ ta ra?”

Bệnh thần kinh thấy ánh mắt của tất cả mọi người đang tập trung vào hắn, liền dụi dụi mắt nói:

“chỉ cần nàng cao hứng, tùy tiện đánh”

“a?”

Mọi người dật mình, con mắt đều muốn rơi xuống.

“đánh người tay ta đau!” ta lạnh như băng trừng mắt nói.

“ta có điểm gì so kém hắn?” bệnh thần kinh không đầu không đuôi hỏi.

Thủy Vũ Mị nhìn ta, giận dữ chạy lại chỗ bệnh thần kinh, cũng thương hắn một tát tai. Bệnh thần kinh chưa kịp phát hỏa, Thủy Vũ Mị trừng mắt nói:

“Giang tử Ngang, ta cảnh cáo người, tỉ của ta đã là danh hoa có chủ. Người nếu dám khi phụ nàng, ta sẽ băm người làm tương” có lẽ không ai phát hiện, chính là ta nhờ góc nhìn đặc thù mà nhìn ra Thủy Vũ Mị trong khi tát bệnh thần kinh còn có bỏ gì đó vào áo hắn, không nói cũng biết là hạ độc, xem ra lần này bệnh thần kinh không hay. Phụng Thanh Hà cũng đi tới, thân nhiên nói: “Giang đại hiệp, bản đường mời người tham gia Đường chủ kế nhâm nhi thức, người lại điều khiển bản đường Đường chủ, rõ ràng không có đem chúng ta xem ở trong mắt. Ta thân là trăm hiệu đường phó Đường chủ không nên nể người, chính là ta cùng trắng sáng tiền từ tình đồng tỷ muội, ta không thể nhìn người điều đùa ta tỷ tỷ. Người cũng biết tỷ của ta phu là ai, ta tin tưởng người tạm thời không có cái kia có thể nài cùng hắn vi phạm.” Phụng Thanh Hà ánh mắt li trần đầy phẫn nộ, nếu không ngại vu thân phận, đã sớm

phá khẩu mảng to

“Giang tử ngang, bản cung chủ lần cuối nhắc nhở ngươi, ti của ta không phải dễ trêu đùa, ti phu ta tuyệt không để yê cho ngươi.”

“ta sợ hấn sao?” bệnh thần kinh cười lạnh.

“Giang Tử Ngan, ngươi nếu còn như vậy thì là tự chuộc khổ, Thanh Hà, Mị nhi, chúng ta đi” nói xong ta cố rằng khỏi người hấn, bệnh thần kinh vẫn là cố giữ chặt cổ tay ta.

“hấn thực sự tốt hơn ta sao?”

“buông” Ta một giây dựa, theo bên hông điệu ra một khối ngọc bội. Đây là đại khối băng tặng của ta a, nếu phá hư, ta như thế nào bồi. Ta bảo bối đích nhất lên đến, chạy nhanh nhìn xem, may mắn không có suất phá hư.

Ta bảo bối đích đem ngọc bội cầm ở trong tay, ngẩng đầu lên lại đối thượng lão cha ánh mắt đáng sợ. Xem cái gì xem? Của ta ngọc bội có cái gì hào xem đích? Ta nghĩ hoặc đích liếc hấn một cái, hấn nhanh khỏi phục mím cười.

“Nguyệt Quang tiên tử sớm có ý trung nhân? Là ai? So với Giang trang chủ còn lợi hại hơn?”

” Giang đại hiệp là đệ hai thế gia chủ nhân, thanh niên mới tuổi, ai hội so với hấn càng lợi hại? Khó hiểu...”

Ta cũng bất chấp mọi người như thế nào nghị luận, cùng phượng thanh hà, phượng thanh trúc, thủy vũ mị cùng nhau đi ra.

” Tỷ tỷ, ngươi vừa rồi thật là lợi hại nga.” Thủy vũ mị cười hì hì đích nhìn thấy ta.

” Ngươi ở hấn quần áo lí phóng cái gì?” Nghĩ đến bệnh thần kinh phải không hay ho ta đã nghĩ cười.

Thủy Vũ Mị khoe miệng cười tươi:

“không có gì, bộ cạp độc mà thôi”

“a?” ta kinh ngạc kêu lên, bộ cạp, còn không có gì? Ta nuốt nước miếng:

“có thể chết người không?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Thủy Vũ Mị nói: “sẽ không, cùng lắm năm chỉ ngựa giây mấy ngày, không chết được”

“hào” ta cười ha ha, bệnh thần kinh lần này không hay. Nhưng nghĩ lại Thủy Vũ Mị tùy tiện có thể hạ độc thiên hạ đệ ngũ, thực lợi hại, về sau ngàn vạn lần không thể đắc tội nàng, nàng hướng ta phóng một con, ta...

Phượng Thanh Hà tỉ muội ôm bụng cười như nắc nẻ, ta lại thế nào cũng không cười được, đưa ta ra:

“đưa đây”

“cái gì?”

“giải được”

“cái gì?” Thủy Vũ Mị khó hiểu nhìn ta

“ti không phải đau lòng vì hấn đi?”

“ta nợ hấn một ân tình” ta thần nhiên nói, thực sự là như thế, dù gì ta cũng không muốn hấn bị thương tổn gì. Thủy Vũ Mị trong tay xuất ra một lọ nhỏ, không tình nguyện đưa cho ta.

“đây”

Ta tiếp nấy, nhẹ nhàng cất vào người, chút nữa đưa cho bệnh thần kinh.

“sur ti” bách hiểu sinh đuối tới. Ta ân một cái nói:

“không tiếp đón khách nhân, tới đây làm gì?”

“à, chỉ là vì ti ta có làm một tòa Nguyệt Quang tiểu trúc, có muốn đi thấy?”

Đã sớm thấy, ta khê thờ dài, tiểu Bạch, người vì sao còn thích ta?

“được, đi thôi, ta còn có chuyện nói với người” ta lại nói với mấy nàng xung quanh:

“không cần theo ta, Mị nhi, đừng gây chuyện thị phi.” Nhận một tiểu muội như vậy không hiểu là phúc hay họa, nàng nghĩa khí lắm, nhưng quá đơn thuần đi,lại không ít lợi hại, không biết về sau còn gây ra thị phi gì?

Đối với sự việc xảy ra hôm nay, thủ tịch phóng viên Lục Tây Lâm có ghi lại một đoạn:

Trăng sáng tiên tử cùng cố Đại tiểu thư y Đại tiểu thư đồng thời đi đến đại sảnh, mọi người đều biết cố Đại tiểu thư luôn luôn giảng cứu sắp xếp trường đại tám nha hoàn theo không li thân. Chính là đi theo trăng sáng tiên tử đích, nãi bản đường phó Đường chủ kiêm thiên tổ thủ tịch phóng viên phượng thanh hà, bản đường huyền tổ phóng viên phượng thanh trúc. Oa, tối không được chính là, luôn luôn cuồng vọng không kèm chế được đích anh hoa cung chủ thủy vũ mị cư nhiên cũng cam tâm đi theo nàng phía sau. Mặt khác, còn có bản đường hoàng tổ nha hoàn30 danh. Ta lục tây lâm xuất đạo10 vài năm, cho tới bây giờ như vậy gặp qua như thế nào đại đích sắp xếp trường. Lần đầu tiên thấy vậy đại sắp xếp trường, đương sự nhân cư nhiên là bản đường Đường chủ, lục mỗ lại cảm thấy được gia nhập bản đường là ta đời này làm đắc tối đối đích sự... Phát cái quảng cáo, bản đường trước mắt nhanh chóng mở rộng, đại lượng chiêu sinh vĩ đại phóng viên, nếu ngài là vị văn học thanh niên... Có bát quái tinh thần... Bản đường một lượt hoan nghênh, bản đường đãi ngộ ưu hậu, lại có trăng sáng tiên tử như thế anh minh đích lãnh đạo nhân....

Bản đường Đường chủ ở trước mắt tất cả mọi người, lại cùng Giang tử Ngang nắm tay, đột nhiên thân mình một oai, ngồi ở hán bên người. Ở kế tiếp đích nửa canh giờ lý, bản đường Đường chủ cùng giang trang chủ cúi đầu thì thầm. Ở này nửa canh giờ lý, không cầu ngôn cười đích giang tử ngang cười rất nhiều lần. Ở hai người đàm đắc chính hoan, anh hoa cung chủ đột nhiên sắp miệng, giang tử ngang tựa hồ muốn nói ra cái gì bất nhả trong lời nói, tiên tử cư nhiên cười, đem thức ăn bón cho Giang trang chủ. Hai người quan hệ đã muốn như thế thân mật? Hay là... Chẳng lẽ... Có lẽ.... Có thể... Bản phóng viên còn tại kinh ngạc, đã thấy bản đường Đường chủ thân mình chấn động, thật tiến hán trong lòng.ngực... Ngay sau đó, thủy vũ mị kêu to một tiếng‘ người như vậy đối đắc khởi tử của ta phụ sao không?’, tiên tử cư nhiên là danh hoa có chủ? Hán rốt cuộc là ai đâu? Tiên tử phản ứng lại đây, một bàn tay đánh ở giang tử ngang trên mặt. Giang mỗ phi nhưng không có sinh khí, ngược lại ngoan ngoãn đưa mặt cho tiên tử tát, trời ơi, hán cư nhiên nói tùy tiện sở thích của tiên tử là được. Người trong giang hồ đều biết sợ nhất lão bà chính là Mục Hàn giáo chủ, kỳ thật mọi người sai lầm rồi, tối cụ nội đích hán là là giang... Ta còn không kịp bản ghi chép, giang mỗ lại đã bị thủy vũ mị đích uy hiếp, thậm chí bản đường phó Đường chủ cũng ra ngôn uy hiếp. Các nàng đích ngôn ngữ trong lúc đó, tất cả đều đề cập một người— trăng sáng tiên tử đích trọng phu, đương nhiên, cũng có có thể là vị hôn phu. Biết cái gì vị hôn phu đi? Chính là không có kết hôn đích... (Mọi người một bàn tay chụp quá khứ: ít vô nghĩa.) người này rốt cuộc là ai? Cư nhiên dám không đem thiên hạ đệ 5, tam đại thế gia chủ nhân một trong đích giang tử ngang đại hiệp đề vào mặt? Chẳng lẽ.. Có lẽ.. Hay là.. Người nọ là bản đường đương nhiệm Đường chủ? Chẳng lẽ là Thiếu Lâm Vô Trần đại sư? Chẳng lẽ là phái Vũ Đương hoa hiện tử đạo trưởng? Chẳng lẽ là... Một dung lão tiên sinh... Hay là.. Chẳng lẽ là.. Hiện tại mà nay nhìn trước mắt, tối có có thể đích chính là có vài vị ứng cử viên sáng giá, bản phóng viên quyết định đối bọn hán vài vị tiến hành giám thị...

.....

Nguyệt Quang tiểu trúc, sạch sẽ tinh tuom, tuy nhỏ nhưng rất thoải mái, từ đây nhìn ra đình đài lầu các xung quanh thực sự rất hợp lý, hán là rất công phu mới thiết kế được như vậy. Tiểu Bạch vừa ngắm nhìn không gian vừa có chút vui vẻ nói:

“sur ti, nhìn thích không?”

Ta bắt đắc dĩ lắc đầu.

Tiến vào phòng, trước mặt tú hoa mạn chương, tinh trí trang thai, mặc trên yên chi thủy phần, vàng bạc trang sức, dựa vào cửa sổ còn có một bức tranh cổ thập phần xa xỉ, còn có một giá sách nhỏ, cổ thư ngăn nắp. Ta tùy tiện ngắm nhìn, cười khổ vẫn là cười khổ.

“sur ti, thích không?” tiểu Bạch vẫn là ý cười. Ta âm thầm cười:

“ngồi đi, ta có chút chuyện trọng yếu muốn nói”

“sur ti, thế nào lại có tâm sự?” ta bình thường khuôn mặt đều bát nháo , nay lại thể hiện ra tâm sự, thực không quen. Ta ngồi xuống cạnh hán, thờ dài nói:

“người trở về hiện đại đi, ta k trở về được, ta phải vĩnh viễn ở đây”

Hán thân mình run lên: “ti...”

“ta yêu một người ở đây, vì hán ta có thể buông bỏ hết thảy”

Tiểu bạch thanh sắc phức tạp nhìn ta:

“sur ti, không có khả năng, sao có thể yêu một người cổ đại?”

Ta lắc đầu cười khổ: "Không biết, ta chính là yêu hấn, cảm tình đến đây, ai cũng ngăn không được. Ta thực yêu hấn, thực yêu thực yêu, cho nên ta không trở về hiện đại. Đúng rồi, còn nhớ rõ trước kia cùng chúng ta một ban đích tiểu bình quả sao không? Nói cho nàng ta ở trong này tốt lắm."

"tí thích đích thật sự là Mục Hàn?" Tiểu bạch trứu mày. Ta trịnh trọng chuyện lạ đích gật gật đầu, "Chính là hấn, có lẽ theo gặp được ngày đó khởi, ta cùng hấn liền nhất định dây dưa không rõ, hấn luôn giảo loạn tâm của ta."

Tiểu bạch thờ dài một tiếng, "tí chung quý quên mất còn có sư đệ a."

"Người nói cái gì?" Ta có ý khó hiểu đích hỏi, kỳ thật, tâm tư của hấn ta có thể không hiểu biết sao ?

Hấn cưỡng quít cười, che dấu chính mình đích thất thố, "Không có cái gì, chính là người không trở về đi, thời không đại thần nơi đó như thế nào công đạo?"

"Chúng ta đã nói quá, ta vĩnh viễn không trở về đi. Người chuẩn bị một chút, làm cho hấn đưa người đi, tái cấp người tuổi trẻ 20." Ta nâng lên nhãn nhìn chăm chú hấn, "Cám ơn người nguyện ý theo giúp ta, ở lòng ta lí, người vĩnh viễn là của ta tiểu học đệ."

Hấn khoe miệng gọi lên một mặt cười khổ, "Có cái gì hảo tạ đích? Chỉ cần người khoái hoạt liền hảo."

Ta ha ha cười, "Trăm tiên sinh, người đừng như vậy, người hiện tại chính là nổi tiếng đích võ lâm tiền bối, không phải cái kia tiểu học đệ, ta còn muốn dựa vào người kiếm cơm ăn."

"Ba ngày sau chính là ngày hội đường quanh co, ta ở ba ngày sau chính thức lui vị, đem Đường chủ vị truyền cho người." Hấn thần sắc im lặng, nhìn mờ hồ phía bên ngoài cửa sổ.

"Có làm Đường chủ hay không không quan trọng, trọng yếu chính là có thể cùng hấn cùng một chỗ." Không phải ta có ý khí người, vong ta đi. Người thích ta ba mươi năm, này phân tình ý ta không biết như thế nào hồi báo. Ta có thể làm chính là chúc phúc người.

Hấn đích sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng đứng lên, nói: "Sư tỷ, ta biết các người đều là mạc thị thế tục lễ giáo, chính là sư đệ ta đến cổ đại 30 vài năm, ta biết bọn hấn cổ nhân chính tả rõ ràng. Lấy người mộ dung gia hai tiểu thư đích thân phận, cùng hấn cùng một chỗ chỉ sợ hội đã bị đông đảo không phải chê. Người về sau là trăm hiểu đường đích Đường chủ, chỉ sợ trăm hiểu đường cũng sẽ đã bị họa."

Ta châm chọc cười, "Nghĩ muốn ta đường đường 21 thế kỷ tri thức nữ tính, hội sợ bọn hấn một đám lão lồi thoi? Không cần cho ta lo lắng." Ngoài miệng như vậy nói, trong lòng sao không rõ hấn đích ý tứ, thậm chí thật sự có vài phần lo lắng.

"Thôi thôi, tính tình của người ta biết đích, người quyết định đích sự, chín đầu ngu đều lặp không trở lại." Lão bạch bắt đầu đích thờ dài.

"Đúng rồi, người khi nào thì đi? Như thế nào cùng thời không liên hệ?"

"Luôn luôn là thời không chính mình liên hệ ta, rốt cuộc khi nào thì trở về ta cũng nói không chính xác, chờ hấn tìm ta đi." Lão đầu thời không chết bầm, quả thực chính là lừa gạt. Chúng ta tìm không thấy, hấn lại tùy thời có thể tìm ta nhóm, không công bình, ta phải trách cứ.

Ta đột nhiên nhớ tới cái kia Lục Tây Lâm, cười to nói: "Cái kia lục phóng viên bị người giáo thật là tốt chuyên nghiệp a, thật sự là lợi hại. Ở cổ đại bốn phía phát dương bát quái tinh thần, ha ha..."

Tiểu bạch cũng nhin không được cười nói, "Ta nào biết đạo hấn như vậy có bát quái tinh thần? Bát quái hấn thật sự hảo chuyên nghiệp."

"Hơn nữa căng căng nghiệp nghiệp, ta còn muốn bạn báo chí, làm cho hấn làm chấp bút chủ biên."

Tiểu bạch gật gật đầu, "Sư tỷ người thực thông minh, tiêu thụ lượng nhất định không tồi."

Ta vỗ vỗ hấn đích bả vai, "Người cũng không sai a, xuyên qua đi vào cổ đại, người cư nhiên thành võ lâm thứ nhất đại bang đích chủ nhân, ta thật sự là hảo bội phục a."

Theo sau, tiểu bạch phân phó cho ta dẫn theo một đồng nha hoàn, cho ta chọn lựa, ở trong đám nữ nhân đó, ta phát hiện Ngân Đào. Ta luôn luôn không thích có nhiều người theo sau, liền tuyển Ngân Đào. Ngân Đào nhìn thấy ta, cũng có vẻ kinh ngạc. Nàng thật sự không có nghĩ đến, thiếu gia đích 'tiểu tình nhân' cư nhiên chính là tương lai đích Đường chủ. Ta ở nàng trước mặt đi qua đích thời điểm, nàng hết sức cúi đầu, ta lộ ra một cái gian nộ cười thập phần gian trá, chia chia nàng, nói: "Liền phải nàng, người khác đều đi xuống."

Vài phần chung sau, ta cùng Ngân Đào một mình ở của ta trong phòng.

Ta cười mị mị đích nhìn thấy nàng, nàng vẫn cúi đầu, cả người không được tự nhiên.

Rốt cục, ta nhàn nhàn đích mở miệng, "Mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt, gần đây tốt không?" Vô nghĩa, chúng ta vừa mới thấy hôm qua.

"Hồi Đường chủ, nô tì tốt lắm." Nàng có vẻ không được tự nhiên.

"Ta cũng không nói cái gì, ta nghĩ hỏi, cái kia Tư Đồ đêm đang làm cái quý gì?" Này vấn đề đã sớm muốn hỏi.

” Hồi Đường chủ, nô tì không biết. Ngày hôm qua com chiều đích thời điểm, thiếu gia phải nô tì đi thỉnh tiểu thư, mặt khác đích cái gì đều không có nói.”

” Phải không?” Ta về mặt về ba chữ ‘ người nói điều’ .

” Đúng vậy, nô tì không dám nói dối.” Nàng vẫn là một bộ tiêu chuẩn đích nha hoàn dạng, cũng hỏi không ra cái gì, ta huy phát tay,” Đi xuống đi, người về sau liền theo ta lẫn lộn.”

” Dạ.” Nàng đi rồi đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa.

Nàng mới ra đi, ta nghe được nói chuyện thanh, tựa hồ là Ngân Đào cùng ai ở nghị luận cái gì.

” Ai bên ngoài diện?” Ta nhảm chán hỏi.

” Tur Đồ Dạ cầu kiến sư bá.” Tur Đồ đại soái ca đích thanh âm ở ta cái lỗ tai biên vang lên. Ha ha, ngày hôm qua còn cùng ta ngủ một chỗ, nguyên ngày hôm nay bộ mặt hần đều như quả mít chín lẫu.

” Tiến vào đi.” Ta nói rồi nâng chén trà trên bàn, uống một ngụm.

” Tur Đồ Dạ bái kiến sư bá.” Hần nói xong thi lễ.

Ta nhìn không được cười nói.” Ta nói đại ca, người đừng như vậy, ta tuổi còn không có hơn người , người như vậy ta thực không thoải mái a. Phụng Thanh Hà đều bảo ta tỷ tỷ, người gọi ta Nguyệt Quang là được.”

” Không thể rối loạn quy củ.” Hần y nhiên quy củ đích trả lời.

Ta miết liếc mắt một cái ghé,” Ngồi đi, đừng như vậy khách khí. Ở nhân sau, chúng ta chính là bạn tốt.” Hần ngồi xuống, lại vẫn là có vài phần không được tự nhiên.

Ta cười nói.” Có cái gì liền nói, coi như ta là cái kia Tiểu cô nương, đừng đem ta giống như sư phụ người.”

” Tur Đồ Dạ ngày hôm qua mạo phạm, còn thỉnh sư bá tha thứ.” Nói xong hơi hơi cúi đầu.

Ta bất đắc dĩ đích hừ một tiếng, vỗ vỗ hần đích bả vai,” Ta nói đại ca a, người đừng như vậy được không? Ta thực không quen. Người xem xem Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị mị theo ta đều rất tự nhiên? Ta không phải là người câu nệ tiểu tiết.”

” Sư bá chính là sư bá, Tur Đồ đêm không dám vượt quá.”

Ta bạch hần liếc mắt một cái.” Người cái bốn dân, ngày hôm qua còn mời ta uống rượu, hôm nay liền biến sắc mặt? người nhiều tuổi?”

” Hồi sư bá, sư diệt năm nay 25.” Thiết, tuổi quả nhiên so với ta còn lớn hơn.

” Ta mới 23, người bảo ta sư bá, ta thẹn thùng, người hiểu không?” Ta nói không được tự nhiên đích miết miết miệng.” Về sau đã kêu ta Nguyệt Quang tốt lắm, kêu sư bá ta không thói quen, đây là mệnh lệnh.”

”Nguyệt Quang” hần khó xử kêu lên một tiếng, biểu tình so với muốn chết không sai biệt lắm. Ta khẽ gạt đầu”

”đúng rồi, chúng ta là hảo bằng hữu, đừng nhiều lễ phép. Ngày mai ta mời người uống rượu , thế nào?”

”cái này...”

”sao, còn có việc gì?”

Hần cuối cùng lộ ra một cái cười thập phần khó xử: “được”.

Ta nhìn ra ngoài cửa, hạ thấp thanh âm hướng hần nói:

”người có thể giúp ta một chuyện?”

”nói đi, có thể liền tận sức”

Ta nhìn hần, nói từng tiếng rõ ràng: “ta muốn điều tra 20 năm trước Độc Cô gia chân tướng, năm đó hung thủ đồ sát Độc Cô gia cuối cùng là ai, giúp ta tra”.

”được, ta giúp người” hần nói xong chột nét mặt đại biến:

”ai?”

Nói rồi nhảy ra ngoài, dò xét xung quanh.

“có người nghe lén?” ta vốn đã biết nhưng vẫn hỏi lại, cũng nhìn xung quanh nhưng không phát giác ra cái gì. Đúng rồi, bệnh thần kinh còn bị bò cạp cắn, không biết hiện tại ra sao. Ta đương nhiên biết hấn không chết được, nhưng khổ là đương nhiên. Quên đi, trước cho hấn chút đau đớn, xau này miễn bám theo ta. Cho hấn biết bản cô nương không phải dễ ăn hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Bởi vì bệnh thần kinh không hay ho, tâm ta một ngày thoải mái. Ta đặc ý cho Phượng Thanh Hà, Thanh trúc, Thủy Vũ Mị, Nhược Nhan đi đến Nguyệt Quang tiểu trúc ngắm cảnh. Nguyệt Quang tiểu trúc phong cảnh tuyệt đẹp như vậy nếu chỉ mình ta ngắm thì thật là uổng.

Trước mắt ta nghĩ phát triển bách hiệu đường, cho nên nghiên cứu báo chí cùng tin tức. Phó chủ biên cùng thủ tịch chấp bút biên tập đương nhiên cho Lục Tây Lâm con khi đó làm, phương án cụ thể thì bàn sau...

“Ý Vân”

Có người gõ cửa, không nhìn cũng biết là bệnh thần kinh, hấn lại đến đây, đến tìm phiền toái a?

“bệnh thần kinh, nam nữ thụ thụ bất tonwg thân, ngại tránh xa ta chút, có cái gì ở ngoài nói, ta còn chưa có mặc quần áo, đừng tiến vào” ta liền mượn một cái cớ nói, ta chính là không muốn nhìn thấy mặt hấn.

“Mộ Dung Ý Vân, nàng đừng đùa cợt ta nữa” bệnh thần kinh hôm nay kiên nhẫn tựa hồ không tốt, bắt đầu phát hỏa. Hấn tâm tình không tốt, ta cũng không phải có hảo tâm.

“bệnh thần kinh, ta cảnh cáo ngươi, đây là địa bàn của ta, ngươi tốt nhất thành thật chút”

“Mộ Dung Ý Vân, nàng chẳng nhẽ không sợ người trong thiên hạ đều biết Nguyệt Quang tiên tử là Mộ Dung Ý Vân?” lời này hấn từng hỏi ta không dưới một lần.

“bệnh thần kinh, nếu ngươi muốn nói, ngươi liền nói, ta không thể quản ngươi, nhưng là cả đời ta hận ngươi, ngươi một lần rồi lại hai lần, đều muốn phá hư thanh danh của ta?”

“Mộ Dung Ý Vân, chính nàng tự hủy thanh danh của mình, quan hệ cùng ta sao?” định phui tay, hảo nam nhân!

“bệnh thần kinh, ngươi quên sao, vì cái gì ta phải tự hủy thanh danh, không phải vì ngươi còn vì ai, nếu không phải ngươi tự nhiên muốn cưới ta, đâu nên cơ sự? Ngươi nếu không cầu hôn, ta vẫn là Mộ Dung nhị tiểu thư bình bình đạm đạm ở trong nhà, nghe rằng giang hồ còn không biết đến nhà Mộ Dung có nữ tử thứ hai đâu”

Bệnh thần kinh trầm ngâm, có phần áy náy nói: “ta không đến cùng ngươi cãi nhau, ta với ngươi nói chuyện”

“không cần”

“ta tiến vào” nói rồi mở cửa đi vào, ta hướng cửa nhìn thoáng qua, không tức giận nói:

“bệnh thần kinh, ngươi đột nhập khuê phòng nữ nhi có gì chi giáo?”

Hấn trừng mắt một cái nói: “Thủy Vũ Mị phóng vào áo ta bọ cạp độc”

Ta phác xích cười, đưa ra giải dược: “lấy đi, kéo không ăn đau”

Hấn cầm giải dược, ném qua cửa sổ, cười nói: “tiểu độc, huynh đệ của ta Y Dục Thành chẳng nhẽ chỉ có danh hảo thần y?”

Nghe thế, ta có chút tiếc, không giận nói: “ngươi tới làm gì?”

“chuyện hôm nay... ngươi đừng để trong lòng...” dất, ta còn tưởng hấn tới báo cừu. Nhìn hấn bộ dáng hổ thẹn, thái độ cường ngạnh không thấy, không sao cả nói:

“không có việc gì, nhưng là sau này đừng có động thủ động cước với ta”

“ngươi liền cho phép ma đầu đối ngươi động thủ động cước, thậm chí là một thân thanh bạch?” uy, hấn không phải đang ghen? Ta ngẩng đầu lên nhìn

hắn, ánh mắt có vài tia tiếu ý:

“bệnh thần kinh, ta phải nói cho ngươi một việc, ta là hôn thê của hắn, sớm muộn cũng là vợ chồng, ta cùng hắn thế nào phải hỏi qua ngươi sao?”

“ta nói rồi, một ngày nào đó phải cưới ngươi về”

“quên đi, ngươi nghĩ bốn cô nương còn là Mộ Dung Ý Vân? Ngoan ngoãn bị cha sắp đặt? Không phải uy hiếp ngươi, nếu muốn cưới ta về trước hết hỏi thăm bách hiệu đường thế lực ra sao, lại hỏi xem hôn phu của ta và Ma giáo thực lực ra sao”

Ta trên mặt đều là nét kinh hãi, phỏng chừng từ khi xuất đạo tới này hắn chưa từng gặp qua vẻ kinh hãi này. Vừa nhắc tới Hàn, bệnh thần kinh biểu tình mất tự nhiên. Trước mặt, hắn thần tình phần nộ, con ngươi tựa như phun hỏa. Hắn đem mặt chậm rãi lại gần, ta có thể nghe rõ tiếng hắn hít thở. Ta vừa định đem đầu li khai, bệnh thần kinh một phen khóa trụ cằm của ta, hôn trụ môi anh đào. Đầu óc ta một chút đảo đảo, làm gì?

Ta đột nhiên tỉnh ngộ, vội đẩy hắn ra, dùng sức sát môi, thuận tiện nhổ hết nước bọt. Ta khuôn mặt đỏ bừng, vừa giận vừa thẹn nhìn hắn nói không nên lời. Bệnh thần kinh nhún nhún vai, cười nói:

“chúng ta đã có da thịt chi thân, ta phải đối nàng phụ trách!”

A, hảo ý tưởng. Ta bất giác cười ha ha, về mặt tốt cùng ngu ngốc: “lại có thêm một kẻ muốn đối ta phụ trách”

Ta thoát ý ôm đại khối băng ngủ cả đêm tính sao, cùng Tư Đồ Dạ cùng ngủ một giường tính sao? Bệnh thần kinh bất quá chỉ là hôn ta một cái thôi.

“Giang mỗ là chính nhân quân tử, dám làm dám chịu”

Ta buồn cười: “đừng nói dễ nghe như vậy, ta không thiếu người muốn phụ trách nha”

Hắn khoe miệng mỉm cười nói: “ta ngày mai trên đường quanh co đem nàng đã bại, trước mặt anh hùng thiên hạ cưới nàng về”

Ta chút nữa cười phun cả nước miếng vì ý nghĩ trẻ con của hắn:

“đã bại thì thế nào, cũng lắm thì ngươi khi dễ nhược nữ tử, lại nói đã bại ta, có giỏi đi đã bại Hàn đi”

“có một ngày nàng sẽ yêu thương ta” đừng khẳng định như vậy, đúng là bệnh thần kinh.ta trước đem Hàn ăn sạch, xem hắn còn gì để nói. Bệnh thần kinh đột nhiên cười khò:

“nếu là hồi đó ta không tu nhục nàng, nàng có thể hay không chán ghét ta như vậy?”

“hắn là không, nhưng là ta cũng sẽ không thích ngươi” ta đối với câu nói của chính mình còn hoài nghi, nếu hắn không hù ta ngày đó, e rằng còn không có cơ hội gặp Hàn, ta liền ngoan ngoãn làm lão bà của hắn.

“phải không?” hắn thê lương cười, ánh mắt vô vọng nhìn ta rồi quay đầu ra khỏi phòng. Nhìn theo bóng lưng hắn, ta khẽ thở dài, mặc dù ra không muốn làm tổn thương hắn, nhưng cũng càng không thể thuận theo hắn, là hắn tự tìm khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Dù sao cũng không ngủ được, ta liền tiện tay lấy cái khăn che mặt, tính toán ra ngoài dạo mát. Mới mở cửa phòng, ta nhìn thấy không phải là ánh trăng xinh đẹp, mà là một phen hàn quang. Ta vội vã lui bước về sau, may mắn tránh né một kiếm, đồng thời lạnh giọng nói:

“ngươi là ai, vì cái gì muốn giết ta? Cho dù chết, cũng cho ta biết lí do đi?” ta chính là cố kéo dài thời gian, không nghĩ tự mình đấu với kẻ ám sát này. Hắn cười lạnh:

“dur nghiệt Độc Cô gia, chịu chết đi”

Ta một chút khó hiểu, dur nghiệt độc cô gia? Chẳng nhẽ kẻ nghe lén ta cùng Tư Đồ Dạ là hắn? Hắn chính là một trong 4 người đồ sát Độc Cô gia năm đó? Ta hít một ngụm lạnh khí nói:

“20 năm trước, một trong 4 người có ngươi trong đó?”

“tính ngươi thông minh, ngươi có thể chết được rồi” nói xong, hung hăng xông tới, nhưng ta rất nhanh rút Phượng vũ trên đầu ra, khoắc khoắc sinh tử không dám nghĩ nhiều, Phụng vũ cuồng múa, tốc độ nhanh nhất có thể.

“không hổ danh vô tình kiếm” hần nói nhưng không e dè lao tới tấn công ta, ta cũng không còn cách nào trực diện đối kiếm cùng hần. Ta có thể là hô cứu, nhưng là hiện ta đã nộ diện Nguyệt Quang tiên tử, hô cứu hảo mắt mặt. (hoa: thừa lời, mất mạng không sợ lại đi sợ mất mặt)

Tuy rằng ta tốc độ mau, nhưng kiếm pháp của hần thực sự quá cao siêu, ta đã sớm tay chân luống cuống, đánh một hồi ta liền tiếp thối lui.

“chịu chết đi” hần nói xong, kiếm đã công tới đây, ta vội chống đỡ thì phát hiện kiếm là hư, bên sườn phải ta đã sớm cảm giác đau đớn, thân bị chấn ra sau. Hần vừa đánh ta một chiêu song chưa phải là tuyệt mệnh chiêu mà chỉ là khiến ta không thể phòng thủ, nay ta bị ngã ra sau thì hần không lưu tình, chiêu lại hoa lên, ta thậm chí hét hai chữ...chờ chết....

Bình...

Không đau, kì quái, sao lại không đau, ta chết rồi ư?

Không khỏi kì quái, ta mở mắt phát giác có người đã chặn cho ta một chiêu chí mạng kia, là bệnh thần kinh, hiện hần đã ngã xuống đất, mắt nhắm nghiền mặt xám ngoét. Vì cái gì là hần? Vì cái gì phải thay ta đỡ một chiêu?

“bệnh thần kinh, bệnh thần kinh!” ta dùng sức hét lớn, lay lay hần, nhưng là hần sớm đã bất tỉnh. Người bị mặt kia lạnh như băng chuẩn bị đi tới, vừa muốn động thủ, chợt nghe Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị cùng kêu lên:

“sao vậy?” Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị, Nhược Nhan tỉ đã đứng ở sau lưng ta. Hắc y nhân vừa thấy các nàng thì chớp một cái đã bay ra ngoài cửa sổ. Thủy Vũ Mị đang định truy theo thì Phụng Thanh Hà cản nàng: “người này võ công cực cao, không nên truy, trước xem hần thế nào”

“bệnh thần kinh, người tỉnh...” bệnh thần kinh trước mắt miệng ứa máu tươi, cơ thể lạnh lẽo so với chết không khác là bao, nước mắt ta không khỏi tuôn là chảy. Thủy Vũ Mị xé rách áo của bệnh thần kinh, chỉ thấy trước ngực một đường ấn màu đen, tất cả mọi người đều hít một ngụm lạnh khí, Thủy Vũ Mị lắc đầu:

“không xong, đây là toái tâm chiêu, chí độc chí hàn đích chiêu pháp, hơn nữa người xuất chiêu công lực cực kì thâm hậu, e rằng không có cách nào cứu chữa”

Ta nghe thế, nước mắt càng nhiều.

“phải cứu hần, nhất định phải cứu hần” ta thiếu bệnh thần kinh nhiều lắm lắm.

“cái kia, Y Dục Thành Thần ý đâu? Mau kêu hần đến...”

“nghe...” Phụng Thanh Hà đáp ứng, rất nhanh chạy ra ngoài.

Rất nhanh Y Dục Thành đã đến, đem bệnh thần kinh vào trong phòng cứu chữa.

“bệnh thần kinh, đừng chết a...” ta ở ngoài phòng khóc nức nở, vừa đi vừa khóc.

Đã ba giờ trôi qua, bệnh thần kinh rốt cuộc thế nào? Bệnh thần kinh đáng chết, có việc gì lại chặn cho ta một đao, chấn ám khí, hiện tại chặn cho ta một chiêu, nhân tình như thế, ta thế nào báo đáp. Bệnh thần kinh, người đừng tử, nếu tử, ta sẽ khóc cả đời. Y Lạc Lạc, Thủy Vũ Mị, Cố Mộng Tinh đều biết chút y thuật, đang ở trong tập trung cứu chữa, ta đương nhiên làm phở vật ở ngoài này ngốc ngốc khóc khóc. Hiện tại Nguyệt Quang tiểu trúc bên ngoài đã tập trung vô lâm nhân sĩ, tất cả chờ tin tức thương thế của Giang Tử Ngang. Ta biết trước mặt mọi người khóc thành như vậy thật không hợp, nhưng là ta không thể khống chế chính mình, tượng đến hần vì ta 3 lần thọ thương, trong lòng ta giống như bị đao cắt mấy mảnh. Về phần hồn đản thích khách, Tiểu Bạch đã cho người đi tra xét.

“tỉ tỉ, đừng gấp” thấy ta khóc quá, Phụng Thanh Hà nhẹ nhàng vỗ vai an ủi.

“ngươi biết không, đây là lần thứ 3 hần cứu tính mạng của ta, hần ngàn vạn lần không thể có việc gì, hần phải vô sự đi ra” ta luôn rất kiên cường, hiện tại cư nhiên không thể kiểm soát nước mắt của mình, khóc đến ướt đầm cả mặt.

sư tỉ, Y thần y có y thuật cao minh, hần sẽ không có việc gì” Bách hiểu Sinh không nhận được an ủi.

“ồ... hần không thể chết được, ngàn vạn lần đừng chết” ta mặt mặt nước mắt, tiếp tục khóc.

“ai nha, một chết ta” cửa đột nhiên mở, Thủy Vũ Mị sát mồ hôi từ bên trong đi ra.

“Vũ Mị...” nàng vừa tới, ta lập tức xông lên, vội vàng hỏi:

“hần có sao không?”

Thủy Vũ Mị thở dài một tiếng: “ta mệt quá, trước nghỉ ngơi chút. Y trang chủ cùng Y cô nương đang chăm cứu ở trong, có thể bảo toàn tính mạng hay không còn xem tạo hóa của hần” Thủy Vũ Mị nói xong, về mặt cực kì mệt mỏi đi vào phòng nghỉ cạnh đây.

“không có việc gì đi” nữ tử tỉ tỉ sắc mặt ngưng trọng, giờ phút này cũng an ủi ta.

“ô... đều tại ta hại hã, hấn nhân tình, ta sao...” nói còn không xong, Y Lạc Lạc giống kẻ điên từ trong đi ra, hướng ánh mắt đỏ hồng tới ta, lớn tiếng nói: “Mộ Dung Ý Vân ở đâu?” ta lập tức thất thần, tìm ta làm gì? Chẳng những ta, tất cả mọi người tò mò, tìm Mộ Dung Ý Vân làm gì?

“chất nữ, tìm tiểu nữ có việc gì?” lão cha chậm rãi hỏi, khó hiểu nhìn nàng.

Y Lạc Lạc cố nén nước mắt nói: “Mộ Dung bá phụ, Giang đại ca miệng vẫn gọi Mộ Dung cô nương, ngài biết Mộ Dung cô nương ở đâu, thỉnh đem nàng đến” ta đầu óc trống rỗng, kêu tên ta? Đối với ta tình thực sự thâm như vậy sao? Ta trọn to ánh mắt, nước mắt tốc rơi xuống, vô tình động nơi khóe miệng, chỉ cảm thấy vừa đắng vừa cay.

“cái gì?” mọi người tiếp tục kinh ngạc, bọn hấn thực sự không rõ, bệnh thần kinh vừa rồi còn công khai theo đuổi Nguyệt Quang tiên tử, hiện tại lại đối Mộ Dung Ý Vân niệm niệm không vong, cuối cùng là ý tứ gì? Hơn nữa hấn từng hưu Mộ Dung Ý Vân rồi, hiện tại...

Lão cha cũng kinh ngạc hô lên:

“ngươi nói Giang hiền chất hô tên của nghiệt nữ nhà ta?” lão dừng gọi ta nghiệt nữ.

“hấn hôn mê vẫn gọi Mộ Dung cô nương, còn có cái gì bảo Mộ Dung cô nương phải tha thứ hấn.” Y Lạc Lạc vừa nói vừa rom róm nước mắt. “toái tâm chương vốn không thể trị, ca ca hiện tại cố gắng châm cứu, có thể lưu tính mạng cho Giang ca 3 ngày, nếu hấn đối Mộ Dung cô nương tình thâm, mong Mộ Dung cô nương có thể ở bên hấn những giây phút cuối đời” ta thân mình không trụ vững ngã vào Phượng Thanh Hà, vì cái gì yêu ta?

“là nghiệt nữ của ta tạo nghiệt a” Mộ Dung lão nhân tức giận dậm chân “ta cũng muốn biết nàng ở đâu, chính là nàng cùng Mục Hân biến mất đã hai tháng, lão phu thực không biết hành tung của nó”

Y Lạc Lạc mặt mũi nói một câu: “nếu Giang đại ca có thể sống, ta sẽ thành toàn hấn cùng Mộ Dung cô nương” chỉ thấy nàng nét mặt kiên định bước tới ngoài cửa, trước mặt tất cả những người đợi ở ngoài nói:

“các vị, ai biết Mộ Dung Ý Vân cô nương hiện tại ở đâu, Y Lạc Lạc cảm kích vô cùng, nếu có thể tìm ra Mộ Dung cô nương, Y Lạc Lạc nguyện lấy thân cùng hứa” nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người tức thời ồn ào lên. Vô lâm đệ nhị nữ lấy thân cùng hứa, cơ hội thực hiếm có, đáng tiếc không ai biết Mộ Dung Ý Vân hiện đang ở đâu.

“Nguyệt Quang tử” nàng lại hướng ta, búp một cái, quỳ trên mặt đất:

“Nguyệt Quang tử, bách hiểu đường người đông thể mạnh, tin tức linh thông, cầu người tìm ra Mộ Dung cô nương, nếu thực tìm được nàng, Y Lạc Lạc nguyện làm nô tì cho người. Nguyệt Quang tử, ta biết trước kia có lỗi với người, cầu người đại nhân đại lượng”

Lòng ta muốn run lên, một đại tiểu thư kiêu căng tự đại ngày thường ngạo khí trùm trời, hiện tại cư nhiên vừa khóc vừa quỳ trước mặt ta. Ai, nhìn nàng có tình nghĩa như thế, ta quả thực cảm thấy chính mình phi thường tiểu nhân.

“đứng lên” ta một phen nâng Y Lạc Lạc, “mang ta xem hấn”

Y Lạc Lạc vội lắc đầu: “hiện tại, trừ bỏ Mộ Dung cô nương, ai đều không nên vào”

Ta cảm thấy chính mình thực ích kỷ, bệnh thần kinh vì ta sắp chết, còn nhớ kỹ tên ta, ta thế nào không có dũng khí thừa nhận thân phận của mình.

“ta...” nói đến đây, miệng run lên, nước mắt tức tốc lại lăn dài.

“Lạc Lạc, mau vào hỗ trợ” Cố Mộng Tinh mở cửa, đầu đầy mồ hôi, đối Y Lạc Lạc kêu to.

“tránh ra” ta một phen đẩy Y Lạc Lạc cùng Cố Mộng Tinh, hướng bên trong đi vào.

Y Lạc Lạc ngăn cản ta nói: “ngươi không phải thầy thuốc, đừng vào làm loạn”

Ta dùng sức hô to: “ta phải vào”

“không chuẩn” Y Lạc Lạc không cam yếu thế.

Ta mất đi lí trí, đẩy mạnh nàng ra, đột nhiên nghe Cố Mộng Tinh kêu to:

“Lạc Lạc tránh ra, đứng trước mặt người chính là Mộ Dung Ý Vân” Cố tiểu thư quả nhiên sớm biết thân phận của ta. Lời của nàng giống như quả tạc đạn giữa đám đông, tất cả mọi người hết đưa mắt nhìn ta, lại đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc nhất chính là Y Lạc Lạc. Y Lạc Lạc vốn đang dùng tay giữ bà vai ta, vừa nghe Cố Mộng tinh nói thì giống như bị điện giật, vô thức lui sau 2 bước:

“ngươi cuối cùng là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

“Lạc Lạc tránh ra, đứng trước mặt người chính là Mộ Dung Ý Vân” Cố tiểu thư quả nhiên sớm biết thân phận của ta. Lời của nàng giống như quả tạc đạn giữa đám đông, tất cả mọi người hết đưa mắt nhìn ta, lại đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc nhất chính là Y Lạc Lạc. Y Lạc Lạc vốn đang dùng tay giữ bả vai ta, vừa nghe Cố Mộng tình nói thì giống như bị điện giật, vô thức lui sau 2 bước:

“người cuối cùng là ai?”

Ta nhìn nàng kinh ngạc không thôi, nói:

“Vân Ý Dung, Mộ Dung Ý Vân, chính mình nghĩ xem” sự cho tới bây giờ, không thể che giấu.

“Mộ Dung Ý Vân, Vân Ý Dung, Dung Ý Vân// Mộ Dung Ý Vân...” trom đám người đều xì xào, đột nhiên có người hét lên:

“thì ra Nguyệt Quang tiên tử và Mộ Dung Ý Vân đều là một người”

“người...” lão cha mục quang nguy hiểm nhìn ta, cũng không biết là giận hay kinh, toàn thân run rẩy.

Ta trước lau chùi nước mắt, hít một hơi, đem khăn che mặt thoát, cái khăn che mặt vừa hạ xuống, ta ngẩng đầu:

“cha, xin lỗi”

Thân phận sớm bị Cố Mộng Tình nói ra, ta còn không thừa nhận thì không được.

“người...” cha a một tiếng, đột nhiên ôm ngực ho lên dữ dội, mũi mũi chạy tới vỗ ngực ông. Ta có chút khó xử nhìn lão cha, hướng Phượng Thanh Hà nói:

“sư tán mọi người, ta đi vào”

Nói xong, không chờ mọi người khôi phục tinh thần, ta đẩy cửa mà vào.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, bệnh thần kinh trần trụi nằm đó, trên người cắm đầy kim châm. Môi trắng bạch, trên trán đầy mồ hôi, miệng thì thảo kê “Ý Vân”. Y Dục Thành tay vẫn chần mạch cho hần, Cố Mộng Tình cũng toàn tâm hỗ trợ. Bệnh thần kinh trước ngực vẫn in hằn một dấu vết ghê người, chính là chấn cho ta một đao dấu vết, bây giờ lại hằn thêm một đường ấn rõ ràng, ngoại trừ vì ta ra thì hần chưa từng có bất cứ vết thương nào khác.

“bệnh thần kinh, người đừng tử a. người vừa mới còn nói muốn phụ trách ta, đem ta cưới, người chết ta làm sao bây giờ?” ta cũng biết không thể nhiều, chính là không nhìn được khóc. Y Dục Thành hiện đang cắm một cây châm lên trán bệnh thần kinh, đáng vẻ thập phần cẩn trọng, ta lập tức đi tới ngồi cạnh hần. Y dục Thành thở dài nhẹ nhõm nói:

“Mộ Dung cô nương, đừng gấp, Giang đại ca nội lực thâm hậu, không có việc gì”

Y Lạc Lạc ánh mắt chăm chú nhìn Y Dục Thành, trống rỗng nói:

“Nguyệt Quang tử, nếu Giang đại ca có thể sống, ta thành toàn các người”

“Lạc Lạc, nói cái gì đâu? Ta với hần chỉ có tình bằng hữu” tuy bệnh thần kinh đối ta tốt lắm, nhưng ta thực không cách nào yêu hần.

“ta cuối cùng biết vì sao Giang đại ca yêu người như vậy, quả thực kì nữ tử” nàng nói xong, khóe miệng khẽ cười âm thầm thê lương.

“Lạc Lạc, đừng nói, đi lấy ta dược” Y Dục Thành đứng lên, rút ra một tấm khăn lau đi mồ hôi trên trán.

Y Lạc Lạc nhìn thoáng qua, gật đầu đi ra ngoài.

“Y Đại ca, có mệt không?” Cố Mộng Tình đi đến cạnh Y Dục Thành, ôn nhu hỏi.

Y dục Thành không tự nhiên lắc đầu “không mệt, phiền toái Cố tiểu thư, thỉnh hồi đi”

“ta ở trong này cũng huynh” Cố Mộng Tình nói xong ngồi xuống.

“không cần” Họ Y có chút khó xử “ta cùng Mộ Dung cô nương có điều muốn nói”

Cố Mộng tình liếc mắt ta một cái, không vui nói: “huynh sớm nghỉ ngơi”

Ta không phải ngu ngốc, nhìn biểu hiện Cố Mộ Dung tình là hiểu hẳn thích họ Y, mà họ Y lại không có ý tứ.

“Ý vân” bệnh thần kinh miệng đứt quãng vẫn là kêu tên ta, khiến lòng ta không biết có tư vị gì.

“Mộ Dung cô nương” họ Y cũng đi đến cạnh ta. Ta ngẩng đầu:

“Y trang chủ có gì phân phó?”

Y Dục Thành nói: “Mộ Dung cô nương, ta quen Giang đại ca đã nhiều năm, cho tới bây giờ lần đầu thấy hấn yêu một người đến mức như vậy. Hấn là người tốt, hi vọng ngươi có thể cùng hấn...”

Ta cười khổ: “Y trang chủ biết đấy, ta cùng bệnh thần kinh mỗi ngày gặp nhau liền cãi nhau, thế nào có thể sống cùng nhau? Hơn nữa trước hấn hừ ta, ta dù có vô liêm sỉ, cũng không thể tái gả cho hấn lần thứ 2”

“Mộ Dung cô nương, Giang đại ca thực có lỗi với cô nương, hôm nay thay cô nương hứng một chưởng, có thể hay không tha thứ hấn?”

Ta miết miết ngón tay: “Chỉ một chưởng? Trước ngực hấn còn có vết đao, sau lưng còn có ám khí, tất cả là do ta, nhưng là ta không thể yêu hấn”

“Mộ Dung cô nương...” họ Y muốn nói cái gì, ta kéo cổ tay ra khỏi tay áo:

“ta đã sớm có trượng phu” dù sao tất cả mọi người nhìn thấy cái này, lửa gạt cũng không sao cả. Họ Y nhìn tay ta trắng trẻo không tí vết thì khẽ cười khổ:

“Mục hàn thực may mắn” ta còn tưởng hấn mắng ta thương phong bại tục cái gì? Ta không phủ nhận, hiện tại song thân phận đã lộ, mấy cái tin tức giang hồ về quan hệ của ta và Hàn vốn đã không thể giấu được.

“Nguyệt Quang tỉ, thuốc đã sắc xong” Y Lạc Lạc tay bung bát thuốc, vừa thổi vừa bung đến. Nàng đem thuốc đưa ta, ta cũng không khách khí tiếp nhận. Nàng xem ta, mặc mặc nói:

“Nguyệt Quang tỉ, ta đi ra ngoài”

“Lạc Lạc, người đến đây đi” ta nói, đưa thuốc lại cho nàng.

“ngươi cho hấn uống, ta mệt” Y Lạc Lạc có phần sâu khổ nói: “Mộ Dung đường chủ, ta chúc phúc cho các người”

“ai...”

Tay ta bung thuốc, không biết làm sao đứng một chỗ, cho tới giờ ta chưa từng chăm người bệnh, không biết làm thế nào. Thực sự không được, ta cảm thấy thuốc bón cho bệnh thần kinh, chính là một bên bón một bên chảy xuống, thuốc lại từ khoe miệng chảy ra đến cổ.

“bệnh thần kinh, mở miệng, uống thuốc cho lão nương... bệnh thần kinh, không uống, muốn chết à?”

Bất kể nói thế nào thì thuốc vẫn không uống được, ta ngu ngốc, hấn đang hôn mê, nói thế nào nghe thấy?

Ta cắn răng, đưa một thìa thuốc húp vào, vị đắng chát khiến ta khó chịu, dùng tay mở miệng hấn, đổ miệng phun đi vào. Quên đi, hấn cùng ta cũng hôn qua, đối với nữ nhân hiện đại như ta hôn bất quá chỉ là xã giao thôi.

Bệnh thần kinh đã ngủ trên giường suốt 2 ngày, sắc mặt hấn tốt hơn nhiều, cũng không còn nói mơ. Y Dục Thành chuẩn đoán, hấn đã không còn gì đáng ngại, chỉ là suy yếu mà thôi, chỉ cần tĩnh dưỡng sẽ vô sự. 2 ngày này tiểu bạch đã chuẩn bị Đường chủ kế nhâm nghi thức, các đại môn phái chương môn đã đến ngày mười tháng chín, hấn đem chính thức lui vị. Trừ bỏ chương môn kế nhâm nghi thức, bản thứ luận võ chiêu thân đại hội cũng chuẩn bị thỏa đáng. Bốn sân đáp bốn tiểu lôi đài, chính thính trung đáp một cái đại lôi đài. Bốn tiểu lôi đài dành cho người không có danh tiếng, trung gian kia đại lôi đài chính là nổi tiếng đại hiệp nữ hiệp dùng. Tỷ như tứ đại mỹ nữ cùng bệnh thần kinh đám người, mới có tư cách ở kia tìm đối tượng. Dù sao ta cơ bản thượng không có ra khỏi phòng, vẫn nhìn thấy bệnh thần kinh. Cũng không hoàn toàn là bởi vì lo lắng, mà là không biết như thế nào đối mặt mọi người, không biết như thế nào đối mặt người trong thiên hạ. Mộ dung ý vân cùng Nguyệt Quang căn bản là hai cái cực đoan đích nhân vật, đột nhiên hỗn hợp cùng một chỗ, bọn hấn cần tiêu hóa, ta chính mình đều cần tiêu hóa một chút.

Nguyên bản danh tiếng Mộ Dung Ý Vân siêu cấp tệ hại, chính là Nguyệt Quang thanh danh tốt lắm. Hiện tại đột nhiên thành một người, ta cũng không biết mọi người phải như thế nào đánh giá ta. Nhất định hội cho rằng ta hồng hạnh xuất tường? Không biết liêm sỉ đi? A, việc này ta căn bản là không biết phải như thế nào giải quyết.

Lão cha cũng không có tìm ta, ta không biết hấn sẽ đối ta thế nào, cũng không biết hấn phải như thế nào xử lý. Nhưng là ta có thể khẳng định, hấn không dám thế nào. Có lẽ, hấn còn cao hứng. Nghĩ tuổi trẻ, cư nhiên thành võ lâm thứ nhất đại bang phái đích chủ nhân, hấn cũng sẽ vì ta như vậy mà tự hào?

“Tỷ tỷ, không tốt.” Một đại thanh sớm đích, Phượng Thanh Hà vọt vào đến.

Ta vô lực đích nhu nhu ánh mắt, “Làm sao vậy?”

”Tỷ tỷ, hôn thê của tì phu tìm đến người.” Phụng thanh hà kinh hãi tiểu quái đích kêu . hôn thê của tì phu? Nói cái gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

”hôn thê của tì phu người không phải là tì tì của người sao, nói cái gì?” Ta mờ mịt nhìn Phụng Thanh Hà.

Phụng thanh hà thượng khí không tiếp hạ khí nói:” có cô nương xưng Mục Ngữ Tâm, muốn tìm tì luận võ.” Mục ngữ tâm, trong lòng run lên. Tỷ phu đích vị hôn thê? Họ Mục đích? Cái kia cái kia.. Nàng nói đích sẽ không là vị hôn thê của đại khối băng đi.

” Cái gì? Hôn thê của đại khối băng ?” Ta kích động đắc bắn lên đến, ba bước cũng làm hai bước đích bắt lấy của nàng thủ.

Nàng khí suyền hu hu nói:” Là như thế này đích, vừa mới có cái cô nương kêu Mục Ngữ Tâm muốn gặp tì, nàng tự xưng là sư muội của Mục hàn, cũng là hôn thê của hắn. Nàng không cam lòng tâm Mục Hàn trong lòng chỉ có tì, muốn tìm tì luận võ.” Thật sự là ta nhầm chán, lại là phiền toái. Vị hôn thê? Hắn cư nhiên có cái vị hôn thê?

”Ồ đâu?” Ta lập tức trầm nghiêm mặt, không chút khách khí đích hỏi.

”Ồ chính thỉnh lời đài.”

Ta lạnh lùng nói một tiếng:” Thay quần áo .” Trực tiếp xem nhẹ bệnh thần kinh đi rồi đi ra ngoài, thấy tình địch nhất định phải đánh. Cái kia Mục Ngữ Tâm nhất định cũng là cái mỹ nhân, ta mới không muốn bại bởi nàng.

”Hào a.” Phụng thanh hà chạy nhanh cùng đi ra, nhũ mào nói:” Chính là, tỷ tỷ, hôm nay kể nhâm Đường chủ, tất cả mọi người đã muốn ở chính đường chờ người, sư phụ bảo tì mau đến.”

”Thực con mẹ nó đáng chết, sự tình đều đến cùng lúc, ” Thật sự là ngày tháng bất lợi, bệnh thần kinh bị thương, tình địch tìm tới cửa. Có lẽ, ta thật sự không hợp làm Đường chủ.

Hiện tại trên giang hồ đều đã muốn biết ta là trăm hiểu đường đích Đường chủ, nhưng này là ta lần đầu tiên đi vào trăm hiểu đường chính đường, thật sự là hổ thẹn a. Chính đường ngay tại chính thỉnh đích mặt sau, là một không gian hình chữ nhật. Tiến môn là có thể nhìn thấy đôi hàng ghế uy nghiêm, hai bên phân liệt hơn mười người. Giữa chính đường, biển vàng khắc sâu ‘trăm hiểu đường’ ba chữ . Trung gian kia đương nhiên là cấp Đường chủ tọa đích, ta có thể khẳng định, nơi này chính là đại phương hội họp của các đường chủ bách hiểu đường.

Ta một thân đại hoàng bào, cổ áo là ‘v’ tự hình, cổ áo này thiết kế theo kiểu hiện đại, hở ra rất nhiều. Cổ áo thêu mẫu đơn, thuận tiện dính rất nhiều khóa trần trâu lờ lờ tỏa sáng . Eo bó thật sự hẹp, chủ yếu là biểu hiện của ta hảo dáng người. Thất lưng thêu chỉ vàng, phiêu dật không mất đại khí. Tóc vấn cao cầu kì, cao quý không mất nhu nữ. Trên cổ đeo một vòng cổ thập phần tinh kì, mặt trên còn có bảo thạch thập phần chói mắt. Kỳ thật ta không thích quá nặng , nhưng vì cổ áo vốn đã trống trải quá nhiều, không có vòng cổ thì thực không được. Thân phận bại lộ, ta cũng không dùng che mặt, lấy chân thật đích bộ mặt xuất hiện. Hôm nay hắn là, giang hồ lại có truyền thuyết mới.

Này thân quần áo là tiểu bạch đã sớm đã muốn thiết kế tốt lắm, ngày hôm qua liền cho ta đưa tới, ta hiện tại chính là mặc vào mà thôi. Nhìn thấy chính mình cao quý hào phóng, có thể biết hắn quả thật thực dụng tâm. Chính là, tâm của hắn ta lại không thể thừa nhận .

Tiến môn, liền nhìn đến ngồi ngay ngắn đích các vị tiền bối cao nhân. Bên trái đích thủ vị thượng tọa chính là lão cha, hắn phía dưới là một cái hiền lành đích Lão hòa thượng, kia Lão hòa thượng tám phần chính là trong truyền thuyết đích Vô Trần đại sư. Bởi vì này gia hỏa ở trong chốn giang hồ có điều,so sánh có danh tiếng, cho nên ta nhìn nhiều hắn vài lần. Bên phải đích thủ vị tọa chính là một cái lão đạo, kia lão đạo nhất định là hoa hiện từ đồng học. Xem năm ấy kỉ ít nhất trăm đến tuổi, tóc lông mi đầu đã muốn bạch.(Người ta mới 60 mấy, không biết đừng loạn nói) ở hoa hiện từ đồng học bên người đích, cư nhiên là vị nữ đồng chí. Kích động a, rốt cục có lấy nữ nhân cầm đầu đích môn phái. Tuy nhiên, kia đích đồng chí vừa thấy chính là ni cô. Ta đoán, này vị chính là phái Nga Mi đích gió mát sư thái, gió mát đồng học từ mi thiện mắt, thấy ta liền cười. Về phần mặt khác đồng học không như thế nào đột ra, ta cũng không chú ý. Đáng giá nhắc tới chính là, thủy vũ mị tiểu nha đầu cũng ở trong đó. Hơn nữa, chính là gió mát đồng học bên cạnh. Xem ra, nha đầu kẻ lừa đảo rất có giang hồ địa vị. Vừa thấy kia cổ mỏng tình còn kém nhiều, quả thực là ngồi ở cuối cùng diện, cơ bản thượng có thể xem nhẹ. Bách Hiểu Sanh đứng ở tới trung gian cái kia vị tử bên cạnh, trong tay một cái khay,mâm. Vị tử mặt sau đứng tứ đại thủ tịch phóng viên, cái kia lục phóng viên đương nhiên sẽ không buông tha như thế lịch sử tính đích thời khắc, xem nhẹ mọi người, hưng trí bừng bừng đích bản ghi chép. Đối với hắn loại này hành vi, phỏng chừng tiểu bạch đã sớm thấy có trách hay không, cũng theo hắn.

Trước sự chú ý của mọi người, ta nhẹ cười, bước dài trên thảm đỏ, đi đến chủ vị tiền, diện hướng mọi người.

Tiểu bạch thanh thanh giọng hát, nói:” Các vị chương môn trang chủ, nữ tử đứng cạnh ta đây chính là sư tỷ của ta, Mộ Dung Ý Vân , ngoại hiệu vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử.” Không cần giới thiệu, tất cả mọi người nhận thức ta.

Ta mỉm cười nói:” hôm nay được các vị tiền bối tới thăm bản đường và tham dự lễ kế nhậm chức đường chủ, Mộ Dung Ý Vân cảm thấy vinh hạnh.

Ý vân ta sơ thiệp giang hồ, còn hy vọng các vị tiền bối nhiều hơn chỉ giáo.” Khách sáo khách sáo vẫn là tất yếu.

”Mộ Dung Đường chủ khách khí.” Lão cha không hàm không đậm đích đến đây một câu, vừa thấy đã biết hẳn có ý kiến với ta.

“Mộ Dung tiên sinh, ngài là tiền bối, về sau xin chỉ điểm nhiều cho vân bối” ta cười lạnh nhạt, thực tế đã kích hấn. Ta gọi tiền bối không gọi cha, kì thật hẳn cũng không phải là cha ta. Quả nhiên lão hừ một tiếng, quay đầu không để ý đến ta.

“các vị, Bạch mã chấp chương bách hiệu đường đã 30 năm. Hiện giờ tuổi cao sức cạn, vì vậy xin thoái ẩn giang hồ, đường chủ xin đề sư tì của ta Mộ Dung Ý Vân kế thừa. Các vị anh hùng làm chứng, từ nay về sau, chỉ có Mộ Dung đường chủ mà không có Bạch đường chủ” tiểu Bạch nói đại khí lắm, sau đó trịnh trọng đem bài từ trong tay đưa cho ta. Ta cầm lấy hồng trù thủy tinh lệnh bài, mặt trên hai chữ đường chủ thấy rõ.

Ta cầm lệnh bài, chậm rãi ngồi lên ghế, ngạo thị chúng nhân:

“vân bối tuổi trẻ, không hiểu biết nhiều, về sau có gì sai sót thỉnh các vị tiền bối chỉ giáo”

“chúc mừng Mộ Dung đường chủ” tất cả mọi người bắt đầu lễ tiết...

Chúc mừng xong, bắt đầu tặng lễ vật. Mộ Dung lão nhân tặng một bảo kiếm kêu thanh sương kiếm, vừa nhìn đã biết không phải đồ tốt, lão già keo kiệt, không ngờ chỉ có thể cho nữ nhân một thanh kiếm cùn. Thiếu lâm tặng một quyển phật kinh, nói để tu tam dương tính, ta thầm thờ dài, hòa thượng quả nhiên nghèo. Nga Mi tặng ta một trạc từ, gọi là hàn ngọc thủ trạc (vòng đeo tay), thứ này cực tốt để luyện công chống tẩu hỏa nhập ma, đây quả là bảo bối, lão ni cô ra tay đủ hào phóng. Cổ Mộ Dung Tinh thay mặt Đường môn tặng ta một củ nhân sâm ngàn năm, cũng đủ tốt, vừa hay lại giống với Y Dục Thành Cũng tặng ta ngàn năm nhân sâm. Bệnh thần kinh hiện còn hôn mê nên không có tới tặng. Thủy Vũ Mị bảo ta với nàng tình tì muội không thể tặng tục vật, liền hứa với ta ba chuyện, chỉ cần có tâm nguyện trong vòng 3 chuyện nàng sẽ làm đến hết, lễ vật này thực đáng giá nha, 3 chuyện này nếu bảo nàng đi chết không chừng nàng cũng nghe theo!

Sau khi mọi việc hoàn thành, ta vốn định nói vài câu khách sáo rồi rời khỏi, chợt một vị đại thúc đứng lên nói:

“đường chủ, người cuối cùng tên là gì? Thân phận ra sao?”

“ta gọi Mộ Dung Ý Vân, là nhị tiểu thư Mộ Dung gia” ta cười vang nói tiếp: “bản đường chủ xuất thân thế gia, vẫn hi vọng có thể quang tông diệu tổ, chỉ là thừa nhỏ nhu nhược, gia gia không cho luyện võ, lại càng không cho xuất môn. Cơ duyên xảo hợp gặp được sư phụ học một thân võ nghệ. Nhưng là gia phụ rất nghiêm, bản đường chủ đành gạt người nhà bước chân vào giang hồ”

Nói như vậy, cha có thể tức chết không? Nói xong ta đi lại bên người lão cha nói:

“cha, sư phụ có mệnh, không thể để người nhà biết ta luyện võ, tha thứ nữ nhân lừa gạt ngài” ta nói bộ giáng thấp phần thành khẩn, nhưng là mắt lại lóe lên tia tiêu ý. Lão cha ánh mắt lấp lánh nói:

“Ý Vân, hiện giờ ngươi đã là nhất phái tôn sư, không giống trước đây chỉ là một tiểu nữ nhâm tính”

“nữ nhi hiểu được, nữ nhi sẽ không để Mộ Dung gia mất mặt” ta nói lại đi đến vị trí ngồi xuống.

“Mộ Dung đường chủ, giang hồ đồn đại, ngươi là phu nhân của giáo chủ thiên ma giáo Mục Hàn, việc này có thật sự?” lại một vị thừa hơi rồi việc.

Ta còn chưa trả lời, chợt nghe Thủy Vũ Mị nói: “này vị huynh đài, đây là gia sự của tì tì ta, thỉnh không hỏi đến”

Ta còn định nói tiếp lại nghe một tiếng:

“Mộ Dung Ý Vân, ngươi đi ra cho ta” vừa dứt lời, một thân ảnh màu tím đã đứng trước mặt ta. Nói thật tốc độ của nàng rất nhanh, khinh công cực cao.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

“Mộ Dung Ý Vân, ngươi đi ra cho ta” vừa dứt lời, một thân ảnh màu tím đã đứng trước mặt ta. Nói thật tốc độ của nàng rất nhanh, khinh công cực cao.

“đại tiểu thư” tiếp theo là thanh âm quen thuộc, vừa nghe là biết của Lôi điện, hẳn chính là chạy sau nữ tử nọ kêu to gọi nhỏ. Nữ tử kia đáng người nhỏ xung, ngũ quan tinh trí, da thịt trắng nõn thực khiến người muốn cắn một ngụm, nàng chính là đang ngạo thị ta. Lôi Điện kêu nàng đại tiểu thư, như vậy nàng chính là tiểu muội Mục Ngưu tâm?

Lôi điện ca vừa thấy ta, lập tức quỳ xuống, ôm quyền:

“thuộc hạ tham kiến phu nhân”

Hắn vừa quỳ xuống, lập tức lại có một thân ảnh màu hồng nhảy tới, dáng vẻ mệt mỏi, vừa thấy ta vội bái:

“thuộc hạ Liệt Hỏa, tham kiến phu nhân”

Tiểu cô nương này, xuất môn đem theo 2 hộ pháp, có thể thấy được Hàn rất mực coi trọng, trong lòng ta chợt cảm thấy chua.

Nhìn nàng xem, xinh đẹp tựa thủy tinh. lại nhìn ta xem? Cho dù là mặc quần áo đẹp đẽ nhưng vẫn kém nàng một bậc. Họ Mục, nhất định là cùng Hàn thanh mai trúc mã, lang tình thiếp nghĩa. Ta đâu? Ta là ngoại nhân, là kẻ thứ ba...

“đứng lên” ta thân nhine nói, ánh mắt nhìn Mục Ngữ tâm. Nhe hai hộ pháp gọi ta phu nhân, trong lòng cũng thoải mái chút. Quả nhiên nàng đối với hai hộ pháp hờ:

“vì cái gì kêu nàng ta phu nhân? Là Hàn ca lệnh?”

“đại tiểu thư, nàng là nữ tử chí tình chí nghĩa, ta tự nguyện lấy lễ đối phu nhân với nàng”

Lôi Điện khẳng khái nói, trả lời này rất hay nha.

Ta cố ý cười nói:

“vị cô nương này, chẳng hay phương danh quý tính?”

“ta là Mục Ngữ Tâm, là tiểu muội của Hàn ca, cũng là vị hôn thê” nói thực tự nhiên.

Ta tựa tiểu phi tiểu, giả bộ giật mình hiểu ra nói:

“ngươi là Mục Ngữ Tâm? Đã nghe từ lâu. Đa đối ngươi tình cảm so sánh như hoàng hà, không thể tả xiết, ngươi quả thực là ánh trăng chiếu sáng lòng ta. Hôm nay nhìn thấy, thực sự tam sinh hữu hạnh, tám đời tu duyên, mười đời âm đức”

Ta thực sự đối nàng không có hảo cảm, nghĩ đến nàng muốn tranh lão công với ta, ta liền không nịn được muốn đá kích nàng. Dám tìm ta phiền toái, coi như gặp vận đen. Cho dù nàng thực sự là hôn thê, nhưng còn chưa kết hôn. Ta dù sao cũng là nữ nhân đàn đá thế kỉ 21, chả nhẽ lại sợ một tiểu cô nương.

“ngươi biết ta?”

Mục Ngữ Tâm kì quái nhìn ta. Ta lắc đầu:

“không biết, lời khách sáo thôi. Cái gì mộc ngư (cá gỗ), đầu ngươi không phải thực sự làm từ gỗ đi? Nghe còn chưa hiểu. Tẩu tử thực thấy bị ai... thôi quên đi, ta sẽ tìm cho ngươi một tượng phu tốt, không cần nóng vội”

“ngươi...” Mục Ngữ Tâm mắt trừng lớn nhìn ta, tức giận nói không nên lời. Đừng như vậy, mới chỉ nói một câu thôi!

“Phượng Thanh Hà, nhớ đại Hoàng không, ta nghĩ hắn rất là xứng với Mục cô nương đây!”

“ừ, đại Hoàng là à?”

Phượng Thanh Hà kì quái hỏi:

“chính là con chó ta nuôi từ bé đó”

Ha ha... tất cả mọi người vừa nghe không nịn được cười, ngay cả lão tăng sư thái cũng không nịn được thiêm cười.

“Mộ Dung Ý Vân, ngươi tiện nhân, không biết liêm sỉ” nàng giận chia vào mặt ta, từng tiếng mắng.

Ta ha ha cười: “Mộc Ngư a, liêm sỉ là vật gì, ăn được hay không?” da mặt ta nổi danh dày như tường thành, muốn nói, cho nói đi. Nàng tức giận đến dậm chân nói:

“ngươi nhìn bộ dáng, vừa xấu vừa ngu ngốc, Hàn ca thế nào lại thích nữ nhân như ngươi?”

“ngươi xinh đẹp, diện tựa hoa đào, yêu kiều thủy mị” ta khẽ dừng lại rồi tiếp: “so với kĩ nữ cũng có hơn vài phần nha”

Muốn cãi với ta, trước tiên uống thuốc trợ tim rồi hãy nói, đừng trách bị tức chết giữa chừng.

Mục Ngữ Tâm xem ra cũng không phải tiểu hài tử dễ đùa, lập tức chia ta nói:

“xem ngươi gầy như củi, quả thực cơm ăn cũng chưa nó”

“ai yêu, Lôi Điện, đại tiểu thư các người có phải hay không ở chuồng lợn lớn nên? Như thế nào béo như vậy?”

Ta lập tức đổi bộ điệu:

“tiểu sư muội, ta không phải đả kích người, bởi vì ta nói người béo là tán thưởng, chính là định nói người là lợn, nhưng không đành lòng, chỉ nói béo thôi, là béo khỏe béo đẹp a”

Mục Ngữ Tâm sắc mặt đỏ bừng: “ta cùng Hàn ca thanh mai trúc mã, người là kẻ chen vào, không biết liêm sỉ”

Ta làm bộ ủy khuất: “người về nhà hỏi, là hán câu dẫn ta hay là ta theo đuổi hán. Người xem xem ta dung mạo tựa hoa mẫu đơn, cao quý hào phóng, khí chất đoan trang tú lệ, phiêu dật xuất trần, tiêu sái hào sảng, lạnh lùng thanh nhã, thông minh lanh lợi, tài hoa hiếm có, văn thao võ lược. Ta là thế gian duy nhất ánh trăng chiếu sáng, là vô địch thế gian. người thấy người yêu, hoa thấy hoa nở, xe thấy xe tránh, chim chóc thấy cũng xà xuống dưới chân. Mục Ngữ Tâm thấy liền tức chết. Ai, thực tội quá, liên vì ta vĩ đại như vậy, Hàn ca của người si mê ta thì ta biết làm thế nào? Nếu người muốn Hàn ca yêu người, ta nghĩ người tạ sát, đến thỉnh diêm vương cho đầu thai an bài cho một kiếp số tốt như ta”

Ta nói, ánh mắt nhấp nháy, cười như không cười nhìn nàng. Núc này, tất cả mọi người không có cười, chính là đầu đầy mồ hôi lạnh. Cho dù bọn hán có mù có điếc cũng có thể biết ta đang khoa trương chính mình, hơn nữa là cực kì khoa trương thái quá.

“người hào ý tứ?” Mục Ngữ Tâm buồn bực nhìn ta.

Ta lắc đầu: “kì thực ta nói như vậy quả thực thấy then thùng... lấy bản thân khí chất thiên tiên, chính là ngôn ngữ không thể hình dung, vừa rồi nói vài lời dung tục quả thực là vũ nhục ta mà”

Nói về tự sướng, ta là thiên hạ đệ nhất nhân, tuyệt không có ai dám tranh phong nha

Mục Ngữ Tâm thờ dãi: “quả nhiên lợi hại”

Ta khuôn mặt tươi cười nói:

“bình thường, Mục Ngữ Tâm tiểu sư muội còn muốn nói gì không?”

“ta không phải tiểu sư muội của người”

Nàng phẫn nộ nhìn ta.

“ai nha, ta là thê tử của ca ca người, thế nào lại không phải gọi người tiểu sư muội?”

“ta cùng hán đính hôn từ nhỏ, người không tính! Người làm thiệp!” cái gì, bắt ta làm thiệp, đầu óc nàng có vấn đề đi? Ta cười khúc khích nói:

“Mục Ngữ Tâm tiểu sư muội, năm nay chẳng hay bao nhiêu mà muốn làm lớn?”

“ta năm nay 19” ta thực tế tuổi đã 23, bất quá thân phận Mộ Dung Ý Vân ở đây là 17 tuổi. Ai kêu lão già Mộ Dung kia sinh muộn chứ.

“ngà... quái không được nha?”

“cái gì?”

Ta khinh bỉ nhìn thoáng qua: “quái không được nhìn giống bà già”

Vừa nghe tới đây, tiểu bạch ôm bụng mà cười, còn những người khác chỉ là tiếp tục hít đầy bụng khí lạnh, thầm nghĩ tốt nhất đừng đắc tội với con người này!

“Mộ Dung Ý Vân...” Mục Ngữ Tâm cuồng hồng: “người dám nói ta già, ta... chúng ta đánh một hồi, nếu người thua thì từ nay về sau đừng gặp Hàn ca”

“ha ha, ta lấy tính cách thiên hạ đệ nhất vô sỉ, thiên hạ vô song kiếm pháp, người đáng là đối thủ sao? Người còn chưa kịp ra chiêu đã bị bại trận đó” ta thiên hạ đệ nhất vô sỉ là thực, còn thiên hạ đệ nhất kiếm pháp là giả, ta không ngu đi đấu với nàng ta.

“Mộ Dung Ý Vân, người thực sự là quái vật”

Ta âm thầm cười nói: “quá khen, Lôi Điện, Phượng Thanh Hà, mời nàng ra ngoài, chút nữa ta cùng tiểu sư muội nói chuyện”

“đại tiểu thư, thỉnh” Lôi điện rất nhanh nhẹn mời nàng đi, nàng chỉ lắc đầu rồi quay người đi thẳng. Nhìn thấy 2 người đi xa, ta ngồi về vị chủ tọa, một tay đỡ ghế nói:

“vừa rồi xử lí gia vụ, các vị đừng chê cười”

“Mộ Dung đường chủ quả nhiên là kì nữ” mỗi đại ca vuốt mồ hôi trên trán nói, thậm chí vì Mộ Ngự Tâm cảm thấy kinh khủng

“quá khen” ta đậm cười, lại duy trì phong độ nhất phái tôn sư.

“nghiệt nữ” Mộ Dung lão nhân sắc khí đại nộ, vỗ bàn mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 54

“nghiệt nữ” Mộ Dung lão nhân sắc khí đại nộ, vỗ bàn mà nói. “Mộ Dung lão tiên sinh, ngài nói gì? Ngài mắng bản đường chủ sao? Ngài giáo huấn nữ nhân thì Lục mỗ không tiện can thiệp, nhưng ngài không thể nhục mạ bản đường chủ. Lục mỗ thân là người của bách hiệu đường thấy bản đường chủ bị mắng há có thể ngồi yên? Lục mỗ quyết phải thay mặt bản đường tìm được công đạo. Nhưng nghĩ ngài là phụ thân của đường chủ, cho nên Lục mỗ tôn trong ngài, chuyện lớn hóa nhỏ. Chỉ cần Mộ Dung tiên sinh đối bản đường có bồi thường xứng đáng, bồi thường danh dự, tổn thất tinh thần... vậy thì việc này bốn đường có thể bỏ qua”

Lục phóng viên nói một hồi, toàn bộ chúng nhân thêm một lần lạnh xương sống, thậm chí tuyệt đối đừng đắc tội với bách hiệu đường, ta nghe chỉ có thể ôm miệng cuống tiểu, giả vờ không có nghe thấy.

Mộ Dung lão nhân cũng là băng bó miệng, một câu không nói nên lời.

Nhưng vẫn chưa bỏ qua, Tư Đồ dạ nói: “xin hỏi Mộ Dung tiên sinh, ngài nhục mắng bốn đường chủ là bởi vì nàng là nữ nhân của ngài, hay là vì nàng một tuổi trẻ nữ tử lại có địa vị ngang hàng với ngài, cùng ngài ngồi ăn, cho nên ghen tức, có phải hay không? Mộ Dung gia trước nay vẫn là võ lâm đệ nhất thế gia, mấy năm gần đây bản đường quật khởi, mơ hồ tranh chấp vị thế cùng Mộ Dung gia, có phải hay không vì lẽ đó mà ngài có tư tâm? Cho nên mới chờ ngày hôm nay cố ý gây phiền toái? Mộ Dung tiên sinh, ta kính trọng ngài là võ lâm đệ nhất cao thủ. Nhưng thân làm phóng viên, ta có trách nhiệm để mọi người biết rõ chân tướng. Việc ngày hôm nay chứng minh Mộ Dung tiên sinh ngày lòng dạ hẹp hòi, lục thân bất nhận...”

Tư Đồ Dạ, người cũng không phải kẻ bình thường nha.

“Mộ Dung tiên sinh, ta là bách hiệu đường thủ tịch phóng viên Phượng thanh Trúc, hiện tại phải phỏng vấn ngài một chút, thỉnh ngài đối với chuyện của Lục phóng viên có ý kiến gì? Với lời nói của Tư Đồ Dạ lại có đánh giá thế nào? Ngài vì cái gì không nói? Ngài có thể bảo trì trầm mặc, nhưng sau này nhất định phải thận trọng lo lắng, không nói chẳng phải cam chịu nhận sao? Yên tâm, ngài là phụ thân của bản đường chủ, bách hiệu đường tuyệt đối sẽ không tuyên truyền bậy bạ phá hư thanh danh của ngài, nhưng nếu là sự thật thì... thứ lỗi bách hiệu đường nhất định phải nói ra”

Ta nghe cũng có 3 phần kinh nhi viễn chi, quả thực ai đối đầu với bách hiệu đường thì không phải là chuyện tốt.

“Mộ Dung tiên sinh, bản đường chủ trước mặt là nhân vật nổi bật nhất giang hồ. Nàng chẳng những hấp dẫn hắc đạo đệ nhất ma đầu Mục Hàn giáo chủ, còn câu dẫn bạch đạo đệ nhị cao thủ Giang tử Ngang. Nàng có thể kết giao hắc bạch lưỡng đạo. Trước mắt nàng còn là đường chủ của bản đường. Đối với người như vậy, có một nữ nhân như vậy, người làm cha ngài có cách nhìn thế nào? Ngài có phải vì thế mà tự hào? Nàng có phải là truyền kì nữ tử? Có phải là Mộ Dung gia trăm năm đích kì nhân? Nàng có thể vượt qua Mộ Dung tiên sinh ngài? Đối với nữ nhân mà người thấy người ái, hoa thấy hoa nở đích siêu cấp kì nữ tử, ngài cư nhiên mắng nàng nghiệt nữ? Mộ Dung tiên sinh, ngài gần đây có phải hay chóng mặt hoa mắt, tai nghe không rõ? Hay là toàn thân vô lực, đầu óc trì độn? Người nhất thiết phải chú ý thân thể, bách hiệu đường ta từng có thu thập được thông tin về chứng bệnh lão nhân si ngốc, ngài hiện tại là thiên hạ đệ nhất, quả thực tại hạ không mong ngài mắc kì chứng lão nhân si ngốc thoái ẩn giang hồ. Hay là... chẳng lẽ... Mộ Dung tiên sinh cố ý làm vậy ý đồ thoái ẩn giang hồ, đem thiên hạ đệ nhất vị trí tặng cho con gái Mộ Dung Ý Vân của ngài? Trước mắt bản đường chủ là tối siêu cấp vô địch nữ tử, người hâm mộ như mây, xét về võ công nàng là nữ nhân thiên hạ vô địch. ngài hi vọng sau này con rể thế nào? Mục Hàn thế nào? Giang tử Ngang lại thế nào? Còn nghe nói tiền nhiệm đường chủ bách hiệu sinh cũng có ý với nàng? Đúng rồi, vừa rồi ta thấy vô trần đại sư xem ánh mắt có phần cổ quái... hay là... chẳng lẽ...? Nga mi chương môn thanh phong sư thái xem bản đường chủ, ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt, chẳng lẽ... hay là, muốn cùng đường chủ bốn đường hôn ái...? Ngài hiện tại có phải là nghĩ bản đường chủ là thiên tiên hạ phàm? Có phải hay không cho rằng nàng họ Mộ Dung chính là quang vinh to lớn của họ Mộ Dung? Nghe nói ngài trước đây vẫn không thích bản đường chủ, thường xuyên ngược đãi nàng. Hiện giờ bản đường chủ có thành tựu như vậy, ngài đối với chuyện trước kia có hối hận không? Bản đường chủ hiện giờ là đương nhiệm bách hiệu đường đích đường chủ, võ lâm thứ nhất nhân vật, ngài nghĩ sẽ đối đãi thế nào? Mộ Dung tiên sinh, đối với hành vi của ngài, Lục mỗ cũng thay ngài cảm thấy si nhục, tốt nhất ngài nên hướng bản đường chủ mà học tập, nếu cần có thể gia nhập bản đường, bản đường đãi ngộ không tồi, chỉ cần có tinh thần phóng viên liền có thể...” Lục phóng viên vừa nói vừa chép, quả thực khiến ta muốn cười vỡ bụng, toàn thể chúng nhân cũng toát mồ hôi trán, vừa nghe một đoạn đánh ghen, hôm nay kiến thức Lục phóng viên một hồi hỏi đáp quả thực mở rộng tầm mắt không biết bao nhiêu lần, hơn nữa Vô Trần đại sư cùng với Thanh phong sư thái còn là ánh mắt kinh hãi cùng khủng khiếp tán xạ về phía Lục phóng viên, chắc là thậm chí lòng trần chưa hết... ai!

“cha, người làm sao vậy?”

Mộ Dung lão nhân bất thần ngã xuống, hôn mê, Nhượng nhan từ vội chạy đến đỡ. Lục Phóng viên phi thường lo lắng nói:

“làm sao giờ?”

Ta một bên cuồng tiểu, võ vai hấn : “lục phóng viên, người lợi hại nha, hấn bị người nói đến hôn mê, tự nghĩ võ miệng thì người thiên hạ vô địch thử” quả thực như vậy, luận tranh cãi có lẽ ta đành xếp đệ nhị đi, có Lục phóng viên ở đây ai dám tranh phong?

“còn cười?” Mĩ nữ tí phát hỏa. Ta vội ôm miệng:

“không cười, mau đưa cha ta đi xuống”

Mấy người lập tức mang cha ta vào hậu đường nghỉ ngơi, mĩ nữ tí ngồi ở bên cạnh. Ta vội tìm đến địa phương không có ai, cười đến dậm chân đầm đất, đến hôm nay mới hiểu thế nào là nhịn cười còn khó hơn là nhịn tiểu tiện. . .

Cười xong, ta bảo Tư Đồ dạ cùng tiểu Trúc nhân đi trước, một mình lưu Lục Tây lâm, người này ngay cả hôn ái cũng dám nói ra, ta là nghi ngờ hấn cũng xuyên qua?

“Lục Tây Lâm, chẳng hay điện thoại người số nhiêu?”

“cái gì?” Lục Tây Lâm biểu hiện phi thường ngu ngốc.

“đúng rồi, người là fan hâm mộ của ai?”

“fan. . . là gì?” ha, xem ra hấn không phải xuyên qua. Ta võ vai hấn nói:

“cái gì phí tổn thất tinh thần, chứng lão nhân si ngốc, còn có người hâm mộ. . . ai dạy người?”

Lục phóng viên cười nó: “lão đường chủ” ha, tiểu Bạch dạy lợi hại, có thể đem 3 người dạy đến trình độ này.

“người theo hấn bao năm?”

“không rõ, từ khi có trí nhớ thì đã theo Bạch lão đường chủ”

“quả nhiên là hảo đồ của tiểu Bạch” ta lắc đầu than thở, kẻ này tuyệt đối là lợi hại mà.

“đường chủ quá khen, người đối Mục Ngữ Tâm khi đỡ, Lục mỗ thập phần bái phục, không hổ là đường chủ bách hiểu đường, quả nhiên danh bất hư truyền”

“danh bất hư truyền. . . nói ta xấu ta ngốc, chân có tật mắt có tật, bị khí phụ?”

Ta tà nhãn tỏ vẻ nộ khí nói, quả nhiên hấn bị dọa vội vàng tới tấp:

“không, không phải ý đó. . . không phải ý đó”

Có thể dồn tiểu Lục vào mức nói vấp như vậy, ta kẻ cũng lợi hại.

“ta cùng Mục Ngữ Tâm hiện sẽ thế nào? Xử lí thế nào?”

“đương nhiên là bại hoại thanh danh nàng ta”

Ta không nói gì, mấy người này quả thực chuyên nghiệp, vừa rồi bức lão cha, chính là vì mặt mũi của ta, có cấp dưới như vậy, ta quả thực nằm mơ đều muốn cười. Bọn hấn điên nhưng cũng phi thường có thực lực, có thể đem chết nói sống, đem trắng nói thành đen mà đem trời nói thành đất. Nói tròn thành vuông là còn kém, mấy người này đem tròn nói thành hình mặt hồ.

“đường chủ, người cùng Mục Hàn lần đầu gặp mặt ở đâu? Nghe nói hấn thường xuyên đối người tươi cười? Hấn cười thực sự đẹp sao? Người gặp qua bộ dáng khi hấn giết người chưa? Hấn nổi tiếng giết người không chớp mắt, cùng hấn một chỗ người có cảm thấy sợ không? Khụ. . . hấn nói người là nữ nhân của hấn, các người tốt cùng phát sinh sự tình gì? Nghe nói hấn luôn nghe lời người? Còn nghe nói hấn muốn đến bản đường cầu hôn người, bản phóng viên nghĩ đối hấn hỏi, người có thể thỉnh hấn không? Hấn khi nào đến. . .”

Cứu mạng a, ta không chịu nổi, cuối cùng hiểu được thực lực của Lục phóng viên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

a cho Phụng Thanh Hà đem Mục Ngữ Tâm an bài ở Nguyệt Quang tiểu trúc, nhưng là không có cơ hội gặp nàng, Thủy Vũ Mị, Phụng gia tử muội, Từ Đồ dạ cùng Lục Tây Lâm đám người tất cả đến xem não nhiệt cùng phòng vấn. Phòng vấn là mấy vị phóng viên, Thủy Vũ Mị là đến xem não nhiệt. Ở ngoài ta vẫn là phải ngồi ghế chủ tọa quan khán 5 lời đài đánh, vô số tuần nam nữ xa lạ hay quen biết, sau này có nên duyên hay không còn xem ý trời. Đánh xong, ta giống như người dỗi việc, ở trong phòng suốt một ngày, không biết nghĩ cái gì.

Nghe được Mục Ngữ Tâm nói nàng là hôn thê của đại khối băng, trong lòng luôn cảm thấy lạ, hẳn có hôn thê, thanh mai trúc mã. Sau đó lại đến bệnh thần kinh, bệnh thần kinh vì ta trả giá nhiều như vậy, chính là ta đối đãi với hắn giống như cừu nhân, có phải thực vô đạo đức? Tuy trước hắn có điểm sai nhưng là hắn đã xin lỗi ta, hơn nữa còn cứu mạng ta nhiều lần, là ta nợ hắn, thực xin lỗi hắn. Đại khối băng có lẽ thích ta, mà ta cũng thích hắn, nhưng ta có thể làm ngọc tình cảm của bệnh thần kinh sao? Ta nghĩ thực tuyệt tình vô sỉ quên bệnh thần kinh đi, coi hắn như không khí, nhưng là không làm được.

Lễ vật các môn phái đều đã được sắp xếp lại một chỗ, cho dù là phòng kho lớn của bách hiệu đường cũng không chứa hết phải san ra phòng khác, hiện ta đang cầm một cây đàn tranh cổ, là do bệnh thần kinh tặng, ta bất giác gảy một cái, tiếng ngân trong suốt vang lên thật lâu mới dứt.

Mộ Dung Ý Vân a, người thực yếu đuối. Không có dũng khí đi gặp hôn thê của đại khối băng, sợ hãi bọn hắn thực sự có cái gì. Người cũng không có dũng khí đi gặp bệnh thần kinh, người sợ hắn tiến vào lòng người. Ta thực hận chính mình, không có dũng khí.

Ngắm lại ta ban ngày, hành vi như vậy thực buồn cười cùng buồn nôn. Trong lòng rõ ràng sợ hãi, lại giả bộ kiên trì, ngoài miệng còn trào phúng Mục Ngữ Tâm. Có lẽ chính vì ta rất sợ hãi, rất dè ý nàng, ta mới mất đi lí trí, đem ghen tị phát cuồng. Ta lại giống mấy bà cô bán cá chửi nhau ngoài chợ, thực xấu hổ. Nghĩ lại Lôi Điện ca đối nàng rất tôn kính, có thể thấy được đại khối băng rất coi trọng nàng. Nếu bọn hắn thực sự có hôn ước, ta nên làm thế nào? Ta tuy yêu đại khối băng, nhưng ta theo hiện đại, chỉ chấp nhận 1 vợ một chồng, vô luận là ai cũng không nghĩ cùng chung hưởng 1 nam nhân.

Mục Ngữ Tâm hiện được an bài ở Nguyệt Quang tiểu trúc, vừa lúc đối diện cửa sổ phòng ta. Mơ hồ thấy được trong phòng nàng còn có ánh sáng, hẳn là còn không ngủ. Nhẹ nhàng đẩy cửa, muốn tìm nàng nói chuyện. Ta là bách hiệu đường đường chủ, nàng đến chỗ ta gây sự, làm sao có thể yếu đuối? Hiện tại ngắm lại thực sự hối hận, có phải hay không nên trước mặt nàng ta thể hiện nhu mì?

Đứng trước cửa phòng nàng, ta bồi hồi, thực sự không có dũng khí đi vào. Ta mơ hồ thấy bóng nàng còn ngồi đó, lộ ra dáng người hoàn hảo. Lại nhìn xem chính mình, quả thực thái bình công chúa, cùng nàng không cách nào so sánh, không có dũng khí, ta ý đồ lâm trận chạy trốn. Vừa định quay đầu, thấy nàng ngồi tranh điểm, thảo xuống cái trà, vừa thấy trà, lòng ta cả kinh. Đây chẳng phải là cây trà ta tặng cho Hàn sao? Mặt trên còn khắc tên của ta, hiện tại lại trong tay nàng? Trà này khác nào vật đính ước, thế nào hắn lại tùy tiện đưa cho nữ hài tử khác, ta quả thực ghen tị đến nổi điên, đại khối băng, cuối cùng người có ý gì, đem vật đính ước của ta và người cấp nữ nhân khác? Chẳng lẽ ta trong lòng hắn địa vị thấp như vậy, tùy tiện có thể quăng đi? Trước mặt ta lại là xinh đẹp nữ nhân, thanh mai trúc mã tiểu sư muội? Cái mũi chua xót, nước mắt đã đảo quanh.

Cũng không biết đứng bao lâu, có người hài hước cười nói:

“nàng khóc cái gì?”

Ta nhắc đầu, bệnh thần kinh cư nhiên trước mặt ta, này bệnh thần kinh chết bầm, người tại sao luôn tới đảo loạn tâm ta? Ta vội chùi nước mắt nói:

“con mắt nào của người thấy ta khóc?”

Bệnh thần kinh khoé miệng mỉm cười: “trên mặt còn nước mắt, ánh mắt còn đỏ, chẳng lẽ không phải?” hẳn vẫn là cười, nhưng ánh mắt dường như thực suy yếu.

Ta dữ tợn nói: “đi tìm chết, trên mặt ta là nước miếng, có được không?” nước miếng có thể lưu trên mặt, ta thực là đầu bò mà.

“khụ. . .” bệnh thần kinh vừa định nói đã ho khan một tiếng. Ta vội giúp đỡ hắn nói:

“bệnh thần kinh, người nghĩ muốn chết sớm sao? Vừa mới khỏe chút ra đây làm gì? Thương thể còn chưa lành đâu”

Hắn bắt đầu dĩ nói:

“Mộ Dung Ý Vân, thời điểm nào nàng cũng theo ta đối đầu?”

“tốt lắm, trở về phòng” ta ngừ khí hơi nhuyển:

“về phòng của người”

“làm gì?” ta trợn mắt.

“ta đem thu thủy cầm là bảo vật của cô cô cho nàng, nghĩ muốn nghe nàng đàn một khúc, đàn khúc của nàng làm ta thực cảm động” đàn kia kêu thu thủy? Tên hay, âm cũng tuyệt.

“đi thôi” dù sao hắn là người bệnh, tốt nhất nhường hắn chút.

Ta ngồi trước đàn tranh, hai tay vỗ đàn: “muốn nghe cái gì?”

“tùy nàng”

Ta kiều ngao nói: “chỉ cần người nói ra, ta sẽ đàn được”

Ta cái gì không biết, nhưng cảm nghệ tương đối cao, dù sao 5 tuổi liền bắt đầu học, cổ khúc ta cho dù không biết hết nhưng có thể đàn ra hết.

“nàng có thể đàn từ khúc chính mình làm ra?”

“làm gì?”

Bệnh thần kinh vô lực cười: “trước đây nghe giang hồ tiểu, ta thực sự thấy rất có ý tứ”

“hào” hẳn thích nghe thì ta liền đàn.

Nhân sinh có rất nhiều nan quan phải quá

Từ xưa là tình quan để cho nhân khó chịu

Có lẽ ta mệnh trung nhất định tình hải trung xóc nảy

Vì người ta trả giá như vậy đích nhiều

Lại làm cho ta đau đã có khổ không thể nói

Bởi vì ta yêu người tựa như kia phi nga đánh về phía hỏa

Mời người nói cho ta yêu thương người là một cái sai

Đừng làm cho ta thất hồn lạc phách gặp ma

Cởi bỏ của ta mê hoặc thu hồi của người lạnh lùng

Đừng ở nhâm tính làm như vậy

Mời người nói cho ta yêu thương người là một cái sai

Đừng làm cho ta từ từ đêm dài thủ tịch tịch

Đau xót đã muốn nhiều lắm tâm cũng sớm thương thấu

Ta đã không nghĩ tái vì ai đi yếu đuối úc~

Mời người nói cho ta yêu thương người là một cái sai

Đừng làm cho ta thất hồn lạc phách gặp ma

Cởi bỏ của ta mê hoặc thu hồi của người lạnh lùng

Đừng ở nhâm tính làm như vậy

Mời người nói cho ta yêu thương người là một cái sai

Đừng làm cho ta từ từ đêm dài thủ tịch tịch

Đau xót đã muốn nhiều lắm tâm cũng sớm thương thấu

Ta đã không nghĩ tái vì ai

Đi yếu đuối úc~ nga~

Đây là từ khúc của ta, từ cảm mà gây đàn, cũng lần đầu tiên viết nhạc.

“đừng làm cho ta thất hồn lạc phách, cởi bỏ mê hoặc, thu hồi lạnh lùng, đừng nhâm tính như vậy, đừng khiến ta đêm dài thủ tịch tịch” bệnh thần kinh buồn bã gượng cười: “Ý Vân, nếu làm cho ngoại nhân nghe, nhất định nói người không biết liêm sỉ” ách, quên mất, cổ đại nhân quả thực mấy từ này giống như đám từ diễm khúc. Ta hừ lạnh:

“người chính mình muốn nghe, không cho phép chê, còn không thích thì đi xa ra”

Bệnh thần kinh thờ dài: “vừa rồi là vì Mục Hàn? Hẳn đã thương tâm của nàng?”

“vì hân thì thế nào?” ta không phủ nhận nói: “hân có thanh mai trúc mã tiểu sư muội, tiểu hôn thế”

“cho nên người ghen tị?” bệnh thần kinh không thèm để ý hỏi.

“sao lại thế, ta dung mạo như hoa, uyển ước linh tú, cao quý hào phóng, đoan trang thùy mị, tú lệ xuất trần, phiêu dật thiên tiên, tiêu sái hòa nhã, lạnh nhạt thanh nhã, thông minh lanh lợi, tài hoa bác đầu, bác học thi thư, văn thao võ lược. Ta là ánh trăng chiếu sáng bầu trời đêm, và thiên thượng địa hạ vô địch nữ nhân, người thấy người yêu, hoa thấy hoa nở, xe thấy xe tránh, tứ đại mỹ nữ thấy liền phủ phục trước Mộ Dung Ý Vân, nhưng là hân lâu như vậy không đến thăm ta...” kì quái, nói với hân câu này làm gì?

“ha ha...” bệnh thần kinh vừa nghe, phát xích cười một tiếng: “rất khoa trương đi”

“có gì khoa trương?” nếu ta yếu đuối, không chừng Mục Ngữ Tâm liền khi dễ ta. Bệnh thần kinh tà tà cười:

“gã cho ta đi, ta không có hôn thế”

“còn Y Lạc Lạc thích người thế nào? Ngàn vạn lần đừng cô phụ nàng” y cô nương tình cảm đối hân tuyệt đối không cần hoài nghi. Bệnh thần kinh thờ dài, đột nhiên đứng dậy:

“Ý Vân, trên đời hảo nam nhi không phải chỉ có một”

Ách, hân không phải nói hân.

“đúng là hảo nam nhi không chỉ có một, yêu lại chỉ có 1 thôi”

Bệnh thần kinh cười nói:

“Ý Vân, người đã yêu ta, chính là không dám thừa nhận, không cần tái lửa gạt mình”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

“Ý Vân, nàng đã yêu ta, chính là không dám thừa nhận, không cần tái lửa gạt mình”

Trong lòng ta tựa như bị nhéo một cái nói:

“không, tuyệt đối không có, người quả thực là bệnh thần kinh, ta thế nào thích người? Người hư ta, làm thanh danh ta lảm như vậy, người còn đánh ta, còn dọa giết ta, ta thế nào yêu người? Tuyệt đối không có!” gặp hân là toàn chuyện xui xẻo, hân thực là khắc tinh.

“Ý Vân, nếu nàng không thích ta, vì sao khẩn trương như vậy?”

“ta...” ta ngẩng đầu lên, và lúc đối ánh mắt hân, ánh mắt ôn nhu, lập tức khiến đầu ta vưng. Bệnh thần kinh nhìn thấy ánh mắt ta, lập tức gần từng tiếng nói:

“Ý Vân, trước ta cưới nàng, là vì trả thù, nhưng về sau, ta thực do dự, không biết chính mình có nên cùng nàng một chỗ. Hiện tại ta hiểu rõ, mặc kệ ân oán gì, ta đều yêu nàng, ta thực xin lỗi người trước đây đã tổn thương nàng, nguyện lấy một đời đền bù nàng”

“ân oán, người cùng Mộ Dung gia có cừu oán?” ta me mang hỏi, nghe nói tứ đại thế gia giao hảo nhiều đời, thế nào có cừu oán?

Hân vội cười gượng: “nàng không hiểu được, nhưng nàng tin tưởng ta, ta yêu nàng, có thể không lí mọi việc yêu nàng. Không để ý ân oán, chỉ có nữ nhân, chỉ có nàng. Trước đây ta khi phụ nàng, tu nhục nàng, hiện tại yêu không thể bỏ. Có lẽ ông trời trừng phạt ta”

Tìm ta đập phi thường lợi hại, hân thổ lộ? Ta dù sao cũng là nữ nhân, chỉ cần nữ nhân nghe nói vậy không động tâm mới lạ. Đại khối băng cho tới giờ sẽ không nói như vậy.

“ta...” ta vội đẩy hân ra, muốn tìm một địa phương trốn, căn bản không biết làm sao bây giờ. Hân kéo ta, hay tay nắm tay ta:

“Ý Vân, đừng trốn tránh, thừa nhận đi, nàng yêu ta rồi”

“ta... ta không biết” ta chỉ cảm thấy trong lòng loạn, ý đồ trốn tránh.

“đừng lừa chính mình, nàng yêu ta rồi. Ta đã quyết định, ngày mai buổi sáng, ta trước mặt mọi người tuyên bố cưới nàng làm vợ”

“không cần làm như vậy, ai chẳng biết ta là thê tử của Hàn? Thiên ma giáo phụ nhân, ta sao có thể gả cho ngươi?”

“ta không cần, ta biết trong lòng nàng thích là ta, nàng cùng hần chỉ là nhất thời xúc động”

“không phải, là chân chính yêu từ nội tâm. Ta yêu hần, thực yêu hần”

“ta thực hối hận trước tu nhục nàng, càng hối hận hưu nàng”

“trên đời không có thuốc hối hận, chúng ta từng hữu duyên, chính là ngươi ngày đó một kiếm cắt đứt, duyên phận của chúng ta đã hết.”

“làm cho chúng ta lại một lần nữa bắt đầu”

“bỏ qua liền phải bỏ qua, vĩnh viễn không thể quay đầu lại”

Hần găt gao ôm trụ vai ta, vội vàng nói: “ có thể, chỉ cần nàng nguyện ý”

Ta lắc đầu: “ không thể, ta hiện tại là lãnh đạo võ lâm đại bang phái”

“nàng danh chấn giang hồ cùng yêu ta quan hệ sao?”

“có, ngươi hưu ta, ta nếu còn tiếp tục theo ngươi, mọi người thấy ta thế nào? Bách hiệu đường lại thế nào?”

“ta trước mặt toàn giang hồ thành tội”

“tên đã bán sao có thể giữ lại”

“nàng cuối cùng muốn ta làm thế nào?”

“ngươi cái gì đều không cần làm, cưới Y cô nương, nàng tốt lắm, thực yêu ngươi, các ngươi rất xứng đôi”

Bệnh thần kinh kiên định nói: “ ta chỉ có nàng”

“thực xin lỗi, ta phải đi ngủ, ngày mai gặp” ta tận lực đuổi hần ra ngoài.

Bệnh thần kinh, dừng đến gần loạn tâm ta, tiểu sư muội xuất hiện, hơn nữa thâm tình bệnh thần kinh... ai...

Sáng hôm sau, ta thập phần mệt mỏi thức dậy, đang muốn thu xếp mọi thứ tìm Mục Ngữ Tâm nói chuyện, nhưng nhắc Tào tháo thì Tào Tháo tới, cửa phòng ta đã bị đập mở, chính là Mục Ngữ Tâm tức giận nói:

“Mộ Dung ý, ta với ngươi đấu”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

“Mộ Dung ý, ta với ngươi đấu”

Ta tròn mắt: “ ngươi làm gì? “

“Mộ Dung Ý Vân, bớt sàm ngôn đi, nghe nói võ công của ngươi thiên hạ đệ ngũ, ta hôm nay muốn lĩnh giáo” điên, sáng sớm tìm ta đánh nhau. Ta miết miết ánh mắt:

“tiểu sư muội, chúng ta hai người đánh nhau, sư huynh ngươi có thể tức chết!” kì thực ta đánh không lại. Mục Ngữ Tâm cười lạnh:

“ngươi sợ sao? Thiên hạ đệ ngũ Nguyệt Quang tiên tử, cũng chỉ là hư danh”

“tùy tiện, ta không muốn đánh với ngươi” muốn kích dử ta, nằm mơ đi, với độ dày của da mặt ta còn sợ nói khích sao?

“ta không khách khí” nói vừa xong, một chương đã tiến tới. Ta dùng sức lui về sau, miễn cưỡng né một chương, vừa lui vừa nói:

“ngươi làm gì? Ta không muốn đánh với ngươi, ngày hôm qua ta là tức giận nói lỡ lời, thực xin lỗi ngươi”

“một câu xin lỗi liền xong? Ngươi tu nhục ta như vậy, ta há dễ yên”

Mục Ngữ Tâm vẫn không lùi, chưởng chưởng chiêu tiếp nổi. Dù sao Mục Ngữ Tâm là sư muội của Hàn, tuyệt đối võ công không phải dạng mèo què, ta lập tức bị chúng một chưởng ngã xuống đất, ngực cảm giác đau.

“đánh rồi, bỏ qua đi” ta liền phui vẩy đứng dậy, vẻ mặt không sao cả.

“không thể” nói xong lại một chưởng đánh tới, ta vội ngăn trở: “ngươi cuối cùng muốn thế nào?”

“muốn giết ngươi, làm Hàn ca cả đời không thấy ngươi” vừa nói xong chưởng lại chụp tới. Ta vội né tránh vài bước, mượn bàn ghế tránh né, chỉ thấy búp, cái bàn gỗ vỡ tung, ta thâm than khô, chưởng vừa rồi mà chúng ta thì ta liền tiêu.

“Mục Ngữ Tâm, đừng lảo loạn, ta nể ngươi là sư muội mới không đánh với ngươi, tái lảo loạn ta không khách khí”

Nàng hung hăng nói: “ta xem ngươi thế nào không khách khí”

Vừa nói lại tấn công ta, võ công của nàng thực sự lợi hại, ta dùng toàn lực miễn cưỡng né đồng tránh tây, đồng thời sử dụng nhu đạo đối phó, chưởng của nàng là có nội lực thâm hậu, còn ta không có, không bị nàng một chưởng đánh chết coi như ta cao minh đi. Ta vội lẩn qua bên tránh chưởng của nàng thuận tay rút thanh sương kiếm, chỉ nàng nói:

“Mục Ngữ Tâm, ta không nghĩ cùng ngươi đánh? Ngày hôm qua là ta có phần thất thủ, hi vọng hôm nay ngồi xuống nói chuyện, được chứ?” hôm qua ta thực sự quá đáng, không trách nàng như vậy với ta.

“sợ hãi? Ta căn bản không muốn nói chuyện với ngươi, chịu chết đi” nói xong, không chút khách khí tấn công tới. Tiểu sư muội này, võ công thực lợi hại, ta làm sao đối phó? Ta bực mình xoay người nói:

“Mục Ngữ Tâm, đi ra ngoài, đánh hư phòng của ta ngươi đền sao?”

“được, sợ ngươi chắc” Mục Ngữ Tâm quả nhiên bị khích chạy ra, ta chính là muốn chạy ra ngoài đánh ồn ào thu hút ai đó đến rồi giúp ta. Quả nhiên vừa chạy ra ngoài thì có mấy người đã chạy đến, đầu tiên là Phượng Thanh Hà:

“đừng đánh”

Ta là không muốn đánh, nhưng Mục Ngữ Tâm muốn giết ta.

“nga, ta xem nào nhiệt” tiếp theo là Thủy Vũ Mị, nàng cho rằng tí tí võ công cực lợi hại, tiểu yêu nữ kia không thể làm khó.

“đại tiểu thư, phu nhân, các người đừng đánh” liệt Hỏa cũng đã chạy ra ngăn cản.

“nhị ca yên tâm, phu nhân sẽ không gây thương tổn đại tiểu thư” Lôi Điện an ủi, tên Lôi Điện ca, ngày thường thông minh sao hôm nay ngu thế?

Liệt Hỏa nghe thế gật đầu: “đại tiểu thư lần này nháo loạn, chỉ mong phu nhân bỏ quá đừng thương tổn nàng, đệ muội, nàng nhớ nói giúp tiểu thư chúng ta vài câu”

Liệt Hỏa là nhìn Phượng Thanh Hà mà hỏi, ở đây vài ngày hẳn dù có mù cũng thấy Phượng Thanh Hà cùng Lôi Điện là có cái gì gì quan hệ. Lôi Điện ca trước nay ngu ngốc như gỗ, lại bị Phượng Thanh Hà cô nương biến thành nghe lời như vậy? Xem ra hạ nhân của phu nhân cũng không phải kẻ tầm thường, có thể đem lãnh diệm Lôi Điện ca thành công cải tạo, thực muốn đi lãnh giáo vài chiêu.

Hắn vừa nói dứt lời, Lôi Điện lập tức trợn mắt, Phượng Thanh Hà trực tiếp chia tay hắn nói:

“đệ muội cái đầu ngươi?”

Liệt Hỏa cười nói: “đừng giả bộ, khi nào uống rượu mừng của hai người?”

Lôi Điện trừng mắt đủ sức giết người, rít gào nói:

“nhị ca, ta có thể thích ác nữ này sao?”

“chính là, ngươi xem hắn, ngu ngốc giống đầu gỗ, ai có thể xem thượng hắn? Ta Phượng Thanh Hà chính là biết nhìn người, sẽ không thích nam nhân như vậy. Chỉ là trước đây hắn thua ta, đáp ứng ta làm người hầu, ngươi còn tái nói loạn, ta nhờ đường chủ tí tí nói với tí phu, đem các ngươi tẩu...” Phượng cô nương thực có thủ đoạn.

“Phượng Thanh Hà, rõ ràng là ngươi thua, nếu không phải ngươi giả trang bị thương, thì ngay cả đụng đến một cọng tóc của ta cũng đừng hòng”

“à, ta nhớ rõ là cuối cùng kiếm của ta chỉ vào cổ của ngươi đi?”

“đó là ngươi giả trang bị thương, dùng kế sách bí ồ”

“là người ngu ngốc tin ta bị thương”

“nếu người không già bị thương ta có thể sợ sao?”

“ta...”

...

Liệt Hỏa nhìn thấy oan gia hai người bắt đầu âm ỷ, thực thích thú đứng ra xa, xem phu nhân cùng đại tiểu thư luận võ. Liệt hỏa cảm thấy mấy người bên cạnh phu nhân cũng đều là kì nữ, Thủy cô nương cũng không tồi a, vì thế:

“thủy cô nương, từ từ a...”

Dù sao thấy các nàng cũng chưa có ý tứ gì, phu nhân cùng tiểu thư cũng chưa thấy thương tổn gì, không bằng tìm Thủy cô nương nói chuyện...

Ta vẫn sử dụng tây dương kiếm, xét chiêu thức thì Mục Ngữ Tâm tuyệt không thể hơn ta, ta có thể nhận ra, nhưng là ta không có nội lực, nàng lại có, cứ đánh lâu dài ta sao có thể trụ nổi, sức lực ngày một yếu đi. Ta đem tóc cuộn một chỗ cắn ở miệng, đem “phụng vũ kiếm” sử dụng. Phía sau, đã có nhiều quần chúng tới xem náo nhiệt, tí như bệnh thần kinh, mĩ nữ tí, Phụng tiểu tiểu cô nương, còn có rất đông những người không biết là ai đến luận võ. Thấy chiêu thức của ta cực kì độc đáo, tất cả đều kinh ngạc không thôi.

Lôi Điện đang cãi nhau cùng Phụng Thanh Hà nhưng nhìn xang đây thấy kiếm pháp của ta thì lo lắng hỏi:

“kiếm pháp của phu nhân sắc bén như vậy, tiểu thư có sao không?”

“xứng đáng” Phụng Thanh Hà hừ lạnh một câu.

“quả nhiên là vô tình kiếm” mĩ nữ tí tí lại đại kinh thất sắc, tựa tiểu phi tiểu thờ dài.

“cuối cùng biết vì sao ngoại hiệu nàng là vô tình kiếm, quả nhiên vô tình” Phụng Thanh Hà cũng gật đầu, đối mĩ nữ tí tí nói: “không rõ Mộ Dung đại tiểu thư có biết đây là kiếm pháp gì?”

“chưa từng gặp qua” Nhục Nhan tí lắc đầu, quả thực chưa từng thấy.

“không hổ là bách hiểu đường chủ, lợi hại”

“hôm nay thấy vô tình kiếm pháp, quả là tam sinh hữu hạnh”

Mọi người luận bàn ta không có rảnh nghe, chỉ lo cùng Mục Ngữ Tâm giao đấu. Đánh một hồi thể lực ta thực không thể chi trì, đánh tiếp cho dù không bị nàng ta đánh chết cũng bị mệt chết.

Đang còn hấp tấp thì thấy chiêu của Mục Ngữ Tâm đã tới đây, ta thực mệt mỏi nói:

“không cùng đùa với người nữa”.

Ta thực không cách nào liền xuất ra một chiêu vô cùng tàn nhẫn, tên gọi Hồng Hạnh Xuất tường, chiêu này nhìn ngoài hoa mĩ nhưng thực tế ẩn chứa sức sát thương cực lớn, ta trước đây học nhưng chưa từng dùng qua. Thời gian đột nhiên đình chỉ, trên mặt cảm giác ẩm, mắt ta giống như bị nước bắn vào. Khi ta hồi thần, thanh sương kiếm đã ngập trên ngực Mục Ngữ Tâm. Nàng ngờ ngác đứng ngây ra, máu theo lưỡi kiếm trào ra. Ta vội dùng lực đem kiếm thu về, lập tức quần áo màu tím của nàng đều lưu huyết, vô lực mà ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Ta vội chạy tới đỡ nàng, gấp đến độ đầu chảy mồ hôi:

“Mục Ngữ Tâm, người không có việc gì đi?” nàng nếu có điều gì bất chắc, đại khối băng hận chết ta?

Nàng một phen đẩy tay ta, cười lạnh: “đừng cáo đi khóc già”

“ai thực xin lỗi, đánh ra liền không thu được” ta vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nhìn nàng.

“đại tiểu thư” Lôi Điện vội chạy tới, giúp Mục Ngữ Tâm điểm huyết cầm máu. Ta nhìn chung quanh, hô một tiếng:

“cứu mạng a”

“đừng động” Mục Ngữ Tâm cười lạnh: “Mộ Dung Ý Vân, thù này không báo, ta sẽ không làm người”

“tiểu sư muội, thực xin lỗi, ta không cố ý. Người đánh ta như vậy, ta không thu được chiêu, kiếm pháp kia ta cũng không quen dùng...” mắng nàng thì được, nhưng đã thương nàng tuyệt đối không được.

“đại tiểu thư” Lôi Điện nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Mục Ngữ Tâm lạnh lùng nói: “đi” nàng nói xong, trực tiếp ngắt đi. Lôi Điện nói:

“Phu nhân, thuộc hạ cáo từ” nói xong lập tức bế Mục Ngữ Tâm rời khỏi. Ta nhìn theo bóng Lôi Điện, thực muốn tự chặt tay mình, thà người bị thương ngắt là ta chứ đừng là nàng.

Vài ngày sau, danh tiếng vô tình kiếm pháp của ta ngày một vang dội, có người còn nói kiếm pháp của ta đã muốn vượt qua cả bệnh thần kinh trở thành thiên hạ đệ tứ. Nhưng là ta không quan tâm, lòng ta vài ngày này đều thất lạc. Là vì tiểu sư muội, cũng vì bệnh thần kinh. Ta đã thương tiểu sư muội, Hàn nhất định hận ta. Nếu Hàn về sau hận ta, bệnh thần kinh lại đảo loạn ta, ta là sẽ điên. Ta cuối cùng chỉ tự nhốt trong phòng cố tìm bình tĩnh, chuyện bên ngoài cho tứ đại thủ tòa phóng viên làm chủ. Trừ bỏ Phụng Thanh Hà cùng Thủy Vũ Mị, ta không nghĩ thấy bất cứ kẻ nào. Hơn nữa chính là bệnh thần kinh, đến đây nhiều lần, đều bị Ngân đào thủ ở ngoài đuổi đi.

“đường quanh co” tổ chức ba ngày, sau 3 ngày đó, rất nhiều người bắt đầu rời đi. Hiện nay trừ bỏ Nga mi phái cùng lão cha thì tất cả đã rời đi rồi. Lần này đường quanh co đúng là náo nhiệt và thành công, rất nhiều người tìm thấy đối tượng. Đáng nhắc tới là Thủy Vũ Mị, Thủy Vũ Mị đứng trên lôi đài, lập tức nhiều người khiêu chiến, kết quả đánh 3 ngày cơ bản không ai có thể trụ nổi trên lôi đài cùng nàng. Chỉ có một cái người kêu Liệt hòa cùng nàng đánh hơn nửa ngày, còn có thể cắt được một tà áo cầu nàng, tuy nhiên cuối cùng vẫn thua. Tư Đồ Dạ cũng là danh nhân, nghe nói vô số cô nương muốn cùng hắn giao thủ, có mấy người còn là quán quân không thôi. Còn có một số gia hỏa còn muốn tìm ta khiêu chiến, đều bị phụng gia tỉ muội đánh thành đầu heo, không giám tái loạn.

Nhất hấp dẫn nhân ánh mắt đích, là y đại cô nương nhảy đến đài thượng, nên vì nàng ca ca tìm cái tẩu tử. Y dục Thành đành bắt buộc phải đi lên, Cố Đại tiểu thư lập tức cùng hắn luận bàn. Kết quả cố tiểu thư bị họ Y một chiêu đánh bị thương, hơn nữa kia bộ vị vừa lúc là ngực. Y lạc lạc cô nương nhất định phải ca ca phụ trách, Y Dục Thành thật sự không có biện pháp, đề ra mang cố mộng tình hồi trăm thảo son trang đường thương. Lý do là, Đường môn quá xa, nàng bị thương không thể xóc nảy. Đối với nam nữ trong lúc đó đích sự, người ta cố ý xem nhẹ. Cố mộng tình cố ý thôi thoát một trận, vui vẻ đáp ứng. sáng sớm hôm sau, y lạc lạc cô nương liền cầu ca ca mang theo tẩu tử cùng nhau về nhà. Đối với cùng của ta ước định, nàng trực tiếp xem nhẹ. Có lẽ, nàng thật sự nghĩ thông suốt đi. Kỳ thật cùng nàng luận võ đích thiếu hiệp cũng không ít, đáng tiếc không có ai nàng xem vào mắt. Cái kia phi đao môn đích môn chủ bộ dạng rất tuần tú, võ công cũng tốt, nàng vẫn là đối người ta yêu lí không để ý tới. Nghe nói, nàng rời đi đích thời điểm, vị kia trương môn chủ còn tự mình hộ tống. (đoạn này lười nên edit sơ qua @@)

Đã suốt ba ngày, đều cùng thế gian xa cách. Theo trí nhớ của ta, đây là lần ta trầm mặc lâu nhất, có lẽ về sau có thể ghi chép lại cố sự này. Ta rất khó lí giải, ta là một kẻ lười suy nghĩ, thế nào có thể ngồi tự kỉ 3 ngày? Suy nghĩ rất nhiều đi, không riêng gì cảm tình, về sau phương thức sống, phải quản lí bách hiệu đường thế nào. Chỉ chớp mắt ta đã thành võ lâm đệ nhất bang chủ, rất nhiều sự cùng trước kia khác biệt.

Ta vốn chưa nghĩ ra ngoài, chính là Nhược Nhan tỉ cầu kiến, nói lão cha phải đi, muốn cùng ta cáo biệt, dù ta không phải thực sự là nữ nhân của lão, nhưng lão lại thực sự là cha của Mộ Dung Ý Vân, không thể không làm tròn đạo con nhà.

“đường chủ, Mộ Dung tiên sinh đến” âm thanh của Ngân đào, kéo ta khỏi trầm tư.

“thỉnh tiến vào” ta sửa sang lại chút nghi dung

“Mộ Dung đường chủ” cha vừa vào liền ôm quyền, thân nhiên nói. Lần trước bị Lục phóng viên nói đến xui, lần này thực tôn trọng.

“cha, mời ngồi” ta cũng rất lễ phép, chủ động đưa lão cha một li trà. Lão nhân ngồi trước mặt ta, thần sắc phức tạp, ta dùng chén trà che khuất ánh mắt, cố ý không thấy hắn.

“Ý Vân, người hiện là nhất phái tông sư, làm việc gì cũng phải có trước sau, không thể tùy tiện như trước kia nữa” trầm mặc nửa ngày, cuối cùng lão cha nói ra lời vô nghĩa, ta đương nhiên biết, điều này còn phải dạy sao?

Lão nhân nhìn ta, thờ dài một tiếng: “Ý Vân, ta vẫn nghĩ tỉ ngươi là kiều ngạo của Mộ Dung gia, không nghĩ người ngày hôm nay thành tựu còn vượt qua tỉ, thậm chí còn muốn vượt qua cả ta” thiết, xem nhẹ ta nhiều năm như vậy, hiện tại nhớ đến?

Ta thân nhiên nói: “không có gì quan hệ, hiện tại tỉ vẫn là kiều ngạo của Mộ Dung gia”

“Ý Vân, người cùng Mục Hàn trong lúc đó...” lão cha nói một nửa, đột nhiên dừng, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn ta. Phải hỏi liền hỏi, ghét nhất là như vậy.

“muốn hỏi cái gì?”

“hắn đối người thực sự tốt lắm sao? Giang hiện chất đối người cũng là tình thâm nghĩa trọng” đáng ghét, chẳng lẽ đến muốn tái gả ta cho họ Giang? Ta

không nói gì, vẫn là ngồi nghe lão cha nói:

“Ý Vân, ngươi biết không, Mục Hàn giết qua bao nhiêu người? Làm bao nhiêu chuyện xấu? Hắn vì sao bị võ lâm chính đạo ghét bỏ? Có lẽ hắn lừa gạt tình cảm của ngươi, hắn nghĩ muốn lợi dụng ngươi, không chế bách hiệu đường” cha, bây giờ phát hiện tra có lực tưởng tượng phong phú, có khả năng đi viết tiểu thuyết (tác giả: ấy đừng, lão đi viết tiểu thuyết ta lấy gì mà sống... vừa nói vừa đấm ngực dậm chân khóc to...)

Ta liếc mắt lão nhân nói:

“khi ta gặp hắn, cái gì ta cũng không có, ta khi đó là giang hồ đệ nhất tệ hại nhân, bị Giang gia hù, xấu xí ngu ngốc. Hắn không hề tị hiềm ta, vẫn cùng ta, bảo hộ ta. Còn vì ta bị thương, chỉ cần ta yêu cầu hắn nhất định làm được. Nếu không có hắn thì không có ta hôm nay. Là hắn cùng ta đi qua những ngày tháng khó khăn nhất. Chẳng nhẽ hắn có tài tiên tri biết được hôm nay ta làm đường chủ bách hiệu đường? Ta hôm nay danh chấn giang hồ, có người thích ta có thể nói đa phần là giả ý, nhưng là trước kia, khi, ta chưa có gì, chỉ có hắn yêu ta, bảo hộ ta, hoạn nạn mới có thể thấy chân tình”

Lão cha nghe xong, thực thò dài:

“oan nghiệt, hắn đối ngươi thực sự hảo? Giang hồ đồn đại hắn ngôn ngôn đều nghe ngươi?”

“ta nói, hắn đều làm được”

Lão nhân bắt đầu dĩ lặc đầu nói:

“Ý Vân, nếu một ngày cha cùng hắn thế bất lưỡng lập, ngươi giúp ai?”

“bách hiệu đường là trung lập, không thể giúp ai” ta khẽ đáp.

“ta hỏi chính là ngươi”

“không biết” ta đương nhiên giúp đại khối băng, nhưng không nghĩ nói cho lão cha nghe, chả nhẽ nói nữ nhân của lão sớm đã đầu thai, người lão đang nói chuyện căn bản không hề can hệ gì với lão?

“ Ý Vân, ngươi khó xử a, ngươi biết không, những năm gần đây, hắn làm nhiều chuyện khiến võ lâm công phẫn, cha là thiên hạ đệ nhất, trang chủ Mộ Dung son trang, có nhiệm vụ duy trì võ lâm chính nghĩa”

Ha ha, tưởng ta tiểu hài tử dễ bị lừa vậy?

“cha nghĩ thế nào?”

“ai, hắn trên tay đều là máu tươi, cùng hắn một chỗ ngươi sẽ không hạnh phúc”

“sao lại không, hắn khi ở cùng ta đều là ôn nhu, đôi khi ta còn đá hắn vài cái hắn cũng chỉ dám cười thôi”

Mộ Dung lão nhân có điểm tiêu hóa không thông hỏi: “ngươi thực sự dám động thủ với hắn?”

“có gì không dám, mất hứng liền đánh hắn vài cái” võ công hắn cao như vậy, đánh vài cái không chết được.

Lão cha lắc đầu, tựa tiểu phi tiểu: “ anh hùng khó qua ải mỹ nhân”

Ta trợn mắt: “ ta lại không phải mỹ nhân đâu, yên tâm có rãnh ta dẫn hắn về nhà bãi phóng, đúng rồi, gần nhất hắn có tới nhà cầu hôn, đừng đuổi hắn ra ngoài”

“hồ nháo, hắn nếu dám đi, ta làm cho hắn không thể trở về” lão cha tức giận nhìn ta.

“vậy bảo hắn không đi Mộ Dung gia, trực tiếp đi bách hiệu đường, dù sao hiện ta là người của bách hiệu đường”

Thấy ta phát hỏa, lão nhân ngữ khí cũng hơi nhuần: “nghe nói tính khí hắn rất xấu, có phải thường xuyên mắng ngươi?”

Nghe nói, cũng là chưa từng nhìn thấy, giang hồ hảo nam chán.

“không hề, ta mắng hắn thì có, hắn chưa từng mắng ta, quên đi, đời này ta là nữ nhân của hắn, không ai can thiệp được” ta mạnh mẽ khẳng định, kì thật trong lòng còn có bệnh thần kinh, làm sao giờ?

“cái gì?” lão ca khiếp sợ nhìn ta nói: “ đem tay áo kéo lên”

“làm gì?” ta nhất thời không phản ứng, biểu tình thập phần ngu ngốc.

“kéo lên” lão cha giống to tiếng.”a?” không xong, nói sai rồi. Nói cái gì ta là nữ nhân của hắn, xem chừng lại bị hiểu nhầm. Ta vội nói:

“đói rồi a, cha, ta cho người chuẩn bị cơm chiều” ta căn bản không có thù cung sa, lão cha không chừng sẽ mắng ta. Lão cha thấy ta bất động thủ, cố ý

thay đổi đề tài, trong lòng đã hiểu mọi chuyện theo cách hiểu của lão, run rẩy nói: “không biết liêm sĩ”

Ta lạnh lùng nhìn hắn: “tức giận làm gì? Đánh chết ta? Rõ ràng biết ta cùng hắn bỏ trốn, nên có tâm lý chuẩn bị rồi, ta còn tính toán cho người mang cái ngoại tôn trở về, đến khi đó không lẽ giết chết cả nhà 3 người?” ta dựa vào da mặt dày nói, dám mắng ta? Hắn chưa phải là cha ta.

“người...” lão nhân chia ta, toàn thân đều run. Ta lập tức giả bộ muốn ói, lại nói:

“người liêm chuẩn bị tâm lý làm ngoại công đi” ta chính là tức chết người.

“à” lão nhân khó thở xoa ngực: “Mộ Dung nghĩa vì sao lại có một nghiệt nữ a?”

“không phải nghiệt nữ, là kì nữ” ta bực mình nói.

“ai, đều trách ta đối người ít quan giáo” nhìn thấy hắn ảo não, ta nghĩ buồn cười.

“ta phải cảm ơn người, nếu không phải người mặc kệ ta, sẽ không có Mộ Dung Ý Vân ngày hôm nay”

Hắc lặc đầu: “làm đường chủ liền phải có bộ giáng đường chủ, nếu muốn cùng hắn ở cùng một chỗ, ta nghĩ người và hắn lên thoái ẩn giang hồ”

Ha, lại khuyên ta thoái ẩn giang hồ? Lão hồ li người sao không thoái ẩn đi? Ta còn chưa có ngoại đồ đâu.

Nói xong chỉ thấy lão thở dài rồi đi, lão vừa đi thì nữ tử tí đã chạy lại đây. Nữ tử tí vừa chạy vào cười nói:

“mĩ nữ a, lão cha giận thành như vậy, người cao hứng chứ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

“mĩ nữ a, lão cha giận thành như vậy, người cao hứng chứ gì?”

“tí không phải không biết, cha luôn muốn quản giáo chúng ta rất nghiêm, hắn nói chúng ta đi hướng đông, chúng ta không thể nghĩ đi hướng tây, đem hắn thành như vậy, quả thực cao hứng nha”

“người cuối cùng dùng cách gì khiến cha giận như vậy?” nữ tử vừa cười vừa tò mò hỏi.

“ta chính là bảo hắn chuẩn bị tinh thần làm ngoại công”

Nữ tử tí trở mặt: “cái gì, người dám...”

“tí nghĩ đi đâu, chỉ là dọa cho cha một chút thôi”

Nữ tử tí thở ra một hơi: “ta thực không yên tâm, người hào chiếu cố chính mình, ta là đến cáo biệt người” nàng thở dài một tiếng: “người thực tốt, có thể không cần cam chịu quản thúc của cha”

“người là kẻ thừa vớ lâm đệ nhất thế gia, đương nhiên có nhiều cảm kích” cho tới bây giờ, ta mới phát giác Nhược nhan tí cũng có bất mãn.

Nữ tử tí vỗ vai ta: “tí tí hào hâm mộ người, không phải hâm mộ người thủ lĩnh bách hiểu đường, không phải hâm mộ danh chấn giang hồ, mà là hâm mộ người tùy tâm sở dục, hâm mộ người có thể vì chính mình mà sống. Tương lai, Mộ Dung Nhược nhan có lẽ danh chấn giang hồ, có lẽ vạn người kính ngưỡng, nhưng ngày đó, ta không nghĩ ta phải thích”

Ta thần sắc âm trầm: “tí tí, có những thứ không thể thay đổi, tí sinh ra đã định sẵn phải thừa kế Mộ Dung gia, trách nhiệm nặng nề. Còn ta, kì thực cũng không phải thoải mái như vậy, trọng trách gác vác cả một đại bang không phải đơn giản”

“Ý Vân, cố gắng lên, tí tí biết Mục hàn thực yêu người, không cần bỏ qua. Cảm tình là thứ vô giá, nhưng người ta lại dễ dàng bỏ qua nó” nàng cười cười: “ta biết Giang ca cũng thực thích người, người đối hắn cũng có hảo cảm? Chính là tình cảm của người với Giang ca còn kém xa so với Mục Hàn”

Nữ tử tí vừa nói, ta tựa như bừng tỉnh đại ngộ, thoát khỏi cơn mê, vội vã nói:

“tí tí, người biết ta thích ai?”

“Y Lạc Lạc bấy lâu đều nói thích Giang đại ca, người một chút phản ứng cũng không có, Mục Ngưu Tâm vừa tìm đến, người liền giống bà điên. Ghien tí

chính là thước đo tốt nhất với tình yêu, người ghen tị lợi hại như vậy chứng tỏ cảm tình của người với Mục Hàn vô cùng sâu đậm đi”

Nghe nàng nói giống như băng đá gặp nước nóng, tâm tình của ta liền nhanh chóng cởi mở hơn, nàng nói quả thực có lí. Tâm ta vừa rạng thì suy nghĩ cũng thông suốt hơn nhiều, nhìn lại nữ tử tí, phát hiện ánh mắt tựa như mắt mát, chẳng lẽ...

“tí tí, người có người mình thích sao?” ta thử thăm dò hỏi.

Nàng thê thảm cười: “đều đã muốn quên, nhưng là không thể”

“nữ tử tí, có gì khó khăn nói cho ta, có thể giúp người liền giúp” ta chờ mong nhìn nàng, hi vọng nàng kể cho ta chuyện xưa, xem ra ở bách hiệu đường vài ngày cũng nhiễm tính phóng viên rồi.

“muội muội, hảo bảo trọng, ta đi đây” nàng nói xong, dứt khoát quay lưng đi từng bước. Ai, nguyên lai nàng cũng có người nàng thích, hơn nữa lại là gặp nhiều trắc trở, xem biểu tình của nàng e rằng 2 người muốn đến với nhau thì không phải là khó khăn bình thường.

Ta cuối cùng rời phòng, chăm dứt bẽ quan. Từ hôm nay, ta mới hoàn toàn là Mộ Dung Ý Vân, là đường chủ bách hiệu đường, nghĩ cũng xấu hổ, người ta bẽ quan thì là luyện thần công gì đó, xuất thế liền kinh thiên động địa, ta bẽ quan lại là suy nghĩ lung tung, tự kỉ một mình, xuất thế chẳng qua chỉ như một cái rắm...

Ta bắt đầu bắt tay vào công việc của bách hiệu đường, đầu tiên cho phát hành báo chí, cũng may thời điểm này giấy đã không còn hiếm, chứ nếu cổ xưa hơn đem báo chí phát hành trên thẻ tre mai rùa thì thực là khổ a.

“đường chủ, Giang trang chủ cầu kiến” Ngân đào lễ phép hô lên.

“nói ta không có ở đây” tạm thời không nghĩ thấy.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khê: “không có ở đây thế tại sao ta lại nghe tiếng nàng nói chuyện?”

“hừ, tiến vào đi, Ngân đào, người tránh ra nơi khác” còn có lựa chọn sao, gặp liền phải gặp.

Bệnh thần kinh quả nhiên không khách khí tiến vào nói:

“nàng thực sự không muốn thấy ta?”

Ta thờ dãi: “ta mệt, nghĩ muốn nghỉ ngơi”

Ánh mắt hần dừng lại trên báo chí trên bàn, hần tùy tay cầm lên cười nói:

“người vẽ?”

“đều là ta vẽ, nhìn thế nào?”

“người vẽ thanh nhã đoạn trang, cầm tú đại khí” thôi đi, ta tự biết không phải đẹp như vậy.

“thực sự đẹp sao?”

Hần gật đầu: “không tòi, trước kia ta nghĩ người chỉ biết cầm hay, không ngờ họa cũng giỏi”

Tên này học được miệng mặt từ khi nào? Nhưng là người đều thích được khen, ta cười hắc hắc:

“hiện tại biết được cũng chưa muộn”

Còn không kịp đắc ý, lại nghe hần nói: “nhưng, bút lực k đủ, không có hồn cốt, vừa nhìn không tòi, nhưng chỉ là đồ vật tầm thường” đã kích ta. Ta tròn mắt:

“người còn nói?”

Hần liền đưa tay cầm bút lông, đưa bút lên giấy hoa hoa:

“nhìn xem đi”

Ta nhìn, chậm rãi hần thưởng bức họa của hần. Thực sự mười phần tinh mỹ, hần là đang họa một nữ nhân a, rất có hồn... ách, hần họa kia là... chính là ta? Tuy không thích hần vẽ ta, nhưng là hần vẽ thực sự tốt lắm. Ta cũng hần thực sự không phải cùng một cấp bậc.

Ta hé miệng: “vẽ không tòi”

Hần cười cười. Lại cầm lấy bút đề tự, ta oài đầu, nhìn hần viết: yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Ta khẽ đỏ mặt, tuy không thích hần viết, nhưng là hần viết chữ đẹp lắm. Ta cầm lấy bức họa hần vừa vẽ xong, cười nói:

“nhìn không ra, bệnh thần kinh còn có hoa tay?”

Hắn kì quái hỏi: “hoa tay?”

Ta vội chuyển cái đề tài, lơ miệng nói ra từ ngữ hiện đại.

“chữ nữ này viết thế nào mới tốt?”

“phải viết thế này...”

“nga... cảm giác rất tốt”.... Ách, ta chợt phát hiện động tác của hai chúng ta phi thường ái muội, vội đẩy hắn ra nói:

“ngươi làm gì?”

Hắn cười nói: “chẳng phải ngươi hỏi chữ đó viết thế nào sao?”

“ta tự biết, rút ra ngoài” nói xong đẩy hắn một chút.

“Ý Vân, ta còn muốn nói với ngươi”

“đi ra ngoài” ta không quan tâm đẩy hắn, cuối cùng cũng đẩy hắn ra ngoài, mạnh mẽ đóng cửa cái rầm, không biết có hay không làm mũi hắn ăn cà chua?

Đáng chết bệnh thần kinh, vẫn là đến loạn tâm ta. Ta vỗ ngực một hồi, tự nói:

“nhìn không ra hắn có tài về, hi hi” vừa cười tùm, quay lại, lập tức hoảng sợ lùi ra sau, bởi vì có một bóng người...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Đại khối băng lạnh lùng đứng trước mặt ta, ánh mắt âm trầm, diện mạo băng sương, gắt gao chăm chăm nhìn ta. Cho tới bây giờ, không có nhìn qua hắn đáng sợ như vậy, ta không khỏi lui sau vài bước, khiếp khiếp nói:

“ngươi đến rồi?” nói thật, hắn đến ta thực cao hứng, chính là vừa rồi... ta cùng bệnh thần kinh cực kì ám muội a... hắn có thể thấy?

“không hi vọng ta đến?” ngữ khí hắn đông cứng, không, hắn là âm lãnh, nghe thực muốn run.

“không phải... ta thực hi vọng ngươi đến” ta nói, khẽ cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt hắn.

“đưa ra” hắn lạnh như băng phun ra hai chữ.

“cái gì?” ta kì quái ngẩng đầu hỏi hắn, vừa thấy ánh mắt đáng sợ đó, ta lập tức vội cúi đầu, trông lòng không khỏi run rẩy.

“giải được”

“giải được? Cái gì giải được?” ta phi thường ngu ngốc hỏi hắn.

“độc trên người Ngữ Tâm”

“cái gì? Nàng trúng độc? Liên quan gì đến ta?”

“trên kiếm ngươi có độc” đại khối băng nhìn chăm chăm ta, ta toàn thân đều cảm thấy sát khí bao trùm.

“kiếm ta có độc? Ta không biết, nàng có bị thương nặng sao?”

“kiếm của ngươi có độc, khiến nàng ta nằm liệt giường mấy ngày” hắn lạnh lùng nói.

“thực xin lỗi, võ công của ta không cao, đánh là không rút lại được chiêu”

Hắn hừ lạnh nói: “ngươi tu nhục nàng thì có thể, nhưng không thể thương tổn nàng, ngươi đâu cần phải hạ độc thủ với một tiểu cô nương chưa hiểu

chuyện được, lấy giải được ra”

“ta khi đó quá nóng nảy mắng nàng ta, ta cũng thực hối hận, về phần thương tổn nàng, ta cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới. Thực sự là khi đó ta chỉ là lỡ tay, ta là không muốn đánh với nàng, nàng cứ xông tới, ta phải làm sao?” ta hồ thẹn cúi đầu, thực sự là như vậy.

“ngươi mắng thực sự khó nghe:

“đúng, thực xin lỗi, ta cùng nàng giải thích”

“thuốc giải!” hần nói xong đem bàn tay đến trước mặt ta.

Ta bất đắc dĩ nói: “ta nào có giải được”

“lấy ra” âm thanh đều là sát khí. Ta sợ hãi nói:

“thực sự không có, kiếm ta không thể có độc”

“lấy ra” Hần tiến lên từng bước, lãnh khốc nhìn ta. Toàn thân ta đều là hàn ý.

“thực sự không có”

“lấy ra” tay hần gắt gao bấu vào vai ta khiến ta cảm thấy đau đớn, ta lại vội lui ra sau vài bước.

“thực sự ta không có tẩm độc trên kiếm, thế nào có giải được?” ta đáng thương lắc đầu, nước mắt đã muốn tuôn ra, cũng không biết là sợ hãi hay thương tâm, chẳng nhẽ hần đến một chút cũng không tín nhiệm ta sao?

“lấy ra” hần đã muốn nghiêng răng, tiếp cận bùng nổ, ta sau lưng đã là tường, chỉ còn cách ngồi phịch xuống đất, thân mình run rẩy. Ông trời a, ta thực sự ánh mắt có tật a, có thể nhìn đến một nam nhân như vậy?

Ta cắn răng, ngẩng đầu, kiên nghị nói: “không có”

“lấy ra, nàng tử thì ngươi thường mệnh” trên cổ chợt lạnh, kiếm của hần đã kề trên cổ ta.

A, quả nhiên Mục Ngữ Tâm trong lòng hần vô cùng trọng yếu, ta tính là cái gì? Ta bất quá chỉ là một khí phụ dung tục thô lỗ, vừa xấu vừa ngu ngốc nhìn nhầm hần, còn người ta là gì, thanh mai trúc mã, tâm đầu ý hợp... ta cố nén đau lòng, khước miệng một tia cười lạnh:

“không có”

“lấy ra” hần kêu to, ta chỉ cảm thấy trên cổ đã buốt, nhện không được run lên:

“thực sự không có”

“đem giải được ra, nếu không ta giết ngươi” ánh mắt hần, ngữ khí hần, đều là đâm vào tim ta, cho dù hần chưa có giết chết tính mạng ta, nhưng là giết chết tâm ta.

“giết ta cũng không có” cho dù trong lòng khó chịu, ta khước miệng lại mỉm cười.

“đừng cho rằng ta không giết được ngươi”

ta chưa sót nói: “ta biết, ngươi trong lòng quan trọng nhất là tiểu sư muội, ta không tính là cái gì”

“đem giải được lấy ra” hần lại lạnh như băng nói.

“kiếm ta không có độc, cũng không có ý tổn thương nàng ta”

Kiếm hần không rời khỏi cổ ta:

“đem giải được ra đây”

Tâm ta giống như bị đâm cả ngàn kiếm, chậm rãi nhắm mắt, ta nói:

“giết ta đi, ta không thể giao ra giải được, vì căn bản ta không có”

Ta thầm nghĩ chút nữa liền gặp được sư phụ, xem ra số kiếp của ta là chết trẻ, cho dù là hiện đại hay cổ đại.

“ngươi thực sự hận nàng như vậy sao?” hần âm trầm, ngữ khí như băng.

“không hận, ta chỉ là đồ kị nàng, nhưng ta thực sự không có giải được”

“giải được, còn tái không giao, ta liền giết ngươi”

“ngươi không tin ta như vậy sao? Ngươi thực sự nghĩ ta là người tàn nhẫn như thế sao? Hảo, giải được ta không có, giết ta”

Ta mở mắt, đối diện ánh mắt của hắn, giờ phút này cho dù ánh mắt hắn có lạnh, nhưng không còn có thể khiến ta sợ, tại vì tâm ta còn lạnh hơn, đó là nguội lạnh. Thời gian giống như yên lặng, thật lâu sau, kiếm hắn cuối cùng bỏ xuống. Ta cảm giác hàn khí xung quanh không còn, mở mắt phát hiện hắn đã biến mất, trong lòng lập tức một trận thống khổ, không kìm chế nổi: “ô...”

Vì Mục Ngữ Tâm có thể đối với ta như vậy, ta thực sự không tính là cái gì. Nếu yêu một người thì phải biết tin tưởng, hắn căn bản không tin ta, một chút cũng không tin. Hơn nữa hắn đáng sợ như vậy, ta có thể tiếp tục yêu hắn sao?

23 năm, ta là một nữ nhân hiện đại kiên cường, 23 năm chưa từng khóc, nhưng chỉ trong vài ngày ta liền khóc nhiều lần, nào là vì bệnh thần kinh, rồi lần này, ta còn khóc thảm thiết hơn, lệ hoa mang vũ, kinh thiên động địa.

“tì tì, ngươi làm sao?” Thủy Vũ Mị đã chạy đến, nâng vội ôm vai ta, vừa nhìn thấy trên cổ ta còn lưu vết máu, hoảng sợ, vội xé một mảnh váy giúp ta băng bó.

“tì tì, ai đã thương ngươi?”

“không ngờ, trong lòng hắn... ta một chút địa vị cũng không có... hắn muốn giết ta... thà là hắn giết ta đi... còn hơn là giết tâm ta rồi để ta sống...”ta vừa khóc vừa nói, hàm hồ không rõ.

“ai muốn giết tì? Ai lợi hại như vậy, vì cái gì không hoàn thù?” ta có thể hoàn thù sao? Còn chưa ra tay đã muốn đầu lìa khỏi cổ.

“ta không có cơ hội hoàn thù... ta trước đây... thế nào băng bó vết thương cho hắn... thế nào yêu hắn... chính là hắn muốn giết ta... hắn thực đáng sợ... ta là nhìn nhầm hắn... thế nào yêu nam nhân như thế?”

“tì phu muốn giết tì?” Thủy Vũ Mị muốn hét chói tai. Ta bị thảm gật đầu:

“xem cổ ta còn lưu huyết, thiếu chút đem ta giết”

“hắn thực không còn là người sao?” Thủy Vũ Mị than thở.

“sau này... không cho ngươi nhắc tới hắn, ta và hắn.. li hôn... Không phải, chia tay”

“ngà” Thủy Vũ Mị gật đầu, chột kêu lên: “có phải vì Mục Ngữ Tâm kia?”

“chính là nàng, chỉ vì nàng mà hắn muốn giết ta, ngươi gặp qua kẻ vì tiểu sư muội muốn giết vợ chưa?... có đạo không?”

Ta đột nhiên dừng khóc, hỏi, Thủy Vũ Mị hồ đồ đáp:

“cần đao làm gì?”

“ta hiện thực thương tâm, tâm ta đã chết rồi, nghĩ tự sát... dây thừng cũng được, chỉ cần phương tiện”

Thủy Vũ Mị hoảng sợ, lập tức điểm huyết đạo ta:

“tì tì, đừng nghĩ quẩn, tì phu không cần ngươi, còn có muội, đến anh hoa cốc du ngoạn, ở đó đều có hoa Anh túc rất đẹp. Sư phụ ta đối với nữ nhân bị khi phụ đều rất đồng cảm, ta nhờ nàng bảo hộ ngươi, nàng vạn lần đừng nghĩ quẩn”

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

“đúng a, hiện tại ta không thể chết, ta phải hảo hảo sống, chết thì để hắn vui sướng a?”

Mục Ngữ Tâm thở ra một hơi nhẹ nhõm, giải huyết cho ta, an ủi nói:

“tì tì, sư phụ ta nói không thể tin tưởng nam nhân, ta trước vẫn nghĩ nam nhân chẳng có ai tốt, đến khi gặp tì phu, thấy hắn đối tốt với tì như vậy, ta còn nghĩ sư phụ nhầm rồi, hiện tại phát hiện, quả nhiên sư phụ nói không sai”.

“sư phụ người thực hiểu biết” ta mệt mỏi đứng dậy, nhìn vào gương thấy vết máu vẫn còn trên cổ, nhưng không sao so với vết thương to lớn trong tâm ta. Thủy Vũ Mị cầm một cây trâm, đem tóc ta vắn lên, bắt đầu cẩn thận đắp lên kim sang được.

“đau”

Ta không nhin được hừ một tiếng.

“ cái kia tử hồn dần ra tay thực nặng, sâu thêm một chút thì mệnh tử đã không còn, may mắn miệng vết thương rất nhỏ, cho thấy kiếm kia cực sắc bén, nhưng máu đồ cũng không nhiều”

Ta hừ lạnh: “ hần hiện tại hận không giết được ta, ban ngày ta còn cùng cha nói hần tốt bao nhiêu, kết quả buổi tối hần muốn giết ta”

Thủy Vũ Mị lắc đầu: “ nam nhân quả nhiên không thể tin tưởng”

“Mị Nhi, người có phải trở về đi?”

Nàng là anh hoa cung chủ, không thể mỗi ngày đều theo ta hò nháo?

“ chưa cần, sư phụ nói cho ta vài năm lịch luyện gang hồ, ta đương nhiên không thể bỏ cơ hội vui chơi, bách hiểu đường vui như vậy, không bằng ở đây chơi “

Tính toán ở đây lâu dài?

“ngươi cuối cùng mấy tuổi?” thấy thế nào nàng cũng chỉ là tiểu cô nương 16 tuổi.

“ta 20”

“cái gì, 20?” ta chút thét lên, trông thế nào cũng là tiểu lô li a.

Nàng không sao cả nói: “chính là 20 tuổi, chứ tí nghỉ bao nhiêu?”

“không có gì” ta vẫn là 23, vẫn hơn nàng, vẫn nhận được hai chữ tí tí.

“ tí tí... có thể hay không mang thai?” nàng cúi đầu hỏi nhỏ.

“a... hỏi làm gì?” ta lại muốn hét lên.

Thủy Vũ Mị nhún vai: “ ta là nói, nếu ngươi và tỉ phụ có cái đứa nhỏ, làm thế nào? Chúng ta anh hoa cung có nhiều nữ tử chính là bị ngươi khi phụ, còn mang theo con nhỏ, cho nên chúng ta có nhiều tiểu hài tử đáng thương” thực là ngốc, uống một chén thuốc xem thế nào sinh ra? ta tức giận nói:

“nói linh tinh, ta thế nào mang thai? Ngươi biết vì cái gì có thể mang thai không?” ta thực hoài nghi nàng lí giải.

Nàng khoe miệng mỉm cười : “ ta đương nhiên biết, các sư tỉ luyện mị thuật đều tìm nam nhân” thực không tin tiểu nha đầu từ nhỏ bị đầu độc.

“kia là võ công gì?”

“đó là thấu hồn đại pháp, ta không có luyện qua , sư phụ không cho ta luyện mị thuật” anh hoa phu nhân kia cũng thực biến thái, dạy hư tiểu hài tử.

“nếu ngươi hiểu còn hỏi, chúng ta cái gì cũng chưa có phát sinh”

“thực sự?” trên mặt nàng ta khắc 2 chữ không tin.

Ta bắt đắc dĩ nói: “ thực không có”

“vậy tỉ nghỉ ngơi đi, vết thương đã được ta băng bó kĩ, sẽ nhanh liền thôi”

Ta tùy ý gật đầu: “ yên tâm, chuyện hôm nay đừng kể cho bất kì kẻ nào”

“được, ta hiểu mà” nàng nói rồi rời đi, ta vừa thấy nàng đi, nước mắt liền trào ra, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, ánh trăng trên trời tựa như cũng bị chua xót mà ẩn dấu sau mây...

Ta chợt nhìn qua báo chí trên bàn, đột nhiên trong lòng có ý tưởng. Trước ta muốn hướng báo chí theo khuynh hướng vui nhộn, nhưng cũng có thể đưa vào thương tâm bi kịch, hiện tại tâm tình của ta chính đang kém, liền mượn bút tà tình, viết hết tất cả lên giấy... cứ thế một hồi, phát giác đã quá nửa đêm, hai mắt trĩu nặng, đầu óc cũng có chút hồ đồ.

Trong phòng vắng vẻ, một nữ nhân mặc áo tím đang ngồi viết cái gì đó, ánh mắt đều là nước mắt, đương viết, chợt nữ nhân mạnh mẽ quệt nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn sà nhà bên trên.

Thuận tay, nữ nhân nọ cầm một mảnh lụa trắng, định vắt lên sà nhà, nhưng là sà nhà quá cao, nữ nhân có vẻ buồn phiền, liền đi ra lấy thêm một cái ghế con đặt xuống, cuối cùng cũng vắt dải lụa trắng lên sà nhà, kết một cái nút.

Ánh mắt nữ nhân có chút thất thần, nhìn về phương xa, bất chợt chân ghế nghiêng đi, lụa trắng thít vào cổ, một cảm giác thực khó chịu.

“ai, ta chưa muốn chết a, sao tự nhiên cái ghế lại đổ a... khụ... ta còn chưa có di ngôn a... ta không nghĩ chết...”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Chợt có người ôm lấy phía sau ta, rất nhanh ôm ta đặt xuống đất. Ta nửa tỉnh nửa mê định nói gì đó thì đã bị người đó ôm lên giường. Sau đó môi ta bị hấn bá đạo hôn lấy, lưỡi ta cũng bị hấn bá đạo hút vào, ta chợt cảm giác quần áo đang bị cởi ra... không, hấn đang xé áo ta ra, lập tức song nhũ đầy đặn bị giải khai, ta lập tức giật mình... cường bạo...

Ta vội nâng tay, dùng hết lực đẩy hấn, hấn đã tóm tay ta, dùng sức đè xuống giường nó:

“ngươi là của ta, không chuẩn cho yêu kẻ nào khác”

Hấn nói xong, tiếp tục trên người ta loạn hôn, tiếp tục xé quần áo ta... kết quả... ta bị ăn đến hết sạch... không có khả năng...

Sự thực là, khi hấn hôn đến cổ ta, ta nhịn không được kêu to: “đau a”

Nghe thấy ta kêu to, hấn đình chỉ động tác, ngẩng đầu lên, ta chợt phát hiện môi hấn lưu huyết, tính làm gì, vừa muốn giết ta, giờ lại đến cường bạo ta? Hấn có phải hay không bị nhiễm bệnh thần kinh?

Ta lạnh lùng đem đầu quay sang một bên, lạnh giọng nói:

“đại giáo chủ có đi đến nhằm phòng chăng?” muốn giết ta thì giết, muốn cường bạo liền cường bạo, ta không phải là đồ chơi của hấn.

“không nhầm, đây là phòng thê tử của ta, cũng là phòng của ta” ta hiện tại cùng hấn chia tay... đừng kêu dễ nghe như vậy.

Ta tức giận nhìn hấn: “ngươi gặp qua ai vì tiểu sư muội sát thê chưa?”

Hấn âm thanh lập tức ôn nhu: “nhìn nàng cùng họ Giang cùng nhau, ta là sinh khí, về sau thực hồ đồ đã mắng nàng, sau này không chuẩn cùng hấn thân mật như vậy”

Là ăn dấm chua? Hấn ăn dấm chua liền khùng bỏ như vậy? Nhưng cho dù vậy mà muốn giết ta, ta không thể tha thứ được.

“vậy còn Mục Ngữ Tâm tiểu sư muội, vị hôn thê?” ta hừ lạnh nói:

“trong lòng ta chỉ có mình nàng, cùng Ngữ tâm chỉ là tình huynh muội” hấn nói, tay cũng không nghỉ ngơi. Ta vội nắm tay hấn, dùng sức trợn mắt: “ngươi còn không có tin tưởng ta đi, không phải vừa rồi muốn giết ta?”

“là ta sai, ta khi đó nóng giận mất khôn” hấn nói rồi vô cùng ôn nhu hôn lên cổ ta, vẫn là xoa đi vết thương trên cổ ta.

“nàng vừa rồi nói chuyện với Thủy Vũ Mị, ta đều nghe được” hừ, còn nói, nếu không phải nghe ta đối thoại phải chăng vẫn muốn giết ta?

“sư muội còn sắp chết, ngươi còn chần chừ ở đây, nhằm táng a?”

“ta đi rồi, bị thanh âm nàng khóc mà dẫn trở về” hấn biết ta khóc như vậy, nhất định cao hứng muốn chết?

“ta hiện tại không khóc, ngươi có thể đi rồi”

“không đi” hấn cúi đầu, ở bên tai ta ôn nhu nói: “nàng quả là ngốc, cho dù ta hiểu lầm, cũng đừng tìm chết, về sau không thể tự tổn thương chính mình” hấn có nhìn nhầm, đó là ta bị trượt chân thôi. Dù hấn không cứu ta, ta đâu ngu ngốc để chết như thế, chẳng nhẽ không biết cắt đứt dây vải? Trên đầu ta bao giờ vẫn cắm phượng vũ nha.

“ta không có tự tử, chỉ là đang viết văn, nhưng mắt cứ sụp xuống, buồn ngủ, muốn treo tóc nên để hết buồn ngủ” thực sự là như thế.

“có người treo tóc lên để chống buồn ngủ sao? Ta không ngu ngốc, đừng lừa dối ta, là ngươi thương tâm muốn tự tử” hấn nói ngữ khí thập phần đau xót: “lần này là ta sai, ta sai rồi, nàng đánh ta, chứ đừng tự tổn thương mình” hấn nói thực chân thành.

“chán ghét, đứng lên, nguoi mau đưa ta cái yếm...” ách, lời này sao lại thập phần ái muội đâu?

“Vân nhi...” hần cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai ta, tay lại bắt đầu động tác, ta lại thực ỷ khuất bị hần áp trụ.

Ta dùng hết sức cầu đuôi một phen, bảo trì thanh tỉnh, buồn bực nói:

“yêu một nữ nhân có nhiều phương pháp, nguoi vì cái gì phải chọn lựa một cách tối đòi bại... cường bạo?” trước mắt đã là giống như tôi tình anh nguyện... nhưng là khi hần bắt đầu thực sự muốn cường bạo nha.

“nếu là cường bạo, vì sao nàng không phản kháng?” ách, không nghĩ hần có máu làm luật sư.

“ta dám phản kháng không? Nguoi là ai, thiên hạ đệ nhị cao thủ, ta có thể phản kháng không? Nguoi xem, quần áo ta là do ai xé ra? còn không phải cường bạo?” hần hỏi thực ngu ngốc, bị cường bạo thì ta có hai cách lựa chọn, một là phản kháng rồi sau đó bị giết chết, hai là bị ăn luôn, bị ăn luôn cũng tốt, sau này bắt hần phụ trách.

“nàng nếu thực không muốn, ta sẽ không bắt ép”

Hần tựa như cực kì tiếc nuối cùng khó chịu nói, đều bảo nam nhân trên giường tối dễ bảo, quả nhiên là đúng.

“ngô, nói cho nguoi một tin xấu”

“chuyện gì?”

“hôm nay... ta chính là thời kì... bất tiện a” nói xong, mặt muốn đỏ bừng cúi đầu. Trước kia ta nghĩ đem hần ăn luôn, hiện tại đã không giống như vậy, đừng quên hần còn có hôn thể. Cho nên ta nói dối, hần đã thương tổn ta, ta hần là không để ý tới hần, về sau đừng đến tìm ta.

Hàn trên môi hôn ta một cái, liền đứng lên, nằm ở bên cạnh ta, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt:

“ta là đến không đúng thời điểm”

Không cần cười, ta sợ hãi, hần cười như vậy đẹp trai, quả thực là câu dẫn người phạm tội. Ta đều đã muốn 23 tuổi, là cô gái hiện đại, mấy cái xx yy đều đã xem qua (ta thề, chỉ là xem qua chút chút, chút chút thôi...)

“đúng rồi, trăm của ta đưa nguoi, vì sao trên người tiểu sư muội?” ta chợt nhớ việc này, trong lòng phi thường khó chịu, nghĩ muốn câu hần một cái.

“ta để trong phòng bị nàng lấy trộm, ta phát hiện thì nàng ta đã trốn mất” liền như vậy?

“còn hôn ước?”

“nàng là nữ nhi của sư phụ, sư phụ từng nói ta phải chiếu cô nàng, nàng lại hiểu nhầm là hôn ước, ta chỉ coi nàng là sư muội, chăm sóc thì có thể, hôn nhân là không có khả năng” hần nói rất chân thành.

“thích nàng không?” ta cần môi nói.

“không thích, là tình cảm huynh muội” như vậy... ta không có tình địch, trong lòng vui vẻ như ánh bình minh.

“nguoi nói nàng trúng độc, hiện tại thế nào? Ta nghĩ đưa nàng gặp sư phụ ta?” (Hoa: các bạn đều nhớ sư phụ Vân ti là ai nhỉ, công tác ở... địa phủ)

“không chết được, tiểu độc, là nàng ta cố tình làm nũng” nguyên lai tiểu sư muội thân yêu không có việc gì hần mới ở đây hồ nháo với ta, hừ!

“ta nghĩ muốn đến thăm nàng, trùng hợp thấy họ Giang cùng nàng thân mật” sau đó ăn dấm chua, sinh khí muốn đem ta giết?

Hần đột nhiên đem theo vài phần tức giận nói: “ta bình sinh ghét nhất phản bội, không chuẩn nàng phản bội ta, nàng là của ta, vĩnh viễn!” nói nghe như uy hiếp, hơn nữa ta còn... chưa có gả cho hần.

“vừa rồi chút nữa đem ta giết”

“sẽ không, chỉ thương tổn ngoài da” nói rồi lại ôn nhu hôn lên chỗ vết thương của ta. Ta trợn mắt không có nói gì, không nghĩ sẽ tha thứ cho hần chuyện này.

“nguoi vừa rồi đem ta dọa chết khiếp, hiện tại ta sinh khí, nghĩ không muốn nguoi làm hôn phu, cho nguoi làm bạn trai, ta một ngày mất hứng liền đá nguoi” Cái kia Tư Đồ a, bệnh thần kinh đều không tội đích. Ít nhất. Bọn hần sẽ không uy hiếp ta, bọn hần phát hỏa đích thời điểm không giống hần như vậy đáng sợ. Hôm nay buổi tối, ta mới chân chính hiểu được cái gì mọi người hội cái gì hội đàm mục hàn liền biến sắc. Vừa rồi ta trực tiếp sợ tới mức ngồi phịch ở trên mặt đất, ngay cả khóc đều không dám khóc. Giống ta như vậy hiểu trương đích nhân, bị dọa đến không dám khóc, mọi người chính mình tưởng tượng vừa rồi rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ. Ta một lần nghĩ đến chính mình thân ở ở mười tám tầng địa ngục, trước mặt vị kia là diêm vương lão gia. Trước kia vẫn là ta khi dễ nhân, hiện tại cư nhiên bị khi dễ thành như vậy. Sự sau ta cư nhiên không nghĩ trả thù(Chủ yếu là không có trả thù đích có thể lực), ta thật sự là điên.

“ta nói cho người, muốn dùng phương pháp gì để ta tha thứ là việc của người, nhưng hiện tại ta nghĩ không dễ dàng tha thứ người”

“Vân nhi” hắt than nhẹ một tiếng, đem ta ôm vào ngực. Ta không có tái động, cũng không nói chuyện, mặc kệ hắt ôm, trầm lắng mà thiếp đi.

Từ sau khi làm đường chủ, mỗi sáng Ngân đảo đều đến phòng ta gọi ta dậy, và sáng nay, ta còn đang trong cơn mơ chợt nghe một tiếng “a...” thất thanh.

Trong lúc mơ ngủ, ta mơ màng hỏi: “sao vậy?” ta một mình ngồi dậy, đầu tóc hỗn độn, quần áo rách nát, trên cổ còn có vếtts máu, quả thực nhìn giống như.... Ngân đảo chìa vào ta, vội che miệng kinh hoàng hỏi:

“đường chủ, người làm sao vậy?”

Ta vẫn còn mơ hồ chưa phản ứng lại: “ta làm sao?”

Thủy Vũ Mị cũng vừa chạy lại, thấy ta như vậy rách lát vội chạy lại:

“tí tí, làm sao vậy?”

“không có gì a” ta vẫn là bộ dáng cực kì ngu ngốc trả lời.

“không có gì sao quần áo tí rách nát như thế?”

Ta lập tức tỉnh lại, hồng mặt nói: “ách, cái kia... hôm qua ta quá thương tâm nên đem quần áo xé rách”

“tí có thể đem quần áo xé đến như vậy? Thủy Vũ Mị có phản ngáp ngữ hỏi tiếp:

“thế còn dấu hôn sao lại có đầy trên người?”

Ách, ngày hôm qua... hắt là hôm khấp trên người ta... khu... không phải là hôn sao, thế nào hôn nhiều như vậy?... (sau này trong Nguyệt Quang tiên tử truyền kì truyện có ghi lại, một sáng tiên tử tỉnh dậy, người đầy dấu hôn, chỉ cần người không mù đều thấy... về phần là ai làm... độc giả tự tìm hiểu...)

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

“a...?” Phụng Thanh Hà cùng Phụng Thanh Trúc cũng chạy tới, thấy một màn cảnh tượng, đều là mắt chữ a mồm chữ o. ta vội kéo chăn lên che chắn hồng mặt nói:

“là ngã, ta bị ngã nên thành như vậy” ta thực ngu ngốc, ngã thế nào có dấu hôn?

“ngã có thể như vậy?” Thủy Vũ Mị buồn cười bất đắc dĩ nói:

Ta thẹn quá hóa giận nói: “các người ở đây ngó nghiêng cái gì, đi ra ngoài, co như chưa thấy gì hết”

Phụng Thanh Hà cắn răng nghiến răng nói: “Tỷ tỷ, ai dám chiếm của người tiện nghi, ta sẽ không buông tha hắt, trăm hiểu đường cũng sẽ buông tha hắt. Hiện tại liền nói cho ta, rốt cuộc là ai. Ta tự mình ra tay giết hắt cả nhà.” Diệt ai a? buổi tối hôm qua, tên kia đã muốn thừa dịp ta ngủ đã trốn. Võ công cao chính là hảo, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, còn không cần bận tâm của ta cảm thụ.

Ta lại tự suy nghĩ gẩn thộn lại tình cảm của mình dành cho hắt, ta là thực thích hắt, nhưng ở bên hắt ta thực sự có thể hạnh phúc? Ta là nữ nhân tùy tiện, tiêu sái, mà đại khối băng lại cao ngạo, lãnh khốc, tích cách chúng ta căn bản là khác biệt quá lớn. Tí như nói, hắt có tâm sự gì sẽ không bao giờ nói cho ta, ta căn bản không thể hiểu hắt nghĩ cái gì. Lại giả sử, giả cho hắt rồi, sau này liệu có ngày hắt giận lên liền đem ta giết?

Nếu làm bằng hữu thì tốt lắm, chút thân mật không tính là gì. Nếu là giả cho hắt, về sau có phải hắt bắt ta phải tuyệt giao tất cả nam tính bằng hữu?

Bệnh thần kinh ban đầu tu nhục ta, sau lại nhiều lần mạo phạm. Ta cùng hắt cãi nhau cực nhiều, nhưng là hắt cũng thích ta không vì mĩ mạo như hoa mà là thích nội tâm tích cách của ta.

Đại khối băng trước đây hảo chiếu cố ta nhiều lắm, hắt thực thiết tình thích ta, nhưng là hắt không có tin ta, chút nữa đem ta giết. Bệnh thần kinh ban đầu đích thực ta thực ghét, cuối cùng vẫn là yêu ta đến chết. Hơn nữa, yêu chính là Mộ Dung Ý Vân, cho dù giang hồ đồn đại ta cùng Hàn thế nào, hắt vẫn lựa chọn tin tưởng ta. Chỉ dựa vào lòng tin này, chẳng nhẽ đại khối băng không yêu ta bằng bệnh thần kinh?

Hai nam nhân thực sự đều hảo, ta thực không hiểu nên chọn ai. Ta hiện tại tâm tư chỉ có thể dùng một chữ loạn để hình dung. (Hoa: em bảo trì trung lập, không ủng hộ bệnh thần kinh cũng không ủng hộ đại khối băng, xem ai hối lộ em nhiều hơn thì... hi hi)

Phượng Thanh Hà chậm rãi đi vào, nhẹ giọng an ủi: “tí tí, sự tình đã muốn xảy ra, người ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn”

“ta nghĩ quẩn sao?” ta buồn bực trả lời.

“không nghĩ quẩn, chỉ là nghĩ đi tìm chết” Phượng Thanh Hà nói xong chỉ vào tấm lụa trắng.

“ta là mất buồn ngủ, muốn cột tóc viết bài, người con mắt nào thấy ta tìm chết?” ta biết các nàng hiểu lầm, nhưng là hiểu lầm này e là nhảy xuống hoàng hà không gột sạch.

“ngày hôm qua... có phải hay không hái hoa tặc vào?” Phượng Thanh Hà dè dặt nói: “hắn là hình dạng thế nào, mặc quần áo thế nào, dùng mũi được gì, lấy vũ khí nào, tuổi tác bao nhiêu, khẩu âm thế nào, có thói quen gì đặc biệt hay có đặc biệt gì dễ nhận biết không, nói cho ta để ta cho bht tìm diệt hắn cả nhà” khụ... thiên tổ phóng viên quả nhiên danh bất hư truyền. Nàng so với thám tử conan còn giỏi hơn nhiều lắm.

Ta dở khóc dở cười, cùng các nàng thế nào giải thích? Đều tại đại khối băng, tự nhiên làm ta thành như vậy:

“kì thực... Tồi qua... Mục Hàn đến” dù sao không thể để các nàng nghĩ ta bị hái hoa tặc tấn công a, thế thì còn gì mặt mũi.

“Nga...” Phượng Thanh Hà a một tiếng giật mình hiểu ra, cố ý kéo dài thanh âm. Thủy Vũ Mị, Ngân đào đều băng bó miệng cười trộm.

Thủy Vũ Mị liếc mắt, ái muội nói: “nhanh như vậy liền làm lạnh?”

“không có đâu” là hắn cưỡng bách ta.

“không có?”

Thủy Vũ Mị cười gian: “tí tí, người hôm nay sao lại biến thành hết u sầu? Hôm qua còn tìm chết, hôm nay liền tốt lắm” ta nào có tìm chết!

“chúng ta chỉ là trò chuyện thôi, đừng nghĩ loạn” ta hồng hồng mặt nói dối. Buổi sáng ngày hôm đó ta thậm chí muốn chết, may mắn chỉ có các nàng biết, nếu để ngoại nhân biết, ta thực nghĩ muốn tìm chết (Hoa: về sau giang hồ lưu truyền Nguyệt Quang tiên tử truyền kì truyện, cả giang hồ đều biết nha)

Vài ngày sau ta vẫn ngọc ở trong phòng, chủ yếu là chuẩn bị báo chí, cũng không thấy bệnh thần kinh đến làm loạn.

Đến ngày thứ 5, ta ngồi trong phòng đến buồn muốn chết, liền ra ngoài tản bộ, trùng hợp gặp bệnh thần kinh đang phóng một con bò câu. Ta định tránh hắn thì hắn đã thấy ra và gọi một tiếng:

“Ý Vân”

“có việc gì?” ta không quay đầu.

Hắn chạy lại trước mặt ta:” trốn ta lâu như vậy, không thấy mệt sao?”

Ta cười cười: “ta trốn người sao? Không có a”

Hắn thiết tình nói: “về sau không cần trốn ta, hiện ta phải đi”

“người về rồi?”

Hắn cười nói: “ta ở bách hiểu sơn trang đã nhiều ngày, còn ở tiếp hắn là nàng ra lệnh đuổi khách”

Ta tròn mắt: “thiệt, nghĩ ta ngu ngốc? Người nhất định có việc phải làm nên mới đi”

Hắn gật đầu thần nhiên nói: “có rất nhiều sự tình cần ta xử lí, nàng bảo trọng đi”

Nói xong kéo tay phải ta, đưa cho ta một chiếc vòng ngọc.

“đây là gì?” ta kì quái nhìn, vòng tay làm từ ngọc bích, trên điêu khắc vài đoá hoa xen, còn tản mát ra mùi thơm thoang thoang.

“có thủ trạc này, ta có thể cho người dùng bò câu đưa tin” hắn nói xong mắt nhìn không trung, dường như có điều không yên lòng. Ta lắc đầu:

“tại sao?”

“vòng tay này thiên hạ độc nhất, có tỏa ra mùi thơm, đặc biệt chim bò câu ta huấn luyện có thể cách trăm dặm người thấy mùi hương này... Ý Vân, có việc người có thể tìm ta bất cứ khi nào”

Ta gật đầu: “ta đương nhiên không khách khí với người, người có việc cũng tìm ta. Trước mắt trên giang hồ địa vị hai ta ngang hàng, đừng xem ta là tiểu cô nương ngu ngốc như trước đây nữa.”

Hắn cười nói: “người vẫn không phải là tiểu cô nương ngu ngốc, người là phong hoa tuyệt đại, Nguyệt Quang tiên tử. Nếu có việc cần trợ giúp, Giang mỗ sẽ không quên hỏi Mộ Dung đường chủ”

“tái kiến” ta đậm cười, khí độ ung dung cứ như thể nhất phái tông sư.

“tái kiến” hắn liền quay người đi thẳng, không hề ngoái đầu, một mạch đi khuất khỏi tầm mắt của ta, ta ngo ngác tại chỗ, nhìn bóng hắn khuất dần trong lòng không khỏi tự nhiên cảm thấy thoải mái.

Mười ngày sau, bách hiệu đường 81 vị phân đường chủ đại giá quan lâm sơn trang, nhận thức ta tân Đường chủ. Cũng từ ta phát biểu, đại khái an bài một chút ngày thường công tác. Kỳ thật cũng không có cái gì, chỉ là lấy tiền thay người ta tìm người, hoặc là lấy tiền rồi thay cho ai đó đình chỉ phát hành tin tức, làm đều là đó bất quá công tác. Nhưng là ta cảm giác giống như tổ chức xã hội đen, cảm giác quái quái.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Lần này hội nghị chủ yếu nội dung chính là Giang hồ nhật báo, không, hẳn là là Giang hồ nguyệt báo. Cổ đại giao thông liên lạc đều rất chậm, tin tức cả nước dù nhanh thế nào cũng phải tốn vài ngày mới về đến tổng đàn, nếu làm nhật báo tuyệt đối là không kịp. bởi vì chúng ta đầy đủ đích tình báo hệ thống, lại có phân đường khắp nơi, chúng ta có này có thể sưu tập đến tình báo, in thành báo chí, đột báo ra có thể thu được bao nhiêu tiền? Ta chỉ cần nghĩ thôi cũng đã muốn cười ngất, hẳn là nhiều tiền a (Vân ti hảo tham ...)

Bởi vì bạn báo chí, các phân đường công tác tăng cường, tin tức cũng phải lấy nhanh hơn. Cho nên, ta ban ra quy tắc mới cho bách hiệu đường. Các phân đường bán tin tức, phát ra lời đồn được tiền thì không cần thông báo tổng đường, chỉ cần ghi chép lại sau này thống kê. Làm như vậy thực là bớt đi rườm rà nhiều lắm nên được nhiều người hoan nghênh. Lấy ta thanh danh của Nguyệt Quang tiên tử, (Giang hồ nguyệt báo) tân kì, hơn nữa ta Ý Vân, rốt cục chậm rãi tọa ổn Đường chủ vị trí. Hội nghị chấm dứt, ta nghe được có người tư hạ nghị luận, nội dung chính là không thể đối ta bất kính. Chính là nói đắc tội với trời thì có thể chết, nhưng đắc tội với bách hiệu đường thì muốn chết cũng không dễ dàng. Sau đó trên giang hồ còn có chút đồn đại. Trước mắt, mấy kẻ giang hồ đó muốn cho rằng ta cùng Hàn là vợ chồng. Mọi người đều nghĩ, chính là chúng ta hai hiện tại quan hệ khăng khít. Ta thực nghĩ nếu có một ngày chúng ta thật sự chia tay, ta thật đúng là thành khí phụ, thanh danh một lần nữa bị bôi xấu. Quên đi, đã là khí phụ một lần, làm lần thứ 2 cũng không sao cả, thuận này tự nhiên. Trước mắt ta không muốn nghĩ chuyện tình cảm, thăm nghĩ chuyên tâm bạn hảo báo chí, đi từng bước, tính từng bước đi.

Giang hồ nguyệt báo chính thức phát hành, bản Đường chủ tự nhận chủ biên, lục phóng viên phó chủ biên kiêm thủ tịch chấp bút biên tập. Người này nhiều năm qua sửa sang lại rất nhiều tư liệu, cơ bản giống một máy tính, muốn tìm tư liệu trước kia chỉ cần hỏi hắn là có thể. Hơn nữa này gia hỏa văn học xoay ngang tương đương cao, tả đi ra đích đồ vật này nọ rất có phong cách. Cơ bản tất cả đích văn tự nội dung, tất cả đều là 2 chúng ta sửa sang lại đi ra đích.

Phượng thanh hà y nhiên là thủ tịch phóng viên, nhưng là nàng gần đây đích phỏng vấn tương đối ít, ở ta bên người làm trợ lí, giúp ta xử lý mấy chuyện linh tinh. Tỷ như huynh đệ phân đường nào đó cùng cái kia bang phái lại đánh nhau. Còn có huynh đệ tuổi cao sức yếu, cần có an trí nghỉ hưu. Bang phái lí này nguyệt có bao nhiêu thu vào, chi ra nhiều ít, loạn đến không thể tưởng. Đừng nói quản lý, nghe nàng báo cáo ta liền choáng váng đầu. Cho nên, ta chỉ nghiêng cứu làm báo chí, nội đường hết thấy sự vụ nàng làm chủ. Ai, làm lão đại xã hội đen thực không phải chuyện tốt.

Phượng thanh trúc vẫn là phái đi ra ngoài quản lý sinh ý, ngẫu nhiên cũng sẽ đưa vài bài phỏng vấn báo cáo trở về. Tư Đồ Dạ chủ yếu phụ trách phỏng vấn, hiện đều đã đi xa, cuối tuần đưa bỏ câu về đưa tin. Thủy vũ mị nhân đến vô sự, cũng giúp đỡ làm phóng viên, nơi nơi lấy bất quá. Bất quá nàng cũng cho ta gặp không ít họa. Nàng kia không gọi phỏng vấn, trực tiếp kêu bức cung. Liền nói Cái Bang bang chủ kia Thiên Báo Đạo, là nàng bắt, cầu, cáo người ta lấy độc được uy hiếp người ta nhận phỏng vấn. Về phần tiểu bạch, đã về đến nhà.

Bởi vì phát hành báo chí lượng lớn, tự nhiên không có khả năng viết, toàn bộ là in ra, cũng may trước đây tiểu Bạch có làm bộ in chữ, nếu không thì khổ rồi. Nhưng vì kĩ thuật thời đại còn hạn chế nên bản in cũng không phải là đẹp đẽ. Người trong giang hồ xem chính là nội dung, không phải mua tranh chữ, cho nên mọi người cũng không để ý. Báo chí đích tổng cộng là 24 trang. Đừng nhìn nghĩ thể là nhiều, cần phải tả sự kiện một tháng a, không cần thận là không đủ đâu.

Kỳ thứ nhất, viết vài truyện lật vạt giang hồ, nhưng đề câu khách thì tìm vài vấn đề nóng. Tỷ như.. Tư đại mỹ nữ. mình xác điều kiện cưới chồng của tư đại mỹ nữ.... Tuy nhiên.. việc này cũng là khó nói. Khi bách hiệu đường phóng viên hỏi tư đại mỹ nữ chung thân đại sự, các nàng đích trả lời:

Vô lâm thứ nhất thế gia Đại tiểu thư mộ dung Nhược nhan:” Trăm hiệu đường mộ dung Đường chủ nói cho cùng, từng thương hải làm khó thủy, trừ lại vu sơn không phải vân.” (Phỏng vấn phóng viên phượng thanh hà) (câu này Hoa đọc hok hiểu gì luôn, miễn dịch miễn dịch...)

Đọc giả phân tích, mộ dung Đại tiểu thư, vô lâm đệ nhất mỹ nhân Phi hà tiên tử, tâm cao khí ngạo...

Bách thảo son trang Đại tiểu thư Y Lạc Lạc đối với tương lai phu quân chỉ có một tiêu chuẩn, nàng nói, ” Trên đời nếu có người thứ hai cùng Giang đại ca giống nhau đích nam tử, ta gả cho hắn.”(Phóng văn phóng viên, Tư Đồ Dạ)

Đọc giả phân tích: Y lạc lạc đối họ Giang tâm yêu không đổi.(Vô nghĩa, ai chẳng biết đạo)

Anh hoa cung đương nhiệm cung chủ Thủy Vũ Mị.” Ta thấy thuận mắt là có thể.”(Phóng thanh trúc)

Đọc giả phân tích, này.. Khó mà nói, quý biết nam nhân thế nào mới thuận mắt nàng.

Đường môn Đại tiểu thư Cổ mộng tình, ” Đường môn lấy được nổi tiếng, tiểu nữ tử muốn tìm một vị môn đương hộ đối, chỉ đồng đạo .”(Phóng văn phóng viên, lục tây lâm)

Đọc giả phân tích, ai chẳng biết nàng thích Y Dục Thành, đã ngoài kia tiêu chuẩn chính là vì hắn mà làm. Bất quá mọi người nghi ngờ, Đường môn là lấy độc nổi tiếng, như thế nào thành được? Tuy nhiên độc được cũng là được, nhưng là khái niệm không giống thôi.

Nếu là báo chí, đương nhiên phải hỏi tiêu thụ lượng. Tiêu thụ lượng a, ta thật đúng là không tốt lộ ra, chủ yếu là bởi vì.. Sợ hãi dọa đến các vị. mười ngày đã xảy ra rất nhiều đại sự, tỷ như ta thành trăm hiệu Đường chủ, Giang hồ nguyệt báo cực lực tuyên truyền việc này, tỷ như Nguyệt Quang tiên tử đột nhiên cùng Mộ Dung Ý Vân thành một người, tỷ như trăm hiệu đường Đường chủ đại chiến Mục Ngưu Tâm, tỷ như Bách Hiểu Sanh chính thức thoái ẩn giang hồ, lại có Y Dục thành có ý với Cổ tiểu thư(Không biết thiệt giả), tỷ như cái kia Côn Lôn chương môn cùng Nga Mi nữ hiệp kết hôn(Ta phải phượng cô nương tự mình đi chúc mừng, tặng chia ra đại lễ, thuận tiện lấy đến hai người đích luyện yêu lịch sử, chuẩn bị hạ kì khan đấng)... Ở như vậy nhiều giang hồ đại sự (Tất cả mọi người không có gặp qua báo chí, tò mò cũng là hẳn), bản nguyệt tiêu lượng đột phá 100 vạn tờ, đương nhiên, tiền cũng là lời lãi đôi chút (Hoa: 100 vạn tờ mà chỉ là đôi chút... em chết đây) .

Nhìn đến báo chí, ta thập phần buồn bực. Như thế nào có một nửa nội dung đều có liên quan tới ta hệ ta vẫn là thiên hạ chủ đề đứng đầu a.

Theo kì thứ 2 bắt đầu,(Giang hồ nguyệt báo) bắt đầu thừa tiếp các loại nghiệp vụ. Nói là các loại, tối thường dùng đích cũng chính là một loại— tìm người khai kì. Đây không, gần nhất đến từ các nơi đích tìm người khai kì đều đã muốn xếp thành một ngọn núi. Cô đại không có điện thoại, nếu thất lạc, liên hệ hảo phiền toái . Báo chí vừa xuất hiện, đương nhiên chịu hoan nghênh. Vì thế, ta đặc biệt thiết lập một cái chuyên bản. Thuận tiện ở mặt trên phóng một câu, ” Đại khối băng, ta nghĩ ngươi, khi nào thì đến xem ta?” Thự danh— vân nhi.

Hắn đã muốn hai tháng chưa có tới xem ta, trong lòng tư niệm điên cuồng như lửa. Khi viết báo ,ta tiện tùy tay tả thượng một câu. Ta cuối cùng không thể nói, Mục Hàn, ta nghĩ ngươi, khi nào thì đến xem ta?— thự danh bách hiểu đường đường chủ Mộ Dung Ý Vân , kia nhiều mất mặt.

Ta không có nghĩ đến chính là, liền bởi vì thự danh cùng câu nói kia, lại khiến cho một lần giang hồ oanh động. Mọi người sôi nổi đoán đại khối băng là ai? Vân nhi lại là ai? Không biết hắn có hay không nhìn đến, nhưng là hắn chưa có tới xem ta là thật đích.

Ở kỳ thứ 2, tối oanh động đích không phải câu nói kia, mà là ” Giang hồ mười đại thanh niên anh tuấn”. Có thể bình mỹ nữ, sẽ không có thể bình mỹ nam? Ta hạ kì còn làm mười đại bình khí băng, sau đó đem tứ đại mỹ nữ biến thành thập đại mỹ nữ, còn có cái thập đại kiếm thủ, thập đại độc thủ, thập đại đao khách.... Tóm lại có rất nhiều nội dung có thể thượng băng.

Đứng hàng thứ nhất, đương nhiên là đại khối băng. Tuy nhiên, Lục Tây Lâm nói bởi vì hắn là ma giáo giáo chủ, chính đạo không thích. Hắn không thể làm thứ nhất, nhưng ta vẫn là kiên trì làm cho hắn làm thứ nhất. Ta cũng từng do dự so với bệnh thần kinh, cuối cùng vẫn là tuyển đại khối băng, thực nghĩ nếu tiêu bạch còn trẻ thì tốt, ta liền tuyển hắn sẽ không có sự. Cũng không biết vì cái gì, có lẽ chính là Hàn ở lòng ta có vị trí.

Bệnh thần kinh tự nhiên là đệ nhị, nếu không có đại khối băng hắn chính là thứ nhất. Y dục thành đại ca ôn tọa đệ tam, đệ tứ là phi đao môn tân môn chủ Trương Tiểu Kiệt. Đây kêu Trương tiểu Kiệt là nhân vật đáng nhất tới a, người này từng là một trong thập đại cao thủ. bốn năm trước nói lên, khi đó đích mười đại cao thủ không xếp thế này, mà là... Mộ dung nghĩa, mục tiên sinh, Vô Trần đại sư, hoa hiện từ đạo trưởng, giang từ ngang, y dục thành, đường kim sơn, Bách Hiểu Sanh, Trương tiểu Kiệt, mộ dung nếu nhan. Kết quả độc cô hàn khiêu chiến tám, cuối cùng trực tiếp đã bại Vô Trần đại sư trở thành thiên hạ đệ tam, bài danh cuối cùng cùng Mộ Dung Nhược Nhan đương nhiên bị đá ra. nhưng mỹ nữ ti 2 tháng sau khiêu chiến Trương tiểu Kiệt. Trương tiểu Kiệt bất hạnh chiến bại, bị đá ra mười đại cao thủ, mộ dung Nhược Nhan trở thành thiên hạ đệ mười. Kỳ thật hắn chỉ cần khổ luyện một đoạn ngày, hoàn toàn có thể đã bại Nhược Nhan tí. Nhưng là hắn phi thường không hay ho, luyện công tẩu hỏa nhập ma, vô công phế đi một nửa, thành cái nhĩ lưu cao thủ. Hắn đích vận khí thật đúng là kém a, hiện tại mười đại cao thủ thực tế chỉ còn chín, hắn nếu không tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp thế bỏ liền tốt lắm. Có hắn thế bỏ, chúng ta sẽ không tắt tuyển như vậy vất vả.

Thứ năm, Côn Lôn phái chương môn, thứ sáu, trăm hiệu đường Tư Đồ Dạ, thứ bảy, tên kia ta rất quen thuộc, ta chính là lấy hắn mà thành danh, hắn Hoa Sơn tương lai chương môn, Đồ Lân. Thứ tám là tung sơn đích thiếu hiệp, mặt sau hai vị i không có nhớ kỹ. Mỹ nữ có thiếu hiệp theo đuổi, anh tuấn tự nhiên cũng có người theo đuổi. Đây mười vị anh tuấn, đã trở thành người trong mộng của vô số mỹ nữ, đương nhiên trừ đại khối băng ra, trong mộng có hắn thì chỉ mình ta chứ không có người thứ 2 a(Vân ti quên Mục Ngưu Tâm rồi kia @@)

.

Ta là vợ của Hàn thiên hạ đều biết, không có nữ nhân muốn có chủ ý với hắn. Bệnh thần kinh thích ta, y lạc lạc lại thích hắn chuyện tình mọi người tự nhiên cũng biết. Cổ Đại tiểu thư hiện tại đã muốn lại ở y gia không đi, việc này tình đồng dạng mỗi người biết được, Côn Lôn phái chương môn là đã kết hôn. Còn lại kia sáu vị, tự nhiên là siêu cấp thượng thủ hóa. Tư Đồ cấp phượng thanh hà mật thơ thảo luận, hắn hiện tại bị điểm thương phái Đại tiểu thư Cao Khâu Nhi, đang bức hôn hắn, muốn tiểu sư muội phượng cô nương nhanh nghĩ biện pháp. Phượng cô nương phi thường vô sỉ trở về câu, ” Chính mình xử lý.” Tư Đồ là cấp dưới tốt, ta thật sự không đành lòng tâm hắn bị tao đập, vì thế dùng bồ câu đưa tin cấp tiểu bạch, phải hắn đi xử lý. Bất quá tiểu bạch còn chưa kịp xử lí, Tư Đồ nửa đêm canh ba theo cửa sổ chạy đi trốn. .

Trong nháy mắt, báo chí sớm ban bốn kì, đạt được thật lớn đích thành công. Nay mấy tháng tới nay, bệnh thần kinh biến mất, đại khối băng cũng đồng dạng biến mất. 4 tháng, ai đều không có đến xem quá ta, đem ta quên mất? Bọn hán không xuất hiện, vừa lúc làm cho ta tự hỏi. Một chút cảm thấy được bệnh thần kinh hảo, một chút lại cảm thấy được đại khối băng hảo. Nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ bốn tháng, vẫn là không có nghĩ muốn hiểu được....

Gần nhất mấy ngày này, trên giang hồ đã xảy ra hai kiện đại sự. Chuyện thứ nhất tình nói lớn không lớn, cũng chính là chết vài người. Nói nhỏ không nhỏ, chính là người chết không tầm thường. Mười hai tháng mười sáu ngày ấy, Thiếu Lâm phương trượng Vô Trần đại sư chết phòng của chính mình. Trong phòng không có đánh dấu vết nhau, chỉ là một kiếm chí mạng mà chết. Trải qua nghiên cứu, hung thủ hẳn là có công lực đích, tuyệt đối là một trong thập đại cao thủ. Lại trải qua nghiên cứu, rất nhiều người đều cho rằng việc này là đại khối băng làm. Thiên hạ thứ nhất mộ dung nghĩa đức cao nhìn trọng, hán sắp xếp trừ. Hoa hiên Từ đạo trưởng thời gian đó ở Nga mi làm khách, Nga Mi tất cả đệ tử làm chứng, sắp xếp trừ. Thiên hạ thứ năm ta cùng bệnh thần kinh đều có sự tình làm, có chứng nhân, sắp xếp trừ. Thiên hạ thứ sáu y dục thành đương nhiên cũng có chứng nhân, sắp xếp trừ. Thiên hạ thứ bảy Đường môn đường kim sơn dụng độc lợi hại hung võ công lại không phải cao như vậy, sắp xếp trừ. Thiên hạ thứ tám Bách Hiểu Sanh cũng là đức cao nhìn trọng đích nhân vật, hơn nữa gần nhất đã muốn thoát ân, thiên hạ thứ chín mộ dung nếu nhan cũng không có khả năng đó, thiên hạ đệ mười. Không có, còn khuyết. Bởi vì thế, Mục hán thành người bị nghi ngờ nhiều nhất. Không đúng, hẳn là là tất cả mọi người đã muốn nhận định là hán làm. Trừ bỏ hán, những người khác đều không có động cơ.(Kỳ thật hẳn cũng không có động cơ a, chính là ai kêu hẳn là tà phải thủ lĩnh.)

Chuyện thứ hai vẫn là lấy Mục Hàn là việc chính đích, việc này lại nói tiếp ta cũng có chút lo lắng. Huyết lâu là một cái giang hồ tổ chức, tổ chức sát thủ chuyên nghiệp. Bọn hán đích mục cùng bht giống nhau vì tiền, cho nên giống nhau là trung lập đích môn phái, bất quá rất nhiều người đã muốn đem bọn hán quy hoa vì tà ma ngoại đạo. Huyết lâu mục đích là tiền, cấp tiền liền giết người, mặc kệ giang hồ ân oán. Ngay sau khi Vô Trần đại sư quy thiên vài ngày, huyết lâu long trọng tuyên bố gia nhập liên minh thiên ma giáo. Đường nhiệm lâu chủ đã muốn bị đại khối băng tiến đi gặp sư phụ của ta, trước mắt Tậ phong ca tiếp thủ quản lý. Người trong võ lâm nhất trí cho rằng, đại khối băng ý đồ độc bá võ lâm. Hơn nữa, đoạn định Vô Trần đại sư là hán sát đích, về phần cái gì lý do... Chúng nói phân vân, đều là võ đoán.

Ta vừa mới thu thư của lão cha, bảo ta ba tháng tới đến Từ châu tham gia đại hội, phải một lần nữa chọn lựa mười đại cao thủ. Cũng tuyển ra một vị võ lâm minh chủ, thương nghị vì Vô Trần đại sư báo thù, ngăn cản đại khối băng đích âm mưu. Vô luận nói như thế nào, chính là muốn tiêu diệt đại khối băng. Ta xem thư liền bắt đầu muốn ngất, hẳn có thể có cái gì âm mưu? Hẳn thâm nghĩ báo thù mà thôi. Chính là, hẳn vì cái gì đem huyết lâu thu phục? Không rõ. Nhưng là ta kiên tín, hẳn sẽ không là thật đích nghĩ muốn độc bá võ lâm. Hẳn là cái cao ngạo đích nhân, sẽ không thích danh lợi.

Thủy vũ mị cũng thu được một phong thư, cùng của ta nội dung không giống. Mời nàng tham gia võ lâm đại hội là thật đích, nhưng là áp cái không có nói cái gì minh chủ. Làm một cung đứng đầu, thành danh nữ hiệp đích nàng có quyền lợi tham gia võ lâm đại hội, có thể tranh đoạt bài danh. Nhưng là võ lâm minh chủ nhất định nếu xuất thân danh môn chính phái đích, thủy vũ mị không đủ tư cách. Kỳ thật ta suy nghĩ, đại khối băng có hay không thu được?

Từ khi đọc thư đó, ta một mực ngăn người. Mọi người thật sự phải đối phó đại khối băng, rốt cuộc phải làm sao bây giờ? ta trơ mắt xem hẳn bị thương tổn đó là tuyệt đối không có khả năng. Chính là, ta nếu công khai giúp hẳn, bách hiểu đường làm sao bây giờ? Thật sự hảo phiền toái a.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Bởi vì đọc thư, ta vẫn ngủ không được, đi đến cửa sổ, trong lòng kêu một cái phiền. Chợt nghe có người cười nói:” Như thế nào? Trong lòng thực phiền táo sao không?” Ta vừa quay đầu lại, thấy sư phụ chính cười mị mị đích nhìn thấy ta.

Ta quyết miệng, nói:” Sư phụ, người mới nhớ tới ta a.”

Sư phụ cười nói:” Ta vẫn nhớ về ngươi, nhưng là chủ biên tập rất bận, ta không thể quấy rầy a.”

Ta hừ một tiếng.” Sư phụ, ngươi đừng đã kích ta. Ta hiện tại buồn bực chết.”

Sư phụ sờ sờ tóc ta, cười nói:” Không thể tưởng được a, Ý Vân của ta cũng có thể vì tình mà khổ sở.”

Ta sầm mi khổ mặt nói:” Sư phụ, ngươi có việc, nói thẳng đi, đừng theo ta quanh co lòng vòng.” Nàng là vô sự không đăng tam bảo điện.

” Rất nhanh chính là võ lâm đại hội, ngươi sẽ không tính toán võ công như ba chân miêu đi đâu?” Thiết, ba chân miêu cũng là nàng dạy.

Ta lạp hạ mặt,” Ta là của người, còn không phải ngươi dạy đích, ba chân miêu, người hảo ý tư nói.”

Sư phụ cười nói:” Không có quan hệ, biết ngươi phải tham gia võ lâm đại hội, đặc ý tìm đến giáo ngươi võ công đích.” “thực sự?” ta kinh ngạc hỏi.

Sư phụ cười: “chợt rút ra phượng vũ trên tóc ta, thân hình chợt động.

“Kinh hồng nhất kiếm”

“cái gì?”

Ta còn chưa kịp phản ứng, thân hình nàng đã lại xoay chuyển: “lưỡng tình tương duyệt”

“Hoa tiền hạ nguyệt”

“thiên đực song phi”

“sinh tử cùng tùy”

“thiên hạ vô song”

“lưu lạc thiên nhai”

“hoa rơi nước chảy”

Chiều thức của sư phụ đều cực kì sắc bén, nhưng thoát nhìn lại nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, phiêu dật linh động. Hơn nữa nhìn mặt nàng còn hàm chứa thẹn thùng, hoàn toàn là bộ dáng thiếu nữ hoài xuân. Nghe chiều thức cũng biết đây là bản ghi chép tình yêu, đều giả như vậy rồi còn không có đứng đắn...

Nàng đem kiếm đưa ta nói: “thế nào?”

Ta lắc đầu trả lời: “thế nào cái gì? Phụng vũ kiếm pháp sư phụ đã dạy rồi” nàng đã dạy ta, nhưng lại lừa ta nói cái gì thái cực diễn hóa lí thuyết, khi đó ta còn ngu ngốc tin tưởng.

“ngươi thực là đầu heo” sư phụ hận muốn một chương đập chết ta: “phụng vũ kiếm pháp tổng cộng tám chiêu, mỗi chiêu đều bác đại tinh thâm, chân chính phụng vũ, luyện thành phiêu dật linh động, mĩ mao như hoa. Lại nhìn ngươi dùng thế nào? Quả thực giống bà bán thịt ngoài chợ. Về sau đừng nói là đệ tử của ta” biết tính cách ta như thế nào? Ta lại có thể yểu điệu thực nữ hay sao? Kiếm pháp này căn bản là không hợp ta luyện. Ta nhu nhu ợt, không tức giận nói:

“sư phụ a, ta không có khinh công, nội lực cũng không, chỉ có thể dựa vào chút tây dương kiếm, người ta bay tới bay lui, ta có thể đuổi theo sao?”

Sư phụ giận dữ nói: “ngu ngốc, không có nội lực chả nhẽ không biết đi luyện?”

Ta tức giận trừng mắt: “sư phụ có phải già rồi lắm lắm, người ta đều là cao thủ mấy mươi năm tu luyện, ta luyện một hai ngày đòi đi đánh người ta, hơn nữa, có ai dạy ta>?”

“ai, đều là bách hiệu sinh, vì cái gì khai sinh bách hiệu đường? Ngươi hiện tại đầu đều là báo chí, đối với võ công lại không có chút may mắn động tâm?”

“sư phụ, có quan hệ sao? Cho dù ta muốn luyện cũng phải có người dạy chứ? “nàng nói làm ta tức đến độ nhảy dựng lên, nàng ta thực không biết nói lí.

“ngươi ngu ngốc, Mộ Dung gia giấu nhiều bí tịch võ học như vậy, sao khi trước không lấy trộm ra?”

Ta bực mình nói: “khi đó ta còn là trốn đi, thế nào nhớ ra?”

Nàng bắt đầu dĩ hừ lạnh: “chiến tiện nghi của tiểu bạch, bảo hần truyền thụ lại nội công cho ngươi, hần ít nhiều cũng có 30 năm công lực a” thời không ta đồng cảm với lão a, có lão bà như vậy ngươi số khổ.

“nhưng một tháng sau đã là võ lâm đại hội, ngươi sẽ không nói ta trong vòng 1 tháng luyện ra mấy chục năm nội lực và khinh công?” ta biểu tình so với nỗi oan Thị Kính còn khổ hơn.

Sư phụ liếc mắt một cái, chậm rãi phun một hơi: “ngồi khoanh chân trên giường”

“a?” ta mặc dù không biết nàng định làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Sư phụ ngồi tọa đối diện, thô lỗ đem tay chọt chọt lên người ta khiến ta nhột nhạt không thôi, sau đó hai tay chưởng vào ngực và đỉnh đầu ta, ta dù ngu ngốc cũng hiểu nàng định dạy ta nội công.

“nhắm mắt, dồn khí đan điền”

“đan điền ở đâu?” ta thập phần ngu ngốc hỏi. Nếu để người thế 3 nghe thấy, nhất định cười đến chết.

Sư phụ phi thường giận dữ nói: “ngươi đi tìm chết?”

Nàng hung dữ nói: “ngươi cảm thấy trong người có dòng khí lưu truyền, nhớ lấy lộ trình của nó, cảm nhận nó, ngươi còn ngu ngốc nghe hiểu không?”

Hào hung dữ, thời không đại thần a, ta thực thay ngươi cảm thấy bị ai, chịu được nàng ta mấy ngàn năm, ta là tự hỏi ngươi thế nào sống đến ngày nay?

Ta đáng thương hỏi: “đan điền ở đâu? Về sau còn phải tự luyện”

“đừng nhiều lời vô nghĩa, lát ta giáo ngươi” vừa dứt lời, ta lập tức cảm giác có một cổ khí lưu như hồng thủy đổ vào cơ thể, cảm giác thập phần khó chịu.

Khí lưu dần dần lan truyền toàn thân khiến ta phát sốt, rồi cảm giác muốn trương phồng ra, ta thực nghĩ mình không phải bong bóng a.

“Ý Vân, ngươi không cần loạn nghĩ, chỉ cần tĩnh tâm cảm nhận nội lực lưu chuyển, hiện tại ta hướng nó tới đan điền, nhớ kỹ, về sau ngàn vạn lần đừng luyện sai” nghe sư phụ nói, ta có ngu như bò cũng phải bình tâm mà thả lỏng tâm tư.

Cứ như vậy 2 chúng ta ngồi truyền công không biết bao lâu, đến khi ta toàn thân cảm giác muốn rạn nứt thì nàng mới dừng lại, nàng nhẹ nói:

“mau, lưu chuyển khí giống như vừa rồi ra dạy ngươi”

Ta ngoan ngoãn nghe theo, khẽ hé mắt thấy nàng một đầu đầy mồ hôi liền không nhịn được hỏi:

“sư phụ, người truyền cho con bao nhiêu năm nội công?”

“10 năm” nàng trợn mắt: “ngươi muốn bao nhiêu năm, sư phụ ngươi 60 đã quy tiên, chỉ có 50 năm công lực, hiện chỉ còn 40 năm”

“sư phụ, ngươi dạy ta thế nào luyện, vừa rồi mới chỉ là bình ổn khí tức mà thôi”

“không nóng nảy” nàng vói tay đưa kiếm cho ta: “thử dùng một chiêu hoa tiên hạ nguyệt”

“nga” ta tiếp kiếm, burio xuống đường, tùy tay xuất ra chiêu thức, nhưng mới luyện lửa hồi thì sư phụ giận dữ:

“ngu ngốc, có nội lực sao không dùng”

Ta thấp phần thảm thiết nói: “là không biết dùng a”

“đem khí rót đan điền, rồi từ đó lưu chuyển khí tới cánh tay, ta như thế nào thu một đồ đệ ngu ngốc như vậy?”

Ta nghe theo nàng, đem nội lực đưa vào cánh tay, tùy tiện vẩy một kiếm, trực tiếp cái nền bị cắt làm đôi... ách, cắt đứt được ngon nên?

Sư phụ cười: “kiếm khí tốt”

“sư phụ, thanh kiếm này không sắc bén” vẫn là phượng vũ tốt a.

“ngu ngốc, ngươi nghĩ bằng đầu gối sao? Cao thủ chân chính là dùng kiếm khí đã thuần thục người” ha, ta không dùng kiếm khí đã là thiên hạ đệ ngũ, nếu có kiếm khí... thỉnh lão cha làm đệ nhị được rồi.

Ta thề lời nói: “biết”

Sư phụ vừa lòng gật đầu: “lại đây, dạy ngươi vài câu khẩu quyết, về sau chiếu luyện là được”

Sư phụ loạn bát tao một hồi, ta cũng không thể hiểu được, dù sao có chết cũng phải nhớ. Nàng nói hiện tại không hiểu, luyện ắt phải hiểu.

Bất chợt sư phụ ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ rồi nói:

“Ý Vân, sư phụ có thể làm đều đã làm, về sau hảo hảo luyện tập” ta muốn hôn mê, ta không phải tôn ngộ không nha, làm sao học 1 tối liền thành tài?

Ta nheo mắt: “Quên đi, tiểu bạch nói phải đem 30 năm đích lực truyền cho ta, ta cũng là cái cao thủ.”

Sư phụ đưa cho ta một phong thư, cười nói: “Ngươi là không có cơ hội được công lực của hắn.”

“Vì cái gì a?” Ta bên hỏi bên mở thư.

Sư phụ cười: “Vì cái gì? Hắn hồi hiện đại.”

“Cái gì?” Ta kích động trực tiếp nhảy dựng lên, “Hắn như thế nào không có theo ta nói? Ít nhất chào ta một tiếng.” Kỳ thật là tham đồ người ta công lực.

Sư phó về mặt áo nào” Đừng nói nữa, khi thời kia hồn đản uống rượu, thế nào lại đem tiểu Bạch nhập hồn vào kẻ nào đó. Kẻ này không ngờ dương thọ ngắn ngủi, hồn phách hắn tiên địa phủ ta mới phát hiện đã xảy ra chuyện. Vợ vàng vợ đẹp đem hắn quay về hiện đại. Vốn là nghĩ muốn đem công lực đưa cho ngươi, nhưng là không kịp, đành phải ủy khuất ngươi. Hắn hiện tại đã muốn trở lại hiện đại, . Hắn sẽ có hoàn toàn mới đích cuộc sống, ngươi không cần lo lắng.”

”Kia.. Như vậy a.” Ta mắt mác nói: “Không có hảo hảo cáo biệt, thật sự hảo tiếc nuối.”

Sư phó chân thành nói: “Không có cái gì tiếc nuối, thiên ý như thế đi. Hắn ở địa phủ viết một phong thư, nhờ ta đưa cho ngươi. Ngươi chậm rãi xem đi, ta đi đây.”

” Sư phó a, có rảnh đến xem ta.” Nàng là ta ở trong này là duy nhất hiện đại thân nhân.

” Hào ,tái kiến.” Nàng nói xong nâng tay huy một chút, chậm rãi trở nên trong suốt, cho đến biến mất.

Mở phong thư của tiểu bạch ra, ta lập tức chỗ mắt,” Thân yêu đích sư tỷ, đương ngươi xem đến này phong thư đích thời điểm, ta đã muốn trở lại hiện đại. Biến trở về bạch hiểu, biến hồi cái kia tay không phước kê lực đích thư sinh. Trăm hiểu đường liền giao cho ngươi, phải giúp ta quản lý hảo nga. Còn có của ta bốn đồ đệ, tất cả đều phó thác cho ngươi. Đương nhiên, sư tỷ đích trí thương ta tin tưởng. Sư tỷ, ngươi cùng mục hàn nhất định thực ân yêu đi, nói thật, ta ghen tị hân, hân bằng cái gì được đến của ngươi thanh lâu? Ghen tị về ghen tị, ngươi như vậy yêu hân, ta này làm sư đệ đích, chỉ có thể chúc các ngươi bạch đầu giai lão, ân ân yêu yêu. A a, thời gian không cho phép, vô nghĩa không nhiều lắm nói. Sư tỷ...

Có câu ở lòng ta li 30 năm. Ý vân, theo gặp được ngươi bắt đầu, ta liền thích thượng ngươi. Ta không nghĩ làm ngươi trong mắt đích tiểu sư đệ, nghĩ muốn làm của ngươi bạn trai. Ý vân, ta thích ngươi. Vẫn muốn gọi của ngươi tên, hôm nay rất cục như nguyên. Nhiều kêu vài tiếng, ý vân, ý vân, ý vân. Sư tỷ, khi ta cái gì đều không có nói đi, chúc ngươi hạnh phúc, tái kiến!— tiểu sư đệ kính thượng.” Kia trương trần ngập hân thiết tình đích chỉ bay xuống trên mặt đất, đại tích nước mắt điều ở mặt trên. Sư đệ a, ngươi gì khổ đâu. Ngươi sẽ có một cái rất tốt đích nữ tử, so với ta hảo rất nhiều rất nhiều. Bảo trọng, ta sẽ vĩnh viễn chúc phúc của ngươi.

(e hèm, đây là nguyên văn của tiểu bạch, ta sẽ để nguyên bản convent, thứ nhất là lười, thứ hai là tôn trọng hân... độc giả: ngươi hay là để nguyên chữ trung quốc pot lên trường tồn đi... Hoa: cảm dep chạy mất)

Ngày hôm sau, bách hiểu đường long trọng tuyên bố, Bách Hiểu Sanh chính thức thoái ẩn giang hồ, cũng quay về cố hương của mình. Ở Giang hồ nguyệt báo, ta cũng sẽ long trọng khan đăng . Hân đến cổ đại 30 năm, có thể đạt thành tựu như vậy, không giả việc này, không uổng kiếp này sinh ra. Hân sáng kiến bách hiểu đường , cũng phát dương quang đại. Hiện tại hân đem trăm hiểu đường giao cho ta, ta sẽ đồng dạng hội tiếp tục phát dương quang đại, đem bát quái sự nghiệp tiến hành đến lớn lao. Ta cũng đã Chậm rãi thích hoàn cảnh cổ đại, có lẽ ta còn không có học làm một lãnh đạo , chính là học xong như thế nào làm một cái người giang hồ. Ta long trọng tuyên bố, kiếp sống đồ ăn đều của Mộ Dung Ý Vân chính thức chấm dứt, như vậy chấm dứt~~~~

Đồ ăn điều cũng phần đầu

*chú thích: kiếp sống đồ ăn đều: tức là giả tạo, ở đây Hoa không tìm được từ nào thích hợp lên để nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 66

Đồ đệ của tiểu Bạch biết hân về nhà liền hỏi nhà hân ở đâu, nghĩ muốn hỏi hương hân thăm hỏi. Nhà hân là ở hiện đại, bọn hân thế nào đi? Cho nên ta nói nhà tiểu Bạch ở hải ngoại, rất xa, không thể tìm thấy

Báo chí phát hành thật sự thuận lợi, bất quá kì này có một vấn đề, một vấn đề lớn. Thủy vũ mị lên Thiếu Lâm phỏng vấn tân phương tượng vô sắc đại sư, vô sắc đại sư không chịu nhận phỏng vấn, thủy vũ mị cư nhiên đối hân dùng phệ tâm thuật, moi ra lịch sử phong lưu của vô sắc đại sư hơn mấy chục năm trước. Lại qua Lục Tây Lâm đại ca kia thêm mắm thêm muối, trực tiếp khiến cho vô lâm oanh động. Bởi vì việc này, Thiếu Lâm cùng bách hiểu đường tựa hồ có điểm hiểu lầm. Ta hiện tại chính cần nhắc tự mình thượng Thiếu Lâm giải thích, sau đó trực tiếp chuyển đường đến tham gia vô lâm đại hội. Tuy nhiên chỉ có hơn một tháng thời gian, ngày đêm kiêm trình hân là có thể vượt qua đi. Vốn là muốn cho Phương Thanh Hà đi đích, ngăn lại vẫn là chính mình đi nghĩ muốn đi. Thiếu Lâm phương tượng đích phong lưu sử a, không phải chuyện nhỏ, tốt nhất chính ta đi.

Hiện tại, ta ngồi ở đại sảnh bách hiểu đường, đang cùng tứ đại thủ tịch phóng viên bàn luận.

“ngay mai ta sẽ tự mình tới Thiếu lâm giải thích.” Ta vẫn đang bàn về việc thiếu lâm phương tượng

” Tỷ tỷ, ta cùng ngươi đi.” Thủy vũ mị giống như con mèo nhỏ nói với ta, cực kì chờ mong nhìn ta

Ta dờ khóc dờ cười.” Tiểu thư, ngươi đừng đi, không chừng còn gây thêm chuyện

” Của ta Đại tiểu thư, ngươi còn sợ không đủ loạn sao?” Tư Đồ dạ lắc lắc đầu.

Tư Đồ nói tiếp:” Đường chủ, ta với ngươi đi.”

Ta trợn mắt,” Không phải nói sao không? Ta một người đi. Lục phóng viên phải quản lý báo chí, phương thanh hà phụ trách nội vụ, phương thanh trúc quản lý sinh ý, Tư Đồ dạ phải làm phỏng vấn. Các ngươi bốn đều bận rộn như vậy, ta chính mình đi thôi.” Lấy ta trước mắt đích giang hồ địa vị cùng vô công, hân là không cần bảo tiêu đi? Kỳ thật ta là muốn mang cái, chính là ta mang ai đâu? Thủy vũ mị chính là cái sao chói, ta cũng không dám mang.

”Tỷ tỷ a, ta với ngươi đi. Gần nhất trên giang hồ loạn thật sự, có ta ở đây có thể bảo hộ ngươi a.” Vũ mị tiểu thư, đừng thêm rối loạn.

”ta là trăm hiểu đường đích Đường chủ, thiên hạ đệ5, có cái gì hảo sợ đích.” Kỳ thật trong lòng thật đúng là có chút sợ.

”Đường chủ.” Lục tây lâm đứng lên, chân thành nói:”Ta đề nghị sau võ lâm đại hội hãy đi, một tháng sau chính là võ lâm đại hội, Đường chủ ngươi hẳn là luyện hảo võ công tranh đoạt bài danh. Hơn nữa thời gian một tháng chỉ sợ không đủ, đến không kịp đại hội võ lâm thì sợ sẽ phiền toái.”

”Đường chủ, ta cũng đồng ý với Lục đại ca.” Phụng thanh hà cũng đứng lên.

”Đường chủ, ta cũng đồng ý võ lâm đại hội về sau lại đi.” Phụng thanh trúc cũng thêm rối loạn.

”Đường chủ, võ lâm đại hội về sau thuộc hạ với ngươi cùng đi.” Tư Đồ dạ cũng hòa theo

Từ đại thủ tịch toàn bộ phản đối, ta lập tức không có cách nào, miễn cưỡng nói:”bởi tội với thiếu lâm là không thể không làm, nếu các ngươi đều không tán thành, vậy chậm trễ sau đi. Võ lâm đại hội, ta trước mặt đồng đạo võ lâm giải thích, lúc sau tái tự mình đăng môn tạ tội.” mấy gia hỏa này, chỉ sợ ta thiếu phiền toái.

Tạm thời không đến Thiếu Lâm giải thích, ta đem tất cả sự tình đều giao cho bọn hắn. Chính mình cả ngày tránh ở trong phòng luyện võ công, trong phòng tất cả đều là ngọn nến. Ngọn nến là không có lãng phí, vài ngày này, cảm giác công lực tăng trưởng rất nhiều. Nhìn xem, ta mới chỉ luyện vài ngày. Nếu là sư phụ sớm dạy ta vài năm, ta hiện tại đã muốn là tuyệt đỉnh cao thủ.

Trời chiều hạ, ta cố gắng khảm ngọn nến, vừa ra tay, quét ngang một tảng lớn.

Ước chừng là phòng của ta phong thủy rất tốt, cho nên rất nhiều người đều thích lãng lãng chạy vào. Nếu hỏi ta mong muốn ai nhảy vào phòng nhất, đương nhiên là đại khối băng ca thân yêu của ta. Hắn hôm nay không biết phát cái gì điên, sau khi biến mất nửa năm, không hiểu kỳ diệu xuất hiện trong phòng ta. Cho nên... Ta vừa xuất thế hoành tảo thiên quân, chợt cảm giác có người phi lễ ta. Cái kia phi lễ cũng không nghiêm trọng, chính là từ đằng sau ôm lấy ta, ta đang nghĩ xem có lên đem hái hoa tặc kia cho cùng số phận với ngọn nến.

”Vân nhi.” Ta biết Hắn là ai, chỉ có hắn mới gọi ta như vậy.

”Ngươi như thế nào đến đây, hơn nữa là trộm chạy tới, ngươi đi từ cửa chính chả nhẽ sợ ta không gặp ngươi.” Vẫn hy vọng hắn đến xem ta, chính là nhìn đến hắn, ta không biết muốn nói gì. Tuy hắn lạnh như băng, chính là chỉ cần hắn tại bên người, cảm giác hảo ấm áp. Có thể nghe thanh âm hắn, xem được gương mặt hắn liền thỏa mãn.

Thanh âm hắn vẫn mang theo vài phần lạnh lùng.” Nghĩ đến nhìn xem nàng.”

Ta cười lạnh:”Phải không? Có Tiểu sư muội tại bên người, ngươi còn có thể nhớ ta sao?” Ta lại không phải xướng kỹ, nhớ tới liền đến xem, không nhớ thì bỏ xỏ.

Hắn trầm mặc một trận, đột nhiên xoay người đi tới trước mặt ta, đem ta kéo vào trong lòng ngực:”nàng là Vân nhi duy nhất của ta.”

”Là a, tùy thời có thể đi, mấy tháng không đến xem ta, bên cạnh Tiểu sư muội đích cảm giác không tồi đi? Dù sao ta biết ta trong lòng ngươi địa vị so với Mục Ngưu Tâm hẳn là thấp hơn nhiều, lần trước vì nàng không sai biệt lắm đem ta giết chết.” nhớ tới lần trước hắn dọa giết ta, ta vẫn là sợ phát run, còn có thể tự trách mình vô dụng. Vì cái gì lại yêu hắn? Sinh khí liền phải phát tiết, sao phải vì hắn mà ân hận. Sau khi gặp được hắn, ta càng ngày càng không giống chính mình, phong cách độc đáo của ta đã sớm đã muốn đã đánh mất.

”Thực xin lỗi.” Hắn ôn nhu nói, chậm rãi ôm chặt ta. Một câu thực xin lỗi, trong lòng tựa như bị nhéo một phen.

”Chán ghét, lại thương của ta tâm.” Nói xong, nước mắt không tự chủ được chảy ra,” Nói với ngươi chia tay, vĩnh viễn không vì ngươi mà khóc, chính là ta không thể làm được.” Tách ra như vậy thời gian dài, cảm thấy được đầu óc đều là hắn, hảo nghĩ muốn hắn, hảo nghĩ muốn hảo nghĩ muốn.

Hắn tựa hồ trầm mặc một hồi, không được tự nhiên nói:”Vân nhi, ta về sau đều sẽ không khiến nàng thương tâm.”

”Không có về sau, ta phải chia tay với ngươi, về nhà cưới tiểu sư muội của ngươi đi. Ngươi có biết không, ngày đó ngươi đem ta dọa từ. Ta lớn đến từng đó chưa từng bị dọa đến vậy. Ta là người cứng rắn như vậy, cư nhiên bị ngươi dọa tới mức khóc không dám khóc, ngươi tưởng tượng một chút chính mình có bao nhiêu khủng bố. Nếu ta gả cho ngươi, ngươi ngày nào đó một mất hứng, vừa muốn giết ta, ta đây không phải xong rồi sao? Ta là cái nữ hài tử nhảm tính, không thể cùng một nam nhân khủng bố như vậy cùng một chỗ.” Bên nói bên khóc, khóc đến thê thê thảm thảm, đáng thương ba ba.

”Vân nhi, về sau sẽ không, ta thề, về sau tuyệt đối không dọa nàng.” Hắn đó là dọa không? Quả thực chính là uy hiếp.

”Ta về sau vẫn là không ở gần ngươi tốt hơn, không có ngươi ta vẫn có thể gả ra ngoài.” Ta vẫn có thể gả được a, bệnh thần kinh sẽ chờ làm bạn trai thế chỗ.

”đừng nghĩ muốn gả cho người khác, nàng là của ta, vĩnh viễn đều là.” Hắn bá đạo nói xong, có điểm nộ khí.

Ta sát sát nước mắt trộn mắt:”Ta là nô lệ của ngươi sao?”

”Không phải, nàng là tâm can... bảo bối... của ta.” Hắc thập phần khó khăn nói một câu nói, ta lập tức lảng một lảng, sau đó dùng sức cầu chính mình, xác định ta không phải đang nằm mơ. Ta thậm chí nghĩ tại mình là có bệnh rồi, trong vòng tay của hắn, ta đành phải buông tha cho ý tưởng vừa rồi.

Ta ngu ngốc nâng đầu lên:” Ách, cái kia độc cô đại hiệp, ngươi có thể tái lập lại một lần ngươi lời nói mới rồi sao không?” Ta hoài nghi chính mình nghe sai lầm rồi.

” Có thể gặp được nàng chính là hạnh phúc nhất đời ta.” Thật, nếu không phải tựa vào người hắn, ta phỏng chừng sẽ té nhào ra sau.

Ở ta còn không có lấy lại tinh thần, hắn còn nói:” Vân nhi, chờ ta báo hoàn cừu, chúng ta cùng nhau thoái ẩn giang hồ đi.”

Ách? Ta hôm nay cái lỗ tai không có tật xấu ?

” Chúng ta sinh một đôi đứa nhỏ, nàng thích nam hài hay là nữ hài? Nếu là nữ hài, nàng có thể giáo nàng đàn ca, nếu là nam hài, ta có thể giáo hắn võ công.”

Tuyệt đối là, ta cái lỗ tai tuyệt đối phá hư, hơn nữa phá hư đặc phi thường lợi hại, bởi vì hắn còn nói, ” Vân nhi, ta thật sự yêu nàng. Ở lòng ta, ngươi so với sinh mệnh ta còn quan trọng hơn.”

Sau đó, ta mãnh yết nước miếng, đưa tay sờ trán hắn, kỳ quái đích hỏi:” Ngươi không có phát sốt không?” Hắn nếu không có phát sốt, tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời nói này.

” Không có.”

Ta lại cúi đầu mình, ho khan một tiếng, nói:” Ngươi.. Vì cái gì đột nhiên nói với lời dễ nghe như vậy?” Thật sự không quen.

Hắn hai tay ôm vai ta, ôn nhu đích nhìn ta, ” Tha thứ ta được không? Ta lần trước khí hồ đồ.”

Ta quay đầu đi, ” Không biết, ngươi như vậy thiện biến, ta thực sợ hãi.”

Hắn cúi xuống thân mình, hôn trụ của ta thần cánh hoa, việt hôn càng sâu, ta đại não lại bắt đầu đoan lộn.

” Tha thứ ta được không?”

Ta chậm rãi cúi đầu, không biết phải như thế nào trả lời. Ta cảm thấy được chính mình là yêu hắn nhiều một chút, nhưng vẫn không quên được bộ dáng đáng sợ của hắn.

” Cam đoan về sau không dọa ta?”

” Ta thề, nếu ta tái như vậy, làm cho ta...”

Ta vội che miệng hắn, ” Không cần thề, về sau không được dọa ta là được, ta tạm thời tha thứ ngươi.” Là tạm thời đích, về sau tái phạm trực tiếp chia tay.

” Hào, về sau sẽ không.”

” Ngươi nói cho ta, ai giáo ngươi nói lời ngon tiếng ngọt .”

” Về sau nói cho nàng.” Hào gian trá nga.

” Ngươi..” Đánh chết ta cũng không tin có thể tự nói ra được lời nói dễ nghe như vậy, tuyệt đối có người dạy, mà tuyệt đối không phải sư phụ của hắn dạy. Nhất định là mấy tên gia hỏa bên cạnh hắn dạy hư. Cho nên, ta tính toán làm cho Phụng Thanh Hà đi tra khảo Lôi Điện đại ca.

” Vân nhi, ta thu được thư tín của cha nàng” Hắn như thế nào cũng thu được, cùng Thủy Vũ Mị hắn là cùng một nội dung.

” Ngươi tính toán làm sao bây giờ?” Ta đột nhiên nói:” Ta còn quên hỏi ngươi, ngươi ăn no chưa làm sao đi thu cái tổ chức sát thủ kia làm gì? Khiến ta phải cho Giang hồ nguyệt báo không cho đề.”

” Giết người, nàng có cừu nhân không?” Như vậy đơn giản? Giết người?

Ta lảng một chút:” Ách, cừu nhân của ta, hình như có... à tên Tôn Hồ, lần trước thiếu chút nữa giết ta. Đúng rồi, ngươi muốn giết ai? Ta nhận thức không? Ta có thể đi phỏng vấn không?”

Hắn lạnh lùng trả lời:” Ngươi không cần biết.” Ta cảm giác được sương sống đều lạnh, nếu thực lấy hắn, ta sợ giảm thọ mười năm.

Ta đem sợ hãi ăn vào họng, không biết sống chết hỏi:” Ách, Vô Trần đại sư có phải hay không ngươi giết ?”

” Không phải.” Lại là lạnh lùng vô tình hai chữ.

”Ngươi làm gì, lại như vậy, muốn dọa ta, sẽ bị dọa chết. Ngươi còn nói về sau sẽ không đối với ta như vậy, gạt người.” Hấn là lạnh như băng, ta sớm hay muộn bị dọa từ, nhin không được kháng nghị một câu.

Hấn hơi trầm ngâm, thanh âm mềm nhẹ rất nhiều.” Ta cho tới bây giờ đều này bộ đáng.” Hấn lại bỏ một câu,” Vì nàng, ta sẽ cố gắng đi thay đổi” thay đổi được sao? Ta thực hoài nghi.

”vô lâm đại hội, ngươi đi không?”

”Đi...cầu hôn.” Rốt cuộc là làm gì? Là luận võ hay cầu hôn.

”A?” miệng ta há hốc, nhanh như vậy sao? Ta khả không nghĩ nhảy vào phần mộ hôn nhân.” Khụ, đánh cái thương lượng, việc này có thể hay không để sai?”

”Vì cái gì, ta đã nhượng bộ nhiều lần. Còn không cưới ngươi về, họ Giang đối với ngươi chưa từ bỏ ý định.” Tiến bộ thật sự lớn a, cư nhiên một hơi nói nhiều như vậy từ.

Ta vội tìm cái ghế ngồi xuống,” Ngươi cho rằng cha ta có có thể đáp ứng hôn sự sao?”

Hấn thân nhiên nói:” Sẽ không đáp ứng.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Ta không tức giận nói: “biết rồi còn muốn tới?”

Hấn một bộ không sao cả: “không cần hấn đồng ý, nàng đồng ý là được, ta cướp nàng ra khỏi Mộ Dung gia”

Nước vừa uống vào miệng lập tức phun ra, một bên ho khan một bên chùi miệng: “ta nói, đại ca, ngươi lợi hại cũng không cần khoe ra? muốn cầu hôn với lão đầu chết tiết kia, đừng lãng phí tinh lực”

Độc Cô Hàn nhẹ nhàng chụp vào eo ta: “nàng nói làm sao bây giờ?” hấn đột nhiên ôn nhu cười:” hay nàng nghĩ muốn cùng ta bỏ trốn?”

“không phải, ta hiện tại vừa tiếp quản bách hiệu đường, sự đệ đã về cố hương, ta phải giúp hấn quản lý tốt nơi đây, qua 10 năm, chờ ta chơi đủ, cũng ta liền tìm chỗ ẩn cư”

“10 năm?” hấn trở mắt nhìn ta khiến ta không khỏi kinh ngạc, đại khối băng cũng có bộ dạng này sao?

“vậy 7,8 năm?” sắc mặt rất khó xem

“5,6 năm?” hơi chút dịu đi, nhưng hấn vẫn rất khó coi.

“3 năm” ta nhún nhường hết mức. Nhưng hấn vẫn khó chịu cùng bá đạo nói:

“ta báo thù xong liền cưới nàng”

“như vậy a, tốt lắm” cừu nhân hấn là ai hấn còn không biết, không chừng 7,8 năm. nhưng là dường như ta đã quên mất hấn vừa khi dễ ta, chẳng lẽ đại là thần công miệng ngọt chết ruồi?

“ta đi đây”

“nhanh như vậy?” ta lập tức trừng mắt, ôm ta ngủ một đêm cũng tốt a.

“có việc phải làm”

“còn một vấn đề”

“hỏi”

“Tận thiên cốc ở đâu? Ta nghĩ muốn đi xem? Ta tùy thời có thể chạy tới làm giáo chủ phụ nhân” kì thật nghĩ không thể để hấn cứ trộm tới phòng ta, hảo nghĩ khi nào ta cũng nén vào phòng hấn thấu hương?

“không cần dây với ân oán giang hồ, về sau nói cho ngươi” lại là về sau?

“biết ta là ai không? Thiên hạ đệ ngũ, vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử, vô lâm đệ nhất đường chủ, vô lâm nhị tiểu thư đệ nhất thế gia, ta không liên quan tới giang hồ? Ngươi nghĩ thế nào?”

“không cần dây với chuyện của ta” sửa miệng thật nhanh, ta khẽ ôm tay hắn, oán giận nói:

“ta làm đường chủ không phải chỉ biết ăn cơm và đánh rắm, có cái vấn đề gì ngươi có thể nói cho ta một chút, ta là lão bà của ngươi, là vị hôn thê, tại sao còn muốn giấu?” (Hoa: ai nói không cần nam nhân đáng sợ/ Vân ti: không phải ta... nói xong xách rốp chạy mất)

“ta sợ nàng gặp nguy hiểm”

“ta hiện không sợ nguy hiểm, ai còn dám động vào ta, ta cho bách hiệu đường diệt cả nhà hắn, cho anh hoa cung độc chết 3 họ nhà hắn” ta phiêu phiêu nói, bắt đầu nhiệm tính của Phụng Thanh Hà, động cái là diệt cả nhà...

“đừng sấm họa, ta thực phải đi rồi”

Ta không phục liếc mắt nhìn hắn: “ta không sợ họa. Ngươi còn chưa thấy bộ dáng ta ở ngày nhận chức đường chủ, cần bao nhiêu uy nghiêm có bấy nhiêu, cần bao nhiêu ôn trĩnh có bấy nhiêu. Ta là ai? Ta là...”

“thiên hạ đệ ngũ vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử, vô lâm đệ nhất đường chủ bách hiệu đường, vô lâm thứ nhất thế gia nhị tiểu thư” ách, hắn đã thuộc lâu.

“đúng rồi” ta đắc ý gật đầu. Hàn trứ mày :

“nàng thế nào được đến thiên hạ đệ ngũ?”

“a?”

“ngày ta gặp nàng, một chút nội lực cũng không có. Kiếm pháp của nàng hảo, nhưng không có luyện nội lực? Chẳng nhẽ bị thương hay bị ai phế hết nội công?” thực ra chỉ cần là cao thủ nhị đẳng, tam đẳng cũng nhìn ra ta không có nội lực, việc này đối với người luyện công thì dễ như ăn cháo, nhưng là ai cũng vì danh tiếng của ta, cho rằng ta che giấu thực lực, cuối cùng càng ngày càng cho rằng ta hảo lợi hại, vì không dùng nội lực đã lợi hại như vậy, nếu thực sự thi triển sẽ thế nào?

Ta có điểm xấu hổ nói: “ta thực chỉ biết kiếm pháp, chương pháp, chưa luyện qua nội lực, về phần vì sao trở thành thiên hạ đệ ngũ, đó là bởi vì vận khí tốt”

Hắn cười khổ: “vận khí của nàng không phải tốt bình thường... nhưng hiện tại tựa hồ đột nhiên có nội lực?”

“này... không phải ngươi phải đi sao? Một tháng sau thấy” ta lập tức mượn cớ đuổi hắn.

“bảo trọng”

“có việc gấp lắm sao?” ta dùng sức nắn ngón tay

“không phải”

“vậy... sao không lưu lại đêm nay” lời này thực phi thường ám muội, ta thực không dám nhìn hắn nhưng cũng hiểu hắn đang cười trộm

“ngươi đừng nghĩ loạn, ta chỉ nghĩ... muốn ngươi ủ ấm giường thôi, chỉ là gần đây đột nhiên thời tiết chuyển lạnh...ôm ta ngủ, chỉ được ôm, cái gì khác không được làm... Tốt lắm... còn không ở lại thì đi nhanh”

“thành thân song, mỗi ngày ta cùng nàng... (ngủ)” ngữ khí hảo ám muội, nhất định nghĩ loạn.

Mặt ta đỏ ửng: “không cần, đi thôi”

Đến khi hắn biến mất hồi lâu, ta mới bình tĩnh lại. Không phải tính toán cùng hắn chia tay, vừa thấy hắn lại bắt đầu choáng váng. Lời ngon tiếng ngọt, hắn mới chỉ nói vài câu ta liền cho qua? Nhưng nghĩ lại để hắn đem những lời đó nói ra, tính đủ nỗ lực.

Trước kia không biết gia thư là cái gì, hiện tại ta đã biết, vì thu được một phong gia thư. Là lão cha viết, nói có việc gấp, nói ta phải về gấp. Cũng không biết hắn có việc gì, nhưng là ta cảm giác không phải chuyện tốt.

Vì thế ,cho tứ đại thủ tịch phóng viên trấn thủ bách hiệu đường, bản đường chủ phải chạy về nhà nghe cha dạy bảo. Phụng Thanh Hà tỏ vẻ nhất định phải theo ta, nhưng ta kiên quyết cự tuyệt. Nàng theo ta thì bách hiệu đường ai đảm đương, hơn nữa lần này về nhà nhất định là bị mắng, bị mắng không có gì hay để xem, tốt nhất không mang nàng theo.

Có những thời điểm vẫn phải để mặt mũi. Cho nên, ta đứng trowcs Mộ Dung sơn trang, mặc “công tác phục”, cao quý cùng lịch sự thanh nhã... khụ, ta đang định gõ cửa thì có người tới ngăn ta:

“xin hỏi cô nương có việc gì?”

Ta trực tiếp nói: “bách hiệu đường đường chủ Mộ Dung Ý Vân cầu kiến Mộ Dung lão tiền bối”

“nhị tiểu thư... mời vào” người nọ lập tức cứng miệng, ta có chút khó xử a, dù sao cũng là nhị tiểu thư hơn mười mấy năm ở đây, cư nhiên gia nhân không nhận ra, chẳng trách lần đó trốn nhà chỉ có Nhưộc Nhan tỉ nhìn ra ta...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

a vốn nghĩ cha sẽ xông lên nắm ta một trận, sự thật không có. Hắn lại thực khách khí xưng hô một câu Mộ Dung đường chủ, còn miò ta đến thư phòng ngồi vị trí chủ tọa. Ta có điểm hoài nghi, hắn chịu nổi đả kích của ta sao, vì vậy đầu óc bị phá hư? Sau một tuần trà, cha cho người hầu lui xuống, chậm rãi mở miệng: “Mộ Dung đường chủ, người hắn là biết Mục Hàn sát hại Vô Trần đại sư?”

“hắn giết? Có bằng chứng?” ta giống như phản xạ có điều kiện trả lời. Thấy ta như vậy, lão cha có chút tức giận:

“trừ bỏ hắn còn có ai?”

Ta thân nhiên nói: “cha, người thế nào không nghi ngờ chính mình?”

“người...” cha tức giận đập bàn, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh: “Mộ Dung đường chủ, trước không nói vô trần đại sư có phải do hắn giết hay không, nhưng mà đã tâm độc bá võ lâm của hắn đã rõ, sẽ không thể lưu hắn”

“hắn có dã tâm? Chứng cứ?” không có chứng cứ đừng bàn cãi.

“hắn thu phục huyết lâu, chẳng nhẽ không đủ là chứng cứ?” lão nhân có chút bức mình.

Ta uống trà, nhàn nhàn nói: “hắn mấy ngày hôm trước đặc ý muốn cùng ta thoái ẩn giang hồ, chính là ta còn chưa có đồng ý thôi, hắn nào có dã tâm”

Lão cha ngạc nhiên, lập tức nói: “người vì cái gì không đồng ý?”

Ta vô tội nhún vai: “vì cái gì ta phải đồng ý? Ta vừa mới nổi danh, còn chưa có nghịch đủ, ta vốn nghĩ vui chơi 10 năm rồi thoái ẩn, nhưng hắn cực lực phản đối, cho nên ta miễn cưỡng thu gọn lại thành 3 năm. Không chừng một ngày ta tâm tình không tốt liền kéo hắn thoái ẩn giaoong hồ”

Lão nhân giờ khóc dở cười: “Mộ Dung đường chủ, người đừng là kì nữ” lão nhân quả nhiên lắm cảm, gọi ta một tiếng đường chủ nhưng đang nói việc tư?

“người cuối cùng muốn nói gì?” ta không có thời gian ở trong này cùng hắn vô nghĩa.

“ta nghĩ muốn nói cho người, người không chỉ là nữ nhân của ta, còn là đường chủ bách hiệu đường, thân là đường chủ, tuyệt đối không thể cùng ma đầu cùng một chỗ. Người không biết xấu hổ, bách hiệu đường cũng phải lo lắng”

Ta nhin không được kêu to “người nói xong chưa?”

Lão nhân liếc mắt ta một cái nói: “Giang Từ Ngang đưa thư tới cho ta, hắn muốn hỏi cưới người, muốn ta đồng ý hôn sự này”

“làm cái gì? Ta nói ta không thích hắn, không lấy chồng” ta lại mỉm cười: “cha, người có thể gả nữ nhân, nhưng không thể gả đường chủ bách hiệu đường” hắn còn có quyền kiểm soát cuộc sống của ta sao? Kể từ ngày ta đến thế giới này thì cái quyền của hắn đã hết, đơn giản vì con gái thực sự của hắn đâu còn sống trên thế giới này.

Lão cha khề thờ dài một hơi: “ai, Mộ Dung Nghĩa ta thực sự là tiền thế gây nghiệt, như thế nào có nữ nhân như người”

“cha, người còn nói, ta cho tứ đại phóng viên đến phỏng vấn người” ta tựa như nói chuyện không phải của mình, tỉnh té nhắm nháp điểm tâm.

“người...” hừ, cảm giác bị người khác uy hiếp có tốt không?

“nói nửa ngày, người còn không có nói tìm ta vì cái gì? Ta công việc bề bộn, còn phải lên Thiếu lâm thỉnh tội, xong còn phải chuẩn bị võ lâm đại hội”

“được rồi, trước tiên nói về chính sự, người có phải họ Mộ Dung?” lão già này, quả nhiên hồ đồ, ta không họ Mộ Dung thì biến thành cái họ gì?

“đúng”

“một tháng sau, ta muốn ngươi đại biểu Mộ Dung gia tham dự võ lâm đại hội” ta chút nữa cắn phải lưỡi, lần sau rút kinh nghiệm không nên vừa nói vừa ăn, rất nguy hiểm a.

Ta châm chọc cười: “ngươi quên, ta đã là đường chủ bách hiệu đường”

Lão cha trầm ổn nội liễm nói: “ngươi là người của Mộ Dung gia, hẳn là đại biểu cho Mộ Dung gia”

Ta cười nói: “xin hỏi lão cha, ngươi có từng dạy ta võ công? Võ công của ta có một cái gì học của Mộ Dung gia?”

Lão cha lập tức hạ mặt: “ngươi thủy chung vẫn là người Mộ Dung gia”

“cha, ti ti lợi hại như vậy, nàng có thể tham gia, ta còn có trách nhiệm với bách hiệu đường” cha thực sự có lòng tham, thập đại cao thủ nhà hắn có 2 người mà còn không đủ a?

“ta biết ngươi sẽ không đồng ý” lão cha tỏ ra bất đắc dĩ: “nhưng mong ngươi đáp ứng ta, cho dù không đại biểu Mộ Dung gia, thì đại biểu cho bách hiệu đường đi” vô nghĩa, chẳng nhẽ ta đại biểu của võ đang hay nga mi? bắt qua ta lập tức hiểu ra, hẳn không muốn ta đại biểu thiên ma giáo, muốn ta cách sa đại khối băng một chút.

Ta nâng cằm “đương nhiên, ta là đường chủ bách hiệu đường, chẳng nhẽ đi đầu quân cho võ đang?”

“được rồi, bất quá... ta muốn nói cho ngươi một việc” lão cha trầm ngâm: “Mộ Dung đường chủ, tam đại thế gia cùng bát đại môn phái có thương lượng, võ lâm đại hội song sẽ tuyển ra một vị võ lâm minh chủ thống lĩnh người trong võ lâm diệt trừ thiên ma mao, vì võ lâm trừ hại. Đường môn cũng ủng hộ chúng ta, thỉnh Mộ Dung đường chủ thể hiện quan điểm” cũng may hiện tại ta không ăn nên không bị cắn lưỡi, hẳn ngu ngốc sau, cho rằng ta sẽ đi đánh chính chồng mình?

“ngươi cho rằng ta đồng ý với ngươi sao?” ta vuốt tóc, về mặt thờ ơ, nhưng trong lòng lại một trận sóng cồn.

“sẽ không” lão cha lại trầm ngâm: “nhưng ta hi vọng ngươi đồng ý, không cần vì hấn thân bại danh liệt”

“quan hệ của chúng ta ai cũng biết, ngươi cho rằng hiện tại ta còn sợ thân bại danh liệt sao?” ta vờ về tóc, trong lòng lại đang nghĩ làm sao giờ? “bách hiệu đường là trung lâm, không liên quan tới ân oán giang hồ, Hàn cũng từng nói, không cho ta can dự vào ân oán của hắn, không muốn ta gặp nguy hiểm” ta trầm thấp nói: “Mộ Dung tiền bối, bách hiệu đường sẽ không giúp bên nào cả, chúng ta bảo trì trung lập”

Lão cha lập tức có vài phần nhẹ nhõm nói: “ta chính là hi vọng ngươi có thái độ như vậy”

Lòng ta thì vẫn là lo lắng không thôi, tay bất giác lật qua lật lại khối điểm tâm trên đĩa: “bách hiệu đường sẽ không giúp hắn, nhưng là, ta là thê tử của hắn, giúp trượng phu là thiên kinh địa nghĩa a, cho nên, muốn giết hắn trước hội vô tình kiếm. Kiếm của ta nói danh là mau, không biết vị nào muốn thử xem?” nếu là trước kia ta hẳn là không dám nói, nhưng hiện võ công luyện đã tốt lắm, chẳng nhẽ lại sợ a?

Lão cha hạ thấp giọng: “Ý Vân, cha có chuyện mời ngươi hỗ trợ, nể mặt mẫu thân ngươi...” mẹ ta cũng đào mồ đi ra, tuyệt đối không phải chuyện tốt”

“cha, có chuyện gì nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng”

“ta nghĩ hỏi ngươi, có biết tông đàn ma giáo ở đâu?”

“muốn ta mang các ngươi đi vào, hay là muốn ta nói cho ngươi đường vào?”

Cha gật đầu không nói.

“ngươi cho rằng ta sẽ đưa ngươi đi sao? đó là nhà của trượng phu ta, cũng là nhà của ta”

Lão cha có phần mất kiên nhẫn, gằn giọng nói: “Mộ Dung son trang là nhà ngươi, Bách hiệu son trang cũng là nhà ngươi Thiên kiếm son trang cũng có thể là nhà ngươi, vì cái gì phải chọn nhà là ma giáo tông đàn”

Ta làm bộ không nghe không thấy nói: “ma giáo tông đàn, là Tận thiên cốc”

“tận thiên cốc?”

“đúng, chúng ta tính về sau đến đó ẩn cư, như thế nào cho các người đi hủy? Cho nên, đừng hỏi ta” ta vỗ vỗ tay “thuận tiện nói cho ngươi, ân oán của các ngươi ta không muốn xen vào, nhưng muốn giết Hàn, ta tuyệt đối không bỏ qua”

“Ý Vân, Giang Từ ngang đối ngươi một mảnh thiện tình, ngươi vì sao...?”

Ta không biết liêm sỉ nói: “cha, ngươi có biết không hiện giờ có bao nhiêu nam nhân để ý ta, hơn nữa mỗi người đều là thanh niên tài俊, nhưng ta vẫn cứ chọn Hàn!”

“ai, Vân nhi...”

Ta nghiêm mặt nói: “đình, Vân nhi chỉ có Hàn mới có thể kêu, ngươi đòi cái xưng hô”

Ta có thể tưởng tượng lão nhân có bao nhiêu tức giận, nhưng hắn tận lực nén lại, bình thản nói: “Ý Vân, ngươi yêu ai đều có thể, vì cái gì phải yêu hắn?”

“trước mắt, ta chính là yêu hắn, hắn cũng đòi ta tốt lắm”

“không được, ai đều có thể, nhưng hắn không thể, ta nghĩ sau võ lâm đại hội, vì ngươi tổ chức chiêu thân đại hội” ta nghe mà lỗ tai muốn ngứa ngáy, lão nhân đầu óc tuyệt đối có vấn đề.

“ngươi nghĩ thế nào, ép buộc hôn nhân? Lần trước ta đào hôn ngươi hắn chưa quên? Hơn nữa hiện giờ ta đã không còn là một tiểu nữ hài yếu đuối vô dụng như năm đó rồi, ngươi đừng quên ta còn có bách hiệu đường? Nếu thực sự ngươi làm như vậy, đừng trách ta ngoan tâm, đem bách hiệu đường đầu nhập ma giáo!”

Ta nói xong hừ lạnh, lão nhân a, ta không phải dọa ngươi, nếu thực ngươi bức ta, ta có gì không dám làm, thế lực của bách hiệu đường không ai không hiểu, nếu cùng ma giáo chung chiến tuyến, tự nghĩ mấy kẻ xưng là chính đạo kia hắn là đến đánh rầm cũng không dám. quả nhiên lão cha trầm ngâm không nói, ta lại nói: “ngươi cũng đừng quên, có người dám có chủ ý với ta sao? Chà nhè hắn không sợ thiên ma giáo chu diệt cả nhà? Hơn nữa, ta đã là người của Hàn” người cô đại luôn chú trọng trình tiết, cho dù nay có nhiều người hâm mộ ta, tự nghĩ cũng không có ai muốn lấy ta làm lão bà, đương nhiên ngoại trừ bệnh thần kinh và đại khối băng.

Lão nhân sắc mặt đỏ đỏ, tiếp tục khuyên bảo nhẹ nhàng: “Họ giang không chê ngươi, ngươi có thể cưới hắn” lão cha sớm đã muốn phát hỏa, nhưng vẫn cố khách khí với ta, chính là muốn mượn sức bách hiệu đường. Tuy nhiên ta nói rồi, bách hiệu đường sẽ bảo trì trung lập.

“cha, ta không nghĩ bàn vấn đề này nữa. Nếu còn không có chuyện gì, ta đi thôi, bách hiệu đường còn có nhiều sự việc phải làm” còn nói tiếp cũng vô dụng, trực tiếp rời khỏi là tốt nhất.

“Ý Vân, một tháng nữa là võ lâm đại hội, không bằng ở nhà mấy ngày đi, sau võ lâm đại hội hãy đến bách hiệu đường”

“hảo a” ta cười nói: “cha, ta nghĩ đến xem tàng thư lâu, có thể chứ?” ta chính là lập tức đáp ứng, chính là tham bí tịch Mộ Dung gia nha, dù gì ta cũng là Mộ Dung nhị tiểu thư, chẳng nhẽ không trộm được một cuốn.

Lão cha khuôn mặt khó chịu nói: “đường chủ bách hiệu đường còn muốn trộm xem tàng thư các của Mộ Dung gia?”

Lão cha a, ngươi hảo keo kiệt!

Lúc này ta không còn phải ngủ ở tư quá hiền, mà là trụ ở Phi hà viên siêu cấp sa hoa. Phi hà viên tuy sa hoa, nhưng so với Nguyệt Quang tiểu trúc còn có điểm kém, chứng tỏ bách hiệu đường vẫn nhiều tiền hơn. Thực là thiếu người, Hồng Tụ lại được phân đến hầu hạ ta, nói thật, nha hoàn trong Mộ Dung gia ta mới chỉ nhận thức mình nàng.

Nàng giúp ta chuẩn bị tốt nước ấm, cũng ở trong nước thả vài bông hoa, rất lễ độ đi tới trước mặt ta cúi đầu: “tiểu thư, chuẩn bị tốt”

Ta buông cổ thư trên tay, thản nhiên nói: “đi xuống đi”

Nàng tựa muốn nói lại thôi, xoay người đi vài bước, đột nhiên lại lui về sau: “tiểu thư...”

Ta liếc nhìn nàng một cái, đi đến sau bình phong, cời y phục, nói: “nói đi, không cần sợ hãi, kì thật ngươi ở cạnh ta cũng tốt lắm”

“tiểu thư, sau khi tiểu thư bị hù, mọi người đều nói rất khó nghe. Nói tiểu thư vô liêm sỉ, tiểu thư khó coi. Hôm nay thấy tiểu thư, nô tì phát hiện, tiểu thư chẳng những không xấu, hơn nữa còn rất được” nàng nói rất chân thành, nói rất dễ nghe.

“tùy tiện, đi trên giang hồ bị người ta đồn đại sớm đã thành thói quen”

“tiểu thư, Hồng Tụ tuy không phải người giang hồ, cũng biết tiểu thư là đường chủ của võ lâm đệ nhất bang phái, võ công thiên hạ đệ ngũ, tiểu thư là một kì nữ tử, hẳn là gả cho một vị đại anh hùng, vì cái gì cùng Mục hàn ma đầu kia cùng chung một chỗ?”

“hắn chính là anh hùng, đại anh hùng, ngươi thấy qua hắn làm việc xấu sao?”

“không có”

“nếu không có thì không được nói bậy, hắn kì thật tốt lắm”

“ngà” Hồng tụ lại nói: “tiểu thư, ta giúp ngươi tắm” nói xong đã muốn đi qua bình phong.

“không cần, nết lửa giúp ta mặc quần áo là được”

“dạ” nàng ngoan ngoãn đứng một bên. Chợt nàng chìa vào quần áo ta, không, là chỉ vào ngọc bội: “tiểu thư, khối ngọc bài kia thật đẹp” ta phát hiện hôm nay nàng nói rất nhiều.

“ăn, không tời”

“tiểu thư, ai tặng vậy?”

Ta kì quái liếc mắt nàng: “sao biết người khác tặng ta?”

“hò tí đoán” nàng khẽ trầm tư nói: “ngọc bội quý như vậy không phải có thể tùy tiện mua, nhất định là người trong lòng tiểu thư tặng coi như tín vật”

“cũng có thể nói như vậy”

“là Mục Hàn sao?”

Ta liếc mắt nhìn nàng, một điểm xấu chậm rãi nổi lên trong lòng. Ta thế nào cũng là đường chủ bách hiểu đường. Chẳng lẽ còn ngu ngốc sau?

Ta thân nhiên nói: “không phải, là bằng hữu tặng”

“ngà” hồng tụ khẩu khí mang theo thất vọng, làm ta càng nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Vì cha ta không cho ta đến tầng thư các, nhưng là ta vẫn muốn đến đương nhiên là lên đến. Ban đêm, ta trộm lên vào tầng thư các. Nhìn chồng sách đồ sộ trước mặt ta cảm giác muốn ngất. Bất quá trước khi ngất, ta hẳn phải tìm thấy điển tịch gì đó a. ta dùng sức nhìn qua nhìn lại, cố tìm một quyển kinh công. Ta hiện tại võ công và nội lực đều có, chính là còn chưa có kinh công, hơn nữa ta hiện tại kiếm pháp rất tốt, cùng nhu đạo thái cực quyền cũng là đủ rồi. Luyện võ quý tính bất quý hồ đa, co nên ta hiện tại đối với kinh công có hứng thú. Trong tầng thư lâu lâu một vòng lần, nhìn đi nhìn lại đều là võ công thô thiển, võ công chân chính lão già chết bầm kia không giấu ở đâu, quả thực là khiến ta thất vọng.

“lại là rác rưởi” ta nhìn thoáng qua một bản bí tịch, bực mình nói lớn. Nhưng vừa nói chợt nghe bên ngoài có tiếng: “có trộm?”. Nguy rồi, ta lỡ mồm nói to bị phát hiện, ta nghĩ đi ra ngoài, dù sao là nhị tiểu thư Mộ Dung gia chẳng nhẽ sợ sao. Nhưng nghĩ lại ta còn có bách hiểu đường, không thể không dừng mặt mũi. Ta lập tức lùi lại, mắt lướt qua đồng bí tịch thấy một quyển bọc giấy còn rất tốt liền thuận tay tóm lấy nhét vào áo. Vội vàng nhảy ra ngoài theo đường cửa sổ.

Vừa mới ra ngoài, liền thấy vô số cây đuốc cũng chạy theo đến, ta quả thực gấp đến độ chân luống cuống, cũng may Phi hà Viên cách tầng thư lâu không xa, nếu không chỉ sợ bị tóm được. Xem sách vở của nhà, lại giống như phi tặc, thực sự buồn cười.

Ta vội vàng chui vào phòng, đóng cửa cẩn thận, cố liếc nhìn ra ngoài xem có người theo sau không. Không đã chắc chắn không có ai, ta mới an tâm rút quyển bí tịch trộm được, nhưng vừa nhìn, ta thực muốn tự sát? Tìm nửa này, cư nhiên lấy một quyển bí tịch rỗng. Ở trên đều là giấy trắng, như thế nào ngu ngốc lấy phải đồ vật này? Cầm quyển sách nghiên cứu, cũng không nhìn ra có cái gì. Nhưng phát hiện, quyển sách này giường như bất thường, xé không rách, chất giấy rất gai. Nhớ lại vài phim truyền hình dài tập, ta chợt vui mừng, không chừng nhặt được chân bảo.

Vì thế, ngày tiếp theo, ta đối với quyển sách đó tiến hành tra tấn cực kì tàn bạo. Lúc đầu chìm vào đám, sau đó đốt, chìm vào rượu, bôi máu... dùng hết các loại phương pháp, chắc chỉ thiếu gọi cha nó. Nhưng là quyển sách một chút không phản ứng. Ta thực thất vọng, nhưng là nhìn lại quyển sách kia tuyệt đối không đơn giản. Bởi vì qua tra tấn tàn bạo của ta, nó vẫn hoàn hảo, một chút tổn hại cũng không có, chỉ là bản đi một ít thôi.

Ở Mộ Dung gia vài ngày, ta căn bản đều trốn trong phòng nghiên cứu quyển sách. Ban ngày luyện kiếm, buổi tối nghiên cứu cuốn sách bại hoại kia. Võ công đều có tiến bộ, nhưng là quyển sách kia thực sự lợi hại, một chút không thay đổi.

Mĩ nữ tí cũng không rõ tại sao cũng ở trong phòng luyện công, lão cha cũng khổ luyện, vì thế, ba chúng ta ngoại trừ ăn cơm căn bản không nhìn thấy đối phương, chỉ lo luyện công. Vô lâm đại hội thực phiền toái, mọi người đều biến thành đồ ngốc.

Ngẫu nhiên ta cũng sẽ nghĩ tới Hàn, thực hi vọng mau tới vô lâm đại hội, có thể nhìn thấy hắn. Có khi ta cũng nghĩ tới bệnh thần kinh, nhưng là không có nhớ nhưng, hơn nữa trong lòng ta hình bóng hắn ngày càng nhạt.

Trước mắt, ta không thể không thừa nhận, ta yêu nhất chính là đại khối băng. Đối bệnh thần kinh chỉ là cảm động nhất thời. Có lẽ bởi vì hắn khi đó thường xuyên loạn lòng ta, khiến ta nhầm lẫn. Lại nghĩ lại trước kia vì đại khối băng mà đánh ghen, ta thực sự thừa nhận là bị đại khối băng hút hồn rồi.

Ta vô số lần cảm thán, vì cái gì đại khối băng không có tính tình hảo như bệnh thần kinh? Có đôi khi nhớ lại Hàn lạnh lùng như thế nào, lòng ta vẫn thấy đau, nhưng là đau này bị nỗi nhớ kinh khủng che mất. Có lẽ tính tình hắn cổ quái, chỉ vì tâm lý có bóng ma. Nếu yêu hắn, chỉ bằng từ từ thay đổi.

Ở mấy ngày này, ta đã có một quyết định quan trọng, nếu phải chọn một trong hai, ta hẳn là chọn Hàn.

Cứ như vậy vài ngày trôi qua, thời gian vô lâm đại hội đã sắp tới. Mộ Dung gia bắt đầu náo nhiệt. Chỉ vài này, rất nhiều người bắt đầu đến Mộ Dung gia. Mĩ nữ thì đều phải đứng ở cửa mời khách trông thật giống lễ tân. Lão cha còn muốn cho ta đi, ta trực tiếp cự tuyệt. Ta là đường chủ bách hiệu đường, không phải nha hoàn của Mộ Dung gia. Vô lâm đại hội so với đường quanh co thì không đông đúc bằng, nhưng rõ ràng được coi trọng hơn hẳn, bất đại môn phái trường môn đã có mặt, tam đại thế gia cũng đã đủ người, đương nhiên phải Y Lạc Lạc, cùng Cổ Mộ Dung tình, Y Dục thành đám người phiên toái này. Nhưng rất may ta viện cớ trong phòng nghiên cứu võ công, không cần thiết ra gặp bọn họ. Nếu không phải khi dùng cơm nhìn thấy ta, phòng chừng bọn họ còn không có biết ta ở đây. Nhưng kì quái chính là, ta chưa thấy bệnh thần kinh? ở buổi sáng thứ sáu, tứ đại thủ tịch phóng viên của bách hiệu đường đã đến. Khi đó ta đang luyện kiếm, Hồng tự vội vàng chạy tới, nói:

“tiểu thư, bốn vị thủ tịch đường chủ bách hiệu đường đã tới” ta cho nàng báo bọn họ ở ngoài chờ, đại khối băng và Thủy Vũ Mị nếu đến lập tức thông tri cho ta.

Ta định buông kiếm trong tay, sửa sang lại tóc một chút, cùng nàng đi ra ngoài. 4 người đó sớm đã ở chính thính phòng (không rõ là phòng gì, đại khái là to và lớn@@). Chính thính phòng bên trong đã chứa đầy nhân sĩ vô lâm, cực kì ồn ào, ta vừa đến, tất cả thần sắc tựa như là lạ. Ta đáng sợ như vậy sao? Lão cha đang cùng vài vị trường môn và đám Y Dục Thành bàn tán, trực tiếp không nhìn thấy ta.

Ta vừa xuất hiện, bốn tên gia hỏa lập tức nói: “đường chủ” đừng nói lớn như vậy, tựa như mọi người không biết vậy. Ta cố gắng bảo trì bình tĩnh:

“ân, ta về nhà liền ở lại vài ngày, tất cả có khỏe không?” bọn hấn xem nhẹ ta, ta cũng không cần để bọn hấn vào mắt. Phượng Thanh Hà kiên nghị nói: “hồi đường chủ, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, hết thấy đều tốt”

Ta thân nhiên nhìn lướt qua, rất nhiều người đã chú ý ta

“chuẩn bị tốt thì tốt rồi, ta phải về phòng luyện công” gần nhất công lực tăng tiến rất nhanh, Phượng vũ đã luyện đến thuần thực, hẳn có thể xuất chiến đi. Bất quá ta vẫn lo lắng, dù sao nội lực của ta không sâu, cũng không có kinh công, chỉ sợ một khi đánh thua, mặt mũi liền rất tệ.

“Hồng Tự” ta đối Hồng tự gọi lại: “ta nói người để cho ta 3 phòng ở Phi Hà viện, người đã làm chưa?”

“nô tì đã làm rồi”

“hảo” ta chia tay Tư Đồ Dạ cùng Lục Tây lâm: “đưa 2 người này vào một phòng”

“dạ” hồng tự tao nhã vâng lời: “mời hai vị đại hiệp”

Thấy hồng tự cũng 2 tên gia hỏa kia đã đi, ta hướng tí muội họ Phượng nói: “đi, ta mang hai người đi tới phòng nghỉ”

“đường chủ, điều này sao có thể?” Phượng Thanh Hà lập tức kháng nghị. Ta cười nói:

“Mộ Dung sơn trang là nhà ta, ta là chủ hẳn phải làm tròn đạo hiếu khách” nhìn xem, thân phận của ta có bao nhiêu hiển hách, ngày nào đó mấy người gia hỏa này đến Tận thiên cốc, ta cũng có thể nói: “đây là nhà ta”

“đường chủ...” PHượng Thanh Trúc còn định nói cái gì, một trang định lập tức nhảy vào, hốt hải nói: “lão gia...”

“chuyện gì?” lão cha rất có phong độ hỏi.

“Mục Hân... hấn đã đến, đại tiểu thư mời ngài ra ngoài”

“a?” mọi người đồng thanh hô lên.

“không nghĩ Mục Hân đến đây a, thực không nghĩ có thể chính mắt thấy hấn”

“nghe nói hấn hung thần ác sát, không biết có phải hay không?”

“không biết, nhưng ta nghe nói Nguyệt Quang tiên tử là yêu thích hấn”

“có gì phải xem, tà môn ngoại đạo” một mỗ nhân vừa nói lập tức báng bó miệng, chính là bị ánh mắt của ta dọa. Nhiều người hiếu kì đã đi theo cha ta, cùng nhau ra cửa.

Còn không kịp đến đại môn, đã nhìn thấy một hàng nhiều người đi vào. Lấy đại khối băng cầm đầu, tứ đại hộ pháp theo sau, đại khối băng quân áo hắc sắc trong gió khẽ tung bay, cực kì tuấn mĩ nhưng cũng cực kì lạnh lẽo, thực giống như huyền băng vạn năm, cực âm cực hàn, nhìn vào hẳn người khác tự nhiên sẽ nổi cảm giác: “người sống chớ lại gần”. May mắn hấn thường xuyên đối với ta ôn nhu, nếu không ta tuyệt không thể chịu nổi bộ dáng này.

Hắn bước nhanh đi đến, gió nhẹ nhẹ phẩy, toàn thân toát ra hàn khí cùng ngạo khí bức nhân, lại có một cảm giác cô độc lạc mịch. Tứ đại hộ pháp đồng dạng một thân hắc sam, cương nghị đi sau hấn. Hơn nữa ở sau còn có một thiếu nữ áo tím, nhưng ta không biết là ai, còn có Mục Ngữ Tâm đang là dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn ta, hôm nay nàng mặc một bộ váy hồng tựa như sợ người khác không thấy nàng đẹp?

Lão cha vừa thấy, lập tức mỉm cười, bộ dáng thập phần kiên định nói: “mục giáo chủ đại giá quan lâm, lão phu thất lễ không nghênh đón từ xa”

“khách khỉ” đại khối băng lạnh như băng nói ra hai chữ, lại đem ánh mắt nhìn ta.

“chúng thuộc hạ tham kiến phu nhân” Tật Phong, Liệt hòa, Lôi điện, cùng nữ tử áo tím đồng thời hướng ta quỳ xuống hành đại lễ. Đứng như vậy, ta không nghĩ muốn giảm thọ. Bọn hán vừa có hành động như vậy, tất cả mọi người lập tức hướng ánh mắt về ta, tựa như ta là thú quý hiếm?

Ta cố gắng duy trì bình thản nói: “đứng lên đi, ta không thích như vậy” ta chậm rãi đi đến cạnh đại khối băng, thân mật kéo tay hán. Đây là cho Mục Ngữ Tâm xem, ai kêu nàng ta đi đến phía sau. Ta chìa tay lão cha, hướng đại khối băng làm nũng nói: “thiếp giới thiệu cho chàng nha, đây là cha thiếp” (Hoa: gia gà, ôi, nổi dậy người...híc)

Vừa nghe ta nói vậy, đại khối băng cho dù có là hàn băng vạn năm cũng giống như bị mềm đi, kinh ngạc nhìn ta, rồi rất nhanh định thần, hướng cha ta nói: “bá phụ”. Vừa nghe hán nói vậy, tất cả mọi người lập tức hít một ngụm lạnh khí, hảo lạnh lưng.

Lão cha thần sắc không tốt: “Mục giáo chủ, gọi như vậy chỉ sợ lão hủ tổn thọ”

“đây là ti ti của thiếp” ta sợ lão cha phát hỏa, lập tức kéo Hàn tới chỗ mũi nữ tử ti.

Các bạn độc giả đoán hán kêu thế nào...

“ti ti” Hàn cực kì tôn trọng kêu một tiếng. Tất cả mọi người giống ăn ghen, vội vàng hít thở, Mục Ngữ Tâm trừng mắt.

Mũi nữ tử ti cười nói: “đều là người nhà, không cần khách khí, mời vào” nói rất hay, mũi nữ tử ti thực lòng coi Hàn là muội phu.

“Nhược Nhan, chúng ta không thể để Mục Giáo chủ ngồi chỗ bình thường” lão cha tựa như giận lắm, hán liền cố tri bình tĩnh nói. Mũi nữ tử không ngốc, lập tức thay đổi cách xưng hô:

“Mục Giáo chủ, mời thượng tọa”

Đại khối băng không khách khí ngồi ở vị trí cao, cha ta ngồi ngay cạnh, ta cũng là ngồi cạnh hán, tứ đại hộ pháp cùng Mục Ngữ Tâm đều là xếp hàng ngồi kế bên.

Cơ bản Hàn vừa ngồi, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào hán, có khinh bỉ, có kinh ngạc, có kì quái, có cừu oán... tất cả đều hội tụ trên người hán. Vừa thấy mọi người như vậy, lại thêm vẻ không xem Hàn ra gì của cha làm ta cực độ không thích. Vì thế ta đứng lên, đi đến trung ương nói: “cha, nư nhân hôm nay đem con rể mang về đây, ngươi vừa lòng không?” biết hán không hài lòng, ta vẫn trêu tức hán, thừa cơ trêu tức Mục Ngữ Tâm. Lão cha hừ lạnh: “hồ nháo, hôn nhân đại sự, ngươi có thể tự làm chủ?”

Ta khoe miệng đậm cười: “cha, chúng ta lưỡng tình tương duyệt, có gì không thể?” ta chính là muốn hôm nay công khai quan hệ, lấy thái độ kiên quyết nói, muốn làm cho toàn thiên hạ biết rõ quan hệ của Hàn cùng ta.

“vô sỉ”

“không biết xấu hổ”

“không nghĩ Nguyệt Quang tiên tử lại là nữ nhân như vậy?”

Tất cả mọi người lập tức ồn ào lên, khiến ta cực độ khó chịu. Lão cha vừa nghe, sắc mặt càng khó coi. Ta vẫn cố bình tĩnh nói: “làm sao? Tình yêu lại không sai, dù sao ta sớm hay muộn cũng phải gả cho hán, ta đã muốn...” chưa nói xong, trên mặt đã ăn trọn một cái tát của lão cha. Lão cha cực kì giận dữ nói:

“nghiệt nữ”

Lão cha vừa nói xong, lập tức không khí trở lên nặng nề vô cùng, ta cảm thấy một luồng sát khí đậm đặc, toàn thể chúng nhân cũng bị sát khí đó làm im nặng, mũi nữ tử ti kinh hô: “cha...”

Ta vừa bị tát lật mặt, không rõ việc gì, lập tức quay mặt lại, kinh ngạc không thôi, chính là trên cổ của lão cha có một cây kiếm, là kiếm của Hàn.

“ngươi làm gì?” Y Lạc Lạc không biết sống chết đứng lên.

“a di đà phật, Mộ Dung tiên sinh bất quá là dậy nữ nhân, Mục giáo chủ vì sao động thủ như vậy?”

“ai cũng không được khi dễ Vân nhi, cho dù là cha nàng cũng không thể” thanh âm hán cực kì lạnh lẽo, ánh mắt tề xoát toàn thể chúng nhân tựa như đang nói, kẻ nào có gan cứ thử kiếm.

“muội phu, thả cha ta đi, chỉ là nhất thời hồ đồ” mũi nữ tử cũng lo lắng nói, một tiếng muội phu quả nhiên kiếm kia trùng xuống một chút. Ta cũng không thể không can dự đành miễn cưỡng nói:

“Hàn, thả cha thiếp đi, dù sao là cha thiếp, chàng không nghĩ giết cha đi?” ta chỉ là làm tròn bổn phận làm con, nếu không phải lão ta họ Mộ Dung, ta trực tiếp mặc kệ Hàn, gì chứ muốn tát ta cũng phải nghĩ xem ta là ai.

“nghiệt nữ, không cần cầu hấn” lão già chết bầm, ta còn không nói mạng người liền vong. Đã không muốn ta ngăn thì ta cũng không cần can thiệp, ngậm miệng ăn tiền.

“Mục Giáo chủ, Mộ Dung tiên sinh là yêu nữ nhi, mới giáo huấn, Mục giáo chủ đừng so đo” Y DỤC Thành vội chạy tới khuyên giải.

“bất luận kẻ nào đều không thể khi dễ Vân nhi” hấn vẫn lạnh như băng lặp lại một câu.

“cha không có khi dễ , là giáo dục nữ nhi thôi, chàng biết ta cũng thực nhâm tính, cha thiệp giáo dục con gái cũng không thể gọi là sai a.Hàn, chàng buông tay thôi, người ta còn có nhiều chuyện nghĩ muốn nói với chàng” ta vẫn là không kìm lòng được phải nói, dù sao ta không thích cảnh máu chảy đầu rơi, hai tay ta vẫn ôm trụ tay của Hàn, mọi người đều nhìn thấy, hấn là thập phần khinh bỉ cùng ghê tởm a?

“muội phu, phóng cha ta đi”

“tì phu, huynh phóng Mộ Dung tiên sinh đi, vô luận thế nào, ông ta đều là phụ thân của tì tử” Phụng Thanh Hà cũng chạy đến khuyên hấn.

“thí chủ, phóng hấn đi”

Ta bức mình, bỏ hấn ra, hai tay chống eo, mắng to: “đại khối băng, người làm gì? Biết đó là cha ta không? Ta nói người nửa ngày người đều không có nghe? Nói người thu kiếm mà thôi, tay người bị tàn phế sao? Nhưng người 3 phần, người lên mặt sao? Trước mặt nhiều người ta vốn không muốn mắng người, chính là người tìm mắng. Được rồi, người giết thì giết, ta không quan tâm.” Nói xong, bức mình quay người, ta cho dù không nhìn cũng biết toàn trường đang bị câu nói của ta chấn động mất chữ a mồm chữ ô.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

a bức mình, ta bỏ hấn ra, hai tay chống eo, mắng to: “đại khối băng, người làm gì? Biết đó là cha ta không? Ta nói người nửa ngày người đều không có nghe? Nói người thu kiếm mà thôi, tay người bị tàn phế sao? Nhưng người 3 phần, người lên mặt sao? Trước mặt nhiều người ta vốn không muốn mắng người, chính là người tìm mắng. Được rồi, người giết thì giết, ta không quan tâm.” Nói xong, bức mình quay người, ta cho dù không nhìn cũng biết toàn trường đang bị câu nói của ta chấn động mất chữ a mồm chữ ô.

Ta vừa định quay người đại khối băng lập tức bỏ kiếm kéo tay ta.

“cha, người không sao chứ?” nữ tử tí ti cực kì lo lắng.

“Mộ Dung son trang quá nhỏ, không thể dung được đại anh hùng Mục hàn giáo chủ, thỉnh đi” lão cha trên cổ vẫn còn lưu huyết, nhưng vẫn lạnh như băng xuất ngôn trực khách.

Ta vội ôm cánh tay đại khối băng phòng ngừa hấn xuất kiếm: “không có sao, trước tiên chàng đến khuê phòng của thiệp, tạm thời ở đó đi” (Hoa: đôi giọng thực là nhanh/ Hàn ánh mắt lạnh như băng nhìn Hoa: nói cái gì?/ Hoa: lập tức bị Hàn ca đóng băng tại chỗ... vì thế đến mai tan băng mới edit tiếp)

“người...” cha vừa nghe câu đó, tức đến muốn phát nổ. Nữ tử tí ti chen miệng: “Phi hà viên còn có phòng trống, đến đó nghỉ tạm đi”

Đại khối băng hướng ánh mắt nhìn ta, ta lập tức ra vẻ đáng thương nói: “chàng phải theo thiệp a” ta chính là sợ hấn còn ở đây, lập tức sẽ nhuộm Mộ Dung gia thành biển máu.

“muội phu, ta dẫn đường cho người” nữ tử tí ti không dám nhìn ánh mắt của cha, lập tức dẫn đại khối băng đi, Hàn vẫn nhìn ta khi thấy ta gật đầu mới tỏ vẻ không tình nguyện bước đi. (Hoa: hảo ngoan a@@@)

“đều nói Mục hàn sợ vợ, quả nhiên là thật: tất cả mọi người vừa thấy Hàn đi lập tức bàn tán xôn xao, Lục Phóng viên chính là quên cả ghi chép, đứng tại chỗ ngăn người.

Phụng Thanh Hà nuốt nước bọt: “nam nhân như hấn, chỉ có đường chủ chúng ta mới có thể ngăn chặn”

“đường chủ quả nhiên vô đối, vừa mắng một câu mà Mục Giáo chủ im thin thít” Tư ĐỒ dạ cũng là bộ dáng thập phần tin tưởng ta.

Phụng Thanh Trúc cũng vuốt mồ hôi: “từng nghe Mục giáo chủ sợ vợ, thực không nghĩ có thể đến mức đó, đường chủ của chúng ta hảo lợi hại”

Lục Tây Lâm bây giờ mới hồi thần, lập tức vội vội vã vã ghi chép, miệng không quên chen vào: “2 người họ chính là tuyệt xứng”

Ta bấy giờ không có thời gian nghe hóng hót, chính là đi theo nữ tử tí ti và Hàn đến Phi Hà Viên.

Mĩ nữ ti ti trực tiếp đưa Hàn tới phòng ngay cạnh phòng ta, nói: “Phi Hà viên binh thường không có ngoại nhân, muội phu, người trụ tại đây đi, không có người tới quấy rầy”

“mĩ nữ ti ti, đem Mục Ngữ Tâm ở đâu đó xa chút” ta lại nhìn Hàn “ người không có ý kiến đi”

Hàn lắc đầu: “nàng cao hứng liền hảo”

“được, ta cho nàng ta đến Bắc sương phòng” mĩ nữ ti vừa nói, thuận tiện mở cửa.

Mĩ nữ ti vừa đi, ta lập tức than thở, thần tình mất hứng: “ người như thế nào có thể như vậy, dù sao đó là cha ta”

“hắn đối nàng không tốt, lần đầu tiên gặp nàng, hắn chính là phạt nàng trong tư quá phòng. Sau lại ép nàng thành thân với họ Giang, ta muốn giúp nàng giáo huấn hắn” thì ra là như vậy, thực sự lão già Mộ Dung Nghĩa không yêu đứa con gái Mộ Dung Ý Vân là thực, ta hiểu rõ điều này. Chợt ta nghĩ tới một chuyện, kì quái hỏi:

“hắn là thiên hạ đệ nhất, vì cái gì không tránh được kiếm của người?”

“hắn nội lực so với ta thâm hậu hơn nhiều, chân chính giao đấu ta thực không phải đối thủ của hắn, nhưng nếu luận xuất kiếm nhanh hắn hà tất là đối thủ của ta, nhưng thực tế, khi đó nếu hắn muốn hắn có thể dùng nội công đánh gãy kiếm của ta, ta cũng không cách nào ép được hắn”

Thì ra là như vậy, nội công thực lợi hại nha, ta cũng phát hiện, Hàn nói thật nhiều, hảo tiến bộ. Ta liền hứng phấn kêu lên:

“ta cư nhiên là vợ của thiên hạ đệ nhất cao thủ, thật là cao hứng nha” kì thật, thứ nhất hay thứ 2 không quan trọng.

“ta hôm nay đắc tội cha nàng, hắn vô luận cái gì cũng sẽ không đồng ý hôn sự của chúng ta” việc này về sau nói, hôn sự là việc ta không muốn nói nhất trong thời điểm này.

Ta nghĩ chuyện chủ đề, liền ra về dấm chua nói: “ người vì cái gì dẫn Mục Ngữ Tâm đến?”

“nàng ta cứng đầu muốn tới, ta không cản được” hắn chăm chú nhìn ta: “Vân nhân, nàng trong lòng ta không thể có ai thay thế được”

Gần đây miệng hắn ngày càng ngọt, phải chăng luyện được thần công miệng mật?

“thật vậy chăng, ta hảo vinh hạnh nha”

“nàng vừa rồi nói cái gì?” hắn ôn nhu nhìn ta, cái vẻ lạnh lẽo cô tịch bá đạo biến mất hết trơn. Ta cực độ ngu ngốc nói:

“ta gọi người? Gọi khi nào?”

“trước mặt cha nàng, nàng gọi ta cái gì?”

“ta gọi người... đại khối băng” ta kiên quyết phủ định.

Hắn cười tùm nhìn ta: “không đúng”

Ta có vài phần ngượng ngùng nói: “ta gọi người Hàn”

“về sau đều phải như vậy gọi ta”

“được” ta dựa vào vai hắn, nhẹ nhàng thấp giọng: “Hàn” ta than thở nói:

“Hàn, kì thật ta rất sợ chàng. Ta lớn gan như vậy, bị chàng dọa cho khóc không dám khóc. Ta bây giờ còn thấy sợ, rồi lại không kìm được muốn ở gần chàng. Với chàng cùng một chỗ, ta cảm thấy sẽ giảm thọ mười năm”

“Vân nhi, vì nàng, ta sẽ cố gắng thay đổi chính mình”

“ừ, còn nói, vừa rồi đem cha ta dọa, hiện tại toàn thế giới đều biết chàng đáng sợ như vậy, đối với chàng đều có ác cảm”

Hàn lạnh lùng cười: “ta biết cha nàng chủ trương đôi phò tá”

“chàng có gì khúc mắc với cha ta sao, ta dù gì là vợ của chàng, có gì nói cho ta biết, có thể cùng nhau giải quyết”

Hàn hơi trầm ngâm: “không cho nàng chạm tới ân oán giang hồ, thiên ma giáo cùng chính đạo không đội trời chung, ắt phải có một trận chiến, bách hiệu đường bảo trì trung lập, không được giúp bên nào” ta nghe mặc dù thanh âm hắn lạnh, nhưng ta lại thấy ấm áp, chính vì hắn nói ta không được giúp bên nào, chính là thật lòng nghĩ cho ta, còn cha ta lại một mực muốn ta hỗ trợ, nghĩ lại thì hiểu ai thực sự đối ta tốt nhất.

“chán ghét, đánh đánh giết giết, có cái gì vui?” ta thực không hi vọng có ngày đó, ta là người yêu chủ nghĩa hào bình.

“đừng nghĩ nhiều như vậy, chuẩn bị tốt võ lâm đại hội”

“được rồi, đáp ứng ta một việc” ta dựa vào lưng hắn, hi hi nói. Hắn nắm chặt tay ta, cười nói: “chuyện gì?” ta đột nhiên làm nũng như vậy, hắn có ngu ngốc cũng biết có chuyện không tốt.

“đáp ứng ta, phải quý trọng sinh mệnh của bản thân, càng là quý trọng sinh mệnh của người khác” tuy ta biết rõ hắn không giống trong truyền thuyết hung thần ác sát, nhưng vẫn muốn nói với hắn một lần.

“tận lực”

Ta trợn mắt: “chán ghét”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Hai người chúng ta ở trong phòng nói chuyện một hồi, Hồng tụ gõ cửa nói lão cha muốn gặp ta. Ta đem Hàn lừa ở trong phòng, đi theo Hồng tụ ra ngoài. Lão cha tìm tuyệt đối không phải chuyện tốt. Ta sợ hắn lại xúc động, hai người đánh nhau. Lấy võ công của bọn hắn, tuyệt đối đánh đến long trời lở đất.

Quả nhiên đúng theo sở liệu, chính thánh đường đã muốn mở một cái đại hội. Lão cha nghiêm mặt ngồi ở trung gian, ta坦然 nói: “cha, tìm ta có việc gì?”

Lão nhân hừ lạnh: “Mộ Dung đường chủ, chữ cha này ta không nhận nổi”

Ta tán thán nói: “cha, phải chăng muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta, quanh co lòng vòng làm gì, cứ nói thẳng”

Ta vốn không phải nữ nhân của hắn, thực muốn thừa cơ một dao cắt đoạn. Lão nhân quả thực phát hỏa, lãnh giọng nói:

“Mộ Dung đường chủ, ta chỉ hi vọng ngươi một câu, có nhận người cha này hay không?”

Ta buồn cười, vừa mới không muốn nhận ta là con, bây giờ lại đổi muốn ta gọi là cha, thay đổi hảo nhanh

“ngươi nhận ta, ta liền nhận ngươi, ngươi không nhận ta, ta có ngu ngốc cũng không thể mặt dày bám theo đòi nhận thân a” tất cả mọi người lập tức chăm chăm nhìn ta, ánh mắt bất thiện. Lão cha mặt đầy hắc tuyến:

“nếu ngươi còn nhận người cha này, liền cùng Mộc Hàn nhất đao lưỡng đoạn”

Ta thực muốn cười ra miệng, ta đang muốn cùng lão nhất đao lưỡng đoạn, lão lại ngu ngốc muốn bức ta tuyệt giao với Hàn, quả thực vọng tưởng, ta châm chọc cười:

“ngài cho rằng có thể không?”

“cho dù thế nào ta tuyệt đối không có con rể như hắn, nếu ngươi cố chấp như vậy, ta liền không có đứa con gái như ngươi” ta kì quái nhìn hắn, hắn còn chưa rõ ý của ta hay sao, cứ muốn ép ta? Hơn nữa, nói chuyện này rõ ràng là gia sự, vì cái gì kéo người của võ lâm đến nghe? Muốn ý đông hiếp yếu, nếu nói ý đông, người của bách hiệu đường tuyệt không có ít.

“tùy tiện, ta chọn Hàn” mặc kệ hắn ép ta như thế nào, hắn có cái gì mà ép ta chứ, ta sợ hắn sao? Ta có thể cảm giác được ánh mắt chứng quanh ngày càng sắc bén.

Lão nhân đứng bật dậy: “ngươi muốn ta tức chết sao?”

“đó là ngươi tự tức, đâu liên quan tới ta?”

“Mộ Dung đường chủ, không thể nói như vậy, Mộ Dung tiên sinh là vì ngươi, muốn tốt cho ngươi”

Hoa Hiến tử Đạo trưởng không nhịn được sáp miệng.

“chính tà bất lưỡng lập, Mộ Dung đường chủ thỉnh suy nghĩ kĩ”

“Mộ Dung đường chủ, khổ hải khôn cùng, hồi đầu thị ngạn, A di đà phật”

“Mộ Dung Ý Vân quả thực không biết xấu hổ, cho dù các ngươi lưỡng tình tương duyệt, dù sao có có thành thân, có gì không thể bỏ” tiểu tử này là ai, ta nhìn không nhận ra a? sau này cho Phượng Thanh Hà tra tra, dám mắng ta dữa chốn đông người sao? Hắn sẽ biết dám động tới Mộ Dung Ý Vân tuyệt không phải chuyện tốt.

Ta cười lạnh một tiếng, kiên nghị nói: “ta thực thấy buồn cười, đây là gia sự của Mộ Dung gia, là chuyện của Mộ Dung Ý Vân ta, thử hỏi các vị, ngoài Mộ Dung lão tiên bối ra thì ai có quyền chen miệng vô?”

Lập tức toàn thể chúng nhân im lặng, đương nhiên bị một câu nói của ta mà không thể nói cái gì, đều nói việc giang hồ không thể dấy vào ân oán của người khác, rõ ràng là chuyện riêng của Mộ Dung gia, bọn hắn cơ bản không có quyền nói chuyện.

“ta nói cho các vị biết, nếu hôm nay ta không dừ tay Mộc Hàn, e rằng kiếm của hắn là nhiễm máu tươi, nhiều người ở đây e rằng có miệng nhưng không thể kêu, có mạng mà không thể dừ. Hắn muốn giết ai, thử hỏi có ai dám ra mặt ngăn cản, nếu các ngươi muốn đại hội võ lâm thành hội tẩm máu, tốt nhất đừng chen miệng vô. Hắn nổi điên lên cả ta đều không kiểm soát được”

Vừa rồi im lặng nhưng còn không phục, nhưng nghe ta nói tiếp thì tất thấy đều toát mồ hôi, quả thực băng bó miện, đến đánh cái rắm cũng không dám.

“các ngươi vì cái gì luôn đối hắn có thành kiến, vì cái gì các ngươi không thể hòa bình chung sống, các ngươi nghĩ chỉ có giết hắn mới có thể khiến giang hồ yên bình hay sao, nghĩ vấn đề rõ một chút, vì cái gì phải giết người?” ánh mắt ta sắc bén nhìn toàn thể chúng nhân. “Các ngươi đều nói vì giang hồ trừ hại, cứ cho các ngươi giết chết được Mộc Hàn, lại có Mộc hàn thứ hai, thứ ba xuất hiện, lại là cái ma đầu, các ngươi lại đi giết sao? Các người nói hắn giết người như ma, thử hỏi ai chứng kiến qua hắn giết người? Các người nói hắn giết vô trần đại sư, thử hỏi ai có chứng cứ? Nói hắn có tâm độc bá vô lâm, vậy thì đưa cho ta chứng cứ? Hay chỉ vì hắn cùng mấy người tự xưng danh môn chính phái có điểm bất đồng, liền nói hắn tà môn ngoại đạo. Người ở giang hồ, thân bất do kỷ, kẻ nào tự nhận chưa từng giết người? Xin hỏi các vị võ lâm tiền bối, ai chưa từng thấy qua máu tươi?”

Toàn trường lại thêm một đoạn trầm ngâm, Thanh Phong sư thái bình đạm nói:

“Mộ Dung đường chủ, người nói cũng có đạo lý”

“còn cần có chứng cứ, hắn thu phục huyết lâu, đó không phải chứng cứ?” lão nhân này là ai? Chen miệng không đúng lúc. Ta hừ lạnh

“vị tiền bối này, người ở giang hồ đã bao nhiêu năm, có nghe qua ân oán tư thù chưa, chẳng phải thường nói giang hồ không can thiệp vào ân oán cá nhân sao, vị tiền bối này sao không nghĩ là Thiên Ma giáo cùng huyết lâu có thù hận gì đó, lên Hàn mới thu phục Huyết lâu”

Vừa nói, vị tiền bối kia lập tức cứng miệng.

“vậy Mộ Dung đường chủ thấy, là ai giết Vô Trần sư huynh của bản tăng?” vô sắc đại sư cũng gật đầu hỏi ta.

“Các người thử nghĩ chút, Vô trần đại sư võ công cao cường thế nào, nói Mộc Hàn giết, nhưng là chỉ một chiêu hạ sát Vô Trần đại sư, có khả năng này sao? Mà nếu thật là hắn giết, vậy thì không hay rồi, căn bản trên giang hồ không ai còn là đối thủ của hắn, kể cả Mộ Dung lão tiên sinh, tại vì chỉ một chiêu giết chết tuyệt đại cao thủ Vô Trần đại sư, võ công của hắn có lẽ đã cao rất cao rồi”

“Mộ Dung đường chủ, nói rất có lý” ta đối với Thanh phong sư thái rất có hảo cảm, nàng ta ánh mắt rất khách quan, hơn nữa tầm nhìn cao hơn người khác một chút. Vô sắc đại sư lo lắng, nghi hoặc nói:

“ý Mộ Dung đường chủ là...”

“ta cho rằng, vô trần đại sư hẳn là trong tình huống không hề phòng bị mà bị giết. Rất có thể là một người cực kì thân thuộc nên mới không có đề phòng. Mộc hàn võ công tuy cao, dù sao thân phận hắn đặc thù, có thể tiếp cận Vô Trần đại sư thì hẳn là đại sư sẽ đề phòng cẩn thận, làm sao có thể một chiêu hạ sát được?” nhìn không ra, ta còn có tiềm chất trình thám cùng luật sư.

“Mộ Dung đường chủ nói rất có lý, bản tự quá xúc động đã không suy xét kĩ, thực thấy tội lỗi, nay sẽ cố gắng truy ra hung thủ thực sự, nếu không phải Mộc Giáo chủ làm, nhất định sẽ đối hắn bồi tội” cao tăng chính là cao tăng, nói một chút liền hiểu.

“vô sắc đại sư khách khí, người cùng vô trần đại sư huynh đệ tình thâm, nhất thời xúc động cũng là lẽ thường tình. Văn bối tuy cùng Mộc hàn có quan hệ đặc biệt, nhưng là đường chủ bách hiếu đường. Bách hiếu đường chúng ta trước nay duy trì trung lập, tuyệt đối không thiên vị bên nào, càng không nói loạn nói sai, tôn trọng sự thật. Mộ Dung Ý Vân hi vọng các vị tiền bối cân nhắc kĩ, không cần vì những hiểu lầm nhất thời mà gây nên sóng gió giang hồ” ta là cố gắng hướng nấy người họ tới mục tiêu hòa hoãn, ta là người yêu chủ nghĩa hòa bình.

“Mộ Dung đường chủ quả nhiên nữ trung hào kiệt, tại hạ tự thấy hổ thẹn” người này khá trẻ tuổi, là tân chương môn phái côn Lôn, một trong thập đại thanh liên tài俊.

“Mộ Dung tiên sinh, Mộ Dung đường chủ nói đều có lý, cái chết của Vô Trần đại sư chỉ sợ còn có ẩn tình” Y Dục Thành hướng lão cha bình thân nói.

Lão nhân sắc mặt dị thường khó coi, chậm rãi nói: “các vị, ngày mốt chính là võ lâm đại hội, không bằng đề cử ra võ lâm minh chủ, việc này để bàn sau đi”

Ta cất cao giọng nói: “Mộ Dung tiền bối, người thân là võ lâm đệ nhất nhân, không thể bất công”

Hắn hừ lạnh: “Mộ Dung đường chủ yên tâm, lão phu làm người quang minh lỗi lạc, tuyệt sẽ không công báo tư thù”

Tốt lắm, nói được như vậy là tốt, nhưng ta lại cảm thấy hắn còn chưa cam lòng. Ta đột nhiên quỳ trên mặt đất nói:

“cha, vừa rồi hắn có hành vi quá khích, nữ nhi ở đây tạ tội với người, người đại nhân đại lượng, tha thứ cho hắn đi” ta làm vậy không phải vì thực sự muốn lão cha tha thứ, mà chính là khiến lão bước lên được không bước xuống được, nếu sau này lão có hành vi không đúng thì sẽ bị giang hồ dị nghị rằng lấy công báo tư thù.

“lão phu không phải người keo kiệt” còn nói, đến đọc một quyển sách cũng không cho? Lão nhân đối tất thấy mọi người chấp tay nói:

“lão phu có gia sự, trước xin thất bồi”

“Mộ Dung tiên sinh thỉnh tự nhiên”

“Ý Vân, theo ta vào trong” lão nhân lạnh như băng nói một tiếng. Lão nhân không nói gì, mặt đều giống như người chết đem ta tới thư phòng.

“Ý vân...” lão nhân cuối cùng mở miệng, nhưng không có mắng ta.

“cha, có cái gì phân phó?” tốt nhất là không có gì. Lão cha ngẩng đầu lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn ta: “Ý Vân, Mục Hàn vĩnh viễn là bộ dáng lạnh lùng, ngươi thực sự chịu được sao?” hôm nay bộ dáng hắn xác thực đáng sợ.

“nhưng đối với ta vẫn là ôn nhu”

“không sợ hắn?”

“ngươi xem, hắn ác ta càng ác, ngươi cũng thấy ta trước mặt chúng nhân mắng hắn một trận, hắn đến nói một chữ cũng không dám”

“Ý Vân, hôn sự các ngươi, ta đáp ứng, nhưng phải mình mới chính chủ” cái gì? Đầu óc ta chút nữa nổ tung. Ta cực độ ngu ngốc nhìn lão cha, có phải hay không vừa rồi bị ta nói đến tức điên, hay là già rồi mắc chứng lão nhân si ngốc?

“hôm nay ta tuy mất mặt, nhưng không tức giận. Bởi vì ta biết, nữ nhân của ta cuối cùng tìm được nam nhân của nó. Hắn nhất định rất yêu ngươi, yêu đến tâm khảm” lão cha thở dài một tiếng “cha cũng có thời tuổi trẻ, cũng từng có nữ nhân yêu thương, chỉ cần hắn thực sự thương yêu ngươi, cha bắt kẻ hắn là thân phận gì”

“nhưng...” lão cha đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ khiến ta ăn không tiêu

“cha già rồi, sống không còn được vài năm, chỉ cần ngươi vui vẻ, tất thấy đều không quan trọng” lão cha đột nhiên từ ái nhìn ta: “nhìn ngươi, ta nghĩ đến Vân Nhi, Ý Vân, ngươi biết tên của ngươi là vì sao không?”

Ta lắc đầu: “không biết”

Lão cha thở dài một tiếng: “20 năm trước, võ lâm có tứ đại thế gia. Giang gia năm đó có đại tiểu thư Giang thu Nhan là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, nàng phong hoa tuyệt đại, nhìn đến nàng, ta liền thất thần, bị phong thái của nàng hấp dẫn. Sau đó chúng ta thành thân, nhưng ta phát hiện nàng kì thực kiêu ngạo cùng ích kỉ, thâm tính bá đạo. Dần dần, ta phát hiện chính mình không còn thương nàng, chỉ là hận thương nàng mà thôi. Vừa núc, bên người nàng có một tiểu nha hoàn tên Lí Vân, tuy nhan sắc thua nàng nhiều lắm, nhưng là một nữ tử thiện lương ôn nhu. Ta bị nàng hấp dẫn, đối Thu Nhan cũng lãnh đạm rất nhiều. Ta từng đề cập thu Lí Vân làm thiếp, nhưng là nàng cự tuyệt, nàng nói nàng có lỗi với tiểu thư. Thu Nhan sau đó biết chuyện, chẳng những không lĩnh tình, còn đối với Vân nhi trăm phần ngược đãi. Vân nhi thì thủy chung yên lặng thừa nhận. 20 năm trước, Nhược Nhan mới tròn 2 tuổi, Thu Nhan bạo bệnh qua đời. Tuy ta cảm thấy có lỗi với Thu Nhan, nhưng vẫn quyết muốn cưới Vân nhi, nhưng là nàng vẫn cự tuyệt, rồi một đêm, ta uống rượu, quá say, cuối cùng phát sinh quan hệ với Vân nhi, ngày hôm đó chính là nàng đã mang thai. sau đó Vân nhi liền bắt đầu trốn ta, thậm chí thỉnh đi làm thô sử nha hoàn. Thẳng đến khi sinh, ta mới biết nàng mang trong mình con của ta. Ngươi là khó sinh, nàng vừa sinh ngươi ra, liền hao tâm hết lực mà qua đời. Trước khi lâm chung, nàng còn muốn ta đáp ứng, không dạy ngươi võ công, không cho ngươi tiến vào giang hồ. Hơn nữa còn muốn ta đem ngươi gả vào Giang gia, coi như báo đáp công ơn dưỡng dục của Giang gia đối với nàng. Ý Vân, cha không phải không muốn gặp ngươi, chỉ vì không dám gặp ngươi, ngươi cùng Vân nhi thực sự giống nhau, ngươi càng lớn, càng giống nàng, ta quả thực không dám nhìn ngươi, ta chỉ có thể cố ý xem nhẹ ngươi. Trước đây Giang gia nhắc tới việc đề thân, ta còn do dự. Nhưng nhớ tới di nguyện của mẫu thân ngươi, cho nên mới đáp ứng hôn sự này” đồn đại quả nhiên không thể tin tưởng, Lí Vân hoài thai lại xin làm thô sử nha đầu, lão cha cũng ok thể nào chú ý đến Ý Vân, cho nên mọi người nghĩ hắn chán ghét Ý Vân, lại không tưởng được sau lưng còn có ân tình. Lão cha chậm rãi đứng lên, lấy từ ngăn kéo ra một bức họa, mở ra trước mặt ta. Trên bức họa là một nữ tử sắc tư sắc bình phàm, nhưng lại tỏa ra khí chất nhu hòa hiền thực, hơn nữa cùng với ta thập phần giống hệt.

“đây là mẫu thân của ngươi, có phải rất giống với ngươi? Từ nhỏ ta cố ý xem nhẹ ngươi, kì thực trong lòng ta thương ngươi nhiều nhất. Ta không dạy ngươi võ công, chính là không muốn ngươi dính vào ân oán giang hồ, không nghĩ đến, ngươi cư nhiên học được một thân võ công, còn có địa vị ngày hôm nay. Ta đem ngươi nhốt tư quá hiền chính là sợ ngươi tiếp xúc với bên ngoài, năm ngươi 6 tuổi ta phát hiện ngươi là võ học kì tài, Mộ Dung gia thường xuyên có người giang hồ tới lui, ta sợ một vị cao nhân nào đó thấy thiên phú của ngươi muốn dạy ngươi võ công, đến khi đó ta làm sao nói chuyện với mẫu thân ngươi dưới hoàng tuyền?”

Ta trầm mặc, bởi vì không biết nói gì. Nếu là chân chính Mộ Dung Ý Vân có thể nghe được, nhất định mỉm cười nơi chín suối.

“Ý Vân, kì thực cha phản đối ngươi cùng Mục Hàn cùng một chỗ, chính là thân phận hắn đặc thù, hắn nổi danh lãnh khốc vô tình, ta sợ ngươi bị thương

tồn. Nhưng là hôm nay, ta đã hiểu được, hẳn thực sự yêu ngươi. Dem ngươi giao cho hắn, ta có thể yên tâm. Tương lai thấy mẫu thân ngươi, ta đối nàng ít ra có thể nói được công đạo”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

“ta thực tâm tính, nhưng hẳn luôn bao dung ta, có đôi khi hẳn cũng sinh khí, cũng sẽ phát hỏa với ta. Nói thật, hẳn sinh khí bộ dáng thực khủng khiếp, thậm chí, hẳn xúc động có thể muốn giết ta. Chính là, hẳn bình tĩnh lại, liền giải thích với ta, không cần cao quý cùng thể diện mà nghe lời ta, được như vậy ta thỏa mãn. Có lẽ về sau hẳn còn có thể sinh khí, còn có thể dọa ta. Chính là ta sẽ cố hết sức mình để hẳn không tức giận, hảo hảo an ủi hẳn” đối với hẳn không thể dùng ánh mắt thường để nhìn, không thể dùng hành động thường để xét đoán.

Lão cha nhẹ giọng thờ dài: “vậy, kì thật Giang tử Ngang đối ngươi cũng là một mảnh thiện tình”

Có đôi khi ta thực sự nghĩ thích hẳn, nhưng là tình cảm đó không phải tình cảm nam nữ. Hẳn rời xa ta một thời gian, ta luôn nhớ tới hẳn. Giang tử ngang rời ta đi đã lâu, ta không hề nghĩ tới hẳn, trực tiếp muốn quên hẳn. Đối hẳn chính là tình yêu chân chính, đối Giang tử Ngang chỉ là cảm kích. Hẳn giúp ta chôn một đao, chôn một âm khí, lại chôn một chương. Nếu không có Hẳn, có lẽ ta sẽ vì cảm kích mà yêu Giang tử ngang, nhưng là ta đã yêu Hẳn, chỉ có thể xin lỗi hẳn” kì lạ, vì sao ta lại thổ lộ tâm tình cùng lão cha?

Lão cha vuốt cằm “cha đều biết, ngươi có thể trước mặt nhiều người như vậy, không e dè thừa nhận quan hệ với Mục Hàn, vô luận thế nào, ngươi đều không chịu nhượng bộ, điều này đã nói lên ngươi thực sự yêu hẳn, thôi, nếu các ngươi thực tâm yêu đối phương, ta thành toàn cho các ngươi”

Đôi mắt đột nhiên đỏ, nghẹn ngào nói: “cha, thực xin lỗi, phải để ngươi quan tâm lo lắng”

“ngươi nói Mục Hàn tới cầu hôn, ta sẽ đáp ứng hôn sự này, ngươi có thể hạnh phúc liền hảo”

“cảm ơn cha” ta không có gì chỉ có thể nói 2 từ cảm ơn. Ta đi khỏi thư phòng, Mộ Dung lão nhân một mực nhìn theo thân ảnh của ta, thờ dài một tiếng: “vân nhi, thực xin lỗi ngươi, càng thực xin lỗi nữ nhi, ta thiếu mẹ con các nàng, kiếp sau trả đi”

Kì thật lão cha nói như vậy, ta cảm thấy thực cao hứng. Nhưng là, vẫn có cảm giác kì lạ. Vừa rồi còn bức ta cùng Hẳn nhất đao lưỡng đoạn, lập tức thay đổi bảo ta gả cho hẳn, biến hóa quá nhanh đi. Ta vẫn đang suy nghĩ lung tung, chân đã đặt tới Phi Hà viên, tai chợt nghe thấy thanh âm thì thầm, cơ bản là vì nội công của ta đã cao hơn nên giác quan cũng trở nên minh mẫn, nếu là vài tháng trước, chỉ e đến tiếng muỗi kêu bên tai cũng không nghe rõ.

“tứ đệ, ngươi nghe nhị ca nói, tuyệt đối không sai” thì ra là thanh âm của Liệt hòa, bọn hắn thảo luận cái gì?

Lôi Điện lạnh như băng trả lời: “nhị ca, lời nói này quả thực quá xấu hổ, sao có thể nói cùng Vũ Mị cô nương?” Thủy Vũ Mị cùng Lôi điện...?

“tứ đệ, ngươi nghe nhị ca đi, tuy rất xấu hổ, bất quá rất hữu dụng” tựa hồ là Tật phong đồng chí

“tứ đệ a, lần trước giáo chủ đắc tội phu nhân, chính là nghe nhị ca nói, dùng lời ngon tiếng ngọt, cuối cùng đem phu nhân trở về, vui vẻ ra mặt. Tứ đệ muội Phụng cô nương so với phu nhân còn dễ dàng hơn, các ngươi nói vài lời dễ nghe liền câu được tâm nàng” đã biết lời nói đường mật kia là người khác dạy, nhưng không nghĩ đó là Liệt Hòa. Ta phải nhắc nhở Mị Nhi một chút, ngàn vạn lần không thể bị lừa gạt.

“nữ nhân là thích nghe lời ngọt, chủ thượng vì phu nhân mà hạ thấp giọng, ngươi thấy hiệu quả thế nào, ngươi cũng nói với nàng vài câu dễ nghe, rõ ràng là thích Phụng cô nương, lại cùng nàng giống như oan gia. Uy, mặt cười lên cho ta xem?”

“tam ca, vì cái gì ngươi đánh ta?” Lôi Điện đột nhiên kêu lên.

Liệt hòa bức mình lại gõ đầu Lôi Điện cái nữa: “ai kêu tiểu tử ngươi không nghe lời, Phụng cô nươngwng tứ đệ muội chính là nữ nữ nổi danh giang hồ, nếu như bị người khác cười về rồi, ngươi ở đó mà hỏi hận đi”

Lôi Điện buồn bức nói: “nói như thế nào?”

“lại đây, ta dạy cho ngươi, ngươi liền nói, Thanh Hà, kì thật lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng. Ta đối với nàng khác khẩu, chính là vì...” Liệt hòa bắt đầu thao thao bất tuyệt khai giảng lớp học yêu... .

Ta thực bức mình đẩy cửa phòng đại khối băng ra, thấy hẳn đang xem một phong thư, thấy ta đột nhiên đi vào, lập tức cất phong thư một bên. Ta nhìn thoáng qua nói: “cái gì vậy?”

Hắn thân nhiên nói: “không có gì”

Ta trừng mắt liếc hẳn, hung dữ nói: “ngươi nói, ngày đó ai dạy ngươi nói lời ngon ngọt, có phải hay không Liệt hòa?”

Hắn không sao cả trả lời: “tiểu tử chết tiệt, dám bán đứng ta”

Ta tỏ vẻ tức giận nói: “hừ, hắn không có bán đứng ngươi, là ta không cẩn thận nghe thấy. Ta vốn thấy kì quái, ngươi sao có thể nói lời dễ nghe như vậy, nguyên lai là lừa ta”

“đều là ta thiệt tình nói”

“còn giả bộ?” ta bực mình đập bàn, ánh mắt nhìn vào phong thư hắn vừa để trên bàn, chỉ thấy một chữ ‘nữ’ nhưng là thập phần quen mắt, rất giống phong cách của bệnh thần kinh, bệnh thần kinh viết thư cho hắn, có thể sao? Nếu không phải vì ta, 2 người bọn hắn cần bản nước sông không phạm nước giếng, còn nếu nói vì ta, 2 người chính là thù không đội trời chung?

“không lừa nàng, hắn dạy ta nói, nhưng ta nói đều là thật tình”

“thực sự?”

“thật sự!”

“vậy, ta về phòng, ngươi tiếp tục làm việc” ta xoay người, không thèm lí tới Hàn, đầu óc đều là nghĩ tới chữ ‘nữ’ kia.

Đến giữa trưa, Thủy Vũ Mị đại giá quang lâm. Nhìn thấy nàng ta, cơ hồ nhận không ra. nàng ta một thân trường bào đỏ thẫm, tóc vấn cao, đầu đầy châu ngọc. Đứng thấy bình thường đầy nhí nhảnh tã khí, nhưng nay khuôn mặt đều là u nhã đậm bạc cùng cao khiết khí chất. Phía sau là 4 thị nữ. Nàng nổi danh là ma nữ, trong chốn giang hồ vẫn không ít người sợ hãi nàng. nói thế nào nàng là nhất phái tôn sư, lão cha cũng cấp nàng vài phần mặt mũi, tự mình nghênh đón. Nàng khí định thần nhàn cùng lão cha chậm rãi bàn chuyện, cùng các đại phái trưởng môn khách sáo. Thực sự nhìn thế nào cũng không liên tưởng đến vẻ mặt tiểu hài tử cùng tà khí của nàng.

Ta y nhiên kéo tay Hàn đi ra, nàng vừa thấy chúng ta, quý khí cùng ỏn trợn chớp mắt biến mất, nhảy phắt lại đây, hưng phấn nói: “tí tí, tí phu, các ngươi tới sớm vậy?”

Ta cười hắc hắc: “tí tí của ngươi sớm đã đến đây hơn một tháng, không có biện pháp, ta thử chung với họ Mộ Dung, ngẫu nhiên đến thăm cha, cùng tí tí liên lạc cảm tình”

Thủy Vũ Mị đánh giá Hàn một cái, chợt nói: “tí phu, các ngươi hình như tốt lắm?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

“ngươi là ai, vì cái gì mắng cung chủ?” mấy nữ tử phía sau thấy chủ nhân bị mắng lập tức phản ứng, ta trực tiếp không nhìn các nàng vào mắt nói:

“Vũ mị, bồi tội”

Ta vừa dứt lời, mấy nữ tử kia lập tức rút kiếm, trong nháy mắt, hai kiếm đã hướng tới ta. Trong đó có một người lạnh như băng nói: “bồi tội với cung chủ của chúng ta”

Dám uy hiếp ta như vậy, càn nàng hắn là chưa từng lăn lộn giang hồ.

Thủy Vũ Mị vội nói: “sur tí, không cần làm như vậy” hai nữ tử liếc nhìn nhau, kiếm lập tức rút lại.

“mau bồi tội với đường chủ của chúng ta” Phượng Thanh Hà cùng Phượng thanh trúc lập tức kêu lên

“bồi tội với phu nhân chúng ta” Lôi Điện cùng Tật phong quyết không kém cạnh chạy tới. Ta hướng mấy người liếc mắt một cái nói:

“bỏ đi, không cần lằng nhằng như vậy”

Phượng gia tí muội có phần không cam tâm lùi lại, hai tên gia hỏa kia thì chưa lùi lại vội mà quay mặt nhìn Hàn, thấy hắn đồng ý mới ngoan ngoãn thu chiêu. Còn đáng thương cho hai nữ tử kia, sợ tới mức mím môi tròn mắt không dám nói một câu.

Ta vẫn là cố nắm chặt tay đại khối băng, chỉ sợ 2 nàng kia bất giác là đi gặp sư phụ ta hàn huyền rồi. Thủy Vũ Mị đối ta xin lỗi nói: “tí tí, hai vị sư tỉ không cố ý” rồi lại hướng đại khối băng nói: “tí phu, ngươi đừng để ý đi”

Ta cũng hướng 2 nữ tử hòa hoãn: “hai vị tí tí đừng sinh khí, ta chỉ muốn tốt cho Vũ mị”

“ngươi đối hai nàng sao phải hạ giọng?” đại khối băng tựa như không hài lòng? Ta nghiêm mặt đối hắn:

“đương nhiên, đó là sư ti của Thủy Vũ Mị, ta phải khách khí”

Các nàng thấy ta nói vậy, cũng biết điều vội đồng thanh nói: “tiểu nữ mạo phạm, thỉnh cô nương rộng lượng” nhìn xem, đối người hữu hảo thì người sẽ đối ta hòa bình.

Ta lại hướng Vũ mị nói: “mau thỉnh tội cùng vô sắc đại sư đi”

Vũ mị cũng gật đầu rồi hướng tới vô sắc đại sư, cung kính nói: “vô sắc đại sư, Vũ mị ngày đó vô tình... đắc tội với người, hi vọng đại sư tha thứ tiểu nữ lỗi mẫn”

Ta cũng lễ phép nói: “vô sắc đại sư, Ý Vân thay mặt bách hiệu đường bồi tội với đại sư, ngày đó tiểu muội làm loạn cũng là vì tìm tin tức cho bách hiệu đường, lỗi này coi như người làm ti ti ta gánh hết đi, xin đại sư tha thứ” đối với cao tăng dù sao cũng phải có lễ độ.

Vô sắc đại sư lạnh nhạt cười: “Mộ Dung đường chủ, Thủ cung chủ, không cần như vậy. Lão nạp đã là người thế ngoại, sớm không để ý tới tục sự hồng trần”

Ta khéo song chương nói: “đại sư quả nhiên cao tăng, là tiểu nữ phạm phụ tục tử, đắc tội rồi” tốt nhất đừng truy cứu, dù sao cũng là thái sơn bắc đẩu Thiếu Lâm tự, không nên đắc tội a.

“đại sư, là Vũ mị lỗi mẫn, nay nghĩ lại thực thấy hổ thẹn” Thủy Vũ Mị, người cũng giỏi diễn trò đi, còn cảm thấy hổ thẹn? Phỏng vấn xong người còn gọi người ta là lừa lọc?

“a đi đà phạt, hai vị thí chủ không cần tự trách, lão nạp sớm đã quên chuyện đó” quả là cao tăng đức độ.

Sử lý xong chuyện đó, tiểu Mị Nhân đều là sát bên ta, chạy theo ta, đòi ngủ với ta... này tiểu nha đầu, như thế nào trở thành đĩa? Nghĩ năm đó hoa sơn luận kiếm ở đình hoa sơn, Diệp cô Thành đại chiến Tây môn Súc tuyết, còn đại hội võ lâm này, thực không có danh khí tổ chức ở Mộ Dung sơn trang. Mộ Dung sơn trang cửa chính mở lớn, chính giữa sảnh lớn đắp một cái lôi đài lớn, võ lâm đại hội liền bắt đầu như thế. Ta còn tưởng thế nào, so với đường quanh co của bách hiệu đường thì kém nhiều lắm (Hoa: ti còn nói, bách hiệu đường có bao nhiêu tiền chứ, mà lão cha của ti có bao nhiêu keo kiệt chứ/ Mộ Dung lão quái: lờm/ Hoa: dạ con không dám nói... bằng bó miệng)

Trên lôi đài trải một tấm thảm lụa đỏ, cho dù mắt ta cận thị nặng thì cũng nhìn thấy bên trên có thêu chỉ vàng một chữ rất lớn: “võ”

Quanh lôi đài cắm đầy những lá cờ nhỏ, cũng thêu chỉ vàng chữ “võ”. Ngay trước lá cờ là bốn ghế tựa. Nếu nhìn kĩ, còn có thể phát hiện sau mỗi ghế đều có một mảnh cờ nhỏ, ghi rõ tên bang phái. Cũng có nghĩa là cờ viết tên môn phái nào, thì đó là chỗ của môn phái đó. Chương môn cùng nhân vật máu mặt mới được có mặt ở vùng này. Các kẻ thân phận nhỏ hơn thì ở ngoài đi. Nếu không phải ta là đường chủ bách hiệu đường hẳn là không thể nhìn thấy gì vì ở quá xa, nhưng được ngồi ở địa phương này thì không sợ rồi.

Tất cả mọi người đã có mặt ở luận võ trường. Lão cha thực không khách khí, ngồi ngay vị trí cao nhất, sau lão cha là Hàn, hai người thế nào ngồi cùng nhau, ta thực sợ bọn hắn đánh nhau. Ta nghĩ đến cạnh Hàn ngồi, kết quả bị lão cha xếp cho ngồi cạnh lão. Phía dưới ta là bệnh thần kinh, cạnh bệnh thần kinh là Thủy Vũ Mị. Dù ta không biết sắp xếp, nhưng cũng đoán là xếp theo võ công cùng chức vị trên giang hồ.

Tất cả mọi người ngồi xuống, bệnh thần kinh lại chưa thấy đến, ta nhìn vài lần, không thấy bóng dáng hắn. Võ lâm đại hội đã bắt đầu, hắn chết ở đâu a. hay là có chuyện gì? Nhìn các vị chương môn, mỗi người đều mang theo hạ nhân ở sau.

Cũng không biết ở đâu ai gõ một tiếng lớn, tất cả mọi người lập tức im lặng, lão cha lập tức đi lên trung ương lôi đài, lớn giọng phát biểu. Ta vừa nghe là biết lão dùng nội công, tại vì âm không lớn không chói mà rất trầm hùng, tin rằng trong phạm vi Mộ Dung sơn trang ai cũng có thể nghe thấy.

Các vị võ lâm đồng đạo có thể tới tham gia võ lâm đại hội lần này, lão phu vô cùng hoan nghênh. Mọi người đều biết, Mục tiên sinh tạ thế, Vô trần đại sư viên tịch, bách hiệu sinh thoái ẩn giang hồ, Đường môn Đường kim sơn môn chủ cũng chuẩn bị thoái ẩn, võ lâm thập đại cao thủ thực tế chỉ còn có sáu. Vì vậy ta tổ chức đại hội này, một lần nữa chọn lựa thập đại cao thủ, lão phu cùng các đại chương môn thương nghị, thập đại cao thủ tạm thời bổ xung từ bài danh các vị anh hùng của các môn phái tuyển ra. nếu có ai muốn tham ra, trực tiếp khiêu chiến thập đại cao thủ, về phần thứ tự, cứ theo trận chiến thắng quyết định, các vị đồng đạo có dị nghị gì không?

Lão cha quét qua tất cả mọi người, thấy mọi người đều an tọa, tiếp tục nói: “nếu các vị không có ý kiến, thỉnh đăng kí quyết định đối thủ” hắn vừa dứt lời, tùy tùng sớm đã bung lên một cái mâm, ở trên là tám tấm cờ đỏ cực kì đẹp mắt

“từ từ...”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Y Lạc Lạc đột nhiên kêu lên: “giang đại ca còn chưa tới?”

“ý cô nương, giang trang chủ chậm chạp chưa tới, không thể vì hắn để cho tất cả mọi người phải chờ đi?” lão cha ngăn cản nói: “các vị, trước tiên lên bốc thăm, còn lá thăm cuối cùng là của Giang trang chủ, nếu ai bốc được cùng trận với hắn, coi như là hòa, xét cả 2 đều thắng, thế nào? Không ai có ý kiến gì chứ?” bệnh thần kinh thật đáng thương.

“không có ý kiến” vài người đứng lên tán thành. Lão cha gật đầu:

“được rồi, thỉnh các vị lên bốc thăm”

Ta là ở gần lão cha nhất, đương nhiên là người đầu tiên lên bốc thăm, thăm vừa rút ra, ta lập tức muốn ngắt, trên đó là một chữ “nhất”. Vận khí của ta cũng thực không ổn, cư nhiên là trận đầu a. nói thật, cho đến bây giờ ta vẫn chưa tự tin vào võ công của mình, cũng không biết sẽ gặp ai. Ngàn vạn lần không thể là đại khối băng, càng không thể là lão cha, mĩ nữ tí ti, mấy người của bách hiệu đường. Cũng chỉ có vài chục nhân tuyển mà thôi, ta lại đối với già nửa trong đó có quen biết, thực không muốn gặp, ta khẽ lắc đầu, đã vậy thì muốn đấu với ai nữa?

Mọi người bốc thăm xong, lão cha trở lại chỗ ngồi, hô lớn: “không biết vị đồng đạo nào là vị trí trận đầu?”

Ta dơ tay lên, Phượng thanh Trúc liền cầm tờ thăm của ta lên, bình tĩnh tao nhã cười nói: “không biết vị tiền bối nào cũng bản đường chủ giao thủ?”

Hơn nửa ngày, không có một ai nói gì, lão cha cầm cái khay, bên trong vẫn còn một tờ thăm, rõ ràng là chữ “nhất”. Lão cha liền nói:

“hiện thăm chữ nhất vẫn còn ở đây, vậy coi như người bốc được là Giang trang chủ, hiện họ Giang còn chưa tới, vậy coi như đánh hòa, Giang trang chủ cùng Mộ Dung đường chủ đồng thời vào vòng trong, các vị võ lâm đồng đạo có ý kiến không?” ta một chút dờ khóc dờ cười, khóc là vì bốc thăm đúng bệnh thần kinh, cười là vì không đánh cũng được lọt vào vòng trong.

Đại khối băng liền nói vận khí của ta phi thường hảo, quả thực là như vậy. Nếu không phải bệnh thần kinh chưa tới, phỏng chừng ta ngay trận đầu liền bị đã ra.

Trận thứ 2, hoa sơn chương môn đối với lão cha, ta thăm thay người ta mà cảm thấy bị ai, cư nhiên mới trận đầu đã gặp thiên hạ đương kim đệ nhất cao thủ.

Trận thứ 3, Y dục Thành đối Tung sơn chương môn, họ Y thắng.

Trận 4... không quan tâm, đại khái là thiếu lâm Vô sắc đại sư thắng.

Trận thứ năm... không quan tâm.

Trận thứ 6, đại khối băng đối nga mi Thanh phong sư thái, Hàn là không có rút kiếm, chỉ dùng chương đầu, cuối cùng hơn nửa canh giờ, Thanh Phong sư thái nhận thua. Ta thực cảm thấy Thanh phong sư thái còn may, nếu Hàn sử dụng kiếm, phỏng chừng có thể tiến sư thái đến gặp sư phụ ta.

Trận tiếp theo, cư nhiên là quân ta đánh quân mình... Từ Đồ dạ cùng Phượng Thanh Hà, đối với trận đấu này, ta quả thực phi thường không thích, bọn hắn thế nào lại đánh nhau a, bất kể là ai thua thì vẫn là bách hiệu đường bị thiệt thòi.

Hai người lẳng lặng đứng trên lôi đài, Phượng Thanh Hà cầm kiếm trong tay, không hề xuất chiêu. Từ Đồ Dạ cũng cảm thiết phiền, không hề động thủ. 2 người cứ thế giằng co nửa giờ, lão cha cuối cùng sốt ruột nói: “hai vị, đã đánh được chưa?”

“ta nhận thua!” song trọng thanh.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, lão cha khó xử hồi lâu, nói: “hai người đều nhận thua, coi như là ngang tay, xét cùng nhau đi vào vòng trong” a? có thể nói như vậy? Lão cha có phải vì ta mà thiên vị hay không?

Vòng sơ loại rất nhanh liền xong, có 16 người lọt tiếp vào vòng trong. Thiên hạ rộng lớn, 16 người võ công cao cường nhất cư nhiên có 3 người của bách hiệu đường, ta cảm thấy thực có thể kiêu ngạo.

Tiếp theo, lại rút thăm, con bà nó, lại là sôs 2? Hôm nay số 1, rồi số hai, có phải sau này sẽ là số 3?

Sai đó lão cha tuyên bố tuần tự trận đấu ngày mai, những trận khác không nhớ rõ lắm, ta chỉ nhớ:

Trận đầu, đại khối băng cùng Từ Đồ dạ.

Trận 2, ta đối cố Mộ Dung tình.

Hai người chúng ta đều đấu trận đầu, ngày mai tốt nhất không thể đến muộn.

Thi xong xuôi tất cả lại về, mọi người bắt đầu rời khỏi diễn võ trường. Ta theo thói quen chạy tới bên đại khối băng, ôm tay phải hắn. ta vừa mới làm vậy,

Mục Ngữ Tâm không biết sống chết chạy tới bên kia, ôm lấy tay còn lại. Ta nhìn thấy Mục Ngữ Tâm, mặt liền giống như cái đáy chảo.

Hàn nhìn thấy vẻ mặt ta, trực tiếp một tay đẩy Mục Ngữ Tâm ra, nàng nhất thời không có chuẩn bị, thiếu chút nữa bị ngã trên mặt đất. Ta vui sướng nhìn nàng gặp họa, thuận tiện cười tùm. Thủy Vũ Mị vẫn đi sau ta, thấy thế liền châm chọc cười:

“Mục Ngữ Tâm, ta giờ mới biết ngươi còn là nữ nhân không biết xấu hổ a”

“hàn, chàng đẩy nàng ta như vậy, không sợ nàng ta giận sao?” dù sao cũng là muội phu, phải nói vài lời hỏi thăm.

“ta kolàm vậy nàng có cao hứng không?” đích xác, hần nếu nói miệng, nhất định ta sẽ ăn dấm chua.

Ta cười hắc hắc: “hàn, ta phát hiện ngươi thực tốt lắm”

Một đường trở lại phi hà viên, Mục Ngữ Tâm cư nhiên vẫn lẳng nhặng bám theo. Da mặt của nàng cũng đủ dày, đáng tiếc so với ta thì còn kém xa.

“sur jy” ngt không phục truy lên, không biết sống chết ôm một tay Hàn. Hàn nói:

“ngươi làm gì? Buông ra”

“không, vì cái gì nàng ta ôm được, ta lại không được?” nàng làm nũng ôm cánh tay hần lay động.

Hàn lạnh như băng nói: “nàng là thê tử, ngươi không phải” đối với tiểu sư muội cũng bộ dáng này, xem ra hần quả thực là bản tính như thế.

“huynh đáp ứng chiếu cố ta, tốt nhất chiếu cố chính là cưới ta về” nàng không cam tâm nói: “ta không để ý làm vợ nhỏ” thật sự là tiện, đại khối băng có thể chấp nhận hay không? Ta căm tức nhìn nàng:

“nhưng ta để ý”

“ta không để ý, đại tì” không biết xấu hổ, cư nhiên dám công khai muốn cùng chung một chồng?

“ta để ý” ta nóng giận nói, không chút khách khí đẩy nàng ra.

Mục Ngữ Tâm bị ta đẩy, ngồi xuống đất, cực kì sinh khí trừng mắt ta, lại nghe Thủy Vũ Mị nói: “Mộc Ngự muội, làm vợ nhỏ ngươi cũng không xứng, cho dù làm nha hoàn cũng đừng mong”

Ta cũng nói:” Mục Ngữ Tâm, ta khuyên ngươi tốt nhất hảo hảo làm tiểu muội tử, ta cam đoan đối với tiểu muội rất tốt”

“ngươi đi chết” Mục Ngữ Tâm ngẩng đầu, ánh mắt hàm chứa sát khí, chọt tay phóng ra vô số châm, đối với ám kị, ta từng thấy trong tv, hiện tại căn bản không biết đối phó thế nào, ngây ngốc đứng tại chỗ. Hàn cực nhanh ôm ta vào ngực, dùng kiếm cản ám khí, tuy hần thực nhanh nhưng vẫn không thể cản hết, bởi vì hần ôn ta cho nên động tác bị cản trở rất nhiều, cuối cùng có hai tiểu châm đã cắm vào tay ta. Nếu toàn bộ cắm trên người ta, phỏng chừng biến thành nhím.

“tì tì...” Thủy Vũ Mị kinh hô.

Kiếm của hàn chớp mắt đã kề bên cổ Mục Ngữ Tâm, cực kì giận dữ nói: “giải được...”

Mục Ngữ Tâm cười lạnh: “không có”

Ánh mắt hần âm trầm lạnh lẽo, hàn khí ngày càng thịnh: “giao ra”

“không có”

Kiếm của hần lập tức tiến lại càng gần:” ngươi còn ngoan cố ta liền giết ngươi!”

Mặt nàng trắng bệch, hần là thực thống khổ.

“tốt, cùng nangnf chết, đáng giá”

“giải được, ta có thể không truy cứu chuyện hôm nay” ta nhìn Hàn, chính là cảnh xưa tái hiện, khi đó Hàn đối ta đòi giải được, bây giờ là hướng Mục Ngữ Tâm uy hiếp.

Ta chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, tri giác lập tức không còn... tựa hồ mất đi ý thức.

Hần tiếp cận điên cuồng, đối Mục Ngữ Tâm rống to: “ta nói lần nữa, giải được?”

Thủy Vũ Mị lúc này đã chạy đến bắt mạch cho ta, đưa vào miệng ta một viên thuốc, rồi rất nhanh nói:

“tì phu, trước ngăn chặn độc tính công tâm, mang nàng vào phòng”

“Vân nhi” hàn ôn nhu mang theo lo lắng ôm ta vào phòng, nhưng ta đã rất mệt mỏi, không thể tri tri phụ thêm, cuối cùng trực tiếp mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Cánh tay thực đau, ta có phải bị thương? Có thể?

Không biết cái gì đang đè lên tay ta, dù sao đau đến chậm rãi biến mất.

Lạnh, giống như rơi vào hầm băng, máu muốn đông lại, da thịt muốn đứt ra. vì cái gì lạnh như vậy?

Mơ mơ màng màng, ta nghe được Thủy Vũ Mị lo lắng nói: “ta thực không hiểu tại sao, ta nghĩ chỉ cần ăn băng thiềm, là có thể giải được độc tính, nhưng là vì sao ăn vào rồi, tí ti lại phát ra hàn khí lớn như vậy?”

“không trách người”

Ta chậm rãi mở mắt, mê hồ hỏi: “các người đang nói cái gì?”

Hàn khốc miệng chậm rãi lộ ra ý cười ôn nhu: “Vân nhi, Nàng đã tỉnh, còn khó chịu không?”

Ta toàn thân lạnh run: “thực lạnh”

Thủy Vũ Mị vội nói: “tí ti, ta cho người ăn con băng thiềm, chẳng những giải độc, còn có thể bách độc bất xâm, nhưng không hiểu sao cơ thể của người lại tích tụ hàn khí, nếu biết, ta không dám cho tí ti ăn loạn”

Ta không nùng run rẩy, tiếng nói cũng khó khăn: “người nói cái gì? Mục Ngữ Tâm đâu, nàng có giải được, cho ta ăn băng thiềm làm gì?”

Thủy Vũ Mị hồ thẹn nói: “Mục Ngữ Tâm thừa dịp tí ti phụ phong bế huyết đạo cho tí ti thì chạy, băng thiềm là trấn môn chi bảo của Đường môn, độc là giải được rồi, nhưng... băng thiềm tích tụ hàn khí, ta không có biết”

“như thế nào... ta lạnh... muốn chết” vô cùng rét lạnh, giống như ở giữa bắc cực mà không mặc quần áo đi hóng cuồng phong?

“Vũ mị, hay dùng nội công bức hàn khí ra?” Hàn nhẹ giọng hỏi.

“không biết, tốt nhất đừng loạn, ta đem Cổ mộng tình tra hỏi” nàng nói xong trực tiếp chạy ra ngoài.

“tìm nàng ta có việc gì?” tìm Cổ Mộng Tình làm gì, không bằng tìm Y Dục Thành?

“băng thiềm là Thủy Vũ Mị ăn trộm của Cổ mộng tình” Hàn ôn nhu đáp, thì ra là Thủy Vũ Mị ăn trộm. Ta vội muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân đau đến không thể nhúc nhích:

“hàn, ta lạnh, gọi họ Y đến, chính là Y dục Thành...”

“đừng sợ, Vũ mị sẽ có biện pháp”

“đúng rồi, ta trúng độc, Phụng Thanh Hà có biết không?” nãy cấp dưới kia, biết được nhất định lo lắng muốn chết.

“trừ bỏ ta cùng Vũ Mị, ai cũng không biết, còn luận võ, không thể để ngoại nhân biết người bị thương”

Ánh trăng thân nhiên chiếu vào qua cửa sổ, mông lung mà xinh đẹp, ta run lạnh nói: “trời đã tối rồi?”

“trừ bỏ lạnh, nàng còn có chỗ nào không thoải mái?” có thể thấy hàn ôn nhu như vậy, ta tình nguyện bị thương.

“không có, chỉ thấy lạnh” kì thực đầu óc ta vẫn là mơ hồ.

“đến rồi” Thủy Vũ Mị vội đẩy cửa chạy vào nói: “nàng ta nói, đem người đặt vào nước nóng, dùng nội lực bức hàn độc ra”

“thực sự hay không?” ta thực nghi ngờ, Cổ đại tiểu thư có thể dễ dàng nói ra như vậy?

Thủy Vũ Mị e dè nói: “ta dùng phê tâm thuật với nàng ta, nhất định nàng ta nói thật”

Hàn không nói gì, ôm lấy ta xốc lên, chạy ra ngoài. Thủy Vũ Mị vội hỏi: “tì phu, các người chạy đi đâu?”

“giải độc”

“nhưng...” lời nàng đã không còn nghe rõ bên tai, Hàn hấn là đi rất nhanh.

“đi đâu?”

“tìm nước nóng, chẳng phải gần đây có dòng suối nước nóng”

“chàng... còn nhớ sao... là hôm đó...” ta tiếp tục rết run.

Hắn ôm ta một đường chạy vào rừng, ta lạnh muốn lập cập. nhìn thấy dòng suối bốc hơi nóng, nghĩ trực tiếp nhảy vào.

Hàn ôm ta nói: “đem quần áo thoát ra”

“nhưng...” nam nữ thụ thụ bất tương thân?

“ngươi đi xuống, ta không nhìn” nói xong, buông ta, xoay người.

Ta toàn thân run rẩy, động tác thập phần khó khăn đem quần áo thoát ra, nhưng quần áo vừa rút xuống thì ta cũng không còn chút khí lực, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

“Vân nhi” Hắn cũng bất chấp, lập tức bế ta lên. Ta mới chỉ thoát ngoại y, trên người vẫn còn nội y, ta thực một chút sức động tay cũng không có, chỉ có thể nói nhỏ:

“chàng giúp ta cởi được không?” như thế nào thập phần ái muội đi? Ta cực kì thẹn thùng cúi đầu, dám nói mấy từ kia...

Đại khối băng khỏe miệng mỉm cười: “cởi thế nào?”

Tiếng nói của ta nhỏ như tiếng muỗi kêu: “đằng sau có nút thắt, kéo ra là được”

Hắn đem ta ôm vào trước ngực, hai tay luồn ra sau lưng, nhưng chưa có cởi, mà là đùa nghịch. Cuối cùng mảnh vải nhỏ che chắn cho ta cũng rơi xuống đất. Hắn ôm ta, hoàn toàn không có ý buông ra, ngược lại ôm càng chặt. Hắn do dự một chút, môi lạnh lẽo chợt bị hắn chiếm dụng, cực kì nhẹ nhàng cùng ôn nhu. Ta run lên, làm gì?

“làm... gì?” ta không có khí lực nói hai từ.

“không có gì” hắn ái muội nói, rồi tự mình cởi quần áo của mình, chỉ chốc lát, chúng ta 2 người trần trụi ôm nhau, thân hình hắn cuộn cuộn cơ bắp ẩn tàng sức mạnh bộc phát, thực đẹp giống như mấy bức tượng thần hi Lạp (Hoa: vân tì hảo sắc@@/Vân tì: ta hảo sắc nhưng là chồng ta, có việc gì a?/ Hoa: dạ không ạ... xách rếp chạy mất)

Hắn chăm chú ngắm nhìn ngực ta, ta không biết làm sao, hồng mặt nói: “chàng xem cái gì?” hắn hừ một tiếng, ôm ta, nhảy vào trong nước.

Ta được Hàn đặt ngồi cẩn thận trong ôn tuyền, hàn hai tay áp vào lưng ta, một trận khí nóng chu chuyển toàn thân. Trong cơ thể đã ngày một ấm lên. Cũng không biết qua bao lâu, hàn khí trong người toàn bộ biến mất. Đầu óc cũng mơ màng. Hàn vừa bỏ tay ra, ta toàn thân vô lực, ngã ngửa ra sau, rất may là hàn lại vội đỡ lấy ta. Dựa vào người hắn, ta thực cảm thấy hảo ấm áp, hai tay không tự chủ ôm chặt hắn, thân hình chậm rãi cọ sát, bộ ngực sữa cũng ma sát trong ngực của hắn. Thuần túy là bởi vì lạnh, muốn tìm chút ấm mà thôi. (Hàn khí đã đi từ lâu rồi... bao biện hoài@@)

Hắn đột nhiên hô hấp紊乱, song chương ôm chặt lấy ta, nhẹ nhàng nói: “Vân nhi, ta yêu nàng” đầu óc có chút mê hồ, vẫn là nghe rõ. Sau lời nói này, e rằng không phải chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Hắn đem ta ôm lấy, ánh mắt không li khai thân thể ta. Dem quần áo ta vứt sang một bên, ánh mắt y nhiên chăm chăm nhìn ta. Ta tuy thần trí có điểm không rõ, cũng có chút ý thức, bị hắn thấy thì mặt cũng đỏ bừng, ngưng ngưng cúi đầu: “ngươi xem cái gì? Ta phải mặc quần áo”

Hắn quả thực đem ta ôm chặt, chậm rãi hôn nên cần cổ tuyết bạch, ta cả kinh, thân thể run run. Nghĩ muốn đẩy hắn, rồi lại không tự chủ được ôm chặt hắn.

Hàn cường nhiệt thờ hỏn hễn, ở bên tai ta nói: “Vân nhi, ta yêu nàng”

“không được, hiện tại không được, người đã nói, động phòng hoa chúc...” ta không biết sao thực tâm nói.

“ta không thể chờ, muốn ngay bây giờ!” tay hắn xoa khắp thân thể ta, thân mình ta cơ hồ run lên.

“không được... chán ghét... người đây là... cường bạo” vẫn nghĩ tới một ngày, hiện giờ ta lại cảm thấy sợ hãi, đây là một cảm giác xa lạ, xa lạ khiến ta sợ hãi.

“Vân nhi, ta sẽ thực ôn nhu, không cần sợ hãi” ánh mắt hắn thực sự ôn nhu khiến ta say, ở bên người hắn vô lực dựa vào người hắn.

Ta không có cơ hội nói thêm, hắn đã hôn lên môi ta, đầu lưỡi bá đạo tiến vào. Ta cả người tỏa nhiệt, quả thực muốn điên. Rõ ràng nghĩ muốn cự tuyệt, cư nhiên lại ngênh hợp. Cảm giác được hạ thể hắn có dực vọng, ta cố sức khép chặt hai chân, hắn lại dùng sức mở hai chân ta ra, bá đạo cùng ôn nhu tiến vào.

“ngô...” ta nhin không được hừ một tiếng, hảo đau.

“hảo đau a” nói xong, nước mắt nhin không được tràn ra, làm việc này khó chịu như vậy sao? Trước kia không biết a? đều từng đọc mấy cái tiểu thuyết YY, đều thấy người ta nói lần đầu hảo đau, thực không nghĩ sẽ đau như thế?

Hắn tiếp tục cúi đầu chậm rãi hôn ta: “Vân nhi, ta yêu nàng”

Ta thờ hỏn hễn, hàm hồ không rõ nói: “người... đây là cường bạo” nhưng lại nhin không được thốt thêm một câu: “Hàn, ta thực yêu chàng, thực yêu chàng”

Bờ môi của hắn ở trên người ta tùy ý hôn: “người là của ta chỉ có thể là của ta” khí tức cùng rên rì tràn ngập khắp nơi, không khí chung quanh cũng trở lên vài phần ái muội.

....

Ta mệt mỏi, ngủ quên mất, đến khi mở mắt, mệt mỏi trên người vẫn chưa hề tan biến. Càng hướng chi thương thể cẩu ta chưa lành, hiện tại thực muốn cắn hắn một cái. Nhưng là, đầu óc ta hoàn toàn thanh tỉnh, vừa rồi xảy ra cái gì ta đều biết. Nghĩ muốn xoay người, thân mình căn bản không có khí lực để động đậy. Kì thực chủ yếu chính là vận động quá nhiều, còn có nguyên nhân là ta bị người ta ôm vào lòng, hơn nữa ôm rất chặt, ta không có đủ khí lực để thoát ra. nhưng... chúng ta ngủ ở đâu? Hoang dã a, hơn nữa... hơn nữa là... trần trướng. Tuy nhiên, trên người vẫn đắp một chút quần áo tứ tung lộn xộn... quả thực bộ dáng cực kì khó xem, nếu người khác nhìn thấy hắn sẽ đem ta cắt tóc bôi vôi vạo đầu bỏ trôi sông giống thị Kính a? đây... hơn nữa là lần đầu tiên, tuy không phải khách sạn năm sao cao cấp, nhưng đến cả giường cũng không có, chỉ có thể nằm đây nhìn khách sạn ngàn sao?

Trong tình huống không động đậy, ta trợn to mắt trừng mắt hắn. Ta còn tưởng rằng hắn chính nhân quân tử, không nghĩ hắn thừa dịp lâm nguy, cháy nhà hôi của, tuy việc này sớm muộn cũng tới, nhưng nghĩ thế nào cũng có điểm cường bạo, hức, ta nhớ lần này, để sau này ta khỏe lại, đem hắn cường bạo đến chết (Hoa: ôi... em sợ chị Vân quá... vừa khóc vừa chạy mất)

“ta có nợ trên mặt sao? Nhìn cái gì?” đột nhiên hắn mở to mắt, ta hoảng sợ, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú, ta thực muốn hôn một ngum. Đẹp trai như vậy làm gì, quả thực là câu dẫn nhân phạm tội.

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, cúi đầu không nói.

“Vân nhi, nàng sinh khí?”

Ta miệng ngậm chặt không nói, quyết không nói.

“Vân nhi?” hắn ôn nhu kêu tên của ta, thuận tiện đem tay tiếp tục chiếm tiện nghi... lại ăn đậu hũ của ta, bình thường không nghĩ hắn thực háo sắc.

“đừng nói chuyện với ta, cháy nhà hôi của, thừa dịp ta bị thương, người dám làm vậy với ta” ta thực tức giận nói.

“vân nhi, không cần sinh khí, đối mặt với nàng, ta không thể kiềm chế chính mình. Không có quan hệ, nàng sớm muộn cũng là người của nhà họ Mục” quả thực không thể tự kiềm chế, nếu không sẽ không thành như vậy. Kì thật cũng không thể trách hắn, nữ nhân yêu thích lại nằm trong lòng ngực, bất luận nam nhân nào cũng sẽ có ý tưởng này. Chủ yếu là, hai người đều không mặc quần áo, lại ở suối nước nóng là một địa phương tối dục hoặc kích thích.

“ai nói ta phải gả cho người?” đều chưa có cầu hôn.

“tâm cùng thân đều là của ta, trừ bỏ ta, nàng còn có thể cùng ai?”

“ta sẽ không cưới người”

“nàng dám nghĩ đến nam nhân khác, ta diệt môn nhà hắn” ách, bá đạo?

“có phải đem ta giết chung?”

Hắn cúi đầu, đem môi ta hôn thật sâu, cười nói: “ta thương nàng còn không kịp, như thế nào giết nàng?” mắt ta muốn nổ đom đóm, lời này nhất định không phải người khác dạy hắn, hắn như thế nào có thể tự nói ra lời ngon tiếng ngọt?

“hừ, không nghĩ nói chuyện với người” cũng không biết là thẹn thùng hay sinh khí, chính là đem đầu giấu vào ngực hắn.

Hắn đột nhiên ái muội cười: “Vân nhi, ngày đó ở sơn động, chúng ta quả thực cái gì cũng chưa có phát sinh” đối với nụ cười của hắn, ta có điểm thực không quen, vừa đẹp trai lại cười kiểu hàn quốc... ách... ta bị hắn mê chết mất... ta mạnh mẽ nuốt nước bọt.

Ta tròn mắt: “vốn sẽ không có, người hiện tại mới biết?”

“nếu không phải tối qua... ta nghĩ sẽ tiếc nuối”

“tiếc nuối cái gì?”

Hắn tay chợt mạnh mẽ ôm ta cười nói: “tiếc nuối mỹ nhân mà phí hoài, nhuyễn ngọc ôn hương mà ta lại để phí”

“hiện tại thì sao?” nếu ta chưa có bị ngu ngốc, thì hiện tại là bị ai đó ôm. Hắn cười tùm.

“hiện tại... nàng chính là ở trong lòng ta” khụ... đối với biểu tình của hắn ta thập phần không thể tiêu hóa.đều đã quen hắn lạnh như băng, đột nhiên hắn biến đổi như vậy, ta thực muốn đem mắt móc ra, đem tai cắt ra.

Ta than thở nói: “hôm qua... chàng là thanh tỉnh?”

“ân”

“nếu thanh tỉnh, nếu biết ta là tám thân xử nữ, chàng như vậy... vì sao mạnh mẽ như vậy... có ý tứ gì?” lời nói này sao lại có vài phần ái muội đâu, nhưng là, ta thực bị thâm, toàn thân đau nhức không thể động đậy. Đối với miêu tả đau đớn trong tiểu thuyết ta vẫn thực hoài nghi, hôm qua thực sự đã trải nghiệm.

Đối với lời nói của ta, Hàn tuyệt không có điểm áy náy, mà ôn nhu cười nói: “nàng không hi vọng ta như vậy sao?” ách, đúng, ta không có...hi vọng người như vậy đâu?

Ta quệt miệng: “đi tìm chết, ta hiện tại giống như tàn phế, nghĩ muốn tẩy sạch sẽ vết máu trên người, căn bản không thể động đậy” lời nói thực mất mặt.

“ta giúp nàng” nói xong không để ý phản ứng của ta, đem ta ôm lấy, kì thực ta không thể phản kháng, cơ bản không có thể lực.

Ta bị đặt vào suối nước, Hàn lại chăm chú nhìn ta, một chút ý tứ rời đi cũng không có, chẳng nhẽ ta thực hảo xem sao? Đúng rồi, độn lạt nữa hắn còn phải ôm ta trở về.

Ta một bên tẩy đi vết máu nơi hạ thể, một bên trừng mắt hắn. Hung tợn nói một câu: “chán ghét, một ngày nào đó ta phải trả thù” Độc cô hàn đẹp trai thì không phải bàn, giáng người thì giống như mấy tượng thần hi lạp, ngày hôm qua hắn khi dễ ta, ta hiện tại có nên thảo chút công đạo?

“nàng sẽ trả thù thế nào?” làm gì? Hứng thú với phương thức trả thù của ta sao?

Ta tà tà cười: “ta phải...” nói xong cả thân mình nhảy tới hắn, hắn theo phải xạ ôm ta hỏi:

“nàng làm gì?” không làm gì, chính là trả thù ta tà nhân liếc hắn:

“ta phải trả thù” vừa dứt lời, đem môi hắn mạnh mẽ hôn lấy, hôn đến thiên hôn địa ám. Cả thân mình của ta cứ trần như nhộng giống như xà trườn trên người hắn, ánh mắt không hiểu từ bao giờ học được phệ tâm thuật của Thủy Vũ Mị, mị nhãn như tơ. Miệng khẽ ghé vào tai hắn phát ra tiếng rên thực siêu lòng, kì thực không phải là ta nghĩ sẽ rên, chỉ là vì trên người thực nhiệt, không kiềm chế mà rên lên thanh âm đó. Ai, anh mình một đời, hủy hoại một đêm.

“người là làm từ sắt, như thế nào không có cảm giác?” lộng hắn nửa ngày, cư nhiên hắn chính nhân quân tử bất động. Ta thực ra cũng thấy hắn có điểm ần ần, nhưng thực chính nhân quân tử. Ta bắt đầu tự kỉ chính mình, thực không ngờ không cách nào câu dẫn hắn, hảo tự kỉ a!

“đương nhiên không phải, ta sợ làm nàng bị thương” hắn nói xong, ánh mắt lại phát hỏa nhìn ta chăm chăm.

“như vậy?” ta kéo tay hắn, đặt trên bộ ngực sữa, đầu lại gần thêm một chút, cắn vành tai cậu hắn:

“bây giờ còn sợ không?”

Hắn thô dạt rên rì một tiếng, ôm lấy ta: “là nàng tự tìm tới” ta oa oa ở trên ngực hắn, thiết cười, tối qua hắn cường bạo ta, hiện tại đến ta cường bạo hắn. Ta chính là dù thế nào cũng phải đòi được công đạo, hắn đường đường là lão đại xã hội đen, bị nữ nhân cường bạo có phải là thực mất mặt?

Một hồi lâu sau,hắn cuối cùng buông tha ta.

“Vân nhi, bây giờ còn sinh khí?”

“vì sao không sinh khí?” ta ghé vào ngực hần, lại nhẹ nhàng trả lời.

“nàng đã trả thù, hần là hết giận đi”

“chán ghét” ngừng một lúc lại nói: “ta nghĩ muốn trả thù người cả nửa đời còn lại”

Hần cười khẽ, dùng ngữ khí thấp phần ái muội nói: “cả nửa đời còn lại? Nàng chịu nổi không?”

Ta nâng cằm kiều ngao nói: “ta còn sợ người không chịu nổi”

“vậy thử xem” nói xong, tay hần đã hoạt động trên tấm lưng trần của ta. Lại khi dễ ta, ta cũng không cam yếu thế, nhẹ nhàng cản trước ngực hần, hàm hồ không rõ nói:

“ta phải trả thù chàng, để ngày mai chàng đến sức đứng dậy cũng không có, xem có thể đi tranh đoạt võ lâm đại hội không?”

“dám xem thường ta?” nói xong lại đề ta xuống... tiếp theo một trận điên cuồng...

Trả thù rồi lại trả thù, ta không nhớ rõ trả thù bao nhiêu lần? Chỉ biết là hai người chúng ta đều là mồ hôi, ái muội muốn chết. Cùng một chỗ trong thời gian dài như vậy, lần đầu tiên thấy hần ôn nhu như vậy. Điều nói nam nhân trên giường là tối nghe lời, hôm nay xem như kiến thức. Ta rõ ràng là một nữ tử ngoan ngoãn, ngày hôm nay lại giống như đám phụ, ngấm lại thực thẹn thùng.

Mặc quần áo, phát hiện trên áo của ta còn vương vết máu, nhưng lại không có cái gì khác, đành phải mặc lên.

Thật sự quá mệt mỏi, lại nằm trên đất một hồi alau, thẳng đến thái dương đều đã chiếu đến mộng, hai người chúng ta mới mỗi một đứng lên.

Kết quả là, vừa đứng lên, ta lao đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất. Hần vội vã đỡ ta, ôn nhu nói:

“thực đau sao?”

Ta thành thật gật đầu: “thực đau, đợi lát nữa võ lâm đại hội, phải làm sao?”

“trở về, dùng nước ấm tắm, nàng liền thoải mái” nói xong ôm ta. Ta hồng mặt:

“không còn kịp, chàng trận đầu, ta trận hai”

“còn có khí lực sao?”

Ta cúi đầu, làm nũng nói: “làm sao bây giờ, đều tại chàng, khiến ta mệt cả đêm” ách, lại lời nói ái muội đâu?

“là nàng câu dẫn ta”

“hào có, rõ ràng là chàng cường bạo ta”

...

“hào, ta sai rồi, tối nay để nàng trả thù ta là được”

...

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Hai chúng ta vội vã quay lại Mộ Dung gia, phải chuẩn bị cẩn thận y phục, nếu bị người ta nhìn thấy hai chúng ta cùng xuất hiện, không biết sẽ nghĩ ra thế nào? Rất nhanh quay lại phòng, Phụng Thanh Hà cùng Phụng Thanh Trúc đã ở đó đợi từ bao giờ. Ta đẩy cửa, hai cô gái lập tức nhảy dựng lên, Phụng Thanh Trúc nói:

“tỉ tỉ, người đã trở lại?”

Phụng Thanh Hà đánh giá ta một chút, chấn động, sau đó lại ái muội cười: “đường chủ, mau thay quần áo, chờ người đã nửa ngày” nói xong bắt đầu

động thủ đem quần áo trên người ta thoát ra, mặc cho ta một bộ quần áo hoa lệ. Nếu không nhanh thì sao có thể kịp tới lời đài, nhưng là khi đó vội qua ta không để ý tới bộ y phục này chính là rất hờ hang theo cái nhìn cổ đại(đã nhắc tới ở chương trước) cổ khoét quá sâu có thể nhìn rõ cả xương quai xanh...

Ta đang định xuất phát, Phụng Thanh Hà đột nhiên nói: “tí tí, tóc người loạn quá, ta chải lại” ngay hôm qua lăn lộn trên nền đất, không loạn bát tao mới là lạ. Phụng Thanh Hà không cần biết ta có đồng ý hay không, nàng tùy tay cầm mấy cây trâm, đem tóc ta chải chuốt cẩn thận. Làm xong thì nàng vừa lòng cười nói: “tí tí, tuy hơi vội nhưng cũng nhìn rất ổn” phòng chừng đã gần trưa, ta cũng không quản nhiều, vội vã ra khỏi cửa.

Quanh lời đài đã tập trung đầy người, nhưng vẫn chưa bắt đầu, ta cho Phụng Thanh Hà và Phụng Thanh Trúc làm cảnh sát dọn đường một mạch phá vây đi vào bên trong. Khi vào đến nơi ta cố sức ra về khí độ nói:

“tiểu nữ có việc nên đến chậm, hi vọng các vị lượng thứ”

“Mộ Dung đường chủ, ngồi đi” Mộ Dung lão nhân chậm rãi mở miệng, chính là ta cảm giác ánh mắt của lão tựa như phun hỏa, quả thực như muốn đem ta giết chết. Tiếp theo lão nhân nghiêng đầu nói thăm gì đó với nữ tử tí, thuận tiện ho khan vài tiếng, lại thờ dài một hồi.

Ta hơi cúi đầu, hướng vị trí của ta đi tới. Chính là ta cảm giác tựa hồ tất cả mọi người đều nhìn ta, thần sắc thập phần cổ quái. Đi đến cạnh Thủy Vũ Mị, nàng kinh ngạc tới độ mồm trắng ngỗng mắt trắng đà điều nhìn ta. Làm sao? Ta có cái gì? ta không biết sao lại thế, ngây ngô cười. Tôi đáng giận chính là, đại khối băng vừa nhìn thấy ta cũng che miệng cười tủm, cười cái gì mà cười? Chưa thấy qua nữ tử a? hần cười như vậy, tất cả mọi người lập tức bị thu hút ánh mắt, phòng chừng mọi người đều nghĩ rằng hần cười chính là khi hần giết người, toàn thể mọi người đổ mồ hôi lạnh. Ta còn phát hiện hình như lục phóng viên đang bắt đầu ghi chép, về mặt thập phần giống trẻ con bắt được kẹo, người này nức nào cũng kì quái như vậy?

Ta vừa ngồi xuống, rất nhiều người bắt đầu nhỏ to nghị luận, cũng không biết nói cái gì. Ta vội nhìn quần áo chính mình, không có vấn đề gì a? vì cái gì cười thành như vậy? chợt nga mi chương môn thanh phong sư thái ngồi bên cạnh hướng ta hỏi nhỏ: “Mộ Dung đường chủ, có cần quay về thay quần áo hay không?”

Ta cực độ ngu ngốc xem lại quần áo trên người: “sư thái, quần áo trên người ta đâu có gì?”

Thanh phong sư thái lắc đầu: “quên đi” Ta vừa định hỏi, lại thấy Mộ Dung lão nhân đứng lên, thanh thanh giọng nói: “tất cả mọi người đã đầy đủ, luận võ chính thức bắt đầu. Hôm nay trận đầu, là thiên ma giáo chủ Mộc hân cùng bách hiểu đường thủ tịch phóng viên Tư Đồ dạ”

Tư đồ dạ vốn ngồi sau ta liền đứng lên: “đường chủ, ta đi”

Ta nhẹ gật đầu.

Hân chậm rãi đi tới, lạnh như băng hướng ta mỉm cười. Toàn thể mọi người quanh ta lại được dịp sờn tóc gáy một phen.

“có thể cùng Mộc Giáo chủ giao thủ, Tư đồ Dạ quả thực có phúc phận” dừng dài dòng, gặp được Hân, ta biết Tư đồ Dạ rất muốn khóc. Thực vất và mới thắng trận đầu, cư nhiên gặp được hần, thực sự không hay ho. Nếu gặp người khác, không chừng là có thể chiến thắng rồi.

Hân khẽ ừ một tiếng rồi chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Võ công của Hân ta biết, Tư đồ Cùng hần chênh lệch thực quá lớn, nhưng ta thực không ngờ chính là, Tư Đồ dạ kia cũng cực nhanh phòng thủ, thân ảnh cũng chớp động như ma, ta quả thực không nhìn thấy chiêu thức của hai người, chỉ nghe được thanh âm giao chiến

Một hồi lâu, ta kinh ngạc nhìn Hân lùi sau mấy bước, nẩy kiếm cắm xuống đất trụ lại thân hình, còn tư đồ Dạ bên kia tiêu sái lùi một bước. Có làm không? Như thế nào như vậy, không riêng gì ta, mọi người tất thấy đều chấn động.

Hân hướng ta cười khỏ một chút, lại phát động tiến công. Lại thêm một hồi lâu, cuối cùng quả đúng như dự đoán, hần thắng, họ Tư Đồ thua, nhưng có thể thấy trận này không phải là dễ dàng với Hân, lần này ta phải đổi ánh mắt về Tư Đồ dạ, không chừng nếu không phải là Hân thì hần chính là thiên hạ đệ nhị cao thủ.

“đường chủ” Tư Đồ dạ đi đến bên ta, sắc mặt thật không tốt.

“không quan hệ, thắng thua không sao cả” ta không sao cả nói, ta chính là điển hình trọng sắc khinh cấp dưới (Hoa: ôi giờ ời...)

Trận thứ 2, Đường môn Cổ tiểu thư cùng đường chủ bách hiểu đường Mộ Dung Ý Vân” lão cha thanh âm lại vang lên, Phụng Thanh Hà đưa cho ta kiếm, ta cầm, khéo môi khẽ mỉm cười, vừa bước ra, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất, xử dụng kiếm chống thân thể, lao đảo vài bước. Mọi người nhìn thấy ta như vậy, thần sắc bất đồng, ta sử dụng kiếm chống thân mình, miễn cưỡng lết từng bước lên võ đài, dưới chân một chút khí lực đều không có, phải đánh thế nào a? ta biết Hân vừa rồi vì cái gì thiếu chút nữa thua, hóa ra không phải vì Tư Đồ Dạ võ công cao cường, mà là tại vận động quá sức... ta liền nói không thể như vậy... ai...

Ta liền khẽ tươi cười: “các vị, hôm nay ta thực sự không khỏe, hay có thể cho phó đường chủ Phụng Thanh Hà của ta lên ứng chiến thay ta được hay không?” Phụng Thanh Hà, ủy khuất người, tí tí của người tới qua làm chuyện xấu, hôm nay bị trời phạt.

“nếu Cổ tiểu thư đồng ý, lão phu không có ý kiến, bất quá nếu Phụng Thanh Hà cô nương nếu thua chẳng khác nào Mộ Dung đường chủ thua, Mộ Dung đường chủ phải suy nghĩ rõ ràng” nhiều lời vô nghĩa, ta đứng còn không vững đánh thế nào?

“ta biết” ta lại lết trở về vị trí, thanh kiếm đưa Phụng Thanh Hà nói: “người đi, hết sức là có thể, thắng thua không sao cả”

Phượng Thanh Hà lộ rõ lo lắng nhìn ta, nhưng cuối cùng kiên định cầm kiếm, bước lên lời đài.

“Cổ tiểu thư, thỉnh” Phượng Thanh Hà khẽ nói.

“Phượng Thanh Hà cô nương, chi giáo” Cổ đại tiểu thư không quan tâm đối thủ là ai, liền hướng tới chào hỏi. Còn ta thì không thể quan tâm nhiều, nghĩ muốn ngủ, căn bản không có sức xem, tựa vào lưng ghế ghù gật.

Đột nhiên có người chụp bả vai ta, ta ngẩng đầu đã thấy cư nhiên là mỹ nữ tí tỉ, mỹ nữ tí tỉ âm trầm nghiêm mặt đưa cho ta một bình thuốc nói: “bôi vào”

“cái gì a?” ta cầm bình dược không biết làm sao.

Mỹ nữ tí tỉ bất đắc dĩ nói nhỏ bên tai ta: “tôi qua làm gì?”

Nghĩ đến chuyện xấu tới qua, ta lập tức hồng mặt, ngoài miệng lại giả mù xa mưa nói: “làm gì, ngủ a”

Nhược nhan tí khóc dở cười dở: “ngủ cùng Mục Hàn?” di... tựa hồ toàn thế giới đều biết?

(Vân tỉ hướng ánh mắt hình viên kẹo nhìn Hoa: có phải tại muội hay không?)

Hoa: dạ, tại độc giả của trường tồn cứ muốn xem, em đặt cảnh báo rồi mà... Ý ồe...

Quả nhiên là cả thế giới đều biết, và lí do là vì Hoa Vân La đã viết lên trường tồn... Hoa bị Vân tỉ dân cho một trận tội nhiều chuyện và tạm thời đang an dưỡng tại bệnh viện chấn thương chính hình) “không có a, ta cùng Phượng Thanh Hà ngủ” ta đương nhiên không dám nhận, nói dối đến độ mặt không đỏ tai không hồng, có thể thấy công phu da mặt kim chung trảo của bản cô nương đã luyện đến thần sầu?

“vậy sao? Muội thử về nhìn gương” mỹ nữ tí tỉ nói cơ hồ là hừ hừ ra tiếng.

“cái gì? Trên người ta có gì sao?” ta bắt đầu kì quái hỏi, thực hoài nghi có vấn đề.

“các ngươi dù sao còn chưa thành thân, như thế nào làm ra chuyện này?” mỹ nữ tí tỉ bắt đầu trách cứ ta, vấn đề là nàng như thế nào biết? Mỹ nữ tí tỉ lại bỏ một câu làm ta nghĩ muốn ngắt, nàng nói: “cho dù làm, cũng không thể cho thiên hạ thấy, nhìn ngươi xem, đi lại còn không vững, về sau chú ý chúng, đừng tự làm mình bị thương” nàng tuy là tỉ của ta, nói thế nào cũng là cô gái chưa kết hôn, thế nào so với ta tưởng như hiểu biết hơn?

Ta hơi đỏ mặt:” cái kia... cái kia... chủ yếu là bởi vì... ai nha, hôm qua là nhất thời xúc động, về sau sẽ không”

Mỹ nữ tí tỉ lạnh, bắt quá lại tùm cườ: “cha giận muốn chết, máu không xông lên lão là may mắn”

Ta hồ nghi nhìn tí tỉ, phải chăng tí tỉ cũng là xuyên qua? Biết câu máu xông lên lão? Ta xấu hổ cười hỏi:

“trên người ta... có phải hay không có dấu hôn?”

Mỹ nữ tí tỉ liếc mắt ta một cái: “chính mình trở về xem”

Ta đem đầu kê tai tỉ nói: “tỉ tỉ, ngày hôm qua là lần đầu tiên, thực là đau, ngươi có biết phải làm sao không?”

“dùng nước ấm ngâm một chút liền tốt” a? nàng thế nào biết, nàng là một cô nương, tựa hồ đối việc này thực quen thuộc, vì thế ta nói:

“tỉ tỉ, ngươi thế nào biết?”

Tỉ tỉ quả nhiên lập tức đỏ mặt, ngắc ngữ nói: “hỏi làm cái gì?”

Ta bâng bó miệng ho khan: “tỉ tỉ, phải chăng...”

Bàn tay tỉ chụp lại miệng ta, trừng mắt: “về sau đừng nói bừa, mau bảo muội phu đem xính lễ tới đi”

“về sau nói, ta chưa tính cưới hẳn”

Mỹ nữ tí tỉ kinh ngạc nhìn ta, sau đó cả giận nói: “hôn nay nháo như vậy, ai chẳng biết quan hệ của các ngươi, còn muốn cưới người khác sao?”

Ta cúi đầu ho khan: “nếu có người đồng ý, ta cũng không chấp nhận”

“ngươi...”

“hảo...” Lục Tây Lâm cùng Tư Đồ dạ đột nhiên đồng thời kêu to lên, ta liền chú ý đến lời đài, liền thấy Cổ Mộng tình sắc mặt khó coi ngồi bệt trên đất, Phượng Thanh Hà thần thái ung dung mỉm cười. Ta vội xoa mắt, xác định không có nhìn lầm, Phượng Thanh Hà đã đánh bại Cổ Mộng tình!

Phượng Thanh Hà ôm quyền cười vang: “Thanh hà may mắn thôi”

“phượng cô nương võ công cao vậy, Mộ Dung đường chủ hẳn phải xuất thần nhập hóa, chẳng trách nàng khinh thường không muốn giao thủ cùng ta” Cố mộng Tinh hẳn học nói.

“chỉ sợ là không phải muốn giao thủ, mà là lực bất tòng tâm” một mỗ nhân thừa hơi không biết là ai nói: “ có phải tối qua làm việc xấu gì lên hôm nay bắt lực không?” ách, như thế nào toàn thể giới đều biết, ta lần nữa trợn mắt nhìn Hoa vân La vẫn còn đang nằm viện, theo bản năng sờ cổ, hẳn là trên cổ có dấu môi?

Ta liếc mắt mỗ nhân một cái: “ ta làm gì liên quan gì đến ngươi, không phục sao? Ngươi có thể đi làm, thực buồn cười, ta cũng không có can dự vào chuyện của ngươi”

Ta dám làm còn dám nhận, lại còn dám mắng người, quả thực công phu da mặt càng ngày càng thâm hậu.

Lão cha ho khan một tiếng, lớn tiếng tuyên bố: “ bách hiệu đường thắng cuộc” ta cũng thực là hảo, không cần đánh liền thắng 2 trận? Vận khí hảo đến khó tin a?

Mấy trận sau, ta quả thực buồn ngủ quá, cuối cùng ngủ gật không thể quan sát, chỉ biết sau đó Thiếu lâm phượng trọng vô sắc đại sư, Mộ Dung lão nhân, Y dục Thành thắng

Mà đáng buồn cười là, Y Dục Thành đấu là với Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Hà đấu hộ cho ta thì thắng mà chính mình đấu thì thua...

Đặc biệt, hôm nay bệnh thần kinh đã xuất hiện, hẳn đánh cho Trương tiểu Kiệt ngã lăn quay, Trương tiểu Kiệt thực là hẩm hiu, đáng lẽ có thể không đánh mà thắng, ai ngờ ở giây phút cuối cùng bệnh thần kinh lại xuất hiện.

Trận thứ 7 Thủy Vũ Mị đối Mộ Dung nhược nhan, Nhược nhan ti thua thảm

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Bởi vì ta ngủ gật nên những trận đấu ta tất thấy đều không có xem, chỉ đến khi bệnh thần kinh đến, ta miễn cưỡng tỉnh dậy, mở to mắt.

Nói Trương tiểu Kiệt đã chờ hẳn hơn nửa canh giờ, bệnh thần kinh ngay đến bóng người cũng không thấy. Lão cha cuối cùng hắng giọng nói: “ các bị võ lâm đồng đạo, Giang trang chủ vẫn là đến chậm, xem ra chỉ có thể...”

“các vị, Giang mỗ đến muộn, xin thứ lỗi” hẳn bắt thần xuất hiện, thân ảnh đã kinh công bay thẳng tới lôi đài. Hẳn một tay ôm bảo kiếm, một tay vát trước ngực tư thế thập phần hiên ngang cái thế, cộng thêm vẻ anh tuấn vốn có quả thật hấp dẫn tất cả ánh nhìn của nữ nhân, đáng tiếc cho hẳn khi đó ta vẫn còn đang mơ ngủ đâu!

Bệnh thần kinh đến không kịp khách sáo, chỉ một câu thỉnh, lập tức huy kiếm hướng Trương tiểu Kiệt. Trương tiểu Kiệt không hay không kết quả tự nhiên hiểu rõ, nhất định bệnh thần kinh thắng trận. Mồn nói vận khí, tốt nhất chính là ta, kém nhất chính là Trương Tiểu Kiệt, Trương đồng chí đành phải ra về tay trắng, xin hẹn đến năm sau.

Bệnh thần kinh vừa thắng trận, mục tiêu lại hướng tới ta. Ánh mắt vừa hướng tới ta, ta lập tức phát hiện mặt hẳn xanh mét, phi thường đáng sợ, ta giống như một mồi mà thực sự là một mồi, gục đầu không thèm nhìn hẳn.

“Giang trang chủ, mời ngồi” Lão cha chỉ hẳn ngồi bên cạnh ta, bệnh thần kinh không khách sáo đi tới, tận lực bồi tiếp một hồi, ta cố ý ‘chuyên tâm’ xem luận võ, xem nhẹ sự tồn tại của bệnh thần kinh, mặc dù mắt ta đã nặng trĩu xuống rồi.

Đột nhiên bệnh thần kinh nắm tay ta, âm trầm nói: “ ý vận, trên người nàng là những dấu vết không nên” a, lòng ta cả kinh, trên người thực sự có nhiều dấu hôn. Quái không được mỗi người đều nhìn ta với ánh mắt kì quái, xong rồi, thanh danh của ta liền như vậy nát bét như con bọ chết. Hiện tại tất cả mọi người biết ta và độc cô hẳn đã có vợ chồng chỉ thân không biết nhìn ta thành ra cái gì?

Ta khóc không ra nước mắt, cố ý khó hiểu hỏi: “ a, cái gì?”

“dấu hôn” gấbs tức dấb guiwbgs Hân ánh mắt hình viên tên lửa?

Ta cố ý không để tâm nhìn xung quanh: “ này... hôm nay thời tiết không tồi a, ngươi chậm rãi xem, ta mệt quá rồi” ta nói rồi vội đứng lên, lấy tốc độ nhanh nhất có thể trở lại phòng, cũng may hiện tại ta đã có chút khí lực, nếu không đứng lên mà bị ngã nhào ra thì thực không biết là thành cái dạng gì?

Một giây sau, trong phòng ta giống như núi lửa giận dữ: “ Phượng Thanh Hà, Phượng thanh Trúc, ta giết các ngươi...!”

Biết trên người ta có dấu hôn, thế mà không nghĩ đến nghiêm trọng như vậy. Chỉ chút vết hôn, một cái tiếp một cái, lại thêm cái vấy của ta phi thường hờ hàng càng thêm khoe của? Làm cho ta tức giận nhất chính là Phụng Thanh Hà, cố ý đem tóc ta vắn cao lên, khiến cho dấu vết trên cổ sau lưng tất cả đều lộ hết cả ra... nàng biết trên người ta có dấu hôn không nhắc nhở thì thôi, cứ nhiên còn muốn khoe ra? còn Phụng Thanh Hà, nàng là giúp ta mặc quần áo, hai nữ nhân này, quả thực có thù sát chồng cướp con, ta thế có một ngày sẽ đem 2 nàng ta chính tới chốn.

Đại khối băng, hẳn thực là gia hỏa chán ghét, quả thực là cần chứ không phải hôn, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có, ta tái thế, sẽ trả thù !!!ta chạy nhanh đem thuốc của nữ tử tí ti đưa bôi lên, trên mặt lại phác một lớp phấn cực dày, rồi xõa tóc, thay quần áo bớt lòi lẹt. Đến khi hoàn toàn không nhìn thấy dấu hôn, ta mới tức giận rời khỏi phòng. Ta hiện tại thuộc loại trạng thái bùng nổ, nếu nhìn cẩn thận, có thể thấy đầu ta bốc khói, tùy thời có thể phun lửa.

Ta còn không có tới luận võ trường, liền thấy mọi người tản đi, ta một phen bất được Tự Đồ dạ, nói:

“tí muội họ phụng đâu?”

“Phụng Thanh Hà muội nói đi tí nạn, nhờ ta chuyển cáo người đừng tìm nàng”

Nha đầu chết tiệt, động tác rất nhanh, chờ ta tóm được nàng, xem ta làm nàng sống không được mà chết không xong.

Ta tại chỗ nhảy dựng lên hét lớn: “ta nghĩ giết người a”

“đường chủ, người cùng Phụng Thanh Hà cô nương có phải có hiểu lầm? Hiểu lầm này từ đâu mà đến? Tới qua cuối cùng ra làm sao, đã xảy ra sự tình gì? Trên người này là cái gì gây ra dấu vết như vậy? Là ai tạo thành? Ta phân tích, trên người ngài có thể là...” Lục phóng viên, người lại thêm loạn, ta hiện tại vô cùng tức giận, gặp được một đám cấp dưới cảm thấy, còn luan luan ở đây phỏng vấn, ta đem đầu người gọt thành đồ chơi.

“không cần nói...” ta bịt tai, lấy sư tử hồng thần công mắng Lục phóng viên cảnh cáo.

“đường chủ, người không phải từng nói, giang hồ nguyệt báo của chúng ta tôn chỉ là phải cho độc giả biết rõ chân tướng, cho nên, thỉnh ngài nói cho ta...” ta trực tiếp không thèm nghe, quay đầu bỏ chạy, nếu có một cái lỗ, ta không do dự sẽ nhảy vào. Hiện tại cần tí nạn không phải là Phụng Thanh Hà, mà là ta. Nhiều người như vậy nhìn thấy ta trên cổ đầy dấu hôn, lại còn trên luận võ trường không có khí lực đánh nhau, chỉ cần có nửa điểm đầu óc cũng hiểu được, tuyệt đối có thể tượng tượng ra hôm qua ta kịch liệt tới trình độ nào. Cho dù da mặt ta đã luyện thành công phu vạn lý trường thành, nhưng với công kích như bom nguyên tử này thì trường thành cũng đành ngâm ngùi nát bét. Cho nên, từ này về sau, ta trốn ở trong phòng, không thấy bất luận kẻ nào, Thủy Vũ Mị gõ cửa một hồi, ta trực tiếp không trả lời. Nữ tử tí ti, Hồng tự cùng bệnh thần kinh gõ cửa, ta cũng không đáp. Cuối cùng, lão cha tới, ta cũng không đi ra ngoài. Lúc này xong rồi, không biết ngày mai phải thế nào mới nhìn người ta. Vẫn nghĩ muốn lập tức biến mất, hay là gọi lão thời không chết chửi, bảo lão đen ta tới thời thượng cổ sống với khủng long?

Buổi chiều, lại truyền đến tin tức băng thiên bị trộm, con cóc đó hiện đang ở trong bụng ta. Cô Mộng tình chết bầm, nếu nàng biết ta ăn bảo bối của nàng, không biết có đem ta đi giết, mổ bụng moi gan ra không nữa, vẫn là trốn có điểm an toàn. Vẫn thẹn thùng, lại có tật dặt mình, cuối cùng càng không dám ra khỏi phòng.

Tạm thời vẫn là không dám đem mặt này ra gặp ai, ngay cả đi ra ngoài ăn cơm cũng không đủ dũng khí đi ra. cuối cùng đến nửa đêm, ta đói quá không chịu nổi, tới qua vận động kịch liệt, sau đó một ngày không ăn cái gì, đói đến thế nào chứ?

Ta trực tiếp không dám mở cửa, giống như trộm treo cửa sổ nhảy ra, cũng may hiện tại võ công của ta có điểm tốt, nhảy ra không gây tiếng động. Chạy đến phòng bếp, tìm nửa ngày phát hiện một nửa con gà ăn dở, buồn bực chính là, trên đó còn có dấu răng, vừa thấy đã biết không phải dấu răng người. Nghĩ Mộng Dung Ý Văn ta cứ nhiên rơi xuống tranh đồ ăn cùng chó mèo, còn không bằng đập đầu vào gối tự vẫn? Cuối cùng tìm được một nắm xôi, giống hệt quý đối đem mẫu xôi đáng thương tiêu diệt. Ta buồn bực nhảy cửa sổ mà đi, rõ ràng là phòng của mình, lại biến thành tiểu tặc trộm xôi?

Khi ta định coi đồ đi ngủ, chợt dặt mình, nguyên bản trên giường ta còn có một người đang nằm, ta trợn mắt:

“người làm gì? Đây là giường của ta, người ngủ ở đây làm gì?” chẳng lẽ có cái gì bất lương?

“ngủ” hẳn trở mình, chỉ vào người ta, ta vì cái gì phải ngủ cùng hắn? Đây rõ ràng là phòng ta?

“vô nghĩa, ta đương nhiên phải ngủ” ta ngồi ở mép giường, chậm rãi xoa huyết thái dương.

Hắn chậm chậm nói: “lên đây” giường của ta, hẳn dám cướp chủ quyền?

Ta chia tay vào vách: “đây tựa hồ là giường của ta, phòng của người ở bên kia, đại giáo chủ a, phòng lớn không ngủ, vì cái gì muốn chiếm giường của ta? Trở về, ta nghĩ muốn ngủ, ngày mai còn phải luận võ, không hi vọng thấy người”

“lên đây, ngủ” hảo, hẳn dám ra lệnh cho ta, ta không phải nô lệ của hắn, ta bực mình:

“ngủ nhưng người phải tránh ra”

Nói cứng như vậy, nhưng là vẫn ngoan ngoãn nằm lên giường.

“ngày hôm qua thực kịch liệt... ta bây giờ còn đau. Hiện tại không được làm gì... ta không muốn ngày mai không có khí lực đứng dậy” ta hừ hừ nói.

“vì cái gì không tắm nước ấm?”

Ta trợn mắt nhìn hắn: “ta cũng muốn, chính là ta thấy dấu vết trên người, thẹn thùng đến không dám nhìn người khác, sao dám kêu hạ nhân đi lấy nước nóng? Đều tại người, vì cái gì phải dùng răng cắn ta. Đau ta, người không biết sao? Làm cho nhiều người như vậy thấy, ta về sau như thế nào làm người?”

Hắn một tay ôm eo ta, sau đó ôm ta, ôn nhu nói: “ta hôm qua đã hỏi... quá tay” nói thật, cũng không phải ta bài xích cùng hắn một chỗ, chính là ta không có quen. Còn buổi tối hôm qua lãng phí nhiều khí lực như vậy, cũng phải cho ta thời gian nghỉ ngơi. Đùng cùng hôm qua giống nhau, ta không nghĩ nếu mai còn lết ra vô đài thì sẽ thành cái dạng gì?

Ta khịt mũi: “ngày hôm qua đã mệt mỏi cả đêm, hôm nay lại tra tấn ta, ta sao lại dễ dàng đem mình cho người, người không phải cảm thấy ta thực tùy tiện, cho nên muốn khi dễ ta? Ta dù sao còn chưa có gả cho người, người thế nào lại ở trong đây?” nhanh, đừng ở đây hấp dẫn ta, hắn ở đây, ta thực sợ chính mình đem hắn ăn sạch!

Không biết như thế nào, một cổ cảm giác tê tái nhen nhóm trong lòng, nước mắt bất chợt lăn dài trên má: “ta thực sự hối hận ngày hôm qua... thực sự hối hận, hiện tại cả thiên hạ đều biết ta là người của người, nếu có một ngày người chê ta, không cần ta, ta biết phải làm sao? Mộ Dung Ý Vân ta khi đó ngoài người ra thì chẳng còn gì, ta không có mỹ mạo như hoa, càng không có ôn nhu dễ bảo. Không biết nấu cơm, không biết nữ công, cầm kỳ thư họa đều không thông, ta biết chính mình rất kém cỏi...”

“nàng là Mộ Dung Ý Vân, là người độc nhất vô nhị, không cần giống các nữ nhân tầm thường khác, nàng vĩnh viễn là tốt nhất” ta cảm thấy được hắn là ta chậm rãi thích ứng với lưỡi ngọt thần công của hắn, nếu không ta sẽ bị dật mình.

Ta thực sự tốt như vậy sao? Xem nhiều nữ tử như vậy, chỉ mình ta là thua kém. Thực sự sợ một ngày, người không cần ta, sẽ như thế nào?” thực sự không cam tâm, dễ dàng bị hắn ăn luôn.

“ta thực lòng xin lỗi nàng, nàng không cần tự trách” đích thực hắn chủ động, hơn nữa giống cường bạo, mặc dù sao đó là ta cường bạo hắn... nhưng ai bảo hắn câu dẫn ta trước!

“chàng biết không, nếu ta không muốn, không ai có thể động vào ta. Bởi vì ta rất yêu chàng, cho nên không có phản kháng”

Hắn trầm mặc, chậm rãi đem bàn tay tiến vào quần áo của ta. Mềm mại và thông thả, dị thường ôn nhu thoát quần áo của ta, không rõ ý tứ gì, chính là ta không có ngăn cản, nhưng vẫn hàm chứa vài phần u oán hỏi: “chàng làm gì?”

“sinh đứa nhỏ”

Ta chút nữa thét lên: “sinh đứa nhỏ?” tạm thời ta còn chưa có tính toán, dù sao danh bất chính ngôn bất thuận, trước mắt không nói lão cha nhất định tức giận đến độ máu xông lên não, lại nói ta nữ nhân chưa chồng đã có con, thanh danh của ta tệt hại thì không nói đi, bách hiệu đường thì làm thế nào? Mấy đồng chí thuộc hạ của ta còn làm thế nào?

Hắn thanh âm cực kì ôn nhu cùng thân nhiệt: “chúng ta sinh đứa nhỏ, nàng sẽ không phải miễn man suy nghĩ”

Đầu óc ta giống như sắp bị vỡ, nhưng vẫn gắt gao ôm hắn: “không cần sinh, sinh đứa nhỏ rất đau, hơn nữa, ta không nghĩ sinh, ta còn chưa có chuẩn bị”

Hắn quật cường ôm lấy ta, làm cho ta đối mặt hắn. Hắn hơi nhíu mày, ánh mắt thâm trầm làm ta không thể thấy rõ, ta bắt đầu hoài nghi, lời mình vừa nói phải chẳng đã thương hắn rất sâu? Ta chậm rãi dựa vào hắn, đem đầu rúc vào người hắn, gò má dán vào ngực hắn. Hắn lại ôm chặt ta, ép tới dẹp lép như con tép?

“vân nhi, sinh cho ta đứa nhỏ”

“không cần, muốn sinh chàng tự mình sinh”

“ta nếu có thể, tìm nàng làm gì?” coi ta là công cụ sinh dục à, chúng ta trước mắt không phải vợ chồng, ta không có nghĩa vụ vì hắn sinh đứa nhỏ.

“chó mẹ có thể sinh chó con, người vì cái gì không tìm nó?” ta bực bội nói.

Hắn xoay người đè lên ta, ngon tay vuốt lên môi ta: “ngoài trừ nàng, ta quyết không thân cận với bất cứ phái nữ nào khác”

Ta kháng nghị kêu lên: “không cần, người không biết sao, sinh con rất đau”

Hắn nhẹ hôn ta: “vân nhi, nàng vì ta sinh đứa nhỏ, chẳng nhẽ không được sao?”

“ân... không được cắn ta” ta cuối cùng buồn tha giãy dụa, hoặc là chưa từng gãy quá.

Hắn thở hổn hển buông ta ra, đem ta ôm vào ngực, ôn nhu nói: “đau không?”

“không đau... mới là lạ”

Hắn cúi đầu, hôn một cái thực triền miên, biến ta thành ngu ngốc. Ta đem ngon tay vân vê ngực hắn, nỉ non nói: “Hàn, nếu ta thực sự có đứa nhỏ, chàng

sẽ như thế nào? Ta không nghĩ đưa nhỏ giao thiệp giang hồ, ân oán giang hồ đều là thị phi phi, không thấy rõ” nghe nói sinh con rất vất vả, tượng tượng đến đó, ta thực có điểm sợ hãi.

Tuy ta vẫn hi vọng trở thành cái thế nữ hiệp, nhưng chí hướng này chỉ là phù du, một chút cũng không hi vọng đưa nhỏ dây vào ân oán giang hồ, đều nói người ở giang hồ, thân bất do kỷ, sống như vậy hào một mồi. Nhìn xem, ta sống thực tiêu sái, còn người trong giang hồ có ai được như ta, trước mặt thì hồng hoa, sau lưng thì chịu khổ ai hay?

“nàng hi vọng ta thế nào?”

Ta mờ mịt lắc đầu: “không biết, thù diệt môn không thể không báo” ta lại không thể nói hần từ bỏ, thù diệt môn a, cừ hận không phải dễ dàng coi bỏ, hơn nữa cừ hận lớn như vậy, tự nghĩ nếu ai có động đến cha ta ở hiện đại, ta lại có thể bỏ qua sao? Nếu đã biết không thể bỏ, làm sao lại miễn cưỡng người khác.

“vân nhi, cảm ơn nàng”

“ta nhẹ lắc đầu: “đừng, giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa, chàng phải báo thù, , ta không thể cản chàng, trừ phi chàng tự nguyện ý, nếu không mà miễn cưỡng chỉ càng thêm đau khổ, nhưng, nếu chàng có mệnh hệ gì, ta cũng không thiết sống”

“có vợ như thế chồng còn cầu gì hơn?” “chàng nói ta là thê tử của chàng, nhưng chúng ta còn chưa có bái đường “

“là ta thiếu sót, sau võ lâm đại hội, chúng ta thành thân”

“vì cái gì không phải là hiện tại?”

“hiện tại?”

“ân, liền bây giờ”

Ta nhảy từ giường xuống, nhanh chóng mặc quần áo, ở trước cửa sổ đặt 2 cây nến đỏ, cười nói: “hiện tại ta gả cho chàng”

Ta vẫn hi vọng có thể mặc lễ phục cô dâu xinh đẹp, đầu cài dây trang sức, lại có bạn bè thân hữu vây quanh chúc mừng, bao nhiêu người hâm mộ ở bên tung hô, trước mặt tất cả mọi người nói một tiếng ‘ta nguyện ý’. Nhưng hiện tại, ta thay đổi chủ ý, ta cũng không để ý quá trình, ta chỉ cần trở thành thê tử của Hân là có thể. Không cần đám cưới hào hoa long trọng, không cần bằng hữu đông đảo, không cần nhẫn kim cương to tướng, chỉ cần hần yêu ta, ta cũng yêu hần, vậy là ta đã trở thành tân nương hạnh phúc nhất. Hần thật sâu nhìn ta:

“nàng không biết như vậy là ủy khuất sao?”

“ta vì cái gì mà ủy khuất, chỉ cần trở thành tân nương của chàng, ta cũng là nữ nhân hạnh phúc nhất rồi, trừ phi chàng không muốn ta?”

Ta đi đến bên người hần, lôi kéo hần đi đến trước nến đỏ quỳ xuống, lại còn thực sự hỏi hần:

“Độc Cô Hân, ngươi nguyện ý cưới Mộ Dung Ý Vân làm vợ không? Vô luận phát sinh chuyện gì, cả một đời, không lìa xa. Vĩnh viễn yêu nàng, chiều cố nàng, bao dung nàng, bảo hộ nàng”

“nguyện ý” hần kì quái nhìn ta: “đây là lễ nghi gì?”

Ta hi hi cười: “đừng hỏi, đôi chàng hỏi ta, hỏi giống như vừa rồi”

Hần cầm tay ta, thâm tình nhìn ta: “Mộ Dung Ý Vân, nàng có đồng ý làm vợ ta không? Cả đời, cả đời không lìa xa” phản xạ thật nhanh, có thể lập tức nói ra.

“ta nguyện ý, vô luận chuyện gì phát sinh ta đều phải là thê tử của Độc cô Hân”

“thiên địa làm chứng, ta Độc Cô Hân hôm nay cùng Mộ Dung Ý Vân kết làm vợ chồng, từ này về sau họa phúc cùng hưởng, sinh tử cùng tùy” hần trước kia nói chuyện lạnh như băng, hiện tại lời nói đều ám áp tình ý, tựa hồ ngữ khí cũng trở lên mềm mại. Triền miên, ôn nhu, thâm tình, nếu về sau hần đối với ta có thể mãi như vậy, ta tình nguyện giảm thọ vài năm.

Ta song chương hợp lại, chân thành nói: “sư phụ, đồ đệ của người lập gia đình, cần phải phù hộ chúng ta bạch đầu giai lão” cầu ông trời không bằng cầu sư phụ ta, đương nhiên phi phui không thêm câu lão thời không chết tiết.

Hôn lễ của chúng ta thực sự đặc biệt, ta tin tưởng cho dù là mấy ngàn năm trước cho đến mấy ngàn năm sau chỉ duy nhất 1 hôn lễ như vậy.

Ta đột nhiên quát miệng: “ta... gọi chàng thế nào? Lão công? Tướng công? Phu quân?” ta thực không quen cách gọi của cổ đại, thực rất muốn kêu hần lão công, chỉ sợ hần nghe không hiểu.

Hần ôn nhu cười: “tùy tiện, nàng thích liền được”

“không thể tùy tiện được, đây là chuyện cả đời, ta thích nhưng chàng không thích, nghe hoài sẽ chán a”

“chỉ cần nàng vui vẻ là có thể” hần nói xong đem ta lẳng không ôm ấy, phóng đến trên giường, ta thực tự giác thoát ra quần áo chui vào chăn, đem tâm hồn a, ta cũng có thể hi sinh một chút.

“như vậy tốt lắm, quy củ cổ đại ta thực không quen, sau này gọi chàng là Hần, chàng gọi ta Vân nhi, như vậy đi”

Hần khoe miệng gọi lên một độ cong hoàn mỹ: “quy củ cổ đại?” nếu nói ta đến từ ngàn năm sau, hần đại khái có thể bị dọa ngất. Về phần thân phận của ta, về sau tìm một cơ hội tốt nói cho hần.

Ta nhanh thè lưỡi: “ách, không phải, ta nói là chàng ngu ngốc”

Hần cười yếu ớt, đem ta ôm trong lòng ngực: “huống tử, sinh cho ta đứa nhỏ được không?” xưng hô cổ đại quả nhiên ta nghe không quen.

“đương nhiên, ta đã gả cho chàng, đương nhiên phải sinh” hiện tại phát hiện, thời không đại thần cùng sư phụ tựa hồ có ý lừa ta để cổ đại cho làm con dâu nhà Độc Cô. Bất quá ta hiện tại đang lo lắng vấn đề khác, ta xưng hô với bọn hần thế nào? Sư phụ, lão chết tiết hay là... tỏ nãi nãi, cụ cố nội...

Hần ái muội cười: “tốt, hiện tại liền sinh, nàng nghĩ sinh mấy đứa?” vung tay lên, trong phòng liền bao trùm trong hắc ám. Ta tốt nhiều khí lực mới đốt được vài ngọn nến, đã sớm bị tắt sạch, ngọn nến không phải người, cho chúng nó thấy có sao đâu?

“không cần nhiều, hai là đủ, một đứa trai, một đứa gái” nhiều quá ta thực thấy phiền.

“không được, ít nhất năm”

“chàng cho ta là trư à? Rất vất vả”

“ta cũng rất vất vả” rút cuộc ai vất vả, hần là ta là người vất nhất.

Đã sớm phát hiện hần có tiềm năng làm luật sư, cứ cãi với hần ta không đủ sức.

“một lần... ách, không được nhiều quá... ngày mai còn phải luận võ, chàng nếu thua, ta thực mất mặt”

“hào”

.....

Mở to mắt, toàn thân đau nhức vô lực, nói một lần thôi, nhưng là mỡ nhân không ngừng ăn ta, hần hết rồi lại lúi ra ăn tiếp...ta quả thực giống như là món ăn ngon nhất thiên hạ, ăn không biết chán? Có lẽ hôm nay, ta lại không có khí lực đi luận võ, hôm qua nào luận một trận bị tất cả mọi người nhìn thấy, hôm nay nháo thêm một lần ta thực nghĩ muốn đi tự sát.

Hần vẫn còn ngủ say, giống hải tử, trên mặt còn mang theo nụ cười thỏa mãn. Nguyên lai hần cũng có thể cười ngọt như vậy, như vậy nhìn thực đẹp. Ta hần là phải tìm cách làm cho hần thường xuyên cười. Hần nếu thường xuyên cười, nữ hài tử bị hần mê chết hần là không chỉ có Mục Ngữ Tâm, ít nhất xếp lại cũng chật kín bách hiệu đường. Quên đi, vẫn là cười cho mình ta xem là được, tình định nhiều như vậy rất phiền. Có một lão công đẹp trai quả thực một, cần thường xuyên cảnh giác?

Nhìn lại trên người vẫn là nhiều dấu hôn, ta bực mình nói: “dễ dàng bị ăn nhiều như vậy, chẳng nhẽ võ công của ta thực sự kém? Ngay cả lực phản kháng một chút cũng không có?”

“Nguyệt Quang tiên tử võ công không tồi, nhưng nàng có nói, là nàng không muốn phản kháng” hần đột nhiên mở mắt, vẻ mặt đều là chế diễu ta.

“bởi vậy, cho nên mới có người không ngừng khi dễ ta, nếu là hôm nay luận võ thua, ta nhìn người khác thế nào đây?”

“thua liền thua, trực tiếp khiêu chiến cha nàng là được” cao thủ như cha... thôi đi, ta chưa có tâm đi tìm chết. Ta chỉ có thể hi vọng vẫn khí ta tiếp tục hảo, tìm được đối thủ trình còi. Nhưng, trước mắt nhìn lại, trình độ còi nhất trong đám người có lẽ chính là ta.

Ta vô lực tiến vào ngực hần, lại hỏi: “vậy... tùy tiện, đúng rồi, lần trước chàng nói vì Độc cô Gia tranh địa vị giang hồ, hiện tại vì sao không tranh?”

“ta vốn định lấy 2 thân phận xuất hiện, nhưng hiện tại nghĩ không thể làm vậy”

“vì cái gì?”

Hần thần nhiên nói: “Độc cô hần cũng tốt, Mục Hần cũng tốt, chung quy phải thoái ẩn giang hồ, làm sao phải tranh hư danh?” Ta không ngờ hần cũng có quan điểm vượt thời đại như vậy, quả thực xứng là trọng phu của Mộ Dung Ý Vân, ta âm thầm tán thưởng.

“cẩn thận lo lắng, Vân nhi, về sau con của chúng ta, đừng cho bọn chúng vào giang hồ, đừng dạy chúng võ công, cho chúng làm người thường đi”

“không cần, dạy bọn hần võ công, nhưng không cho chúng giao thiệp giang hồ thì được” không có võ công bị khi dễ thì thế nào?

“đứa nhỏ là nàng sinh, đều nghe theo nàng” vì cái gì ta nói hần đều nghe, còn dung túng thêm nữa chỉ sợ ta đòi trời hần liền mang trời đến.

“rời giường, chàng không nghĩ hôm nay lại đến trễ đi?”

“đừng gấp” hấn ngăn cản ta , dùng sức lôi kéo, dễ dàng đem ta đặt ở dưới thân.

Ta trừng mắt liếc hấn một cái: “ chàng lại muốn gì? Ta hôm nay nếu thua, phạt chàng một tháng không được đến gần ta” hôm nay ta đã lọt vào vòng trong, đều là nhất đại cao thủ, e rằng ta nhất định thua, 1 tháng không gần ta a, hấn có lẽ chịu được chứ ta làm sao chịu nổi?

Trên người vẫn có dấu hôn, nhưng lần này ta có kinh nghiệm, quần áo kĩ càng hơn, đem tóc vấn cẩn thận, lại chất phấn thật dày, như vậy không thể lộ dấu hôn thêm.

Ta cùng Hàn đồng thời xuất hiện ở luận võ trường, chúng ta vừa xuất hiện, ánh mắt toàn bộ mọi người nhìn chăm chăm. Có rất nhiều gia hỏa tựa hồ muốn nhìn xem trên người ta rốt cuộc có dấu hôn hay không. Thực đáng tiếc, hôm nay bọn hấn không có cơ hội.

Ta đi đến vị trí của chính mình, cố ý xem nhẹ tất cả chúng nhân, chỉ có bệnh thần kinh, hấn chăm chăm nhìn ta, thủy chung không nói gì. Ta biết tình nghĩa hấn dành cho ta, sự cho tới bây giờ, chỉ có thể xin lỗi hấn.

Trận đầu, Hoa hiển tử đấu Thủy Vũ Mị, hoa hiển tử thắng, Thủy Vũ Mị mặc dù bại, nhưng ta nghĩ nếu nàng dùng phê tâm thuật e rằng cả cha ta cũng cam bái hạ phong.

Trận thứ hai, Y dục Thành đối Hàn, Hàn thắng, Y DỤC Thành đào thải.

Trận ba, Mộ Dung nghĩa đấu Giang tử ngang, Mộ Dung lão đầu thắng, bệnh thần kinh đen đuôi gặp cha ta.

Trận đấu thứ 4, vô sắc đại sư đấu Mộ Dung Ý Vân, Mộ Dung Ý Vân thắng.

Trận này là lần đầu tiên ta thực sự dùng võ công của mình đấu với cao thủ thực sự. Kiểm pháp của ta lợi hại, nhưng nội lực của hòa thượng lại thâm hậu, võ công thiếu lâm lại bác đại tinh thâm, ta phải cực kì khổ cực, hiểm thắng.

Phượng Thanh Hà hôm qua đấu thua, nhưng hôm nay tiếp tục đấu tranh dành thứ hạng, nàng không làm ta thất vọng thoải mái thắng Y Lạc Lạc. Còn Tư Đồ Dạ vận khí hảo kém, gặp được mỹ nữ tỉ, kết quả thảm bại quay về. Hấn bại không vì võ công dưới mỹ nữ tỉ, mà vì cái tình hám gái của hấn... hừ, tự làm tự chịu.

Ta vốn không thích xem luận võ, nếu không phải ngại lễ tiết, chỉ e vừa đánh xong liền chạy về phòng ngủ hay là kiểm đại khối băng tâm sự. Chính là ngồi ở đây, bệnh thần kinh đều chăm chăm nhìn ta, khiến ta phi thường không thoải mái, bệnh thần kinh nhìn ta, Hàn lại dùng ánh mắt đáng sợ nhìn bệnh thần kinh. Ai nói được người thích là chuyện tốt? Đối ta quả thực là tai nạn. Trừng mắt thì cứ trừng mắt, ánh mắt có nhìn viên đạn hay hình tên lửa hạt nhân cũng không giết được người, nhưng ngàn vạn lần đừng xông ra đánh nhau.

Cuối cùng ta không thể chịu nổi ánh mắt của bệnh thần kinh. Nhìn xung quanh phát hiện chỗ ngồi của Y dục Thành khuất tầm mắt của bệnh thần kinh, liền chậm rãi đi đến cười nói: “Y đại ca, đổi vị trí được không?”

Y dục thành thoải mái nói: “Mộ Dung cô nương, mời tự nhiên”

“cám ơn” ta vừa chuẩn bị ngồi xuống, Y Lạc Lạc lập tức đứng lên, trầm mặt nói: “không, ta phải ngồi cạnh đại ca”

Y dục Thành lập tức khó xử nói: “tiểu muội đã nói vậy, đành xin lỗi Mộ Dung đường chủ” Hàn sợ lão bà, họ y là sợ muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

a cười nhẹ nói: “y cô nương, người ngồi sang bên đây được không, như vậy vẫn là ngồi bên cạnh đại ca người?”

Y Lạc Lạc liếc mắt ta một cái: “ không tốt, ai chẳng biết người nghĩ muốn đến ngồi cạnh Mục Hàn, ta không cho người như nguyện” chúng ta đều đã là vợ chồng, ngồi cùng nhau không phạm pháp đi.

Ta bực mình, lùi vài bước, ngồi trên đùi Hàn. Hấn không có dự đoán được ta làm như vậy, trước là cả kinh, sau đó ôm eo ta, chặt chẽ ôm ta. Dù sao tất thấy mọi người đều biết rõ quan hệ của chúng ta, vì sao ta còn phải trang thuần khiết. Ta phải cho bệnh thần kinh nhìn thấy, hoàn toàn chết tâm.

Ta nâng hai tay ôm cổ Hàn, ghé vào lỗ tai hấn: “nặng hay không?”

Hấn ôn nhu lắc đầu: “không nặng”

Ta hi hi cười: “hào, vậy ôm một hồi, cho tất cả mọi người thấy”

Thực tự nhiên, tất cả ánh mắt của mọi người đều bị tập trung lại đây, bệnh thần kinh về mặt giống như biến thành hòn than. Nếu không phải ánh mắt hần bị mù, tuyệt đối sẽ bị cảnh này làm cho đêm đêm gặp ác mộng. Tiếp xúc ánh mắt đau đớn của hần, trong lòng tựa hồ có ngàn vạn con kiến cắn xé, đau đớn nhưng không thể hô. Ta cố cười ra một chút, thân hình càng áp sát ra sau, tựa vào Hàn nhỏ giọng: “chăm dứt đại hội võ lâm thì chàng muốn làm gì?”

“hàng làm chủ” lại là ta làm chủ, nguyên lai hần rất nghe lời lão bà.

“không cần sùng ta, ta sẽ đặc ý đến quên mất mình là ai” rõ ràng là cao hứng, trên mặt lại hiện lên chua xót: “chàng vì sao không để chính mình làm chủ, đều nghe theo ta?”

“bách hiểu đường thì làm sao?”

Ta một bên vẫy về ngón tay: “đường chủ ta chán rồi, ở nhà làm hiền thê lương mẫu”

“Vân nhi, có lẽ...” hần đột nhiên trầm mặc: “ta không thể cho nàng cuộc sống yên lặng”

“một ngày nào đó chàng có thể cho, còn trước mắt... ta yêu chàng là được, chúng ta có nhiều thời gian, chàng không cần bận tâm ta, ta sẽ chiều cố chính mình. Ta là nuonwg tử của chàng, đương nhiên muốn vì chàng” ta cố ý đề cao thanh âm, tuy không phải lớn, nhưng đủ để cho người bên cạnh nghe thấy.

“các người...” lão cha lúc này kinh hãi đứng lên: “các người đã bái đường, như thế nào ta không biết?” làm mỗi sự tình không cần phải báo cáo cho hần.

Ta cố ý làm bộ đột nhiên không nhớ, ngượng ngừng gãi đầu: “cha, thực xin lỗi, ta quên không nói cho người” làm phụ thân, cư nhiên không biết nữ nhân đã lập gia đình, tương đương thất chức? Ta phải cố ý đem 3 chữ “đã kết hôn” về lên mặt, cho tất cả võ lâm, không, tất cả thế giới biết Hàn là lão công của ta, đừng đánh chủ ý, đồng thời cũng nói cho bệnh thần kinh, ta đã là thê tử của người khác. Thực sự, cho dù da mặt thần công của ta đã đại thành, nhưng một màn vừa rồi, quả thực vẫn không tránh khỏi thẹn thùng, nhưng vì mục đích to lớn, ta cố ý cùng hần thực thân mật. Ở cổ đại, mấy hành động này đừng nói là vợ chồng, trừ phi là trong phòng tối với nhau thì mới dám làm thôi chứ chả ai dám công nhiên làm trước mặt người khác!

lão cha không dám tin: “khi nào?”

“chính là mấy hôm trước, cha có biết không, ta nhớ không rõ lắm, vội luận võ đại hội lên quên nói cho cha” ta giả vờ ngượng ngừng nhưng cũng thực là ngượng ngừng nói, thực ra là cười đêm qua, nhưng hôm kia đã có vết hôn, nếu nói chúng ta trước đã là vợ chồng, nghĩ kĩ lại một chút thì dấu hôn kia coi như là quang minh chính đại thuận lý thuận tình đi.

“các người cho là ta chết rồi ư?” lão cha nộ hỏa xung đỉnh đầu rồi.

“cha, không phải ý này, nhưng là cha phải quan tâm đến đại sự võ lâm, ta lập gia đình chỉ là việc nhỏ không thể ảnh hưởng tới việc lớn” trước đó hần từng đột nhiên đồng ý hôn sự của ta cùng Hàn, nếu thực là con gái hần thì ta nhất định vui mừng không xiết, nhưng đáng tiếc ta lại không phải, chính vì thế ta càng có thể khách quan đánh giá, hần nhất định có cái âm mưu gì?

“việc nhỏ, nữ nhân lấy chồng là việc nhỏ?” lão cha càng ngày càng vô lực, cuối cùng châm chọc cười rộ lên: “ta Mộ Dung ngẫm cả đời được người người kính ngưỡng, kết quả không dạy nổi một nữ nhân, ha ha...”

Ta không sao cả nhún vai: “cha, ta tuyệt đối không có ý tứ kia” đương nhiên ta không có ý tứ đó, cha ta còn ở hiện đại đâu.

Lão cha thật sâu thán một hồi, bắt đầu dĩ nói: “vô luận thế nào, người đều là nữ nhân của ta, người có việc, ta lại không quan tâm sao được? Ta không thích Mục Hàn, không tán thành hôn sự, nhưng chỉ cần người thích, ta có năng lực thế nào? Người nghĩ ta có thể thiết thạch tâm địa chia uyên rẽ thủy sao mà phải làm chiu lủi như vậy?”

Cũng không biết hần diễn trò hay thực sự, mặc kệ, hần không phải cha ta, muốn thế nào kệ hần.

Lão cha cười khò: “hay là Mộ Dung đường chủ cho rằng lão phu không xứng làm phụ thân của người?”

Ta mỉm cười, trịnh trọng nói: “ta là vô tình kiếm, Nguyệt Quang tiên tử, bách hiểu đường đường chủ, nhưng ta cũng là Mộ Dung Ý Vân” ta chính là ta, không quản thân phận gì thì vẫn là ta thôi.

“một khi đã như vậy, người có đặt phụ thân này vào mắt hay không?” lão cha thê thê thăm thẳm, bi bi ai ai, tựa như là Đậu Nga*

“có” ta không thể nói là không được.

Lão cha sắc mặt dịu chút: “một khi như vậy, chung thân đại sự vì cái gì không nói cho ta?”

Ta nhất thời không biết nói thế nào? Phụng Thanh Hà thấy thê đứng lên nói: “Mộ Dung tiên sinh, bản đường chủ tự làm chủ hôn sự của mình, ngài quản nhiều quá đi?”

“Mộ Dung tiên sinh, hôn sự của bản đường chủ, ngài không cần quan tâm” Tư Đồ Dạ cũng góp miệng.

Bị phóng viên của ta tấn công, lão cha chỉ có thể băng bó miệng. Ta xem thể thần nhiên nói:

“Phượng Thanh Hà, các người theo ta”

“a?” Phượng Thanh Hà lập tức kinh hãi “đường chủ, bây giờ rồi đi không ổn” sợ ta tìm nàng trả thù ư, ta hiện không có tâm tư đó.

Ta dựa vào người Hàn, nhỏ giọng nói: “xử lý truyện của bách hiệu đường, đột lát ta tìm người”

“các vị võ lâm đồng đạo, bản đường có việc riêng cần thương lượng, xin phép trước vậy” ta hướng tất cả mọi người nói rồi lôi kéo tứ đại phóng viên vô phòng ta, mặc kệ người khác nhìn thế nào.

Bọn hán đi theo ta vào phòng, tất cả đều khần trương, bọn hán không biết ta đột nhiên gọi tới làm gì. Ta ngồi xuống, 4 bọn hán không dám ngồi, tất cả im lặng.

Ta nhìn quét bọn hán một cái nói: “lục phóng viên, giang hồ nguyệt báo lượng tiêu thụ thế nào?”

“hồi đường chủ, tiêu thụ rất lớn, danh tiếng rất tốt. Thậm chí có nhiều môn phái còn đặt hàng chúng ta phân phát cho đệ tử. Xin đường chủ xem xét, vì nhân thủ không đủ, ta thỉnh liên lạc thêm nhiều người trở về hỗ trợ” hán bộ đáng nghiêm túc thực khiến ta không quen”

“Trúc nhân, sinh ý thế nào, buôn bán tốt không?”

“bẩm đường chủ, thu vào vẫn ổn định, gần đây ở tây vực khai trương 2 trà lâu. Tất cả đã đi vào ổn định”

Ta hơi vuốt cằm, ánh mắt nhìn về Phượng Thanh Hà: “thanh hà, các phân đường hiện thế nào?”

“hết thầy đều tốt, phân đường Hồ Bắc cùng bang phái địa phương phát sinh xung đột, nhưng đã giải quyết.”

“Tư đồ Dạ, còn người?”

“phụng mệnh đường chủ, thuộc hạ không ngừng phong vấn vài danh nhân giang hồ. Nghe đại sư huynh đề nghị, thuộc hạ chuẩn bị thành lập một câu từ đội, chuyên nghiệp hỏi sự việc giang hồ, thỉnh đường chủ định đoạt” ta chút nữa bật cười, may là kìm được, câu từ đội, sáng kiến thật hay.

Ta một bên cười một bên nói: “cũng được, bất quá không thể kêu câu từ đội, kiếm một cái tên nhã hơn đi”

“dạ”

Hết thầy đều làm gọn gàng ngăn nắp, có đường chủ này hay không cũng giống nhau. Theo từ đầu ta đều vô tình làm đường chủ, chỉ là mượn lực bách hiệu đường tìm Long ngâm, sau đó là tâm lý chơi vui, làm đường chủ, hiện long ngâm đã tìm thấy, bách hiệu đường cũng đã ổn định, cũng đã chơi đủ, là khi ta từ chức rồi

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Ta luôn muốn ngao du thiên hạ khoái ý giang hồ, thân phận đường chủ này thực trói buộc thân ta, tứ đại thủ tịch phóng viên mỗi người đều có lực làm đường chủ, ta không nghĩ tiếp tục trói buộc mình.

Ta đưa ra lệnh bài thủy tinh đặc chế của tiểu Bạch để ra trước mặt 4 người: “các người bốn người ai làm đường chủ?”

Ta từ chức, mặc kệ mọi thứ, hiện giờ ta thực chỉ muốn ở bên Hàn.

“đường chủ, người làm gì?” Lục Tây Lâm đầu tiên đứng lên kêu.

Ta cười nói: “bốn người các người đều là ái đồ của sư đệ, vị trí đường chủ hẳn là có thể đảm đương”

“người là sư tỉ của sư phụ, sư bá của chúng ta, hẳn là người làm vẫn hợp lý hơn” Phượng Thanh Hà cũng đứng lên kháng nghị, nhưng kháng nghị không có hiệu quả.

Ta miễn cưỡng cười nói: “ta mệt, ta phải thoái ẩn giang hồ” ta tuổi còn trẻ như vậy, nói thoái ẩn giang hồ quả thực nghe rất khó lọt tai. Chú ý, ta nó thoái

án giang hồ là mặc kệ chuyện của bách hiệu đường, ta lập chí làm du hiệp, cũng có thể làm ‘du côn’. Ở vài chục năm nữa, ta vẫn có thể chạy ra giang hồ gây sóng gió, có thể mang theo mấy tiểu hài họ Độc cô, nếu gây đại họa, có thể gọi giáo chủ ma giáo đứng ra, cẩn thận ngấm lại, lựa chọn như vậy thực không tồi.

“cái gì?” bốn người con mắt đều muốn rơi xuống, thoái án giang hồ, bình thường người ta thoái án đều là bao nhiêu tuổi rồi, hoặc là trải qua một đại biến cố. Ta xuất đạo bất quá một năm, lại là nhân vật phong ba trên giang hồ, không có lí do thoái án, bọn hán đương nhiên kì quái.

“chán ghét cuộc sống chém chém giết giết, ta nghĩ tìm cuộc sống thực bình đạm” phải nói chán làm đường chủ, chán phải làm một Nguyệt Quang tiên tử cao cao tựa thượng. Tuy nói giang hồ chính là đánh đánh giết giết, bất quá ta mới giết có 1 người, số lần đánh nhau cũng chỉ đến trên đầu ngón chân, chán ghét đánh giết chính là lấy cớ.

“hiện tại không phải tốt hay sao?” Phụng Thanh Trúc kì quái hỏi.

Ta hơi cười: “không phải, Mục Hàn có thân phận thế nào các người đều biết, danh môn chính phái không thể dung hán, hiện giờ ta là vợ của hán, đương nhiên sẽ ảnh hưởng lớn tới bách hiệu đường, ta không nghĩ sẽ gây họa cho bách hiệu đường” vấn đề này ta lo lắng đã lâu, gả cho Hàn nhất định mấy kẻ dối việc tự xưng chính đạo kia sẽ không dễ yên, chỉ sợ liên lụy bách hiệu đường.

Lục Tây Lâm ngắt đầu nói: “đường chủ, bách hiệu đường không sợ bất luận kẻ nào”

Phụng Thanh Hà tương tự cười lạnh: “tí tí, bọn hán dám có dị nghị gì, bách hiệu đường còn có thể cho bọn hán còn đường sống trên giang hồ sao, người đều có điểm yếu, bách hiệu đường lại có thể đánh vào tất cả điểm yếu đó, xem ai sợ ai”

“đường chủ, lấy thể lực của bách hiệu đường, bọn hán dám làm gì?”

Thực không hổ đệ tử của tiểu Bạch. Nếu thực phải đối đầu với võ lâm, chúng ta sẽ tuyệt không sợ hãi, nhưng ta không thể đem tâm huyết của tiểu bạch tao đập. Trên đời này có rất nhiều vạn nhất, ta không nghĩ xuất nhiệm vạn nhất này.

“không sợ bọn hán, mà sợ các người mang theo phiền toái. Ta đáp ứng với tiểu Bạch đem bách hiệu đường phát dương quang đại, ta không thể làm được, nhưng lại đem hủy tâm huyết của hán thì còn ra gì nữa? Hơn nữa theo hồi báo của các người, ta cũng có thể yên tâm, đường chủ là ta cũng chỉ là cái danh ngoài thân, tất cả sự vụ các người đều lo lắng tốt, ta còn chẳng có việc gì để làm, vậy còn làm đường chủ làm gì?” thực tình nghĩ lại cho đến bây giờ chưa có làm gì cho bách hiệu đường, à , trừ bỏ soạn báo.

“đường chủ” ta ngăn Lục Tây Lâm rồi nói: “vốn vị, ta hiện tại đã là gái có chồng, thậm chí làm hiền thê lương mẫu, nên học chuyện nữ nhân cần làm và phải làm, thương lượng một chút, ai làm đường chủ, các vị, ta hôm nay cố ý cùng hán thân mật, cũng đã tỏ quyết tâm, không cần khuyên nhiều, nếu còn tôn trọng ta một chút thì mau tuyên ra một người.

Phụng Thanh Hà cùng Phụng Thanh Trúc liếc nhìn nhau rồi đồng thanh: “đại sư huynh”

Lục Tây Lâm cùng tư Đồ Dạ đều đồng thanh: “tam sư muội”

Ta cười khổ: “Phụng Thanh Hà cùng Lục Tây Lâm đều có 2 phiếu, hiện tại làm sao?”

“đường chủ tiếp tục làm đường chủ” tư Đồ Dạ lại nhìn ta , rõ ràng cố ý đẩy phần khó cho ta.

“Phụng Thanh Hà trước kia vẫn là phó đường chủ, ta thấy nàng làm rất tốt, nhưng nàng tuổi còn trẻ, rất nhiều sự tình sợ khiếm khuyết, Lục Tây Lâm lớn tuổi hơn, có thành thực ôn trọng, nhưng miệng lại quá nhanh” mỗi người đều là nhân tài, không biết chọn thế nào. Tư đồ thủ tịch , Phụng Thanh Trúc tuổi nhỏ nhất, lo lắng sinh ý đã là tốt lắm, e không thể lo việc lớn hơn.

“đường chủ vị này người làm vẫn tốt nhất: Lục Tây Lâm trầm ngâm rồi phán một câu: “đường chủ, người không phải nữ tử bình thường, ở nhà giúp chồng dạy con không khỏi đáng tiếc”

Phụng Thanh Hà nói: “tí tí, người có thể cùng tí phụ sống một cuộc sống như ý, chúng ta bốn người vẫn có thể giúp người lo lắng tất cả sự tình”

Ta thân nhiên nói: “hữu danh vô thực thì làm cái gì?”

Tư đồ Dạ nói: “4 người chúng ta từng đáp ứng sư phụ phải giúp sư tỉ quỉ bách hiệu đường, như thế nào có thể phụ lòng sư phụ?”

“đường chủ, Lục Tây Lâm sẽ chết trung thành. Đường chủ có thể tự sống cuộc sống của mình, vẫn có thể đồng thời làm đường chủ” Lục Tây Lâm, người bất buộc ta.

Ta lại cười khổ: “vì cái gì phải là ta làm? Ta kiên quyết không làm, mau chọn ra người khác”

Phụng Thanh Hà cười nói: “sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, ta cũng giống như tỉ sẽ lập gia đình, không bằng...” còn không cho Phụng Thanh Hà nói xong ta đã gạt đầu: “Lục Tây Lâm, từ giờ người là đường chủ” nói xong đem lệnh bài đưa cho hán, ta biết nếu không ép đến cùng thì hán nhất định không nhận.

Lục Tây Lâm tiếp nhận lệnh bài, lặng lặng đứng một chỗ. Nét mặt cực độ ngu ngốc: “đường chủ, nhưng...”

Thực hiểm khi thấy hấn không có lời nào để nói. Ta hợp lí hợp tình cười: “nhưng cái gì, chính là ngươi”

“đại sư huynh, từ nay về sau ngươi chính là đường chủ, chúc mừng” Phụng Thanh Hà vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, từ nhà đầu này, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lục Tây Lâm sắc mặt chợt biến, quỳ xuống quyết đoán nói: “nếu đường chủ có mệnh, Lục Tây Lâm tuyệt không chối từ, nhưng bách hiệu đường vĩnh viễn vẫn là của Mộ Dung Ý Vân”

“lục...” ta còn chưa nói xong, Lục Tây Lâm đã đứng dậy, cất cao giọng nói: “đường chủ yên tâm, Lục mỗ nhất định làm tốt giang hồ nguyệt báo, quản lí tốt bách hiệu đường, Lục mỗ hiện có việc, đi trước về bách hiệu đường, sau này gặp lại” nhìn hấn cứ như vừa mới thoát khỏi đoạn đầu đài.

Phụng Thanh Hà đem lệnh bài đưa vào tay ta: “tí tí, đường chủ vẫn là phải làm rồi” nàng ra về chợt nghĩ ra cái gì nói: “ta cũng có việc, đi trước” vừa nói xong đã kéo tay Phụng Thanh Trúc chạy biến mất, mấy gia hỏa này, không có lương tâm, đem phân khổ cho ta.

“đường chủ, ta cũng cáo từ thôi” Tư Đồ Dạ thấy 3 người kia thế cũng như kiến nhảy chảo nóng, chuẩn bị rút lui.

Ta thấy thế vội nói: “từ từ, lần trước ta nhờ ngươi điều tra vụ án diệt môn của độc cô gia, ngươi làm thế nào?” chút nữa quên đại sự, hiện tại vẫn cần phải tìm hiểu điều này.

“không có đầu mối” Tư Đồ Dạ hạ thấp thanh âm.

Tư đồ Dạ đóng lại cửa rồi mới nói: “cũng không hoàn toàn, năm đó thiên hạ đệ nhất đao Sài nham, kim đại đại hiệp Sài kiên đều thoái ẩn sau vụ thảm sát Độc cô Gia, Giang Chính Dương đột nhiên bỏ mạng, mà ba người này chính là kết bối huynh đệ của Độc cô Thiên Linh, gia chủ độc cô Gia năm đó, ta hoài nghi, bọn hấn có quan hệ” cái gì, cha của bệnh thần kinh cũng dính vào? Quan hệ thực phức tạp.

“năm đó sát hại Độc cô Gia có 4 người, Sài Nham chính là một trong 4 người đó, hấn đã thừa nhận, nhưng Sài Kiên kia ta không rõ, chắc cũng có một phần, còn có học giang, không biết, kiểm tra kĩ lại” ta thoáng suy tư: “sài Kiên hiện ở nơi nào? còn tại thế không?”

“Sài Nham thoái ẩn giang hồ sau đó thu mua điền sản an nghiệp, Sài Kiên xuất gia ở thiếu lâm, pháp danh Vô Trần” đầu ta có chút váng, Vô trần Đại sư? Năm đó hấn cũng là 1 trong 4 người? Chúng ta gặp qua một lần, chỉ cảm thấy hấn không thể là người xấu.

Liên tưởng đến hấn đột nhiên bị giết, lòng ta bỗng chốc lạnh run. Lúc trước ta ở Nguyệt Quang tiểu trúc bị truy giết, không lâu sau, vô Trần đại sư bị hại, hai sự việc này chẳng lẽ có quan hệ, kẻ ám sát ta và ám sát vô Trần đại sư chẳng lẽ là một người, hơn nữa còn có thể là một trong 4 người năm đó tham gia thảm sát độc cô gia?

Nhưng vì cái gì mà hấn lại đi giết Vô Trần, chỉ có một lí do, hấn diệt khẩu, hấn không muốn sự kiện năm đó bị tiết lộ ra ngoài, chẳng lẽ, cha của bệnh thần kinh cũng là bị diệt khẩu mà chết? Từ từ, 20 năm trước... chẳng phải Giang thu Nhan cũng đột ngột từ trần? Trong đó có thể có bí mật, còn có một sự kiện kì quái, người kia vì sao ám sát ta? Võ công của ta rất cao (giang hồ đồn đại thôi), thể lực của bách hiệu đường lại lớn như vậy, vì sao hấn liều lĩnh ám sát? Trừ phi... thân phận Mộ Dung Ý Vân bị bại lộ, hấn khẳng định ta không phải người độc cô gia, nhưng cho dù là người Mộ Dung gia, cũng có thể là thu dưỡng, vì cái gì hấn không nghĩ như vậy. Nhớ tới lần đó ngọc bội bị rơi ra, lão cha ánh mắt đáng sợ, nhớ tới hấn cho Hồng tự tới thử ta, ta không thể không hoài nghi hấn. Chỉ có hấn biết ta không phải là thu dưỡng là con ruột của Mộ Dung gia, đương nhiên tất cả chỉ là đoán, hết thảy còn cần chứng cứ. Nhưng tìm ta đập thực sự mau, cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt.

“Tin tức khác có không?” ta bình tĩnh lại hỏi.

“không có”

“hiện tại ngươi giúp ta tra một nữ nhân, hiện nay chắc khoảng 20, xuất thân danh môn, hơn nữa... có thể là người của tứ đại thế gia” có lẽ, muội muội của độc cô Hân, có thể còn sống, theo trí nhớ của Hân, muội muội của hấn được một trong 4 kẻ thảm sát Độc cô gia nhốt về nuôi, không chừng nếu tìm thấy người này lại có thêm manh mối

“hảo”

“tra thêm, Giang chính Dương chết như thế nào, nhất định phải tra” không thể buông tha bất cứ manh mối nào, trước mắt cha ta là nghi phạm lớn nhất”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Tư Đồ Dạ đột nhiên ngưng thần nhìn ta, hé miệng gật đầu: “đường chủ” hấn nói xong, đột nhiên đứng lên nói: “đường chủ, chúc các người hạnh phúc, bạch đầu giai lão”

“cám ơn” ta đi đến gần hắn nói: “ngươi không phải cũng lên tính toán lập gia đình đi?”

Hắn chậm rãi lấy một cây trầm từ trong người ra, trên cây trầm khắc một đôi bướm tung bay. Tư đồ Dạ hơi ngần ngại, cuối cùng đưa trầm cho ta: “đưa cho người, hạ lễ”

Ta tiếp lễ vật của hắn, cười nói “như thế nào lại tặng ta lễ vật này?”

“nguyên vốn tính toán đưa cho nàng...” hắn nói, lập tức cười khò: “thuộc hạ chúc đường chủ cùng Mục giáo chủ bách đầu giai lão” hắn đã nói hai lần rồi, nói xong không quay đầu, quyết liệt đi ra khỏi phòng tựa như nếu không quyết liệt như vậy thì không thể nhắc chân nổi vậy.

Ta cầm cây trầm, hoàn toàn không biết làm sao. Hắn sẽ không phải... không phải... thích ta đi? Thích một nữ nhân như ta? Không có khả năng. Thực sự cảm thấy mình rất không đáng để được yêu.

Trên cây trầm còn lưu hương khí, thậm chí còn có độ ẩm, có thể thấy hắn luôn cất bên người tựa như bảo vật, hai con bướm tung bay... ai... chẳng phải nói hồ điệp song phi sao? Ta đã là gái có chồng, quên ta đi.

Hôm nay tỉ thí vừa chấm dứt, Hàn quang minh chính đại tới tìm ta. Hiện giờ quan hệ minh xác, hắn đương nhiên có thể quang minh tới tìm ta, không cần phải nhảy cửa sổ nữa. Nhớ tới mng, ta quả thực muốn cười, nàng thực là không hay ho, lần đầu tiên tìm ta bị ta làm cho giận đến muốn khóc, lần thứ hai bị ta đánh cho gần chết, lần thứ ba có chút tiện nghi cho nàng, nhưng lại thành toàn cho chúng ta. Nàng nếu biết, nhất định tức muốn chết.

Khi Hàn vào, ta đã ngủ. Tạm thời còn chưa có nhập mộng, thuộc loại mộng lung . thoáng nghe thấy thanh âm mở cửa, ta lập tức biết là hắn, lập tức đứng lên, liền hỏi: “xong chưa?”

Hắn từ từ đi tới, ngồi ở mép giường: “ân, xong rồi” vẫn là không có nói được dài, nhiều lời một chút sẽ chết sao? Quên đi, dù sao gần đây hắn nói chuyện ngày một nhiều, chậm rãi cải tạo đi. Ta liếc mắt hắn, hiện thực buồn ngủ liền nói:

“mệt chết đi, ta muốn ngủ”

Thân mình đã bị hắn ôm lấy: “đương nhiên, nàng hôm qua không ngủ cả một đêm, sáng nay lại dậy sớm, không mệt mới lạ” đều tại hắn mà ra.

“hừ, ngươi còn nói, ta tấn ta cả đêm, ngươi cao hứng sao? Hôm nay, ngươi kiểm địa phương khác mà ngủ”

“không có khả năng” hắn khò miệng chậm rãi gọi lên một cái cười cực độ câu dẫn người phạm tội “nàng đã gả cho ta, cho nên...”

Ta vội chui vô chăn: “ngươi vì cái gì đều có ý nghĩ xấu xa?”

“nhớ nàng, cho dù ôm nàng vào lòng, nhưng vẫn nhớ nàng” cho nên dùng phương pháp này giải quyết tư niệm? Nói hắn khác người quả thực là còn ít.

“chàng không có việc gì làm sao, cứ đến tìm ta?” thực sự là không có thiên lý, hắn là một giáo chủ, đương nhiên so với một đường chủ như ta lại có vẻ vô ưu vô lo vô sự phải làm?

Sắc mặt hắn chợt biến, cười lạnh nói: “nàng nghĩ rằng ta không có việc để làm sao?” lại bộ dáng đáng sợ, bắt đầu hoài nghi giả cho hắn cuối cùng có đúng hay không?

“ta hiện đã là thê tử của chàng, nhưng cái gì cũng không biết, chàng cái gì cũng không nói cho ta. Trước mắt, thậm chí không biết nhà chàng ở đâu” ta làm vợ cũng thực thất chức, không, là hắn thất chức đi.

“có một số việc nàng không cần biết” thực sự coi ta là nữ nhân vô tích sự? Ta tức giận nói:

“đúng, ta cái gì đều không cần biết, ta đã là thê tử của ngươi, ngươi còn coi ta là ngoại nhân”

“vì ta nghĩ cho nàng” lại câu này, chuyện ma quỷ lừa người sao? Ta tin hắn nghĩ cho ta, nhưng hắn cơ bản coi ta là tượng gỗ sao?

“nếu ngươi không nói cho ta, không cần nói, xin hỏi tướng công, làm thê tử như ta để làm cái gì?”

“tùy tiện” ta còn tưởng hắn nói sinh cho hắn đứa nhỏ. Ta cực độ bất đắc dĩ tròn mắt:

“ngươi vì cái gì như thế này? Có đôi khi đầy bụng tâm sự, có đôi khi lại tỏ vẻ sự tình gì cũng không quan tâm, hơn nữa ta phát hiện ngươi tới không quan tâm chính là ta!”

Hắn có vẻ sững sốt, lập tức sùng nịnh nói: “không, bởi vì nghĩ cho nàng, không muốn nàng phải nghĩ nhiều. Ta không cần nàng làm cho ta điều gì, nàng vui vẻ là được. Ta biết nàng thích tự do, nếu yêu nàng, chỉ có thể nghĩ tốt cho nàng, không thể ép buộc nàng”

Ta thu hồi bộ dáng lưu manh, nghiêm mặt nói: “đừng như vậy, nếu cứ sùng nịnh ta, ta hư rồi làm sao?”

Hắn cúi đầu chậm rãi hôn ta: “hư cũng tốt”

Ta vội tránh hắn, tựa tiểu phi tiểu nói: “ta hỏi chàng một việc”

Hắn vuốt cằm ta nói “bất kể điều gì?”

Ta chần chừ, có chút ngưng ngừng hỏi “chính là... vô công chàng tốt lắm, nhưng...”

“vô công tốt, không hẳn phương diện kia... lợi hại, người không nên tổn khí lực... tra tấn ta, nên tiết kiệm sức lực?” vấn đề này hỏi ra thực mất mặt, bất quá ta cảm thấy được cần nói rõ ràng. Vấn đề của ta tựa như thực thẳng thắn, lại rất buồn cười, hắn cuối cùng nhìn không được cười ra tiếng: “nàng rất lớn gan” gan của ta luôn lớn, trên đời chưa có việc gì ta không dám làm, nếu thực sự có việc đó... ừm... gọi sự phụ ta giúp!

Trên mặt ta cũng không khỏi hồng lên “lớn mặt to gan thì sao?”

“ta cũng không biết, có lẽ thử vài lần sẽ biết. Nếu nàng không để ý, hiện tại thử xem”

“a. cứu mạng a” ta hét chói tai, cố gắng chạy trốn.

Lấy thân thủ của ta, tuyệt đối không có khả năng thoát được hắn, cho nên... ở trong phòng của ta, đồ vật đều đồ rập hết thấy... hắn sao lại... trâu như vậy chứ?

Thật sự là báo ứng, ai kêu ta hỏi một vấn đề như vậy, cái này kêu là họa từ miệng mà ra. biết miệng của mình thực sự không tốt, ta tính toán phải khâu lại...

Ôn tồn qua đi, nằm ở trên giường hưởng thụ một lát yên lặng. Chính là, ta thực không cam tâm, sớm hay muộn cũng phải đem vấn đề kia làm rõ ràng, có phải phụ quân ta giống như trong mấy tiểu thuyết xx, có học cái môn công phu gì đó đại loại thần thương vô địch hay không... ta từng đọc rất nhiều... ách, đừng hiểu lầm, chỉ đọc một ít thôi... một ít thôi.

“đói chưa?” hắn đột nhiên hỏi, ta nhìn ra ngoài trời, đã tối rồi.

“có chút” luận vô buổi sáng đã tiêu hao nhiều thể lực, hơn nữa vận động hồi lâu trong phòng, ta mệt muốn chết.

“hiện còn đau không?” hiện tại mới hỏi, đã muộn rồi.

“trước khi làm người nên hỏi, hiện tại hỏi đã muộn, hiện tại không có việc gì, chỉ cần người nhẹ chút sẽ không sao, hôm nay ta gọi Phụng Thanh Hà vào phòng, tính đưa lệnh bài đường chủ cho mấy bọn hắn, kết quả ai cũng từ chối, ta thực không thể làm hiền thê lương mẫu?”

Không ngờ nói nhiều vậy, hắn chỉ nghe thấy 4 chữ, lại có phần đùa cợt hỏi lại: “hiền thê lương mẫu?”

“đúng, ta có tính toán. Bị chàng đánh bại, ta cũng không biết phải làm gì tiếp?”

“Vân nhi, nàng biết nấu cơm không?” ta thích đến nhà ăn.

“không biết”

“nữ công gia chánh?” xem bộ dáng của ta liệu có biết không?

“cái đó là gì? Không biết” ở hiện đại có nồi cơm điện...

“biết làm gia vụ không?”

“không”

“nếu nàng cái gì cũng không, làm hiền thê lương mẫu như thế nào?” hắn biết thừa là ta không thể, cho nên cố ý đã kích ta.

“vậy, làm sao giờ?” ta nếu cái gì cũng không, chúng ta về sau sống như thế nào? Hắn là người lạnh lùng, không thích tiếp xúc ngoại nhân, một ngày kia chúng ta ẩn cư, gia vụ đương nhiên ta phải làm, không có khả năng tìm người hầu hạ, hơn nữa ta nghĩ tuyệt đối tìm không thấy, không ai nguyện ý hàng ngày đối mặt với hắn, ngoại trừ ta và vài kẻ gốc ở ma giáo.

Hắn đột nhiên thực thán nhiên nói: “ta làm”

“chàng làm gia vụ?” lỗ tai của ta có hồng hay không? Nếu quyết định làm nữ nhân chân chính, phải làm gia vụ, có đôi khi ngẫm lại, tiểu nữ nhân mới có thể hạnh phúc”

“từ khi gặp được nàng, ta đã biết nàng không phải nữ tử bình thường. Nếu nàng không thích, ta sẽ không miễn cưỡng” thật sự là nam nhân tốt, luôn chiều ta.

“không, trước kia khác, hiện tại ta bắt đầu muốn. Bởi vì, chỉ có chàng, vì chàng, ta nguyện ý làm mọi thứ”

“nàng có thể làm sao?” nhìn ta tác phong cường hãn, thô lỗ lại lẩm miệng, trăm phần có chính mồi chính phần sẽ không thể làm hiền thê lương mẫu.

“đương nhiên” ta đứng lên “chờ, ta làm đồ ăn cho chàng” chỉ cần ta muốn, thiên hạ không có chuyện không làm được, dám coi thường ta sao?

“khoan”

“có việc gì? Ta nhất định sẽ làm được cho chàng ăn” đừng ngăn cản ta.

“chỉ là... nàng còn chưa có mặc quần áo”

“ách...” mặt ta đỏ lựng, nhìn cái bản mặt cười tùm của hắn thực đáng ghét a. Lãnh sự quán địa phủ tại thiên đường tầng mây thứ 9, một tiếng gầm thét giận dữ: “son bản huệ tử, ngươi đi ra cho ta” tiếp theo, mọi người, không, hẳn là chúng quý cùng chúng tiên thấy một lão nhân đầu bạc tức giận hướng tới đại sứ quán địa phủ thì đều hiếu kì chạy lại xem, chỉ thấy lão nhân một cước đá mở cửa phòng. Son bản Huệ Tử đang ngồi trong phòng, vẫn nhàn nhã uống trà, nhìn thấy lão nhân liền toe toét cười: “nguyệt lão, ngươi làm gì? Nghĩ muốn tạo phản?” địa phủ là địa bàn của nàng, diêm vương cũng phải nể mặt, ở đây là lãnh sự quán của địa phủ, nguyệt lão có to gan đến đâu, nàng rất muốn xem.

Nguyệt lão, về mặt nộ hòa xung thiên: “son bản Huệ tử, ngươi nói, ngươi vì cái gì ăn trộm dây hồng nhân duyên của ta?”

Son Bản Huệ tử không chút để ý nói: “ta trộm dây tơ hồng? Chứng có đâu? Ta hiện tại đã có thời không, tạm thời không tính chuyện hồng hạnh xuất tường, có phải ngày trước ngươi phẫu thuật mắt ở bệnh viện Từ Vũ không đâm đứt bác sĩ, cho nên phẫu thuật chưa hết, mắt vẫn còn bị cận thị, cho nên nhìn không thấy” Son Bản Huệ Tử về mặt y hi cười không ra tiếng chế diễu nguyệt lão.

Nguyệt lão răng nghiến kèn kẹt, tam giới ai chẳng biết son bản Huệ tử khó chơi, chính là vì cái gì nàng lại dây vào hắn cơ chứ?

“không phải ngươi, còn có ai? Tội đó ta mang dây tơ hồng đến nhà ngươi uống rượu, trở về liền không thấy”

“ngươi như thế nào không nghi ngờ thời không?” Son bản nói rồi vỗ đùi đánh đét: “hảo, lão thời không chết tiết, dám sau lưng ta tìm nữ nhân khác sao?” Nguyệt lão nghe Son bản nói thế chỉ có thể trợn mắt há mồm, dám đem tội danh gán lên người chồng mình, hơn nữa còn diễn như thật, nữ nhân này...

“hắn không dám, nếu thực là hắn làm, cũng là ngươi bảo” thời không sợ lão bà ai trên thiên giới lẫn địa phủ đều biết, nghe nói thường xuyên bị phạt, không có mệnh lệnh của lão bà, hắn đến giết con kiến cũng không dám làm.

“ngươi kêu gào ở đây làm gì, cho dù thực là ta làm, thì hiện giờ ngươi chỉ cần đổi lại là được, chẳng phải ngươi là nguyệt lão sao?”

Nguyệt lão thấy bộ dáng nàng không biết hỏi cái, khó thờ văng tục: “ngươi nói đổi là được sao? Hiện tại bọn hắn đã trở thành vợ chồng, thế nào cái? Ngươi... ta phải thượng tấu ngọc đế cáo trạng ngươi”

Son Bản Huệ tử u nhàn bung lên một li trà, cười gian nói: “tấu đi, đừng quên, hôn sự của ngươi cùng Hồng tiên tử, chẳng nhẽ ngươi không muốn có hôn sự này sao?”

Nguyệt lão thần sắc cứng đờ: “ngươi... muốn thế nào?”

“vốn Hồng muội please ta, trước mặt ngọc đế nói một chút vun vén cho hai ngươi, hiện tại, ta nghĩ không cần”

“cần cần...” nguyệt lão nghi ngờ nói: “ngươi thực sự có thể làm cho ngọc đế từ hôn?”

Son bản Huệ tử ho khan một tiếng: “ngọc đế thì ta không biết, nhưng ta lại biết bí thư, chính là Trần bí thư đó, đó đó...” Son bản nói còn huých huých nguyệt lão, quan hệ của ngọc đế và Trần bí thư tuy chưa nói nhưng ai chẳng biết, ngay cả vương mẫu cũng đã muốn cam chịu, chuẩn bị có ý đem bí thư tiêu tiên cưới về làm phòng nhì.

“Ta cùng với HỒNG tiên tử vẫn phải nhờ ngươi, nể mặt bằng hữu thời không của ta, đệ muội với ta coi như cũng là một nhà” nguyệt lão về mặt siểm mị. Hắn cùng Hồng tiên tử đã thâm đố ý nhau hơn mấy ngàn năm, trước kia thiên điều sâm nghiêm, chỉ có thể âm thầm yêu thích đối phương, hiện tại ngay cả ngọc đế cũng giấu vợ nhỏ, bọn hắn còn sợ cái gì?

“vậy còn dây tơ hồng kia...”

“ừa, cái gì? Không biết a, đệ muội có rảnh đến uống rượu, ta sẽ tự thân xuống bếp, về phần hôn sự, còn thỉnh đệ muội hỗ trợ”

“yên tâm, đến khi đó, đừng quên bà mối này”

Nguyệt lão vừa mới đi, Son bản mới lộ ra một nụ cười cực độ gian trá: “muốn đầu với ta, chú còn non và xanh lắm”

_____ Cho tới bây giờ không biết làm nữ nhân khó như vậy, nấu cơm? Căn bản là tra tấn. Ta đứng trước nồi canh, nhìn thấy trong nồi khói trắng nghi ngút, tự hỏi cho muối trước hay cho dầu trước? Mà người trong phòng bếp, đều đã bị ta đuổi ra ngoài. Ta biết chính mình thực ngu ngốc, không nghĩ đề ngoại nhân nhìn thấy ta trong tình cảnh này. Nếu có một ngày ta đạt tới cấp thực thần, khi đó ta không ngại biểu diễn, còn giờ thì cứ âm thầm chịu đựng trả thù sau đi!

Quên đi, trước cho trứng chim đi, dù sao không thể ăn đồ sống.

Kết quả... “a, canh của ta...” ta trực tiếp bỏ trứng chim đi vào, thậm chí còn chưa có bỏ vỏ...

“đun tiếp thế nào... quên đi, cứ tiếp tục đun”

“thái khoai tây cũng chỉ đến thế này thôi” chỉ thấy khoai tây bay tứ tung trong phòng, chỉ là vì khoai tây ở trên thớt ta đều thái vào tay chứ không thái vào khoai, cho nên tức chết, cho nên ném lên không trung, dùng tây dương kiếm cắt khoai tây, kiếm pháp của ta giờ rất nhanh, khoai chưa kịp rơi xuống đất đã bị xấn vụn, chỉ có điều là xấn vụn song rơi xuống đất rồi... ăn sao được a? (Son bản trên trời có thấy cảnh này chắc tức hộc máu, dám đem kiếm pháp bà dạy đi thái khoai?)

...

“canh này... ta gọi là nước canh của Mộ Dung thị” vừa thấy kết quả trong nồi, mắt ta muốn rớt ra ngoài, buồn bực nói “không phải là nước canh, mà là than!”

...

“đậu hũ, ta cắt, nghe nói đậu hũ cho hạt tiêu cùng hồ tiêu hay là hoa tiêu thì rất ngon, mà cuối cùng là cái gì tiêu?”

...

“a, hình như lại nhầm dấm với rượu rồi, đường đâu? Muối đâu? Sao sắp sếp trong phòng bếp lại rối rắm như vậy?”

...

Ta cố gắng ba giờ, rút cục miễn cưỡng làm ra một bát com. Toàn thân ta ám đầy khói đen, ngón tay bị xát mấy vết, tóc đã bị đốt một chút, trên mặt thì giống như du kích?

Ta đem thành quả lao động đi qua tiểu trúc, hưng phấn trở về phòng, ai nói ta không biết nấu com, chính là... có điểm ăn không ngon thôi... ta tin tưởng, chỉ cần cố gắng, ta có thể thay đổi.

“vừa rồi, nữ nhân bụng đồ ăn, có điểm giống Mộ Dung đường chủ?”

“không phải giống, hẳn chính là nàng”

“nàng như thế nào lại thành như vậy, từ khi nào trở thành đệ tử cái bang, lại phải làm nha hoàn bụng trà?”

“vừa rồi nghe thấy ở phòng bếp có kẻ điên kêu to... không phải là nàng đi?”

“nàng vừa rồi hẳn là nấu com, đại tiểu thư như vậy muốn nấu com, chẳng trách biến thành như vậy”

“bach hiệu đường gia tài vạn quán, nàng sao lại phải làm như vậy, không có người hầu sao?”

“ngươi không biết sao, nữ nhân chính là lấy nấu com cho trượng phu làm nhạc thú”

“Mục Hàn thực lợi hại, có thể làm cho Mộ Dung đường chủ ngoan ngoãn nghe lời như vậy”

“hắn phụ xứng khối băng, tuyệt xứng”

“hắn phụ gì chứ, nói cẩn thận, bị người bach hiệu đường nghe thấy là chết”

....

Liệt hỏa dài cổ xem bóng dáng của ta, ngoài miệng không nhịn được hỏi: “vừa rồi nữ nhân bản thủ vừa đi qua là ai?” bởi vì nữ nhân bản thủ thoáng nhìn rất giống phu nhân.

“hắn là phu nhân” Tật phong có chút không dám khẳng định.

“ta nghe nói vừa rồi có người thiếu chút thiêu cháy phòng bếp, hẳn là phu nhân nấu com” chính là Phụng Thanh Hà, ngoài nàng còn có ai to gan như vậy

“phu nhân luôn thực sạch sẽ, như thế nào bản thành như vậy? Hơn nữa phu nhân biết nấu com sao?”

“đúng, dựa vào tính cách của phu nhân, bảo nàng xuống bếp không bằng giết nàng” nữ nhân kia chưa ngoa cường hẳn, thực không giống một thực nữ biết nấu com? Và còn nữa, vì sao người của bach hiệu đường lại đứng chung với người của Ma giáo?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Ta đem thành quả lao động suốt ba giờ đặt lên bàn, thuận tiện chấm ngón tay vô nếm, thực là một bữa tối lãng mạn a. Mà người ngồi ở kia tựa như toát mồ hôi lạnh, nhìn thấy đồ ăn trên bàn chỉ có thể dờ khóc dờ cười: “vân nhi, là nàng làm?”

Ta hưng phấn ngồi xuống: “đúng, hay là... nếm thử một chút” nói xong ghé vào trên bàn nhìn hấn.

“vì sao nàng không ăn?”

“vừa rồi ta đói quá, cho nên đã ăn qua chút điểm tâm, hiện tại đã no rồi” ta nếm qua là thực, nhưng là không biết nếm qua bao nhiêu lần?

Ngồi chăm chú ngắm Hấn một hồi, cuối cùng hấn cũng cảm nên cái muỗng, thuận tiện múc một miếng khoai tây “mỏng” đưa vào miệng. Thật cẩn thận quan sát biểu tình của hấn, hấn cũng không có vẻ rất khó nuốt xuống, ngược lại tinh tế nhắm nháp, thậm chí lộ ra mỉm cười. Xem biểu tình của hấn, hấn là... chắc là có thể ăn đi... không chừng còn ngon lắm.

Hấn nhắm nháp nửa ngày, cuối cùng nói: “nàng không có đánh vảy cá?” ta có ngốc như vậy sao?

“có mà, ta có đánh vảy”

Hấn yên tâm đặt chiếc muỗng xuống, đột nhiên bật cười nói: “nội tạng đâu?”

“a?” ta đột nhiên nhớ tới không có bỏ nội tạng, ngượng ngùng nói: “ta quên... ăn đậu hũ” ta vội đưa hấn một miếng đậu hũ cho hấn. Hấn ăn một ngụm, đúng sức nuốt nước bọt nói: “Vân nhi, khụ, nàng cho bao nhiêu hồ tiêu?”

“hả, hồ tiêu sao, ta tưởng là hạt tiêu, nhưng không nhiều lắm... hình như có nửa cái chén con thôi”

“đây là cái gì?” hấn dùng đũa chỉ vào một thứ không rõ hình dạng hỏi.

“đây là... ta cũng không biết” trước ta có đặt tên, nhưng giờ quên mất tiêu? Xem hấn ăn như vậy, tựa hồ rất khó ăn.

Đem canh đưa vào miệng, ta lập tức nhớ ra “chết rồi, ta nhầm dấm với rượu?”

Ta nâng đầu nhìn hấn, lập đem một mẩu khoai tây “mỏng” đưa vào miệng, miễn cưỡng nuốt nước miếng “như vậy ăn được sao?”

Nhìn bộ dáng ta buồn bực, hấn cười nói: “ăn ngon không?”

“không” ta đáng thương trả lời, cẩn thận nhìn hấn: “vừa rồi nhìn chàng nhắm nháp cẩn thận như vậy, ta nghĩ hấn là không tệ lắm, nhưng... quả thực không thể cho người ăn...”

Hấn thần sắc ôn nhu rất nhiều “chỉ cần là nàng làm, ta đều thích”

“thực sự ? ta về sau mỗi ngày đều làm cho chàng ăn?”

“không cần” hấn cư nhiên né sang một bên, ho khan vài tiếng: “ta làm cho nàng ăn, nếu chúng ta có đứa nhỏ, hấn là... ta làm cho nó ăn...” ta thực sự kém như vậy sao?

....

Đại hội võ lâm vẫn tiếp diễn, hiện nọ vào vòng trong chỉ còn 4 người, ta quả thực muốn khóc, thực sự ta không muốn đi vào top 4, ta thầm nghĩ mình chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trong top 10 là được rồi, ai ngờ hiện đã là top 4, thực muốn khóc, đơn giản vì ở trong 4 người này, tuyệt đối ta chính là kém nhất, không chỉ một chút, mà đều là một trời một vực, không cùng đẳng cấp

Trận đầu, Hoa hiển Tử đối Mộ Dung nghĩa.

Trận hai, Mộ Dung Ý Vân đối Mục Hàn.

Lão cha đối lão đạo đương nhiên là lão cha thắng, nói thế nào hấn là thiên hạ đương kim đệ nhất nhân. Ta cùng Độc cô Hấn căn bản không cần so, ta làm sao có thể đánh với hấn?

Khi ta cầm thanh sương kiếm đi đến trên lôi đài, hai người mặt đối mặt, tất cả mọi người đoán ta sẽ làm thế nào, có thể đánh đến thừa sống thiếu chết? Có người đoán Hấn sợ lão bà, nhất định sẽ quý xuống xin thua... có người đoán ta nhường lão công... ta đương nhiên không quan tâm.

Ta bình thân đi lên lôi đài, vớt thanh sương kiếm xuống đất, rộng rãi nói: “ta chịu thua”

Hấn thần nhiên nói “không đấu với ta?”

Ta lại nhặt kiểm lên, thoải mái nói: “đánh không lại, người khác không rõ, ta còn không biết sao, không bằng nghiên cứu như thế nào nấu cơm”

Toàn trường liền hít một ngụm lãnh khí, lại thủy chung không một ai dám lên tiếng. Quan hệ của chúng ta ai cũng biết, nếu là vợ chồng, ta làm vậy cũng thực hợp lí.

Hôm nay luận võ, có lẽ chỉ có trận cuối mới phần khích, còn các trận khác kết quả đều đã rõ như ban ngày. Ta là đệ tam hay đệ tứ, ngày mai so qua mới biết. Thứ mấy đều giống nhau, tiến vào top 10 đã là mãn nguyện. Ta tối chờ mong, chính là trận đấu giữa cha và hàn, tuyệt đỉnh cao thủ đối chiêu, tin tưởng tất cả mọi người đều chờ mong như vậy. Ngày mai, chính là chung cục chi chiến. Rất nhiều người chờ mong ánh rạng đông của ngày mai.

Ta vẫn hoài nghi nị lực nữ nhân của chính bản thân, ta tự biết tư sắc bình thường, chưa dám nói tầm thường. Nhưng ta không thể không thừa nhận, ta có thời điểm rất có hấp dẫn lực, xem hàn cùng bệnh thân kinh đối ta tử tâm không dứt cũng đủ hiểu.

Nhưng thâm tình của bọn họ, có đôi khi ta thực tiêu thụ không nổi. Có tình yêu của Hàn ta cũng đã cảm thấy tràn thừa, bệnh thân kinh càng khiến cho ta muốn ngắt. Dù sao nữ nhân mơ ước tới hẳn có rất nhiều. Nhưng, ngay sau ti thí, hẳn lại liều chết đi can đảm, à không, là đi tìm ta.

“còn muốn trốn sao?” hẳn vẫn xem ánh mắt của ta, mà ta lại thực như không dám chỉ có thể cúi đầu, tựa như bị hẳn bắt gian tại giường vậy? Ngày hôm qua lớn gan một màn kinh thế hai tục, hôm nay gan biến đâu hết? Ta dám ở trước mắt nhiều người như vậy công khai cùng hàn thân thiết, chẳng lẽ sợ hãi nói rõ ràng với bệnh thân kinh sao? Mộ Dung Ý Vân, người thực sự ngày càng vô dụng.

“ta trốn ngày bao giờ? Giang trang chủ, tìm ta có gì quan trọng không?”

“Ý Vân, ta so ra kém hẳn thế nào?” ta vẫn cúi đầu, hẳn cũng cúi xuống thấp, thế phải bắt được ánh mắt của ta.

“không có, người tốt lắm, nhưng chúng ta chỉ có thể bỏ qua, thực sự bỏ qua. Nếu người không có hưu ta, chúng ta không chừng còn có cơ hội, hiện tại, cơ hội đã hết rồi. Ta đã là gái có chồng, mời người về sau đừng đến làm phiền ta” càng nói ta càng cảm thấy tâm như bị kim chích.

“nàng vẫn trách ta trước đây tu nhục nàng?”

“không, ta đã sớm quên. Nhìn đến ta hôm nay, có lẽ chẳng ai còn nhớ, ta chính là muốn nói rõ cho người, duyên phận của chúng ta đã hết. Ta không trách người, thực sự! Người xem như là nam nhân tốt, không có Hàn, ta có lẽ vì tình cảm của người mà xiêu lòng. Nhưng có hẳn tồn tại, ta chỉ có thể cảm kích người, nhưng không thể yêu người. Hẳn đối ta tốt lắm, thực yêu ta, ta hiện tại thực hạnh phúc, thỉnh đừng quấy rầy tâm ta” nói xong thực thân nhiên, trong lòng sợ hãi cùng bất an không hiểu sao biết mất vô tung, dứt khoát ngẩng mặt lên nhìn hẳn: “Y Lạc Lạc là cô gái tốt, một ngày nào đó, người sẽ phát hiện nàng rất tốt” ta cố tình thoải mái cười nói “ánh mắt của người luôn rất tệ, luôn luôn nhìn sai người, hiện người không nhìn ra, nhưng người sẽ có ngày hiểu ra. đi tiếp nhận nàng, người sẽ hiểu nàng không tồi”

Sắc mặt của hẳn ngày càng tái nhợt, gian nan nói: “vì cái gì? Có thể cho ta một cơ hội không?”

Ta cười khê “thực xin lỗi, cơ hội của người đã hết, không thể cho thêm” ta hiện tại không tính làm hồng hạnh xuất tường.

“ta thực hối hận nhận ra tình cảm của mình quá muộn, nếu như ta sớm hơn, hẳn là ta sẽ có cơ hội” hẳn từng bước lui về phía sau, tuyệt vọng nói: “cừu hận? Lại là cừu hận, là cừu hận hại ta? Nếu không phải cừu hận, ta sẽ không có tâm bài xích đối với nàng. Nếu không phải vì cừu hận, nàng sẽ là nương tử của ta”

“có ý gì?: sắc mặt của ta biến đổi, âm trầm nhìn hẳn. Hẳn vô lực nói

“nếu người không cần ta, biết làm gì”

Ta đưa tay lên, cố gắng rút vòng tay hẳn từng đưa cho ta ra, nhưng như thế nào lại không rút được, ta bực mình rút phượng vũ cắt xuống, phượng vũ là thần binh, vậy mà vòng tay đến một chút sứt mẻ cũng không có.

Bệnh thân kinh thấy thế cười nói: “không thể cắt đâu, vòng tay này làm từ hàn ngọc ngàn năm, không gì có thể cắt đứt” bảo bối a, ta lại đem kiểm chặt, thực vô đạo đức?

Ta tiếp tục dùng phượng vũ cắt tới cắt lui “ta không tin”

“không cần đâu, coi như một món quà nhỏ của bằng hữu, lưu trữ đi” hẳn thật sâu nhìn ta một cái, xoay người đưa lưng về ta, chưa sót nói “nàng giữ lại đi”

Thanh âm đau đớn của hẳn làm ta lại đau đớn trong tâm, nước mắt vô thức trào ra, ta thực không muốn thương tổn hẳn, nhưng lại một lần nữa thương tổn hẳn, hơn nữa là thương tổn vô cùng lớn, vô cùng sâu.

“Nguyệt Quang tử” Y Lạc Lạc không biết từ đâu nhảy đến, cẩn thận nhìn ta. Ta vội lau nước mắt, thân nhiên nói

“chuyện gì?” ta đối nàng thực không có nhiều hảo cảm

Y Lạc Lạc ngượng ngùng nói “Nguyệt Quang tử, đừng buồn, cảm tình chính là như vậy, người không thích hẳn thì không thể miễn cưỡng” nàng nhìn bóng dáng của bệnh thân kinh, cười khổ nói “tựa như ta, thích hẳn mà lại không thể làm hẳn thích ta” nàng sao vậy, đột nhiên hữu thiện với ta, có âm mưu?

Ta lạnh lùng nói “y cô nương, có chuyện gì nói thẳng”

Y Lạc Lạc cười khỏ nhìn ta “ngươi yên tâm, ta không có ác ý, ta đối với ngươi tuy có thành kiến, không nghĩ ngươi ca nói tốt cho ta trước mặt Giang đại”
”ách, nàng nghe được, đúng rồi, muốn thoát khỏi bệnh thần kinh, phải làm cho hân yêu một nữ tử khác, cho nên, ta muốn dùng Y Lạc Lạc làm chiêu bài. Tiểu cô nương rất dễ bị lừa. Ta âm thầm cười

“không có gì, ngươi vốn là cô gái tốt, cố lên, một ngày nào đó hân sẽ biết ngươi tốt”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

“có lẽ, thực sự ta không phải là người tốt” Y Lạc Lạc chỉ đứng ở chỗ đó, miệng lầm bầm nói “ta thực sự không tốt” xem nàng thất hồn lạc phách, có lẽ vừa gặp một vấn đề lớn.

“như thế nào? Có người khi dễ ngươi?” ta tò mò hỏi.

Nàng ta thất hồn lạc phách nói “không biết, Mộng tình vừa rồi nói phải gà cho đại ca ta”

“không tốt sao? Ngươi không hi vọng sao?” khi trước ai sống chết tác hợp cho họ?

Nàng mê mang lắc đầu “ta rất loạn, nguyên bản, ta biết Mộng tình tích đại ca, cho nên muốn tác hợp hai người, nhưng hôm nay, Mộng tình nói nàng nhất định phải gả cho đại ca, đột nhiên ta cảm thấy rất loạn. Đại ca sùng ta như vậy, có lẽ... nếu hân thành thân... hân sẽ không còn thương ta nữa” là như thế sao? Ta hoài nghi nàng ta muốn loạn luân?

Nhớ tới Y dực Thành đối với Y Lạc Lạc cực kì sùng ái, ta tặc tặc hỏi “Lạc lạc, ngươi cùng đại ca ở chung, có cảm thấy tim đập nhanh hơn, nhất là khi ở cùng một mình?”

“mới trước đây không có, nhưng gần đây thì thực sự có” nàng nghi hoặc nói : “có lẽ ta rất ý lại đại ca, hân là phải tìm một nam nhân gả ta ra ngoài”

Xong rồi, thực sự xong rồi, tim đập nhanh hơn... thì là... tình yêu?

“bắt đầu từ bao giờ?”

Nàng hơi trầm ngâm, nói “khi ta mười chín tuổi, không cẩn thận ngã xuống hồ, đại ca ôm ta về phòng, từ đó về sau thì ta liền có cảm giác đó. Nguyệt Quang tỉ, ta trước nay vẫn thấy cảm giác này của mình rất kì quái, nhưng lại không dám hỏi người khác, nếu không phải ngươi hôm nay hỏi ta, ta chỉ sợ cả đời cũng không nói cho ai biết, ngươi cũng nói cho ta biết, vì sao ta lại có cảm giác đó, phải chăng ta có bệnh?” xong rồi, Y Lạc Lạc thực sự thích Y Dực Thành, bọn hân là huynh muội a, như thế nào có thể như vậy? Từ khi gặp được bọn hân, ta liền cảm thấy họ Y quả thực quá sùng muội muội, ở khách điểm kia, họ y nuôn đối với muội muội cực chiều cực sùng. Y dực Thành đến nay đã ngoài 25 vẫn chưa kiếm lão bà, Y Lạc Lạc tác hợp hân với Mộng tình, hân liền phá lệ mà làm? Y Lạc Lạc nói cái gì thì Y dực Thành tuyệt không có ý kiến, ta thực sự ngu ngốc, không có phát hiện quan hệ huynh muội của bọn họ có phần bất thường.

Ta dùng sức nuốt nước miếng “này... không tốt... hân là ngươi rất ý lại hân đi”

“phải không? Có đôi khi, ta cảm thấy được chính mình thực kì quái”

“ngươi cùng Giang đại ca ở cùng một chỗ, khi đó có cảm giác gì, vì cái gì thích hân?”

“ba năm trước, ta một mình rời nhà, gặp phải cường nhân, thiếu chút nữa phải làm áp trại phu nhân, là Giang đại ca cứu ta. Lúc ấy ta chỉ cảm thấy võ công của hân thực lợi hại, hình thức dễ dem, là nhân trung long phụng. Ta khi đó nghĩ, ta chỉ có thể gả cho nam nhân như vậy”

Ta nghe xong, lập tức muốn ngắt, đó đơn giản là ngưỡng mộ, là ngộ nhận chứ không phải là yêu, có thể coi đó là nhất thời động tâm mà thôi chứ không phải là chân chính tình yêu.

Ta lại muốn thăm dò thêm hỏi “Lạc Lạc, kì thật ngươi có từng nghĩ tới thực ra ngươi không thích hân, mà chỉ là ngưỡng mộ? Giống như trước đây hân đối với Nguyệt Quang cũng chỉ là ngưỡng mộ chứ không phải là tình yêu chân chính., có lẽ cảm thấy được hân hơn hân người thường, nghĩ muốn chiếm lấy hân. Mà hân lại đối với ngươi lạnh lùng, cho nên càng muốn tiếp cận hân, ngươi đem cảm giác đó ngộ nhận là tình yêu?”

Nàng càng thêm mê mang “phải không? Không phải yêu?”

“đúng, bởi vì ta có yêu, cho nên biết rõ yêu phải như thế nào”

Nàng giống như một tiểu hài hời “tình yêu cuối cùng giống cái gì”

“cái này... không thể nói ra thành lời... người chậm rãi cảm nhận, có một ngày người sẽ hiểu được” tạm thời ta thực không muốn nói nàng thích lại chính là đại ca ruột của mình.

“cám ơn người, Nguyệt Quang tử, ta đối với người như vậy, người còn đối với ta thực tốt, ta về sau có tâm sự, có thể tìm người không?”

“vì sao không tìm Mộ Dung tình?” nếu nàng đều đến hỏi ta, thực phiền a.

“Mộ Dung tình là bạn tốt của ta, nhưng cùng nàng nói ta lại có cảm giác mệt mỏi. Cảm thấy nàng thực cổ hủ, không giống người, nói năng thực dễ hiểu dễ nghe, không, phải nói người rất có trí tuệ” ta đương nhiên có trí tuệ, mấy ngàn năm phát triển của nhân loại đâu phải chỉ để xó đâu?

“được, người có thể tìm ta” tuy rất phiền, nhưng nghĩ tới chiêu bài với bệnh thần kinh, ta phải thân cận nàng chút, nếu như có thể để hai người này đến với nhau, ta chính là đại bà mối, đại thiện nhân tích đầy công đức a, vừa có thể ngăn cản tình cảm loạn luân cấm kỵ, vừa cho bệnh thần kinh một hào nương tử, vừa giải quyết chuyện của bản thân, thực là nhất cử tam tiện (tam tiện ở đây chính là bản tiện, ti tiện và hà tiện)

...

Nằm ở trên giường, ta không rảnh nghĩ tới bệnh thần kinh, lại không nhớ tới Hàn, ngược lại nghĩ tới Y Lạc Lạc cùng Y Dục Thành, thực sự không rõ, bọn hần thể nào lại có tình cảm với nhau? Tình yêu nam nữ tuy nói là không thể lăm bắt, nhưng nếu thực sự có đoạn tình cảm này thì quả thực là khổ đau cho cả hai rồi.

“vì cái gì không nói?” ta trước giờ tựa như rất lăm miệng, đến mức nhiều lần tự hại bản thân, vậy mà hôm nay, ta nửa câu đều không nói, một bộ cao thâm khó lường, lại có vẻ có tâm sự, Hàn cuối cùng nhìn không được, mở miệng trước.

“ta suy nghĩ một việc” thuận tiện đáp, thuận tiện ghé vào ngực của hần.

“nghĩ cái gì?” thật vô nghĩa, nếu có thể nói ta đã sớm nói, bởi vì việc này thực không thể nói, ta thuận miệng

“ta suy nghĩ ngày mai chàng cùng cha luận võ, không biết ai thắng ai thua”

“không quan trọng” hần thản nhiên đáp, tựa hồ không quan tâm.

“vì sao không quan trọng? Hôm nay, ta trực tiếp nhận thua, đem mặt mũi bách hiệu đường đánh mất, chàng cũng không bồi đáp ta một chút sao?”

“nàng muốn ta bồi đáp thế nào?” hần đem ta ôm vào, xoay người đối mặt mới ta, tay không an phận bắt đầu tiến đến.

“uy, là bồi đáp, không phải tra tấn!”

“như vậy cũng tính?” chuyện này thường xuyên làm, sao có thể tính?

“chàng không quên mai ta phải tranh thiên hạ đệ tam, chàng phải tranh thiên hạ đệ nhất? Cho nên, phải nghỉ ngơi cho tốt”

Hần tựa tiểu phi tiểu “vậy vì sao nàng lại coi bỏ quần áo”

Ách, quả thực ta đã tự coi bỏ quần áo từ hồi nào? Nhưng vẫn mạnh miệng nói “ta nóng, được không?”

“vậy, ta cũng nóng”

“nóng thì liên quan gì đến ta, ta không hỏi chàng nóng hay lạnh!”

“không, ta chỉ muốn coi quần áo thôi”

“chán ghét, không cần”

Kháng nghị tựa hồ không có hiệu quả, hơn nữa là phi thường vô tác dụng.

Hần đột nhiên nói “vân nhi, cám ơn nàng”

“cám ơn cái gì?”

“cám ơn nàng đã nhượng bộ ta nhiều như vậy, nàng là một nữ nhân mạnh mẽ cường hãn, cho dù biết chắc thua cũng sẽ không nhận thua, vì ta, nàng cam tâm nhận thua” bị hần ôm vào lòng ngực, ôn thanh nhuyễn ngữ dót vào tai, ta thực không còn cầu gì hơn. Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, mỉm cười lắc đầu

“không cần, ta thừa nhận là ta nhượng bộ, nhưng chàng cũng đã nhượng bộ rất nhiều, chàng thay đổi tính tình, cái gì cũng thuận theo ta. Chúng ta là vợ chồng, nhượng bộ nhau có gì không được, cho dù thực sự ta vô công cao hơn chàng, nhưng ta là thê tử, vợ mạnh hơn chồng có gì hay, có thời điểm, mạnh hơn không hẳn là chuyện tốt”

“ân” hần thần sắc cùng ngữ khí càng thêm ôn nhu “ta không nghĩ nàng phải ủy khuất bản thân”

“đâu có ủy khuất, vợ chồng là một thể, ai thắng cũng như nhau”

Hắn găt gao ôm ta không cho rời đi “ân, nàng là thiên hạ đệ nhất hiền huệ thê tử”

Ta hiền huệ? Ở nhà cái gì cũng không biết làm, phải nói là thiên hạ đệ nhất vô dụng thê tử.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Ta nằm ở trên giường, ko rảnh nghĩ tới btk. Ngược lại nghĩ tới Y Lạc Lạc cùng Y Dục thành, thực sự ko rõ, bọn hần như thế nào lại yêu nhau được? tình yêu nam nữ tuy là không thể lăm bắt, không thể cưỡng cầu, nhưng đó là anh em ruột, thực sự quá bất thường.

“vì cái gì không nói?” ta tựa như thường nói rất nhiều, mà hôm nay đột nhiên nửa câu cũng không nói, một bộ cao thâm khó lường, lại tỏ ra như có tâm sự, Hần cuối cùng không nhịn được, mở miệng.

“ta đang suy nghĩ tới một việc” thuận tiện trả lời.

“nghĩ cái gì?” thực vô nghĩa, có thể nói ta đã sớm nói. Bởi vì sự việc kia quả thực rất khó nói, cuối cùng đành lắc đầu:

“ta suy nghĩ ngày mai chàng cùng cha luận võ, cuối cùng là ai thắng?”

“không quan trọng” hần thần nhiên đáp, tựa hồ thực sự không quan tâm?

“vì cái gì không quan trọng?” ta không kìm được mở miệng “hôm nay ta trực tiếp vì chàng mà phóng hạ đồ đao, lập địa thành hiền thê a, đem mặt mũi Bách hiệu đường vứt sang một bên, chàng chẳng nhẽ không thể thương cho ta cái gì sao?”

“nàng muốn ta thương cái gì?” hần đem ta đè giữa ra giường, xoay người cùng ta đối mặt, tay cũng không an phận bắt đầu sờ loạn lên.

“uy, là thương, không phải tra tấn?”

“như vậy cũng tính” chuyện như thế này thường xuyên làm, sao tính là thương?

“chàng đừng quên ngày mai còn phải tranh thiên hạ đệ nhất? chon nên phải nghỉ ngơi cho tốt”

Hần tựa tiểu phi tiểu “vậy sao nàng lại coi quần áo?”

Đúng, tựa hồ là ta tự coi, vẫn mạnh miệng nói “ta nóng, được không?”

“vậy, ta cũng nóng”

“mặc kệ chàng”

Kháng nghị tựa hồ vô hiệu, hơn nữa là phi thường vô hiệu, hần đột nhiên nói:

“Vân nhi, cảm ơn nàng”

“sao lại cảm ơn?”

“cảm ơn nàng đã nhượng bộ ta lớn như vậy, ta biết nàng là một nữ nhân cường hãn, cho dù gặp mạnh cũng sẽ không nhận thua, nhưng vì ta, nàng lại cam tâm chịu thua” được hần ôm trong lòng, ôn thanh nhuyễn ngữ, ta thực không còn câu gì hơn.

Ta nhẹ nhàng phun ra một hơi, mỉm cười lắc đầu “không cần cảm ơn, ta quả thực là nhượng bộ, nhưng nhượng chồng của mình thì có cái gì ủy khuất? chưa nói ta thực sự không đánh lại, cho dù đánh thắng thì sao, ta là thê tử của chàng, thắng chàng thì có cái gì hay? Có đôi khi mạnh hơn chưa hẳn là tốt”

“ân” thần sắc lẫn ngữ khí của hần càng thêm ôn nhu “ta không muốn nàng chịu ủy khuất”

“nào có ủy khuất, vợ chồng là nhất thể, ai thắng cũng như nhau” cho dù là ta thắng, cũng không thể chiếm thiên hạ đệ nhất vô công, nhưng hần thắng thì lại khác.

Hắn ôm ta càng thêm gắt gao “ân, nàng là thê tử hiền huệ đệ nhất thiên hạ”

Ta hiền huệ? Là thiên hạ đệ nhất vô dụng thê tử mới đúng. — “cứu hỏa, cứu hỏa...”

Trong khi tất cả mọi người còn đang ngủ chột nghe thấy tiếng kêu to. Ta tựa như phi tặc nhảy cửa sổ vào phòng, nhìn lên ra ngoài, âm thầm thở ra một hơi.

“nàng làm gì?” Hàn vốn đã ngồi trước bàn, nhìn ta quý quý chạy vào, tỏ vẻ quan tâm.

“day sớm vậy? ta khi rồi đi không có đánh thức chàng”

“nàng dạy ta liền biết” đương nhiên, hắn là thiên hạ tuyệt đỉnh cao thủ.

“hiện tại không có việc gì làm?”

“đúng”

“theo ta đi dạo phố”

“mua cái gì?”

“không có gì, tị nạn. hơn nữa nói cho chàng, đội lạt nữa nhất định không có điểm tâm ăn, cho nên phải dự tính trước, nếu không vài ngày tới uống gió tây bắc” thuận tiện giúp Phương Thanh Hà mua chút đồ ăn, ta không nghĩ mấy người đồ chưa có phòng vẫn song đã đói chết?

Hắn nghi hoặc nhìn ta một cái rồi đáp “hào” dễ dàng bị dụ như vậy?

Chúng ta hai người vừa đi vào sân vườn, liền thấy một đôi hoa tượng cùng nha hoàn đang bê hai thùng nước lớn, thấp phần kích động.

Mĩ nữ tí ti vừa lúc rời giường đi tới, quần áo còn chưa có chỉnh tề, giữ chặt nha hoàn hỏi “làm sao vậy?”

“đại tiểu thư, phòng bếp phát hỏa”

Mĩ nữ tí nghi hoặc “sớm như vậy, sao lại phát hỏa?”

Nhoa hoàn liền nuốt nước miếng “nghe nói nhị tiểu thư dạy sớm làm điểm tâm, kết quả đem phòng bếp đốt”

Mà thủ phạm là ta, cúi đầu lặng lẽ nhanh chóng kéo Hàn, ý bảo mau đi. May mắn mỹ nữ tí tựa hồ không thấy ta, thận lợi đi ra đại môn.

“nàng đốt phòng bếp?” Hàn nhìn ta, khóe miệng mỉm cười.

Ta đáng thương gật đầu “đúng, chỉ nghĩ nhóm chút lửa thôi, không nghĩ lửa kia đốt tay ta, ta liền ngã về phía sau, không ngờ đằng sau là thùng dầu, cuối cùng lửa lan lớn, sau đó...” sau đó cháy cực kì nghiêm trọng.

Hôm nay ta vốn muốn tập làm hiền thê, nghĩ muốn vào bếp làm chút điểm tâm. Kết quả đem phòng bếp đốt. theo quan sát của ta, cháy rất nghiêm trọng. trong vòng ba ngày tuyệt đối không có cách nào đun nấu gì được. phòng chừng rất nhiều đại hiệp sẽ bị đói.

“Vân nhi, nữ tử như nàng thực không hợp làm gia vụ”

“khụ, từ từ, ta vẫn là nữ tử sao?” sớm bị hắn biến thành nữ nhân.

“không phải” hắn chột hiểu mình lỗ miệng.

“hiện không cần thảo luận vấn đề này, chàng giúp ta đi dạo phố, đúng rồi, ta nghĩ mua kim chỉ” ở trên đường bạn luận vấn đề nữ nhân thực không hợp.

“làm cái gì? Nàng có biết làm hay không?”

“không biết, nhưng là ta muốn học. tuy nhiên, ta cho dù ngu ngốc, nhưng học cũng có thể hiểu. ta nhất định phải học được thêu thùa trước khi sinh đứa nhỏ, vì hắn làm quân áo, cho dù thủ nghệ có kém một chút, mặc được là được” trời ạ, ta cư nhiên nghĩ muốn học làm quân áo, đầu óc có phải bị ngập nước?

“vân nhi, nếu không thích, không cần miễn cưỡng, nàng vì ta đã thay đổi nhiều lắm”

“ách, như có một chút miễn cưỡng, ta rất muốn làm một thê tử tốt. chàng cũng thấy, ta thực ngu ngốc, vài ngày gần đây còn nháo ra nhiều việc như vậy, không biết ta may quần áo có đâm kim vào tay? Nhưng ta nhất định phải học” ta đem năm ngón tay đưa ra trước mặt hắn, chỉ vào vết chai “chàng xem, tay ta có chai, cho nên, ta không phải là loại đại tiểu thư cành vàng lá ngọc. trước kia nhà ta có nhiều tiền, nhưng ta ở trường học phải tự giặt quần áo, tự mình chiếu cố chính mình” kì thực tay ta chai là vì luyện kiếm. ta không nghĩ khiến hắn lo lắng, liền biện ra một cớ.

Hắn kéo tay ta, chậm rãi vuốt ve “đây là luyện kiếm mà ra”

Ta nâng đầu lên, ngạc nhiên nhìn hắn “ách, chàng sao biết?”

“tay của nàng trắng như vậy, sao lại tự nhiên có chai, không cần miến cường, ta có thể cho nàng mọi thứ, không muốn nàng hy sinh nhiều như vậy” đều đã gả cho hắn, nghĩ đôi ý đã muộn, đó là lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, hy sinh vì hắn một chút cũng đáng.

Ta nghiêm mặt nói “từ khi ta quyết định theo chàng, ta tuyệt đối không hối hận. cho dù về sau có khó khăn gì, ta quyết cùng chàng vượt qua. Nếu chàng thực sự yêu ta, thỉnh nói cho ta tất cả sự tình”

“sắp tới, nàng sẽ biết” lại câu này, ta quả thực không chịu nổi.

Quả nhiên như sở liệu của ta, phòng bếp bị cháy rất nghiêm trọng, may mắn là ta đốt nhà của mình, nếu là nhà người khác thực không dám nghĩ hậu quả, ta nghĩ lão cha sẽ không keo kiệt bắt ta bồi thường đi.

Từ trên phố trở về, mua chút đồ vật này nọ. thấy tvm cùng Phượng Thanh Hà cùng Lôi Điện, Liệt Hỏa, Phượng Thanh Trúc, Tư Đồ dạ, một nhóm người trong sân nói chuyện phiếm. mấy người này khi nào thì thích hợp thành một khối? ước chừng quan hệ của ta cùng Hàn ngày càng tốt, mấy người đó cũng thích sán vào nhau nhiều hơn.

“thực sự tức chết ta, bụng đói quá” Thủy Vũ Mị một bộ muốn khóc.

Phượng Thanh Hà lại dương dương cười “ngươi đừng ôm oán, ai kêu tí tí của chúng ta muốn làm điểm tâm”

“đốt liên đốt, chúng ta ra ngoài ăn, vì cái gì phải chịu đói ở đây?” Phượng Thanh Trúc dờ khóc dờ cười, mấy người này thực ngu ngốc?

“đúng” Thủy Vũ Mị cùng Phượng Thanh Hà nhìn nhau “đi”

Vừa mới chuyển thân...

“tí tí, tí phu? Các người vừa về?” Thủy Vũ Mị hiển nhiên không nghĩ đến chúng ta quay về.

“vừa về” ta tròn mắt “cút, ta hảo tâm mua đồ ăn về cho các ngươi, các người vì chút đồ ăn mà oán ta, hừ, cút ra ngoài, đói không chết được”

“thực sự?” Phượng Thanh Hà tròn mắt.

“vô nghĩa, phòng bếp là ta đốt. ta biết ba năm không có biện pháp nấu cơm, cho nên dự định mua đồ ăn trong vài ngày”

Thủy Vũ Mị nhìn chăm chăm kim chi trên tay ta, ho khan một tiếng “tí tí, đây là...”

“làm quần áo cho đứa nhỏ” ta thực ngu ngốc trả lời.

“ngươi có?” tam trọng thanh. Phượng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị, Liệt hỏa đồng thời hét lên rất ăn ý.

“ách, hiện chưa có, nhưng về sau sẽ có” ta có điểm xấu hổ.

“nga...” Thủy Vũ Mị cố ý đem tiếng kéo dài, lại liếc bụng ta một cái “đi thôi, bụng ta đói sắp chết”

“bây giờ còn không có, ngươi nhìn cái gì?” ta hồng mặt, ngượng ngùng thành nộ quát.

“phu nhân, người không cần thẹn thùng” Liệt hỏa khuôn mặt hì hì cười lại mang theo vài phần nghiêm túc “chúng mừng phu nhân, chúc mừng giáo chủ”

Sau đó...

“cút” người nào đó tức đến quát to.

“là” lúc sau, bong người đều không có, Liệt Hỏa cầm đầu, tất cả mọi người đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Ta vốn nghĩ trở về phòng tiếp tục tìm hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa trở về đến phòng, Hồng tự đã ở đó. Nàng nói lão cha tìm ta. Lão cha muốn

làm cái gì? Không phải đại hội xong thì tìm ta tính sổ đi? Dấu hấn lập gia đình, lại đốt cháy nhà bếp, nghĩ lại cũng không phải là từ tội? nhưng hấn là có thể phạt ta quỳ từ đường ba ngày ba đêm? Nhưng ta tin rằng hấn không so đo như thế, có cho cũng không dám, nghĩ xem ta là Mục phu nhân, ta còn là đường chủ Bách hiệu đường, muốn phạt ta trước hỏi tướng công ta cùng với thuộc hạ của ta có đồng ý không đã?

Lão cha không phải ở trong thư phòng, mà là ‘thính’ ta tới chính thính phòng.

Khi ta đi vào, lập tức muốn dật mình, bát đại chương môn cùng với tứ đại thế gia như Y dục Thành, bệnh thần kinh, còn có Cố mộng Tĩnh, mĩ nữ tị, tông cộng mười ba người, tất cả đều mười phần uy nghi ngồi yên vị tại chỗ. Y Lạc Lạc đâu, có chuyện ồn ào mà không thấy nàng sao được? hơn nữa, tất cả mọi người không ai mang theo người hầu kể cả Cố MỘNG tình? Đây là làm gì, đại hội phê phán? Hay là tông duyệt luận võ hội?

Ta vừa đi đến hiện trường, lão cha tức thì chỉ vào vị trí kế bên “Mộ Dung đường chủ, mời ngồi” gọi ta là Mộ Dung đường chủ? Không phải là gia sự đi? (đương nhiên, gia sự thì gọi bát đại chương môn tới làm cái gì?)

Ta không chút khách khí ngồi xuống, lập tức có nha hoàn đưa trà cho ta, lão cha vung tay lên, nha hoàn lập tức rút lui, đồng thời cẩn thận đóng cửa lại.

“lão phu lúc trước đã muốn cùng các vị chương môn thương lượng về việc tuyển võ lâm minh chủ, hiện giờ võ lâm đại hội đã kết thúc. Thính các vị tuyển ra một người võ công cao cường, đức cao vọng trọng để thống lĩnh quần hùng, duy trì chính nghĩa võ lâm”

Cái gì, là tuyển võ lâm minh chủ, có khả năng nào ta cũng trở thành nhân tuyển hay không? Người ta còn thính bạch đạo cao thủ, ta vốn đã nhập vào hắc đạo từ lâu?

“luận võ công, Mộ Dung tiên sinh thiên hạ đệ nhất, luận giang hồ địa vị, Mộ Dung tiên sinh thái sơn bắc đẩu. nhiều năm nay, tuy tiên sinh không phải võ lâm minh chủ, có người nào không dung lễ minh chủ đề đối với người, không cần tuyển nữa, Mộ Dung tiên sinh chính là người hợp lý nhất làm võ lâm minh chủ” kẻ vừa nói là thái sơn chương môn, người này tựa như thích nịnh?

“a di đà phật, bản tăng vốn đã là người xuất gia, không nghĩ dính bụi trần, nhưng bản tăng cho rằng, Mộ Dung tiên sinh vẫn là nhân tuyển tốt nhất”

Xem ra thôi tuyển chỉ là hình thức, minh chủ nhất định là lão cha, võ lâm đại hội cũng là do hấn chủ trì, mọi người sớm ngầm định hấn là minh chủ rồi, còn làm bộ làm gì?

Mọi người mỗi người một miệng, đều phát biểu ‘cao’ kiến, đồng ý cho lão cha làm võ lâm minh chủ, nào là ca tụng công đức, nào là sùng kính lão cha. Chỉ có trong lòng ta thực bất an.

“Mộ Dung đường chủ, ý kiến của người thế nào?” chả rõ là ai hỏi, nhưng thực vô nghĩa, ta kháng nghị được sao, kì thực ta tuyên lão hòa thượng, xem chừng lão ta nhân phẩm không tồi.

Dù sao cũng là thôi tuyển minh chủ, ta nghiêm túc nói “cha ta đức cao vọng trọng, võ công cao cường, chức vị minh chủ để cha làm cũng là hợp lý, Ý Văn không kháng nghị”

Hằng sơn chương môn nhìn ta, nói “Mộ Dung đường chủ, ma giáo di hại giang hồ, tám đại môn phái chúng ta đã cùng tam đại thế gia thương nghị, hợp lực trừ diệt ma giáo, Bách hiệu đường có nguyện ý cùng tham dự với chúng ta bảo trì chính nghĩa võ lâm” cái gì? Hấn có phải uống nhầm thuốc?

Ta tức sôi tiết, tức giận vô ghê nói “không tham gia”

“Mộ Dung đường chủ, vậy là sao?”

Ta từ ghế nhảy dựng lên, chỉ vào mặt hấn, mắng to “lão nhân, ngươi con mẹ nó đầu óc đều là bã đậu! Biết ta là ai không? Ta là Mục phu nhân, về sau ngươi xưng hô với ta như vậy, ngươi cư nhiên nói ta đi đánh lão công? Ngươi quả thật bị điên không phải nhẹ”

Tất cả mọi người không nghĩ ta sẽ phản ứng như thế, nhất thời nhìn nhau chăm chăm.

Lão cha trầm buồn nói “nếu Mộ Dung đường chủ không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, chỉ là...” hấn sớm đã biết ý định của ta không phải sao.

“các vị, Bách hiệu đường duy trì thế trung lập, vì vậy sẽ không giúp bên nào” ta nói rồi cười lạnh “nhưng ta, Mộ Dung Ý Văn nhất định giúp Mục Hàn, muốn động vào hấn, trước tiên hỏi kiếm của ta” nói rồi còn dơ kiếm trong tay nên khiến toàn thể chúng nhân sững sốt, ai mà không biết Mộ Dung Ý Văn thiên hạ đệ tam cao thủ, muốn qua kiếm của ta đâu phải đơn giản?

“Mộ Dung đường chủ quả là nữ trung hào kiệt, chỉ tiếc bị ma đầu mê hoặc” hoa sơn chương môn chán ghét tán thán một câu, thậm chí còn tiếc hận lắc đầu.

“tiếc cái đầu mẹ nhà ngươi, chúng ta lưỡng tình tương duyệt, thiết tình yêu nhau. Từ lão nhân, không hiểu tình cảm nam nữ tránh sang một bên, đừng phiền ta” từ khi làm đường chủ, ta đã tiết giảm nhiều lắm, tính tình tốt hơn nhiều, cơ bản không nói tục. Nhưng hôm nay từ lão nhân thực sự đáng giận, nhịn không được chửi hấn.

Sắc mặt hấn xanh mét, nói không lên lời.

Lão cha thấy ta như vậy, vội điều giải “Mộ Dung đường chủ có thể hứa với chúng ta, Bách hiệu đường không giúp bên nào”

“đương nhiên, ta , lấy danh nghĩa đường chủ Bách hiệu đường hứa với các vị, Bách hiệu đường bảo trì trung lập”

Lão cha hơi vuốt cằm “nếu Mộ Dung đường chủ bảo trì trung lập, xin cứ tự nhiên đi”

“nghe không rõ hay sao, Bách hiệu đường bảo trì trung lập, nhưng ta là theo Mục Hàn, muốn ta đối phó trượng phu? Quả thực là tìm mắng” ta hừ một cái, miết qua Hằng sơn chưởng môn khiến hắn phải giật mình đánh thót, rồi mạnh mẽ đá cửa đi ra.

Ta thực sự không rõ, Hàn cuối cùng đã làm chuyện xấu gì? Vì sao mọi người phải đối phó hắn?

Ta đi ở trên hành lang, đầu óc hỗn loạn muốn chết. Hàn từng nói có chuyện quan trọng phải tạm thời rời xa ta. Còn hỏi ta nếu hắn cùng cha ta thế bất lưỡng lập ta sẽ giúp ai. Mà cha ta cũng từng hỏi vấn đề tương tự, rồi còn liên hợp võ lâm đối phó Hàn. Có phải bọn hắn sớm đã thù địch lẫn nhau, chỉ là ta không có biết?

Hay là...Hàn sớm biết lão cha phải đối phó hắn, cho nên mới hỏi vấn đề này với ta, kì quái, hắn thế nào biết. Nội gian? Từ từ... lần đó ta thấy hắn nhận một phong thư, bên trong có một chữ nữ rất quen thuộc, rất giống bút tích của bệnh thần kinh, chẳng lẽ bệnh thần kinh cùng Hàn một hội?

Bệnh thần kinh từng nói cha ta có thù lớn với hắn, chẳng lẽ?

Đoán mãi chỉ là đoán, lấy địa vị của bệnh thần kinh, hắn không lí gì đi giúp Hàn. Muốn làm rõ ràng vấn đề, tốt nhất là tự mình hỏi hàn, nhưng hắn nói hay sao? Trước mắt hắn đều không cho ta dính líu tới ‘công sự’. Đã là lão bà của hắn, thế mà không hề nói cho ta một chút nào, chẳng nhẽ coi ta là nhục nữ? Dù sao võ công của ta là thiên hạ đệ tam, địa vị là đường chủ của thiên hạ đệ nhất bang phái Bách hiệu đường, không thể nhục đi?

Nghe nó nam nhân trong một loại trường hợp nhất định nói thật. Cho nên ta quyết định... hi sinh chút chút?

Ta tin tưởng tử lượng của hắn không kém, mà ta cũng không phải là Trương phi, hắn ba chén ta một chén hắn là có thể chúc hắn say. Ta còn tìm một loại rượu thực mạnh, mua thêm chút đồ nhắm mang về.

...

“ai, không uống hết, phạt ba chén” diễn thế này không biết là lần thứ mấy?

“lại phạt?”

“đúng”

“nàng vì sao không uống?”

“vừa rồi ta đã nói rồi, vài ngày gần đây là ngày hoàng đạo, không chừng ta có thể mang thai, cho nên không được uống nhiều, chàng không hi vọng con sau này thành tửu quỷ đi?”

Trải qua cố gắng của ta, hắn cuối cùng có tám phần say, tám phần là đủ rồi, uống đến mười phần không thể làm việc.

Ta lập tức hỏi :” Hàn, ta là thê tử của chàng, cuối cùng có việc gì, hắn là nói cho ta?”

“nàng không cần biết”

“hả...” ta thiếu chút ngã ngựa, say đến vậy mà còn không cho ta biết? Ta cố ý tỏ vẻ nhu mì, tay bắt an tiến vào quần áo của hắn, thuận tiện ma xát.

“Vân nhi, nàng làm gì?”

“ngô, mặc kệ cái gì”

“...”

Nàng lại làm gì?”

“ngươi ta vừa uống rượu thực nóng, muốn cởi quần áo”

“...”

“vân nhi, không cần như vậy”

“hừ, ta muốn thế, ta là thê tử của chàng, lại không phạm pháp”

“...”

“ngô, chàng nói phải sinh mấy đứa?”

“là nàng tự nói, đừng hỏi hận?”

Vì thế, người nào đó tự làm tự chịu bị ném tới giường, bị kẻ lang sói kia hôn hít khắp nơi. Người nào đó vốn nghĩ thừa dịp hỏi được nhiều việc, cuối cùng một câu nói cũng không ra.

Ta phải cố gắng nắm mới kìm nén được cơn dục vọng, làm núng nói “Hàn, nói cho ta, cuối cùng xảy ra chuyện gì?”

“về sau nàng sẽ biết” hắn đáp một câu, lại cúi đầu tiếp tục hôn.

“ngươi không nói, không được đến gần ta” ấy thế mà thực ra là ta ôm chặt hắn!

“không có khả năng” hắn tiếp tục chui vào ngực ta “Vân nhi...”

“nói cho ta, chàng nói cho ta”

“không thể”

Ta thập phần buồn bực, hắn say thực hay giả vậy?

Hắn rên rỉ một tiếng, tiến vào thân thể của ta, ta cố gắng bảo trì thanh tỉnh, ni non “nói cho ta, chàng muốn làm gì?”

Hắn hàm hồ nói “về sau nàng sẽ biết” có làm không, còn bảo trì thanh tỉnh?

“uy...” ta không kịp nói chuyện, miệng đã bị hắn chiếm lấy, vốn nghĩ hi sinh chút thôi, cuối cùng cả trong sạch cũng không còn (Hoa lác đầu: Vân ti không cần giả vờ, ti còn trong sạch sao? Hay là cứ thừa nhận là bị ăn sạch sẽ từ lâu đi, độc giả sẽ không cười ti)

Không biết qua bao lâu, ta khôi phục ý thức, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn. Giờ phút này ta ý ôi trước ngực hắn, hai tay ôm chặt hắn. Ta thực đáng chết, tốn nhiều khí lực câu dẫn như vậy, ngoài việc bị ăn vài lần đến sạch sẽ tron chu, còn một nửa điểm tin tức cũng không moi ra được? Ta quả nhiên không có khiếu làm gián điệp mà!

Chợt tóc ta bị ai đó hôn, kẻ đó còn ôn nhu hỏi “có đau không?” hắn tỉnh từ khi nào?

“ngươi nói xem?” hắn là vì say rượu, tối qua hắn thực sự rất cuồng.

“hôm qua chàng có say không?”

“có chút” thực hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Ta vô kế khả thi, đem tay hắn bỏ ra, rồi tiến vào ngực hắn ni non “cuối cùng chàng muốn làm gì? Ta không muốn về Nguyệt Quang tiểu trúc, ta phải theo chàng. Vô luận sinh tử, ta sẽ không rời khỏi chàng”

“chỉ cần nàng ngồi ở Nguyệt Quang tiểu trúc, chỉ cần nàng an toàn, ta mới có thể vô ưu vô lo”

“nếu chàng có điều gì bất trắc... ta làm sao sống, không bằng nói hết cho ta, không chừng có thể giúp”

“ngủ” hắn một tay ôm đầu ta, sau đó ôm chặt ta, lấn ta cho nằm lên trên, để hắn làm đệm cho ta ngủ.

Lãng phí công phu một đêm, một chút tin tức cũng không hỏi cho ra, ta thập phần mất hứng. Chẳng lẽ đời này đều bị hắn ăn nhiều như vậy sao? (đương nhiên đó a@@)

Ngày hôm sau, tuy mặt trời đã lên cao ba con sào, chúng ta còn chưa rời giường, nguyên nhân chính là do ta vẫn quán quýt lấy hắn, ta là người rất có nghị lực, nếu chưa moi được tình báo, tuyệt không bỏ cuộc.

“Hàn, chàng cùng Giang tử Ngang có quen biết hay không?” ta cố ý ghé vào ngực hắn, sau đó tay bắt an sò loạn.

“không quen”

“không quen a, có phải trước hắn viết thư cho chàng, hoặc là làm tình báo cho chàng?”

“về sau nàng sẽ biết”

“có phải vì hấn có oán với cha ta, cho nên hấn liên thủ cùng chàng đối phó cha ta?” ta cố ý dựa sát thân mình hơn, chậm rãi ma xát. Ba mươi sáu kế, chỉ có mỗi mĩ nhân kế, tuy hôm qua thất bại thảm hại, nghĩ đi nghĩ lại kế này vẫn là hơn hấn.

Tay hấn ôm chặt ta, thân nhiên nói “không nói cho nàng”

Ta buồn bực, mĩ nhân như ta một chút mị lực đều không có, thực đau lòng.

Ta tựa như vô tình đem hai chân quần len người hấn, bất an lộn xộn, chậm rãi chà chà.

“ta nghĩ chàng cùng bệnh thần kinh đào một cái bẫy cho cha ta. Ta cảm thấy trước đây chàng chỉ kiếm vào mặt cha ta, không phải là xúc động nhất thời, chỉ là một bạt tai mà thôi, chàng không phải là người không biết phân tặc. Chỉ có khả năng, chàng và cha ta sớm đã thế bất lưỡng lập, chỉ là chưa chính thức đối đầu mà thôi. Hôm đó chàng làm vậy chính là vạch rõ ranh giới, hơn nữa làm cha ta mất mặt”. thực ra trước đó ta còn chưa nghĩ thông, nhưng hôm qua bị ta tâu kể cùng mĩ nhân kế cũng không thể moi một chút tin tức, điều này cho thấy hấn đã trải qua huấn luyện điệp viên của FBI rồi, không thể dễ dàng xúc động đến không thể kiềm chế như vậy.

Hấn hơi nhíu mày, âm thanh có chút lạnh lẽo “không hồ là đường chủ Bách hiệu đường”

Ách, ta đoán đúng?

“có ý tứ gì?” ta không dám khẳng định.

“vân nhi, không cần hỏi tiếp”

“không, ta phải hỏi, hơn nữa còn hỏi cho con của chúng ta”

“nàng đã có?” hấn tựa tiểu phi tiểu.

“ách, giờ chưa có, nhưng sau này có”

“vậy để ta giúp nàng” nói xong đột nhiên xoay người ôm ta, thờ hồn hèn nói “là nàng tự tìm đến” ta mặt đỏ một chút, không trách người nào đó cố tình sở soạn lung tung cơ chứ?

“ngô, nói cho ta được không?”

“không chuẩn lắm miệng” nói xong lập tức áp chế môi của ta, không còn cơ hội để nói.

“nhị tiểu thư, lão gia mời người tới gặp”

Chúng ta còn đang ‘công tác’ sao có thể bỏ dở, lập tức bỏ ngoài tai lời gọi.

“nhị tiểu thư, người ở đâu” nghe được âm thanh kì quái, có chút nghi hoặc.

Vẫn không để ý tới nàng.

“nhị tiểu thư, ta có thể vào không?”

“cút” Hàn giận dữ gầm một tiếng. Hồng tự sợ đến xanh mặt, nhưng vẫn không từ bỏ ý định

“cô gia, lão gia muốn gặp tiểu thư”

“đi ra, chút ta tới” nữ nhân ngu ngốc, thời điểm như vậy sao có thể bị quấy rầy.

Mĩ nhân kế đại bại, trừ việc bị ăn mấy lần, còn tin tức gì cũng không hỏi ra. Tóm lại, mĩ nhân kế tuyệt đối không thể dùng!

“Vân nhi, có làm đau nàng không?” mỗi lần buông thạt a, hấn đều hỏi vấn đề đó, nhưng tựa hồ rất dư thừa.

“đã sớm không đau, trừ phi”

“sao?”

Ta không nhịn được hồng hồng mặt “trừ phi chàng thực không thuonwg tiếc, hung hăng tra tấn ta” ta càng ngày càng không biết ngượng.

“...”

“chán ghét, roig giường, lão cha tìm ta”

“nếu có thể vĩnh viễn ở bên nàng, sinh này không uống” Hàn đột nhiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn ta, ôm ta rất chặt.

“cùng chàng một chỗ, ta chết cũng không đáng tiếc” ta đẩy hắn ra “hôm nay hai ta thực lười, thái dương sớm đã chiếu đến mộng”

“nhiều năm như vậy, hôm nay ta ngủ muộn nhất”

—

Tuy thực không muốn, nhưng vẫn phải đến gặp lão cha. Nhìn trên người đều là dấu hôn, ta có điểm then thừng, nhưng ta cũng không có che dấu, cố ý để lộ ra, biểu thị Mục phu nhân là sự thật. ta tin tưởng lão cha sẽ hiểu được ý của ta, càng hi vọng lão cha thấy sẽ tức chết!

Lão cha ở trong thư phòng đã thấy ta, lão cha liền đứng dậy, trầm ngâm nhìn bức tranh của ‘mẹ’, không rõ là muốn làm cái gì?

“cha” ta nhẹ gọi.

Cha liếc mắt ta một cái, nói “lại đây, hành lễ với mẫu thân của con” không phải là phạt ta đi?

“ngạ” không rõ lão nhân có ý tứ gì, ta ngoan ngoãn đi tới quỳ xuống, thành kính bái ba bái.

Lão nhân cũng không có ý cho ta đứng lên, vô cùng trầm ngâm nhìn bức họa “Vân nhi, nữ nhân của chúng ta đã lập gia đình, nàng có cao hứng không

? không thể thấy nó ngời kiêu hoa, nàng có thấy đáng tiếc không? Ý Vân lấy chồng, không có hôn lễ linh đình, không có danh môn chính thú, ta thực có lỗi với nàng”

“mẹ, tuy không có hôn lễ linh đình, nhưng tướng công của ta rất yêu thương ta. Ta không cần điều gì khác, chỉ cần hắn yêu ta là được” kì thực ta có nhiều điểm xin lỗi người này đi, con gái thật của bà sớm đã đoàn tụ với bà nơi xuôi vàng rồi, ta lại chỉ có thể ở đây nói vài lời giả dối?

Lão cha thực sâu hít một hơi “ngươi đứng lên đi”

“cám ơn cha”

“Ý Vân, kiểm pháp ngươi dùng gọi là gì?” đây mới là vấn đề chính?

Ta kì quái hỏi “cha, hỏi vấn đề này làm gì?”

“ta là người trong võ lâm, thấy kiểm pháp của con tuyệt diệu vô cùng, muốn biết tên của nó “

“không có tên” ta thành khẩn nói.

Lão cha thở ra một hơi “Ý Vân, vô luận cha làm cái gì, đều vì ngươi tốt” thấy sắc mặt cha ngưng trọng, trong lòng là lạ, không biết hắn muốn nói cái gì?

“cha, ngươi nói cái gì?”

“Ý Vân, ngươi nhớ kĩ, cha yêu nhất là mẫu thân ngươi, thương tiếc nhất là ngươi, có lẽ có một ngày ta sẽ phải thương tổn ngươi, nhưng cũng vì ngươi tốt, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu được nỗi khổ tâm này của ta”

Muốn ta tốt mà làm ta tổn thương, có phải hơi đạo đức giả không?

Ta mặt mày lắc đầu “cha, nói cái gì?”

“Ý Vân, cha cả đời theo đuổi ngôi vị thiên hạ đệ nhất, đến giờ thấy các ngươi yêu thương nhau như vậy, mới biết chính mình sai rồi. Nếu thiên hạ đệ nhất thì sao, chỉ là hư vô” lão cha cười khổ “ta là thiên hạ đệ nhất, hay là cho con rể ta làm” con rể? Hắn thừa nhận sao? Mà hiện tại không thừa nhận không được.

Ta đem ánh mắt rời về phía cửa sổ, thần nhiên nói “thiên hạ thứ nhất, thứ hai chỉ là hư danh, ta thường nói với Hàn, sau này phải quy ẩn giang hồ”

Lão cha gật đầu “ngươi nói cũng không sai, hồng đồ bá nghiệp chỉ là mộng, không bằng nhân sinh một đời vui vẻ” hắn đi đến bên người ta, vỗ vai ta

“Ý Vân, nói là vậy, nhưng có những việc không thể thuận theo ý mình. Tỉ như cha, phải bảo trụ thanh danh Mộ Dung gia, phải có võ công cao cường, tỉ tỉ của ngươi sinh ra đã là mang số phận kế thừa võ lâm thế gia, nàng cũng phải có võ công cao, nhưng ngươi thì khác, ngươi không có trách nhiệm. Cho nên cha và mẫu thân ngươi hi vọng ngươi không cần có võ công, làm một người bình thường, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, hôm nay ngươi đã vượt qua cả tỉ tỉ của ngươi, là thiên hạ đệ tam võ công, thiên hạ đệ nhất đường chủ, thành tựu so với cha còn có phần hơn, thực là không đúng ý nguyện của ta”

“cha, sớm muộn ta cũng sẽ quy ẩn giang hồ”

Lão cha thần sắc âm trầm “không, ngươi không phải, ngươi hiện tại là đường chủ Bách hiểu đường, giáo chủ phu nhân của ma giáo. Tuy không ai nói,

nhưng toàn võ lâm đều biết nếu ngươi cùng Mục Hàn liên thủ thì chính là thiên hạ vô địch. Ngươi sớm đã thân bất do kỉ rồi”

“ta có thân phận gì không quan trọng, võ công cao cũng không quan trọng, ta cùng Hàn đến thế ngoại đảo viên ẩn cư, cũng không thích ân oán giang hồ, nếu không có cừu hận, cô lẽ trong giang hồ vốn không có Mục giáo chủ, không có Mộ Dung đường chủ”

“ai, Ý Vân, vô luận thế nào ta cũng không mong thương tổn ngươi”

Không rõ, càng ngày càng hồ đồ.

Ta nghi hoặc nhìn hắn, ánh mắt sắc bén tựa hồ muốn nhìn rõ tâm ý của hắn “cha, cuối cùng có việc gì?”

“Ý Vân, ngươi có thể đáp ứng ta một điều kiện không?” lão cha chợt hỏi một vấn đề.

“cha cứ nói”

“nếu vạn nhất ta và tí tỉ ngươi có điểm không lành, ngươi hãy kế thừa Mộ Dung sơn trang phát dương quang đại” nhiệm vụ này thực khó, ta chỉ sợ không thể hoàn thành.

Lão cha cùng nữ tử tí tỉ có điểm gì không lành, có ý tứ gì?

Ta khó xử nhìn hắn “cha, ta cùng Hàn muốn thoái ẩn giang hồ, trang chủ cho người khác làm đi”

“Ý Vân, đáp ứng cha, ngươi có thể đem Bách hiệu đường phát dương quang đại, cũng có thể đem Mộ Dung gia phát dương quang đại”

“khụ, cha, ta là Bách hiệu đường đường chủ, trung lập a, lại là ma giáo phụ nhân, tà giáo a, lại trở thành Mộ Dung trang chủ... nếu đến khi đánh, ta hắn giúp ai?”

“Ý Vân, đây là yêu cầu duy nhất của ta, đáp ứng ta” lão cha nghiêm túc nói.

“cha...” ta thực khó xử, nếu ta thực là con gái của lão e rằng ta đã gạt đầu đồng ý, nhưng đáng tiếc ta không phải là con gái thực của lão, vì thế ta phải nghĩ cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

“Ý Vân, ta quỳ xuống trước con” lão cha bất chợt tóm tay ta, làm như muốn quỳ xuống, ta vội đỡ tay hắn

“được, ta đáp ứng”

Võ lâm đệ nhất thế gia, sau này ta làm gia chủ?

Lão cha triu mến nhìn ta, tiện đà trịnh trọng nói “Ý Vân, trước mặt mẫu thân con hãy thề, nếu ta cùng tí tỉ con có điều gì bất trắc, nhất định phải kế thừa Mộ Dung sơn trang”

“a? thề? Có làm hay không?”

“thề” cha nghiêm túc nói một tiếng.

Ta đành miễn cưỡng quỳ trước hương án, miệng nghiêm trang nói “ta, Mộ Dung Ý Vân xin thề, nếu cha cùng tí tỉ có điểm vạn nhất, ta sẽ kế thừa Mộ Dung sơn trang, bảo vệ cơ nghiệp của Mộ Dung sơn trang” lão cha cùng nữ tử tí tỉ đều rất lợi hại, muốn giết họ phỏng chừng trên giang hồ không mấy người đủ khả năng, cho nên lời thề này chưa hẳn đã linh nghiệm đâu.

Cha liền đỡ ta nâng dậy, như trút được gánh nặng gạt đầu “tốt lắm, con là Nguyệt Quang tiên tử, vô tình kiếm, là đường chủ Bách hiệu đường, là thiên hạ đệ nhất, ta tin tưởng tông võ lâm ai cũng tin phục”

“cha, vì cái gì ta phải thề?” ta nghi hoặc nhìn hắn, đầu óc không lí giải được.

Cha thờ giải một tiếng “không cần hỏi nhiều

”

Ta há mồm, định nói lão cha đột nhiên chặn lại “tối nay cùng con về tới gặp ta, một nhà cùng nhau ăn cơm”

“ngà” ta gật đầu, con về? còn người một nhà? Lão nhân thực có tật xấu? chẳng lẽ đúng như Lục phóng viên nói, lão cha bị chứng bệnh ‘lão nhân si ngốc chứng’?

Theo lão cha đi ra, long ta loạn như ma. Hàn đột nhiên rất kì quái, lão cha cùng như vậy, cho nên càng khó hiểu. ta thậm chí hoài nghi, bọn hắn phải chăng đã định quyết trận sinh tử?

Đi qua hồ sen, trùng hợp nhìn thấy Thủy Vũ Mị cùng Phượng Thanh Hà quý quý thì thậm chí không rõ đang âm mưu cái gì? Ta tò mò đi qua lớn tiếng gọi:

“các người làm gì?”

Thủy Vũ Mị giật mình “tí tí, người đến khi nào?” ta không phải quý, có sao mà giật mình?

“ta mới đến” ta ngồi xuống bên cạnh, thân nhiên nói “nói cái gì, nói cho ta nghe với?”

Phượng Thanh Hà liền nói “tí tí, vỡ lăm đại hội đã chấm dứt, chúng ta cần phải về bách hiệu son trang bàn luận ra nguyệt báo” không phải nói ta là đường chủ hữu danh vô thực hay sao, hỏi ta làm gì?

Ta gật đầu “về đi”

“tí tí” Thủy Vũ Mị liếc Phượng Thanh Hà một cái, lại nhìn ta, còn nói “nàng muốn nói là không muốn trở về”

“vì cái gì?” ta kì quái hỏi, không trở về, muốn bên ta làm nha hoàn sao?

Thủy Vũ Mị nháy mắt “tí tí, biết sao không?nàng ta muốn đi theo tí tí, còn có thể nhìn thấy...”

“ngà...” ta cố ý kéo dài thanh âm “thì ra...”

Phượng Thanh Hà mặt đều biến hồng, cúi đầu, cả giận nói “Mị nhân đừng nói linh tinh”

Thủy Vũ Mị hai tay túm túm, khoa trương nói “ta có nói linh tinh sao?”

ta ha ha cười “biết, ta giúp tiểu Phượng nhân, bảo lão công ta thành toàn cho hai người, người nghĩ khi nào thành thân?>”

Phượng Thanh Hà mặt đỏ như quả gấc, nhỏ giọng “ta làm sao biết, hỏi hắn”

Ta tựa tiểu phi tiểu “các người đã phát triển đến mức nào rồi? có ... khu... cái kia chưa?”

Phượng Thanh Hà đột nhiên rung mình “tí tí, tí phu vỡ công lợi hại không?” điên, tự nhiên hỏi việc này làm gì?

Ta gật đầu “lợi hại, hơn ta nhiều”

“công phu... trên giường sao?” nàng cố ý nghiêm trang. Ta chút nữa phun nước bọt, nữ nhân cổ đại có thể hỏi được điều này sao, ta cao thấp đánh giá Phượng Thanh Hà một lần, xác nhận nàng không phải là xuyên việt giống ta thì thở ra một hơi.

“vô nghĩa, điều đó đương nhiên... là mạnh”

“ha ha...” tiểu cô nương bên cạnh không chịu nổi cười ra tiếng, Phượng Thanh Hà đi đến gần ta, chỉ vào mấy dấu môi trên người

“ai chẳng biết tí phu lợi hại, nhìn người tí xem”

Ta vội che tay lại, xấu hổ nói “lắm rồi, trên người ta đâu có cái gì?”

“phải không? Mấy ngày trước đều có nhiều người từng thấy, không nhìn lầm đi”

“Phượng Thanh Hà, ta còn chưa tìm người tính sổ, lúc ấy vì sao k nói, còn cố ý vén tóc ta lên, hại ta bị toàn thể chúng nhân nhìn thấy” ta một bộ lão hồ vô mồm, tức giận hướng nàng mắng, ánh mắt cũng biến thành hình viên kẹo?

Phượng Thanh Hà tự biết mình lỡ lời, vội lùi lại “tí tí, không cần che dấu, cho dù ngày đó không ai thấy, ta cũng biết hai người có quan hệ vợ chồng”

“người làm sao biết?” ta phi thường nghi hoặc.

“khu... ai kêu các người... lần đó gặp Mị nhân, 2 người không phải...”

“a...?” ta nhảy dựng lên.

Thủy Vũ Mị cũng hào tâm khuyên nhủ “đúng, tí tí, thanh âm của tí rất lớn, chúng ta đều nghe thấy”

Ta nghĩ mua đậu hũ rồi đâm đầu tự sát.

“thiên nột, các nguoi hiểu lắm rồi”

“chẳng lẽ...”

“thôi, Phụng Thanh Hà, còn chuyện của nguoi thế nào?”

Phụng Thanh Hà hơi đỏ mặt “cũng như vậy”

Thủy Vũ Mị bát quái nói “tí tí, nguoi biết không, Lôi điện đại ca tuy bình thường giống tí phu, lạnh như băng, nhưng lại thích nói lời ngon tiếng ngọt. Thanh Hà tí rất là cao hứng” Thủy Vũ Mị ở Bách hiểu đường học được vài điểm của phóng viên, rất tinh thông tin tức vĩa hè?

Từ từ, lời ngon tiếng ngọt, không chừng là Liệt hỏa dạy hư.

“thanh hà” ta cố ý ôn thanh nhuyễn ngữ “

hắn có phải nói... Thanh Hà, kì thật lần đầu tiên ta thấy nàng, đã thích nàng, ta chống đối nàng chỉ là muốn thu hút sự chú ý của nàng?”

“tí sao biết?” Thủy Vũ Mị kinh hô, quả nhiên là Liệt Hỏa dạy hư.

Ta lại hỏi Thủy Vũ Mị “Vũ Mị, Liệt hỏa có phải cũng nói với nguoi vài câu nỏ gia gà?” hắn dạy người khác được, chắc cũng có thể tự nói được.

Tối lượt Thủy Vũ Mị xấu hổ, nàng thành thật gật đầu, nhỏ giọng “ gần đây hắn thường dây dưa ta”

Ta ha ha cười “ta nói cho các nguoi, Lôi điện nói lời ngon ngọt đều là do Liệt Hỏa dạy hư, mà Liệt Hỏa chính là có chiêu bài lời đường mật chết ruồi”

“tí sao biết?” hai người trở mặt kinh ngạc.

Ta thuận miệng “bởi vì... lần trước Hàn đắc tội ta, Liệt hỏa dạy Hàn nói, hơn nữa, ta còn nghe lỏm 4 tēm đó bàn bạc phải đối phó với nữ nhân ra sao”

“hắn... dám gạt ta” Phụng Thanh Hà nghiêng răng

“a?”

Thủy Vũ Mị có điểm ngây nguoi.

“ta không để hắn yên” Phụng Thanh Hà nói xong, đã bỏ mặt Thủy Vũ Mị, khí thế hung hổ rồi đi, không cần nói cũng biết nàng đi đâu, nguoi nào đó lần này không hay ho.

Ta thúc thúc Mị nhân “Vũ mị, sao vậy?”

Thủy Vũ Mị than thở “nguyên lai hắn lừa ta” dất, chẳng nhẽ vì vài lời của ta mà thương tổn đến mức đó?

“Mị nhân, nguoi không phải đối với Liệt Hỏa có cảm giác?” ta lắc đầu nói.

“không biết, bất qua ta cảm thấy hắn rất tốt với ta, ở cùng hắn rất vui vẻ...” vì vui vẻ? không, tính tình Liệt hỏa hào sảng, cùng Thủy Vũ Mị rất xứng đôi.

Ta mỉm cười, khẽ vuốt khuôn mặt loly của nàng trêu mếu nói “Mị nhân, có lẽ hắn không nói gạt, mà là nói thật, nguoi nghĩ coi nam nhân có gan nói ra những lời đó tuyệt đối phải có tình cảm với nguoi phải không?”

Thủy Vũ Mị vè mặt u buồn “có thật không?” nàng vốn luôn cười cười nói nói, hôm nay lại có biểu hiện này. Ta gật đầu

“đương nhiên là thật”

“ngà” nàng lên tiếng, thất hồn lạc phác.

“đúng rồi, nội lực của ta có vấn đề, có biện pháp gì không, có thể đề thăng lên chút?” ta liền đổi vấn đề khác, không muốn nàng ta suy nghĩ đắm chìm vào việc kia mà tự hại bản thân.

Thủy Vũ Mị nhũ mảy “ta từng nghe sư phụ nói, ở Điểm Thương sơn, có một địa phương là U Minh quý vực, nơi đó có bốn vị kì nhân, bốn vị này tu dưỡng các loại kì trân dị thú, trong đó có một loại linh xà, chỉ cần uống máu có thể đem nội công đại tăng. Nếu tí tí có cơ hội đó, hắn là có thể “hắn là... tức là chưa xác định?”

“hi vọng lớn không?”

“không biết, bất quá muội hi vọng tí có thể tìm thấy linh xà, nghe nói mật rắn rất tốt cho mắt, cho dù máu rắn không giúp tăng tiến nội công, nhưng cũng

có thể giúp cho mắt ti sang lên” này, thần kì như vậy? phải biết lần đó Nguyệt lão đi mổ mắt ở bệnh viện Từ Vũ phải mất hơn 20 triệu VND, chưa kể tiền dút tay bác sĩ, mà mắt vẫn bị cận thị a, vậy mà mắt rắn lại có thể hơn phẫu thuật hiện đại sao?

Ta có chút đăm chiêu rồi gật đầu, không có trả lời nàng. Ta nói với Hàn cha mời hấn dùng cơm chiều, hấn cũng không cự tuyệt, ta còn sợ hấn không đồng ý, bây giờ coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy phòng bếp tạm thời không thể đun nấu, nhưng Mộ Dung gia còn có một phòng bếp nhỏ, cũng đủ để làm đồ ăn cho người trong nhà, lão cha phá lệ hôm nay không bồi tiếp mấy cao nhân tiền bối, ở phòng ăn tổ chức ‘gia yến’

Từ khi ngồi xuống, lão cha không cùng Hàn nói một câu nào, mà Hàn cũng không nói với lão cha, tựa hồ không thấy đối phương. Đối mĩ nữ ti Hàn thực khách khí, còn gọi nàng một tiếng ti ti. mĩ nữ ti tự nhiên cao hứng đáp ứng, không thêm đề ý nét mặt lão cha.

“muội muội, ăn chút cá đi” mĩ nữ ti ti ân cần tiếp ta.

Ta đặt bát xuống bàn “cám ơn ti ti, ta rất thích ăn cá, nhưng ta sợ xương”

Vừa dứt lời, Hàn đã gấp cá đến, cẩn thận nhặt từng mảnh xương, rồi ân cần đặt vào bát ta, thần sắc ôn nhu “ ăn đi”

Ta thực sự cảm động, từ khi mẫu thân tạ thế, chưa có ai đối ta ân cần đến vậy.

“ta ăn cái kia” ta chỉ vào một món quá tầm tay. Hàn không nói gì, lại cẩn thận chọn một khối nhìn tốt nhất đưa cho ta.

Mĩ nữ ti ti, ngẩng đầu nhìn chúng ta, ánh mắt lại toát ra hâm mộ cùng ôn nhu.

“ta thích ăn tôm” ta tiếp tục chỉ huy, có lợi mà không dụng là đồ ngọc.

Hàn lập tức nói “nàng thích đồ hải sản?”

Ta vừa ăn vừa gật đầu “đúng, rất thích”

“về sau... ta đều giúp nàng gỡ xương” lời này chỉ được nói trong phòng riêng thôi.

“đúng, cả đời giúp ta gỡ xương, bóc vỏ tôm” ta mặc kệ là lời trong khuê phòng hay không, cao hứng liền nói.

Hấn trầm mặc một hồi “nếu không có ta, sau này con chúng ta giúp nàng” ta muốn lão công, không cần đưa nhỏ, về sau có con, nói không chừng là ta gỡ xương cho chúng.

“muội muội, ngươi có?” mĩ nữ ti ti miệng ngoác rộng, thiếu chút phun com đang mồm.

Ta liếc Hàn một cái, xấu hổ “ách, không biết”

Mĩ nữ ti ti nhìn Hấn “muội phu, chẳng phải biết chút y thuật sao? Muội muội đã có chưa?”

“không biết” hấn bình thản trả lời/

“muội muội, đưa tay ra cho ta xem mạch” mĩ nữ ti ti buông bát com, đưa tay ra đòi chẩn mạch cho ta.

“không cần, ta không biết mình có hay không, có cũng tốt mà chưa có cũng tốt”

Hàn chợt đưa một con tôm vào bát ta “đừng ăn nhiều ớt”

“ta thích ăn ớt” ta thích ớt, hơn nữa phải là ớt cực cay.

Hấn không nói gì, đổi đề tài “muốn chan canh không?”

“không cần” ta vô tình liếc mắt hấn một cái, ngay cả com còn chưa động, lập tức kinh hô “chàng không cần vậy, chính mình chưa có ăn gì?”

“để nàng ăn trước”

Ta dù không cảm động không được, nước mắt muốn rớt xuống “chàng không ăn, ta cũng không ăn”

“hào” nhìn thấy ta như vậy, Hàn cũng bưng bát com lên chậm rãi ăn. Ta quả thực rất cảm động, không kìm được ôm eo hấn

“chúng ta ra ngoài chút được không?”

“được”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88

Ta bắt chấp lão cha cùng nữ tử, cùng hắn rời đi. Vừa ra tới cửa, nước mắt không cầm được tuôn chảy.

“Vân nhi, vì sao nàng khóc?” hắn một tay ôm ta, ôn nhu hỏi.

Ta nằm trong ngực hắn, nước mắt không ngừng chảy ra “ta cảm động, rất cảm động, chàng viết vì sao không? Chàng đối ta quá tốt, tốt đến mức ta không biết phải làm sao?”

“yêu thương thì từ là điều đương nhiên”

“chàng rất tốt, nhưng một ngày chàng rời đi ta, ta nghĩ ta sẽ tự sát”

Hắn nhẹ nhàng ôm eo ta, ôn nhu hôn lên má ta “nàng là đường chủ Bách hiểu đường, là thiên hạ đệ tam cao thủ Nguyệt Quang tiên tử, trên đời không có việc gì làm khó nàng, không có ta nàng vẫn phải sống thật tốt”

Tựa vào trên người hắn khóc một hồi, nước mắt ước nhẹ cả áo, ta lau nước mắt “tốt lắm, tiếp tục ăn cơm đi” ta còn chưa có no.

“ăn”

“chủ thương...” Liệt hỏa không biết ở đâu nhảy tới, tựa hồ rất khẩn cấp “phu nhân”

Hắn liếc mắt một cái “nàng ăn cơm trước, nhớ kỹ, không được ăn nhiều ớt, đối với tràng vị không tốt” ta vừa nghe lại có cảm giác muốn khóc, rung rung gật đầu.

Ta lau khô nước mắt đi vào, lão nhân vẫn cúi đầu ăn cơm, tựa hồ không nhìn thấy một vãn vừa rồi, thậm chí không thèm nhìn ta. Mà nữ tử vừa ăn vừa nhìn ta, nhìn không được nói “muội phụ đâu?”

“hắn có việc, chúng ta ăn trước” ta mới vừa cầm bát cơm lên, chợt nghe tiếng nữ tử tán than “hắn thực sự thương ngươi”

“ăn, hắn thực yêu ta, nếu vì hắn mà chết ta cũng không tiếc”

“Ý Vân, tử tử rất hâm mộ ngươi”

“không cần hâm mộ, ngươi cũng sẽ tìm thấy một nam nhân yêu thương ngươi”

“lúc trước khi ngươi trốn nhà, ta đuổi theo và gặp được các ngươi trong rừng cây, hắn đối với ngươi ôn nhu cười, ta đã biết hắn thương ngươi, nam nhân như vậy sẽ không dễ dàng yêu thương ai, nhưng nếu yêu thương rồi tuyệt đối là kinh tâm động phách”

Chúng ta cứ vậy tán gẫu, mặc kệ lão cha.

“hắn thực sự yêu ta, không cho ta chịu ủy khuất” đã muốn quên đi trước đó bị hắn dọa giết chỉ vì tiểu muội tử nọ.

“nếu không phải như vậy, ngươi đường đường là đường chủ Bách hiểu đường, như thế nào cam tâm ở nhà giúp chồng dạy con”

“cho tới bây giờ không có nghĩ tới, ta sẽ làm một nam nhân buông tha chính sự nghiệp của mình, trên đời trừ bỏ danh lợi, còn rất nhiều vật đáng giá, tử tử, ngươi nếu cảm thấy ... ta có thể giới thiệu, ngươi xem giang hồ nguyệt báo không? Thập đại thanh niên tài tử”

Mỹ nữ tử cười, vừa muốn nói chuyện, cha cố ý vô tình sáp miệng “Ý Vân, nghe Hồng tự nói ngươi có khối ngọc bội rất đặc biệt?”

“a?” ta thập phần ngu ngốc, không biết trả lời hắn thế nào.

“có phải là ngọc bội của Độc cô gia?” hắn vẫn y nhiên gấp đồ ăn, miệng lại hỏi một câu làm ta run sợ, ngọc của Độc cô gia? Ngay cả ta đều chỉ biết đó là ngọc bội, hắn làm sao biết?

“ách, không biết, ta chỉ biết đó là ngọc bội” ta ngoài miệng trả lời, lặng lẽ quan sát thần sắc của hắn.

“Nhược Nhan, ra ngoài một chút” hắn thân nhiên đuổi mỹ nữ tử, rồi buông bát cơm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89

Mĩ nữ tí nghi hoặc, từng bước ra ngoài, liếc ta một cái rồi đóng cửa.

Lão cha liếc ta một cái, bình tĩnh nói “ngọc bội đó có phải là Mục Hàn tặng, hẳn có thể phải gọi là Độc cô Hàn”

Long ta muốn rạn nứt, đầu óc như bị trúng đao, hẳn như thế nào biết?

Lão cha thở dài một tiếng “đủ rồi, cha con ta không cần nói dối, nói cho ta”

Ta chậm rãi đứng lên “nói cái gì? Ta không rõ?”

Lão cha xoay người, khoanh tay si ngốc nhìn ngoài cửa sổ. ta lẳng lặng nhìn hẳn, không rõ ý tứ của hẳn, gần đây mọi người thực kì quái, cuối cùng có chuyện gì?

“Ý Vân, kì thật, trước mẹ ngươi, ta từng thích một nữ tử, nàng kêu Ngư Trụ Nhân, là thê tử của Độc cô Thiên Linh, mẹ của Độc cô Hàn” bát com trên tay ta lập tức rớt xuống, không biết hẳn nói cái gì, đem tiêu sử phong lưu của hẳn nói cho ta làm gì?

“nếu ngươi chưa biết, ta không muốn lừa ngươi” lão cha qua đầu nhìn ta, ánh mắt hiện một tia hào quang, tựa hồ chậm rãi nhớ lại “vô lâm tứ đại thế gia đều coi là thâm giao, 20 năm trước, ta cùng Độc cô Thiên Linh, Giang chính Dương, Y Chí Viễn kết bái huynh đệ, chúng ta kết bái ngoài việc tình cảm cá nhân còn có kết nối tứ đại thế gia, củng cố địa vị của tứ đại thế gia trong giang hồ, không ai có thể đồng thời đấu với tứ đại thế gia. Trụ Nhân là dưỡng nữ của Độc cô gia, tuy không phải phong hoa tuyệt đại, cũng là nữ tử uyên ước linh tú. Năm đó, ta đổi nàng một mực chung tình, mà nàng lại chỉ hướng tới Độc cô Thiên linh. Ta nhiều lần theo đuổi không thành, liền nhờ Thiên linh hỗ trợ, hẳn lại nói hẳn cũng thích Trụ Nhân, cảm tình cũng rất sâu đậm. khi đó ta tuổi trẻ khí thịnh, chưa từ bỏ ý định, vẫn theo đuổi nàng, hi vọng nàng có thể thích ta. Nhưng, ta cố gắng thế nào cũng uổng phí, nàng cuối cùng vẫn là thê tử của Thiên Linh, ta không rõ ta kém hẳn ở điểm nào. Bất tri bất giác, ta bắt đầu hận hẳn, hận Trụ Nhân. Ta cưới Thu Nhan, lại không thể thích hợp nàng, lại thích Vân nhi, nàng lại trốn tránh ta. Mà Độc cô Thiên Linh cùng Trụ Nhân, ân ái ai ai, còn sinh con đẻ cái. Ta ghen tị, hận. một năm, trung thu, bốn người chúng ta, cùng với Sài Nham, Sài kiên huynh đệ cùng uống rượu, Thiên linh trong lúc vô ý nói ra Độc Cô gia cất giấu bí mật long ngâm. Chúng ta năm người, vừa nghe đều âm thầm cân nhắc, ai chẳng biết Long ngâm Phương vũ oai chấn giang hồ. ta cả đời truy cầu danh lợi, liền nổi tham niệm, muốn sở hữu Long ngâm Phương vũ, xưng bá vô lâm. Vì thế ta tìm 5 người, ý đồ cướp lấy Long ngâm của Độc Cô gia. Cuối cùng, ta cùng Y Chí Viễn, Sài Nham, Sài kiên, bốn người giết cả nhà Độc cô gia. Ta giết cả nhà Độc cô gia, vì danh lợi, mà cũng vì ghen tị thù hận bao lâu. Lão cha nói xong, nhìn ta “Độc cô gia bị diệt môn là do ta, ngươi chẳng phải sớm biết sao?”

Ta nghe xong hít một ngụm lạnh khí, đầu óc hỗn loạn, môi đã muốn cắn chảy máu.

Ta một tay đặt trên bàn “cha, tính ngươi ngoan, cảm tình huynh đệ cũng có thể bỏ, có thể giết cả nhà người ta... ngươi... đủ tuyệt... mẹ ta thực không có mắt, thế nào thương một người như ngươi... ta thực nghi khi đó... là ngươi cường gian mẹ ta!”

lão cha chỉ thở dài “ngươi sớm biết, có phải không?”

Ta cười lạnh, lạnh lùng nhìn hẳn “ta chính là đoán, không nghĩ tới thực sự đoán đúng”

Lão cha im lặng, thật lâu sau mới nói “nếu không phải chuyện 20 năm trước, thì ngươi cùng Độc Cô hàn chính là một đôi hoàn hảo” vô nghĩa, hiện tại chúng ta chính là một đôi hoàn hảo.

Ta trừng mắt nhìn lão cha, ánh mắt không chút độ ấm “ngươi sao biết được thân phận của Hàn?”

“Sài kiên nói cho ta” là Sài Kiên, Vô TRẦN đại sư. Ta rất muốn cười, xem ra người giết Vô TRẦN ngoài lão cha không còn ai khác.

“quả nhiên là ngươi giết Vô TRẦN đại sư, tuy ta đoán được, nhưng cũng không tin tưởng”

“đường chủ Bách hiểu đường, quả là lợi hại, biết Sài Kiên là Vô TRẦN”

“ta làm đường chủ không phải là để làm cảnh, điều tra vụ án diệt môn nhà chồng, ai ngờ hung thủ là thân phụ, thực buồn cười, thực là châm chọc” tâm của ta muốn lạnh đến cực điểm, báo thù, là mục đích duy nhất của hẳn. Hẳn nếu biết chính cha ta diệt môn nhà hẳn, còn có thể đối tốt với ta không? Ta tuy không phải là con gái của lão, nhưng là trên đời ai tin tưởng?

Nhưng, cuối cùng hẳn có biết không? Hẳn cũng từng hỏi qua nếu hẳn cùng cha ta thế bất lưỡng lập ta sẽ lựa chọn sao. Phải chăng hẳn đã biết?

“Ý Vân, cả đời cha đức cao vọng trọng, không nghĩ hủy đi thanh danh trong một ngày” thanh danh, cái cầu thanh danh, đem cho chó ăn đi.

Ta cười lạnh, nói “cha, chỉ vì thế mà giết Vô TRẦN? ngày đó ngươi thấy ngọc bội ở Bách hiểu đường, lại nghe lén ta nói án diệt môn Độc cô gia, cho nên ngươi đối với ngoại nhân tuyên bố bẽ quan, bí mật đến Thiếu Lâm tìm Vô TRẦN, sau vì duy trì thanh danh, ngươi giết hẳn diệt khẩu? hơn nữa biết được

Hàn là hậu nhân Độc cô gia, người liền đồ vạ cho hán giết Vô Trần, ý đồ khơi mào võ lâm công phần, muốn cả võ lâm đối phó hán, cha , một phen tâm kếp, một phen tuyệt kế, ta thực phục người” tâm cơ như vậy, quả thực bội phục.

“Độc Cô Hàn giúp ta giết Sài Nham, at còn muốn cảm ơn hán, Ý Vân, cha có chỗ khó xử, cha vì Mộ Dung gia” đừng nói lời dễ nghe.

“Người sao biết là Hàn giết?”

“trừ bỏ hán, ai muốn giết Sài nham?”

“người chẳng nhẽ không nghĩ ngờ chính mình?”

Nghe ta nói vậy, ánh mắt lão cha có chút nộ, lại là chút thờ dãi.

Ta nhìn lão cha, khẳng định nói “Vô trần nhiều năm trước đã biết Hàn là hậu nhân Độc cô gia, ta nghĩ võ công Vô Trần đại sự thực rất cao, mười chiêu đã bại, thực sự rất khó tin, trừ phi là Vô Trần đại sư ân hận việc năm xưa, vì vậy đã nương tay” trước ta không nghĩ tới, nhưng hiện tại có thể khẳng định.

“quả nhiên là nữ nhân của Mộ Dung Nghĩa ta” đừng tự giát vàng lên mặt, ta hiện tại là vợ của Hàn, càng không phải là con của lão.

Ta lạnh lùng nhìn hán, khinh bỉ nói “khi người thấy ngọc bội, lại nghe ta bàn về việc án diệt môn Độc cô gia, cho nên đến giết ta phải không, nếu không phải có Giang tử ngang, con gái người sớm đã chết”

Hán cười, thấp phần thê lương “ta sao nghĩ đến, nữ nhân của Mộ Dung Nghĩa ta, lại yêu con của Độc cô Thiên Linh, năm đó chúng ta từng nói đùa đem nữ nhân Mộ Dung gia gả cho nam tử Độc Cô gia. Hiện giờ nói đùa thành thật?”

Như vậy không tốt sao?

ta nói như chặt đinh chém sắt nói “thành thực thì sao? Chúng ta lưỡng tình tương duyệt, dù chết không rời”

“Ý Vân, hán không chết, ta không thể an bình, võ công hán rất cao, ta sợ một ngày hán đến giết ta, cho nên, ta muốn xuống tay trước”

“ta hít sâu một hơi “người muốn sao?”

“giết hán” ngữ khí đều là hàn ý.

“không cần giết hán, ta liều mạng với người” ta nói được làm được, nếu ai dám động tới Hàn, ta tuyệt đối không cho phép.

“một ngày nào đó, hán biết chân tướng, khi đó, hán còn thương người không?” a... ta chính là đang sợ hãi điều này, chẳng nhẽ... ta lại trở thành khí phụ nữa sao? Vì cái gì mà hạnh phúc luôn mong manh như vậy, chẳng lẽ ông trời giỡn ta sao?

Ta không muốn nói vấn đề này hỏi:

“Giang chính Dương do người giết, Giang thu Nhan không phản ứng gì sao?”

“ta giết nàng rồi” lại thực lạnh , đều nói Hàn lạnh, nhưng so với lão cha còn thua 7 vạn tám ngàn dặm

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

“còn Giang tử Ngang, hán có biết người giết cha mẹ hán không?” hán là biết, nếu không tại sao lại nói có thù oán với lão cha.

Lão cha lại tựa như không có việc gì cười trừ “người cho rằng hán có biết không, sau khi cha mẹ hán chết, ta đối với hán rất chiều cố, hán liệu có hoài nghi không?” lão nhân, điểm này người tính sai rồi, hán đã biết.

Ta nhìn chăm chăm lão “người nghĩ như vậy thực sao?”

“Biết được thân phận Độc Cô hàn , ta liền đề ra kế hoạch, liên hợp các phái, tiêu diệt thiên ma giáo, các đại môn phái đều đáp ứng, vài ngày nữa sẽ động thủ” mượn dao giết người, mấy tên võ lâm nhân sĩ kia quả thực ngu ngốc, thực dễ bị lợi dụng.

“dễ dàng vậy sa?” Hàn không phải người dễ bị ăn hiếp.

“ta tính gả người cho Độc Cô Hân, chính là muốn lợi dụng người tìm được tổng đàn của hắn. ông trời đều giúp Mộ Dung Nghĩa ta, Giang tử Ngang cuối cùng đã tìm được tổng đàn ma giáo ở cùng thiên cốc, hơn nữa còn có bản đồ, tuyệt đối có thể một mẻ lưới bắt hết bọn ma giáo” cái gì, bệnh thần kinh cho lão ta bản đồ? Sao lại có cảm giác không đúng?

Trừ phi... bệnh thần kinh cùng Hân hợp mưu làm một cái bẫy, chờ lão cha cùng các môn phái tới mà úp sọt. nhớ tới trước kia có từng thấy phong thư nọ, ta đã nghĩ bệnh thần kinh cùng Hân có quan hệ, hiện giờ xem ra là thực. nhưng, Hân không biết cừu nhân của mình là ai, không biết sự việc của 20 năm trước, vậy vì sao hợp mưu với bệnh thần kinh?

Ta có thể khẳng định, Hân biết danh môn chính phái muốn hợp sức đối phó hắn, tin tức là do bệnh thần kinh đưa cho, chẳng lẽ bọn hắn hợp mưu là vì cùng một kẻ địch, bệnh thần kinh giết Mộ Dung Nghĩa, Độc cô Hân thoát mái đánh bại tám đại môn phái. Thực phiền toái, không rõ bọn hắn muốn làm gì. Ta hiện quan tâm nhất chính là Hân có biết thù nhân của hắn là ai, nếu biết hắn còn có yêu ta. Nếu là không biết...

Ta thực không thể nghĩ được phải đối mặt với hắn ra sao, lại càng không biết về sau chúng ta sẽ thế nào?

“nếu người đã biết thân phận của Hân, vì cái gì còn cho HỒNG Tụ thử ta?” ta vẫn muốn hỏi.

“ta biết người phái Tư Đồ Dạ tra lại chuyện 20 năm trước, ta không biết tra được hay không. Cho nên muốn thử người, thử xem người có hoài nghi ta” khi đó ta thực là có hoài nghi, xem ra đã nằm trong tay của lão già từ lâu. Tâm cơ thực thâm trầm, thực quá sâu, nhưng hắn có tâm cơ thế nào, liệu có ngờ rằng sắp tới chính mình sẽ rơi vào một cái bẫy lớn?

Ta cười lạnh “người có nghĩ tới, nếu các người giết Hân, ta sẽ ra sao?” chưa từng thấy kẻ nào vô lương tâm như hắn, ngay cả huynh đệ hay thê tử cũng giết, thực muốn hỏi nữ nhân ruột thịt của hắn có bao nhiêu phân lượng.

“có, Giang tử Ngang yêu người rất sâu đậm, hắn sẽ không chừa người”

“ta đã là người của Hân, còn có thể gả cho người khác sao?”

“người khác không thể, nhưng Giang tử Ngang có thể, ta tin tưởng hắn sẽ giết ĐỘC Cô Hân, rồi đoạt người về” chỉ vì bọn họ là tình địch, cho nên không ai nghĩ bọn họ sẽ hợp mưu.

“cha, người nói cho ta những việc này, có ý đồ gì?” không sợ ta nói cho Hân sao? Hay là... ta vĩnh viễn không thấy được hắn? ta thực bị chính ý tưởng của mình dọa, Mộ Dung Nghĩa muốn giết ta?

“không có ý đồ, ta chỉ muốn nó cho người, các người không thể chung sống”

“chúng ta đã báai đường, thiên địa làm hũg, chúng ta đã là vợ chồng” ta cười lạnh “cha, người hiện không còn là thiên hạ đệ nhất, ta cùng Hân liên thủ, người qua được mấy chiêu? Muốn giết hắn, còn sớm!”

“Ý Vân, người từng thề trước mặt mẫu thân, nếu ta cùng ti ti có chuyện không hay, người phải kế thừa Mộ Dung sơn trang, không thể phản lời” ra là có hậu chước?

Ta thần nhiên nhìn lão cha “ta hiện tại đối ý, ta đã là người của Độc Cô gia, nếu hắn chết, ta cũng không muốn sống”

“Ý Vân, cho dù người không thừa nhận, người vẫn là nữ nhân của Mộ Dung Nghĩa ta” đừng lấy cớ đó đàn áp ta, ta không phải là con của người. Ta họ Mộ Dung không sai, nhưng cha ta ở hiện đại cả ngàn năm sau.

“không phải...”

Ta còn chưa kịp nói xong, lão cha cực nhanh một chỉ điểm tới, ta cảm thấy ngực thực buốt, không còn chi giác.

Thì ra, điểm huyệt là như vậy, thực lợi hại, ta thực muốn học.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Một giấc ngủ rất dài, ngủ đến mức đầu muốn choáng. Cũng không biết qua bao lâu, ta cuối cùng chậm rãi mở mắt. mà người đầu tiên ta nhìn thấy, lại là Y Lạc Lạc. ta khó khăn bám vào thành giường ngồi dậy

“đây là sao?” ta lắc lắc đầu, cố để mình thanh tỉnh.

Y Lạc Lạc lắc đầu: “ta không biết, ta cũng giống ti, vừa tỉnh lại đã thấy ở trong này”

“như thế nào lại vậy?” ta một bên hỏi một bên nhìn xung quanh.

“ngày hôm đây ca ta gọi là đi, bảo ta phải bảo hộ chính mình, ta không hiểu sao bị hôn mê, tỉnh lại đã ở nơi này” lại là bị đánh hôn mê, thực sự là không hay ho.

Ta gian nan ngồi xuống, dựa vào thành giường, cố ý liếc mắt một cái “ở đây ngoài chúng ta còn ai không?”

“còn có nha hoàn của tì, Hồng Tụ” a, Hồng Tụ, có phải nàng ta là sủng hoàn của lão cha?

Ta xoa xoa huyết thái dương “không, nàng không phải nha hoàn của ta, là gian tế của cha ta”

Ta đã thấy rõ hoàn cảnh nơi này, trong phòng bài trí giống như phòng của ta, đồ trang điểm của ta đều ở đây. Lão cha, người thực chu đáo, thậm chí ngay cả nha hoàn đều phải đến cho ta.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy ánh nắng trời trong, đã là giữa trưa. Bên ngoài tựa hồ là một đại hoa viên, còn trồng rất nhiều hoa cỏ, hương hoa xông vào mũi, ta có thể khẳng định, lão cha cầm tù ta.

“vì cái gì phải để chúng ta ở đây?” Y Lạc Lạc miết miết miệng, thấp phần ủy khuất.

Ta cười “bởi vì bọn họ muốn giết tướng công của ta, còn ca ca người muốn bảo hộ người” Y Dục Thành đối Y Lạc Lạc thực sự cực kì bảo hộ, kì thật với võ công của Y Lạc Lạc, hẳn không cần quá lo lắng như vậy.

“nhị tiểu thư, người tỉnh” Hồng Tụ cười đi vào.

“đúng, ta ngủ bao lâu” ta cuối cùng ở đâu, hôn mê đã bao lâu.

Hồng Tụ lắc đầu “tiểu tì không biết” “cha phái người đến chiếu cố ta?” ta nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng bang quơ hỏi. gian tế chết tiệt, ta không nghĩ có thể hỏi từ nàng điều gì, ở thế giới này ta tiếp xúc đầu tiên chính là nàng, cho nên có chút hảo cảm. không nghĩ đến, nàng chính là gian tế của lão cha.

“đúng, lão gia phái ta chiếu cố nhị tiểu thư cùng Y tiểu thư” “vậy, nơi này không có chuyện của người, trước tiên đi ra ngoài, ta cùng Y Lạc Lạc có chuyện cần nói” gian tế chết tiệt, không nghĩ muốn nhìn thấy nàng.

Hồng tị mới đi ra, ta lập tức đóng cửa.

Y Lạc Lạc vỗ mặt đau khổ, bộ dáng thấp phần khẩn trương “Nguyệt Quang tì, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Lạc Lạc, người biết chúng ta đến đây được bao lâu không?” tình huống bên ngoài ra sao, Hàn liệu có nguy hiểm gì không?

Y Lạc Lạc lắc đầu “không biết, ta cũng mới tỉnh trước tì không lâu”

“Lạc lạc, người nhớ khi người bị bắt tỉnh là giờ nào không?” lão cha đánh ta ngất là vào buổi tối, hiện là ban ngày, có lẽ đã ngủ khoảng một đêm.

“ngày mười năm tháng 3” cũng là ngày ta bị đánh ngất.

Ta ngồi dậy, miễn cưỡng xỏ giày vào, đến trước gương sửa sang lại tóc, đột nhiên cười “có lẽ mới chỉ ngất khoảng 1 đêm”

“tì sao biết?” Y Lạc Lạc kì quái hỏi.

Mặt ta đỏ lên “ách, này... ta biết”

Nhìn dấu môi trên người ta, chứng tỏ thời gian cũng chưa quá lâu, nhưng ta sao dám nói ra điều này.

May mắn nàng không có truy vấn, hỏi “Nguyệt Quang tì, đi ra ngoài thế nào?”

“không có đường sao?” ta nhú mày, cuối cùng đây là đâu?

“tì tự mình nhìn đi”

Ta chỉnh lại quần áo, đi ra cửa phòng, ánh mặt trời lập tức rơi vào khiến ta chói mắt. một hồi lâu mới thích nghi được.

Ta xem một chút, căn phòng của chúng ta ở trong một đại hoa viên hình tròn, rất kì quái, quanh hoa viên không có vách tường, mà là từng bích. Địa phương này thực kì quái, không hề có đường ra, chẳng trách Y Lạc Lạc bảo ta tự ra nhìn.

Ta liếc mắt Y Lạc Lạc một cái, nói “Lạc Lạc, mấy cây từng bích thôi, vẫn có thể ra ngoài”

Y Lạc Lạc than thở “ta sớm đã nhìn qua, xung quanh có lẽ là rừng rậm, căn bản không có cách nào đi ra”

Ta nhìn ra ngoài, phải chăng là kì môn độn giáp?

“hắn là trận pháp” ta suy tư “ngươi hiểu không?”

“không hiểu” Y Lạc Lạc đáng thương lắc đầu.

“nơi này cuối cùng là địa phương gì?” ta cảm thấy đầu choang váng, căn phòng của chúng ta tựa như lọt thỏm trong khu rừng, bị khu rừng bao vây, ngăn cách. Ta hiểu được mục đích của lão cha, hắn muốn ta không biết đang ứ đâu, lại dung trận pháp đối phó ta, không cho ta chạy trốn. cho dù ta chạy trốn cũng chả được gì, ta đâu biết cùng thiên cốc ở đâu.

Nghĩ lại một hồi, ta chỉ ngắt một buổi tối, có lẽ ở đây không xa Mộ Dung son trang, ta liền nói.

“ta đi ra ngoài xem” nói xong đã đi ra trước, Y Lạc Lạc lập tức đi theo.

“Lạc Lạc, đại ca ngươi nói với ngươi cái gì?”

“bởi tối hôm đó, đại ca nói ta phải chiếu cố chính mình, hắn có việc quan trọng phải làm, không thể ở bên ta” Y Lạc Lạc đột nhiên tràn ra nước mắt “hắn còn nói... nếu hắn có điều gì không hay, ta phải kế thừa Bách thảo son trang” thực giống với lời nói của lão cha.

“lạc Lạc, ai... cha ta cũng nói với ta như vậy”

“ngà” Y Lạc Lạc cúi đầu, không nói gì.

“Lạc Lạc, đừng no, bọn hắn sẽ không có việc gì” nếu Hàn thực sự làm một cái bẫy, lão cha cùng Y DỤC Thành lãnh ít dữ nhiều.

“ân” nàng nâng đầu lên, ánh mắt tràn đầy nước “Nguyệt Quang tỉ, tỉ vẫn tốt nhất, trừ tỉ không ai an ủi ta. Ta thực sự lo lắng, đại ca liệu có chuyện gì không?”

Nha đầu ngọc, yêu người ta còn không biết, nhưng bọn hắn là huynh muội ruột, tình yêu này có vấn đề.

“đến” Y Lạc Lạc nói, hoa viên không lớn, chúng ta đã đi tới trước rừng tùng bách. ở xa xa vẫn nhìn thấy ánh sáng, hắn là có thể nhìn thấy bên ngoài. Đến gần hơn thì vẫn thấy bên ngoài là rừng bách rậm rạp. ta tiếp tục bước đi, đi... trước mắt vẫn là rừng bách... Ta đi đến chân đồi như, nhưng lập tức chần chừ... thì ra ta vẫn ở nguyên vị trí. Ta lại đi thêm vài bước, nhưng vẫn như cũ tựa như không có di chuyển, ta thực sự không cam tâm, ngay cả đi nửa ngày, vẫn y nguyên như vậy, tay khẽ sờ, thân cây này vừa rồi rõ là đã đi qua, toàn thân ta run lên, chỉ còn thiếu hết lên. Thực khủng khiếp. nếu không phải có ánh mặt trời, ta còn tưởng gặp quỷ. Kì môn độn giáp quả nhiên lợi hại, sớm biết như vậy ta đã phải học nhiều chút.

Y Lạc Lạc cười khổ “Nguyệt Quang tỉ, đừng đi nữa, cả buổi rồi, phương pháp gì cũng thử rồi. thậm chí dung kinh công, nhưng vẫn không nhảy ra ngoài. Vô luận đi thế nào, vẫn luẩn quẩn trong cánh rừng này”

“nhị tiểu thư, đừng đi nữa, vô dụng” không biết từ khi nào Hồng tự ở phía sau chúng ta.

Ta lạnh lùng nhìn nàng “phải không? Lão nhân khi dễ ta không hiểu?”

Hồng Tự đáp “nhị tiểu thư, nô tì nhận lệnh lão gia hầu hạ người cùng Y cô nương, còn chuyện khác không hề biết”

“uy, ngươi nếu biết đường, mau đưa chúng ta ra ngoài, nếu không đừng trách ta vô tình” Y Lạc Lạc tựa như quá ngây thơ rồi, nghĩ có thể đe dọa được tên gián điệp này sao?

“Y tiểu thư, thực sự nô tì không biết đường ra. Nô tì cũng giống hai vị tiểu thư, là bị đánh ngất rồi đem vào” nàng cung kính trả lời, tựa hồ coi ta và Y Lạc Lạc là đồ ngu?

Ta tùy ý cười “nếu ta không đoán sai, nơi đây cách Mộ Dung gia không xa, thậm chí ngay trong Mộ Dung gia”

Sắc mặt Hồng tự lập tức biến, lập tức đáp “nô tì không biết, nhị tiểu thư đói chưa, nô tì đã chuẩn bị đồ ăn”

Ta chậm chạp cười “Mộ Dung lão nhân tính sai, ta chẳng những cảm kì thi họa tinh thông, còn nghiên cứu kì môn độn giáp, không phải bày trận sao, ta phá cho hắn xem” ngoài miệng nói như vậy, trong tâm lại biết là không thể. Ta một chút kì môn độn giáp cũng không biết. nhưng ta làm vậy có thể đánh đòn tâm lí với Hồng Tự, không chừng có hiệu quả.

Y Lạc Lạc vui vẻ, giữ chặt tay ta “Nguyệt Quang tỉ, thực sự có thể phá trận sao?”

“ăn cơm rồi nói” ta còn phải nghiên cứu, cố ý tỏ vẻ thâm tàng bất lộ.

Ta không quá đói, lại càng khẳng định bị ngất không lâu.

Cùng Y Lạc Lạc ăn cơm, ta bắt đầu quan sát xung quanh, ta không tin thực sự không thể ra ngoài, Y Lạc Lạc lặng lẽ hỏi ta “Nguyệt Quang tỉ, có thể phá trận sao?”

Ta cười khổ “không, là ta lừa Hồng Tụ”

“a?” Y Lạc Lạc thất vọng

Nghiên cứu hơn nửa ngày, cái gì cũng không thấy rõ.

Ánh trăng như nước, nằm trên giường lăn qua lộn lại, ngủ không được. nhắm mắt một lát, tất cả đều là hình ảnh của Hàn. Gần đây hẳn đều không có xa ta, ôm ta ngủ. giờ không có hẳn, trong lòng thực cảm thấy trống rỗng.

Cầm ngọc bội hẳn tặng, nước mắt không kìm được chảy ra. Ta đột nhiên mắt tích, hẳn cảm thấy thế nào, có thể lo lắng cho ta hay không?

“Nguyệt Quang tí, tí ngủ chưa?” Y Lạc Lạc đột nhiên gọi ta, nửa đêm gọi ta làm gì?

Ta vội lau nước mắt “không có”, ta lập tức chạy ra mở cửa phòng.

Vừa mở cửa, đã thấy nàng nước mắt lưng tròng, phi thường tiêu tụy “Nguyệt Quang tí...”

“vào đi”

Y Lạc Lạc đi vào, đột nhiên ôm ta nói “Nguyệt Quang tí, từ nhỏ tới giờ, ca ca không có rời ta. Vô luận đi đâu cũng mang theo ta, hiện tại hẳn đột nhiên rời ta, ta thực nhớ hẳn, hơn nữa thực lo lắng cho hẳn, rất lo lắng” ách...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Thấy một màn toàn nước mắt, ta không kìm được vội đẩy vai nàng:

“đi vào rồi nói”

Y Lạc Lạc chà sát nước mắt “tí tí, ta muốn ra ngoài, ta muốn cùng với đại ca, vô luận hẳn đi đâu, ta đều muốn theo hẳn”

Ta kéo nàng ngồi xuống, sờ vào ngọc bội lạnh lẽo trong tay, thần sắc ảm đạm “bát đại môn phái cùng tam đại thế gia đang đi đến ăn hiếp người khác, ta hiện lo lắng Hàn bị nguy hiểm”

“tí tí, vì cái gì bọn hẳn cứ phải tấn công ma giáo?” ta làm sao biết? ăn no không có gì làm?

Ta lắc đầu “không biết, những người đó nhàm chán rồi hơi tìm việc để làm”

Y Lạc Lạc ngượng ngùng cúi đầu “tí tí, kì thực trước đây ta nhìn tí như một nữ nhân mất nết, cho rằng tí tự cam sa đoạ, là nhị tiểu thư của vô lâm đệ nhất thế gia, đường chủ Bách hiệu đường, địa vị như thế, vì cái gì phải ở một chỗ với ma đầu. nhưng hiện giờ ta hiểu được, các người đều rất che chở người kia, ở thời điểm nguy hiểm nhất, hai người nghĩ đến đầu tiên là đối phương chứ không phải là bản thân, tình cảm của hai người như vậy, ta thực sự cảm động”

“nếu thực sự yêu đến như vậy, nhất định có thể cam tâm tình nguyện vì đối phương mà làm rất nhiều việc. tí tí là một nữ tử mạnh mẽ, sinh con nẫu com thực sự không hợp. từ nhỏ mục tiêu của ta đã là làm một nữ nhân thành công, không muốn bị nam nhân khi phụ. Nói thật, ta không thích mấy nữ nhân yếu đuối, nẫu com, thêu hoa, ta thực sự không biết” ta cúi đầu cười khổ “ta ngày ấy còn đốt cả phòng bếp, còn mua kim chỉ học thêu thùa, chính vì Hàn mà ta đã thay đổi bản thân. Hàn đối với ta tốt lắm, tốt đến không thể tưởng tượng. hẳn có thể vì ta mà buông bỏ kiêu ngạo, đối với ta nghe theo răm rắp. đừng nhìn hẳn lạnh lùng vô tình, đối với ta hẳn rất ôn nhu, giúp ta mặc áo chài đầu, giúp ta gấp thức ăn, có đôi khi đùa cho ta vui vẻ, thậm chí học lời ngọt nói cho ta nghe. Yêu cầu của ta hẳn đều có thể làm được, mà hẳn không cần ta làm cho hẳn điều gì, chỉ cần ta bình an vui vẻ, hẳn cũng thỏa mãn. Chúng ta đều vô điều kiện vì đối phương mà trả giá, hết thảy vì đối phương, đây chính là tình yêu”

Y Lạc Lạc ngây ngốc nghe “Nguyệt Quang tí, hẳn chài đầu cho tí, gấp đồ ăn, còn có thể nói lời ngọt?” ánh mắt nàng tròn to, thực sự là không tin tưởng.

“đương nhiên rồi, kì thực hẳn rất ôn nhu, rất cẩn thận. sau khi ta bị bệnh... Giang tử NGang tử hôn, bị vô lâm cười nhạo, cha phạt ta quỳ từ đường, ta trốn nhà ra đi, khi đó ánh mắt ta không tốt, hẳn giúp ta chài đầu, mặc quần áo, nướng cá cho ta ăn. Còn hộ tống ta đến Bách hiệu đường, thấy kẻ khác tìm ta làm phiền, hẳn liền bảo hộ ta, ta nói ăn mất rấn sẽ sáng mắt, hẳn liền bắt rất nhiều rấn cho ta. thậm chí vì ta mà hẳn bị độc xà cắn một phát chút nữa thì mất mạng, chân ta bị thương, hẳn ôm ta, không cho ta đi bộ, hiện giờ ta danh chấn giang hồ, có người tốt với thì ta còn ngờ rằng là hư tình giả ý. Trước đây thì khác, hẳn đối tốt với ta như vậy, ta thực cảm động, ta không có xinh đẹp như các người, tư sắc bình phàm thô. Mà hẳn luôn nói với ta Mộ Dung Ý Vân chính là độc nhất vô nhị. Không cần so với bất luận kẻ nào, ta là tốt nhất. một nữ nhân như ta, hẳn coi như trân bảo, thậm chí còn coi quan trọng hơn tính mạng bản thân. Thân phận gì cũng không trọng yếu, chỉ cần là yêu, là có thể” ta nói, trong lòng cũng chậm rãi mở ra rất nhiều, hiện ra những hình ảnh cũ như một đoạn băng quay nhanh, nước mắt không kìm nổi mà chảy xuống.

Y Lạc Lạc lẩm bẩm nói “yêu? Là yêu sao?”

“ta yêu hần, hần yêu ta, thế là đủ, so đo làm gì?”

“tí tí, người thực dũng cảm, nếu ta là người, tuyệt đối không dám làm. Ngại ngần thân phận, nhất định không nghĩ yêu, không dám yêu”

“tình yêu chân chính rất khó tìm, duyên phận mỏng manh, nếu yêu rồi, phải dũng cảm truy tìm” ta nghiêm mặt nói “nhìn người, không thể chỉ nhìn mặt ngoài, còn phải xem tấm lòng” mọi người chỉ biết nhìn thân phận của Hần, có ai biết được long hần, trừ ta, chỉ sợ không còn ai.

“nguyên lai hần lại tốt như vậy” Y Lạc Lạc thở dài “tí tí, người có lo cho hần không?”

Ta lắc đầu “không phải lo, mà là tư niệm”

Y Lạc Lạc nhủ thầm “yêu một người, lo lắng sẽ thành tư niệm?”

....

“tí tí” Y Lạc Lạc do dự nửa ngày “tí tí, người nói... ta sẽ không... thích đại ca đi?” a, nàng cũng đã hiểu rồi sao, phát hiện rồi sao?

Ta khiếp sợ nhìn nàng, nếu như Y Dục Thành không phải đại ca nàng, ta tuyệt đối sẽ sáng khoái nói hạo, nhưng đây là tình cảm loạn luân, ta không dám nói bừa.

“vì sao người lại nói vậy?”

“không biết, từ sau lần trước, ta nghe tí nghĩ kĩ lại, quả thực tình cảm của ta với Giang đại ca chỉ là ngưỡng mộ, không phải yêu, sau đó, ta nghĩ rất nhiều, ta phát hiện quả thực không yêu hần, nhưng... đại ca vừa đi, ta lại thực nhớ... tư niệm... rất muốn thấy đại ca”

“ách, hần... là đại ca của người” loạn luân a, cứu mạng.

Y Lạc Lạc cúi đầu “ta biết... cho nên... ta rất loạn... nếu chúng ta không phải huynh muội, ta đã sớm phát hiện mình thích hần, nhưng...” nàng ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt lại ầng nước “tí tí, ta phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Ta làm sao biết? ta không thể phán xét tình yêu loạn luân, ta là người, không phải là thần, ta nghĩ lại, cho dù là yêu Hần bao nhiêu, nhưng nếu hần là anh ruột, ta thà tự tử chứ không dám yêu hần!

Suy nghĩ nửa ngày, ta bất lực đáp “không biết”

“Nguyệt Quang tí, tí quá vất vả rồi” nàng lại muốn khóc, dĩ thường kích động nói “tí tí, chỉ đến khi đại ca rời khỏi ta, ta mới biết mình không thể rời khỏi ca ca, ta rất muốn cùng ca ca ở một chỗ, rất muốn rất muốn... làm sao bây giờ...” rất nhiều cảm tình, chỉ đến khi biệt li mới phát giác, thực sự là mất mát? “Lạc Lạc, hần là đại ca của người, như thế nào thích hần...” ta thực tự muốn vả vào mồm tiện của mình, vì sao lại nói với nàng nhiều như vậy? hiện tại nàng ta phát giác được tình cảm của mình, thực sự là thâm hơn cả trước kia, vô cùng vô cùng thâm!

“Nguyệt Quang tí, ta...” nàng đột nhiên dơ tay nên, hướng mặt mình mà đánh “ta thực tiện, như thế nào lại như vậy?”

“ai... người có biết đại ca người nghĩ thế nào không?” ta thực muốn biết tâm tình của Y Dục Thành như thế nào, tựa hồ cảm thấy đối với Y Lạc Lạc hần cũng quá mực chăm sóc, vượt qua lí lẽ của một ca ca bình thường, thực sự không dám tưởng tượng thêm...

Nàng lắc đầu “không biết, ta chỉ biết ca ca đối với ta rất tốt. thực sự so với những huynh đệ tí muội của nhà người khác thì hơn hần”

Đúng vậy, chính là như vậy, vượt qua tình cảm huynh muội bình thường?

Ta thập phần khó xử “cho dù hai người thực sự yêu nhau... nhưng hai người là huynh muội...”

“Nguyệt Quang tí, tí thông minh như vậy, nhất định có biện pháp, nhất định là có” nàng vừa khóc vừa nói, thương tâm muốn chết. ta có biện pháp gì, làm sao có thể thay đổi thân phận của họ? cho dù là thần cũng không thể đem Y Lạc Lạc đổi thành con của người khác?

Ta rất khó xử “ta thực không có biện pháp, trừ phi người không phải họ Y” đúng, năm đó Y Chí Viễn cũng tham gia thám sát Độc Cô gia, có thể hay không...

“Nguyệt Quang tí, ta có phải rất tiện, vì sao có ý tưởng như vậy? như thế nào lại yêu...”

Ta như không nghe Y Lạc Lạc nói, trầm đắm vào suy tưởng, rồi bất ngờ hỏi:

“Y Lạc Lạc, hiện người 20 tuổi?”

“đúng... sao tí biết?” Y Lạc Lạc có chút nghi hoặc.

Ta vừa định nói gì thêm, Y Lạc Lạc thần sắc lạc mịch đứng lên:

“cám ơn người, có thể nói cho ta tình yêu là như thế nào.kì thực ta sớm phát hiện cảm tình của mình với ca ca có bất thường, nhưng không dám chấp nhận, càng không dám nói cho người khác, hôm nay nói ra, ta quả thực là cảm thấy nhẹ nhõm”

Ta ngây người “ách... khách khứa”

Nàng đã muốn đi ra ngoài, ta cũng vội đứng lên, ngọc bội trong người thế nào lại rơi ra. Ta vội nhặt lại, ngọc bội đang thương, sao ta cứ làm rơi hoài vậy?

Ta ngẩng đầu, vừa lúc Y Lạc Lạc nhìn lại với ánh mắt nghi hoặc

“sao ngọc bội của ti lại giống như vậy?”

“cái gì?”

“không có gì, ta có một khối ngọc bội giống hệt với ngọc của ti” lỗ tai ta lùng bùng, chẳng lẽ... hay là... ta đoán đúng rồi?

Ta chậm rãi đi lên “có thể cho ta xem không?”

“ngà” nàng khó hiểu, ngoan ngoãn lấy ra.

Vừa thấy ngọc, ta liền chút nữa ngã ngửa ra sau, kinh ngạc nói không nên lời. Bạch ngọc thượng hạng, so với ngọc bội của ta vô cùng giống nhau, từng chi tiết đều không khác biệt, chỉ có một điều, mặt trên của ngọc bội này là đồ hình phượng hoàng. Long ngâm, phụng vũ... ngọc của ta có hình rồng là long ngâm... còn đây là ngọc bội phụng vũ... ha ha, tìm được rồi, tiểu muội thất lạc của Hàn... không ngờ lại là Y Lạc Lạc...

“Nguyệt Quang ti, làm sao vậy?” Y Lạc Lạc thấy ta cười như điên thì không khỏi lo lắng.

Ta kích động tiến lên, lớn tiếng nói “ Lạc Lạc, ngươi không phải họ Y, ngươi không phải họ Y, ngươi có thể yêu Y Dục Thành, có thể cùng hắn một chỗ”

Y Lạc Lạc kinh hãi đến lạc cả người “ti nói... cái gì?”

“ngươi không phải họ Y, ngươi là họ Độc Cô” ta kích động muốn khóc, ta giúp Hàn tìm lại thân muội... hơn nữa còn tác thành cho mối nghiệt duyên?

“ti nói cái gì? Ta không hiểu?” Y Lạc Lạc vẫn ngây ngốc, ánh mắt tràn đầy mê hoặc, thậm chí có chút sợ hãi

“ngươi là con gái của nhà Độc Cô, ca ca ngươi tặng ta ngọc bội này, cùng với ngọc bội của ngươi vốn là một đôi. Hắn nói 20 năm trước, hắn thấy tiểu muội của hắn bị ôm đi, ngươi có ngọc bội phụng vũ, tuyệt đối là nữ nhân của Độc Cô gia” ta vui sướng nhìn nàng.

“ca ca của ta?” nàng càng thêm nghi hoặc.

“Độc Cô Hàn, không, là Mục Hàn, hắn là hậu nhân của Độc cô gia, là anh ruột của ngươi”

Y Lạc Lạc ngã ngồi xuống, sắc mặt trắng bệch “ti nói cái gì, hắn là ca ca của ta... ti... chẳng phải là đại tẩu của ta sao?”

Ta dung sức gạt đầu “đúng, ngươi phải gọi ta là đại tẩu”

“hắn... sao lại là ca ca của ta” Y Lạc Lạc cố gắng dựa vào ghế, vô lực nói “cuối cùng là sao”

“sự tình là như vậy...” ta đang định nói, chợt nghẹn lời, nghĩ lại, nàng 20 năm ở trong Y gia, đối với cha mẹ nuôi nàng rất có cảm tình, nếu đột nhiên biết rõ thân phận, hơn nữa... biết được thảm họa diệt môn năm đó, nàng sẽ như thế nào? Nàng có thể yêu Y Dục Thành, nhưng là... nàng biết rõ chân tướng rồi liệu có thể cùng sống với họ Y hay không? Không... đột nhiên nhớ tới Hàn, hắn biết rõ chân tướng liệu còn yêu ta hay không... tâm ta mơ hồ một sự lo sợ ngày một lớn, lớn đến mức áp chế cả thần kinh của ta.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khỉ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93

Y Lạc Lạc nhìn ta, chờ mãi không thấy ta nói thì sốt ruột hỏi:

“sự tình là như thế nào?”

“20 năm trước, có bốn người vì cướp bảo kiếm mà giết cả nhà Độc Cô. Khi đó ngươi mới 3 tháng, ca ca ngươi hôn mê ven đường và được sư phụ hắn cứu. sau đó hắn lấy họ Mục tức là Mục Hàn bây giờ, còn ngươi năm đó không rõ thất lạc ở đâu. Nhưng dựa vào ngọc bội của ngươi, ta khẳng định

người là người của Độc Cô gia” ta quyết định giấu diếm chân tướng, ta thừa nhận ta tự tư, không có đủ dũng khí để nàng ta biết rõ chân tướng, càng không dám nghĩ tới cho Hàn biết rõ chân tướng, một khi rõ sự việc phơi bày, chỉ sợ là bị ai của bốn người... có lẽ một ngày nào đó chân tướng tự khắc sẽ lộ ra, khi đó chỉ có thể coi là thiên ý.

“người nói ta thất lạc... chẳng lẽ... năm đó là cha ta ... không... Y Chí viễn cứu ta?”

“cha người là thần y, cùng Độc Cô Thiên linh là huynh đệ kết bái, có lẽ là vì thế mà hấn cứu người” ta cố bày ra một lí do, mà thực sự là lí do này mà nàng ta mới sống đến bây giờ.

“ta thực sự là... người của Độc cô gia?” sắc mặt của nàng đã biến đến mức khó coi, sao lại như vậy, có thể yêu Y Dục Thành, chẳng nề mất hứng sao?

“đúng” ta khẳng định nói.

“chỉ bằng 1 khối ngọc bội?”

“a... ta không tin... ta không tin...” nàng đột nhiên đứng lên, điên cuồng kêu gào, chạy khỏi cửa phòng.

Nàng giống như kẻ điên, liều mạng chạy vòng quanh hoa viên, liều mạng chạy, tựa hồ thống khổ đến cực điểm, nàng thống khổ cái gì? Đây chẳng phải là hi vọng của nàng sao?

Ta lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, nhìn nàng phát tiết, ta nghĩ không cần ngăn cản, có ngăn cũng vô ích.

“làm sao vậy?” Hồng Tụ chạy ra, hoảng hốt nhìn Y Lạc Lạc.

Ta thân nhiên nói “tiểu cô nương nổi điên, cho nàng điên, không cần cản nàng”

“nhị tiểu thư?”

“trở về ngủ, có ta ở đây không có việc gì”

Thế lực của Y Lạc Lạc vốn không phải rất tốt, vậy mà khóc đến tận nửa đêm, chạy đến nửa đêm. Tận đến khi nàng dừng lại, thất thần ngồi phịch xuống, ta mới đi qua, ôm nàng, giống như an ủi trẻ con.

... Tiểu cô nương Y Lạc Lạc đã năm ngày qua không nói, từ ngày đó đến hôm nay, tỉnh thì nổi điên, xong rồi lại ngủ, nhưng nàng tuyệt không nói một câu. Ngoài việc ngăn người rồi thất thân, bộ dáng thập phần thống khổ thì nàng còn thập phần tiêu tụy. ta thực cảm thấy kì quái, tin tức này đối với nàng phải là đại hi mới đúng, vì sao nàng lại thống khổ như vậy? ta nghĩ hết các biện pháp giúp nàng thoải mái bớt, muốn làm nàng nói chuyện, nàng thủy chung giống như người gỗ, không nói, không cười. ta dứt nàng ăn cơm, nàng há mồm ăn được, đưa nàng nước, nàng cũng uống được. ta thực hoài nghi, nếu đưa cho nàng con cóc con rết, nàng cũng có thể ăn xuống. theo lí, nàng thích Y Dục Thành, biết được mình không phải người họ Y, nàng phải cao hứng, cho dù có đau khổ về thân thể của mình, cũng không thống khổ đến mức điên điên dại dại như vậy.

Ngoài Y Lạc Lạc, còn có việc khác làm ta thực sự không thích. Trước vốn nghĩ là đã mang thai, mà hôm qua, kinh nguyệt lại bình thường, ta thực thất vọng. ta là hi vọng, nếu ta sinh đứa nhỏ, về sau cho dù Hàn biết được chân tướng, cũng có thể nể mặt con mà không làm khó ta. Ta có phải thực tiện, ý tưởng xấu xa đến thế cũng nghĩ ra được?

Ta không nói chuyện với Hồng Tụ, nói với gian tế, càng nói nhiều càng bất lợi. Y Lạc Lạc cự tuyệt nói chuyện ... cho nên...

Trong điều kiện ta nhàm chán và thất vọng đến cực điểm, ta chỉ còn nghiên cứu trận pháp giải khuây.

Cho dù ta không hiểu, cũng biết một đạo lí, tất cả trận pháp cổ đại để dựa vào ngũ hành bát quái.

Ta nghiên cứu rất lâu, cuối cùng cũng tìm ra chút manh mối. nói thực, ta nghiên cứu là trận pháp tối đơn giản. mục tiêu là hiểu được ngũ hành, tìm ra phương vị, hi vọng có thể áp dụng được mà tìm đường đi ra ngoài. Nhưng ta không dám vọng động, nói thế nào thì lão cha cũng là nhân vật cỡ boss cuối, không phải dễ dàng phá giải được. trận pháp không phải để đùa, một khi bị lạc, có thể cả đời không ra được, mạng nhỏ đành đem tế trận.

Ta ngồi trên bậc thang, dung đá sỏi xếp một cái trận nhỏ, lại nhìn địa thế xung quanh, hi vọng có thu hoạch.

“đại tẩu” Y Lạc Lạc từ phía sau, vô tình vô cảm gọi một tiếng, nàng nói chuyện, ta thực sự rung động, hơn nữa nàng gọi ta... đại tẩu... đã hiểu ra rồi sao?

“a?” ta không biết làm sao, vội đứng lên

“đại tẩu, tẩu còn giấu ta điều gì phải không?” nàng đi tới, ngồi xuống cạnh ta, nét mặt vẫn là vô hồn.

Ta cười gượng: “ách... cái gì?” thực sự ta gạt nàng rất nhiều.

“Độc Cô gia có một đôi kiếm, là Long Ngâm và Phụng vũ, 20 năm trước, Độc Cô gia gặp họa diệt môn, chính là vì đôi bảo kiếm này. Hơn nữa còn có quan hệ với kiếm phổ ‘hoa rơi nước chảy’, có đúng không?” Y Lạc Lạc nói xong, ánh mắt không chút biểu cảm. ta kinh hãi, nàng làm sao biết?

“sao muội biết?” ta kinh ngạc, không biết là mình đã mắc bẫy nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt tràn đầy thâm lương “ta không biết, vì sao lại không được biết? vì sao tẩu lại biết mà không cho ta biết?”

“muội...” ta đã không nói ra lời, phát hiện mình lỡ mồm, còn phát hiện, năm ngày này, một tiểu cô nương đã biến thành một người khác, ánh mắt thâm trầm, hơn nữa là tang thương cùng bi oán.

“đại tẩu, nói không được phải không?” nàng đã không còn vẻ vô hồn, đổi thành oán hận “bởi vì tẩu biết, nên mới không nói thật cho ta... người cho ta là cái gì? Cho rằng ta dễ lừa sao?”

“Lạc lạc, muội cuối cùng nghĩ cái gì?” lòng ta đau đớn, không dám nhìn nàng, ta có thể khẳng định, nàng hẳn là biết việc gì đó, nếu không sẽ không như vậy, nhưng ta không biết nàng đã biết những gì...

“người nói năm đó ta bị thất lạc, hơn nữa đứng vào ngày nhà Độc cô gặp họa diệt môn, vậy thì rất có thể một trong mấy hung thủ đã ôm ta đi? Người sở dĩ khẳng định thân phận của ta, bởi vì biết được những hung thủ năm đó, hơn nữa một trong 4 hung thủ chính là Y Chí Viễn, có phải không?” đôi mắt với chất vấn của nàng, a không biết đáp thế nào, nàng làm sao biết được sự việc của ngày đó?

“ta... chỉ không muốn muội thương tâm” ta hồ thẹn cúi đầu, lại gạt nàng, rõ là ta tự tư, lại bao biện mình vì người khác, ta quả thực quá tiện!

“người nghĩ sao, muốn ta tiếp tục nhận giặc làm cha sao?” nàng biểu tình lạnh lùng, tựa như đại khối băng hời ta mới gặp, quả thực là huynh muội.

“Lạc Lạc, muội nói thích Y Dục Thành, ta sợ muội biết được chân tướng, sẽ thống khổ” Hàn biết được chân tướng, chúng ta sẽ trở thành thế nào?

Nàng cắn môi, một giọt máu rỉ ra “một ngày nào đó, ta cũng sẽ biết, nếu biết trước chúng ta không thể, không bằng nói sớm ra, nếu không đến khi sự việc không thể cứu vãn, khi đó ta càng thống khổ hơn”

Ta vỗ nhẹ tay nàng “Lạc Lạc, ân oán đời trước, để họ tự giải quyết đi, nếu yêu hấn, cần gì phải so đo như vậy?”

“đúng, người đương nhiên không muốn so đo, bởi vì năm đó, còn có cả Mộ Dung Nghĩa lão hồ ly có phải không?” nàng cười châm chọc, nước mắt chảy dài, quệt trên má trên khóe miệng, nhòe ra, đỏ đến đau lòng.

“đại tẩu cầu ta, chẳng lẽ người không biết?” ta đương nhiên biết, chỉ có thể lặng im tại chỗ, nàng làm sao biết, nàng sao lại biết?

“muội nói cái gì? Ta không rõ?” ta cố làm như không biết.

“ta nói, 20 năm trước, diệt môn Độc cô gia, cha người ngự quân tử kia cũng có một phần, cho nên, người không dám cho ai biết” nàng lại châm chọc cười, nước mắt sớm đã dàn dụa.

“không biết” ta vẫn phủ nhận, kì thực, việc này ta biết rõ hơn ai hết, cầm đầu và khởi xướng vụ việc, chủ mưu không ai khác là Mộ Dung Nghĩa!

Trong lòng có một cảm giác bất an, tim đập đến kịch liệt.

“Bách hiệu đường thần thông quảng đại, có gì không biết, người nếu đã tra ra năm đó có Y Chí Viễn, như thế nào không tra ra có Mộ Dung Nghĩa?” nàng tiếp tục chất vấn, tựa như bức cung.

Ta không nói, không thể nói gì hơn, tâm lại đau như cứa.

Ánh mắt nàng chuyển thành sắc bén, gần từng tiếng nói “người không thừa nhận, người sợ ca ca rồi người, cho nên không nói cho hấn biết chân tướng, người cũng lừa gạt ta, người lừa gạt ta!” nàng đột nhiên rống to “chết không phải người thân của người, người đương nhiên có thể bỏ qua, nhưng ta không thể... đại ca ta không thể... đại tẩu, người thực tự tư, thực độc ác”

Ta tự tư, ta thậm chí ti bi, nhưng một câu cũng không nói nên lời. không phải là thân nhân của ta bị chết, ta có thể gạt người khác. Thù diệt môn, liệu có ai bỏ qua được? đây là sự thật.

Lạc lạc ngẩng đầu lên, quật cường nhìn ta, đưa tay gạt nước mắt “ta Độc Cô Huỳnh xin thề, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho Y CHÍ Viễn thân bại danh liệt, cho dù chết cũng không được an bình”

Độc Cô Huỳnh, nàng nguyên lai tên là Độc Cô Huỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

“Độc Cô Huỳnh?” ta kinh ngạc nhìn nàng ta hỏi lại.

Về mặt nàng lộ vẻ kiên quyết, lạnh lùng nói: “đúng, cha mẹ ta đặt tên ta một chữ Huỳnh, từ nay về sau, trên đời không còn Y Lạc Lạc, chỉ có Độc Cô Huỳnh” khi bị bắt đi nàng mới ba tháng tuổi, làm sao mà biết được?

“Lạc...Huỳnh nhi, người... làm sao biết được?” ta đã muốn vô lực, ngồi bệt xuống, nói cũng không ra hơi.

Nàng cười lạnh “mười năm trước, Mộ Dung Nghĩa nguy quân từ đến thăm bách thảo sơn trang, hôm đó ta cùng ca... không, cùng Y Dục Thành chơi trốn tìm, ta chạy vào thư phòng, trốn trong đó, mà tặc nhân Mộ Dung Nghĩa không hề biết vừa hay đi vào cùng với Y Chí Viễn, bọn hắn nén nút nói chuyện, ta vừa hay nghe được không ít bí mật...”

Nàng lạnh lẽo kể lại

Hình ảnh năm xưa cũng ồ ạt tái hiện trong tâm trí....

Mộ Dung Nghĩa rất khản trương nói với Y Chí Viễn:

“chúng ta hao tổn tâm cơ giết cả nhà Độc Cô gia, nhưng vẫn không có được Long ngâm phụng vũ, liệu cso phải hai huynh đệ họ Sài đã lấy?”

“có lẽ không đâu” Y Chí Viễn ái ngại đáp.

Mộ Dung Nghĩa nói “không có khả năng, năm đó chúng ta tìm kĩ càng khắp trang viên họ ĐỘC cô, một tác không bỏ mà cũng không tìm ra đôi kiếm đó?”

Hai người còn nói chuyện thêm một hồi thì Mộ Dung Nghĩa bỏ đi, chỉ còn lại Y Chí Viễn đứng trầm tư nơi đó, miệng khê than:

“Thiên linh ca, ta có tội với người, nhưng người yên tâm, Huỳnh nhi đã có ta chăm nom, sau này ta sẽ cho nó thừa kế toàn bộ bách thảo sơn trang coi như bồi tội với người”

...

Truyện xưa kể hết.

Y Lạc Lạc... không, Độc Cô Huỳnh ngẩng đầu lên, nhìn ta, thê lương nói:

“sau đó ta lại ngủ quên mất, mấy lời đó, ta còn nhớ nghe không hiểu. nhưng ta không phải ngu ngốc, biết việc này quan hệ trọng đại tới thanh danh Y gia, vì vậy, ta quyết giữ bí mật không nói cho ai, kể cả cha...lão tặc Y Chí Viễn, khi đó ta muốn tốt cho Y gia, cho nên mới làm vậy”

Nghe nàng nói, ta kinh tâm, chẳng nhẽ đây là thứ gọi là thiên định sao? Chẳng nhẽ trời muốn chia rẽ ta cùng Hàn, hơn nữa muốn Hàn cùng Huỳnh nhi chịu đựng thống khổ cả đời? thực bất công!

Độc Cô Huỳnh run rẩy nói “ba năm trước, mẹ ta bệnh nặng, trước khi lâm chung, bà gọi ta đến, đưa cho ta một tấm khăn tay cùng với ngọc bội này, khăn tay có thêu ba chữ Độc Cô Huỳnh, khi đó, ta không hiểu vì sao lại đưa cho ta mấy đồ vật này, nhưng đến hôm nay, ta đã hiểu được. Độc Cô Huỳnh mới chính là tên ta, mà cha mẹ ruột của ta sớm đã bị bọn cầu nhân kia giết chết” có đôi khi, không thể không tin vào trời.

Sắc mặt ta tái mét, nói không nên lời. ta vạch trần thân thể của nàng, chẳng lẽ là sai lầm? chỉ vài câu nói của ta, đã làm cho bốn người chịu thống khổ, quả thực là mồm tiện, nhất định sau này phải cất lưỡi đi mới được.

“đại tẩu, đại ca bây giờ có biết được chân tướng hay không? Ta sẽ nói cho hắn”

“không cần” hòng ta có cảm giác xót, nước mắt không kiềm được tuôn ra “Huỳnh nhi, ta xin người đừng làm vậy!”

“đại tẩu, 20 năm trước Độc Cô gia bị họa diệt môn, tổng cộng hơn hai trăm nhân khẩu, ta là hậu nhân của Độc Cô gia, ta có thể không báo thù sao, đại ca ta có thể không báo thù sao? Chẳng nhẽ ngay đến thù nhân của mình cũng không được biết hay sao”

“Huỳnh nhi, ta cầu người, không cần” ta hạ thấp giọng, quả thực từ trước tới nay ta chưa từng cầu xin ai điều gì, nhưng đến hôm nay ta cầu xin em gái chồng, nhưng lại thực thương tâm.

“ta làm không được” nàng lau khô nước mắt nói “trách thì trách cha của tẩu, biết chân tướng rồi, thống khổ không phải mình tẩu, đại ca càng đau, ta cũng càng đau, nếu ông trời sớm an bài như vậy, ta cho dù đau đến mấy cũng không thể giả vờ như không biết”

Nước mắt của ta sớm đã dàn dụa “cầu người tạm thời đừng nói cho Hàn biết rõ chân tướng, có một số việc định sẵn bởi thiên ý... ta thừa nhận, ta biết rõ chân tướng, nhưng ta không dám nói cho hắn...ta không muốn hắn biết sớm như vậy, có thể ở cùng hắn thêm ngày nào, ta cũng mãn nguyện ngày ấy, cho nên, ta cầu người đừng cho hắn biết sớm. nếu một ngày, hắn biết được chân tướng, ta sẽ không chút do dự rời hắn, sẽ không hận hắn, không oán hắn, càng không làm hắn khó xử” ta từ khóc biến thành cười, cười thập phần thê lương, cười mà nước mắt không ngừng tuôn.

“đại tẩu, quả thực tẩu rất yêu đại ca ta, chỉ tiếc... đầu thai sai nhà” nàng cũng ôn hòa đi rất nhiều.

Ta thần sắc âm trầm “Huỳnh nhi, ngươi cũng thích Y Dục Thành, đáng tiếc hắn cũng đầu thai sai, có đôi khi, ta thực sự muốn tự tử, muốn ngươi buông bỏ cừu hận. nhưng ta không thể làm vậy, ta không thể nói cái gì đạo lý cao siêu, vì ta cũng không làm được. ta không có tư cách để ngăn cản các ngươi báo thù. .Huỳnh nhi, dù sao ngươi cũng đã biết, ta cũng nói hết sự việc năm đó. 20 năm trước, 4 người gây ra án diệt môn Độc cô gia chính là Sài Nham cùng Sài Kiên huynh đệ, còn có Y Chí Viễn và Mộ Dung Nghĩa. Sài Nham vài tháng trước đã tự tử, Sài Kiên xuất gia, lấy pháp danh Vô Trần, bị Mộ Dung Nghĩa diệt khẩu, Y Chí Viễn đã mất từ lâu. Cừu nhân của ngươi, hiện giờ chỉ còn Mộ Dung Nghĩa, nếu ngươi muốn giết hắn, ta tuyệt đối không ngăn cản, sau này càng không tìm ngươi báo thù.”

Độc Cô Huỳnh lâm bẩm “Bách hiệu đường quả nhiên lợi hại”

Ta cổ vuốt nước mắt, trong giây phút này lại hận thời không lão chết tiết, cho ta giả làm ai không được lại giả làm con của Mộ Dung Nghĩa làm gì? Không phải là ta đầu thai nhầm nhà, mà là lão chết tiết đã đẩy dọa ta, ta hận lão.

Ta thở dài một hơi “ngươi đi giết Mộ Dung Nghĩa đi, ta tuyệt sẽ không báo thù, ta không có tư cách, hơn nữa cũng sẽ khuyên bảo Nhượng Nhan tì không tìm các ngươi báo thù, các ngươi chẳng qua muốn giết hắn thôi, chỉ cần không giết cả nhà chúng ta, đã là đại ân đức”

“Giang hồ nói Mộ Dung Ý Vân tì bi vô sỉ, nhưng thực sự, ngươi mới là người đại nhân đại lượng nhất mà ta từng biết”

“ta không phải” đương nhiên là không phải, Mộ Dung Nghĩa không phải cha ta, ta vì cái gì phải báo thù cho hắn, ta không phải đại nhân đại nghĩa, mà là tì tì bi, tì vô sỉ, tì tự tử !

Độc Cô Huỳnh hé miệng, tựa hồ đưa ra một quyết định trong đại, thật lâu sau, nàng mới nói “đại tẩu, ta sẽ không nói chân tướng cho đại ca, vĩnh viễn không”

“ngươi nói cái gì?” ta kinh ngạc, lỗ tai ta có phải bị hỏng?”

Nàng lại nói “ta là người hiểu nhất nỗi đau của tẩu hiện giờ, càng không muốn đại ca đau khổ, ta làm thế là vì đại ca. . . nhưng ta còn có một điều kiện”

“hảo” ta không cần xem là gì, thẳng thắn đáp ứng, cho dù nàng muốn ta chết ngay bây giờ ta cũng tuyệt không hối hận. “giúp ta trọng chấn Độc cô gia”

“cái này. . . giúp thế nào?”

Độc Cô Huỳnh bình tĩnh nói “Bách hiệu đường có tài lực cùng thể lực trong giang hồ, chỉ cần tẩu muốn là có thể giúp”

Chỉ năm ngày đủ để thay đổi một con người, từ một tiểu cô nương đơn thuần ngây thơ, trở thành một người thâm trầm, suy nghĩ thấu đáo.

“muốn ta cho ngươi mượn tài lực và nhân lực, không vấn đề”

“đúng là vậy” nàng quyết đoán nói “ta biết tẩu rất yêu đại ca ta, vì đại ca mà trả giá rất nhiều, các người yêu nhau rất sâu, có thể vì đối phương làm mọi thứ. Đại ca ta đã đeo cừu hận suốt 20 năm, mà ta chỉ mơ mơ màng màng sống vô ích trong 20 năm. Ta còn nhận giặc làm cha. Mà đại ca, chỉ sợ một giấc ngủ ngon cũng không có, vì Độc Cô gia, hắn đã làm rất nhiều, vì vậy từ nay, để ta gánh vác thay đại ca đi” không thể xem nhẹ nàng, nàng có thể làm như vậy.

“Huỳnh nhi, muội?”

“năm ngày này, ta nghĩ rất nhiều, đại ca lạnh lùng như vậy, là do 20 năm cừu hận mà ra. Hắn đã đóng băng tâm câu mình, không cho người ngoài tiếp cận, yêu một người chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn, trên đời, ngoài tẩu ra, không ai có thể cho hắn thoải mái cùng vui vẻ. vì vậy, ta thả hi sinh mình, chứ không muốn hắn lại tiếp tục chịu khổ cả quãng đời còn lại, đại tẩu, cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi đã không để ý tai tiếng trong giang hồ mà yêu hắn, chiếu cố hắn. xin người tiếp tục yêu hắn, Huỳnh nhi chúc các người hạnh phúc” trong mắt nàng có lệ, nhưng không rơi xuống, về mặt vấn đề kiên nghị, hiện tại Độc Cô Huỳnh, lạnh, khốc, so với đại ca của nàng chỉ có hơn không có kém.

“Huỳnh nhi, 20 năm trước, khi cha ngươi còn tại thế từng có ý muốn quy ẩn giang hồ, tìm cuộc sống tiêu điều thế ngoại. Huỳnh nhi, đừng miễn cưỡng bản thân”

“không, Độc Cô gia danh chấn giang hồ, ta không thể để cho nó bị hủy diệt hư vậy. ta muốn chấn hưng Độc Cô gia, muốn nó rạng danh như năm xưa”

Hiện tại nàng ta bình tĩnh dị thường, long ta lại đau.

Ta thở dài một hơi “được rồi, ta cũng hi vọng Độc Cô gia có ngày khôi phục uy danh ngày xưa, ngươi muốn ta giúp thế nào?”

“Độc Cô gia nổi tiếng bởi nghề đúc binh khí, đại tẩu có thể giúp ta tìm về các sách phổ về đúc binh khí, lại tìm những công tượng giới tay nghề.”

“không thành vấn đề” ta tin tưởng trong Bách hiệu đường không thiếu hai thứ đó.

Độc Cô Huỳnh ngừng đầu “đại tẩu, ta cần ba mươi vạn lượng bạc” ta không phải thần tài, đây tương đương số tiền thu vào của Bách hiệu đường trong một ngày (thu vào nhiều như vậy, cơ bản thần tài cũng phải bó tay)”

“được, cho ngươi 100 vạn lượng” ta tin tưởng có thể xuất ra, Bách hiệu đường tuyệt không thiếu tiền.

“ta hiện đã không còn là Y Lạc Lạc, năm ngày đã thay đổi cả đời ta” nhìn ánh mắt nàng kiên định, ta đối với nàng đột nhiên có thêm tin tưởng.

“được, gấp việc gì ngàn vạn lần phải cẩn thận, không giải quyết được cứ đến Bách hiểu đường mà nhờ cậy. ta tặng thêm cho ngươi mấy cửa hàng” ra tay đù hào phóng, coi như xin lỗi tiểu Bạch.

“cám ơn tâu, ta sẽ không làm tâu thất vọng”

Nàng lại nhìn ta

“đại tâu,ta giết Hồng Tụ rồi.” ách, hết chỗ nói.

“gian tế mà thôi”

“đại tâu, tâu cuối cùng có biết cách phá trận hay không, ta muốn đi ra ngoài”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

“đại tâu, có thể phá trận hay không?”

“không biết” ta nhíu mày “thoạt nhìn có thể phá, nhưng không phải đơn giản, ta sợ có nhầm lẫn”

“đại tâu, tâu cứ thử xem, ta rất muốn ra ngoài, ta lo lắng cho đại ca” không biết là đại ca nào?

“chính là...”

“đại tâu”

“được rồi” ta đầu hàng, ai kêu nàng nắm nhược điểm của ta làm gì? 100 vạn lượng bạc đều có thể cho, thử xem có thể thoát trận được không.

Ta đột nhiên nhớ ra “từ từ” vừa chuyển thân chạy vào phòng, đem một bao lụa ra. Ta cũng không phải tiếc một cái bao, mà trong đó còn có bản bí tịch rác rưởi hôm nay ta ăn trộm được của lão bất tử Mộ Dung Nghĩa. Hôm nào tiện phải nghiên cứu, không nghiên cứu ra võ công kinh thiên động địa cũng phải nghiên cứu ra cái bản bí tịch rác này viết cái gì... không chừng lại có bản đồ kho báu...

Nói thật, ta căn bản không có gặp qua trận pháp chân chính. Chỉ dựa vào một quyển kì môn độn giáp, đây là một trận bát quái đơn giản nhất, chỉ cần tìm đúng phương vị, dựa vào số thứ mà đi, có thể đi ra ngoài. Tốt xấu cũng phải nghiên cứu một chút, tối thiểu phải biết được tám phương bốn hướng.

“Huỳnh nhi, theo quê Kiên, ta nghiên cứu vài ngày cũng nhìn ra chút manh mối” ta đứng trước rừng cây, cẩn thận xem xét, thận tiện mò mẫm. cũng không biết quyển sách rác kia có lừa người hay không, đúng sai là tốt nhất.

“được” Độc Cô Huỳnh đi về phía trước từng bước, bong cây chột lóe, cứ nhiên không thấy bong dáng nàng, ách, thực sự vào trận rồi sao.

“Huỳnh nhi, chờ ta” ta cũng vội chạy theo, chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện vô số từng bách, Độc Cô Huỳnh đứng ngay trước ta. Ta nháy mắt, quả nhiên lợi hại, tìm đúng phương vị lập tức có thể ra. ta không quay đầu, mà một mực đi hướng phía trước. cớ là... ta lại ở nguyên vị trí, lại như vậy? xong rồi, vào trận rồi mà lại không phá được trận... có thể nào bị chết trong này không?

“Huỳnh nhi, theo ta” Độc Cô Huỳnh gật đầu, chậm rãi theo sau ta. Ta xem chuẩn phương vị, đi một đoạn, nguyên bản có cây cối chắn đường đi, nhưng vừa bước lên đã quang đãng? Ta nuốt nước miếng, có làm không, lợi hại như vậy?

Hai người chúng ta cứ thế tiến vào rừng rậm, nơi nơi là cây, cũng không thể phân biệt được thật giả. Đi một hồi cuối cùng thấy một tảng đá, nhìn qua chỉ là một hòn đá bình thường. nhưng ta biết đây không phải hòn đá thường, tại vì ta đi từ này giờ ngoại trừ rừng thì chỉ có một hòn đá như vậy, có thể hay không đây là mấu chốt phá trận. nhưng ta cũng không dám vọng động, không chừng động vào tảng đá này khiến trận đồ biến đi biến lại, khi đó ta càng không biết làm thế nào mà đi ra?

“đại tâu? làm sao?” ta bắt đầu lo lắng, mà nàng thủy chung vẫn bình tĩnh, chẳng lẽ cừu hận có thể thay đổi một con người đến mức như vậy sao?

Tảng đá không lớn, ước chừng bằng một cái chậu rửa mặt, ta nhận định một hồi, rồi chạm tay lên hòn đá đáng ghét, mặc kệ thế nào, vận sức vịn tảng đá sang một bên. Dù sao cứ đứng đây cũng không thể phá trận, không bằng làm bừa đi.

Ta vừa lăn tảng đá ra, cây cối xung quanh càng trở lên rậm rạp, ánh nắng sớm đã không thể chiếu xuống tới mặt đất. một trận chớp lên, trước mắt lập tức trở lên sáng sủa, là một con đường nhỏ uốn lượn trong rừng.

“có đường”

Độc Cô Huỳnh thân nhiên nói, không thấy một tia cảm xúc. Nếu là trước kia, có lẽ nàng đã cao hứng muốn nhảy lên,. Mà hiện tại, tựa hồ như không liên quan tới mình.

“Huỳnh nhi, đi thôi” ta kéo tay nàng, nghĩ muốn cho nàng một chút ấm áp.

Đường mòn cũng không dài, chỉ khoảng 200 mét, nhưng... ta vừa đi ra thì lập tức tròn mắt. trước mặt chính là... vực sâu vạn trượng, làm không?

Ta không dám tin nói “không thể nào, ta rõ ràng đã phá trận rồi?”

“quay đầu lại” ta lại lúi Độc Cô Huỳnh quay lại đường cũ. Rõ ràng là vừa đi khỏi đường mòn, vậy mà quay đầu lại đã không thấy đường mòn đâu. Thực sự là gặp quỷ, như thế nào thành như vậy, ta biết trận pháp không đơn giản, nhưng lại không nghĩ nó phiền toái như vậy?

Hiện tại nơi nơi là rừng cây, trước mặt là vực thẳm, muốn tìm đường, căn bản là không có khả năng. Ta lúi kéo Huỳnh nhi, bằng cảm giác muốn đi ra ngoài.

Đi một hồi lại đứng giữa rừng rậm, ngay cả phương hướng cũng không thể nắm bắt, căn bản không có khả năng phá trận.

“đại tẩu, ta không hiểu trận pháp, không thể giúp tẩu, thực xin lỗi” ta gấp đến độ đầu tuôn mồ hôi, Độc Cô Huỳnh lại lạnh đến run người? “không thể trách người, là tại ta vô dụng thôi” ta cũng thực sự muốn điên, cư nhiên chạy vào trận làm gì, không chừng ở bên bờ vực lại có ý kiến hay.

“đại tẩu, ta làm khó tẩu. ta rất gấp, cho nên chỉ có thể thúc dục tẩu” y nhiên lạnh lùng, nếu không phải nàng gọi ta đại tẩu, ta hoài nghi là nàng đang nói chuyện với cừu nhân.

Ta cẩn thận quan sát phương vị “để ta tìm lại xem”

ở trong rừng chạy hơn nửa ngày, một chút thu hoạch cũng không có

hơn nữa, chúng ta chạy tới chạy lui vẫn là thấy ở nguyên chỗ cũ.

“Huỳnh nhi, nhắm mắt lại, cái gì cũng không cần xem” nghe nói, có nhiều trận pháp là có thể phá như vậy, chúng ta có thể thử vận đen.

Ta một tay nắm tay nàng, chân chậm rãi bước, đầu óc đều trống rỗng, ta chính là mong như vậy, đặt cược vào vận may. Ai nha... đầu ta đụng vào một thân cây... trên trán đau đớn, ta bất giác mở mắt. nhưng... ta lập tức hít một ngụm lạnh khí, quay đầu lại nhìn Độc Cô Huỳnh, nàng cũng đang mở to mắt. chúng ta chính là chỉ cách vực thẳm một bước chân, nếu thêm một bước, lập tức tan thành chôn này.

“đại tẩu”nàng thân nhiên nhìn ta, có một tia lo lắng.

Ta thờ dãi “thực sự quái, địa phương này là như sao? Vì sao có nhiều vách núi như vậy, chẳng nhẽ chúng ta đang bị nhốt trong một sơn cốc, mà xung quanh đều là vách núi?”

(ghi chú: ở đây từ sơn cốc là do nguyên bản convert, từ này là sai, vì sơn cốc có nghĩa là địa hình sâu hơn bốn phía chung quanh giống như lòng chảo, còn địa hình trong truyện thì giống là trên cao nguyên hơn, nhưng mình vẫn để nguyên theo convert)

Ta lại thờ dãi “Huỳnh nhi, chúng ta quay lại”

Hiện tại ta đã hoàn toàn không thể phân biệt phương hướng, càng đừng nói phương vị, chỉ có thể nhắm mắt đi loạn, ta còn nghĩ chờ đến tối xem hướng sao bắc đầu, đáng tiếc là rừng cây rậm rạp nên ta chẳng nhìn thấy gì? Vừa đến buổi tối là xung quanh hoàn toàn tối đen, nếu không có Huỳnh nhi bên cạnh, ta sớm bị dọa chết.

...

Trong rừng cây đã hơn ba ngày, ăn là cỏ, uống nước sương, đòi ta khổ nhất có lẽ là ba ngày này?

Ba ngày này, chúng ta đã thử qua nhiều phương pháp, nhắm mắt loạn đi thì nhiều lần gặp vách núi, cố gắng tìm phương vị, nhưng vẫn không thể tìm được, ta thực sự tò mò, vì cái gì nhiều vách núi như vậy?

Ta hiện mệt mỏi ngồi nghỉ lại, đứng rồi, sao không nghĩ ra.

Theo lí mà nói, chúng ta không ở xa Mộ Dung sơn trang cho lắm, quanh Mộ Dung sơn trang không có núi cao nào chứ đừng nói là vách núi?

Vậy thì... vách núi kia hẳn là huyền tượng do trận pháp gây ra.

Ta nghĩ tới không chừng nhảy xuống vách núi là phá được trận? nhưng... ta lại không dám... gan ta thực sự không lớn, cuối cùng chỉ ngồi ngẩn người.

“đại tẩu, có chuyện gì?” Độc Cô Huỳnh cuối cùng biết quan tâm ta.

Ta choáng váng, suy yếu trả lời “không có”

“đại tẩu, chúng ta ngồi một chỗ không phải cách, không bằng tiếp tục đi”

“ta thực mệt” ba ngày chỉ ăn cỏ ven đường, có sức đi nữa sao? Độc Cô Huỳnh nhíu mày “theo lí mà nói, trong rừng phải có chút cây quả, hoặc là có động vật, sao ở đây không có?” đúng, ngoài tùng bách thì không có cái gì khác, chẳng nhẽ tất cả là huyền tượng?

“Huỳnh nhi” ta kêu một tiếng “ta nghĩ biện pháp, nhưng rất nguy hiểm”

“đại tẩu cứ nói”

“ta nghĩ rằng chúng ta đang ở trong me nhồn trện, thực chất không có vách núi, ta không tìm thấy cách phá trện, nhưng có một biện pháp rất ngu ngốc, có thể thử xem”

Nàng cẩn thận nghe, cũng không trả lời.

“vô luận trước mắt là cái gì, chúng ta cũng mặc kệ, cứ bước tới, nếu như không phải là huyền tượng mà thực sự là vách núi, chúng ta...”

“đại tẩu, không bằng thử một lần đi, chúng ta cứ ở trong này sớm muộn cũng chết đói, thử cho dù chết cũng chỉ là chết sớm đi vài ngày thôi”

Nàng nói thực nhẹ nhàng?

“được” ta liền đứng lên, nhưng lão đảo, đứng cũng không vững.

Chúng ta chậm rãi đi tới vách núi đen, nàng đỡ ta “đại tẩu, cẩn thận chút”

“đi” ta nói một tiếng, nàng nhắm mắt lại, cùng nhau bước tới, chết hay sống, xem mấy bước này.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Ta nhắm mắt lại, cùng Độc Cô Huỳnh bước ra từ từ. dung sức dẫm chân xuống... tìm đập thỉnh thỉnh... cuối cùng... là mặt đất.

Quả nhiên là huyền tượng, ta đoán đúng rồi. chúng ta cùng nhau bước vài bước, ta mới dám mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt ta là một cánh cổng, rất quen thuộc, là sao? Ta nhìn lại xung quanh, Độc Cô Huỳnh cũng mở to mắt rồi thần nhiên nói :

“quả nhiên là huyền tượng, đại tẩu, phá trện rồi” thực là không quen cách nói chuyện của nàng như vậy. hiện tại phản ứng của nàng tựa như lạnh nhạt, có lẽ hiện giờ trên đời không còn thứ gì có thể cho nàng thoải mái. Thực nhớ nàng trước kia ngây thơ hồ nháo, hiện tại nàng quá ư lạnh . khi nào rảnh không chừng nghĩ biện pháp giúp nàng vui vẻ, đã có một ca ca đại khối băng, ta thực không muốn một lãnh khốc muội muội. ở với hai huynh muội này, ta bị đóng băng thì thế nào?

“khụ, từ lão đầu, nghĩ muốn vây khốn ta, đâu có dễ”

“đại tẩu, đây là đâu?” nàng thần nhiên bước đi nhìn xung quanh.

Nơi này nhìn lại là một hoa viên trồng tùng bách, cũng không lớn quá, như thế nào mà có thể huyền tượng thành rừng tùng bách mênh mông?

“không biết, đi ra ngoài nói sau” nếu còn không ra ngoài, lập tức đói chết. khi đó thực xấu hổ làm sao gặp mặt sư phụ?

Độc Cô Huỳnh dìu ta đến cửa, đẩy một cái, cửa liền mở ra.

“nhị tiểu thư” gọi ta nhị tiểu thư? Ta mở to mắt, thấy một nha hoàn đang thi lễ với ta.

“đây là đâu?” ta vội hỏi.

Nha hoàn kì quái nhìn ta “nhị tiểu thư, đây là Mộ Dung sơn trang”

Ta trở mắt, mặc dù biết ta bị vây khốn không xa Mộ Dung sơn trang, nhưng không nghĩ là bị nhốt ngay trong này.

“đi ra ngoài” ta phát tay.

Ta vừa bước ra khỏi cửa, nhìn lại, lập tức khiếp sợ. trên cánh cổng gỗ ghi rõ “Mộ Dung biệt viện” nơi đây ta đã thấy qua, trước giờ vẫn nghĩ đó là phế tích vì chả có air a vào. Ai nghĩ đến, trong đó lại là một đào viên, hơn nữa còn có mê hồn trận bấy người?

“đại tẩu, trước tiên chúng ta đi nghỉ ngơi” Độc Cô Huỳnh đã đỡ ta đi tiếp. đi một đoạn, lại thấy người hầu của Mộ Dung gia đi tới. nghỉ lại, địa phương kêu ‘Mộ Dung biệt viện’ kia là một nơi để luyện công rất tốt, có thể cách li với thế giới bên ngoài không sợ bị quấy nhiễu. tâm cơ của lão đầu, ta không thể không bội phục.

Chúng ta tùy tiện tìm phòng nghỉ ngơi, trước ngâm mình trong nước nóng. Sau đó kiểm đồ ăn, thuận tiện ngủ một giấc. Độc Cô Huỳnh còn cẩn thận xem mạch cho ta, nàng chuẩn đoán ta chỉ là lao lực quá nhiều, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày là ổn. dù thế nào nàng cũng lớn lên trong bách thảo sơn trang, y thuật không phải tầm thường. may mắn ông trời phù hộ, ta có thể thoát khỏi mê hồn trận, không có ta cả đời cũng không thể thấy được Hàn.

Độc Cô Huỳnh an bài hết thấy, nhẹ nhàng đi ra. Trong rừng ba ngày, ta cũng phải quen lạnh lung của nàng, đối với hành vi của nàng cũng không còn cảm thấy kì quái.

...

Ngủ nguyên 1 ngày, ta đã có điểm khỏe lại, thừa dịp nha hoàn vào dọn dẹp, ta liền bắt nàng mà tra khảo.

“lão gia cùng đại tiểu thư đi đâu?”

“hồi nhị tiểu thư, lão gia cùng đại tiểu thư đi tiêu diệt ma giáo, năm ngày trước đã xuất phát” tuy sớm đoán được, nhưng cũng phải dật mình, lão cha hành động thực nhanh.

“Mục Hàn khi nào rời khỏi?” gia hỏa không có lương tâm, không thấy ta đâu chẳng nhẽ không đi tìm sao?

“nô tì không biết” quên đi, một tiểu nha hoàn không thể biết quá nhiều chuyện.

“các đại môn phái cũng đã xuất phát đi trừ diệt ma giáo?”

“đúng là như vậy”

“tổng đàn ma giáo ở đâu?” ta đến nhà của chồng mình ở đâu cũng không biết, thực mất mặt.

“nô tì không biết”

Ta uống một ngụm nước “thôi, quên đi, ngươi đi xuống, đừng cho ai quấy rầy ta”

Vốn nghĩ ngủ, lại có người cố tình không cho ta an bình, vừa mới chợp mắt, có người đến gọi ta

“nhị tiểu thư, có người cầu kiến”

“ai?” ta nằm trên giường mệt mỏi đáp.

“có vị kêu Độc Cô Huỳnh cô nương muốn gặp người” ta thiếu chút phun com (chú ý, hiện tại Vân ti không có ăn com?)

“mời nàng vào” muốn biết nàng làm cái gì.

Một lát, nha hoàn đi vào, ở sau có một nữ tử hắc y che mặt. ánh mắt nàng lạnh lùng, cho dù không thấy mặt cũng biết nàng là em chồng của ta. Độc Cô Huỳnh trước kia ăn mặc sáng sủa, hiện tại sao lại cảm thấy toàn thân chìm vào tối tăm? Quả thực ta thấy rất không quen.

Ta nhìn nha hoàn nói “Y Lạc Lạc cô nương đâu?” ta đã hiểu ý của muội muội, nàng muốn Y Lạc Lạc biến mất trên cõi đời này.

“nô tì không biết, Y cô nương cách đây 2 ngày đã rời khỏi Mộ Dung sơn trang.” Quả nhiên là vậy, có thể thấy rõ quyết tâm của nàng.

“cái gì, đi rồi?” ta sợ hãi kêu lên.

“dạ”

“vậy ngươi lui xuống, cho người báo với bách thảo sơn trang, Y tiểu thư đã rời khỏi Mộ Dung sơn trang” đây là việc cuối cùng để tiễn biệt Y Lạc Lạc.

Nha hoàn dạ một tiếng, cung kính đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa. Độc Cô Huỳnh đi tới, ngồi ở mép giường

“đại tẩu, tẩu đã khỏe chưa?”

“vì sao phải như vậy?” ta nheo mắt, khó hiểu nhìn nàng.

“từ nay về sau, không còn Y Lạc Lạc trên cõi đời, chỉ có Độc Cô Huỳnh” nàng bình tĩnh nói xong, đem ánh mắt nhìn ra cửa sổ, ánh mắt đượm bi thương.

Nàng một thân hắc y, tuy là vay, nhưng lại tinh giản đơn điệu. tóc đen tùy ý vắn lên, cột bằng một sợi dây đen tuyền, lại đeo một cái sa che mặt màu đen, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo.

“Huỳnh nhi, muội vì sao đổi thân như vậy?” ta nuốt nước miếng, khó hiểu hỏi.

“ta thích” ách, chỉ như vậy thôi?

“học ai không học, lại học ca ngươì lãnh khốc?” bộ dáng một thân sát khí, thực khủng bố.

“đại tẩu, cha tẩu kêu gọi tám đại môn phái tiêu diệt ma giáo. Một vài môn phái nhỏ cũng đi theo, ta muốn đi giúp ca ta, tẩu đi không?”

Nhìn nàng ôn trọng bình tĩnh như vậy, cũng không biết là tốt hay xấu.

“vô nghĩa, đương nhiên ta đi”

“đại tẩu, trước nghỉ ngơi, ba ngày sau xuất phát”

“có thể hỏi thăm vị trí của Cùng Thiên cốc? ta còn chưa có biết nơi đó?” nếu việc này đã huyền náo, hẳn là có nhiều người biết địa phương kia đi.

Nàng thân nheine nói “phía tây Giang Lăng thành, tầm 30 dặm, thường dân còn gọi địa phương đó là quý cốc” quả nhiên là đã công khai, mấy kẻ danh môn chính phái, đem địa chỉ của nhà ta công khai làm gì?

Ta tròn mắt “quý cốc?” nhà ta như thế nào lại có cái tên đáng sợ như vậy?”

“Cùng Thiên cốc hàng năm sương trắng tràn ngập, có vào không có ra, cho nên mới có danh kia. Thôn dân phụ cận truyền thuyết rằng bên trong có lệ quý” vô nghĩa, ở trong là tổng đàn của thiên ma giáo, người bình thường đi vào bị sát hại cũng không lạ.

Ta còn chưa nói gì thì Độc Cô Huỳnh tiếp tục nói “các đại môn phái sáu ngày trước để cử Mộ Dung Nghĩa làm võ lâm minh chủ, năm ngày trước đã xuất phát tới Cùng Thiên cốc quyết hợp lực tiêu diệt ma giáo”

“lão nhân chết tiệt, tự nhiên lại gây chuyện”

“đại tẩu, tẩu cơ thể suy yếu, nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày sau, chúng ta xuất phát”

“hào, ngươì cùng nghỉ ngơi” trong trận ta mệt, nàng cũng mệt vậy.

...

Ba ngày sau, ta phát thư cho Phurong Thanh Hà cùng Lục phóng viên, phái bọn hắn quản lí Bách hiểu đường. thuận tiện báo bình an, ta đột nhiên biến mất, chỉ sợ họ lo lắng. thuận tiện nhờ họ phát tán tin tức, Y Lạc Lạc mất tích, giang hồ đột xuất một hắc y nữ tử: Độc Cô Huỳnh. Trước mắt nàng chưa có sự tích gì. Ta biết nàng muốn nổi danh. Cũng mệnh lệnh bọn hắn tìm những chú tạo sự cao thủ, vô luận biện pháp gì, cũng phải tìm ra. Tạm thời an bài mấy người đó ở Bách hiểu đường, việc cụ thể sau này nói. Độc cô gia lấy chú tạo binh khí mà nổi tiếng, Độc Cô Huỳnh muốn trọng chấn Độc Cô gia, cũng muốn khôi phục uy danh năm xưa. Còn lệnh cho bọn họ kiến tạo một sơn trang, nhưng hết thầy đều bí mật. không thể cho ngoại nhân biết kiến tạo sơn trang là Bách hiểu đường. ta dù sao là con dâu của Độc Cô gia, cũng nên vì Độc Cô gia làm chút việc.

ở Mộ Dung sơn trang nghỉ ngơi, đến ngày thứ 4, ta chuẩn bị hết thầy ra đi.

Theo hỏi thăm của ta, sau khi ta ‘mất tích’, hẳn đột nhiên rời khỏi Mộ Dung sơn trang, Thủy Vũ Mị cũng rời đi, sau đó, các đại môn phái bắt đầu hồ hạo đối phó ma giáo. Vì cái gì bọn hắn đột nhiên rời đi, chẳng lẽ là tìm ta? Ta thực muốn nhanh chóng gặp Hàn, nhưng mà... thực xấu hổ, ta không biết cười ngửa, đành phải nhờ nữ hiệp Độc Cô Huỳnh làm phu xe cho ta. Dọc theo đường đi, Độc Cô Huỳnh thích xen vào chuyện người khác, thích làm siêu nhân? Nếu có việc bất bình, ác bá ác tặc... Độc Cô Huỳnh nữ hiệp thấy ngựa mất liền quản chuyện này, lạnh như băng đem người xấu giải quyết, sau đó thực lãnh khốc để lại danh tánh: Độc Cô Huỳnh. Nàng hành hiệp trượng nghĩa tuyệt đối là có mục đích, ta lại làm như không hiểu, cho Bách hiểu đường phát tán tin tức, cho bọn họ bốn phương tán thưởng Độc cô nữ hiệp. ta tin tưởng không bao lâu, Độc Cô nữ hiệp sẽ nổi danh.

Chúng ta cứ phi ngựa một ngày một đêm, khi nghỉ ngơi, Độc Cô Huỳnh chỉ luyện công, một nữ hài tử khô đại biến thành như vậy, ta thực đau lòng.

Chạy liền vài ngày, thiếu chút tắt thở, cuối cùng đến được Giang Lăng. Dọc theo đường đi, nghe được rất nhiều về việc tám đại môn phái xuất binh công kích quý cốc. ta thấp phần hi vọng bát đại môn phái cho dù tấn công cũng không có ai bị chết. ta nghĩ, hi vọng. Hẳn là bắt bọn hắn, chứ đừng tổn thương người. dọc theo đườnwg đi, ta nghĩ rất nhiều, nếu bát đại môn phái thực sự thảm bại, có lẽ là có cơ hội hòa giải. dù sao đánh đánh giết giết không có gì tốt, không bằng hòa bình chung sống. ta là người theo chủ nghĩa yêu hòa bình. Nói thật, người trong giang hồ nói Hàn là ma đầu giết người không chớp mắt, ta cũng không để ý. Nhưng thân phận như vậy gây ra nhiều phiền toái, nếu có thể, ta hi vọng hắn không biến thành dị loại. cho dù không làm được Mục đại hiệp, ít nhất cũng không bị toàn thể võ lâm cầm giết.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Trong thành Giang Lăng hơn một ngày nghe ngóng, nguyên lại tám đại môn phái đã khởi hành 4 ngày trước, tất cả tiến tới quỷ cốc, cho tới giờ chưa có đi ra. Rất có thể bọn ngốc đó đã sập bẫy, sau đó không thể thoát ra. Dù sao biết Hàn sớm có chuẩn bị, không cần quá lo.

Sau khi nghe ngóng, còn biết được sau khi tám đại môn phái tấn công, còn có một nhóm nữ tử đi vào Cùng Thiên cốc, ta đoán hẳn là Thủy Vũ Mị, nàng nghe được tin tức rồi tới hỗ trợ.

Có Thủy Vũ Mị giúp đỡ, chắc chắn Hàn tất thắng, cũng may Bách hiểu đường không tới hỗ trợ, ta cùng Hàn là phu thê, ta giúp hẳn là thiên kinh địa nghĩa, nhưng Bách hiểu đường lại khách, không có tư cách tham dự vào việc này, càng không thể vì Hàn mà bán mạng.

Thỉnh một tiểu phu dẫn đường, chúng ta cuối cùng đi tới quỷ cốc. tiểu phu kia, xảo trá lừa ta mười lượng bạc. quỷ cốc lọt thỏm trong hai ngọn núi cao, chúng ta cẩn thận xem xét trung quanh, 3 bên là vách núi, chỉ có 1 đường đi vào. Đem tông đàn đặt ở đây, xem ra Mục tiên sinh thực sự cẩn thận. chúng ta đứng ở ngoài cốc, không dám tùy tiện đi vào. Hiện là buổi chiều, mà sương trắng mù mịt, không thấy rõ cái gì, thực không hiểu bên trong có gì. Thực bội phục gan của lão cha dám loạn tiến vào. Lại nói, thực xấu hổ, rõ ràng là nhà ta, cũng không dám đi vào.

“làm sao bây giờ?” ta đeo bao vải trên vai, hai tay chống nạnh, nhìn Độc Cô Huỳnh.

“đại tẩu, không chừng đây cũng là trận pháp” có rãnh thính cao thủ chỉ giáo, từ khi thoát được cái trận ở Mộ Dung gia, ta sớm đã nhạy cảm với trận pháp!

“rất có thể, không biết ai bố trí, cao thủ”

“đại tẩu, tẩu có thể phá không?”

“không” ta thẳng thắn trả lời.

“đại tẩu, nếu đại ca ở bên trong, chúng ta cứ đi vào, tẩu dù sao là giáo chủ phu nhân, không ai dám khi dễ” ta cũng muốn đi vào, nhưng chìm sợ cảnh cong, thực sự sợ việc của vài ngày trước tái diễn, bị vây trong trận thực không dễ chịu. trước kia có Đại Vũ trị thủy đi qua nhà mình mà không vào, còn ta là không dám đi vào? Đừng hiểu lầm, ta không phải hồng hạnh xuất tường phản bội trượng phu, chỉ đồ thừa cho nhà của ta thực sự rất nguy hiểm, ai kêu nó tên Quỷ cốc a ?

“được rồi, chúng ta vào” đi tới đây chẳng lẽ quay lại?

Để không bị lạc, ta kéo tay Độc Cô Huỳnh, đi vào sương mù. Chỉ cảm thấy trước mắt mờ ảo, thấy không rõ cái gì. Nặng nề có thể đâm đầu vào cây, cũng có thể đâm phải đá. Nhà của ta như thế nào lại thế này, thực sự là không hay! Thi thoảng còn đâm phải cái rìu kêu rắc rắc (Đừng sợ, chỉ là hài cốtT_T)

Ước chừng đi nửa ngày, sương mù đột nhiên biến mất, xuất hiện trước mắt là một rừng cây. Lại là rừng cây, nó khiến ta nhớ tới mê hồn trận ở Mộ Dung gia, rung mình. Đi tiếp vào khoảng mười thước, rừng cây đột nhiên thưa thớt.

Thực không biết Quỷ cốc có mai phục gì, bẫy gì, chỉ có thể tùy tiện đi vào. Ta hơi chút lo lắng, lôi kéo Độc Cô Huỳnh đi vào rừng cây. ở đây khác với rừng tùng bách ở Mộ Dung gia, trong đây có nhiều cây cối khác chứ không riêng một loại, hơn nữa còn có động vật, còn thấy con suối nhỏ, tối thiểu không sợ đói khát chết.

“đại tẩu, nơi này tựa hồ có người đi qua”

“ừ” ta tùy ý trả lời, cẩn thận tiến tiếp

Vừa đi vào rừng cây, thấy có nhiều thân cành cây bị chém. Rõ là có người đi qua, có lẽ là dấu vết của bát đại môn phái.

“kẻ đến là ai?” đột nhiên, không biết ai âm dương quái khí hô một tiếng, khiến cho ta không khỏi rung mình. Chỉ nghe thấy thanh âm, cũng không thấy ai, ta một bên nhìn đông, một bên nhìn tây, chung quanh không có bóng người, chỉ đoán đoán kẻ vừa nói là nam nhân.

“vị đại ca, ta là giáo chủ phu nhân của các người, thỉnh cho ta vào”

Đối phương cư nhiên cười ha ha “người? Giáo chủ phu nhân?” vốn chính là, trừ phi người không phải là đệ tử mà giáo?

“ta là Bách hiểu đường đường chủ, Nguyệt Quang tiên tử, phu nhân của Mục giáo chủ. Ta làm gì gạt người, thỉnh cho ta vào”

Ta đã muốn hạ thấp giọng, không giống phong phạm một nhất đại tôn sư?

Hắn khoa trương nói “giang hồ đồn đại, phu nhân xinh đẹp thiên tiên, chỉ mặc bạch y, tiêu sái thoát trần, giả mạo phu nhân chúng ta mà cũng không biết cách ăn mặc?”

Ta hiện tại mặc một bộ váy màu lam, đích xác trông không xinh đẹp. nhưng, hần nói vậy thực đã kích ta quá đi, ta thực sự rất xấu sao?

“đại ca, ta không lừa ngươi, ngươi gọi giáo chủ ra đây nhìn ta, tự nhiên hiểu được”

Đối phương hừ lạnh “giáo chủ chúng ta bề bộn nhiều việc, không thể gặp ngươi”

“gọi tứ đại hộ pháp ra cũng được”

“tứ đại hộ pháp cũng không rảnh” tức chết ta.

“anh hoa cung chủ Thủy Vũ Mị có ở trong hay không, có thể cho ta gặp nàng?”

“Thủy cung chủ cũng không rảnh, tiểu cô nương, ta khuyên các ngươi nên ra ngoài đi, Quỷ cốc là nơi một đi không trở lại” đại ca này xem ra có chút lương tâm, ai nói thiên ma giáo là tà môn ngoại đạo? vị đại ca này tối thiểu cũng có một chút lương tâm.

Hần nói Thủy cung chủ cũng không rảnh, chứng tỏ là nàng cũng ở trong. Ta bắt đầu dĩ nói:

“ta thực sự là giáo chủ phụ nhân của các ngươi, không lừa ngươi đâu”

“hừ, bát đại môn phái tấn công bản giáo, các ngươi tám phần cũng là người của bát đại môn phái. Tiểu cô nương, nhìn ngươi tuổi còn trẻ, chết chỗ này thực đáng tiếc” xem ra bát đại môn phái thực sự đã vào tới đây

Ta nường mày “vị đại ca, bên trong tình huống thế nào?”

Hần đắc ý nói “giáo chủ chúng ta thần cơ diệu toán, bát đại môn phái tất cả đã bị bắt” cái gì thần cơ diệu toán, có người tiết lộ tình báo mà thôi.

“đại ca, nhờ ngươi gọi một trong tứ đại hộ pháp tới gặp ta”

Ta một bên nói chuyện, một bên đi tiếp. bắt tri bắt giác đã ra khỏi rừng cây, trước mắt trở lên sáng sủa. chắc là đã tiến cốc. trên đường nơi nơi là loạn thạch, vừa nhìn cũng không có gì, nhưng thực sự lại là trận? loạn thạch trận cũng rất nổi danh, nghe nói Chu Cát Lượng sáng tạo dựa vào bát quái tinh tượng, ảo diệu vô cùng. Ngẫm lại, từng nghe trận này vây chủ tướng Đông Ngô, ta nếu phá được, phỏng chừng heo có thể bay trên trời, khi đó sẽ có... siêu nhân lộn, super pic...

“tiểu cô nương, đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, đi vào bên trong có thể chết, thỉnh đi ra đi” đối phương ngữ khí đã không còn kiên nhẫn, theo ta lâu như vậy, thực sự làm khó hần.

“đại ca, ta thực sự là giáo chủ phụ nhân, Mục giáo chủ các ngươi đâu, nếu không để ta gặp hần, cẩn thận ngươi gặp phiền toái” ta bắt đầu uy hiếp, hần không kiên nhẫn, ta đâu còn nhẫn nại?

“đại tẩu, có phải lại là trận?” Độc Cô Huỳnh hạ thấp giọng âm, lạnh lùng hỏi.

Ta tới gần nàng, nói nhỏ bên tai nàng “loạn thạch trận, Chu Cát Lượng theo bát trận đồ diễn hóa, là trận pháp lừng danh, trận này thiên biến vạn hóa, người bình thường không thể phá”

“tiểu cô nương, ngươi đừng làm ta sợ, ngươi rõ ràng ăn mặc kiêu cô nương, lại giả mạo phụ nhân chúng ta, có phải buồn cười lắm không?”

A, ra là vậy, ta không thích cách ăn mặc của phụ nhân, bây giờ còn là quần áo của cô nương.

“ta thích không được sao?” ngươi không nghe qua tính tình ta rất quái dị?” ta vừa nói với hần, vừa quan sát trận pháp, tuy không thể phá, nhưng chính mắt chứng kiến loạn thạch trận trong truyền thuyết hần cũng là có duyên. “tiểu cô nương, ta không nghĩ khi dễ hai nhuộc nữ, các ngươi đi ra ngoài thôi, phía trước các ngươi là...”

“loạn thạch trận” chèn họng hần.

Hần còn gọi 2 chúng ta là nhuộc nữ, Y Lạc Lạc và ta đều là cao thủ, riêng ta là thiên hạ đệ tam võ công, dám khi dễ ta?

“kê ra cô nương cũng có hiểu biết, còn không quay lại, bát đại môn phái cũng bị vây trong trận, bản giáo không muốn đại khi dễ 2 tiểu cô nương, thỉnh rời đi” lão cha rất lợi hại, vậy mà còn bị nhốt, trận này đích thị rất khủng bố a.

“ai bố trận” cao thủ như vậy, sau này phải thỉnh giáo.

Hần ngạo nghễ nói “đương nhiên là giáo chủ” là hần, hần giỏi như vậy sao? Về sau bảo hần dạy ta.

“là hần, lợi hại, đại ca, cho ta gặp hần được không? Ta nghĩ muốn hần dạy ta, ta cũng thích nghiên cứu” ta thay đổi sách lược.

“tiểu cô nương, nghe nói phụ nhân chúng ta ghen rất đáng sợ, giáo chủ chúng ta tuyệt đối không dám đem nữ nhân theo người. cho dù hần dám lưu, ngươi cũng không có gan lưu lại, đại tiểu thư thập phần kiêu túng, cũng bị phụ nhân làm tức chết” hảo hổ thẹn, ghen không phải là cái gì tốt lành.

“cuối cùng hỏi ngươi một câu, có mang ta vào không?” ta quả thực mất kiên nhẫn.

“không”

“tướng công, ngươi ở đâu, thuộc hạ của ngươi không cho ta vào” ta bực mình lắm rồi.

“đừng kêu chửi ta”

“đại ca, ngươi xem ta gọi thân mật như vậy, thực sự là phu nhân của Mục Hàn, ngươi hẳn là hiểu”

“tiểu cô nương, đừng cho là ta ngốc, rõ ràng ngươi biết giáo chủ không nghe thấy được, ngươi la như vậy căn bản là làm bộ mà thôi”

“đại ca, ta không có đi vào, làm sao biết hẳn không nghe thấy? ta thực sự là thê tử của hắn, ngươi cho ta gặp hắn, nếu ta giả mạo, xử trí không muộn. dù sao, hai chúng ta là nhợc nữ, trốn không thoát, nhưng nếu ta thực là phu nhân của hắn, ngươi lại ngăn trở ta, giáo chủ các ngươi nhất định sẽ giận, ngươi biết hẳn giận sẽ rất đáng sợ đó”

Đối phương trầm tư ba giây “ngươi nói cũng có lý” lòng ta vui vẻ chưa kịp thì “không được, tiểu nữ tử thực sự nhận thức loạn thạch trận, nhất định không phải người thường, nếu là gian tế, có thể tổn thương giáo chủ thì làm sao?” dựa vào trí tưởng tượng của hắn, không làm tiểu thuyết cũng phí.

“please đại ca, ngươi vừa nói chúng ta là nhợc nữ tử?”

“dám nói với ta lâu như vậy, đôi mắt loạn thạch trận mặt không đổi sắc, tuyệt đối không phải nhợc nữ, ta nhìn nhầm người”

“ngươi thực nhầm chán, ta đương nhiên không phải nhợc nữ, trên đời này Mộ Dung Ý Vân không phải nhợc nữ, ngươi cuối cùng có mang ta vào không?”

“không”

“vậy ta tự vào” ta cắn răng, bước vào thạch trận.

Hắn đã có chút tin tưởng lời nói của ta, tuyệt đối không dám để ta chết bên trong, nếu như thực ta là giáo chủ phu nhân, nếu ta tử, hẳn xong rồi.

Ta vừa bước 1 bước, chợt nghe hắn nói “không thể vào” vừa dứt lời, thấy một bong người hướng ta bay đến ta còn không phản ứng, hắn đã cản trước mặt ta.

“muốn chết sao, loạn thạch trận không thể tùy tiện đi vào”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chuong 98

Ta hiện tại nhìn rõ bộ dáng của hắn, ước chừng 26 tuổi, cũng khá tuấn tú. Quần áo cùng màu tóc thì tựa như đệ tử cái bang. Trên người còn đeo một cái hồ lô, vừa nhìn là biết đích thì một tửu quỷ.

Ta cười hắc hắc “ngươi cuối cùng cũng chịu đi ra, mang ta gặp giáo chủ”

Hắn nhìn chăm chú ta, lưu manh nói “thực sự muốn thấy giáo chủ sao? Chẳng lẽ ngươi ngưỡng mộ hắn, muốn khuất thân làm thiếp?”

Ta hạ giọng nói “đừng đoán lung tung, mang ta gặp hắn”

“tiểu cô nương ngươi thực kì lạ, hừ, ta đem ngươi gặp giáo chủ nếu tính mạng ngươi có làm sao thì cũng đừng có oán ta, đừng có tìm ta báo thù”

“đạ tạ” ta lập tức siểm mị cười cười.

Hắn chia Độc Cô Huỳnh

“ngươi cũng muốn vào?” này giờ ta vẫn tưởng nàng là không khí?

Độc Cô Huỳnh gật đầu, cũng không nói.

“theo ta” hắn nói xong chuyển thân, ta vừa bước theo hắn một chút lập tức trợn to mắt, đây là nhân gian tiên cảnh chăng?

Chỉ thấy trước mắt một rừng hoa muôn sắc, vạn hoa đầu diễm, bướm bướm tung bay đầy trời. xa xa, một tòa cung điện cổ kính khổng lồ mới nhìn tựa như vẽ trong cổ tích ra vậy. trước cửa lớn có hai thủ vệ, mỗi người đều trang nghiêm uy vũ, biểu tình nghiêm túc. Đi đến cửa lớn, ta nuốt nước miếng, làm gì, hoàng cung a?

Hai tên hộ vệ nhìn thấy bọn ta chỉ khẽ gật đầu, ta đoán là chào tên ăn mày, xem ra hẳn cũng có ít cân lượng ở đây

Theo tên ăn mày đi vào trong, trước mắt là một đại điện rộng lớn hào hoa, còn có một bậc cầu thang lớn cực kì thần thánh trang nghiêm. Hai bên cầu thang cũng có thủ vệ. quả thực vừa uy nghiêm vừa hoành tráng.

So với Bách hiệu đường, Nguyệt Quang tiểu trúc hay Mộ Dung sơn trang thì ở đây quả thực có vẻ đẹp khác biệt, nếu Nguyệt Quang triều trúc trang nhã nhẹ nhàng thì ở đây hào nhoáng uy nghi, ta đương nhiên không thể bỏ qua ngắm từng chút một.

Đi một hồi, cuối cùng kẻ ăn mày nói “các người chờ ở đây” rồi để hai chúng ta vào một căn phòng, thực phiền toái, không thể trực tiếp đưa ta gặp Hàn sao?

Hắn đóng cửa phòng, trước đó còn nói “không được đi loạn”

“được” vì muốn nhanh thấy Hàn, ta gật đầu mạnh mẽ đáp ứng.

Hắn vừa đi, ta không để ý tới Độc Cô Huỳnh đứng một mình tự kỉ, tò mò nhìn xung quanh. Nơi này đồ đạc đều rất tinh mỹ, ta nhìn gần nửa ngày, thậm chí than không ngớt. xem ra Bách hiệu đường chưa hẳn là bang hội giàu nhất giang hồ, mà là ma giáo a.

Bây giờ ta đang chú ý tới một cái ghế, phải nói là bảo tọa. so với ghế rồng của vua chúa cũng không thua kém, điêu khắc tinh tế, chạm khắc vàng bạc ngọc thạch, ta tắc lưỡi, tay sờ sờ, chuẩn bị ngồi thử, không biết cảm giác như thế nào. Dù sao là đồ vật của chồng ta, ngồi xuống một chút không phải phạm pháp đi.

Đang lúc ta hưng phấn, trên cổ chợt lạnh, một thanh trường kiếm đã kề trên cổ ta, kiếm chỉ cần nhích một chút, ta lập tức đi gặp sự phụ. Ta lập tức cười cầu tài “các vị đại ca, từ từ nói, có gì từ từ nói” tay ta mân mân mũi kiếm “không cần động đến kiếm đâu”

Một âm thanh từ đằng sau “người là người nào?”

Ta khuôn mặt tươi cười “ta tự giới thiệu, ta là Mộ Dung Ý Vân, ngoại hiệu vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử, đường chủ Bách hiệu đường, cũng là Mục giáo chủ phụ nhân, các vị có thể gọi một tiếng phụ nhân” xem bộ dáng siểm nịnh của ta, mười phần là nói dối, có mười phần giống Vi tiểu Bảo, nhưng... ta là nói thật a!

“đám giả mạo phụ nhân chugs ta?” mấy kẻ đằng sau lập tức giận dữ kêu lên. Ta quả thực là thật mà!

“vì cái gì phải giả mạo, giả mạo chính mình thì thực kì quái” ta buồn buồn nói.

“bất” ách...

Trong nháy mắt, ba bốn người đã hướng ta chĩa đao chĩa kiếm, ta kêu to cưu mạng, sợ hãi nhìn xung quanh.

Ta còn chưa biết phải làm gì Độc Cô Huỳnh đã hoa kiếm đánh tới, lập tức cùng mấy người đao quang kiếm ảnh lấp lóe. Ta đành bắt đắc dĩ lách người qua rừng kiếm cùng Độc Cô Huỳnh đánh. Nhưng đều không dám đả thương bất cứ ai, thực phiền toái. (lưu ý, hiện nay võ công của Mộ Dung Ý Vân đã là đệ tam giang hồ không phải loại mạo danh như trước kia)

“Hàn, cứu mạng a...” ta một bên đánh, một bên kêu, bộ dáng thê thảm. nếu thực muốn thoát khỏi đám người này với ta không khó, nhưng ta không muốn làm ai bị thương, hơn nữa ta muốn gặp Hàn, cuối cùng vẫn cứ dây dưa ở đây.

Độc Cô Huỳnh chém ra một kiếm, kiếm khí ngang nhiên cắt đứt giả sơn phía trước, ta thập phần đau lòng”

“cần thận, đừng phá nhà ta” đây là nhà ta a, phá hoại đồ đạc trong nhà ta sau này còn gì mà dung?

“đại tẩu...” nàng thập phần bắt đắc dĩ

“úy, đừng phá hư đồ đạc nhà ta”

Mấy người vây công chúng ta lập tức trở mặt, thậm chí nữ nhân này đầu óc có vấn đề sao, đánh nhau không sợ chết lại sợ phá hỏng đồ đạc?

Chợt cuối hành lang xuất hiện một dáng hình quen thuộc, ta nhìn không được kích động hét lên, tuy chỉ xa nhau vài ngày, nhưng tựa như nhiều năm không gặp.

Ta mặc kệ kiếm ảnh trùng trùng, hướng Hàn chạy tới.

“Vân nhi” Hàn kinh hi, cúi đầu nhìn ta.

Nhìn chúng ta thân mật như vậy, mấy tên vây công ta đã ngừng lại, cung kính nói “giáo chủ”

Ta ngẩng đầu, nhìn hắn, hi hi cười, vội trốn ra sau lưng hắn “cứu mạng a” ta không thích đánh nhau.

Hắn lập tức biến thành lạnh lùng, thần tình sát khí, lạnh như băng nói “các ngươi làm gì?”

“hồi bẩm giáo chủ, như nhân này hồ nháo trong đây, thuộc hạ nghi nàng là gian tế cho nên...”

Hắn cực kì phần nộ “xuống” lập tức trước mặt không còn một ai ngoại trừ Độc Cô Huỳnh.

“Vân nhi, nàng lại hồ nháo?” Hắn trầm mặt giáo huấn, ánh mắt lại đầy nhu tình.

“ta đâu có hồ nháo, chẳng qua xem cái ghế kia không tồi, muốn ngồi một chút, ai dè bị đuổi giết”

Ta thực giả bộ đáng thương.

Hắn ôm ta vào lòng “hôm nào ta ôm nàng ngồi đó”

(Hoa: ây da, ngồi đùi Hàn ca sướng hơn ngồi Long tọa a, ta cũng muốn ngồi/Vân tí: lừm/Hoa chạy mất dép...) Ta vẽ mặt cười gian, gật đầu “được nga”

“thuộc hạ mạo phạm phu nhân, thỉnh phu nhân thứ tội” bây giờ tên ăn mày mới chạy vào, vô cùng xấu hổ mở miệng.

Ta cười a a “không sao, còn muốn cảm ơn ngươi mang ta vào”

“phu nhân quá lời” hắn cười chữa ngứa.

“tên ngươi là gì, chúng ta làm bằng hữu?”

“thuộc hạ Thiên Túy” quả nhiên là tửu quý.

Ta cười phì một hơi “thiên túy bất túy, tên rất hay” ta nói rồi đưa tay ra.

“phu nhân?”

“bắt tay a” xã giao thôi.

Hắn cười cười, đưa tay ra, khi sắp đụng vào ta, thân ta chợt bị kéo lại, đã bị ai đó ôm vào. Ai đó thực không khách khí để Thiên Túy ca đứng ngốc ở đó, rồi nhanh đi.

“uy, chàng làm gì?” đối với cái ôm đột ngột của hắn, ta kì quái.

“không cho nam nhân khác động đến nàng” hắn trầm giọng.

Ta không phục “bắt tay thôi”

“không được” bá đạo quá thể.

Độc Cô Huỳnh đâu, ta làm sao lại quên mất nàng, nhìn quanh, xa xa thấy Thiên Túy đang dẫn nàng đi, hoàn hảo, cho Thiên Túy tiếp đãi nàng đi. Về phần chuyện tình đại ca, đợi lát nói sau.

Hắn đem ta ôm đến một tòa tiểu viện, dọc đường gặp vô số người, mỗi người thỉnh an qua đều tròn to mắt, tò mò nhìn ta, khiến ta phi thường ngượng ngùng.

Tiểu viện thực sự rất nhỏ, chỉ có năm gian phòng ở, diện tích rất nhỏ nhưng lại thập phần xinh đẹp. Hắn một cước đã cửa phòng ngủ, đem ta đặt trên giường.

“làm gì?” ta ngồi xuống, cố ý đánh giá phòng ở.

Hắn đột nhiên đem ta ôm vào ngực “nàng có biết ta rất nhớ nàng” ta cũng rất nhớ, tư niệm lẫn nhau, thực công bình.

Ta ôm chặt hắn, tựa vào vai hắn “ta cũng nhớ chàng”

“một khi như vậy, cho ta ôm nàng thực lâu, để giải khổ tương tư” hắn ôn nhu nói xong, ánh mắt không khó lộ ra tia ‘tà ác’

“vô nghĩa, không phải chàng đang ôm ta sao?”

“ôm như vậy” vừa nói xong, cả thân đã bị hắn đè xuống, không thể động đậy.

“uy , lại khi dễ ta,vừa rồi thấy sau lưng ta có theo một nữ nhân không? Ta nói cho chàng nga...”

Câu nói kế tiếp, không còn cơ hội nói ra, hấn khóa môi của ta, cuồng nhiệt hôn hít, ôn nhu chiếm hữu. hai tay hấn khéo léo cời bỏ quần áo của ta, chớp mắt biến ta thành trần như nhộng.

Đều nói tiểu biệt thăng tân hôn, quả nhiên không giả, rõ ràng mới vài ngày, lại cảm thấy cách cả thế kỉ. hấn cuồng nhiệt hôn, tựa hồ muốn hòa tan ta a.

Kịch tình qua đi, hấn ý ôi ôm ta.

“sao nàng đến đây?” hấn ôm ta, hỏi cái vấn đề.

“ta đến tìm chàng” ta đơn giản trả lời.

Hấn đột nhiên chuyển thành giận dữ “sao đột nhiên rời đi?”

Ta nháy mắt “ta đâu có rời đi?”

“khi ở Mộ Dung gia, đột nhiên cha nàng nói nàng vội vàng đi Bách hiểu đường?” a, lão nhân chết tiết, dám nói điều không biết ngược, hấn nghĩ lừa Hàn đi tìm ta, sau đó nhân cơ hội tấn công quý tộc.

Ta liếc mắt hấn một cái “ta không có bỏ đi, chẳng nhẽ chàng không tin? Tên lão đầu chết tiết kia điểm huyết của ta, giam giữ ta. Vì đi gặp chàng, ta phải liều mạng phá trận, thiếu chút đem mình tể mê hồn trận, chàng có biết không, ta mệt nhọc mấy ngày, chỉ vì muốn thấy chàng”

Hấn lập tức đau lòng, nhẹ nhàng hôn trán ta, ôn nhu nói “Vân nhi, hiện tại có mệt không, có điểm nào không thoải mái không?”

Ta lắc đầu “không có việc gì, mê hồn trận không vây được ta” nói thực hồ thẹn, chút nữa chết ở bên trong.

“nàng hiểu trận pháp?” hấn có chút kinh ngạc

“có chút, nhưng không lợi hại như chàng, chàng có thể bố loạn thạch trận, thực sự là cao thủ, về sau dạy ta” chồng ta thực giỏi, không học không được

“hào” có chồng giỏi thực tốt, mà có chồng chiều thực hay a.

“đúng rồi, ngày đó ta mất tích, chàng có tìm ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

“đúng rồi, ngày đó ta mất tích, chàng có tìm ta?”

“không”

“vậy không cần ta?” vốn ở trong lòng ngực hấn, tay lại hung hăng nhéo “đáng giận”

“ta biết cha nàng muốn đổi phò ta, cho nên trở về thủ trận, cho Lôi Điện và Liệt hỏa tìm nàng” thế còn tạm được.

Ta quệt miệng, thập phần không vui “đúng rồi, không được gạt ta, chàng cùng bệnh thần kinh hợp mưu phải không? Hấn tiết lộ tình báo cho chàng, chàng biết rõ kế hoạch của bát đại phái? Thừa nhận đi, chẳng nhẽ một chút việc cũng muốn giấu ta?” ta hiện tại lo lắng nhất là vấn đề này, bệnh thần kinh có thể biết được sự việc của 20 năm trước, liệu hấn có nói cho Hàn không? Dựa vào tình huống hiện giờ, hấn là Hàn không biết.

Hấn nhìn ta, thần nhiên nói: “nàng đoán phải không?”

“án”

“muốn biết cái gì hỏi đi”

“ách , người quan hệ thế nào với bệnh thần kinh, tại sao cùng hấn hợp lực? hấn có nói vì sao hấn hợp tác với người không? Các người biết nhau khi nào? Cụ thể kể lại cho ta nghe:

Hàn nhoen miệng cười “ta phải đáp vấn đề nào trước?”

“tùy tiện”

“ta cùng với kẻ mà nàng gọi là bệnh thần kinh không có quan hệ gì, chỉ là hợp tác thôi” hắn đột nhiên nhìn ta chằm chằm không nói, thật lâu sau mới mở miệng “có một ngày hắn tìm đến ta, nói cha nàng muốn đổi phôi ta. Hắn có thể làm nội gian cho ta, điều kiện là lưu mệnh Mộ Dung Nghĩa cho hắn” bệnh thần kinh này, vì báo thù không chừa thủ đoạn, cư nhiên hi sinh người của bát đại môn phái.

“chàng đáp ứng?”

“đáp ứng”

Ta cười cười “lão nhân chết tiết làm nhiều chuyện xấu, đây là quả báo, tại hắn không phải với chàng trước, chàng nghĩ sử lý hắn như thế nào?” ta biết vừa rồi hắn nhìn ta chằm chằm là để ý ta, sợ ta giận.

“nàng không trách là được” hắn nhẹ nhàng thở ra, tỏ vẻ yên tâm.

“ta đương nhiên trách chàng, quan hệ của ta và cha trở thành xấu như bây giờ, chẳng phải vì chàng sao” ta chợt bừng tỉnh đại ngộ “hôm đó ở Mộ Dung gia, người thực giận hắn, muốn giết hắn, chưa hẳn hoàn toàn là vì ta?”

“đúng”

“vậy... rất nguy hiểm a. nếu bệnh thần kinh chỉ là giả bộ, muốn lừa chàng, không phải...” dựa vào nhân phẩm của bệnh thần kinh, không phải k có khả năng này.

Hắn chậm rãi cười lạnh “cho dù tám đại phái vào được đây thì thế nào? Cùng thiên cốc xung quanh bố trí trận pháp như nêm. Cho dù muốn tính kế ta, vào cùng thiên cốc thì chính là chìm đã vào lồng, không thể thoát khỏi tay ta.

“thì ra chàng rất gian trá, bày trận chung quanh? Sao ta chỉ thấy loạn thạch trận?”

“ba trận liên hoàn, cha nàng phá hai” ra là vậy, chẳng trách chúng ta đi vào thực bình an, lão già chết bầm cũng có chút thực lực.

Ta ngừng đầu càn rỡ cười lớn “cha ta dùng mê hồn trận vây ta, lại bị phu quân ta dùng liên hoàn trận vây lấy, ha ha, báo ứng a”

Hắn ôm ta không nói gì

“chàng hiện giờ muốn làm gì? Dem Mộ Dung Nghĩa cho bệnh thần kinh, những người khác xử lý thế nào?”

“sát”

Ra rung mình.

“giết người không có tốt lắm đâu, hay là cho họ một cơ hội”

“cơ hội gì?”

Ta dăm chiêu một chút rồi mở miệng “bản giáo cùng bát đại môn phái từ nay dĩ hòa vi quý”

“có thể sao?” hắn nhú mày, không tin.

“có thể, dựa vào khả năng thuyết phục của ta, lại thêm bọn chúng đang bị giam cầm, chỉ cần chàng đồng ý, nhất định sẽ được”

“ta giết rất nhiều người, có nhiều kẻ có thành kiến với ta, đặc biệt là bát đại môn phái” hắn nói mà tay bắt đầu sờ loạn.

“ta biết, yên tâm”

“nếu có thể bình ổn là tốt nhất” đơn giản như vậy, ta còn tưởng khó thuyết phục lắm?

“ân” ta bị hắn sờ tới nhột vội nói “đừng nháo, ta còn cần nói với chàng một việc... chán ghét, trước mặt người khác thì lạnh như băng, trước mặt ta lại loạn chân loạn tay, thật là nguy quân tử”

Hắn cười to “chuyện chính nói song, ngày mai nàng đi gặp bát đại môn phái, giờ nói gia sự” ánh mắt thực gian trá, ta biết hắn là tính ăn luôn ta.

Ta trịnh trọng nói “chưa hết chính sự, hiện cha ta thế nào?”

“tên Giang tử Ngang nói để tránh nghi ngờ, trước tiên nhốt hắn cùng mấy môn phái chung một chỗ”

“được, ta biết chàng nhất ngôn cửu đỉnh, lão cha thì mặc kệ chàng sử lý, những người khác giao cho ta”

“ân” tay hắn đột nhiên xoa xoa bụng ta “Vân nhi, có không?”

“không có” ta thất vọng nói “vốn nghĩ là có, nhưng là không có”

“không sao” hần thuận tiên xoay người ta lại “chúng ta còn có nhiều thời gian”

“ai nha, còn chuyện chính cần nói với chàng” chút nữa là bị ăn rồi.

“chuyện gì?”

“nữ nhân đi theo ta vừa rồi, nàng kêu Độc Cô Huỳnh, nàng gọi ta đại tẩu”

Sớm muộn cũng phải nói cho hần, không bằng thừa dịp tâm tình hần tốt nói ra. đột nhiên mọc ra một cái muội muội, ta tin tưởng ai cũng kinh ngạc.

“nàng nói...” quả nhiên là như vậy, ôm ta không nhúc nhích.

“Độc Cô Huỳnh” ta nhấn mạnh

“đưa ta đi gặp nàng” hần lập tức đứng lên, sắc mặt ngưng trọng.

Ta cũng đứng dậy, bất quá không có xuống giường, mà lại ôm lấy hần, tựa vào lưng hần, than nhẹ

“trước khi gặp nàng ta cần nói với chàng một chuyện”

“chuyện gì?” thấy hần khẩn cấp, ta cũng không muốn hần lo lắng.

“nàng trước đây bị một trong 4 kẻ diệt tuyệt Độc cô gia mang đi, kẻ đó là Y Chí Viễn, được hần đặt tên Y Lạc Lạc”

Hần, tha thứ cho ta, ta biết chàng muốn báo thù, ta rất muốn nói toàn bộ sự tình cho chàng, nhưng ta sợ, rất sợ. thời thì tùy cho thiên mệnh, ở với chàng thêm ngày nào ta hạnh phúc ngày đó.

Hần vừa kinh ngạc còn có khiếp sợ, nằm mơ cũng không nghĩ tới. muội muội của hần lại là nàng, thực lâu sau, hần trầm thấp mở miệng “nàng khẳng định?”

Ta dùng ánh mắt chân thành nhìn hần “khẳng định, nàng tuyệt đối là muội muội của chàng”

“sai nham, sai Kiền, Y Chí Viễn đã chết, nhưng vẫn còn 1 kẻ...” hần cau mày, ánh mắt âm trầm, nhìn hần như vậy ta càng không dám nhắc tới lão cha là chủ mưu.

Ta bất đắc dĩ nói “không biết”

“không thể tự tay giết bọn hần, thực đáng tiếc” hần nghiêng răng nói.

“ách, chàng không đi tìm Y Dục Thành chứ?” ta có tư tâm, ta muốn biết, hần có thể đem cừu hận trút bỏ hay không?”

“bách thảo sơn trang gà chó cũng không thể sống” hần nói xong, tựa như vạn năm băng điều, lạnh đến không thể tưởng tượng được.

“vì cái gì phải như vậy? tội ai người đó trả, người diệt môn Độc cô Gia là Y Chí Viễn, y gia đầu có liên quan” ta cố gắng xoa dịu hần.

“Độc cô Gia cũng không có liên quan” hần cắn răng kèn kẹt.

Ta cúi đầu, nhìn mười ngón tay “Huỳnh nhi thích Y Dục Thành, nếu chàng giết hần, nàng ta sẽ rất thống khổ”

“Huỳnh nhi sớm biết thân phận của nàng rồi?”

Ta bất đắc dĩ nói cho hần “nàng không biết, chính ta nói cho nàng biết, sau khi biết, Huỳnh nhi suốt năm ngày kên gì, sau đó không cười không khóc, không biểu tình, tựa như tượng băng, giống như chàng trước kia”

Ta kéo tay Hàn, tận lực vãn về, sau đó nói “bởi vì có ta nên chàng mới biết nhạc thú nhân sinh, biết cười vui, chàng chẳng nhẽ nhân tâm đề Huỳnh nhi đi vào con đường của chàng trước kia, thực bi thực khổ”

Hần trầm mặc, sau một lúc lâu than nhẹ, kiên quyết nói “nàng yêu nhầm người, tuyệt đối không thể yêu Y Dục THành”

Tim ta như tan ra, nứt vỡ, rồi nứt vỡ, tựa như mảnh gương rơi xuống đất, dù làm thế nào cũng không thể lành lại. thái độ của hần thực kiên quyết. hần không thể chấp nhận Y Dục Thành và Độc Cô Huỳnh, đương nhiên không thể chấp nhận ta. Hần biết chân tướng rồi, ta không dám nghĩ sẽ như thế nào?

“nhưng Huỳnh nhi rất yêu họ Y?”

“không được”

Ta nhìn gương mặt kiên quyết của hắn, trong lòng quặn đau, cắn môi “nếu bọn họ lưỡng tình tương duyệt, đã có vợ chồng chi than? Thậm chí ai cũng biết rõ họ có quan hệ vợ chồng”

“hưu thê” nước mắt muốn trào ra.

Thấy ta đột nhiên khóc, sắc mặt hắn dịu lại rất nhiều, ôn nhu lau nước mắt cho ta “vân nhi, đừng khóc”

Biết trước tương lai của ta, không khóc mới lạ.

Ta nhẹ tránh thoát khỏi tay hắn, ánh mắt bị thương nhìn hắn

“vì sao lại cừu hận? vì sao yêu nhau mà không thể cùng một chỗ”

“trên đời có nhiều chuyện bất đắc dĩ”

Lệ châu rơi đầy, tâm đầu đón “Hàn, có thể hay không, ta hi vọng chàng không tổn thương Y Dục Thành, Huỳnh nhi nói nàng có thể không cùng hắn một chỗ, nhưng ta biết nàng sẽ yêu hắn cả đời, coi như ân tình Y gia dưỡng dục Huỳnh nhi hai mươi năm, xem như Y Chí Viễn cứu Huỳnh nhi một mạng, chàng tha cho Y Dục Thành được không?”

Hắn thâm thúy nhìn ta, hồi lâu gian nan nói “hào”

Nước mắt ta không nhịn được, vẫn chảy xuống “cám ơn người, Y Chí Viễn cứu Huỳnh nhi một mạng, người tha cho Y Dục Thành, thực công bằng”

“Vân nhi, nàng thực thiện lương” ta thiện lương sao, ta là tối tự tư

“Hàn, cảm ơn chàng”

“tha cho hắn được, những người khác, chết!”

Ta khiếp sợ “nếu cả hắn cũng có thể buông tha, vì sao không tha cho người khác?”

“Y Chí viễn hủy Độc cô gia, cứu 1 mạng Huỳnh nhi, ta chỉ có thể tha 1 mạng Y DỤC Thành”

Tâm ý của hắn đã quyết, vô luận nói cái gì, đều không được

“Hàn, đi gặp Huỳnh nhi đi, 20 năm, ta biết chàng rất muốn gặp nàng”

“ân”

Ta lần đầu tiên, lấy thân phận thê tử, mặc quần áo cho hắn, cũng cẩn thận chỉnh trang đầu tóc.

“đi thôi” hắn nắm tay của ta vẫn còn đang gấp nếp lại quần áo, kéo tar a ngoài. Ta miễn cưỡng nói

“huỳnh muội gặp lại, ta không nghĩ đi tham dự”

“đi”

Hắn cứ kéo ta.

Từ đằng sau nhìn hắn, ta lại nhìn thấy một tương lai, tương lai đau khổ của bản thân, không tự chủ khóc, trước nay ta không phải nữ nhân mít ướt, không hiểu sao hôm nay nước mắt không cầm được?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Ta quan sát một chút, tiểu viện có 5 gian phòng. Một gian phòng ngủ, một gian thư phòng, một gian phòng luyện công, một gian được phòng, một gian phòng tắm.

Phòng ngủ rất đơn giản, ngoài kê một cái giường, cũng chỉ có một bức bình phong, một cái tủ quần áo, trên tường treo vài bức sơn thủy. nhìn là biết do Hàn vẽ, ta thập phần kinh ngạc, ta vẫn cho rằng chính mình vẽ không tồi, nhưng so với hắn, thực giống như trẻ nhỏ vẽ chơi. Cả căn phòng đơn giản

nhưng không mất đi phần tao nhã. Ta nhìn một hồi, cứ nhiên phát hiện dưới gối có dấu ngọc trâm của ta. Dem ngọc trâm của ta dấu dưới gối, đủ thấy thâm tình của hân. nhưng, nếu có một ngày, tình cảm này có thể vì thù hận mà tan biến, ta nghĩ tới ngày đó không khỏi thống khổ, chút nữa lại khóc.

Thư phòng đương nhiên có nhiều sách, rồi tranh, mỗi bức tranh đều do Hân vẽ. đặc biệt có một bức vẽ Long Ngâm Phụng Vũ, thượng kinh có lực, uyển ước linh tú. Chẳng trách trước đây hân không đồng ý cho ta theo học bệnh thần kinh, so với bệnh thần kinh hân còn tài hơn một phần. ta thấy lạ nhất chính là thư pháp của Hân, hân viết thư pháp theo thể cuồng thảo. vốn nghĩ hân sẽ có nổi viết ôn trọng chân phương chứ không có hợp với loại cuồng thảo này.

Nhìn qua đồng giấy hỗn độn trên bàn, phát hiện không ít báo chí. Tùy tay cầm lấy, cứ nhiên phát hiện văn của ta viết ra bị sửa mấy chỗ. Trải qua sửa chữa, ta phát giác đọc còn hay hơn. Lòng ta tựa như khai hoa, nguyên lai, hết thấy hân đều chú ý ta, thậm chí là từng nét bút.

ở phòng luyện công, ta tìm được rất nhiều ngân châm rất nhỏ, là loại mà Mục Ngưu Tâm sử dụng. xem chừng Hân cũng rất giỏi ám khí, nhưng hân cảm thấy một đại nam nhân lại đi dùng tú hoa châm thì thực không hợp, vì thế có luyện nhưng không dùng.

Mới vừa đẩy cửa được phòng, ta lập tức bị dọa. bên trong thảo dược đầy ngất, còn có bồn cảnh. Trong bồn cũng trồng rất nhiều thảo dược. hân cứ nhiên vừa biết dùng độc, vừa biết dùng dược, thực là bất khả tư nghị? (Hoa: cái này rất dễ hiểu, rất nhiều người vừa am hiểu y thuật vừa nghiên cứu độc thuật)

Đã là vợ của hân, ta phát hiện một chút cũng không hiểu hân. hân cứ nhiên có nhiều vật như vậy, mà ta một chút không biết, vợ như ta thực là vô dụng?

Phòng tắm có một cái hồ bơi nhỏ, dùng đá cẩm thạch viền xung quanh, lại dùng lụa mỏng bao vây quanh, hơn nữa dưới hồ bơi còn rải vài viên dạ minh châu, thực sự là giàu a. hơn nữa ta phát hiện, hân rất biết hưởng thụ. Theo ta đoán, phòng tắm tao nhã mà xa xỉ như vậy, có lẽ không phải hân nghĩ ra, mà là tiểu sư muội kia? Tắm rửa ở đây tuyệt đối rất thoải mái, buổi tối phải thử tắm xem sao, không hiểu sao ta tự nhiên tưởng ra cái cảnh tắm uyên ương, mặt bất giác hồng, miệng bất giác chảy nước miếng (Hoa: tí đã là vợ của hân mà còn... háo sắc dữ).

Sân rất nhỏ, ước chừng mười thương vuông. Trừ một con đường nhỏ, tất cả đều là từ trúc (trúc tím). ở giữa vườn trúc còn có một cái bàn đá, xung quanh để sáu cái ghế.

Ta đi thăm xong muốn trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, lại phát hiện một đồng người ở trong phòng, tất cả vác vô số đồ đạc để vào phòng, chỉ chốc lát, đã đầy cả phòng. Một lão nhân tự xưng tổng quản nói cho ta, chủ thượng cho bọn hân mang vào. Nhìn lại đồng đồ vật, tất cả đều vì ta mà mang tới. bàn trang điểm, gương đồng, tranh cổ, quần áo, trang sức... vì sao lại có quần áo, còn có quần áo và trang sức? hân còn có nữ nhân khác sao? Ta hướng lão tổng quản hỏi thăm, hân nói cho ta, đồ vật này tất cả đều do Hân phân phó chuẩn bị. mà quần áo, đều là vì phu nhân mà may ra. Ta vừa biết quần áo trang sức... tất cả chuẩn bị vì ta, chỉ có thể cảm động không thôi.

Cùng lão nhân hàn huyên nửa ngày, lão nhân rút cuộc nhớ ra một vấn đề quan trọng liền hỏi ta:

“cô nương, người là ai?”

Ta đột nhiên xuất hiện, sau đó giúp hân bài bỏ vật phẩm, thu dọn phòng ở. Hân quên không hỏi ta, mà ta cũng quên không nói cho hân.

Ta cười nói “Mộ Dung Ý Vân là ta”

Tất cả mọi người lập tức đánh rơi đồ vật trên tay, khiếp sợ nhìn ta, lão tổng quản đưa ánh mắt kinh ngạc đánh giá ta nửa ngày “cô nương... người... chính là phu nhân?” không giống sao?

“ách...” ta không biết trả lời như nào.

Một công nhân khuôn vác chen miệng “người chính là đường chủ Bách hiểu đường?” ta còn chưa trả lời hân liền noi

“ta thực thích giang hồ nguyệt báo, kì nào cũng xem. Phu nhân viết văn rất là buồn cười, bình dân dễ hiểu, cho dù chúng ta không có văn hóa, cũng có thể hiểu”

Ta ngượng ngùng cười: “tài năng có hạn mà thôi”

“tham kiến phu nhân” tất cả mọi người lập tức quỳ xuống.

Ta vội vã xua tay “làm gì, đứng lên, ta không quen. Các người không cần làm vậy”

Lão tổng quản đứng lên nói “lão nô lâu nay nghe đại danh của phu nhân, biết phu nhân là kì nữ. thực không nghĩ đến, phu nhân lại bình dị dễ gần”

“ta cho dù ở Bách hiểu đường cũng không có phân lớn nhỏ, tất cả là huynh đệ tỉ muội. các người không cần như vậy, lễ phép quá ta không quen. Nữ nhân giang hồ không cầu nệ tiểu tiết.

“quả danh bất hư truyền, quả là nữ trung hào kiệt” đừng khách lễ ta, ta sẽ kêu ngao.

Đối với biểu hiện hòa ái đến ngu ngốc này, mọi người tựa hồ đều rất vừa lòng, kế tiếp, bọn hân không cho ta động thủ, mà thỉnh ta đến thư phòng nghỉ ngơi. Phòng bố trí xong, mọi người cáo lui, tổng quản lão nhân lưu lại tựa hồ có chuyện muốn nói với ta.

“đại thúc, có chuyện gì vậy?”

An thúc cười cười “thỉnh thứ lão nô nói thẳng, vốn tưởng phu nhân phong hoa tuyệt đại, hoặc vũ mị động nhân, kinh thể tuyệt điểm” ách, có thất vọng với ngoại hình của ta sao? Nói không xứng với Hàn sao? Sao mọi người đều đã kích ta?

“đại thúc, người rất thất vọng sao?”

Đại thúc lại nói “giang hồ đồn đại Nguyệt Quang tiên tử đẹp tựa thiên tiên” hừ, quên là bọn họ còn nói Mộ Dung Ý Vân vừa xấu vừa ngốc vừa bị tật sao?

Ta buồn cười nhìn hần “giang hồ đồn đại, Mộ Dung Ý Vân dong chi tục phần” cho nên nói, giang hồ đồn đại không thể tin.

“biết được thân phận thực của phu nhân thì mọi người đều đoán Mộ Dung Ý Vân có ý giả trang, đều nói Mộ Dung Nhược Nhan mỹ mạo như hoa, hần muội muội cũng phải xinh đẹp hơn người chứ không thể vừa xấu vừa ngốc được!” không cùng cha mẹ sinh ra, ai quy định nàng đẹp ta phải đẹp, huống hồ ta căn bản không phải muội muội của nàng.

“đương nhiên là ta giả trang, nhưng ta cũng chính là như vậy, tư sắc bình phàm” ngẫm lại, nhan sắc của ta không thể so với tứ đại mỹ nhân, mà so với Ngân Đào, Hồng Tụ, ta cũng có chút kém. Thiên, ở đây không có thẩm mỹ viện?

“phu nhân tuy không phải tuyệt đại mỹ nhân, nhưng có khí chất độc đáo”

“đại thúc, có gì nói thẳng?”

Đại thúc hơi gật đầu tỏ vẻ cảm tạ nói “ta nhìn giáo chủ lớn lên từ nhỏ, biết rõ tính cách của hần. hần luôn giấu mọi chuyện trong lòng, bộ dạng lạnh lẽo, thoát nhìn rất khó tiếp cận. kì thực hần rất cô đơn, thực tịch mịch. Hần cần ấm áp, cần có người yêu hần... phu nhân, người có tâm địa thiện lương, bình dị dễ gần, cũng khó trách thu hút giáo chủ. Tính tình hần có cổ quái, cho nên cầu phu nhân phải chăm sóc hần”

Ta giả vờ oán khí “hần rất cổ quái, thường xuyên tỏa ra sát khí dọa người”

“tuy hần đối với người khác lạnh như băng, nhưng hần rất thích phu nhân, trừ bỏ báo thù, hần không đem sự tình gì xem trọng, trừ bỏ phu nhân là ngoại lệ” đại thúc cười nói “lúc trước hần nói ta chuẩn bị quần áo nữ nhân, ta kinh ngạc tới vài ngày, mặc kệ hần lạnh lùng thế nào, đều mong phu nhân tha thứ hần. ở bên cạnh hần, cho hần ấm áp, đừng li khai. Phu nhân, lão nhân tin tưởng người làm được, có phải không?”

Nguyên lai là như vậy, sợ ta không chịu được tính tình của hần mà rời đi. Với tính của Hàn đích xác không phải nữ nhân dễ chịu được.

Lòng ta quận thất, nếu có thể như lời lão nhân nói, hảo hảo ở bên hần, thì thực tốt.

“đại thúc, ta không tính rời hần”

“hần không dễ dàng yêu, phu nhân là người đầu tiên, cũng là duy nhất. ta nghe nói trên giang hồ không ít than niên đối với phu nhân có ý hâm mộ. trang chủ thiên kiếm sơn trang Giang tử Ngang còn có tình thâm nghĩa trọng” nói nửa ngày, hần sợ ta hồng hạnh xuất tường.

Ta bản thân một hồi, nói “đại thúc, Giang tử Ngang thích ta là chuyện của hần, ta không quan tâm” nói không quan tâm là sai, nhưng ta đích thị không thể hồng hạnh xuất tường.

“phu nhân, người thực tốt”

“ha ha...” trên mặt có điểm xấu hổ “chính là, hần sẽ không lạnh lùng với ta, thực ôn nhu, nếu nói tốt, hần đã bỏ qua tính điên cuồng của ta, không màng nhan sắc của ta, hần mới tốt”

Đại thúc tròn to mắt, sau đó vui mừng “ta có thể yên tâm”

“đại thúc, người biết hần từ nhỏ tới lớn, có thể kể cho ta một chút chuyện tình?” hần là chồng ta, thực muốn biết.

“kì thực cũng không có gì để nói, lão chủ nhân có sáu đệ tử, một dưỡng nữ, gáo chủ đối Mục Hàn rất mực thương yêu...”

“đại thúc, Mục tiên sinh có sáu đệ tử?” chớp mắt, ta không biết?

“sáu đệ tử là Mục Hàn giáo chủ hiện giờ, Tứ đại hộ pháp, thiên tú thuyết gia,” cái gì, bây giờ mới biết

Hàn tính tình kì quái, trừ bỏ sự phụ không chịu cùng ai giao tiếp. ngay cả sư đệ cùng sư muội cũng không dám đến gần hần. Mục tiên sinh là một kì tài, trừ bỏ võ công trác tuyệt, cảm kì thư họa, kì môn độn giáp không gì không tinh thông. Hàn mỗi ngày đều tận lực học tập. vì báo thù, hần trả giá rất nhiều. sáu năm trước, võ công của hần đã đạt thành tựu. hần bắt đầu khiêu chiến các cao thủ trong giang hồ. đến 3 năm trước, Mục tiên sinh bị cừu gia là Huyết lâu ám toán, di mệnh lại cho Hàn kế thừa vị giáo chủ, khi đó hần mới trở về. huyết lâu là tổ chức hùng mạnh, vì muốn báo thù cho sư phụ, Hàn bắt đầu giết chóc, chinh phục. đương nhiên thanh danh cũng ngày một kém, thành ma đầu như hôm nay. Theo lời của đại thúc, 20 năm chưa thay hần cười qua, có lẽ là ta phải biết may mắn, thường xuyên thấy hần cười. ta cho dù là ít hiểu hần, nhưng cũng là người hiểu hần nhiều nhất trên đời.

“đại thúc...bây huynh đệ muội bọn hần từ nhỏ lớn lên, Hàn tuy không nói, kì thực đối đãi rất tốt”

Đại thúc cười lại tỏ vẻ ái muội “giáo chủ quả nhiên thực thương người” ách, tự nhiên nói vậy?

“đại thúc, nói đúng đấy chứ” ta nghiêm mặt nói.

Vậy tốt, sau này ta lấy thân phận đại tẩu xấp xếp hôn sự cho mấy đệ đệ muội muội, không cho bọn hần nói ta chuyên chế.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Ta than dài, ái muội chớp mắt “vậy tốt, Lôi Điện cùng Phượng Thanh Hà cô nương, Liệt Hỏa cùng Anh hoa cùng chủ Thủy Vũ Mị...”

“Lôi điện?” đại thúc cười không ngấm được miệng “hắn cùng giống tính khí giáo chủ, cư nhiên có nữ nhan thích. Nghe nói Phượng Thanh Hà cô nương cũng là một bậc kì nữ, gốc từ kia vận khí thực tốt”

Ta cười “cho nên đại thúc, người phải tác hợp cho bọn họ, bảo bọn họ nhanh kết hôn... không ,thành thân. Phượng cô nương tâm cao khí ngạo, Lôi điện lại lạnh như băng, cho nên, người hần phải thay hần đề hôn sự với Phượng cô nương”

Đại thúc lộ ra vẻ cười gian “ta hiểu”

“đại thúc, nếu quan hệ của người với Hân rất tốt, về sau gọi ta Ý Vân là được” lấy lòng một chút.

Đại thúc há mồm ngạc nhiên.

Sau hồi buồn đưa, đại thúc cho 2 nha hoàn tới hầu hạ ta. Ta biết Hân không thích có người lạ, vì thế ta cho 2 nha hoàn lui đi, dù sao ở cổ đại đã lâu, chải tóc , mặc quần áo ta cũng không cần người hầu hạ.

Khi Hân trở về, đã là buổi tối. hỏi ta ăn cơm chưa, sau đó căn bản là ngăn người.

Hần coi ta như không khí, vô luận ta hỏi cái gì, hần tựa như không nghe không thấy, có lẽ thực sự là không nghe thấy?

“Vân nhi, người thực hi vọng ta buông tha Y gia đúng không?” ta vốn nhằm chán đến muốn ngủ gật, hần đột nhiên hỏi ta.

Ta thành khẩn nói “ân, không cần hại người vô tội”

Hần lại bắt đầu trầm mặc, năm phút sau, lãnh đạm nói “hảo, vì sự nhân từ của nàng, cùng với công nuôi nấng của Y gia với Huỳnh nhi hơn 20 năm, tat ha bọn hần” nga, Huỳnh nhi cũng muốn hần buông tha người Y gia, tiểu muội cũng không phải thù hận đến không chữa nổi.

Ta còn chưa kịp nói chuyện, hần quay đầu nhìn ta “Vân nhi, nàng thích cuộc sống bình đạm phải không?”

“ân”

“nếu có thể cùng đại môn phái giải hòa, ta mang nàng đi ở ẩn được không?” hần đột nhiên nghĩ thông suốt? không báo thù sao?

“không tốt”

Hần kinh ngạc “vì cái gì?”

Ta âm thầm cười “ta không cần ẩn cư, ta muốn ngao du thiên hạ, tìm kiếm địa điểm du lịch” ẩn cư, không hay lắm, ta không nghĩ làm ẩn sĩ, quanh năm lẩn quẩn một chỗ thực nhàm chán.

Hân bất chợt lộ ra vẻ ôn nhu “hảo, ta cùng nàng đi ngao du”

“hảo a” gian kế đại thành, ta gật đầu mạnh mẽ.

“Vân nhi, Huỳnh nhi đi rồi” ta đang cao hứng, hần dội ta một gáo nước lạnh

“vì sao?”

“nàng nói phải trọng chân uy danh Độc Cô gia, nàng có nhiều việc phải làm, vì vậy phải đi” nha đầu này nóng vội như vậy.

“ngươi đồng ý?”

“đồng ý, nếu tâm của nàng ta đã quyết, ta nhiều lời vô ích”

Tay hắn nhẹ nhàng mon trón hai má của ta “Độc Cô gia thiếu nợ nàng, ta thiếu nợ nàng, ta phải bồi thường nàng thực tốt”

Ta kì quái “sao tự xưng nói lời điên khùng vậy?” là ta nợ hắn mới đúng

“vì ta, nàng biến thành thân bại danh liệt, vậy mà nàng lại tìm cho ta muối muối, thậm chí giúp trọng chấn Độc Cô gia, chẳng lẽ ta không thiếu nàng sao?”

“không đúng, ta là thê tử của chàng, là con dâu của Độc Cô gia, ta làm như vậy là đúng: ta trọn mắt : “không phải vì vậy mà chàng bỏ qua thù hận, cùng ta du ngoạn thiên hạ?” nếu hắn có thể buông bỏ cừu hận, thực tốt, ta tình nguyện giảm thọ mười năm

Hắn quyết đoán nói “thực xin lỗi, Vân nhi, ta chưa thể buông” ách, còn chưa buông? Ý gì?

“sao...”

“đại cừu của sư phụ đã báo, ta không còn muốn làm giáo chủ, thậm chí muốn cùng nàng làm một đôi vợ chồng bình phàm, một mái nhà tranh hai trái tim vàng, nhưng, cừu nhân diệt môn của Độc cô gia vẫn còn 1 tên chưa điều tra ra, ta nhất định phải báo mối thù này, Vân nhi, nàng tin ta, ta thề với nàng, chỉ cần ...”

Ta vội che miệng Hàn lại, nét mặt hoảng sợ “không cần thề...”

“hào, dù sao chức giáo chủ này ta hiện đã không cần, chúng ta làm một đôi vợ chồng bình phàm

— Ngày thứ hai, vợ chồng chúng ta đi nhìn người của tám đại môn phái. Dưới đề nghị của ta, hàn đã đem tám vị chưong môn, ba vị trang chủ ra riêng để nói chuyện, toàn bộ tập trung ở phía sau thạch thất. nói thế nào ta cũng là con gái của Mộ Dung lão nhân, lấy thân phận giáo chủ phu nhân đi gặp lão, cảm thấy có gì bất ổn.

Ta còn chưa đi vào, chợt nghe một thanh âm thanh thúy nổi giận “tì tì, ngươi đã đến mà không báo cho ta một tiếng” âm vừa dứt, thân ảnh nàng đã hiện trước mặt ta. Ta thừa nhận trọng sắc khinh nhục, không có đi tìm nàng.

Ta ngượng ngùng cười nói “muội muội, tì một a, cho nên không đi tìm muội, thực nhớ muội a”

“mệt, ngươi quán lấy tì phu, làm sao nhớ ta” nàng một bên giận một bên nói “quên đi, ta biết chính mình không thể so với tì phu”

Ta vội kéo tay nàng “ta biết muội tốt nhất”

Nàng dương đầu “ta đương nhiên tốt, vừa nghe thấy lũ tiểu nhân tì bị muốn đối phó tì phu, ta lập tức hỗ trợ”

Ta cười nói “đáng tiếc, không giúp được cái gì”

Nàng quẹt miệng “ai biết tì phu lợi hại như vậy, bày ra trận pháp áp chế bọn chúng. Ta dẫn theo cao thủ của bốn cung, đáng tiếc không có cơ hội động thủ. Ta thiếu chút nữa đem cả sư phụ mang tới, nếu sư phụ tới đây mà không gặp náo nhiệt, cái môn ta thành hoa” nàng nói cái gì đó? Đánh nhau tốt lắm sao?

“được sư phụ cho phép đến?” ta còn nghĩ nàng trộm đến

“đương nhiên”

“được rồi, không nói với ngươi, ta muốn đi gặp mấy người kia” thăm tì tì, còn lão cha, quên đi.

Thủy Vũ Mị vui sướng cười khi người gặp họa “tì phải nói với cha tì thế nào?”

“không biết,kì thực ta mang tới một lễ vật”

Hàn ôm eo ta “đi thôi”

Ta đi vào thạch thất, tất cả ánh mắt lập tức tập trung, cơ bản phần nộ nhìn ta. Tất cả ngồi xếp bằng, không động đậy, nghe nói Hàn cho bọn hắn hít hóa công tán.

Trong không khí quý dị, ta đưa tay lên, chỉ vào mặt mấy con lừa đó nói “hi, các vị có khỏe không? Công tác thuận lợi không? Cuộc sống có phiền não gì không?” ta chính muốn nói cho bọn hắn tức chết, dám đến uy hiếp phu quân ta, có tám cái mạng không đủ nha.

“ngươi sao đến được đây?” lão cha kinh ngạc nhìn ta.

Ta vẫn hi hi cười nói “cha, bát quái trận cùng mê hồn trận đơn giản của ngươi đừng nghĩ vậy khốn ta. Xem qua trận pháp của tướng công là biết hắn lảo lêu, làm nương tử của hắn, ta không thể không biết chút trận pháp”

Lão nhân cười nhưng trông cực kì thâm “ngươi hiểu trận pháp”

“đúng” ta đậm cười liếc mắt bệnh thần kinh “ta nhớ rõ ta từng nói với Giang trang chủ, ta có nghiên cứu đến trận pháp” bệnh thần kinh liếc ta một cái, lại liếc hân, sau đó cúi đầu không nói.

“Mộ Dung Ý Vân, yêu nữ vô sỉ ngươi, Mộ Dung tiên sinh dù sao cũng là cha ngươi, vì sao tu nhục hân” chương môn thái sơn thập phần giận dữ, tựa hồ ghét ác như thù.

“ừ, đại ca nói chuyện khách khí chút, ta tốt xấu cũng là giáo chủ phu nhân, cho ta chút mặt mũi a. nếu ngươi không cho ta mặt mũi, ta không rõ là tướng công ta làm gì ngươi a” ta phì cười thiện ý khuyên giải.

“Mộ Dung Ý Vân, ngươi muốn thế nào?” Cố Mộ Dung nhìn ta.

Ta thu hồi khuôn mặt tươi cười. “các vị, ta hôm nay đến là đại biểu Bách hiệu đường” vẫn là mượn Bách hiệu đường làm bình phong đi.

Hành sơn chương môn hừ lạnh “ra là vậy, chẳng phải Bách hiệu đường từng nói không tham dự sao?” Hành sơn chương môn, đừng kích động, kích động dễ bị tăng huyết áp, không cần thận trọng máu cơ tim mà chết. Khóe miệng ta lóe một tia cười lạnh “các vị, hiện tại đều là tù nhân của ma giáo, tính mạng đều không thuộc sở hữu của mình nữa, nhưng là, ta rất yêu hòa bình, cho nên ta muốn các vị và ma giáo giải hòa, sau này không ai xâm phạm ai, như vậy được không?”

“muốn hòa giải với chúng ta? Mơ đi” Côn lôn chương môn gần gũi nói.

“đừng kích động như vậy, các ngươi chậm rãi nghe ta nói” ta một bộ kiên nhẫn nói “các vị, kì thực tướng công ta không phải ma đầu gì đó, chỉ là tính tình cổ quái chút mà thôi. Các vị đều nói hân giết người không chớp mắt, nhưng thử hỏi các vị ai biết hân giết bao nhiêu người. tóm lại, hân là vũ sĩ mà thôi. Không ít trường hợp, hân là kẻ bị vu khống chứ hân không có giết, về phần các ngươi nói hân có ý hung bá vô lâm, cái này hoàn toàn là vu khống. hân từng hứa với ta sẽ đem ta đi ngao du thiên hạ, từ bỏ chức giáo chủ, quy ẩn giang hồ, thử hỏi hân làm sao có tâm thôn tính vô lâm gì đó chứ? Kì thực là như vậy, Huyết lâu vốn có thù với ma giáo, hân thu phục huyết lâu chỉ là báo thù mà thôi. Các ngươi lại đi tin lời đồn bậy, nói hân có ý thôn tính gì đó. Cho nên đừng ai tin tưởng lời đồn, sự việc không thể nhìn một cách phiến diện, chân tướng có thể đã bị che mắt. tôn chỉ của Bách hiệu đường chính là muốn đem sự thật bày ra ánh sáng, làm đường chủ, ta có trách nhiệm nói thật cho mọi người biết. mọi người trước tiên bình tĩnh, lắng lại xem ta nói có hợp lí không?”

Ta vừa nói xong, nhiều người nhìn nhau, rồi trầm tư...

Vô sắc đại sư là người đầu tiên mở miệng “có thể hòa giải chính là tốt, tối thiểu thương vong, thực là từ bi hỉ xả, Mục phu nhân nói vậy thực rất hợp lí, chỉ là... Mục phu nhân còn có ý gì?” cuối cùng cũng có người hiểu được chuyện.

“ta không có ý gì, chỉ là đưa ra hiệp nghị, đem bản giáo liệt nhập vô lâm môn phái, cái bát đại phái thành cửu đại phái” ta nghiêm trang nói, vừa dứt lời, tất cả mọi người kinh ngạc, cả Hân cũng không nghĩ ta có ý tuôn mưa gió.

Chương môn hoa sơn lập tức cự tuyệt “không được, tà ma ngoại đạo làm sao có thể đứng chung với chính đạo?”

“ta thấy ngươi phải suy nghĩ cho kĩ, đừng trả lời nhanh vậy” ta châm chọc “đáp ứng hay không ta không quan tâm, chúng ta có thể giết sạch các ngươi, sau đó bản giáo thống nhất giang hồ, khi đó làm gì còn tám đại môn phái, mà chỉ còn ma giáo độc tôn” ta chính muốn ép bọn hân, xem bọn hân như thế nào?

Hoa sơn chương môn lập tức ngậm họng, ta chân thành nói “các vị, vợ chồng chúng ta chán ghét phân tranh giang hồ, quyết thoái ẩn sơn lâm. Trước khi chúng ta về ở ẩn, hi vọng có thể thấy vô lâm yên ổn, nếu các vị không muốn, ta cũng không còn gì để nói”

“Hân, chúng ta đi” ta vừa chuyển thân, kéo tay hân, hân lại không nhúc nhích, ta ngẩng đầu, thấy hân song mục đờ đờ sát khí nhìn Y Dục Thành, đây tuyệt không phải là dấu hiệu tốt, ta kéo kéo hân “đi thôi”

Mà hân giống như không nghe thấy, người vẫn lạnh như băng, tất cả mọi người nhìn thần tình của hân, mọi người còn không hiểu rõ chuyện, chỉ cảm thấy sát khí dày đặc, ai nấy không rét mà run, từng người từng người cảm nhận rõ rệt mối đe dọa khủng bố này.

Ta dựa vào cánh tay hân làm nũng, thuận tiện đỡ chặt tay phải, nếu Hân xúc động đem giết Y Dục Thành thì thực phiền toái “Hân, đi thôi”

Một hồi, hân mới hồi phục bình tĩnh, bị ta kéo ra ngoài.

Đi ra tới cửa, ta thần nhiên nói “các vị chương môn, lo lắng cho tốt”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Đối với yêu cầu của ta, bọn hắn không đáp ứng cũng phải đáp ứng, trước mắt lựa chọn của bọn hắn không nhiều lắm, chỉ có hai cái. Một là đồng ý điều kiện, hai là chết tốt. tuy là kế hoạch hoàn hảo, ta vẫn có phần lo lắng, sợ bọn chúng quyết ngọc thành cũng nát, thà chết không đầu hàng? Mà mấy kẻ này đều thực sự ngoan cố. ở tình huống thập phần bất đắc dĩ, ta đành hi sinh nhân cách của mình. Không phải chỉ là nhân cách thôi sao, nếu hi sinh nhỏ này mà đổi được bình yên của giang hồ thì ta không màng. Hi sinh này thực vĩ đại a. (Hoa lắc đầu: tính tự sướng của Vân tì đại phát, cả nhà thông cảm)

Sau đó, ta quyết định mời lão cha gặp riêng. Pha một ấm trà, đưa lão cha đến trúc viện, bình đàm phẩm trà (thường thức trà). Vì vậy, giờ phút này ta đang đối mặt với lão cha. Nghe trà hương, ai cũng không mở miệng, chỉ nghe thấy gió thổi xa xa luôn qua từng lá trúc vang vọng.

Ngồi hơn nửa ngày, cuối cùng lão cha mở miệng, nét mặt xanh mét “Mục phu nhân, có gì chỉ giáo?” không gọi Mộ Dung đường chủ, có phải muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta? Đoạn tuyệt cũng tốt, từ sau ta không còn phải dây dưa với lão.

Ta lập tức giả bộ thực đáng thương, xo vói Tần Hương Liên năm đó chỉ có hơn không có kém. Ta vè mặt đau khổ cùng thành khẩn quỳ trước mặt lão cha, thuận tiện rót ít nước mắt “cha, người nói gì vậy? chẳng nhẽ không nhận nữ nhân nữa sao?”

“ngươi làm gì?” lão cha càng xanh mặt hơn.

“cha, ta tuy hận người không thương ta, cũng biết là một mảnh hảo tâm. Là nữ nhân bất hiếu, phải để cho cha lo lắng” tay nén nút đưa ra sau véo mạnh vào đùi, cố hết sức diễn thực tốt, thâm nghĩ sao khi ở hiện đại không đi đóng phim?

“ừ, ngươi gây họa cho ta còn ít?”

“cha, người nói xem. Người cũng từng có tuổi trẻ, cũng có người thương, chắc hiểu được cảm giác của tình yêu. Một khi gặp được cảm tình, ai cũng không thoát được, việc đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể xin lỗi người. cha, người chán ghét ta cũng tốt, ta cũng vẫn là nữ nhân của Mộ Dung gia, là máu mủ của người:

“ai...” lão nhân thở dài.

Ta hiện mặt đã ướt sũng “cha, cho dù 20 năm trước người làm chuyện gì sai lầm, cũng là cha ta, ta thủy chung không có dũng khí đem chân tướng nói cho Hàn. Cha, người nói xem, nữ nhân làm sao đây, giữa hai người, con phải chọn ai?” vừa nói vừa khóc oa oa, tay đập bàn đập ghế như đúng rồi.

Lão cha kinh ngạc nhìn ta “ngươi chưa nói cho hắn biết chân tướng?” vô nghĩa, ta dám nói cho hắn sao?

Ta rung rung gật đầu “đúng, cha là người thân nhất của ta, hắn là người ta yêu nhất, ta không hi vọng hai người lưỡng bại câu thương. Ta tuy động miệng, nhưng đối với cha vẫn là một mảnh tình thân. Cha, ta làm đường chủ, hiện giờ ta cần kiên cường, nhưng trước mặt cha ta vẫn chỉ có thể khóc thôi. Cha, ta rất mệt mỏi, nếu mẹ còn sống, hết thảy đã không xảy ra”

Ta phi thường ti bi đem ‘mẹ’ ra làm lá chắn.

Một màn vừa rồi chân tình chân ý, chỉ cần là người, sẽ không thể không cảm động.

“ý vân” lão cha cúi đầu, hồi hận nói “Ý Vân, là cha không tốt, cha không hiểu ngươi. Ngươi là một nữ hài tử, lại phải gánh vác cả một đại bang, đích xác làm khó ngươi. Cũng khó trách ngươi luôn có bộ dáng vô kiên bất to, ai, đứa nhỏ ngốc, kì thực, trước mặt cha, ngươi cũng vẫn là một tiểu hài mà thôi”

Ta ngẩng đầu nhìn lão cha, nước mắt đã chảy rơi “cha, từ ngày nhận lệnh sư phụ kế thừa bách hiểu đường, ta cũng không thể kiểm soát chính mình, nội tâm sợ hãi, chỉ có thể ngụy trang thành người cường hãn, dối gạt mình, lừa gạt người”

“Ý Vân...”

Ta vội chà sát nước mắt, cười nói “cha, tất cả đều là quá khứ, tuy thực vất vả, nhưng nay ta có Hàn bên cạnh, thực cảm thấy hạnh phúc, cha biết không, vì ta, hắn có thể buông bỏ hết thảy, cùng ta tiêu diêu thế ngoại”

“các ngươi thực sự quyết thoái ẩn?” ngữ khí của cha thập phần kinh ngạc, tựa hồ không thể tin.

Ta đương nhiên gật đầu “đúng”

Hắn vui mừng nói “Ý Vân, kì thực cha sớm hi vọng như vậy”

“cha, nữ nhân hiện tại có việc cần nhờ cha giúp” vô nghĩa, nói nhiều như vậy, chính là một điểm này.

“ngươi muốn thế nào?”

“cha, kiếp này ta chỉ có mình hắn, vì mặt mũi của cha, vì hắn, cha có thể cho hắn nhập vào nhân sĩ chính đạo?”

“cửu đại môn phái?” cha hỏi.

Ta gật đầu “đúng, vì nữ nhân, cũng vì danh dự Mộ Dung gia, mời người giúp ta. Cha. Ta hoàn toàn có thể giết toàn bộ bọn hán, nhưng ta không muốn. cha, ngài là võ lâm minh chủ, nhất định phải giúp ta. Lựa chọn giữa huyết hải và hòa bình, ta tính tưởng cha chọn hòa bình”

“hày...” lão cha cắn răng một cái “được, kì thực người nói có đạo lý, Hàn không phải kẻ thập ác bản xá” lão nhân cuối cùng cũng phải chấp nhận

“cám ơn cha” ta nhìn hán, tay lại bắt đầu cấu véo đùi, nước mắt chảy ra.

“đứng lên đi, chỉ cần hán đối với người hảo, cha thỏa mãn”

“cha, uống trà” ta thừa thắng truy kích, lập tức hiến ân cần.

Bàn công việc xong, ta đắc ý cười gian. Kế hoạch vĩ đại của ta thành công, lần này nhất định thành công.

Nhưng còn một việc, ta đương nhiên không thể cho bệnh thần kinh giết lão cha. Vì kế hoạch của ta, lão cha phải sống. ở thời điểm này, võ lâm minh chủ không thể chết được, một khi hán chết, sẽ có nhiều kẻ đâm thọc nói Hàn giết. cho nên, vừa mời lão cha đi, ta lại mời bệnh thần kinh đến.

Thời điểm gặp mặt, hán nhìn ta thật sâu, trên mặt không che dấu được lạc mịch. Trong nháy mắt đó, ta cảm giác được mình rất xấu, rất ti bi vô sỉ. ta thực đã lợi dụng hán quá nhiều. không dám nhìn hán cúi đầu cúi

“Giang đại ca, tọa đi”

“nàng gọi ta như vậy... thực tốt” trước đây ta đều gọi hán bệnh thần kinh.

Ta tùy ý cười “gọi như vậy tốt sao?”

“nàng mời ta đến có chuyện gì?”

Ta có tật giật mình, càng cúi đầu thấp nói “giang đại ca, kì thực ta cần nhờ ca một việc” ta không muốn giấu diếm nói thẳng.

“nói, chỉ cần có thể làm ta sẽ đồng ý”

Ta ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt hán “ta cần tánh mạng của Mộ Dung Nghĩa”

“nàng...”

“Giang đại ca, giao dịch của ca và Hàn ta biết” ta thời dài một tiếng “kì thực, sự việc 20 năm trước ta cũng biết rõ”

Hán không hề nghĩ rằng ta sẽ biết, vì vậy giờ phút này, hán kinh ngạc nói không lên lời.

Ta nhẹ thở dài, nhẹ lắc đầu “Giang đại ca, người muốn báo thù, ta không có tư cách ngăn cản. giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa. Nhưng, ta cầu người tạm thời lưu tính mạng của Mộ Dung Nghĩa, sau này hán báo thù, được không?”

Sắc mặt hán tái nhợt, phức tạp nói “vì cái gì?”

“bởi vì... ngày 16 tháng 7, là sinh nhật 18 của ta, ta từ nhỏ không có mẫu thân, không ai nhớ sinh nhật ta, cho nên thực hâm mộ trẻ con được có sinh nhật. ta h vọng, cha ta có thể tham dự sinh nhật này của ta. Ta từ nhỏ không được hưởng thụ tình thân ấm áp, chỉ cầu bây giờ” không phải 18, ta sớm đã 25. nếu nói ta vì Hàn mà cầu hán, bệnh thần kinh chỉ sợ không đáp ứng. vì an toàn, ta nói ra một vấn đề không hợp lý, lấy có thập phần gượng ép. Nếu hán thực thích ta, đáp ứng đi

Ta cảm thấy thực tự tư, hán không có khả năng giết cha ta mới hợp tác cùng Hàn, nếu bỏ cơ hội này, còn có cơ hội sau không? Ta nghĩ hán là có đi, cho dù hán giết không được, Độc Cô Huỳnh cũng sẽ nghĩ mọi biện pháp giết lão cha.

Bệnh thần kinh chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía ta “Ý Vân, ta thực khó xử”

“Giang đại ca... được rồi, ta không làm khó dễ người, chính là, người ám toán cha ta không thấy xấu hổ sao, ta đôi khi cảm thấy người không đủ quang minh lỗi lạc” mềm không được, đôi sang cứng.

Hán trả mặt, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ. Nếu không có hô hấp tưởng chừng là tượng đá.

Bệnh thần kinh cuối cùng bình tĩnh nói “hảo, mệnh của hán, ta lưu cho nàng. một ngày nào đó, ta quang minh chính đại giết hán”

(Hoa: khổ cho Giang ca, cả đời lụy vì chữ tình, cho đến cả sau này vĩnh viễn không giết được Mộ Dung Nghĩa)

“cám ơn” trong lòng thực đau xót, nước mắt không kiềm được tuôn ra.

“Ý Vân, một ngày nào đó, ta sẽ quang minh chính đại giết hán”

“ân, khi đó, ta tuyệt đối sẽ không cản chò huynh” giết tốt lắm, lão già đó lên sớm chết. “Ý Vân” hán đột nhiên nói “vì nàng, ta có thể làm mọi việc” ta im

lặng, tận lực không chế cảm xúc của mình, ta sợ chính mình buông tay. Đối mặt với hấn, tâm vì sao thực đau, vì hấn có thể lưu tính mạng Mộ Dung Nghĩa, chỉ cần ta mở miệng, có phải hấn đều làm được? hấn vì ta làm rất nhiều, rất nhiều. ____ Lão cha đồng ý, bệnh thần kinh đồng ý, tâm tình của ta ngược lại cảm thấy nặng nề. vì đạt mục đích, ta dùng thủ đoạn hèn hạ này, có phải rất ti bi hay không? vì tình yêu, ta có thể bỏ qua hết thảy, nhưng, cuối cùng tình yêu của ta có vững bền hay không?

Đáp án là không, dù sớm hay muộn, cũng sẽ có ngày Hấn biết được bí mật đó, khi đó, tất cả còn lại với ta là kí ức và đau thương!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Nguyên bản, ta nghĩ đem tin tức này nói cho Hấn, nhưng có lẽ hấn đang làm việc, cho nên ta không tiện quấy rầy. nhân việc vô sự, ta một mình đi khắp nơi. Không biết như thế nào, lại đi đến thạch thất sau núi, cũng chính là phòng giam. chợt nhớ tới mĩ nữ tí, tuy ban đầu nàng hay uy hiếp ta, nhưng sau nàng cũng đối với ta rất tốt, ta cũng rất yêu quý nàng, cho nên giờ muốn đi tìm nàng.

Ta liền tìm Tật Phong, nói muốn tìm Mộ Dung Nhượng Nhan.

“phu nhân, chuyện này...” Tật Phong nói ra không được, hít vào không xong, thập phần khó khăn nhìn ta. Sao vậy, có vấn đề gì vậy?

“cho ta gặp nàng, chả nhẽ không được?”

“ách...”

“không đưa ta đi, tưởng ta không tìm thấy?” ta nói xong liếc mắt, rồi mặc kệ Tật Phong đi tới phía thạch thất.

“phu nhân, ngũ đệ muội không ở bên trong” cái gì? Ngũ đệ muội? trái tim của ta a... ở đây không có bệnh viện ?

Ta quay đầu, rung động chạy đến trước mặt hấn, tròn to mắt “cái gì? Nói a?”

“Mộ Dung đại tiểu thư hiện ở...” hấn một bên nói, một bên nhìn trộm ta, nói ra lại nuốt vào.

“nói!” ta chịu không nổi, hét to một tiếng

“nàng hiện đang ở phòng phía tây, gian thứ nhất” bị ta quát, Tật Phong sợ hãi nói ra.

“tây sương phòng?” thân phận của nàng hiện nay là phạm nhân a, sao lại ở đó? Chẳng lẽ bởi vì là tỉ tỉ của bản phu nhân nên có ưu đãi?

“đúng” Tật phong thập phần bất đắc dĩ gạt đầu “là ngũ sư đệ yêu cầu” ngũ sư đệ? Để mắt tới tỉ tỉ của ta?

“ngũ sư đệ là ai?”

“ạ... Thiên túy” cái gì? Hấn... thì ra là hấn..

Khụ, nghe nói, mĩ nữ tí từng có tình nhân , chẳng lẽ, hay là, có thể là, có lẽ, có thể, ước chừng...

Ta vỗ vỗ đầu tỏ vẻ không hiểu “hấn có quan hệ gì với tỉ tỉ của ta?”

“thuộc hạ không biết”

Ta vỗ lên vai hấn, giống như bằng hữu tán gẫu nói “nhị sư đệ à, nói xem?”

Hấn đối với hành động của ta thập phần không quen, nét mặt tái tái lại lấm lét, một lúc lâu mới nói “ách, sáu năm trước, ngũ sư đệ ra ngoài, hấn gặp được một nữ nhân liền yêu thích nàng ta, có lẽ, nữ nhân đó là Mộ Dung đại tiểu thư...”

“thực sự?” hai mắt ta tỏa sáng, kích động đến muốn nhảy dựng, tình nhân của mĩ nữ tí cuối cùng bị đào ra.

“phu nhân, thuộc nha tự phóng Mộ Dung cô nương ra khỏi thạch thất, thỉnh phu nhân trách phạt”

“ta trách phạt người cái gì?” mắt ta chuyển chuyển “làm đại tẩu của các người, hiện tại ta quyết định can dự vào việc tư của Thiên túy, được chứ?” muội muội không được can dự vào chuyện của đại tỉ, nhưng đại tẩu lại có quyền can dự vào chuyện của sư đệ? Kì thực mĩ nữ tí so với ta còn kém vài tuổi, ai bảo ta là muội muội giả cơ chứ?

“a?” Tật phong kinh ngạc nhìn ta.

“ta biết, các người cùng Hàn lớn lên, tình như huynh đệ. Đều nói tẩu như mẹ, ta quan tâm một chút, chung thân đại sự của các người để ta lo đi” ta cười thập phần đáng khinh, không biết tả như thế nào nữa, người ngoài còn tưởng là kẻ gian manh. “Lôi Điện cùng Phụng cô nương là một đôi, Liệt hỏa cùng Vũ mị cũng là một cặp trời sinh, mỹ nữ tử tử cùng Thiên Túy cũng có thể phát triển tình cảm. . . khụ. . . ta phải làm một hồi môi giới. . . ách. . . không, mà là bà mối. người thích ai, nó cho ta nghe, ta nhất định làm chủ” nếu nói mỹ nữ tử tử cùng Thiên túy là trong sạch, đánh chết ta cũng không tin.

Tật phong ngần ngợ nửa ngày, ho khan một tiếng “phu nhân, Phụng Thanh Trúc cô nương. . . chẳng hay đã có ý chung nhân chưa?” cái gì? Phụng Thanh Trúc? Có làm không? như thế nào để mắt để người của bách hiệu đường?

“người cùng Trúc nhi từ khi nào thì. . .”

“phu nhân, người đừng hiểu lầm, ta chỉ là. . .” A, yêu đơn phương sao?

“người thích nàng sao? Không vấn đề, vài ngày nữa ta cho nàng tới đây, khi đó người thoải mái mà. . . nói chuyện” ta cười cực kì tà mị.

“phu nhân. . .”

“đừng nói nhiều, công tác cho tốt, ta đi xem mỹ nữ tử tử” mỹ nữ tử, ta đã biết bí mật của tử rồi. ta đuổi Tật phong đi, nén nút đi vào tây sương phòng. Rõ ràng là địa bàn của mình, lại giống như trộm? ta trộm nhìn vào trong, hi vọng có thể bắt gặp cả Thiên túy. . . tốt nhất là. . . hai người đang triền miên. . . ách. . . có thể sao? Ta không có thích rình coi. . . ta đâu phải ma nữ dâm dăng chứ? Nếu muốn, tôi có thể tìm Hàn. (Hoa: e hèm, độc giả thông cảm, Ý Vân tỉ tính khí đại phát. . .)

ta đi vào tây sương phòng, lặng lẽ tới gần phòng thứ nhất. vừa mới đến gần căn phòng đó, một tiếng nói từ đằng sau làm ta giật mình

“người là ai?”

Đó là một nha hoàn đang bung nước, hẳn tưởng ta là trộm

Ta cười hắc hắc “ta tìm Mộ Dung nhược nhan cô nương”

“người là ai, tìm nàng có việc gì?” nàng đánh giá ta, liền cho ta là ăn trộm. thiên a, tại sao ta thường xuyên phải trở thành trộm trong nhà mình? (trước trộm ở Mộ Dung sơn trang chưa đủ, h đến đây cũng trộm?)

“ta là muội muội của nàng”

“muội muội?”

Nàng kinh ngạc hô lên “người là phu nhân”

“ách, nhỏ tiếng chút, ta là phu nhân. . . ta có thể đi vào không?”

Nha hoàn vội gật đầu “có thể, phu nhân, thỉnh”

“không có ai ở bên trong sao?” rất hi vọng là có người.

“không có”

“nga” ta thất vọng, bước nhanh quả, mở cửa.

“ai ai?” là thanh âm của mỹ nữ tử

“là ta, tử tử”

“Ý Vân?” nghe ngữ khí của mỹ nữ tử, phỏng chừng nàng rất kinh ngạc.

Ta đẩy cửa đi vào, cười nói “đúng, là muội” lão cha bị nhốt trong nhà lao, mỹ nữ tử tử lại như khách quý?

Mỹ nữ tử tử ngồi ở mép giường, không biết làm gì, thấy ta đi vào, nàng đem cái gì đó nhét vào dưới gối, nét mặt như gặp quỷ

“người đến đây thế nào?”

Ta mỉm cười “đừng quên, đây là địa bàn của tướng công ta, về sau là nhà ta, có gì kì quái?”

Nàng thờ dãi nói “cha hiện như thế nào? Cha đã nhốt người trong mê hồn trận, làm sao đi ra?”

Thì ra tử tử cũng biết, ta lại cảm tức nghĩ tới lão cha, đem rửa mấy chục lần.

“một trận nhỏ thôi, không vậy được ta”

Nàng cười yếu ớt “ta biết người có thể phá”

Ta tùy tiện nhìn lướt qua, mỹ nữ ti xem ra khí sắc không tồi, căn phòng này so với phòng của ta cũng không kém. Xem ra Thiên túy đối với nàng thực chiều chuộng”

“tí ti, nếu ta không nhớ lầm, tí hẳn là bị bắt?” ta hừ hừ vài tiếng “bắt quá, hiện giờ đãi ngộ của tí không kém ta” Mỹ nữ ti đỏ mặt, xấu hổ nói “là tứ đại hộ pháp chiều chuộng ta”

“nghe, ai a, để ta hỏi tội hấn,hừ, cư nhiên tự tư phóng người, mượn việc công làm việc tư, ta hẳn là phải hỏi tội bọn hấn , bốn tên gia hỏa đó, chẳng hề ham sắc của tí sao?”

“a?” mỹ nữ ti ti ngần ra, vội nói “không phải như vậy, ta cũng chỉ mới quen bọn hấn thôi, nếu muội không thích, ta có thể quay lại thạch thất” thật ngốc, ta có gì không thích?

Ta nghiêm mặt nói “ta thực mất hứng, bọn hấn giám không để mắt tới Hấn, bọn hấn đã phạm sai lầm, tí trở về không phải cách giải quyết”

“muội muốn thế nào?” mỹ nữ ti ti khuôn mặt chuyển sang lo sợ, ánh mắt lén lút nhìn ta như thể bị bắt gian , ảo não vô cùng.

Ta hừ lạnh “không muốn thế nào, tứ đại hộ pháp không hay ho, ta phải phạt bọn hấn” ta lớn tiếng “gọi tứ đại hộ pháp tới” ta thừa biết, hiện tứ đại hộ pháp chỗ có 2 người ở tổng đàn, 2 người kia còn đang đi tìm ta đâu, làm sao kiểm cả 4 người tới đây.

“Ý Vân, muội...đừng làm vậy, cuối cùng, muội muốn thế nào?”

Ta nghiêm mặt “ta trừng phạt bọn hấn, xem bọn hấn còn có dám tái phạm?”

Mỹ nữ ti ti thấy ta thực căm tức, bật thốt lên “muội làm gì? Không liên quan tới bọn hấn , là Thiên túy ca cho ta ở đây”

Ta cố ý nga một tiếng, hừ lạnh vài tiếng, không tin nói “hấn có quan hệ gì với tí? vì sao tương cứu?”

“sáu năm trước ta từng gặp qua hấn” mỹ nữ ti không nhịn được nói ra.

Ta khoanh tay trước ngực, tựa tiểu phi tiểu “phải không? sao ta không biết? quan hệ của hai người là gì?” Xem biểu tình của ta, ai đều biết vừa rồi ta cố ý lừa nàng, mỹ nữ ti mặt đỏ lên, nói không ra lời “chúng ta...”

Ta đi đến bên cạnh nàng, ôm bả vai nàng, cười hề hề nói “đệ muội a...”

“đệ muội...” mỹ nữ ti nhìn ta, vẻ mặt nghi hoặc.

“đúng a, quên nói cho tí, ta là đại tẩu của Thiên túy , cho nên...”

“muội nói cái gì?” mỹ nữ ti cả mặt lẫn cổ đều đã hồng ửng lên.

“đệ muội a, về sau muội gọi ta đại tẩu”

“muội nói loạn cái gì?” ta có loạn đâu, xem bộ dáng của nàng, đích thị thích Thiên Túy.

“phu nhân...” Tật phong đột nhiên từ ngoài gọi vào.

“làm gì?” ta tùy tiện nói

“Phu nhân cho gọi, có gì phân pphs” thì ra vừa rồi ta có gọi bọn hấn.

Ta cười ha ha, liếc nhìn mỹ nữ ti, giờ là mỹ nữ muội “ta trêu đệ muội cười thôi, không có gì”

Ta vừa định nói với mỹ nữ ‘muội’ thì đã bị đẩy ra “đi ra ngoài, ta muốn ở một mình”

“a?” ta vừa mới a, đã bị nàng đẩy ra, tận lực đóng cửa đánh sầm, chút nữa va phải mũi ta.

Ta gõ cửa, cười tà dị nói “mỹ nữ tí, ta nói cho tí, chuyện của Thiên túy ta có thể quản” làm đại tẩu, có trách nhiệm và nghĩa vụ, càng có quyền lực, ai kêu ta là đại tẩu của bọn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Lão cha cùng bệnh thần kinh liên thủ đích thực có hiệu quả, ngày thứ hai, tám đại môn phái đã đáp ứng yêu cầu của ta. Nhưng, bọn hán không đồng ý cho ma giáo hợp lại thành cửu môn phái. Thiên ma giáo cùng bách hiệu đường từ nay giống nhau, bảo trì trung lập. kết quả này tuy chưa vừa ý ta nhưng cũng đã là rất tốt, chỉ cần không động tĩnh gì là có thể yên yên ổn ổn trên giang hồ.

Mới vừa nhận được tin tức, ta lập tức dùng thân phận đường chủ bách hiệu đường, đứng ra tuyên bố hiệp nghị. Mọi người nghe qua hiệp nghị, không có ý kiến. nếu không có ý kiến, bát đại chưong môn, Hàn, lão cha, bệnh thần kinh, Y DỤC THành kí hiệp định thư, từ nay về sau không ai động tới ai. Ta cho Thủy Vũ Mị làm phòng viên khách mời, ghi chép lại hiệp nghị, rồi cho người của bách hiệu đường thông báo toàn thể giang hồ. thậm chí cho giang hồ nguyệt báo 3 tháng đều phải đề ở trang đầu. tám đại môn phái tất cả đều là ngụy quân tử, nếu không đưa họ vào tình thế đã rồi thì chưa an tâm.

Kí xong hiệp định, bốn cô nương còn thiết yến mời bọn hán, bất quá mấy gia hỏa có tật xấu không dám lưu lại, tựa như chuột chạy chối chết.

Ta vốn nghĩ mượn đại yến này tuyên bố vài cái hôn lễ, ai ngờ bọn chúng chạy hết, tức chết ta.

Tất cả mọi người rời khỏi, chỉ có mĩ nữ tí. ta cùng Hàn có trách nhiệm tiễn chân tận cửa cốc. nếu chúng ta không tiễn, chỉ sợ tên gia hỏa nào đó nhốt nàng không cho ra.

Ta không biết mĩ nữ tí tí nghĩ thế nào, ta phải giúp nàng, mà nàng lại không linh tinh. Còn về phần Thiên Túy, không biết chạy đi đâu. Theo An đại thúc nói, tên kia an bài cho mĩ nữ tí tí xong thì biết mất, không có lộ diện, ai cũng không biết hán trốn ở góc nào. Thật không hiểu bọn hán muốn làm cái gì, rõ ràng yêu nhau, cũng không dám đối mặt với nhau, thậm chí không dám gặp lại.

Tiễn chân tí tí ra ngoài xong, Hàn vẫn bá đạo ôm eo ta. Bệnh thần kinh cũng vừa mới ra đến, định nói cái gì, lập tức ngậm miệng, vì không muốn cho hán cơ hội nói chuyện, ta cố ý chạy lại chỗ mĩ nữ tí “tí tí, ta có chuyện nói với tí”

“lại đây, ta cũng có chuyện muốn nói với muội” lão cha liếc Hàn một cái, rồi một mình đi ra xa. Lão cha tìm hán làm gì? Không tìm phiền toái đi?

Ta cũng kéo mĩ nữ tí sang một bên, mĩ nữ tí nhìn ta, không để ý xung quanh.

“tí tí...” ta khoe miệng mỉm cười, tí nhìn nàng “mĩ nữ tí, các người cuối cùng đang làm gì?”

“cái gì?” mĩ nữ tí nhú mày.

Ta tức giận quát “tí tí, tí cùng Thiên Túy ra sao rồi?”

Nàng âm thầm cười “chúng ta sớm đã bỏ qua”

Ta hận nói “bỏ quá cái gì? Ta dám cùng Hàn một chỗ, các người vì cái gì không có dũng khí theo đuổi hạnh phúc, hạnh phúc là cần phải theo đuổi, chứ không phải ngồi không mà có, người một mực tránh né, vậy làm sao có được hạnh phúc”

“nói xong chưa?” mĩ nữ tí nhìn ta.

“xong rồi” ta tức giận trả lời.

“xong rồi, vậy ta đi” nàng thân nhiên liếc mắt một cái, đôi mắt toát rõ nét u buồn. nàng đi vài bước, đưa lưng về ta nói “muội muội, phải biết quý trọng”

Cất bước trở lại, ta cùng Hàn tay nắm tay đi trở vào cốc. ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi trên người, làn gió nhẹ mon tron mái tóc, và bàn tay được bao bọc bởi người mình yêu, đây là hạnh phúc.

“cha ta nói với chàng cái gì?” ta không nhịn được hỏi.

“hán nói, phải chiều cổ nàng thật tốt”

Ta cười tà mị “chàng trả lời thế nào?”

Hán nâng tay ta lên, kiên định nói “ta nói, ta sẽ nắm tay nàng cả đời” thực sự có thể như vậy sao? Cho dù có một ngày, hán biết chân tướng, cũng có thể nắm tay ta?

Ta khoe miệng tươi cười, nhưng lại không dám nhìn hán, vì ta biết mắt ta bây giờ đang ánh nên sự lo sợ. “tốt, chúng ta nắm tay, cùng rạo bước chốn nhân sinh”

Có thể cùng hán nắm tay, ta nguyện bỏ qua danh lợi, ân oán, bỏ qua hết thảy. thậm nghĩ nắm tay hán, cùng hán ở bên nhau, vô luận sinh tử, vĩnh viễn không phân li. _____

Theo phòng viên khách mời của bách hiệu đường, Thủy Vũ Mị đề viết, sau khi bát đại môn phái rời khỏi Tận thiên cốc, Mộ Dung Ý Vân cùng Mục Hàn

thần bí biến mất. để lại một phong thư, đem vị trí giáo chủ truyền cho Tật Phong. Đem chức đường chủ truyền cho Lục Tây Lâm. Chỉ cần không phải ngu ngốc, nhất định hiểu được hai người họ thoái ẩn giang hồ. Mộ Dung Ý Vân cùng Mục Hàn biến mất được 1 tháng, trong chốn giang hồ xuất hiện một nữ nhân rất nổi danh, Độc Cô Huỳnh. Nàng tự xưng là nữ nhi của Độc Cô thiên Linh, 20 năm trước may mắn sống sót trong họa diệt môn. Độc Cô Huỳnh một thân hắc y, mặt đeo hắc sa (khăn che mặt màu đen) cjp tpows bầu giờ chưa ai thấy mặt thật của nàng, nàng có thể nói là nữ nhân nổi bật nhất trong giang hồ gần đây, độ chú ý chỉ xếp sau Mộ Dung Ý Vân. Đầu đề của giang hồ nguyệt báo thường xuyên nhắc tới nàng. Chỉ cần là người giang hồ, không ai không biết nàng.

Độc Cô Huỳnh trong vòng 2 tháng, kiến tạo một tòa thần binh sơn trang thập phần huy hoàng. Cũng mời võ lâm cao thủ khắp nơi, cùng các nghệ nhân xảo tượng, thề phải trọng chấn uy danh Độc Cô gia. Nghe nói, thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư nổi danh Huyền Thiết lão nhân cũng cảm động bởi tấm lòng của nàng mà truyền cho nàng kĩ nghệ,

Bốn tháng sau, Độc Cô Huỳnh tuyên bố trước toàn giang hồ, vô luận là ai, cho dù là kẻ cùng đường, cho dù muốn thoái ẩn giang hồ, chỉ cần không có thù với Thần Binh sơn trang thì cửa Thần Binh sơn trang luôn mở rộng tiếp đón. Thần binh sơn trang còn bảo vệ cho họ chu toàn. Bách hiệu đường liền cử PHượng Thanh Hà phóng viên tới hỏi nguyên nhân, Độc Cô Huỳnh nói năm đó Độc Cô gia gặp phải cừu nhân lên cơn máu chảy thành sông, này không muốn thâm cảnh của Độc Cô gia năm đó tái diễn. chỉ vì một câu nói này của nàng, rất nhiều nhân vật võ lâm đều đầu nhập thần binh sơn trang, vô luận đối phương trước đây có danh chấn giang hồ, một khi vào thần binh sơn trang đều bình đẳng ngang hàng, vô lo vô nghĩ. Sự rộng lượng của nàng rất được nhiều người tôn trọng và đồng tình, hiện giờ, Độc cô gia đã cực kì hùng mạnh còn hơn cả năm xưa. Có rất nhiều người thề chết vì Độc cô Gia. Độc Cô Huỳnh đủ thông minh, nàng biết lão cáo già Mộ Dung Nghĩa rất có thể lợi dụng khi Độc Cô gia còn non yếu một lần nữa diệt môn. vì vậy càng phải củng cố thực lực, mời nhiều cao thủ, thực lực càng lớn thì lão già chết tiết kia càng không dám làm bậy.

Độc Cô Huỳnh tuy lãnh đạm, cũng là một nữ tử hào khí can vãn. Gần đây, không ít tiền bối giang hồ, cao nhân võ lâm, lục lâm hảo hán đều để mắt tới nữ tử này, có kẻ kính sợ, có kẻ mưu cầu.

Ngay từ đầu, ta đã biết Độc Cô Huỳnh nói được làm được. chỉ mất nửa năm thời gian, nàng đã làm được, hơn nữa cực kì xuất sắc. nữ tử ngốc này, rất giỏi lung lạc lòng người. dù là một nữ tử trẻ tuổi vẫn có nhiều người tôn trọng. cho dù là người trong giang hồ, cũng có tâm lí kì thị nữ tử. vậy mà nàng lại có nhiều cao thủ cao thâm bán mạng, chiêu thức ấy lợi hại không kể được, ta trừ bỏ bội phục vẫn là bội phục. kì thực cách thu phục nhân tâm này ta bày ra cho nàng, trước đó nàng gửi bồ câu tới bách hiệu đường mong được trợ giúp, muốn thu phục võ lâm nhân sĩ. Ta liền đáp ứng, nào biết cách làm này lại hiệu quả đến vậy. ách... thực vô sỉ... kì thực nói cho mọi người, về sau vài kẻ đầu nhập vào Thần binh sơn trang, đều là do ta uy bức lợi dụ, vì đạt mục đích, không trách thủ đoạn. việc này đương nhiên... không thể cho chồng biết, nếu không hấn sẽ... ăn ta bằng sạch. Hắc hắc, mấy ngày nay chúng ta du sơn ngoạn thủy, ta dùng bồ câu đưa tin, hấn chắc không biết. (Hoa: tí ti ngốc, chồng tí biết từ lâu rồi TT_____TT)

Trên giang hồ còn xảy ra hai việc khác, một là Đường môn đi tìm băng thềm, cũng chiếu cáo thiên hạ, ai tìm được băng thềm cho Đường môn, họ sẽ đáp ứng 3 yêu cầu. mà Bách thảo sơn trang Y Lạc Lạc tiểu thư mất tích, Y Dục Thành cũng chiếu cáo thiên hạ, ai tìm được Y Lạc Lạc, hấn cũng đồng ý ba yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105

Thương sơn, đỉnh cao nhất là Đỉnh Thương sơn, xưng tụng là hùng thương sơn, điểm thương sơn, núi non trùng điệp, mây trắng bao quanh, thuônwg sơn linh là dãy núi hợp thành từ mười chính ngọn núi từ bắc tới nam. Đông lâm nhị hải, tây bắc nhìn hắc Huệ Giang. Tựa như một chiếc cầu xanh biếc trải dài cả trăm dặm, hùng vĩ vô cùng. Thương sơn tổng cộng có 19 đỉnh núi, trên đỉnh núi quanh năm tuyết đọng, được xưng là “ngày nóng nhất cũng không tan tuyết” (đây là 1 câu thơ, Hoa chỉ dám dịch nghĩa hiểu chứ không dịch được thành thơ Q.Q). càng kì diệu là, mỗi ngọn núi đều có một con suối, đổ từ trên cao xuống, thuận hướng đông mà chảy xuôi vào nhị hải. 19 con suối có tên: Vân lộ, Thương Lăng, Ngũ Thai, Liên Hoa, Bạch Vân, Hạc Vân, Tam Dương, Lan Phong, Tuyết Nhân, Ứng Nhạc, Quan Âm, Trung Cung, Long Tuyền, Ngọc Cực, Mã Long, Thánh Ứng, Phật Định, Mã Nhĩ, Tà Dương. Những ngọn núi này, thấp nhất cũng ngoài 3500 mét, có bảy tòa cao trên 4000 mét. Cao nhất là Long Mã Phong đạt 4122 thước. thương sơn mười chính ngọn núi, ở giữa mỗi khe núi lại có một dòng suối nhỏ chảy về nhị hải, tên là : Hà Di, Vạn Hoa, Dương Khê, Mạn Dững, Cẩm Khê, Linh Tuyền, Bạch Thạch, Song Uyên, Ân Tiên, Mai Khê, Đào Khê, Trung Khê, Lục Ngọc, Long Khê, Thanh Trúc, Mạc Tàn Dương Nam. Mười chính ngọn núi mười tám con suối quả thực là phong cảnh độc đáo.

Thương sơn tà khi bảo hộ tự nhiên, lại có phong cảnh hữu tình, nếu ta không nhớ lầm, năm 1992, chính phủ đã đưa quần thể núi non này vào danh lam thắng cảnh. Nơi này từ đó nổi danh về du lịch. Du khách đến tận đây chiêm ngưỡng cảnh quan cùng thưởng thức không khí trong lành.

Điểm thương sơn quả thực là nhân gian tiên cảnh, vậy mà, ở đây lại có 4 lão quái vật. hiện Thương sơn đã ở ngay trước mắt, ta cảm thán hồi lâu mà bật thốt lên: “sớm nghe nói thương sơn đẹp, thực là trăm nghe không bằng một thấy”

(Hoa: các bạn đọc giả thông cảm, phải nói rằng mình edit đoạn này đầu đau tay cứng lười khô mắt quá gà... muốn bỏ qua mà không được, đã thế tả cảnh toàn từ rất rất rất khó hiểu, ta muốn nổ óc, cuối cùng, tả gần 1 trang A4 về cái thương sơn, kết luận là ở đó có 4 quái nhân Q.Q. bó tay chấm com ạ.) Độc Cô Huỳnh ở trên giang hồ đã nổi danh lăm, đại tẩu của nàng cũng lão ca lại đang du lãm Đỉnh Thương sơn. Chúng ta thoái ẩn giang hồ, chuyện đầu tiên phải kiểm soát địa vị cho mất của ta. Cho nên, ta mượn cớ này đi du lịch khắp nơi, điểm đến đầu tiên là Đỉnh thương sơn (Hoa: độc giả chú ý, Ý Vân tí bị cận nặng, điều này mọi người chắc còn nhớ, nhưng có một điểm mà tác giả làm mình rất là tức, đó là mạch truyện không hợp lí, vì trước đó Thời không lão bát tử đã đưa cho Ý Vân tí kính áp tròng, nói cách khác thì không cần phải chưa trị làm gì nữa, vậy thì tìm linh xà làm cái què gì Q.Q,

muốn nhảy lên đâm vào mặt tác giả quá).

Từ khi chúng ta thoát ần, liền giấu đi danh tính, dùng phương thức đơn giản là xe ngựa mà di chuyển. đi qua không ít địa phương, đương nhiên cũng gặp không ít phiền toái. Trị an cổ đại kém vô cùng, đi giữa đường gặp được kẻ nhận ra chúng ta, lại mời ta cùng Hàn làm khách. Thân phận đường chủ chết tiệt, tại sao ta lại nổi tiếng thế cơ chứ? Đi đến đâu cũng dễ dàng bị nhận ra (Thực ra là nhận ra Hàn ca, còn đại đa số không nhận ra Vân ti)

Ta thăm nghĩ tiêu điều tự tại, cuối cùng đi đường vẫn không có chuyện gì vừa ý, co nên ta kéo Hàn treo tường chạy trốn. còn có một lần, ta gặp được thiên tai, được rồi, ta tức làm tự chịu. ta nhảm rồi vô sự leo lên cây hái quả, cuối cùng rớt xuống, chân bị bong gân... trừ bỏ nằm trên giường vài ngày, còn bị chông giáo huấn, đặc biệt tức chính là...ta chỉ nằm im một chỗ, cuối cùng bị hán thừa cơ ăn không biết bao nhiêu là lần (ack...bó tay chị này).

Có thiên tai, đương nhiên có nhân họa, một ngày, ta đang tắm ở suối, không biết ở đâu 2 gia hỏa lén nhìn ta tắm rửa, còn có ý khinh bạc, cuối cùng, bị lão công của ta biến thành 2 kẻ mù, chặt 2 tay... nhưng thực ra lão công đã có điểm nhân từ, không có giết chúng(nói thừa, vừa mù vừa cụt thà chết còn hơn TT_TT)

Theo tin tức của Vũ Mị, bốn quái nhân trốn ở Vân Lộng sơn cốc, bọn hán đem địa phương đó đặt tên là U Minh quỷ vực. tốt, trốn ở sơn cốc, nếu không leo lên đỉnh núi thì một chết ta. Điểm thuônwg sơn đỉnh núi mây mù che phủ, nhìn qua tựa thiên cung. Nếu ta đứng ở phía trên, có thể có cảm giác đứng ở trên mây hay không?

“bốn từ lão đầu kia cuối cùng trốn ở đâu a? ta không đi nữa” du sơn ngoạn thủy cũng không phải thoải mái như vậy, chúng ta đã tìm trong núc ba ngày, còn không tìm thấy cái quỷ địa phương kia, thực sự là không chịu nổi.

Hàn kéo tay ta, an ủi “Vân nhi, không cần giận dữ, tìm được linh xà mới trị được mắt của nàng” ánh mắt đáng chết, sớm biết về cổ đại, đọc nhiều sách như vậy làm gì (sau này mắt Vân ti vẫn là cận thị, không trị được)

Ta hừ hừ nói “không muốn, ta mệt quá” lại đi tìm tiếp phòng chừng mệt chết.

“Vân nhi, mệt lắm sao?” đương nhiên, không biết vì sao, gần đây dễ mệt mỏi, mỗi ngày ngủ 10 giờ, vẫn cảm thấy ngủ không đủ. Có lẽ là ta quen với cuộc sống xa hoa, không quen ăn gió lạnh sương”

“ần, nghỉ ngơi” ta đã nói muốn nghỉ, hán không dám nói không, nói không ta khóc cho xem.

Hàn sùng nịnh ôm ta ngồi xuống, ta thực sự mệt mỏi, tựa vào vai hán.

“Hàn, chàng thực tốt nha” ta luôn cười cười raat gian trá.

“không có biện pháp nào, ai bảo ta yêu nàng”

“vợ là dễ yêu, không cho phép chàng không có biện pháp”

Hán cười cười “Hào”. ta thừa nhận ta là nữ nhân thô lỗ, trực tiếp dùng tay ôm hán, nhẹ nhàng ngủ thiếp đi.

Ta hoài nghi bản thân mắc bệnh, hôm nay đã ngủ 12 giờ, nay lại còn ngủ tiếp?

Hàn thấy ta ngủ thoải mái, ý đồ thả ta ra, tựa vào đùi hán. nhưng hán vừa động vào ta, ta liền mở to mắt, dụi dụi mắt, mê man nhìn trời “hiện tại mấy giờ?”

Hán giúp ta sửa sang lại mái tóc hỗn độn, cười nói “nàng mới chỉ ngủ một chút” nửa năm này, tay hán đã không còn động tới kiếm, thay vào đó là động tới lược, giúp ta chải đầu. ta thừa nhận chính mình kém cỏi, đành phải phiền toái lão công, dù sao hán cũng không có việc gì làm, công tác chính là giúp ta.

Ta không có ý đứng lên, y nhiên vẫn nằm trong lòng hán, động động cổ “ta mệt chết đi, nghỉ ngơi tiếp”

Hán có phần lo lắng nhìn ta “gần đây nàng thường nói mệt, phải chăng có bệnh gì?”

Ta quệt miệng “ không có, ta không cảm thấy có bệnh”

Hán nhẹ nhàng hôn trán cái miệng nhỏ nhắn của ta, cười tà cúi đầu xuống. hán cũng sẽ có biểu tình này, trước kia ta nghĩ cũng không dám nghĩ. Sau đi theo ta nửa năm, cuối cùng hán cũng có bộ dáng của người bình thường. cứ như vậy phát triển, rất nhanh hán sẽ hoàn toàn trở thành người bình thường. bị chông hôn lại không có gì là lớn, hơn wna, hán thấu hương thực sự là rất dễ, ta không có cự tuyệt, ngay khi hán hôn đến môi ta, một âm thanh làm ta giật mình “hai tiểu oa nhi, các ngươi làm gì?”

Chúng ta kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy một lão nhân cúi cúi, tay cầm liềm nhỏ, vừa nhìn đã biết là đang hái dược. địa phương này thế nào có người đến, xấu hổ quá. (nói thừa, trước ôm ấp hôn hít nơi công cộng còn được, nay lại xấu với cả hổ)

Ta ngồi dậy, xấu hổ không nói ra lời. lão nhân đi đến trước mặt ta, khí thế hung hung “các ngươi làm hỏng thuốc của ta” lão nhân nói xong, chia vào chỗ bọn ta đang ngồi.

“đại thúc, khắp nơi đây đều có thảo dược, người đừng làm khó chúng ta đi” ta buồn bức nói.

Lão nhân trừng mắt “tiểu nữ oa hỗn xược”

“ta hỗn xược?” ta đứng lên, cùng hấn lớn tiếng nói.

“ngươi là tiểu oa nữ, cùng nam nhân trong núi hôn hít, bị lão nhân bắt gặp mà mặt cũng không hồng?”

Ta dờ khóc dờ cười “ta vì cái gì hỗn xược, chúng ta là vợ chồng, làm gì đâu cần lão can dự?”

Lão nhân tức giận nói “ngươi cho là ta dễ bị lừa gạt sau, ngươi ăn mặc kiểu cô nương, thế nào đã lập gia đình?” ta thích, được chưa.

Ta liếc mắt hấn một cái “ta thích thế không được sao?” hiện tại trong chốn giang hồ ai không biết ta cùng Hấn là vợ chồng, mặc quần áo kiểu cô nương thì thế nào?

Lão nhân nhếch miệng cười “hắc, tiểu nữ oa dám cãi ta, nhìn ngươi không phải người ở đây, đến đây làm cái gì?” thực sự là quái nhân, chuyện của ta lão can dự làm gì? Ta chém đinh chặt sắt nói “du ngoạn”

Lão nhân dùng ánh mắt không tin nhìn ta “tiểu nữ oa, địa phương này không phải nơi để du ngoạn, truyền thuyết có yêu quái, không ai dám tới gần”

“vậy lão ở đây làm gì?”

“ta...” lão cứng họng

“có phải là u minh quỷ vực bốn lão quái?”

“ân ân” lão nhân gật đầu “chính là bọn hấn...như thế nào ngươi biết”

“ta chính là tìm bọn hấn”

“tìm bọn hấn làm gì?” lão nhân kì quái hỏi

“cần mượn linh xà của bọn hấn” ta vì sao lại phải trả lời lão già bất tử này?

Lão nhân trừng mắt “ngươi sao biết bọn hấn có linh xà?”

“biết là biết, vì sao biết, ta không cần cho lão biết” ta ha ha cười, cho lão tức chết chơi.

Lão nhân cười vui vẻ nói : “tiểu nữ oa, bọn hấn có võ công rất lợi hại, ngươi không sợ sao?”

“ta vì sao phải sợ, ta không phải đến đánh nhau” tốt xấu gì tướng công ta là thiên hạ đệ nhất, ta là thiên hạ đệ tam, còn sợ sao?

Lão nhân hưng phấn nói “ta thích, nữ oa, ngươi cũng là người của võ lâm sao? Tên là gì, võ công lợi hại không?”

“ta là vô tình kiếm Nguyệt Quang tiên tử, đường chủ tiền nhiệm bách hiệu đường, thiên hạ đệ tam võ công, tướng công ta” ta chỉ tay vào Hấn “thiên hạ đệ nhất võ công, tiền nhiệm giáo chủ ma giáo, Mục Hấn”

Lão nhân ha ha cười to “hay nói giỡn, bách hiệu đường rõ ràng là của Bách hiệu sinh sáng lập, thế nào ngươi lại làm tiền nhiệm đường chủ được? ngươi là thiên hạ đệ tam, còn tiểu tử kia thiên hạ đệ nhất? ta không tin!”

“uy, ta là sư ti của Bách hiệu sinh, hấn truyền vị cho ta. Sau đó ta thoái vị, cho nên là tiền nhiệm đường chủ” lão nhân đáng chết, dám xem thường ta.

“ngà, như vậy?” lão nhân cười mỉa nhìn ta, chìa tay vào Hấn “nhìn lại, tiểu tử kia quả thực có võ công phi thường, nói hấn thiên hạ đệ nhất, ta tạm tin tưởng”

“đương nhiên” ta kiêu ngạo nhìn lão .

Lão nhân kêu tu “thì ra thực sự là Mục Hấn sao?ngươi là kẻ danh chấn giang hồ, vì sao lại cùng với tiểu nữ oa này đi tới đây?”

Hấn tôn kính nói “tiền bối quá thương, văn bối võ công bình thường thôi” hấn một tiếng tiền bối, ta mới chú ý lão nhân. Hấn biết tiểu Bạch, thấy được võ công của hấn, hấn làm sao là người thường, không chừng là một trong 4 quái nhân

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

“tiền bối, người chẳng nhẽ là một trong bốn vị kì nhân?” ta không nhận được hỏi.

“biết cảm kì thi họa không?” lão nhân ôn tồn hỏi.

Ta nghi hoặc nói “cảm nghệ của ta, ta nhận thứ hai thiên hạ không ai dám nhận thứ nhất, kì nghệ cũng không tồi, đánh cờ trước giờ không chịu thua ai” có người tự thổi phồng chính mình như vậy sao? Vốn định ba hoa thêm cả thư và họa, nhưng ngẫm lại, so với lão công thi thực là một trời một vực, thực hồ thẹn, mấy món đó ta chỉ dám nhận là kém cỏi.

“tốt lắm” lão nhân hi hi cười “theo ta tới đây”

“tiền bối, Ý Vân mạo phạm, người đại nhân đại lượng” ngàn vạn lần đừng ghét ta.

Lão nhân cười nói “nữ oa, Kì lão Trạch ta không keo kiệt như vậy” thì ra tên Kì Lão Trạch, tên nghệ thực kì quái, không trách người đời gọi là quái nhân.

Đi theo lão nhân một hồi, chỉ thấy nơi nơi phong cảnh hữu tình, mơ hồ xa xa thấy bốn tòa lầu nhỏ. Bốn lầu nhỏ được xây dựng rất kì quái, phương hướng đều khác biệt, mỗi nhà xây một kiểu, ở giữa còn có môn đình nhỏ. Kiến trúc của 4 tòa nhà đều rất kì quái, quả không hổ là nhà của quái nhân. Lão nhân đang đi chợt dừng lại, hi hi cười “thiên hạ đệ nhất Nguyệt Quang tiên tử, muốn đi vào, trước tiên phá trận” ta muốn đi, ta sợ nhất là trận.

Hàn giương mắt nhìn ta, kéo ta đi vào rừng cây, lão quái vui sướng khi thấy người gặp họa chạy theo phía sau. Mới đi vài chục bước, cứ nhiên 4 ngôi lầu nhỏ đã ở trước mắt. ta trở mắt, thì ra cũng là mê hồn trận, vừa rồi ta còn tưởng cách xa cả cây số, vậy mà đi chỉ chục bước đã tới, thực lợi hại, may mắn chồng ta cũng rất giỏi về trận pháp, lấy chồng giỏi nó sướng thế đấy.

Lão quái vỗ tay “lợi hại, lợi hại” đương nhiên.

Hàn nhàn nhàn nói “trận này thập phần tinh diệu, văn bối may mắn thôi”

Lão quái hướng tới mấy tòa nhà mà hét “xích cầm tiên tử, có vị tự xưng Nguyệt Quang tiên tử đến đây muốn so tài cảm nghệ, nàng nói rằng nếu nàng nhận đệ nhị, thiên hạ không ai dám nhận đệ nhất, ngươi có dám ứng chiến không?” ta nói muốn so cảm nghệ khi nào?

“ách, đại thúc, ta không có muốn so cảm nghệ” ta trở mắt nói.

“nữ oa, bốn lão quái chúng ta đều si mê một trong 4 thứ cảm kì thi họa. muốn lĩnh xà thì không khó, chỉ cần 2 người thắng được 4 chúng ta, vậy 4 chúng ta 8 tay dâng lễ vật, được chứ?” đây là quy củ gì? Dám lập quy củ như vậy, rõ ràng là muốn làm khó chúng ta.

“Kì điên, ai? Dám không để ta vào mắt, ta liền lĩnh giáo lợi hại của hần” vừa dứt lời, một thân ảnh phiêu từ trên lầu xuống. người đến là một trung niên nữ tử nhưng hương sắc vẫn vẹn toàn, hơn nữa ta cảm thấy người này có mấy phần giống với nữ tử tử?

“kì điên, ai?” nàng ôm đàn tranh, nhìn hướng về 2 chúng ta, cao thấp đánh giá, rồi đem đàn tranh đặt xuống, nóng ruột nói “chính là ngươi? Nguyệt Quang tiên tử?” quả nhiên là quái nhân, tuổi lớn như vậy rồi mà còn ăn nói ngang ngược.

Ta cười hắc hắc “tiểu bối có lẽ”

“ngươi, dám cho chính mình là đệ nhất, không xem ta ra gì? Nàng chia vào người ta, giận dữ nói “ta khiêu chiến với ngươi” bộ dáng thập phần buồn cười (Hoa: bạn nào từng xem siêu-black cười thế nào thì bà điên này giống thế)

“ách, bà nương, khiêu chiến có thể, nếu ngươi thua, phải đồng ý đưa lĩnh xà cho nàng ta” ác bà nương... kêu rất đúng.

“không vấn đề”

Ta ôm miệng cười tủm.

Nàng trừng mắt nhìn ta “ngươi cười cái gì? Lão nương cùng với ngươi so tài”

Ta cười càng lớn “tính cách của ngươi rất hợp với ta, hay là đôi ta kết bái ti muội”

Nàng trừng mắt nói “chỉ cần thắng ta, muốn làm gì ta đều làm” a, vậy bảo nàng chết cũng được sao?

“so tài thế nào?” ta không hiểu phải so tài thế nào hỏi.

“chỉ cần trên đời có khúc nhạc nào, ta cũng sẽ biết. ngươi cho ta một đề, ta sẽ đàn ra, ta cũng cho ngươi một đề cho ngươi đàn, mọi người chứng kiến” nói xong, nàng lớn tiếng nói “Thi Toàn, cùng Họa tú lão tử, rút ra, có người tìm chúng ta khiêu chiến.

Người chưa tới, âm đã tới “đến đây đến đây” vừa nói xong, người đã nhảy xuống trước đình “có người ngoài còn gọi khó nghe như vậy”

Người tới ngoài 50 tuổi, tay cầm một cây quạt phe phẩy, toàn thân mặc quần áo màu mè hoa hoét, tuổi đã cao như vậy mà ăn mặc thực quái đản.

“ác bà nương, ai lại tới nữa?” vẫn lấy tư thế thiên ngoại phi thiên mà xuất hiện, một lão nhân nữa đáp xuống, quần áo ông ta vừa nhìn là biết vốn là vải trắng muốt, sau đó bồi mực tàu lên lem lem luốc luốc, trông cứ như vừa ngã vào đầu đó vậy.

Lão nhân cầm quạt chỉ vào chúng ta “là 2 người đó”

Kì lão quái chen miệng “này, hai vị kia cầm kì thư họa tinh thông hết thảy, muốn tỉ thí với chúng ta. Nếu bốn người chúng ta bị đánh bại, phải đưa linh xà cho bọn hắn, các ngươi có đồng ý không?”

Lão nhân áo bản nói “từ khi tiểu Giang rời đi, ta chưa có gặp người đồng đạo, lại nói tiểu Giang, bao năm không quay lại gặp bọn ta, làm bọn ta buồn đến chết...”

“uy uy,Họa tú, không phải lúc để ngươi nói nhiều” cuối cùng , kì lão quái chặn miệng Họa lão tử, rồi hưng phấn nói “3 các người không có phẩm vị, không hiểu thư pháp, đồ đệ đi rồi, không ai bàn bạc với ta, hiện tại cuối cùng gặp được đối thủ”

“ba người các ngươi,buộc hắn học cái này cái kia, làm cho hắn không có thời gian học đàn, ta đường đường xích cầm tiên tử, cư nhiên không có hậu nhân”

“ác bà nương, ngươi nói cái gì? Ngươi cho hắn học cầm để thành nương nương hay sao?” kì lão quái không phục nói.

“kì điên, ngươi muốn hắn ngày nào cũng theo ngươi học phải không? ta chính là muốn bồi dưỡng tiểu Giang thành đại tài tử, dạy hắn thi thư, dạy hắn viết chữ, các ngươi cố tình xen vào”

“đừng nói xằng, rõ ràng...”

,%#%#..%%(Nước miếng văng đầy trời)

Ta cùng Hàn đã muốn té xỉu, bọn hắn thực như 4 hài tử, cư nhiên cãi nhau thành như vậy, thực sự là sợ bọn hắn.

“Vân nhân, mệt không?”

“mệt a” ta chán nản nói “ta muốn ngủ”

“được, ngủ đi , bọn hắn cãi xong sẽ gọi nàng”

“không cần, bọn hắn cãi nhau đã lâu, chắc cũng sắp xong?”

Thực sự là bốn kẻ điên, vốn chỉ cãi nhau, giờ thành đánh nhau. Bắt đầu là thư sinh áo bản đánh ác bà nương, rồi Họa tú liên thủ với kì điên đánh thư sinh áo bản. sau ác bà nương lại điên tiết đánh kì điên, kì điên gọi áo bản phụ trợ... cứ vậy, bọn chúng đã đánh nửa ngày, cũng không biết ai đánh ai, nhưng có thể khẳng định 4 người này bị điên, hơn nữa điên rất lợi hại. bọn hắn không nhìn đến chúng ta, ta cùng Hàn cứ ở bên xem bọn chúng đánh. Suốt nửa ngày đánh trái đánh phải, ta cũng đã ngủ mấy giấc, bọn hắn vẫn cứ tiếp tục đánh nhau. Nhưng nhìn kĩ, võ công của 4 lão quái thực không tồi, không biết đệ tử của mấy lão là ai? Đệ tử của 4 người này hẳn là rất lợi hại, nhưng cũng hẳn là bị điên đi. (đệ tử của 4 người này không ai khác là Giang tử Ngang , ngoại hiệu bệnh thần kinh)

“có chỗ nào không thoải mái?” Hàn bắt đầu cúi xuống hỏi ta.

Ta nhu nhu ánh mắt “không có A”

“gần đây tinh thần nàng không tốt, thường xuyên mệt mỏi, có phải là nhiễm phong hàn?” hắn thực đoán mò , ta đâu có nhiễm phong hàn.

“không phải, chỉ cần nghỉ ngơi chút là được”

“nàng còn nghỉ ngơi ít sao?” Hàn cười ái ngại “một ngày nàng ngủ mấy canh giờ? Hơn 8 canh giờ a” ách, ta sắp thành lợn, nhưng không có khí lực, mệt, rất mệt, rất muốn ngủ.

“bọn hắn đánh lâu như vậy, chúng ta phải làm thế nào?”

“kệ bọn hắn đi”

“hay là chúng ta hợp lực đánh 4 bọn hắn?” ta chán nản nói, kì thực hiện nay nếu ta cùng Hàn liên thủ dùng hoa roi nước chảy thì thiên hạ không ai sánh kịp

“hảo, có lẽ 4 người đó hợp sức có thể miễn cưỡng xứng làm đối thủ của phu thê ta” ách, còn miễn cưỡng... tìm đối thủ thật khó, cao thủ quả là tịch mịch, rốt cuộc hiểu được tâm tình của Độc Cô cầu bại.

Ta cười hi hi vuốt phượng vũ trên tay, liếc mắt một cái “vì cái gì chàng không có long ngâm?”

“quan trọng sao?”

“rất quan trọng, long ngâm ứng với phụng vũ, như vậy mới đủ đôi”

“cẩn thận” Hàn nói xong, ôm ta, gia nhập chiến đấu, ta hiện tại không có công lực, liên thủ với Hàn, lại phải phiền hấn ôm, kì thực ta nghĩ, nếu cứ ôm như vậy ứng địch, có phải càng ăn ý hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

”Kẻ điên, như vậy nhiều năm ngươi thấy ai sinh quá bệnh? Ngươi làm cho tất cả đều là độc thảo, nghĩ muốn mưu sát a?” Toan tú mới vỗ vỗ hấn đích bả vai,”Kẻ điên, ngươi đời này làm không thể thần y, đừng y người chết chính là hảo đích, không cần nghiên cứu này loạn thất bát tao đích đồ vật này nọ.”

Kì kẻ điên cả giận nói,”Tiểu giang kia tiểu tử mới vừa đến đích thời điểm, cả ngày không nói nói, không phải là ta y hảo đích?”

Ác bà nương một bộ phải ăn thịt người đích biểu tình,”Kẻ điên, ngươi cho hấn ăn đích này độc được không phải hấn đích mạng nhỏ là giang gia liệt tổ liệt tông phù hộ. Ngươi lấy hấn đương thật nghiệm phẩm, có28 thứ thiếu chút nữa ra nhân mệnh, có54 thứ nửa chết nửa sống. Hấn không thích nói chuyện đích quái phích đó là ngươi y chữa khỏi đích sao không? Là ta tất tâm chiếu liệu, coi bỏ hấn đích khúc mắc, hấn mới nguyện ý lí các ngươi.”

Kì kẻ điên đúng lý hợp tình nói,”Ác bà nương,20 năm trước ngươi trung ba chương toái tâm chương, nếu không phải ta, ngươi đã sớm tử.” Toái tâm chương? Trong chốn giang hồ hội này võ công đích thực, lão cha chính là trong đó một cái, hấn tăng dùng này chương pháp thương quá bệnh thần kinh. Từ từ... Bọn hấn ba cái quân bảo bối đồ đệ kêu tiểu giang... Bệnh thần kinh vừa vặn họ giang... Bệnh thần kinh nói qua hấn có ba cái biến thái đích sư phó.. Buộc hấn học này học kia... Ác bà nương cùng mỹ nữ tỷ tỷ rất giống... Không có nhiều như vậy trùng hợp đi? Quên đi, không cần nghĩ nhiều, hiện tại khoái hoạt đích ngày, là ta kiếm đến đích, quá một ngày tính một ngày đi.

”Kẻ điên, ngươi hoàn hảo ý tứ nói đi? Ngươi thiếu chút nữa đem ta y tử.”

”Ngươi hảo đến na đi? Cả ngày ôm cái phá cảm. Phi phải tiểu giang học lấy tiếng đàn đã thương ngươi, kia tiểu tử bị phản phệ42 thứ, na một lần không phải ta y hảo đích?”

Toan tú mới đích cô đạo,”Chính là.”

Ác phá năm mại cảm chỉ vào hấn đạo,”Toan tú mới, ngươi thêm cái gì loạn a? Ngươi làm cho tiểu giang ba ngày bối100 quyển sách, đem hấn sợ tới mức trốn vào sơn lí không dám đi ra, thiếu chút nữa tử.” Ba ngày100 bản? Siêu nhân a? Vẫn là máy tính? Máy copy?

”Đúng đúng đối.” Cùng thư sinh phụ cùng.

Toan tú mới không phục khí đích chỉ vào cùng thư sinh,”Ngươi làm cho hấn một cái Tiểu oa nhi với ngươi so chiều, bị ngươi đánh cho cả người thương. Đúng rồi,10 vài lần học máu.”

“15 năm đến, ngươi tổng cộng thương hấn234 thứ.” Ác bà mẹ ôi nhớ tính thật tốt quá đi?

Ách, phi thường, cực độ, siêu cấp đồng tình bọn hấn vị kia bảo bối đồ đệ tiểu giang. Chịu bọn hấn15 năm đích đồ độc, cư nhiên còn có thể sống, thực không phải bình thường đích lợi hại, so với tiểu cường còn tiểu cường. Hôm nào có rảnh, nhất định phải bái phỏng vị kia’ cao nhân’

”Không cần sảo....” Ta chịu không được kêu to thanh đi ra.

Quả nhiên, chung quanh lập tức im lặng xuống dưới.

Ta tận lực không cho chính mình vững thật, bất đắc dĩ nói,”Bốn vị tiền bối, các ngươi không cần sảo. Rốt cuộc còn so với không thể so? Thiên đều nhanh hắc lập.” Lục phóng viên đều hội sợ bọn hấn, thật muốn đưa hấn nhóm thỉnh hồi trăm hiệu đường làm phóng viên.

”Đương nhiên so với.” Ác bà nương trạm thứ nhất đứng lên.

Toan tú mới miết miết nằng.”So với cái gì so với, bầu trời tối đen, ngày mai tái so với.”

”Hai cái oa võ công quả nhiên lợi hại, đến đến, đến ta kia đi, chúng ta luận bàn luận bàn, ngày mai tái so với.” Cùng thư sinh nói xong, đã muốn giữ chặt độc cô hàn đích quần áo.

Lập tức chiều đến ác bà mẹ ôi một cái xem thường,”Cùng thư sinh, ngươi nơi đó chỉ có một đồng phá thư, như thế nào chiều đãi khách nhân?”

” Ác bà nương, ngươi là không phải cũng xem thương bọn hần? Muốn nhận làm đồ đệ?” Kê diên hưng tợn đích nhìn thấy nàng.

” Ta xem trung này nữ oa, võ công lợi hại, tính tử theo ta quả thực một cái khuôn mẫu khác đi ra đích. Ta quyết định, thu nàng làm nhập thất đệ tử.” Ác bà nương hai tay xoa yêu, khí thế hung hung ngạo thị bọn hần ba cái.

Toan tú mới lược suy tư, trầm ngâm,” Hảo, nữ oa cho ngươi.” Hần chia chia độc cô hàn,” Hần cho ta.” Chúng ta là nô lệ vẫn là sinh khẩu?

Cùng thư sinh một tay lấy độc cô hàn qư được phía sau, lớn tiếng đạo,” Bằng cái gì? Tiểu tử này võ công trác tuyệt, đương kim võ lâm không có mấy người so với đắc thượng hần. Hơn nữa hần là cái luyện võ kỳ tài, ngươi nghĩ muốn độc chiếm a?” Nếu ngoại nhân như vậy trào hần, phỏng chừng hần hội dọa người ta hai tay. Mà đôi mắt này bốn ngạo đồng, hần chỉ có thể cười khổ.

Kê diên sáp miệng đạo,” Cùng tiểu giang giống nhau, ba người cùng nhau giáo.”

” Đi, ta giáo. Các ngươi ba có tiểu giang, bọn hần hai là của ta.” Ác bà nương đem độc cô hàn lập đến ta bên người, cũng chấn ở chúng ta phía trước. Chúng ta hai có nói phải bái sư sao không? Một đám lão kê diên.

” Ác bà nương..”

” Định. ...” Ta không thể nhận được nữa,” Chúng ta hai không bái sư, ta hiện tại mệt chết đi, tìm một chỗ cho ta nghỉ ngơi hảo sao không?” Đều đã muốn thoái ân giang hồ, học nhiều như vậy võ công làm cái gì? Lại không thể đương cơm ăn.

” Theo ta đến đây đi.” Ác bà nương nói xong đã muốn mang chúng ta đi hướng của nàng tiểu lâu, ta nắm độc cô hàn đích thủ, đi theo mặt sau.

” Uy, đừng thương của ta đồ đệ.” Toan tú mới đứng ở nơi đó không cam lòng tâm đích hô to.

Ta quay đầu lại, cười nói,” Đừng thương, chúng ta ai đích đồ đệ đều không làm. Đi nàng đó là bởi vì nàng là nữ đích, ta nghĩ nơi đó hần là tắm rửa đích địa phương, ta nghĩ tắm rửa, hiểu được sao không?”

Đoán được không tồi, ác bà mẹ ôi địa phương đích xác thực u nhã, hơn nữa có nữ nhân dùng đích đồ vật này nọ. Thảo thảo ăn xong cơm, nàng cho ta chuẩn bị nước ấm, phao cái doccia hoa tảo. Một chết, tắm rửa một cái thoải giải bì lao. Tắm rửa xong, không biết ác bà nương kiếm đâu ra một bình nước hoa, phun xịt lên người, thậm chí, nàng còn tìm cho ta một bộ quần áo ngủ thật đẹp trong tủ quần áo to đùng. Nữ nhân chính là phiền toái, ở thâm sơn mà còn phiền như vậy?

Đi từ phòng tắm ra, ác bà nương không biết vì sao kéo ta. Ta dứt tay ra nói “ngươi kéo ta đi đâu?”

Nàng liền chỉ chỉ “về phòng của ta”

“về phòng của ngươi làm gì?”

“ngủ”

Ta chỉ vào phòng của ta “ta cũng có phòng rồi”

Nàng kinh ngạc hỏi “ngươi ngủ cùng với nam nhân làm gì, ngủ với ta đi”

“chúng ta là vợ chồng, đã kết hôn được nửa năm, ngủ chung với nhau là thiên kinh địa nghĩa”

“tiểu nữ oa đừng lừa ta” nàng cười gian nói “ta biết hai ngươi bỏ trốn, tự tư kết làm vợ chồng có đúng không?”

“chúng ta là vợ chồng trên cả giang hồ ai cũng biết”

“về phòng ta ngủ”

“không đi”

Mặc cho ta cự tuyệt thế nào nàng vẫn kéo ta vào phòng ngủ của nàng.

Trong phòng trang trí tao nhã và thanh tĩnh khiến ta cảm thấy chút thoải mái. Trên bàn trà còn một cây đàn tranh, vừa nhìn là biết cổ đàn trăm năm khó gặp, quả không hổ là tiên cầm.

Nàng đóng cửa lại, nhìn ta, hưng phấn nói “Nguyệt Quang, nghe ngươi nói đàn rất giỏi, hay là ngươi đàn cho ta nghe, ta chỉ điểm”

Ta tròn mắt “ta đã đàn rất hay, không cần người khác chỉ điểm”

“yên tâm, nếu ngươi đàn sai thì ta sẽ không kể cho người khác” nàng cho ta thực sự làn ngu ngốc sao?

“hừ, được, đàn liền đàn” ta lại không thể để nàng nghĩ mình ngu ngốc “đàn bản gì?”

“tùy tiện”

“khúc ta tự nghĩ ra được không?”

“ngươi tự nghĩ ra được?”

Ta vênh mặt nhìn nàng

“đương nhiên” ta nói rồi ngồi vào bàn trà, khẽ vuốt những dây đàn để cảm nhận thanh âm, bắt đầu uốn ngón tay.

Cùng người gấp lại tựa như mộng

Tĩnh mộng rồi lại vô ảnh vô tung

Càng muốn quên thì lại càng nhớ

Chỉ vì người làm ta si cuồng

Làm cho ta yêu đến quên đọa lí

Rõ ràng biết không thể

Làm ta vì ngươi mà thống khổ, vì ngươi mà vui cười

Không có người đòi ta vô nghĩa

Làn gió khẽ thổi qua trước mắt

Chả hề tình yêu chỉ như một con gió

Tâm của ta đã bị thổi bay đi rồi

Từ nay về sau sinh mệnh cũng như không

Cùng hứa hẹn cũng trở thành dĩ vãng

Chỉ cần có người ta còn có vui cười...

Ác bà nước ánh mắt kinh ngạc nhìn ta, ta nhẹ nhàng đưa tay lên “hào cảm”

“thực sự là khúc nhạc do ngươi tự nghĩ ra?”

“chẳng phải ta đã nói cảm nghệ của ta là thiên hạ vô song sao, tự thấy cảm khúc không có khúc nào được mất, đành phải tự sáng tạo ra cảm khúc xứng đáng với mình” (chị này có tính tự cao đến phát bệnh rồi)

“ta không tin, đàn thêm khúc nữa”

“không vấn đề”

Ta lại ngồi xuống, tấu lên bài tử của mình “giang hồ tiểu”, lập tức ác bà nương ngất trên cảnh quát, thật lâu sau mới thờ ra nói “ai, quả là núi cao còn có núi cao hơn, ta thua”

Nàng tiếp tục nói “ngươi có thể tự nghĩ ra, mà ta không thể, ta thực sự thua” hử thẹn, đó đều là ta ăn trộm của người khác thôi.

“ác bà nương, cũng tốt, ngươi có mục tiêu mới đề hướng tới” Tú họa đã đẩy cửa đi vào, cũng quý thư sinh và kì diên cũng đi vào.

“ác bà nương, không nghĩ ngươi thua thảm đến vậy” quý thư sinh cười hi hi nói “ác bà nương, vì sao ngươi không đàn mà nhận thua, đó không phải là phong cách của người”

Ác bà nương nói “khúc đàn của nàng, phỏng chừng là vì nam nhân kia là sáng tác ra, làm ta rất cảm động”

3 người kia trở mắt nhìn ác bà nương, về mặt không tin được, bà ta còn có thể có biểu tình như vậy sao?

Ta cười hắc hắc “cám ơn các vị đã tán thưởng”

Ác bà nương khoát tay “hử oa tuổi nhỏ có thể sáng tác ra từ khúc như vậy, ta nhận thua, đồng ý cho nàng linh xà, còn lại, giao cho các ngươi”

“hử oa, đàn thêm khúc nữa cho ta nghe” Tú họa cao hứng nói, bốn gia hỏa rất tịch mịch, nếu có cơ hội chúng phải đùa chết mới cam tâm

Ác bà nương vỗ vai hấn “nàng đàn là vì tiểu tử kia, nguoi không thể nghe” đại mĩ nhân tựa như nghĩ tới việc gì hét tướng lên “tiểu nữ oa, nó muốn ngủ cùng xú tiểu tử, bọn hấn không phải vợ chồng, không thể vô lễ như vậy, cho nên...”

“nên thế nào?” ba người cùng hỏi.

Đại mĩ nhân ngoắc ngoắc tay, ba người liền đưa tai đến, nói thầm cho nhau nghe. Thấy bọn hấn như vậy, thỉnh thoảng có tiếng cười, ta không hiểu việc gì?

“liền như vậy” Tú họa nói một tiếng, bốn người liền buông tay, ba lão nhân cười hi hi nhìn ta rồi lao đi, đại mĩ nhân lại giữ chặt ta, không cho ta ra ngoài.

Ta quay đầu lại “làm gì?”

“chải tóc”

“vì sao phải chải tóc?” ta nghi hoặc hỏi.

“vì nguoi phải xuất giá”

“nhằm không, chúng ta sớm đã bái đường thành thân” tuy không có ai làm chứng, nhưng ai mà chả biết.

Nàng ta không nghe ta nói, trực tiếp đề ta ra chải tóc, lại nghe bên ngoài có một trận ồn ào, phỏng chừng ba tên kia đang gây sức ép với Hân.

Rốt cuộc cũng chải xong, đại mĩ nhân lại đeo cho ta một lượng lớn trang sức, biến đầu ta thành cái tổ chim. Hân cùng ba lão quái sớm đã ở ngoài, ba lão quái hiện ngồi ở vị trí cao ddwonwgf. Hân buồn bực đứng ở giữa phòng.

“cái gì? Ta làm sao có thể nhận ba lão nhân làm cao đường?” ta bực mình nói.

Hân không nói gì, đi đến bên ta, nhìn thoáng qua “Vân nhi, nàng đẹp thật”

Trong lòng ta một trận ngọt ngào, được chồng khen tuyệt đối là sung sướng của nữ nhân.

“đương nhiên, vợ của chàng thì phải đẹp” ta bất đắc dĩ liếc 4 lão quái “làm sao bây giờ?”

“bái đường”

“thực sự phải nháo cùng bọn họ”

“có bốn vị tiền bối làm chứng, cũng không làm cho nàng ủy khuất”

Ta thề lười “đều đã lạy thiên địa rồi”

“làm hai lần, lần này có cao đường” kì điên nói

“mau bái, bái a, bái ta” ác bà nương nói

“cút, về sau, tiểu Giang cưới lão bà thì cho bái nguoi” quý thư sinh nói.

“đừng cãi nữa, bái đường nha” ta bực mình chen vào.

ở tình huống dở khóc dở cười, ta cư nhiên cùng Hân bái đường một lần nữa. khi bái đường thiếu chút nữa đem 4 tên gia hỏa kia kích động đến trời nghiêng đất ngã. đáng giận nhất là, bái đường xong, bọn hấn cư nhiên phá động phòng, ta chút nữa ngất. đều đã già như vậy, nháo làm gì? Cuối cùng, chúng ta cũng có thể đẩy 4 tên gia hỏa kia ra, bọn hấn cực kì vui sướng đi ra ngoài. Bốn kẻ điên, lại nghĩ tới đệ tử của họ, hấn là khổ không thể tả.

bốn lão quái tuy làm loạn, nhưng ta cũng cảm thấy rất vui. Hôn lễ rất náo nhiệt, nhưng cái gì cũng không có, chỉ có một phòng tân hôn được bài trí đầy đủ, nền hồng chữ hi, cũng không biết tìm đâu ra.

Ngồi với hấn ở mép giường, ta thấp giọng bật cười “bọn hấn rất thú vị, thật hi vọng chúng ta sau này có thể giống như bọn hấn, thực vô tư”

“đương nhiên” Hân kéo tay ta, nhẹ nhàng lôi kéo, ta liền rơi vào lòng ngực hấn.

“Hân, làm gì?”

“Vân nhi, quên sao, hôm nay chúng ta động phòng hoa chúc”

Ta cười “động phòng? Nửa năm trước đã làm rồi”

“không phải lần đó”

“ân” ta ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn tựa tiểu phi tiểu “nàng bị thương, đêm ở ôn tuyền, tính từ lần đó đi”

Nghĩ lại lần đó làm ta thực xấu hổ, nhịn không được đỏ mặt “không chuẩn nói việc đó, chán ghét, cứ nhiên khi dễ ta như vậy”

“trọng yếu là về sau nàng là nữ nhân của ta, còn địa điểm và thời gian không trọng yếu”

“không cho nói, lần đó quên đi” ngày hôm đó, người đầy gấu hôn, sau đó lại còn được đề lên giang hồ nguyệt báo, tức giận đến chửi tục cả ngày. Dù sao cả giang hồ đã biết chúng ta là phu thê, chỉ có điều quá khoa trương.

“hào” hấn cười nhẹ .

Hấn cười trông rất mê người, mê đến chết ta, khi ta bớt mê một chút thì môi đã bị hấn ngấu nghiến, cơ thể đã bị hấn đặt lên giường.

“tính từ hôm nay, được không?” hấn ôn nhu hỏi.

“sao lại vậy?”

“thì như vậy”

”cứu mạng a”

Tất cả sau đó, là những cảnh tượng trẻ em không được xem, toàn bộ ngôn từ biến thành hành động, một đêm hoan ái. ... Ngày thứ hai, ta còn đang ngủ mơ, nghe thấy bên ngoài âm thanh huyền ảo khiến ta không thể yên giấc. bốn người này, không cãi nhau thì chết à? bọn hấn cãi nhau không mệt như ta nghe đã mệt tai, đồ đệ bọn hấn võ công chưa biết, nhưng nhất định có thần công bịt tai vô địch thiên hạ.

Ta buồn chán rúc vào ngực của Hấn “bọn hấn làm cái gì”

Hấn thân nhiên nói “không biết”

Ta oán hận nói “mấy người này, không biết làm cái gì?”

Hấn lắc đầu cười “nàng có thể hỏi bọn hấn” người biết nói giỡn từ bao giờ?

“ta mệt mỏi, vốn định ngủ một giấc thật tốt, kết quả thành ra như vậy, sáng sớm làm cái gì mà ồn ào?” ta phi thường khó chịu, bốn lão già này, không cho ta ngủ chút sao?

Hấn ôm ta “ngủ đi, không cần để ý bọn hấn”

Ta bực mình “bọn hấn ồn như vậy, sao ngủ?”

Hấn nghe vậy không khỏi cười cười

“ta sợ ba lão già này, ta nghĩ đồ đệ của mấy bọn hấn liệu có thể sống đến giờ này không, chẳng trách bỏ nơi này đi bao năm không trở lại”

Ta vừa nói xong, chợt nghe bên ngoài đập cửa. ta vừa định thần, chợt nghe quý thư sinh nói “con dâu, ta chờ người mời trà đã lâu, sao còn không đứng lên?” ta thế nào thành con dâu của hấn? cái này là cv (ta không bik edit làm sao cho hay mà cũng làm biếng, nên các vị tự edit mà đọc) Kì kẻ điên cũng hết lớn,” Vợ của đồ đệ ta mà ta cả đời chưa uống qua trà của vợ đồ đệ nên người hôm nay không thể không kính trà ta nha .” Nào có ai nói như vậy ?

”Người xem vợ nhà người ta mà giống người , đứng lên.” Toan tú vừa mới nói xong, chợt nghe ác bà nương hung ba ba nói,” Người nói cái gì? Ta đồ đệ na lại? Ta chỉ có một cái đồ đệ, phải kính trà cũng có thể trước kính ta, các người ba người, một bên lên nhanh đi.”

” Đồ đệ của người, ta vẫn là vợ của đồ đệ ? Ra đó theo phu, trước kính chúng ta ba cái.” Ta nghĩ giết người a, ta như thế nào hội gặp được như vậy một phiếu kẻ điên.

Ta không hề ngủ ý đích theo trên giường nhảy dựng lên, một mặc quần áo biên mắng,” Đi tìm chết, người là ai nhóm đồ đệ người vợ?”

” Đồ đệ, không cần đáp lí bọn hấn? Sư phó ta chờ người kính trà đâu.” Nghe ác bà mẹ ôi ngữ khí đã biết đạo nàng thật phân đắc ý.

” Ta cái gì nói là người đồ đệ?”

Toan tú mới cười gian,” Các người hai ngày hôm qua buổi tối bá cáo đường bá đích không phải là chúng ta bốn sao không? Đầu đều đã muốn khải quá, nghĩ muốn xấu lắm a.”

” Như vậy a.” Ta đột nhiên cười rộ lên, so với toan tú mới cười đắc gian trá nhiều,” Ba vị sư phó, các người chờ, người vợ nhân cái này cho các người phao trà.”

”Hào a hảo a.” Kê diên đầu tiên kêu đứng lên.

Ta làm cười vài tiếng,” Ba vị sư phó, bắt quá đâu... Người bình thường gia đều cấp hồng bao đích, các người cho ta cái gì?”

Nếu không thể so, trực tiếp đem linh xà lấy lại đây, kia đều phương tiện. Nay quý địa phương, ta một ngày cũng ngốc không nổi nữa.

Cùng thư sinh đắc ý nói,” Người vợ, sư phó của người ta có thể có núi vàng núi bạc đâu, tặng người một tòa.” Xuy ngư, nào có núi vàng núi bạc.

Ta hệ thượng đai lưng, lớn tiếng đến,” Xuy ngư.” Cho dù có ta cũng lấy bất động, cấp điểm thật dùng đích đồ vật này nợ tốt nhất.

” Là thật đích, cùng thư sinh ở tìm được mấy tòa mỏ vàng, người vợ nhân, đừng phải hấn đích đồ vật này nợ, kia đồ vật này nợ tục khí. Sư phó ta tặng người mấy bình ta tỉ mỉ nghiên chế đích được, ăn lúc sau bao người cả đời sẽ không lão.” Dát dát, thật là có kim son, nhưng là ta không hi hân. Nếu không.. Làm cho trăm hiệu đường lại đây khai thái?

Ta kiên quyết đạo,” Không cần, ta liền phải linh xà.”

” Người vợ, người thực hội chọn, cái kia xà là chúng ta ba đích sư phó truyền xuống đến đích, đã muốn có 100 nhiều tuổi, chỉ cần ăn xà đảm, quả thực có thể khỏi tử hồi sinh, kia đồ vật này nợ không thể cấp.” Toan tú mới so với ta càng kiên quyết đích phù định.

” Ba vị sư phó, các người thượng tây thiên về sau, xà giống nhau phải truyền cho người đồ đệ cùng ta, sớm hay muộn có cái gì phân biệt? Các người đồ đệ người vợ ta chịu trọng thương, phải cái kia xà cứu mạng.” Chỉ cần có thể đem kia xà cho ta, kêu vài tiếng sư phó cũng không chết được.

” Đồ đệ người vợ, đây là người không đúng, cư nhiên chú chúng ta ba thượng tây thiên.” Cùng thư sinh đem mục tiêu chuyển hướng ác bà nương,” Ác bà nương, người giáo là cái gì đồ đệ a?”

Ác bà nương đắc ý nói,” Trắng sáng, không tòi không tòi, có ta thực truyền.” Nàng truyền quá ta cái gì? Ta hoài nghi bọn hấn bốn nhảm chán, cho nên lấy chúng ta đến ngoạn.

” Ác bà nương, người giáo ra cái không cười đồ đệ cho dù, đắc ý cái gì?” Kê diên cũng bắt đầu công kích, ta biết, vừa muốn bắt đầu sảo cái.

Ta đem khăn mặt đầu tiên bồn trung, tọa đến sơ trang thai tiền sơ đầu, thuận tiện không sao cả nói,” Ba vị sư phó, người vợ trà các người uống là không uống?”

” Uống... ” Toan tú mới không kiên nhẫn nói,” Phải mặt khác đồ vật này nợ, trừ khai linh xà.”

” Ta đây khả không nhận ba vị, ta tướng công này đồ đệ ba vị cũng đừng muốn.”

” Người vợ, chúng ta ba đích sư phó là vị thanh cao văn nhân, cầm kì thư họa dạng dạng tinh thông. Đáng tiếc hấn chỉ có ba cái đồ đệ, hấn đích cầm kì không người kế thừa. Hấn lâm chung tiền công đạo chúng ta, muốn cốt lí đích bảo bối, trừ phi kì thư họa thắng chúng ta. Sau lại ác bà nương vô tình xâm nhập nơi này, dựa vào sư phó đích cầm phổ đạn đắc một tay hảo cầm, nàng cũng tính sư phó đích nửa đồ đệ đi. Cho nên, muốn linh xà, trước lấy cầm kì thư họa thắng chúng ta bốn.” Ta nói trên giang hồ không có xích cầm tiên tử đích danh hào, phỏng chừng là bọn hấn bốn kêu ngoạn đích.

Nếu là người ta sư phó lâm chung đích hạ đích quy củ, ta cũng không hảo phá hư, xem ra chỉ có ngoạn ngoạn so với.

Ta đem sơ tử tắc quá khứ,” Hân, giúp ta sơ đầu.”

Hấn ứng một tiếng, đứng ở ta phía sau, cầm lấy mấy cùng thanh ti đem ngoạn, bên ngoài cùng thư sinh đã muốn kêu to,” Đồ đệ, người rất không có ra tức.”

Ác bà nương lại đắc ý nói,” Cái gì không ra tức, là ta đồ đệ rất có ra tức. Người đồ đệ võ công lợi hại làm sao vậy? Bị ta đồ đệ ăn đắc gắt gao đích.” Ách, nào có, chúng ta là cho nhau tôn trọng.

” Đồ đệ, như thế nào người vẫn không nói nói? Có phải hay không cụ nội?” Toan thư sinh đích ngữ khí nga càng thêm khoa trương. Hân không thích nói chuyện, đó là ai ai cũng biết đích, chỉ có kia ba cái bốn đàn không biết mà thôi. Nửa năm ở chung xuống dưới, ta phát hiện hấn tuyệt đối sẽ không theo ta lấy ngoạn đích người ta nói ba câu đã ngoạn vô nghĩa. Lần đầu tiên gặp mặt đích thời điểm, hấn cư nhiên theo ta nhiều như vậy vô nghĩa, ta thực cảm thấy được vinh hạnh. Có lẽ thì phải là duyên phận đi, cũng bởi vì kia vài câu vô nghĩa, chúng ta kết hạ khó hiểu chi duyên. Không nghĩ nghiên cứu này vấn đề, hấn cho ta phá lệ nhiều lần hỏi, không nghĩ nhất nhất so đo. Tỷ như... Ta cho tới bây giờ không có thấy hấn đối ta lấy ngoạn đích nhân cười quá, quái không được giang hồ truyền thuyết hấn sẽ không cười.

Nào biết đạo hấn thân nhiên nói,” Là.”

Ta buồn cười đích quay đầu lại nhìn thấy hấn,” Thừa nhận như vậy rõ ràng làm gì?”

Hấn tựa tiểu phi tiểu,” Trên giang hồ ai chẳng biết đạo ta sợ lão bà?”

Ta xoay người, hai tay hoàn ở hấn đích yêu thượng, thỏa mãn đích thở dài,” Không, người không phải sợ ta, là yêu ta, cho nên sùng nịch ta. Chỉ cần người có yêu cầu, ta cũng sẽ chiếu dạng đi làm, chính là người rất ít đối ta có yêu cầu.” Trừ phi có tất yếu, nếu không hấn cái gì đều không muốn nói cho

ta. Mà ta đâu, một ngày đến muộn phải hấn làm này làm kia, thật sự là rất kỳ quái đích vợ chồng. Hấn ôm của ta thân mình, nhẹ nhàng phủ của ta bối, vốn nghĩ muốn nhiều ôn tồn, bốn quái vật cố tình thích quấy rầy. Kì kẻ điên khó thờ vãng tục,” Đồ đệ, người rất không có ra tức, tức chết chúng ta.”

Đối với phá hư không khí đích kẻ điên, ta thập phần không thích,” Đừng khí, cảm chúng ta thắng, hấn là so với kì, chuẩn bị chuẩn bị, bốn cô nương đánh tới.”

”Người vợ trà như vậy uống không đến.” Ác bà nương cười đắc thập phần xương quyết.

”Ác bà nương, người giáo đồ vô phương, mang phá hư ta đồ đệ. Ông trời phù hộ, tiểu giang không cần thú đến một cái giống nàng như vậy khó chơi đích nữ nhân.”

Của ta cái lỗ tai, mau phải lung, ta không thể nhìn được nữa đích rống to,” Cỗn, chúng ta là muốn trận đấu đích, không phải nghe người nhóm vô nghĩa.”

”Đồ đệ, người nương tử đối chúng ta rất không có lễ phép, người đắc quản quản.” Ta nghĩ đem bọn hấn bốn giết, đầu tiên giang lí uy nư.

Độc cô hàn rút ra tay của ta, một bên giúp ta sơ đầu, một bên đạo,” Bốn vị tiên bối tiên thỉnh.” Cút đi.

Kẻ điên đạo,” Đồ đệ, thú lão bà vong sư phó.”

Ta phát biểu kêu to đi ra,” Cút đi.” Ta gần nhất chẳng những mệt mỏi, hơn nữa tâm tình phiền táo dịch giận, bọn hấn còn nhạ ta.

”Mẫu lão hồ, đồ đệ, ta đồng tình người.”

”Đồ đệ, sư phó ta sẽ duy trì của người, cụ thể chính mình giải quyết.”

”Đồ đệ, thú ai đều có thể, không thể thú ác bà mẹ ôi đồ đệ, ai...”

”Đồ đệ, hảo dạng đích... Uy, các người ba đi đâu? Chờ ta...” Nếu nói đây là một đám theo tinh thần bệnh viện đi ra đích, tuyệt đối không ai hội hoài nghi.

”Vân nhân, phụ nhân phát kế được không?”

”Không tốt, ta thích cô nương cách ăn mặc.” Tuy nhiên ta có điểm lão, vẫn là nghĩ muốn giả mạo băng kích lãng.

Hấn bắt đắc dĩ đích cười cười, thế ta sơ ta hoan hỷ nhất hoan, đơn giản nhất đích phát thức.

Chúng ta hai thu thập xong đi ra ngoài, kia bốn gia hỏa đã muốn ở đình tử trung đẳng hậu. Ngày hôm qua phóng chính là cảm, hôm nay phóng đích, đương nhiên là kì.

Kẻ điên vừa lòng đích ngồi ở ghế thượng, cười mị mị đích nhìn thấy chúng ta. Mà kia ba cái không có lương tâm đích cảm thú, một bộ tòa son xem hồ đấu đích bộ dáng. Ta thảo thảo ngắm liếc mắt một cái, hấn là là tàn cục đi? Ách, phá tàn cục? Ta có cái kia có thể nại sao không?

Kẻ điên một bộ bình yên đích bộ dáng, cười mị mị đích, đạo,” Người vợ, ai theo ta so với?” Cười đắc so với hồ ly còn gian trá, đồc định ta phá không sao không? Ách, thực sự điểm tâm hư.

Ta tận lực giả bộ một bộ thực bình tĩnh đích bộ dáng, tọa đến hấn đối diện,” Vô nghĩa, mặt sau kia hai trường là hấn, phía trước kia hai trường đương nhiên là ta.” Bởi vì độc cô hàn cho tới bây giờ cũng không nói gì quá hấn hội hạ kì, ta chỉ có thể đuôi áp từ thượng cái. Tuy nhiên ta này con áp từ có cánh, có thể hội phi như vậy một chút, phóng chừng cũng sống không lâu.

”Đây là sư phó của ta ở một quyền thượng cổ tàn cuốn trung tìm được đích tàn cục, hấn tình nghi tất sinh, chí tử chưa có thể phá. Đồ đệ người vợ, phải chú ý.” Có hay không làm, hấn sư phó đều không thể phá, đừng nói ta. Liền ta kia xoay ngang, thật sự ngượng ngừng nói.

Ta bạch hấn liếc mắt một cái,” Cố ý điều nan, người chấp bạch tử vẫn là hắc tử? Cho người tuyển.” Nhiều tôn trọng lão nhân gia.

”Bạch tử.” Nói xong, đem hắc tử thôi đến ta trước mặt,” Bắt đầu đi, người vợ nhân.”

”Bắt đầu liền bắt đầu.” Ta không tức giận đích trả lời, ánh mắt ở kì bàn thượng chuyển du. Đây là thượng cổ tàn cục sao không? Thấy thế nào đứng lên tốt lắm phá giống như đích? Có thể hay không là trong trận có trận đấu? Thượng hồi lão cha đích hai trận liền hoàn chính là đặc lệ. Thượng hồi thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ, lúc này nếu tái thảo dẫn, phóng chừng ta cả đời đài kính mất.

”Còn không lạc tử?” Kẻ điên vẫn là cười mị mị đích, hảo tượng ta là trâu định.

”Ừừừ.” Lấy ta không thể nào đích xoay ngang đến xem, toàn bàn có hai cái tử giác, nếu đi kia hai cái địa phương, tương đương tự sát. Trừ bỏ kia hai cái địa phương, vô luận ta đi na đi có thể sống. Nếu hấn nói đây là rất khó phá đích tàn cục, có thể hay không cố tình phải đi kia hai bước mới có thể sống đâu? Dù sao chịu chết chuyện tình không ai hội làm. Chính là.. Có hai cái địa phương, ta đi làm sao?

”Nha đầu, mau.” Hấn đột nhiên đại a một tiếng.

”Gọi là gì kêu? Có điểm phong độ cũng không thể được?” Quán hấn đích, hiểm trung cầu thẳng đi, ta vận khí luôn luôn hảo đến không có thiên lí. Bên trái kia địa phương có điều, so sánh thuận mắt, thoát nhìn đi kia tử đích có điều, so sánh lợi hại, liền kia đi. Ta cảm lấy có một quả quân cờ, ‘ba’ một tiếng buông đi, khí định thần nhàn đích thu hồi thủ. Ta quả thực chính là ở đó, nếu căn bản không có huyền cơ, mặt sau đích trực tiếp không cần hạ.

”Hào nha đầu.” Kẻ điên không thể tư nghị đích hảm đi ra.

”Làm sao vậy?” Ta trừng hấn liếc mắt một cái.

Kẻ điên tán hừa đích thụ khời đại ngón cái, ”Quái không được dám tìm lão nhân khiêu chiến.” Ách? Ta đi đúng rồi sao không?

”Quá thương.” Ta nhìn xem kì bàn, thiếu chút nữa kinh ngạc đích kêu đi ra, từ một hon phân nửa, lão nhân có phải hay không ở sai ta?

”Ta đi người này.” Lão nhân lạc tử, đối ta mỉm cười. Ách, hấn như vậy vừa đi, ta bị chết càng nhiều. Ba phần chi hai toàn xong rồi. Cái này phải như thế nào đi? Ta sẽ không a.

Cẩn cẩn rằng, tử sẽ chết đi, một tử rốt cuộc, không binh liễu mạng hoàn toàn xong đời lap. Tử hon phân nửa, đường sống vẫn là có, đương nhiên, cũng có ba điều tử lộ.

”Nơi này.” Ta quyết định vẫn là đi tử lộ, ở ba bước kì trung, ta lạc tử kia địa phương là tối không thể đi đích. Đi này địa phương, điển hình tự sát. Vừa rồi đã muốn tự sát, tự sát rốt cuộc đi.

Kẻ điên kinh ngạc đích nhìn thấy ta, ”Người vợ, người bắt chính thường a? Vì cái gì tự tìm tử lộ?”

”Vô nghĩa, mau.”

Kẻ điên cười hắc hắc, ”Ta đi nơi này nhân.” Không thể nào, của ta quân cờ đã muốn tử thập phần chi chín, có thể tưởng tượng ta hiện tại có bao nhiêu bi thảm.

Ta xem kì bàn ngắn người, kẻ điên đạo, ”Người vợ, nhận thua đi.”

Ta niệp khời một quả hắc tử, đốc định đích hạ xuống, ”Nơi này.” Kì bàn thượng, có hai chỗ tự sát đích địa điểm làm cho ta tuyển, ta y nhiên tuyển tử đích tối oanh liệt đích địa phương, lại là tử tăng lớn. Tự sát quá hai lần không sợ lại đến lần thứ ba. Ta là không phải đầu óc có vấn đề, có sống kì không đi, cố tình đi tử lộ.

Kẻ điên táp miệng, ”Không có khả năng, không có khả năng a.”

”Cái gì không có khả năng?” Ta buồn bực đích trừng mắt hấn.

”Người một cái tuổi nhẹ nhàng đích cô nương, không có khả năng có này giác ngộ.” Có hay không làm, ta đều tử hai mươi phần có mười chín, hấn còn nói phong lương nói.

”Ta thích chịu chết có thể chứ?”

Kẻ điên thờ dài một tiếng, hạ xuống quân cờ. Nhưng mà, ở hấn hạ xuống quân cờ lúc sau, ta tái xem kì bàn, kỳ tích đã xảy ra, cư nhiên là toàn bàn giai sống. Ta nhu nhu ánh mắt cười ra tiếng, không biết người nào cao nhân bố đích cục, rất lợi hại. Ta tái cẩn thận đánh giá sát, tựa hồ... Ta đi rồi đệ tam bước về sau, hấn vô luận đi na, đều là toàn bàn sống kì.

Kẻ điên không biết là cao hứng vẫn là buồn rầu, biểu tình không rõ, ”Này cục lớn nhất đích tuyển huyền cơ bị người phá, hiện tại bắt đầu đối địch đi.”

”Loại này bố cục không phải đối mỗi cái mọi người dùng đích, có chút cao thủ đã sớm tham thấu cổ nhân thích ngoạn đích đem diễn. Tuy nhiên ta biết có thể thất bại thật sự thảm, nhưng là ta thích bình hành hiểm chiêu.” Ta là bảo trì cung kính đích thần thái, tuy nhiên ta may mắn phá, nhưng ta không thể không thừa nhận này cục đích tinh diệu, ta thuần túy đích vận khí hảo ngoại thêm vũ hiệp tiểu thuyết xem nhiều.

”Bắt đầu đi, người đã muốn phá một nửa, mặt sau đích hấn là không làm khó được người đi. Người là trên đời này, đệ tam cái có thể phá mê cục đích nhân.”

”Tiền bối, của người ý tứ là nói, phía trước đích chính là một cái mê cục, chân chính đích vấn đề, là hiện tại này?”

Hấn gật đầu, ”Phía trước cái kia cục là một vị cao nhân căn cứ ngũ hành bát quái sở bước, trừ người ra vừa rồi lạc đích kia ba tử, đi gì một chỗ phương giai không thể vượt qua mười tử tất thâu. Có thể cùng người như vậy đích cao thủ đánh giá, lão nhân chung thân không uổng a.” Hồ thẹn thật sự, ta chính là vừa vận thấy đồng như vậy một chút. Phân cho ra đi làm sao có thể tử, đi làm sao có thể sống mà thôi. Hon nữa một viên một chút tiểu thuyết xem nhiều đích đại não, không thể tính thật sự phá. Nếu là luận kĩ nghệ, chính là 300 về sau, ta đều sẽ không là đối thủ của hấn.

”Tiền bối, người khách khí, ta chính là chính là tiểu nữ tử mà thôi, kì nghệ bình bình.” Hào xấu hổ, ta này đồ ăn điều vì cái gì tổng bị làm như cao thủ đâu?

”Người này.” Kẻ điên không để ý tới ta, tự cái lạc tử.

Ta cũng cảm lấy một quả quân cờ, bắt quả ta rất nhanh thất thần. Không hổ là thượng cổ tàn cục, tựa hồ ta là.. Tắc tử nan lạc. Đi na từng bước, đều có tử đích, hơn nữa vừa rồi kia chiêu rõ ràng đã muốn quá khi. Nếu ta ẩn hình kính mắt không có phá hư, đây giống như trận pháp. Ách, nói thật, ta cho tới bây giờ không có phá quá tàn cục, không biết như thế nào đi.

Ồ ta do dự không quyết đích thời điểm, đảm đương ẩn hình nửa ngày đích độc cô hàn tiếp nhận ta trên tay đích quân cờ, nhẹ nhàng đặt ở kì bàn thượng.

Tiếp theo, lại đổi đến kẻ điên đích kinh hô,” Các ngươi hai cái rốt cuộc không nên đích?” Địa cầu đi lên đích.

”Tiền bối, thỉnh nhiều chỉ giáo.” Độc cô hàn đích ý tứ thực rõ ràng, hiện tại đối hân. Dù sao ta là không có bản sự lại đi, chạy nhanh đứng lên làm cho hân.

”Hảo tiểu tử, xem kĩ không nói thực quân tử, nếu các ngươi hai là cùng nhau đến khiêu chiến đích, ta không để ý chính là.” Quái không được kia ba cái không nói nói, là sợ đích quấy rầy ta.

Độc cô hàn là cũng không nói gì quá hân hội hạ kì, chính là an đại thúc nói hân sư phó rất lợi hại, hơn nữa buộc hân học quá, hân hội không kỳ quái. Sớm nói thôi, hại ta lấy đồ ăn điều xoay ngang thượng trận.

”Nơi này.” Hân không để ý đến đại thúc trong lời nói, chỉ lo lạc tử.

”Người này.”

”Nơi này.”

Xem bộ dáng bọn hân giết được thập phần tận hứng, ước chừng hai giờ, ta chờ đến cổ đều toan. Rốt cục, hạ xuống cuối cùng một quả quân cờ.

Kẻ điên kêu to đứng lên,” Như thế nào có thể?”

”Làm sao vậy?” Toan tử mới thứ nhất cái hỏi.

”Ta thâu.” Kẻ điên bây giờ còn không dám tin tưởng, nhìn chăm chăm kì bàn xem.

”Tiền bối, đa tạ.” Độc cô hàn không có biểu tình đích nói ra mấy tự. Ta đều có đó tiêu hóa bất lương, không phải như vậy lợi hại đi? Ta còn tưởng rằng ta cảm kì lợi hại, hân thư họa, hai so với hai, chính là.. Hiện tại hân đã muốn siêu việt ta. Không biết hân có thể hay không đọan cảm? Nếu hội.. Bản đại tài nữ cơ bản thượng cái gì đều không quên đi.

Toan tử mới nói,” Đồ đệ, với người sư phó ta thiết luận bàn tha thi tử thư pháp như thế nào đi.” Xem hân như vậy, đối với bọn hân ngay cả thâu hai trường thực không cam lòng tâm.

”Như thế nào so với?” Hân y nhiên là lạnh như băng đích, trừ bỏ ta lấy ngoại, hân sẽ không đối mặt khác có biểu tình đích.

”Chúng ta đều tự chỉ một thủ thi hoặc là tử, tả vu chỉ thượng, kí so với thi tử, cũng so với thư pháp, như thế nào?” Đây biện pháp công bình, chính là trọng tài đều là bọn hân đích nhân, số lượng thượng chúng ta có hại đích.

”Hảo.”

Toan tử mới cười a a nói,” Đến sư phó người thư phòng đi xem.” Bốn tự chỉ đa tình đích, chúng ta khả không có thừa nhận là bọn hân đích đồ đệ.

Toan tử mới là thư phòng quả nhiên tất cả đều là thư, đều là đó cổ tịch, nhiều đến có thể áp người chết. Thư phòng thực tinh trí, thực nhìn không ra đến, ở như thế thâm sơn, còn có thể bố trí đặc như vậy tao nhã.

Độc cô hàn không có chào hỏi, trực tiếp đi vào đi, triêm mặc dục tả, ta vội hỏi,” Tử tử.”

Hân ngẩng đầu, lấy hoi đích ánh mắt xem ta.

Ta cười cười,” Ta niệm người tả.” Ta lại hỏi toan tử mới,” Có thể chứ?”

”Có thể.” Chúng ta hai người nhiều khi để ít người.

”Cuộn cuộn Trường Giang đông thế thủy, lãng hoa đào tấn anh hùng, là phi thành bại quay đầu không, thanh sơn như trước ở, mấy độ trời chiều hồng. Đầu bạc ngư tiêu giang chữ thượng, quán xem thu nguyệt xuân phong, một hồ trợ tửu hí gặp lại, cổ kim nhiều ít sự, đều phó cười đàm trung.” Thoạt nhìn toan tử mới vẫn là có chút văn mới, nếu nhà của ta hân một không cẩn thận, chỉ đích không tốt làm sao bây giờ? Vẫn là nho nhỏ đích nhân hạ đi. Như thế hào mại đích tử, dùng hân đích cuồng thảo tả đi ra, nhất định thập phần có ý cảnh.

Ta niệm xong, bọn hân bốn kinh ngạc ngoại thêm tò mò đích đánh giá ta. Xem cái gì xem? Ta lại không phải quái vật.

”Tiền bối, thỉnh nhiều chỉ giáo.” Ở bọn hân tò mò đích ánh mắt trung, độc cô hàn đã muốn tả hoàn, theo thư bản sau đi tới.

Toan tử mới khẳng định là thứ nhất cái tiến lên, tiếp theo ác bà nương cùng thư sinh mới cùng quá khứ.

Cùng thư sinh đắc ý cười nói,” Các ngươi ba cái đều thâu, chỉ có xem ta đích.” Đừng cười như vậy xương quyết, có ngươi hảo xem đích.

Ác bà nương ha ha cười, cố tình đồng tình đích vỗ vỗ hấn đích bả vai,” Toan tú mới, chúc mừng ngươi nói nghiệp có người.”

” Toan tú mới, ngươi không cần giáo hấn, hấn so với ngươi tả thật là tốt nhiều.” Kì kẻ điên một bộ đứng nói chuyện yêu [đau/yêu] đích bộ dáng.

Toan tú mới thốt nhiên giận dữ,” Ác bà nương, kì kẻ điên, các ngươi giống nhau thâu, nói cái gì phong lương nói đâu?”

Ác bà nương thập phần gian trá nói,” Ta đồ đệ lợi hại, thật tinh mắt.”

Ta trát nháy mắt, hưng phấn nói,” Chúng ta thắng?” Tựa hồ không có chi tệ thôi, thực công chứng.

Cùng thư sinh vui sướng khi người gặp họa nói,” Kia đương nhiên, ở các ngươi hai cái tiểu oa nhi trước mặt, toan tú mới căn bản không có thi triển hấn ‘tài hoa’ đích đường sống.”

” Cùng thư sinh, ngươi...”

Cùng thư sinh xoát khai cây quạt,” Tránh ra, xem ta đích.”

” Cùng thư sinh, nếu là chúng ta u minh bốn quái toàn thua ở bọn hấn trong tay, về sau như thế nào ở trên giang hồ hỗn, toàn nhìn ngươi đích.” Toan tú mới lời này nghe đứng lên giống uy hiếp.

” Cùng thư sinh, thâu nhìn ngươi như thế nào hướng đồ đệ công đạo.”

” Xem trọng đi.” Cùng thư sinh chọn chọn mi,” Tiểu tử, ngươi trước, miễn cho ngoại nhân nói ta khi dễ ngươi.”

Độc cô hàn một câu không nói, đem vừa rồi dùng quá đích chỉ lấy khai, bốn phía huy hào. Mới vài phần chung đích thời gian, hấn đã muốn buông bút.” Thịnh tiền bối chỉ giáo.” Nhanh như vậy, hấn nghĩ đến ở tả thảo thư a?

Ta thứ nhất cái thẩu quá khứ, trùng lớn ánh mắt. Hấn họa chính là một bộ sơn thủy thủy mặc họa, ít ỏi mấy bút, đơn giản đích tuyến điều, một bộ cảnh đẹp hoàn toàn triển hiện ra đến. Thoá quát trung mang theo nhẩn nhụi, bốn phóng không mất cao nhã. Sạch sách, vì cái gì thắng đến hôm nay, ta mới phát hiện ta lão công kỳ thật là cái đại tài tử đâu? Ta biên tập bên miệng hấn thương, thiếu chút nữa bắt nó được khám tiền ánh mắt lí.

Cùng thư sinh đối cùng họa, khốc tang nghiêm mặt,” Như vậy đích họa ta tuyệt đối chỉ không được.”

Ác bà nương cúi đầu ủ rũ,” Không thể tưởng được chúng ta u minh bốn quái hội hoàn toàn thua ở hai cái tiểu oa nhi trên tay.” Theo võ công đến mới nghệ, bọn hấn toàn thâu.

Ta cười hi hi đích đạo,” Bốn vị, của ta xà đâu?”

” Chúng ta bốn lão quái nói đến đi đến, còn sợ không đề cho ngươi a.”

” Giang hồ khi nào thì ra như vậy lợi hại đích hai cái tiểu oa nhi?” Cùng thư sinh nhìn thấy chúng ta,” Các ngươi hai gọi là gì tên?” Ách, đích xác còn không có nói tên đâu.

” Văn bối độc cô hàn, chuyết kinh mộ dung ý vân.” Không thích hấn nghiêm trang đích bộ dáng, cảm giác thực cứng nhắc.

” Độc cô, mộ dung?” Ác bà mẹ ôi thân thể đột nhiên đau một chút,” Đồ đệ, ngươi cha gọi là gì tên, độc cô hàn, ngươi cha gọi là gì?” Hỏi cha ta đích tên? Muốn chết a.

” Gia phụ độc cô thiên linh.” Có tất yếu trả lời như vậy thành thật sao không?

” Gia phụ mộ dung nghĩa.” Trong lòng có loại bất an đích cảm giác, ông trời, đừng giống ta đoán như vậy.

” Vô lâm thứ nhất thế gia mộ dung gia đích nữ nhân?” Ác bà nương đột nhiên cùng kẻ điên giống nhau, bắt lấy tay của ta, kích động đích hỏi,” Ngươi vài tuổi? Ngày nào đó đích sinh nhật? Ngươi nương gọi là gì tên?”

Ta bị nàng hoảng sợ,” Ngươi làm gì?”

” Ác bà nương. Ngươi điên?” Toan tú mới chạy nhanh rút ra nàng.

” Nói mau.” Ác bà nương hét lớn một tiếng.

” Ta năm...24...” Còn không chờ ta nói chuyện, ác bà nương phác lại đây,” Vì cái gì không phải23?” Ta vì cái gì nếu23 tuổi?(Nơi này giải thích một chút, lúc trước ý vân là mộ dung lão nhân có một đoạn đối thoại. Hấn nói,20 năm trước, nếu nhan mới hai tuổi, giang thu nhan sẽ chết, như vậy tính mỹ nữ tỷ tỷ hấn là 22 tuổi. Nhưng là, hiện tại khoảng cách bọn hấn đối thoại thời gian đã là7 tháng sau. Cho nên, độc cô gia chuyện tình đã muốn biến thành21 năm trước, mỹ nữ tỷ tỷ cũng nhiều một tuổi.)

” Là23, người nhớ làm có phải hay không?” Ác bà nương lại phác lại đây, kích động đích thu trụ của ta quần áo.

” Đây... Đây...” Ta chính là24 thôi, như thế nào giả mạo. Ách, mỹ nữ tỷ tỷ vừa vặn23 tuổi, có thể hay không....

” Ta hỏi người, người nương có phải hay không ở người hai tuổi đích thời điểm từ?” Nàng y nhiên kích động.

” Tiền bối, người hỏi cái này vấn đề làm cái gì?” Tuy nhiên đã muốn đoán được, trong lòng y nhiên không nguyên tin tưởng.

” Người không gọi ý vẫn, kêu nếu nhan có phải hay không?” Tâm mãnh nhảy dựng lên, ta không chế được chính mình đích cảm xúc, đạo,” Tiền bối, ta gọi ý vẫn.”

” Ác bà nương, nàng không phải người nếu nhan, người phát cái gì điên.” Cùng thư sinh nói xong, bay nhanh đích điểm của nàng huyết đạo, nguyên bản kích động đến không được đích ác bà nương, thật ở toan tú mới trên người.

Đối mặt như vậy đích tình cảnh, ta cười khở, nên đến đích thủy chung muốn tới. Ác bà nương bị toan tú mới ôm trở về, cùng thư sinh cùng kẻ điên tự nhiên cũng phải cùng đi. Lâm đi tiền, bọn hấn cố ý vô tình đích xem phiêu chúng ta vài lần, thái độ lãnh đạm rất nhiều. Ta không nghĩ cái gì, có lẽ bọn hấn đã sớm biết21 năm trước đích chuyện cũ đi. Ta sát phí khổ tâm, cuối cùng vẫn là.. Thất bại trong gang tấc, cái này kêu là thiên ý đi.

Bọn hấn mấy phong phong hỏa hỏa đích trở về, ta cùng độc cô hàn tự nhiên liền nhân xuống dưới. Ta rõ ràng đích biết, đây là chúng ta cùng một chỗ đích cuối cùng thời gian, không nên lãng phí đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Ngày thứ hai, ta còn đang ngủ mơ, nghe thấy bên ngoài âm thanh huyền ảo khiến ta không thể yên giấc. bốn người này, không cãi nhau thì chết a? bọn hấn cãi nhau không mệt như ta nghe đã mệt tai, đồ đệ bọn hấn võ công chưa biết, nhưng nhất định có thần công bị tai vô địch thiên hạ.

Ta buồn chán rúc vào ngực của Hàn “bọn hấn làm cái gì”

Hàn thân nhiên nói “không biết”

Ta oán hận nói “mấy người này, không biết làm cái gì?”

Hấn lắc đầu cười “nàng có thể hỏi bọn hấn” người biết nói giỡn từ bao giờ?

“ta mệt mỏi, vốn định ngủ một giấc thật tốt, kết quả thành ra như vậy, sáng sớm làm cái gì mà ồn ào?” ta phi thường khó chịu, bốn lão già này, không cho ta ngủ chút sao?

Hàn ôm ta “ngủ đi, không cần để ý bọn hấn”

Ta bực mình “bọn hấn ồn như vậy, sao ngủ?”

Hàn nghe vậy không khỏi cười cười

“ta sợ ba lão già này, ta nghĩ đệ tử của mấy bọn hấn liệu có thể sống đến giờ này không, chẳng trách bỏ nơi này đi bao năm không trở lại”

Ta vừa nói xong, chợt nghe bên ngoài đập cửa. ta vừa định thần, chợt nghe quý thư sinh nói “con dâu, ta chờ người mời trà đã lâu, sao còn không đứng lên?” ta thế nào thành con dâu của hấn? Tuy đã tháng 11 nhưng trong cốc vẫn thập phần tuyệt đẹp không có một chút biểu hiện của mùa đông. Ta hứng lên bèn kéo Hàn ra ngoài tả bộ tay của ta nắm chặt tay hấn, một khắc cũng không buông. Có lẽ ta buông ra thì không còn cơ hội nắm lại, đó là dự cảm của ta.

Đầu óc ta muốn loạn, căn bản không biết làm thế nào. Ta sớm tính toán phải nói thế nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra. Ta không thể nói ta đến từ tương lai, không phải là Mộ Dung nhị tiểu thư, nếu nói ra, Hàn có thể cho rằng ta đã bị điên, vì muốn cùng hấn một chỗ mà bịa đặt này nọ. nếu không nói, chẳng nhẽ tro mắt nhìn hấn rồi ta mà đi sao? Trong lòng ta rất loạn, đầu óc trở lên hồ đồ. Trải qua gần nửa năm hạnh phúc bên hấn như vậy, hiện nếu rời khỏi hấn, ta không biết mình sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

Ta hít sâu một hơi, nhìn hấn, ôm eo hấn, khẽ nói : “chàng có biết hiện giờ ta bao nhiêu tuổi không?” ta nghĩ nói bắt đầu từ đây có lẽ là hợp lí, nhưng lại không nói ra lời. ai chẳng biết Mộ Dung tiểu thư hiện tại 17 tuổi, mà ta đã sớm 24 tuổi.

Hấn nhẹ lắc đầu, con người ngăm đen đầy nhu tình nhìn ta.

“kì thực...” ta cắn răng nói “kì thực chàng đừng cho là vì ta muốn cùng cô địa vị giang hồ, kì thực là ta 24 tuổi, không phải là 17, ta đã sống trên đời được 24 năm” thực ra nếu tính ra, ta còn nhiều tuổi hơn Hàn, hán năm nay mới có 21 thôi.

Ánh mắt hán lóe lên một tia nghi hoặc : “Mộ Dung nhị tiểu thư năm nay 17, ai ai cũng biết” ta chính là nói về vấn đề này.

Ta thờ dài “ta kể cho chàng một thần thoại. ... ở 1000 năm sau, thế giới đã thay đổi rất nhiều, nam nữ bình đẳng, công nghệ tân tiến. ... ở trong một gia đình trung lưu, có một tiểu thư, 4 tuổi mất mẹ, năm tuổi có mẹ kế, sáu tuổi có em cùng cha khác mẹ...”

“nhưng nàng tính tình cương liệt đanh đá, vì hoàn thành nhiệm vụ mà sự phụ giao phó , nàng đã đi vượt thời gian 1000 năm quay về thời điểm này, giả mạo người khác, hơn nữa còn không ngờ rằng, ở đây nàng đã gặp ý chung nhân...”

“chàng nói xem, chuyện này có thật hay không?”

“cô nương kia chính là nàng?” hán dừng lại hỏi, rất thông minh đã hiểu được vấn đề, chỉ là, ánh mắt hán tựa như trở lên thâm trầm.

“đúng vậy” ta đột nhiên cười “thực buồn cười phải không? trên đời còn có người tin tưởng loại chuyện này?” ta không biết hán có tin hay không, cho dù là tin hay không, nếu về sau biết chân tướng, không chừng bảo ta nói điều.

Hàn thân nhiên cười “cho nên nàng mới ngộ nghịch, hoàn toàn không xem cha ra gì? Cho nên tất thấy quy củ đều không được nàng để mất, cho nên nàng trở thành sư tử của Bách hiểu sinh?” đúng vậy, hán có tin không?

Ta nghiêm túc nói “ân, lão già đó căn bản không phải cha ta, không cần khách khí. Về phần ta lớn mật như vậy... cũng là vì tính khí của ta từ bé đã thế” thực sự đã lâu lắm rồi ta không có biểu tình nghiêm túc lên có cảm giác cơ mặt nó hơi mồm “ta vốn tưởng rằng sớm muộn phải trở về thế giới của mình, nhưng không nghĩ được rằng từ nay sẽ mãi mãi ở lại đây” càng không ngờ rằng yêu Hàn.

Hán nhìn ta thật sâu, thật lâu sau, hán đột nhiên nói “ nếu ta không đoán sai, cầm tiền bối khuê danh Giang Thu Nhan” ách, nói cái gì, tự xưng đôi chủ đề là sao? Mà sao hán biết được việc này... khoan... cái gì... Giang...

“a... Giang...” ta kinh ngạc đến không ngậm miệng được.

“tiêu Giang mà bọn hán thường nhắc tới, hán là Giang tử Ngang” ông trời, trái đất chả nhẽ bé vậy sao?

Thấy ta kinh ngạc, hán thân nhiên nói “ năm đó vợ chồng Giang gia mất không lâu, Mộ Dung phu nhân Giang Thu Nhan cũng mất tích, sau đó đưa con 3 tuổi cũng mất tích” hán nói điều này làm gì. Ta thực ngây thơ, luôn tin rằng mình biết nhiều, không ngờ hán còn biết những việc mà ta không biết.

Hán giữ chặt cả vai ta, trầm thấp nói “vô luận nàng là ai, đều là thê tử của ta, là nữ nhân Độc Cô Hàn ta yêu nhất” ta sớm muộn cũng bị hán dọa đến chết, cuối cùng hán biết được bao nhiêu.

Ta nghi hoặc nói “thật vậy chăng?”

Hán không trả lời, cúi đầu hôn ta, thừa dịp ta không chú ý, đầu lưỡi bá đạo tấn công. Ta đã không kịp hô hấp, đầu óc loạn lên, chân cũng vô lực ngã thẳng vào người hán.

Đột nhiên, tay hán dùng chút lực, cả người ta bị hán ôm lấy, tiếp theo bị hán bế vào phòng. ... “làm gì?” thấy hán như vậy, ta vội la toáng lên.

Hán chỉ cười.

“uy, chàng làm gì?”

“ách, quần áo này rất đắt, như thế nào xé rách rồi?”

“ai nha, mấy tên quái nhân kia nhất định cười chết ta.

“ta yêu nàng, bất luận nàng là ai” ách, không rõ

“có ý gì?” ta chưa kịp nói tiếp thì miệng đã bị bịt kín.

(Lời tác giả: tình lượng 30000 từ, hai anh chị làm gì thì tự tưởng tượng/lời editor: tác giả thật là phiền phức)

Mệt quá, ta muốn ngủ. gần đây ta có bệnh sao, chỉ muốn ngủ, một ngày ta ngủ đến 18 h, còn những kia... ăn cơm, đi wc, ách... thân mật...

Ta rất muốn ngủ, ai đó lại không muốn cho ta ngủ. có lẽ là ta rất giống gấu bông đi, nên ai đó cứ thích ôm ta mà ngủ. ta bực mình kháng nghị “ngươi làm gì”

Hàn hôn vào trán ta “ôm nàng một cái”

“vì sao 2 ngày này ngươi rất ít nói chuyện?”

“nàng sẽ nhanh biết”

“biết?” nói còn chưa xong, lại biến thành tiếng hét “a, làm gì?” hấn đã thay đổi tư thế khiến ta hơi mất thăng bằng.

Ta êm đềm cảm nhận nhiệt độ cơ thể hấn “trên được ôm thật ấm, nếu thời tiết lạnh người ôm ta nhiều một chút”

“nhất định”

“không bằng chúng ta thực sự bái bốn tên gia hỏa kia làm sư phụ, ở ẩn chốn này được không? tuy bọn hấn điên khùng, nhưng cũng rất tốt với chúng ta” kì thực sống cùng bọn hấn cũng rất thú vị.

“có thể” ta còn chưa kịp hưng phấn thì hấn lại bỏ thêm một câu “nếu ta còn sống về hãy nói”

“người đi đâu?” ta sợ hãi kêu.

“ta tin Giang thu Nhan biết rõ chuyện 21 năm trước” chẳng lẽ hấn chưa biết sao?

“vậy người muốn gì?” ta khẩn trương “người rốt cuộc muốn gì, chẳng nhẽ muốn bỏ ta tìm tiểu sư muội” ta giả vờ tức giận, hi vọng hấn bỏ ý định.

Hàn ôm chặt ta “ba tháng trước, ta nhận được bỏ câu đưa tin của Tật Phong”

“ta sao không biết?” ta cũng dùng bỏ câu đưa tin với bách hiệu đường thôi.

Ta nhớ lại, ba tháng trước, chúng ta đang du ngoạn ở một tiểu trấn, một buổi sáng, hấn đột nhiên trở lên là lạ, ngồi ở trong phòng không nói một câu, một mình uống rượu.

Hấn rất hiếm khi uống rượu, vì sao đột nhiên uống nhiều như vậy. ta nhớ khi đó hấn ngồi liên nửa ngày, ánh mắt rất lạ. sau đó, bộ dáng lại rất thống khổ, hôm đó làm ta rất sợ.

“tướng công, thê tử của chàng thực nhàm chán”

Không biểu tình gì.

“Hàn, mang ta ra ngoài được không?”

Vẫn im lặng.

Ta vội kéo tay hấn “đi với ta đi”

Hấn tựa như giận dữ, cái chén rơi xuống đất vỡ tan.

Hấn quay đầu đầu nhìn ta, ánh mắt cực kì quái lạ, âm trầm, thống khổ, lại có hàn khí kinh người, miệng lạnh như băng thốt ra ba chữ “đi—ra— ngoài”

Hấn trước giờ không bao giờ như vậy, cho dù là giận ta, cũng không thể như vậy. ta thực sự không hiểu, hấn bị làm sao.

“Hàn, làm sao vậy?” cho dù trong lòng thực sợ hãi, nhưng ta tin tưởng, hấn sẽ không thương tổn đến ta.

“ta không nghĩ nhìn thấy người” hấn lãnh khốc nói, ta kinh tâm nhìn hấn.

“ta...”

“đi” ta thực sự không kịp nói chuyện đã bị hấn đuổi ra ngoài. Thực sự không rõ, hấn bị làm sao?

Sau đó ta chạy lên núi, bất hạnh lạc đường. hơn nữa, trời tối rồi lại đổ trận mưa lớn, kết quả bị ngất giữa đường. khi ta tỉnh lại, Hàn cẩn thận chiếu cổ bên ta, nhuyển ngôn cầu tha thứ. Ta vì vậy mà 3 ngày không nói chuyện với hấn. sau đó, ta hỏi vì sao lại giận dữ với ta, hấn không trả lời. nếu ta cứ hỏi thêm, hấn liền đem ta ăn sạch, từ đó về sau, hấn đối với ta còn tốt hơn trước. ta cũng không hiểu kì diệu đánh quên đi. Đúng rồi, ngày đó hấn nhận được bỏ câu đưa tin, lẽ nào?

Ta ôm oán giận nói “ngày đó người không hiểu vì sao giận dữ với ta, ta còn chưa hỏi đâu, người vì sao lại như vậy?”

“nàng rất nhanh sẽ biết” chán ghét, vì sao vẫn muốn giấu ta? “chà nhẽ không nói cho ta nghe được sao?”

“được”

“vậy nói”

“ta có thể nói cho nàng một câu... ta yêu nàng”

Ta cười cười “lừa người”

Có lẽ cảm thấy cứ bị ta hỏi thì không thể trả lời, hấn lại bồn cữ xoay lại, dùng miệng khóa miệng của ta lại. Kết quả lại bị hấn ăn sạch.

...

Lại một đêm triền miên qua đi

Sáng sớm, tiếng chim hót líu lo.

Ta vẫn còn muốn ngủ, trên giường thực êm ái.

Hấn đột nhiên kéo ta dậy “Vân nhi, đứng lên, ta mang nạng đi gặp Giang tiền bối”

Ta dựa vào lòng hấn, động cũng không động “không đi, ta muốn ngủ”

“đừng nháo, nạng ta muốn nói cho nạng nhiều việc” việc gì? Nạng biết chẳng nhẽ ta không biết.

Ta làm nũng kháng nghị “ta có nháo đâu, ta thực sự ất mệt, ngươi vừa làm gì chẳng nhẽ đã quên”

Hấn trêu mềm ôm ta lên, hôn ta thật sâu “có phải ta làm nạng đau?”

Ta miễn cưỡng nói “đương nhiên”

“gặp Giang tiền bối rồi nói”

Kì thực, ta có chút hiểu, nhưng hi vọng không phải sự thực, hi vọng điều này không đến.

“được rồi” ta thờ dãi, chỉ còn trông vào ý trời.

Mặc quần áo xong, hấn ôm ta ra ngoài, diu ta từng bước, ta ỏi “ta có thể không gặp tiền bối được không?”

“vì sao?”

“bởi vì ta không muốn nói với nạng về việc nữ tử trước mặt ngươi, chuyện đàn bà ngươi không nên nghe” lấy có thật tốt.

Hấn lắc đầu “đây không phải chuyện của Nhượng Nhan tử, đi thôi”

Ta được Hấn đưa vào phòng, thấy Giang Thu Nhan đã tỉnh lại, ba lão đầu kia không rõ đi đâu.

Giang Thu Nhan ngồi trên giường, ánh mắt trống rỗng, không rõ đang nghĩ cái gì. Nhưng nét mặt tựa như thống khổ?

“Giang tiền bối?” ta thử gọi nạng. Lấy thân phận của ta không chừng phải gọi nạng là “mẹ cả”

Nạng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thần nheine nói “ngươi rốt cuộc là ai, nghiệt chủng kia không thể 24 tuổi” ta đương nhiên không phải.

Ta há hốc mồm, nạng ta lại hỏi “sao ngươi biết ta họ Giang”

Ta thờ dãi “năm đó phong hoa tuyết đại nữ nhân Giang Thu Nhan, nổi tiếng giang hồ, hơn nữa tiền bối cùng với Nhượng Nhan tử thực giống nhau” ta sớm đã phát hiện ra, chẳng qua là không dám thừa nhận

Nạng kích động chạy lại nắm chặt tay ta “ngươi biết Nhượng nhan?” đương nhiên

“đúng, chúng ta là... tỉ muội”

“tỉ muội... ngươi là nghiệt chủng năm đó” nạng nhìn chăm chăm ta, ánh mắt mang đậm tia cừu hận

Ta lắc đầu “không phải”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

Nàng hồ nghi nhìn ta, ta thờ dài “vấn đề này sau hãy nói, giờ ta muốn nói với tiền bối một việc”

“ngươi muốn nói gì?”

Ta đưa nàng một ly nước trà, chậm rãi nói “ta là bạn tốt của Giang Tử Ngang”

Tay của nàng run một chút “ngươi là bằng hữu của tiểu Giang?”

“đúng, ta biết tiểu Giang mà các ngươi nói ắt hẳn là hắn” ta cười cười “bởi vì hắn cũng rất điên giống mấy ngươi”

Này nâng mâu hỏi ta “hắn có khỏe không?” ta không biết, đã không gặp hơn nửa năm

“hắn không quay lại đây gặp các ngươi? Tin tức cũng không gửi về?” tiểu tử này quá vô tình đi.

Giang Thu Nhan cười khổ “đúng, sáu năm, cho tới bây giờ hắn chưa từng trở lại, thậm chí chưa từng gửi một phong thư” đối với 4 kẻ điên như vậy, hẳn không có hứng thú cũng phải, nhưng thân làm đệ tử mà không nghĩ tới sư phụ, hẳn đã sai rồi.

Ta kinh ngạc, bởi vì phát hiện một vấn đề nghiêm trọng “ngươi có hận Vân nhi không?”

Nàng hỏi lại ta “vì sao ta hận nàng, năm đó ta hiểu biết nông cạn, ngẫm lại, thực xin lỗi nàng”

Ta kinh hãi kêu “nói vậy, ngươi... ngươi không bảo bệnh thần kinh... không, Giang tử Ngang cưới nữ nhi của Vân nhi, sau đó dùng cảm tình thương tổn nàng, báo thù cho anh trai?” ta vẫn nghĩ là do Giang Thu Nhan chủ mưu. Có thể, Giang thu Nhan vì ghen ghét, vì oán cừu đã nghĩ ra mưu kế âm hiểm này, nhưng hiện tại, hình như không phải là như vậy.

Nàng còn kinh ngạc hơn ta “hắn cưới nữ nhân của Vân nhi, hắn còn thương tổn nàng, ta hoàn toàn không biết, ta thực có lỗi với nàng, cho dù hắn cưới nữ nhân của Vân nhi, cũng phải bảo hắn một mực chiều cố nàng, sẽ không tổn thương này”

Ta vô lực vỗ đầu “Bệnh thần kinh này, vì sao hắn lại có tâm cơ như thế chứ?”

Giang Thu Nhan cười khổ “nhiều năm trước, ta thường xuyên nguyên rủa Vân nhi, nói ta hận nàng, còn phải trả thù. Nàng chết, ta phải hành hạ con nàng, nhưng hiện tại, ta thực cảm thấy có lỗi với nàng. Hồn tiểu tử hắn, có lẽ nghĩ ta hận nàng, cho nên vì ta báo thù, có lẽ hắn không biết ta sớm đã không còn hận thù gì”

Ta thờ dài, “bởi vậy mới hiểu vì sao hắn hận sâu đậm đến vậy, tiểu tử kia vì trả thù, không chỉ con gái của Vân nhân, còn cả Mộ Dung Nghĩa cũng trả thù” thật đúng là bệnh thần kinh, phương pháp cực đoan như vậy cũng nghĩ đến. nếu không phải sau này hắn yêu ta, không chừng hắn còn nhập sâu vào ma đạo, không cách nào quay đầu.

Nàng ngừng đầu nhìn nóc nhà “Hắn đã cưới nữ nhi của Vân nhân? Hắn thực không xứng”

“đúng” đồng cảm, đích xác không xứng.

“Tiểu nha đầu đó hiện như thế nào? Vân nhân thế nào?”

“Vân nhân 18 năm trước sinh khó mà chết, về phần Mộ Dung nhị tiểu thư... quả thực là oanh động giang hồ, nghe nói... đã được viết thành sách có tên ‘cực phẩm khí phụ’ lưu truyền rộng rãi trên trường tồn”

“rốt cuộc là oanh động như thế nào?” Giang thu nhan tò mò hỏi.

“Mộ Dung nhị tiểu thư nhiều năm nay chưa rời khỏi khuê phòng, nghe nói nàng không biết võ công, tính tình nhu mì, tướng mạo trung bình, duy nhất có ưu điểm là biết hội họa. trong giang hồ lại nghe nói có một vị nữ hiệp ngoại danh Nguyệt Quang tiên tử, nghe nói nàng dung nhan tuyệt thế, võ công phi phàm, là sư tỉ của bách hiệu sinh...”

“Nguyệt Quang tiên tử?” Giang thu nha nghi hoặc nhìn ta “không phải là ngươi sao”

“khụ... nghe ta nói, ngươi càng kinh ngạc...”

Kể đồng dài một hồi, Giang thu Nhan hết trở mắt lại há mồm kinh ngạc.

Nàng ta thờ dài “hắn có mắt không trông, đáng tiếc, ngươi lại là một nữ tử mắt dạy” nói cái gì đâu, nàng lại nói “ngươi là nữ nhân câu Vân nhi?”

Ta cười khổ “nói đúng cũng phải, mà không đúng cũng phải”

Nàng vỗ vai ta “Nguyệt Quang, ngươi là kỳ nữ”nói cái gì đâu?

Ta lắc đầu “không phải, còn có Mộ Dung Nhược Nhan, nàng là võ lâm đệ nhất nữ tử, đệ thập cao thủ võ lâm, là trang chủ tương lai của Mộ Dung sơn trang, trước khi có ta, nàng là nữ nhân được chú ý nhất giang hồ” sống như nàng thực ra là khổ, nàng phải rất kiên cường.

“đáng tiếc trên đời còn có người” đúng là ta so với nàng còn nổi bật hơn.

“không phải, cho dù có ta, nàng cũng là viên ngọc minh châu đẹp nhất. người không biết, thanh danh của ta trong võ lâm là rất xấu. có thể cả trăm năm sau giang hồ vẫn còn nhớ tới một Mộ Dung Ý Vân vô liêm sĩ”

“ha ha...” Giang thu nhan không nhịn được cười phá nên “người rất đặc biệt, cha người nhất định tức chết” còn kém chút là tất thờ.

“ta nói cho người hay, ta lấy cái tức chết của hắc lâm niềm vui.” Ta vừa nói vừa xúm lại chỗ của Giang Thu Nhan, nếu nói ta và nàng là ti muội, có lẽ nhiều người sẽ tin.

Nàng đột nhiên đứng lên, nói “người nhất định rất yêu Độc Cô Hàn đi?”

“đúng, yêu hắc, ta có thể trả giá bằng sinh mệnh”

“đứa nhỏ đáng thương” nàng lại nhìn ta “người có biết chuyện của Độc Cô Gia 21 năm trước không?” chính là điểm này, ta chính là không muốn nói tới điểm này.

Ta nghiêm túc hỏi “người muốn nói cái gì?”

Nàng liên tục thờ dài : “ kì thực người có biết vì sao giang hồ nói ta chết không? bởi vì ta biết một bí mật kinh thiên động địa cho nên Mộ Dung Nghĩa muốn giết ta. Thực buồn cười, năm xưa 3 chương toái tâm chương của hắc không giết chết được ta. Có lẽ là ông trời thương ta đi, mấy tên kia đi đào mộ của ta, đã cứu được ta”

“cái gì?” có làm hay không?

Giang Thu Nhan cười khổ “Mộ Dung gia tích trữ điển tịch võ học khắp thiên hạ, mấy kẻ điên kia nghĩ rằng trong mộ của ta có bí tịch trân quý, cho nên đi đào trộm mộ, bọn hắc không tìm được võ công bí tịch, mà tìm được một nữ nhân hấp hối, chính là ta. Sau đó cứu ta ra. Ta từ đó sống cùng mấy tên gia hỏa này, không hỏi chuyện đời”

“à” ta thờ dài, không trách bệnh thần kinh cho tới bây giờ có điểm biến thái, có gia biến như vậy, sống trong hoàn cảnh như vậy, không biến thái mới là lạ.

“người có biết bí mật năm đó là gì không?”

Ta mím môi, run rẩy đôi chút, muốn nói, lại không nói được”

“21 năm trước, võ lâm có tứ đại thế gia...” lại kể chuyện xưa.

Ta thờ dài nói “để ta nói thay cho... Mộ Dung nghĩa tâm địa nham hiểm, năm đó đã làm một việc mà trời hận đất căm”

Nàng kinh hãi nhìn ta “người ... biết?”

Ta thần nhiên nhìn anngf “ta là đường chủ bách hiệu đường, khả năng của bách hiệu đường người chắc cũng hiểu. ta đã bỏ không ít thời gian, không ngờ đã tìm ra được bí mật kinh thiên này. Ân oán tứ đại thế gia năm đó, ta đã hiểu rõ như lòng bàn tay.”

Nàng không tin nổi hỏi ta “Độc Cô Hàn biết không?”

“không biết... ta hi vọng người đừng nói cho hắc”

“vì cái gì?”

“tuy hiện tại ta và hắc thoái ẩn giang hồ, nhưng lòng báo thù của hắc vẫn không nguôi. nếu biết sự thật, ta sẽ không thể ở bên cạnh hắc nữa”

Giang Thu nhan trừng mắt nhìn ta, ánh mắt đỏ tựa như nói ta là nữ nhân tự tử.

Ta vô lực nhắm mắt lại “đừng khinh bỉ ta, ta có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, ta sớm biết hết mọi chuyện, nhưng không nói cho hắc, không muốn mất hắc”

Giang Thu Nhan phẫn hận quát “diệt môn chi cừu, người làm sao có thể dẫu hắc?”

“ta muốn bồi thường hắc, hiện giờ võ lâm đã có tứ đại thế gia, Độc Cô gia đã trấn hưng lại như xưa. Nói thật là ta cũng giúp đến bảy tám phần”

“Độc Cô Huỳnh, nàng ta biết không?”

“biết, nhưng nàng hứa rằng sẽ không nói ra, nàng cũng nói không muốn đại ca nàng phải chịu đau khổ”

Thật lâu sau, Giang thu nhận nhẹ thở dài “thiên ý trêu người”

“đúng là thiên ý trêu người”

Giang thu nhận nhìn ta thực sâu “hắn cũng thực yêu người, càng tin tưởng người, người hẳn tâm lừa gạt hắn? nhân tâm cả đời không cho hắn biết chân tướng”

“đúng”

“có lẽ người lên chọn tiểu Giang”

“vì sao? Hắn cũng có thâm cừu đại hận với Mộ Dung gia?”

“vì người, tiểu Giang có thể buông tha thành kiến” ta công nhận, dù biết ta là con gái của thù nhân, bệnh thần kinh vẫn sẵn sàng bỏ qua tất cả để yêu ta.

“ta biết hắn rất yêu ta, nói thật ta cũng từng động tâm”

“Tiểu Giang và Độc Cô Hàn, ai yêu người hơn?”

Ta cúi đầu cười khổ “không biết, có lẽ là... Giang đại ca”

“nếu Hàn không cần người, người có thể trở thành vợ của tiểu Giang?”

Nàng kéo tay ta, nhìn thấy vòng tay mà ngày đó bệnh thần kinh tặng ta “thấy không, vòng ngọc này là bảo vật của Giang gia, nhất định tiểu Giang đã chọn người làm thê tử”

“người thấy khi nào?” làm không, bệnh thần kinh giám đưa cả thứ này cho ta, nếu ta biết nó có ý nghĩa như vậy thì ta đã không nhận.

Ta nhìn nàng “đừng nói đề tài khác, giúp ta gạt Hàn” đối với Giang thu nhận ta có điểm hảo cảm.

Nàng cũng rất khó xử. nhưng nàng chưa kịp nói gì thì một thanh âm lạnh lẽo từ ngoài cửa truyền vào “không cần”

Vừa dứt lời, cửa mở, một đôi mắt phần nộ, âm lãnh nhìn ta chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Không hiểu sao toàn thân ta run lên lay bầy, mắt không chớp, nước mắt không hiểu sao tràn ra. Là ý trời sao? Ta rất muốn dấu diếm, nhưng sự việc cuối cùng vẫn bại lộ?

Ta nghe thấy một âm thanh thanh thúy, chậm rãi nhìn xuống sàn. Một cây trâm ngọc, vỡ thành 2 đoạn. Tay của Hàn nắm chặt, phức tạp nhìn ta. Trâm gãy, là cây trâm ta tặng hắn. chẳng lẽ, thực sự là ý trời?

Độc Cô Hàn nắm tay, mạnh mẽ đè lại tức giận trong lòng, gần từng tiếng nói “vì sao muốn gạt ta?”

“ta...” ta không cách nào nói ra miệng, trước giờ chưa từng cảm giác nói lại khó đến thế, ta luôn là người mềm nhanh nhẩu, nhưng hôm nay, lại không nói được một chữ.

“ta không cho phép người gạt ta” hắn vẫn gần từng tiếng, ánh mắt sắc như kiếm nhìn về phía ta làm ta bất giác lùi lại một bước.

Ta run rẩy thanh âm, cố gắng nói “người đi đi, ta không có tư cách bảo người buông tha cừu hận, ta muốn ẩn cư nơi đây, vĩnh viễn không hỏi sự đời” ta nắm chặt tay “chuyện ta vừa nói hoàn toàn là thật, người có thể đi trả thù”

Thời gian giống như ngưng đọng, trong khoảng khắc đáng sợ, một không khí quỷ dị tràn ngập khắp nơi, yét hầu không hiểu sao cảm thấy chua, không thể nói chuyện, hô hấp cũng run rẩy, đến chớp mắt cũng rất khó khăn nhưng lại không thể hay không dám nhìn mặt Hàn, chỉ có thể cúi đầu.

Cũng không biết bao lâu, Giang Thu Nhận gọi ta “hắn đi rồi, không đuổi theo?”

Ta tựa như một cây sậy trước gió đổ rạp xuống giường, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Đau lòng, đau đến không thể hô hấp, trước mắt tối sầm.

“không... cần”

Lời vừa dứt, ta trực tiếp ngã xuống giường, bất tỉnh.

Khi ta tỉnh lại, đã là mấy ngày sau, Giang Thu Nhan cùng mấy lão nhân đều ở bên cạnh ta. Tám con mắt chăm chăm nhìn ta, sắc mặt thập phần không tốt. Hiếm khi thấy sắc mặt bọn hắn như vậy, thực kì quái.

Ta đảo mắt “các người làm gì?”

Giang Thu Nhan khó khăn mở miệng “Ý Vân, người... có mang”

Ta khẽ gượng cười đau khổ “ta biết, ta có mang”

“người biết?” tám đôi mắt trừng to, tựa như coi ta là quái vật.

“ta sớm đã biết, nhưng không nói với ai” với kiến thức thông thường của một nữ nhân hiện đại, ta sớm đã thấy cơ thể mình bất thường, ngủ nhiều, kinh nguyệt đã mất, ta sớm nghĩ tới mình có thai, nhưng chưa khẳng định, chưa kiểm chứng, càng không nói với ai.

“ta bắt tiểu tử kia về” Cùng thư sinh muốn nhảy đi, Tú huyệt lập tức bắt lấy hắn “đừng hành động bừa bãi, võ công của người bắt được hắn sao?” đích xác dựa vào 1 mình Cùng thư sinh tuyệt đối không đánh thắng được Hàn.

“không cần, cho hắn đi đi” ta không phải ngu ngốc, ba tháng trước ta đã hoài nghi hắn biết được chuyện gì. Ta không nghĩ vì ta mà hắn phải miễn cưỡng, cũng không muốn chứng thực mình có mang, vì không muốn làm gánh nặng cho hắn. Kì thực từ ngày yêu hắn tới nay, ta vẫn có một loại cảm giác bất an, dự cảm sớm muộn hắn cũng sẽ rời ta mà đi. Quá thực, ý trời đã vậy!

Hắn rõ ràng nói, vô luận ta là ai, đều yêu ta. Hắn tức giận, đương nhiên là vì bị ta gạt. Bị người mình yêu gạt chính là sự thống khổ lớn nhất. ta ngu ngốc làm việc này, giấu diếm hắn, cuối cùng làm cho hắn căm hận ta, đây chính là thiên ý trên người?

Tú huyệt kinh ngạc lắc đầu “người điên sao?” ta hiện tại cảm thấy mình không hề điên, không hề hồ đồ.

Ta lắc đầu thản nhiên nói “không có điên, hắn làm gì ta đều biết rõ, càng biết rõ mình đang nói gì”

Kì điên cũng bắt đầu nói “người... rất ngốc” ta ngốc, yêu đến độ ngốc. nếu ngốc có thể hạnh phúc, ta tình nguyện làm kẻ ngốc một đời.

Ta lắc đầu “ta không ngốc, ta chẳng muốn suy nghĩ gì về chuyện này nữa, rất mệt”

Giang thu Nhan lập tức kéo ta “đứng rồi, đừng nghe mấy lão đó nói bậy, tiểu tử lạnh như băng kia có gì hay chứ, làm cháu dâu của ta đi”

“cái gì cháu dâu?” Kì điên kinh ngạc hỏi

“các người chẳng nhẽ không biết tiểu Giang là cháu của ta?”

“đương nhiên biết” Tú huyệt gật đầu

“Tiểu Giang có ý trung nhân, hơn nữa đó chính là tiểu nữ tử này đây” Giang Thu Nhan nói xong còn cười hắc hắc. kéo tay ta “xem này, Tiểu Giang còn tặng cho nó trạc tử gia truyền”

“oa, người biến thành vợ của Tiểu Giang? Chúng ta sao không biết? hiện tại tiểu Giang khỏe không, hắn đối tốt với người không, hiện tại hắn thế nào?” ba lão quái lập tức bu lại, khiến ta cảm thấy ngột ngạt.

Kì điên cười gian “người là thê tử của Tiểu Giang, còn chưa hỏi qua chúng ta đâu”

Tú huyệt vỗ đầu “xong rồi, xong rồi, chúng ta bức Ý Vân cùng Độc Cô Hàn bãi đường”

“tiểu Giang nếu biết chúng ta đem vợ của nó bức hôn với người khác, nhất định sau này không giết chết chúng ta mới là lạ” Cùng thư sinh đau buồn nói.

Giang Thu Nhan tắc lưỡi “không quan hệ, chúng ta lừa tiểu Giang về đây, thế nào”

Ta tròn mắt “Giang tiên bối, ta là nữ nhân đã có gia thất, cả con cũng đã có” lòng ta thập phần buồn bực, bị bọn hắn nháo một hồi, thực sự dở khóc dở cười.

“không quan hệ” nàng lấy một phong thư đưa cho ta “đây là thư của tên mặt lạnh”

“cái gì?” ta kinh ngạc, chớp lấy bức thư.

“viết cái gì?” kì điên tò mò nhìn lên, tựa như hận không được cầm bức thư lên đọc vậy..

“ta cũng muốn xem” Tú huyệt cũng tham gia náo nhiệt. Ta mặc kệ 4 lão quái, mở thư ra xem, vừa đọc được vài chữ, nước mắt nóng bỏng lại chảy ra, nhỏ

xuống thấm ướt từng chữ trên lá thư. Mắt ta cũng mờ đi rồi, nước mắt ngày một nhiều, nhưng ta vẫn cố đọc từng chữ, từng chữ, rồi nhẹ nhàng gấp lá thư vào, hai tay ôm chặt lá thư vào ngực, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Không phải chỉ là li hôn thôi sao, vì sao lại đau đớn như vậy, vì sao tìm ta như muốn bị bóp nát, vì sao ta lại khóc đến như vậy?

Đúng vậy, thư hẳn gửi cho ta, chính là giấy từ hôn. Mỗi một chữ, đều như một thanh đao, chậm rãi cắt nát tim ta. Hẳn không thích ta đi theo hẳn, ta có thể nguyện ý một đời xa hẳn. ta có thể ẩn cư trong này, nuôi dạy đứa nhỏ, cũng có thể nói với đứa nhỏ rằng : con à, cha con là Độc Cô Hân. Ít nhất khi đó đứa trẻ cũng có cha. Hẳn không tìm ta, ta còn có thể tự lừa bản thân rằng hẳn có việc phải làm, không rảnh tìm ta. Nhưng hẳn đã gửi hưu thư, chính là đập tan tất cả hi vọng của ta, đập tan tất cả ảo tưởng của ta, ngay cả một chút tự lừa mình lừa người hẳn cũng không cho ta, một chút an ủi cũng không có... Giang Thu nhận thấy ta như vậy, liếc mắt với ba lão nhân, ba lão nhân hiểu ý, nhẹ nhàng đi ra ngoài, chỉ để ta và Giang thu Nhan ở lại trong phòng.

“Ý Vân, muốn khóc thì khóc, đừng nhịn” Giang thu Nhan ôm nhẹ ta “ta biết người rất khổ tâm, muốn khóc thì khóc đi, đừng giấu trong lòng”

Ta cắn răng, cắn đến nổi môi rỉ máu. Trong lòng tựa như có một con chuột không ngừng gặm nhấm, đau đớn vô cùng. Nhưng ta vẫn cố gắng ngừng khóc, không ngừng tự nói với mình không thể khóc, không thể ngã xuống, ta còn có đứa con.

Nàng nhẹ thoir dài “Ý Vân, khóc đi, khóc được bao nhiêu hay bấy nhiêu”

Ta cuối cùng không nhịn nổi, òa lên khóc lớn, khóc rất lớn, khóc đến thiên hôn địa ám.

Ta vẫn nghĩ mình rất kiên cường, nhưng không ngờ chỉ một đòn ta đã điều đứng đến mức này. Cho dù hẳn li khai, ta vẫn có thể cười mà sống, nhưng ta không làm được. Hân giống như là sinh mệnh của ta, là linh hồn của ta. Không có hẳn, ta tựa như mất đi linh hồn. ta có thể không cần cái gì, nhưng không thể không có hẳn. có thể ta tự tư, tự tư đến mức không quan tâm tới cảm thụ của hẳn, cũng vì thế mà mới ra nông nổi ngày hôm nay, tự làm tự chịu, trách ai được?

Trước mặt người khác, ta vẫn giả bộ kiên cường, trừ phi trước mặt mẹ và Hân, ta chưa từng khóc trước mặt ai, mẹ mất lâu rồi, Hân đi rồi, còn ai cho ta khóc đây?

Không biết ta khóc đã bao lâu, chỉ biết nước mắt vẫn không ngừng chảy ra, tiếng thút thít vẫn không ngừng. nếu là buổi đêm, có khi bị nghĩ là nữ quỷ. Không chừng sau này có thêm nữ quỷ ở Thương sơn?

Khóc rất mệt, cuối cùng mệt quá, ta ngủ thiếp đi.

Hiện giờ, không có Hân, ta không biết mình còn mục đích gì theo đuổi. nếu không phải có đứa nhỏ, ta nghĩ có thể đã ra đi. Đi gặp sư phụ ta...

ở Thương sơn đã gần mười ngày, Giang Thu Nhan đối với ta tốt lắm, mỗi ngày đều nói chuyện với ta. Bốn kẻ điên cũng thường xuyên vì ta mà làm nhiều chuyện, nháo rất nhiều làm ta vui.

Bốn lão quỷ tuy điên, nhưng rất có tình người. cuộc sống ở đây thực bình yên. Những ngày tháng như vậy trôi qua, kì thực rất tốt. có lẽ, ta sẽ cùng đứa nhỏ ở đây cả đời. đối với tương lai, ta càng ngày càng mờ mịt. Chi tiết tắc, một tiểu nữ biến thành thê tử, một cái cô nương biến thành mẫu thân. Tất cả mọi thứ, đều đã thay đổi.

Ta vẫn ở trong phòng, không muốn ra ngoài, cho tới hôm nay, ta nghĩ rất nhiều và hiểu được rất nhiều, ta cứ buồn bã như vậy có ý nghĩa gì? Vì sao lại tự làm khổ mình, chỉ cần cười một ngày, tự dung sẽ biết một ngày rất tốt. vì vậy ta phải cố mà cười thật nhiều. sau này ta đã có đứa nhỏ, trông cậy vào nó, ta còn cần phải lo sợ điều gì?

Phong cảnh ở đây rất tốt, thiên nhiên, cây cối, cỏ non, trời cao, mây trắng...những thứ này có thể tẩy sạch phiền não của thế nhân.

Ta ngồi trong đình , nhìn lên không trung. Giờ nghĩ lại, hẳn rồi ta mà đi, hẳn so với ta đau khổ chỉ hơn không có kém, hẳn yêu ta như vậy, lại bị ta lừa, rất thống khổ.

“Ý Vân” Giang thu nhan đột nhiên gọi ta, ta quay đầu lại, thản nhiên cười nói “cô cô” nàng bảo ta gọi nàng cô cô, ta cũng không có gì phản đối.

Nàng đi tới, đặt cây đàn tranh lên chiếc bàn đá “Ý Vân, người đàn cho ta nghe một khúc”

Ta gật đầu “cô cô muốn nghe khúc gì?”

“tùy tiện”

Ngón tay đặt ở trên phím đàn, mũi lại cảm thấy cay cay.

Giang thu nhan lập tức cầm tay ta “Ý Vân, đừng miễn cưỡng”

Ta khẽ dụi mắt, chút nữa là nước mắt đã tràn ra “ quên đi, quá khứ cũng là quá khứ, ta nghĩ sinh đứa nhỏ, dạy hẳn võ công, dạy hẳn văn học, sống một cuộc sống bình đạm, cái gì đường chủ bách hiểu đường, cái gì thiên hạ đệ nhất, ta không quan tâm, vì danh lợi rất nhiều người đã chịu khổ, ta không nghĩ cho đứa nhỏ đi tranh danh đoạt lợi”

“không đi tìm hấn sao?” tìm hấn thì được gì, hấn vẫn hận ta, ta cũng không thể bám theo hấn.

Ta lắc đầu “ta không muốn làm khó hấn”

“nữ tử si tâm” nàng vuốt mái tóc của ta, trong mắt lộ ra vô tận trù mền.

Nàng cố ý đổi đề tài khác : “kể cho ta chuyện của Nhược Nhan đi”

Ta miễn cưỡng cười “mĩ nữ tử.. ách.. vì nàng là võ lâm đệ nhất mĩ nữ, nên ta kêu nàng như vậy, mĩ nữ tử hiện tại tốt lắm, võ công rất cao, cũng được nhiều người tôn trọng” như vậy là tốt sao? Ta cũng không rõ.

“nó không còn nhỏ, có người trong mộng hay chưa?”

“có, chính là sư đệ của Hấn” nhắc tới Hấn, ta lại không kìm được cay cay nơi sống mũi

“nói rõ ta nghe”

“kì thực, ta cũng không rõ, chỉ biết là Thiên Túy thích nàng, mà nàng cũng thích hấn, nhưng người cũng biết, sự kì thị của người trong giang hồ với tà phái, vì vậy hai người đó không có thể hiện ra ngoài là có tình cảm với nhau, ta muốn giúp nàng, nhưng nàng cự tuyệt”

Giang thu Nhan cười khổ “sao thế gian nhiều người khổ vì một chữ tình?”

Ta mỉm cười “cô cô yên tâm, ta nghĩ tí ti sẽ có hạnh phúc của mình.

Nàng bắt đầu cười “có thể”

Ta nhìn nàng “người rất quan tâm tới tí ti, vì sao không đi xem nàng? Ta tin tưởng nếu nàng thấy mẫu thân còn sống, nhất định vui mừng đến chừng nào” nhỏ tuổi đã tang mẹ, ta là người hiểu rõ nhất.

“4 người chúng ta đã chán ghét phân tranh giang hồ, không muốn ra ngoài, Nhược Nhan... nó có cuộc sống của riêng nó, ta không cần can thiệp”

“vì sao cô cô không ra ngoài vạch mặt Mộ Dung Nghĩa, nói cho giang hồ biết hấn là ngụy quân tử?” ta vẫn có tư tâm hi vọng cho lão nhân thân bại danh liệt.

Nàng bắt đầu cười “hấn rất ti bi vô sỉ, nếu hấn nói ta giả mạo thì sao? Đừng quên 21 năm trước Giang Thu Nhan đã bệnh mà qua đời” đúng vậy, cho dù có người trên giang hồ nhận nàng là Giang thu Nhan đi, có mấy ai tin tưởng Mộ Dung Nghĩa là ngụy quân tử chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

“nhưng, người yên tâm để Giang đại ca một mình đi báo thù sao?”

“ta biết lão nhân kia như thế nào, cho nên vẫn nhìn hấn cho đến bây giờ, chờ thời cơ tới nhất định giết hấn” chỉ một chữ nhìn đã là mấy chục năm a, thấy cừu nhân trước mắt mỗi ngày tiêu dao mà không thể báo thù, quả thực đáng thương.

“người phải ám sát hấn, không thể quang minh chính đại giết hấn sao?” ta kì quái hỏi

Giang thu Nhan hồ thẹn cúi đầu “ta rất tự tư, không muốn cho Mộ Dung gia bị suy sụp” ta hiểu rồi, nàng đang nghĩ cho Mộ Dung nhược Nhan, nếu Mộ Dung nghĩa bị vạch trần, vậy thì danh dự của Mộ Dung gia sẽ đi tong, khi đó Nhược Nhan tí cũng không hay ho.

“chỉ sợ không kịp”

“cái gì?”

Ta lắc đầu “Độc Cô Huỳnh đã bắt đầu điều tra tội chứng, hiện tại Huỳnh nhân nhất hô bá ứng, người bán mạng vì nàng vô số, lại có thế lực của bách hiệu đường chống lưng, chỉ sợ muốn gây khó dễ cho Mộ Dung gia không phải là điều khó với nàng” Độc cô Huỳnh không còn là nha đầu lỗ mãng năm đó, ta tin rằng nàng sẽ không vọng động, nàng trọng chân Độc cô gia, chỉ sợ là còn mục đích lớn hơn, khiến cho Mộ Dung lão tử bị thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phục. hiện tại địa vị trên giang hồ của nàng không nhỏ, nếu tìm được chứng cứ, tuyệt đối Mộ Dung lão nhân không thể chối tội.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt tan rã “Ý trời”

“cho dù Độc Cô Huỳnh không báo thù, nàng yêu Y Dục THành, nếu nàng công khai đối địch Y gia...” câu nói kế tiếp, ta chỉ có thể thờ dài

“giống như ngươi cùng Hàn?”

“không, ta cùng Hàn có một thời gian vui sướng bên nhau, nàng cái gì cũng không có” cảm tình của nàng với Y Dục thành vẫn còn mơ hồ, vẫn nghĩ đó là tình cảm huynh muội. nàng biết thân thế rồi, cũng hiểu được cảm tình của mình rồi, hiểu được tâm ý của mình rồi, chính là khi nàng đau khổ nhất.

“đều tại lão chết tiết kia” nhắc tới Mộ Dung Nghĩa, Giang thu Nhan nghiêng răng kèn kẹt.

“không nó tới hần, ba vị thúc thúc đâu?” về sau còn trông cậy 4 người này chiếu cố ta, tốt nhất lên lễ phép, cái này gọi là lễ nhiều người không trách.

Giang thu nhan nhìn lướt qua “không biết, có thể ra ngoài nháo”

“cô cô, ta đang cần linh xà, có thể cho ta không?” ta chút nữa quên mất mục đích tới đây.

“vì sao vậy?”

“vì ta chịu nội thương, hơn nữa mất cận thị, cần linh xà”

“ngươi đói chưa, ta nấu canh cho ngươi ăn?”

Ta cười phì “ta vừa mới ăn, người định biến ta thành lợn?” ở đây, việc chính của ta là ăn, việc phụ là ngủ, ngoài ra không có việc gì, ta sắp biến thành lợn thật.

“mang thai rất khó khăn, rất nhanh đói” đúng vậy, ta cũng biết vậy.

“nhưng mà...”

“không cần nhưng, ngoan ngoãn trở về nằm, ta nấu canh cho ngươi”

“không cần, ta muốn ngắm cảnh”

“về phòng đi, vẫn không muốn ngươi thương tâm quá độ, ảnh hưởng tới thai khí. Cho nên chúng ta đều nghĩ nhiều biện pháp để giúp ngươi an thai”

“...” ông trời, ngươi đoạt chồng của ta, còn muốn đoạt tự do của ta sao?

Vì đứa nhỏ, ta đành phải nghe lời nàng nằm ở trên giường, ta hiện giờ chẳng còn gì, chỉ có đứa nhỏ. Tay ta nhẹ nhàng đặt ở bụng, khóe môi khẽ mỉm cười. ta không khỏi nghĩ tới bộ dáng của hần sau này... nếu là nữ nhi liệu có “xinh đẹp” như ta không? nếu là nam hài, hần có lãnh khốc như cha hần không? tốt nhất là di truyền tính cách của ta, di truyền ngoại hình cùng tài năng của cha, ách, như vậy thì khuyết điểm ở đâu?

Thực sự là không có gì làm, ta bắt đầu tra tấn quyển sách nọ. ta biết quyển sách này là bảo bối, cho nên từ khi trộm ở Mộ Dung gia thì vẫn còn mang theo người. cũng không biết là quyển sách ẩn chứa cái bí mật gì, ta nghiên cứu lâu như vậy vẫn không có kết quả.

“ăn canh” Giang thu nhan cười bước vào

Ta ngồi dậy cười khổ “có thể không uống?”

“không được” nàng tà nhãn lườm ta rồi đặt bát canh lên bàn.

Ta chán nản cầm cái muỗng, Giang thu Nhan vội túm lấy tay áo ta, không chút khách khí đút vào miệng ta một cái gì đó to tướng như quả trứng gà. ta còn chưa kịp phản ứng đã bị nàng vỗ một cái vào lưng, miễn cưỡng khó khăn nghẹn nghẹn nuốt được cái thứ đó xuống. ta nuốt xong, ho khan vài tiếng, hít hà lấy hơi “cô cô, ngươi cho ta ăn cái gì vậy?”

Nàng cười cực kì gian trá “ăn canh”

“ngà” ta đưa lên miệng một chén canh “huong vị kì quái, canh gì a?”

Giang thu Nhan cười nói “ăn đi, ta sẽ không hại ngươi”

Ta vừa mới uống, chợt nghe kì điên kêu to nhảy vào “ác bà nương, linh xà đâu?”

Giang thu Nhan nhếch miệng cười ngây thơ vô số tội chia vào ta “ta làm canh, cho nàng ăn”

Ta nhin không được “a?” nhìn lại cái bát “đây là linh xà”

Giang Thu nhan cười cười nói “đứng, trước cho ngươi nuốt mất rắn, sau đó cho ngươi ăn canh rắn”

Mật rắn mà to như quả trứng gà, không nghĩ cũng biết linh xà ta tới cỡ nào, không hổ là dị loại (đa số rắn có mật chỉ lớn như quả trứng cá thôi)

Kì điên kích động nhảy lại, nhìn vào bát, kinh ngạc nhìn ta, ta vội nói “ta ăn hết rồi”

Kẻ điên lập tức hướng Giang Thu nhan mắng to “ác bà nương, nguoi điên, nguoi biết dùng như thế nào không, nguoi nghĩ linh xà có thể làm canh à, trên thân linh xà có độc , nếu muốn ăn phải tẩy độc đã. Mấy ngày nay ta còn tìm nhiều được thảo để tẩy độc , nhưng còn chưa tìm đủ, nguoi đã nấu canh cho nàng ta uống?” nghe xong, ta lập tức tái mặt.

Giang thu nhan cũng vội vã cuống cuống “không hay” lập tức chạy tới bắt mạch cho ta, sắc mặt lập tức đại biến, chậm rãi lùi lại bên kì điên, dùng tay chỉ vào ta “tự mình đi xem”

Kì điên cũng tới bắt mạch cho ta, kinh ngạc nói “sao lại vậy?”

Ta cười cười “đúng rồi, trước đây ta ăn thiên niên băng thiềm của đường môn, bách độc bất xâm” ta cũng chỉ vừa mới nhớ ra, trước đây Vũ mị đã ăn trộm băng thiềm cho ta ăn.

Kì điên kinh ngạc rồi nhìn Giang thu Nhan tức giận “nguoi chút nữa hại chết nàng”

“vô nghĩa, nàng ta hiện nay không sao cả rồi, nàng ăn mật rắn, hiện tại gia tăng 20 năm công lực, hiện giờ phải giúp nàng điều hòa chân khí tránh tẩu hỏa nhập ma” Mắt ta cận đã bao lâu không nhớ rõ, kính mắt cũng theo ta bao lâu không nhớ rõ. Đột nhiên hiện giờ tháo ra, thực không quen (Ý Vân từ lâu nay vẫn đeo kính áp tròng)

Tháo kính mắt ra, quả thật mọi vật đều rõ ràng rành mạch, chứ không mờ mờ ảo ảo nữa, xem ra mắt ta đã tốt lên nhiều lắm. ăn mật rắn thật tốt, thực sự thần kì.

Ta hiện tại cảm thấy phải thank thank Thủy Vũ Mị, nếu không có nàng, phỏng chừng ta sẽ chết.

Biết mắt ta khôi phục, chuyện đầu tiên là chạy một vòng, hưởng thụ không khí xung quanh.

Ngày hôm qua ăn linh xà, ta không thể khống chế nội lực, chân khí loạn chảy. tuy nhiên bốn quái nhân hỗ trợ ta điều tức, hiện tại đã ổn định rồi.

Không có việc gì làm. Ta lại đi nghiên cứu cái vô tự thiên thư kia. Đến giờ ta đã nghiên cứu cái kì thư này gần một năm, cư nhiên không có kết quả, thực sự đáng giận. quyển sách này... ách, ta đã tra tấn nó đủ kiểu, dù thế nào cũng không tìm thấy điều gì? Rõ ràng là bảo bối, mà ta không thể tìm ra chìa khóa. Cũng giống như có tiền bạc triệu mà không thể tiêu, nghĩ cũng thấy khó chịu.

“Ý Vân, hôm nay có tốt không?” đang nghiên cứu, Giang Thu Nhan đẩy cửa đi vào.

Ta ho khan vài tiếng “tốt hơn nhiều” mấy ngày trước chân khí thi thoảng chạy loạn làm ta rất khó chịu, hiện tại đã không còn.

“thời tiết thực lạnh” nàng nói xong, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

“không sao, quần áo mùa đông ta có đủ cả” đều là mượn của Giang thu nhan.

“ai, xú tiểu tử kia thật là” giang thu nhan lắc đầu “nguoi hiện tại mang thai của hần, hần lại đối với nguoi như vậy”

“cũng không thể trách hần”

Nàng thật sâu nhìn ta “nguoi thực là mệnh khổ, về sau tính toán như thế nào?”

Ta cười nói “ làm sao bây giờ, chính là sinh đứa nhỏ ra “ ta sờ sờ bụng “ tốt nhất là nữ hài tử, sau này ta dạy nàng võ công, dạy nàng đọc sách viết chữ đánh đàn, dù sao các nguoi cũng nhằm chán, giúp ta nuôi con không tốt sao?”

Ta thực không dám tưởng tượng, nếu như được 4 tên điên này dạy dỗ, liệu sau này con ta có giống bệnh thần kinh hay không?

Giang thu nha thở dài “đứa nhỏ không có cha “

“có mẹ đủ rồi, nếu như thực sự là cha đứa trẻ, nhất định có ngày hần sẽ trở lại” ta thực chính đang lừa mình, cho tới bây giờ Hàn còn không biết ta có thai, vì cái gì phải trờ lại?

Giang thu nhan đi tới đóng cửa, khéo mắt ướt ướt. đứa nhỏ không thể không có cha, nhưng ta có biện pháp gì. Ta là người hiểu rõ nhất, thiếu thật tình thân là bất hạnh rất lớn. trước kia ta đều muốn cho con ta một gia đình đầy đủ, tuyệt không thể giống như ta thiếu thôn tình thương, nhưng hiện giờ không thể làm được, trách ai đây, là tự mình gây nghiệt.

Ta chớp mắt, nước mắt lập tức tràn ra. Nước mắt tuôn, mà ta không biết. ta cần môi, bình phục cảm xúc. Hiện tại đứa nhỏ là trọng yếu, vì cái gì phải khóc. Lau khô nước mắt, lại cố gượng mỉm cười. cho dù khó khăn, ta vẫn phải sống thực tốt.

Ta khẽ nằm xuống, cảm thấy toàn thân mệt mỏi. nhưng chợt há hốc miệc, trước mắt ta, quyển sách cư nhiên hiện ra chữ? Bốn chữ to “hoa rơi nước chảy”

Ta kinh ngạc lập tức ngồi dậy, xoa xoa quyền sách, thì ra, nước mắt của ta vô tình chảy vào quyền sách, đã làm nó hiện chữ.

Nhưng, như thế nào hoa rơi nước chảy kiểm phổ lại ở trong Mộ Dung gia?

Ta đoán rằng, quyền sách này hẳn là Mộ Dung nghĩa lấy được từ Độc cô gia, nhưng nghiên cứu nhiều năm không ra kết quả, cuối cùng đem cất ở tầng thư lâu. Vậy còn long ngâm kiếm, không chừng cũng là hắc đang sở hữu.

Ta lập tức nghiên cứu bí tích, thực sự có tám chiêu, cùng với chiêu thức sư phụ dạy giống nhau như đúc. Kiểm pháp của ta hiện giờ tương đối thuần thực, hơn nữa còn phát hiện ra đằng sau còn có chú giải khinh công phối hợp, như vậy sau này liên thủ với Hàn sẽ không phải nhờ hắc ôm qua ôm lại nữa.

Phượng vũ kiểm pháp vốn đã rất ghê gớm, nếu phối hợp thêm khinh công, quả thực là đáng sợ, chẳng trách Mộ Dung nghĩa muốn lấy bằng được.

Hiện giờ, nội công của ta tương đối thâm hậu, nhằm đến vô sự, ta lại luyện tập kiểm pháp cùng khinh công, ta hiện tại đã rất thuần thực kiểm pháp, có thêm nội lực, học rất nhanh, trong vòng một tháng. Ta đã hoàn toàn nắm rõ hoa rơi nước chảy kiểm phổ.

Ta hiện tại thực bội phục sư phụ, lấy nước mắt làm chìa khóa? Nếu không phải tại ta vô tình khóc tuyệt đối không bao giờ tìm ra bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112

Hơn một tháng sau, cuộc sống bình thân của ta bị một bức thư phá vỡ. buổi sáng hôm đó, thời tiết thực lạnh, ta ngồi trong phòng luyện công. Đột nhiên một con chim bồ câu bay tới. ta kì quái lấy bức thư được cột ở chân nó. Đã lâu lắm rồi ta không gặp được loại đưa tin này, vì thế rất hiếu kì mở ra... mà nội dung... cư nhiên là... Ta hít một hơi, ông trời, Hàn phải chăng bị điên, hẳn làm vậy là sao?

4 tên điên kia không biết chết ở chốn nào. Trong cốc giờ chỉ có mình ta, ta chẳng kịp chờ bọn hắc, để lại một phong thư, một mình rời U minh Quỷ vực. vốn ta nghĩ sẽ ở trong này cả đời, không nghĩ đến, chỉ loáng cái đã phải chạy ra ngoài. Nếu ta không biết, ta có thể ngồi yên, cái gì cũng không quan tâm, nhưng nếu ta đã biết, chẳng nhẽ ta có thể ngồi yên hay sao.

Ta vừa rời khỏi u minh quỷ vực, lập tức hướng Giang Nam mà đi. Biến mất hơn nửa năm, hẳn là phải quay lại bách hiệu đường nhìn qua, nhưng trước mắt có việc vô cùng gấp, nhất định phải tới Giang gia một chuyến. ai kêu Hàn rất khủng bố, ngoại trừ ta không ai có thể chế phục. ách, hiện tại, tình huống này ta cũng không nắm chắc có thể kìm chế Hàn.

Ta ẩn cư lâu như vậy, sớm đã không biết được sự việc trong giang hồ. vì vậy, vừa xuống núi ta lập tức mua một bản báo trí kì mới nhất. kì thực không có đại sự gì phát sinh, cơ bản đều ca ngợi Độc Cô Huỳnh. Hiện giờ ta có thể khẳng định, nhìn khắp giang hồ không ai không biết nàng, không ai không nể nàng. Cho dù là cha ta, muốn đối địch nàng cũng không phải là chuyện đơn giản. thực bội phục Độc Cô Huỳnh, có thể xây dựng được lực lượng như vậy. ngoài ra còn có một việc, Phi Dao Môn Trương Tiểu Kiệt trực tiếp từ bỏ ghế trưởng môn đi đầu quân cho Độc Cô gia. Vốn tên họ Trương này vẫn thích Y Lạc Lạc, không biết vì cái gì hắc đột nhiên chuyển mục tiêu sang Độc Cô Huỳnh, ta thật lo lắng hẳn biết được thân phận thật của Huỳnh nhi.

Mặt khác, Y Dục Thành vẫn lao tâm khổ tứ đi tìm Y Lạc Lạc, hẳn cũng sắp đem cả giang hồ lật tung lên rồi. ngẫm lại thực buồn cười, Giang gia, Độc Cô Gia, Bách hiệu đường đều đã biết nàng là ai, nhưng không một ai nói ra mà thôi.

Độc Cô Hàn rồi đi lâu như vậy trên giang hồ cũng không có một chút tin tức. lại được bách hiệu đường truyền bá ra ngoài rằng phu thê chúng ta thoát ải giang hồ. vì vậy càng chẳng còn ai để ý tới hắc. nếu đột nhiên hắc xuất hiện, hẳn là sẽ oanh động vô lâm. Hơn nữa, nếu như tin tức Hàn li hôn ta loan ra, phỏng chừng còn oanh động vô lâm hơn nữa. ta vốn đã từng một lần bị từ hôn, nay lại lần thứ hai bị li hôn, chỉ cần tưởng tượng cũng đủ nghĩ ra là cực kì đau khổ và mất mặt. ta thầm nghĩ có khi phải viết lại cuộc đời ta thành tiểu thuyết, rồi đem tiểu thuyết bán lấy tiền, mặc dù bách hiệu đường không thiếu tiền, nhưng hiện tại ta đã không phải là người của bách hiệu đường nữa rồi. (sau này tiểu thuyết được Ý Vân Ti viết lại với bút danh Thượng Quan Sở Sở, được người biên dịch tài năng Hoa Vân La truyền bá khắp nơi, nổi danh gần xa. Muốn biết thêm chi tiết mời ghé thăm trường tồn chấm nét) Ta một đường hướng tới Giang gia mà chạy, quả thực chính là chịu tội. vài ngày nay, đi đường mệt nhọc, mà ngửi mùi cơm lại muốn phun ra. Ta muốn ăn hoa quả, ăn cũng không được, hiện tại, nhìn thế nào ta cũng giống một oán phụ. Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị mà thấy ta như vậy nhất định tức đến mức đem mà giảo đồ sát, bất pk toàn thế giới rồi vận chiêu quả cầu hủy diệt Ách ách, nghĩ đi đâu vậy?

Hiện tại ta cực kì buồn bức, bởi vì vài ngày nay ta ăn cơm không được, lại liên tục di chuyển, mệt đến không chịu nổi. mà phu xe lại quá ư vụng về, đi đường dục ngựa như điên khiến ta ngồi trong xe cứ nảy qua nảy lại.

Ta bực mình, vén màn cửa ra “đại ca, người đi chậm một chút được không?”

Hắn ừ một tiếng, nhưng tốc độ lại chẳng giảm một chút nào.

“chậm lại đi mà, đi chậm lại ta cho người bạc” ta lập tức rút ra một thỏi bạc.

Phu xe lập tức ghìm ngựa, khuôn mặt hớn hơ cầu tài “cô nương, ta cũng muốn chậm nhưng đâu có được?”

“có việc gì?” ta bực mình

“cô nương không biết đây thôi, trấn gần đây có một hòa nhân, thường xuyên đánh nhau. Là việc của người giang hồ, ta sao dám biết, chỉ có thể trốn nhanh”

“người nào? Bang phái nào” là kẻ nào dám dương oai múa vuốt nơi đây?

“ta không biết, cô nương, chỉ cần qua rừng cây này, đi tới thôn trấn tiếp theo, ta lập tức đi chậm, cô nương nhẫn nại đi”

Nói rồi hần lại thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Có lẽ ông trời không cho ta thanh nhân, vừa đi một đoạn, chợt nghe phía rừng gần đó phát ra âm thanh binh khí, hơn nữa thập phần kịch liệt. đánh đánh giết giết, ta chán ghét nhất là chuyện đánh giết này!

Phu xe hạ thấp thanh âm “cô nương, cẩn thận”

“mau đi, đừng nhiều lời” ta không nghĩ dây dưa ở đây, ta sớm đã thoái ẩn.

Phu xe không trả lời, chợt nghe có tiếng người “đại tiểu thư, người phải theo chúng ta”

Một thanh âm nữ tử lạnh lùng nói “ không đi” rất quen thuộc, là ai?

Lại một âm thanh “đại tiểu thư, người hẳn là theo chúng ta về, người yên tâm, không ai tổn thương người”

Nữ tử cả giận nói “các người đuổi theo ta hơn một tháng, có mệt không?”

Một người buồn bã nói “chủ thượng có mệnh, nhất định phải mang đại tiểu thư về”

Nữ tử cười lạnh như băng “hắn hảo tâm như vậy?”

“đại tiểu thư, người về với chúng tôi đi”

“tuyệt đối không về” vừa dứt lời, ta chợt nghe tiếng thét chói tai, xe ngựa đột nhiên nghiêng qua. Ta không cẩn thận bị ngã lăn ra, lưng va thẳng vào thành xe, đầu đến không thờ được, nhìn không được kêu to “ai a?”

“đại tiểu thư” lại có người chạy qua đây, nghe tiếng bước chân có thể đoán được đều là cao thủ”

Ta lấy lại cân bằng, chợt thấy trên ghế phu xe đã có một nữ tử ngồi đó, lạnh lùng nói với ta:

“ngươi xuống xe”

“ngươi là ai, nữ cường đạo? cướp xe ngựa của ta?”

Nàng cả giận nói “câm miệng”

Ta tức giận nói “mau xuống xe cho ta, cường đạo a”

Nàng hừ lạnh “ta giết ngươi” vừa dứt lời, một luồng hàn khí đã xông tới, ngọc thủ của nàng cực nhanh hướng tới cổ của ta. Tiếc là ta nhanh hơn, chụp được tay của nàng rồi dùng lực đánh bật ra. Nếu là trước đây ta tuyệt đối không làm được như vậy, nhưng hiện tại ta đã có nội lực thâm hậu, vì vậy đánh bật một chiêu này của nàng là điều rất đơn giản

“thực độc ác, cướp xe còn muốn giết người?”

“lắm miệng” nổi xong, một chưởng lại phóng tới. ta tức giận tóm tay nàng, dùng sức bóp mạnh

“muốn đánh ta, ngươi chưa đủ trình”

“muốn chết” nàng lại tiếp tục hướng tới ta những chiêu chưởng giết người. đáng tiếc chưởng chiêu của nàng hoàn toàn bị ta khống chế. Nàng không nhanh bằng ta, lực cũng không mạnh bằng ta, muốn đánh ta, nằm mơ đi.

“đáng chết, còn muốn giết ta? Quá độc ác rồi”

Ta vừa nói xong thì bên ngoài truyền vào một tiếng:

“tiểu sư muội, đừng đã thương người”

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, một bóng người nhảy vào, cuộc chiến tay đôi chợt biến thành ba người loạn đánh.

Ta thừa dịp này điểm huyết của nữ tử. tên kia muốn ngăn cản nhưng không kịp chỉ hô lên “cô nương, dừng tay”

Ta bực mình nói “các ngươi là ai, cướp đường sao?”

“nghĩ sư huynh, tiểu sư muội, ra đi” một câu nói xong, cả thân xe ngựa bị đánh vỡ ra, ánh sáng tràn vào.

“là ngươi?” song trọng thanh.

Ta cùng nàng kia trừng mắt nhìn nhau.

“phu nhân?” mấy tên gia hỏa kia cũng kinh ngạc.

“các ngươi làm cái gì?” ta trừng mắt nhìn Lôi Điện

Hắn vội vàng lùi lại “phu nhân thứ tội”

Ta tức giận hô to “các ngươi điên sao, đánh nhau ở đây, còn cướp xe ngựa của ta?”

Lôi điện lập tức nói “ phu nhân, ta phụng mệnh đem đại tiểu thư về giáo”

“phụng mệnh ai?”

“Đại sư huynh”

Ta kinh ngạc, là Hàn, nghi hoặc hỏi

“các ngươi bị bệnh, sao kêu hắn là Đại sư huynh?” trước đây bọn hắn đều kêu chủ thượng, hoặc giáo chủ, nay gọi đại sư huynh, sao lại vậy?”

Lôi điện ngậy người “ách, hiện tại Mục sư huynh không còn làm giáo chủ, vì vậy chúng ta gọi hắn là Đại sư huynh” thì ra là vậy, hắn đã trở về ma giáo.

Ta cười mỉa nhìn bọn hắn “các ngươi giờ gọi ta là gì?”

“đại tẩu” đồng thanh

Ta vừa lòng “không tồi, ta thích” đã li hôn... ai.

“đại tẩu, người sao ở đây?” Lôi Điện nghi hoặc

Ta đảo mắt “ta... đi du ngoạn”

Thiên túy ái muội “đại tẩu, không đi tìm đại sư huynh?”

Ta lắc đầu “quên đi, các ngươi đi đi, đừng nói với hắn đã gặp ta” đã li hôn, tìm hắn làm gì?

“đại tẩu?” Lôi điện trộm nhìn thân sắc ta. Ta âm thầm

“đem NGữ tâm về đi, đừng nói gặp được ta”

“đại tẩu, không phải hiểu lầm cái gì đi?” thiên túy nói “đại tẩu, NGữ tâm đi khắp nơi tìm người trả thù, tìm không thấy đến bách hiệu đường phiên toái, phóng hỏa thiêu Nguyệt Quang tiểu trúc, đại sư huynh sợ nàng thương tổn ngươi, cho nên bảo đem nàng về quản giáo” Hàn vẫn nhớ tới ta, vẫn quan tâm tới ta sao?

Ta liếc mắt một cái “Mục ngữ tâm, ngươi đốt nhà của ta?” thực sự độc ác.

Nàng cười lạnh “ai biết ngươi không ở Nguyệt Quang tiểu trúc, coi như ngươi mệnh lớn”

Ta buồn bực “please, ta đã thoái ẩn giang hồ, ẩn cư trên núi, làm sao còn ở trong Nguyệt Quang tiểu trúc, ngươi ngu ngốc cũng vừa thôi thứ”

Nàng hừ lạnh “ngươi cùng đại sư huynh hình bóng không rời, hắn trở về ma giáo, ngươi không về cùng hắn, đương nhiên ta nghĩ ngươi về Nguyệt Quang tiểu trúc”

Ta buồn bực nói “ta và hắn không lâu trước đã li hôn”

“li hôn?” thực sự ngu ngốc.

Ta cắn cắn môi “vô nghĩa, hắn từ ta” ta đảo mắt vài lần “về sau các ngươi đừng keeut a đại tẩu, kêu Mộ Dung cô nương đi”

Mấy tên gia hỏa lập tức mắt tròn to như quả trứng gà, Mục Ngự Tâm vui sướng nói “xứng đáng”

Thiên túy khịt khịt cái mũi về mặt không tin “đại tẩu?”

“đừng gọi ta như vậy, trước đây ta là đại tẩu của các ngươi, hiện giờ thì không phải...” ta phát tay “các ngươi nếu không có việc gì thì đi đi, ta còn có việc”

“đại tẩu. người nói thật?” Lôi điện thập phần không tin.

Ta chậm rãi hít một hơi, gật đầu “đúng, chúng ta đã li hôn”

“đại tẩu...” lôi điện không che dấu được vẻ lo lắng.

Ta thờ dãi “quên đi, ta hiện tại không muốn can thiệp vào chuyện của hần, từ nay về sau, các ngươi đừng gọi ta... đại tẩu”

Liệt hỏa liền nói “sư huynh còn chưa nói gì?” thực sự ngu ngốc, việc trong nhà lại đi nói ra ngoài sao?

“chuyện vợ chồng như vậy có thể dễ dàng nói ra ngoài sao? Có cần phải cho phóng viên bách hiệu đường đi thông báo khắp toàn thiên hạ không vậy?”

“ách...”

Mục Ngự tâm cười lạnh, vẻ mặt khinh bỉ “nàng không xứng hai chữ đại tẩu”

Thiên túy liếc mắt nàng một cái, trực tiếp điểm huyết nàng, đối ta nói “đại tẩu...”

“các ngươi...” đang muốn nó thì chợt hống có vị chua, nói không ra lời.

Lôi điện thấy ta biểu hiện khó chịu “đại tẩu, người làm sao vậy?”

Ta vuốt ngực “không có gì, đứa nhỏ không nghe lời” ta cố ý nói ra, làm cho Mục ngừ Tâm tức chết.

Thiên túy kinh ngạc hỏi to “người... có?”

Ta gật đầu “ba tháng”

Lôi điện vội hỏi “đại sư huynh biết không?”

“không biết, hần biết thì sẽ không bỏ ta xuống núi”

Thiên túy trầm ngâm “các vị sư huynh, mang tiểu sư muội trở về, ta hộ tống đại tẩu”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Ta liếc mắt Mục Ngự Tâm một cái : “không cần, ta có thể tự bảo hộ chính mình”

Lôi điện rất nhanh hỏi “Đại tẩu, người đi đâu?”

Ta the lương cười “à, ta có thể đi đâu?”

Lôi điện nghiêm túc nói “đại tẩu, ngươi có thể đến bách hiệu đường”

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ. “đi, ta làm đường chủ cái gì, sớm đã từ chức. hiện tại ta muốn tới Giang gia” trừ bỏ giang gia, sợ rằng địa phương khác không dung ta.

“đại tẩu...”

Ta tròn mắt “trời sắp tối, ta rất đói, các ngươi làm cái gì, muốn ta ngủ ở nơi hoang dã này sao?”

“đại tẩu, phía trước có thôn trấn, chúng ta đến nghỉ chân ở đó”

Ta gạt đầu “tùy tiện”

Lôi điện phân phó đưa cho xa phu một thời bạc rồi đuổi hần đi, chính tay Lôi Điện cầm cương khiến ngựa. bị thảm nhất là Mục Ngự tâm, hiện tại chỉ có thể ngồi im như gỗ.

Ta cố ý vô tình nói “Lôi điện, người cùng Thanh Hà thế nào?”

Nhắc tới Phụng cô nương, lôi Điện nhếch miệng, bất mãn nói “nàng không muốn lấy ta làm chồng”

Ta cười phun ra “người thực sự ngu ngốc, ha ha...”

“đại tẩu, ngũ sư huynh đều trốn trong bách hiệu đường không chịu ra, Thanh Hà đuổi hã ra, ai đều biết hần thích Phụng cô nương, chỉ là ...” Thiên Túy thờ dài cái thọt

Lôi điện trừng mắt nhìn Thiên Túy rồi nói “phải a, không biết gần đây Nhượng Nhan cô nương có dùng bỏ câu đưa tin cho sư đệ không nữa?”

“a...” thiên Túy đỏ mặt cúi đầu, ta kinh ngạc nhìn Thiên Túy, hần cũng có bộ dạng này sao?

“người cùng nữ tử hiện giờ ra sao rồi?” ta rất muốn biết .

“đại tẩu...đừng nghe hã nói bậy” Thiên Túy nói mà không dám nhìn thẳng vào ta, rõ ràng là bị điểm trúng huyệt.

Ta cười ha ha “hai vị sư đệ, có gì khó khăn cứ nói cho ta, đại tẩu của các người am hiểu mai mối. Lôi Điện cùng Thanh Hà, Tật phong cùng Thanh Trúc, Liệt hỏa cùng Vũ Mị, Thiên túy cùng Nhượng nhan tử, ha ha. Mấy sư đệ của hần lại đi cưới muội muội của ta, ha ha...” tính theo bối phận giờ ta vẫn lớn nhất, nữ tử tử hần là sau này gọi ta đại tẩu đi (tác giả khều khều: Ý vân a Ý vân, người hiện giờ đã li hôn/ Ý Vân lờm: tác giả thôi, là do người hại ta/ nói xong cầm dép đuổi tác giả)

Lôi điện nói “đại tẩu, hảo ý của người chúng ta tâm lãnh”

Ta liếc mắt hần một cái “hảo tâm của ta... đúng rồi, đại sư huynh của các người hiện đang làm gì?”

“đại sư huynh đang ...” thiên túy nói nửa lời liền bịt miệng “không rõ lắm”

Ta hồ nghi nhìn hần “phải không?”

“đại tẩu , kì thật...” Liệt hỏa nói ra lại nuốt vào.

Ta thờ dài “quên đi, không làm khó cá người, ta biết hần trở về sẽ không tu dưỡng nhân tính, tự nhiên cũng có việc để làm”

Hai người đều nhìn ta, cúi gầm mặt.

“tốt lắm, gần đây thần binh sơn trang có động tĩnh gì?” những tin mà bách hiệu đường tung ra đều là hỏa mù, ta muốn biết là chân chính nội tình.

Thiên túy ngẩng đầu “giang hồ đồn đại, Độc Cô huynh cùng Giang tử Ngang... gần gũi, có ý kết thân” ta tròn tròn mắt, Huỳnh nhi và bệnh thần kinh? Không có khả năng. Quan hệ của họ ta hiểu rõ hơn ai hết, chỉ là hợp tác đối phó chung một địch nhân là Mộ Dung Nghĩa. Nếu nói trước đây Y lạc Lạc thì ta còn tin, chứ Độc Cô Huỳnh bây giờ ta tuyệt đối không tin.

“Thủy Vũ Mị đâu?”

“Thủy cô nương không ngừng bốn ba trên giang hồ...”

Ta cướp lời “thôi đi, ta hiện cũng không muốn nghĩ cái gì, ta hiện chỉ muốn bình bình an an sống qua ngày, sinh đứa nhỏ”

“đại tẩu...”

“câm miệng”

Ta tròn mắt, mấy tên đó lập tức ngậm miệng như thóc, cái uy của đại tẩu cũng khá nha (Tác giả quần áo rách bươm: Ý vân a, người đã li hôn/ Ý Vân lờm: tác giả thôi, còn nói nữa ta tiền người gặp sư phụ ta/ tác giả mặt xanh như tàu lá chuối, nem nếp trốn đi, nôm thì thảo: biết vậy không cho người học võ công)

Ném qua com chiều, ánh trăng đã nhẹ nhàng phủ xuống nền đất. tuy ta rất mệt, nhưng ta quyết định tìm tiểu sư muội nói chuyện. ta rất ghét nàng, nhưng ta biết nàng không phải thực sự xấu, chỉ là được chiều quá hóa hư thôi. Trong mắt ta nàng chỉ là trẻ con. Nói thế nào nàng cũng là tiểu sư muội của lão công, nề mặt lão công, xem ra phải nhường nàng chút đỉnh.

Ta đi vào phòng của nàng, nàng ngồi trên giường trông như tượng gỗ. nhưng ánh mắt kia, tràn đầy bất mãn.

Ta lại ngồi cạnh mép giường, giải bỏ huyệt đạo cho nàng. Ta vừa định ra tay thì lập tức có tiếng hét “tránh xa ra, khí phự”

Ta biết nàng mắng ta, nhưng trong vòng vài tháng, ta đã trải qua bao nhiêu nỗi khổ, vì vậy một câu mắng này, không thể thương tổn được ta.

Ta lờm nàng một cái “tội lỗi đi, ta đến muốn hòa giải”

Nàng tức giận trừng mắt “nếu không phải tại ngươi, đại sư huynh sẽ không hận ta như vậy”

Ta thờ dãi thướt: “ngươi hà tất cứ phải tranh với ta, hận tại ta đã bị hù, ngươi vì sao vẫn còn hận ta như vậy?”

Nàng giật mình, ngữ khí hơi hoãn “ngươi muốn nói với ta cái gì?”

“kì thực cũng không có gì, ta nghĩ muốn nói chuyện cuộc sống, gần đây có tốt không?”

Tiểu sư muội giận dữ “ta sống thế nào liên quan gì đến ngươi? Từ khi ta đã thương ngươi, đại sư huynh dù nhìn một cái cũng không nhìn ta”

“cho nên, ngươi tới bách hiểu đường tìm phiền toái”

Tiểu sư muội phẫn nộ “đáng tiếc không thiêu chết ngươi”

Ta cười miễn cưỡng, vỗ vỗ tay của nàng “tiểu sư muội, có một số việc là thiên ý, ngươi không thể thay đổi, duyên phận là vậy, không cần so đo. Tựa như ta, ta cùng hần như thế nào, cuối cùng lại tách ra” ta khẽ cúi đầu “ngươi cho tới bây giờ nghĩ rằng mình đáng thương sao? Ta thì sao, bị hần từ hôn, kì thật, ta so với ngươi càng đau khổ, càng đáng thương” ta nhìn nàng, khóe miệng cười một cách hiền hòa nhưng vẫn ẩn chứa đau thương

Nàng nhìn ta, chậm rãi kinh ngạc “ngươi... thực khổ sao?”

Ta lắc đầu “không, là đau lòng, vì hần, ta thân bại danh liệt, nhưng ta không hối hận, cho đến hôn nay, ta cũng không hối hận, không trách bất cứ ai”

Nàng vẫn quật cường “ngươi xứng đáng”

Ta thờ dãi “ngữ tâm, ta không muốn nói ai đúng ai sai, kì thực ai cũng có sai lầm. vì sao không thể bỏ qua cho đối phương, kì thực ngươi và ta, không cần thiết phải đối đầu như vậy”

Nàng nhất thời không nói gì, cố ý không nhìn ta.

“tiểu sư muội, kì thực ngươi hiểu ta nói gì phải không? là ngươi cưỡng cầu, thích một người mà nhất định phải chiếm hữu, chiếm hữu chưa hẳn đã là hạnh phúc”

Nàng tròn mắt “ngươi chiếm được tâm của đại sư huynh, đương nhiên nói vậy”

Ta cười, lắc đầu “hắn đã hù ta, chúng ta hiện giờ đường chia đôi ngã”

Nàng không tình nguyện “ngươi có cái miệng rất lợi hại”

“ngữ tâm, ta nói chính là sự thật”

“ngươi hi sinh vì đại sư huynh nhiều như vậy, hắn lại rời ngươi mà đi, ngươi hối hận không?” Ngữ tâm cũng nhuyền bết đi. Ta lắc đầu “nếu hối hận sẽ không mặc hắn li khai, ta không hối hận, một chút cũng không.”

Nàng thờ dãi “nguyên lai ngươi cũng rất tốt”

“Ngữ tâm, ngươi có nghĩ tới hay không chính mình là ngưỡng mộ không phải yêu?” ta khẽ nói, cho dù nàng thực yêu hần, ta có khả năng nói cho nàng thất điên bát đảo, từ yêu thành ghét.

“phải không?” nàng nghi ngờ

“ngươi nghĩ lại xem, đại sư huynh rất tuần tú, võ công lại giỏi, trừ bỏ rất lạnh lùng, cái gì cũng tốt, nam nhân xuất sắc như vậy, ngươi tự nhiên ngưỡng mộ, ngươi ngày ngày ở trong ma giáo không ra ngoài, tự nhiên không có khả năng gặp nam nhân khác, tự nhiên lầm tưởng rằng ngưỡng mộ là yêu.” Ta còn thực sự nói, nói cho nàng quay cuồng luôn.

Tiểu sư muội có chút đăm chiêu “ngươi nói cũng có đạo lý”

“ngươi ngẫm lại, hần và ta ở cùng một chỗ, ngươi có cảm giác gì?”

“ân... đau lòng, căm tức”

“không xong”

“làm sao vậy”

“thực sự không phải tình yêu, nếu là tình yêu chân chính thì phải là chua xót, người không phải yêu, mà là ghen tị ta”

“ghen tị?” nàng trừng mắt nhìn ta

“tiểu sư muội, người đừng giận, trước hết nghe ta nói. Trước kia người và hấn xuất ngày ở bên nhau, đột nhiên ta xuất hiện, người hấn là có cảm giác bị tranh dành, không còn được thương như trước nữa, vì vậy ghen tị ta, người không hấn là yêu hấn, mà là không cam tâm. Không cam tâm hấn đi yêu nữ nhân khác, người ngộ nhận tình cảm của mình. Đây không phải là yêu” ta đồng tình vỗ vai nàng “kì thực không cần ngượng ngùng, trước đây ta cũng từng ghen tị người, vì người xinh đẹp hơn ta, lại ở chung với Hấn nhiều năm như vậy” vì để khai thông nàng, ta tự mắng mình.

“người ghen tị ta?” nàng không tin nhìn ta

Ta thành thật gật đầu “đương nhiên, người xinh đẹp như vậy, lại có thể ngày ngày ở gần hấn. vì vậy ta ghen tị người?”

Khóe miệng nàng khẽ nhúc nhích “ta hiểu được ý của người”

Ta cười thâm tâm kế đại thành, bề ngoài thì gian tra như vẽ đầu khổ nói

“tiểu sư muội, kì thật người rất tốt, vì cái gì phải bó buộc mình, nam nhân trên đời rất nhiều, bệnh thần kinh... không, Giang Tử ngang không tồi đi, ngoài ra cũng có nhiều nam nhân khác, chỉ cần người thả lỏng tâm tình, buông bỏ cố chấp, trước mặt lại là biển rộng trời cao. Dựa vào thân phận và dung mạo cùng võ công của người, ta đảm bảo có vô số nam nhân muốn được yêu người” nói đến nói đi, ta vẫn muốn trở thành ba bị, thật tiếc vì trước đây không làm nghề buôn người a?

“có thể chứ?”

Ta vỗ mông “đương nhiên có thể, người xem ta, một thân ngao cốt, trên giang hồ có bao nhiêu nam nhân hướng tới?” ngao cốt của ta e rằng ngàn năm sau không tan biến?

“Nguyệt Quang tiên tử quả là rất có khí chất” nàng nói một câu làm ta xuyt nửa ngã ngựa, miệng ta quả thực lợi hại nha.

“nhớ kĩ, người không được phụ thuộc vào hấn, hấn không cần người, người sao lại phải bám lấy hấn, người tìm một nam nhân khác xuất chúng hơn hấn, tức chết hấn.

“nói thực có lí”

“hảo a, chỉ cần người hiểu, ta có thể tìm cho người, nhờ bách hiệu đường đi, chẳng phải gần đây có tìm ra thập thanh niên tài tuấn sao?”

“đúng rồi, người hấn là tìm cho ta đi”

“hảo a, ta nhất định tìm cho người một nam nhân tốt nhất”

“đại tẩu, giải huyết đạo cho ta, chúng ta nó chuyện”

“không vấn đề”

“đại tẩu, người định tuyển nam nhân nào cho ta vậy?”

“ừ, Giang tử Ngang, người đứng đầu bảng đi”

“có nghe thấy, nghe nó hấn...”

Nói chuyện một hồi là cả đêm, ta có ý nói loạn bát nháo, vẽ ra một cái bức tranh cho tiểu sư muội xem, lừa nàng đến cha mẹ là ai cũng không biết. từ nam nhân thì chuyển qua quần áo, nói tới ẩm thực, rồi lại thi từ, cái gì cũng có thể nói. Cho tới hừng đông, nàng đã muốn bị ta nói cho thành đầu heo. Năng lực của ta có lẽ không nhiều, nhưng gạt người thì tuyệt đối là thiên hạ vô địch thủ.

“tốt lắm, ta buồn ngủ rồi, người cũng nghỉ ngơi cho tốt” ta vắn vắn cái eo “người ngoan ngoãn trở về thiên ma giáo làm tiểu sư muội, sau này ta tìm cho người phu quân tốt”

Nàng khó xử cúi đầu “đại tẩu, đột nhiên ta không muốn về, người rất lợi hại, ta muốn theo người”

“ta lợi hại ở đâu?” bình thường như cân đường thôi.

“kiến thức của người bác đại tinh tâm, vượt xa hiểu biết của thường nhân, chẳng trách làm được đường chủ bách hiệu đường. đi theo người, nhất định ta học được rất nhiều” học cái gì, có mà học đi lừa người?

Ta khoát tay “ta rất ghét phiền phức, đừng theo ta, ta cũng nói cho người, sau này ta quy ẩn giang hồ, người theo ta chắc chắn sẽ nhàm chán.”

“nga”

Ta liếc mắt “ngươi tốt nhất ngoan ngoãn trở về, yên tâm, ta sẽ giúp ngươi lưu ý hảo nam nhân” ta cố ý đem nằng gấn với bệnh thần kinh, dựa vào tính khí của nàng, đại khái có thể chế phục bệnh thần kinh đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114

Lại đi vài ngày lộ trình, ngày càng gần Giang gia. Một buổi tối, gần hoàng hôn, ta tìm được một khách điểm, gọi là khách điểm, kì thực gọi... chuồng ngựa cũng không khác biệt. đây là một khách điểm của một thôn trang nhỏ, rất nhỏ, lại có phần bẩn thỉu. khách nhân cũng ít đến đáng thương, trừ bỏ tiểu nhị thì chỉ có ba nam nhân ăn to hét lớn.

Ta tùy tiện ngồi xuống một cái bàn nhìn có vẻ sạch sẽ nhất, khẽ nói “mang cho ta ít đồ ăn, thanh đạm càng tốt” hiện tại ta nghĩ thấy mùi mỡ là muốn nôn, quả thực sắp thành ni cô, phải chăng trước kia ta đã gây nghiệt? đúng rồi, ta ngoại hiệu Nguyệt Quang tiên tử, chẳng phải tiên tử thì ăn chay sao?

“cô nương, thịt nướng của quán ta không tồi, người có muốn thử không?” tiểu nhị đứng cạnh ta về mặt siểm mi, rõ ràng hắt nhìn ra quần áo ta mặc đều là tơ lụa thượng hạng nên có ý cầu tài.

“không cần, ta chỉ muốn chút đồ ăn thanh đạm” ta rút ra một khối bạc “dọn cho ta một phòng thật sạch sẽ là được”

Tiểu nhị cầm khối bạc, con mắt mở lớn như chưa từng bao giờ thấy vậy, vội vàng rời rít “được”

Chỉ chớp lát, có bốn món ăn được đưa lên. Đúng là thập phần thanh đạm, một chút mỡ cũng không có, như vậy là tốt.

Ta vừa cầm đũa, ngẩng đầu thì thấy ba gương mặt khó coi đang nhìn ta với ánh mắt hình viên đạn. Ta chán nản nói “các vị, làm gì?”

“cô nương, một người đi đường không sợ thô phi sao?” một tên người béo về mặt cực kì ti bỉ hỏi ta.

Ta liếc mắt “một người”

“một người rất cô đơn, không bằng ăn cùng chúng ta” một tên gầy nói xong cả ba cùng cười phá lên.

Ta ném đồ ăn “ta thích yên tĩnh”

“cô nương, đồ ăn này là cho chó sao cô nương ăn được” ta vừa cho vào miệng thì đã nói vậy, mắng ta là chó? Không muốn sống chẳng?

Nếu là trước đây phòng chừng ta đã đánh cho 3 tên thành đầu heo, nhưng hiện tại tính tình của ta hiền hòa đi rất nhiều, chỉ khẽ liếc mắt rồi tiếp tục ăn.

“cô nương đừng vô tình như vậy, không bằng lại đây” tên mập cực kì thô bỉ đi lại chỗ ta. Ta chưa kịp phát tác thì một âm thanh phản nộ vang lên

“dừng tay”

Ta hướng mắt nhìn ra cửa, lập tức trọn to, nếu không nhầm thì hẳn là Y Dục Thành, tên họ Y tới đây làm gì? Ta không muốn gặp hắn, lập tức cúi đầu.

“ngươi là ai”

Y DỤC Thành nghiêm nói “khi dễ tiểu nữ tử, không phải là hành động của một đại trượng phu”

“tiểu tử, nếu không muốn chết thì rời đi, ta là người của đường môn”

A, chẳng trách đều xấu như vậy, phòng chừng trên dưới đường môn chỉ một mình Cổ Mộng tình là xinh đẹp thôi.

Ta cười lạnh “đường môn, quả nhiên đều là đồ mất dạy vô học”

“tiểu cô nương, biết Đường môn là cái gì không?” ba tên cười mỉa nhìn ta.

Ta cố ý khờ dại nói “không biết?”

“ngươi” ba tên đồng loạt tức giận

“thế các ngươi có biết bách hiệu đường không?”

“biết”

“vậy biết đắc tội với đường chủ bách hiệu đường có hậu quả gì không?”

“tiểu tử kia là ddwonwgf chủ?” một tên không tin chỉ vào Y Dục Thành.

Y Dục Thành sớm đã thấy ta, kinh ngạc không nói nên lời.

Người nọ đột nhiên cười to “tiểu cô nương, ngươi không biết rồi, bách hiệu đường Mộ Dung Ý Vân đường chủ đã thoát ản giang hồ, hơn nữa Mộ Dung Ý Vân là nữ” cảm ơn hần còn nhớ.

Ta cười “đương nhiên ta biết, vậy ngươi xem ở đây có mấy nữ nhân?”

“Mộ Dung đường chủ, sao cô nương lại ở đây?” Y Dục Thành đã tới chào hỏi, trực tiếp bỏ mặc 3 tên kia đang ngây ngốc ở đó.

Ta thuận miệng đáp “ta ở đây ăn cơm” ba gia hỏa kia tựa như bây giờ mới hiểu ra vấn đề, đang kinh ngạc nhìn ta.

“còn Y trang chủ, người tới đây làm gì” ta cố ý nhấn mạnh, ba tên kia lập tức phát run, từng nghe môn chủ Cổ Mộ tình nói tuyệt đối không được đắc tội với Y gia, cứ cho là đắc tội với bách hiệu đường có thể chết, nhưng nếu trái lệnh môn chủ, muốn chết cũng không xong.

“ai, tìm Lạc Lạc”

Ba tên gia hỏa kia vừa run vừa nhẹ nhàng đi ra. Ta giả vờ không nhìn thấy

“vậy ngươi đã gặp qua Độc cô Huỳnh?”

“Độc cô cô nương ta cũng từng sơ kiến, nàng đều đeo sa, không nói một lời với ta” đáng tiếc, người ngay trước mặt, hần lại đi tìm khắp nơi.

“phải không, nghe nói Cổ tiểu thư muốn thành hôn” ta lại cố ý nhấn mạnh, 3 tên kia lập tức tái mặt.

Hần lắc đầu “ý tốt của Cổ tiểu thư, tại hạ tâm lĩnh, nhưng hiện tại ta chỉ muốn tìm Lạc Lạc”

Ta thân nhiên “thích nàng sao?”

Y Dục Thành tức thì ngây người như tượng, ánh mắt không tin nhìn ta, miệng run run “Mộ Dung ...cô nương... người vừa nói gì? Đó là muội muội của ta” đến gọi tên ta cũng sai, đủ biết hần đang cực kì kinh ngạc, đến mức quên rằng ta sớm đã là thê tử của người khác chứ đâu phải cô nương.

Ta cười “có hay không trong lòng ngươi hiểu rõ”

Hần nhui mày “cô nương... không... Mộ Dung đường chủ có ý tứ gì?”

“tự hiểu” ta đứng lên, hướng tới 3 tên mặt to bé kia.

3 tên kia muốn né tránh, nhưng tiếc là đã muộn, chớp mắt bị ta điểm huyệt, dựa vào võ công hiện giờ của ta, 3 tên mao cầu đừng nói là né, ngay cả nhìn thấy cũng đừng hòng.

“Mộ Dung... Mụ phu nhân... thực xin lỗi, đều là tiểu nhân có mắt không trông” vừa nói vừa khóc, nếu không phải vì bị điểm huyệt phòng chừng sẽ quỳ lạy ta.

“như vậy a” ta lại xoa xoa tay “các ngươi cứ ở đó đếm muỗi, hiện tại ta muốn nghỉ ngơi”

“Mộ Dung đường chủ... có thể nể tình Cổ tiểu thư thả bọn hần?” Y Dục Thành thấy vậy cũng ái ngại.

“tiểu nhị, phòng của ta đâu? Y Dục Thành, loại người này nên có chút bài học không thể dễ dàng bỏ qua”

Tiểu nhị sớm đã trở mặt đừng nhìn, nghe thấy ta gọi, hần run rẩy đi tới “cô nương... thỉnh”

“Mụ phu nhân...”

“đường chủ...” Y Dục Thành gọi ta lại

“chuyện gì?”

“ngươi... có phải biết chuyện gì?” hần run run nói.

“ngươi quên ta là ai sao, biết đương nhiên là biết” đương nhiên ta biết, hơn nữa biết cực kì rõ ràng. Mặc kệ hần đi, ta quay đầu đi thẳng. Ta đoán Y Dục Thành nhất định còn đến tìm ta. Tuy ta vừa nói rất mơ hồ, nhưng tin tưởng hần có thể hiểu được. hần quan tâm đến tiểu muội như vậy, chỉ là có thể nói ra hay không mà thôi, điều này chỉ có thể dựa vào chính hần. nói thực ta rất muốn người có tình sẽ thành quyến thuộc, nhưng là, ta không thể can thiệp quá

sâu vào chuyện tình cảm cá nhân, hơn nữa ta sợ bọn hắn có kết quả giống ta và Hàn...

“đường chủ...” quả nhiên, sáng hôm sau, Y Dục Thành đến tìm ta từ sớm.

Ta mị mị ười mở cửa “chẳng hay sáng sớm Y trang chủ đến tìm ta có việc gì?”

Hắn nhìn bàn trà, kì quái hỏi “phu nhân có khách?”

“mời ngồi, đặc ý chuẩn bị vì người” ta đã sớm chuẩn bị một ấm trà nóng, hai người từ từ nói chuyện.

“người biết trước ta sẽ đến” hắn kinh ngạc

Ta nhún vai “biết, chỉ cần người muốn tìm muội muội, sẽ đến” ta cố ý ám chỉ.

Hắn nhìn thẳng ta “phu nhân, thỉnh nói thẳng, nếu biết Lạc lạc ở đâu, xin nói cho Y mẫu biết, Y mẫu tuyệt đối sẽ ghi ơn này”

Ta cúi đầu cười “người muốn ta nói gì?”

“phu nhân biết cái gì?” không tính ngu, hiểu được ý của ta.

Ta lắc đầu “người và Y lạc lạc chỉ có tình cảm huynh muội sao?”

Ánh mắt hắn lập tức lóe lên tinh quang, bình tĩnh nói “chúng ta chính là huynh muội?”

“phải không? người quan tâm nàng như vậy?” ta thực sự lãnh đạm

“Ta chỉ có một muội muội, đương nhiên quan tâm”

“phải không?” ta nâng chung trà nhấp nháp, cố ý xem trộm thần sắc của hắn.

“Lạc lạc đối với người, xem ra cũng không phải tình cảm huynh muội đơn thuần” ta nhấp chum trà xuống rồi nói. Trên mắt hắn lập tức lộ ra một tia đau đớn, muốn nói lại thôi.

“Đại huynh như cha, có lẽ nàng rất ý lại ta” ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại không xác định.

“ta nghe nàng nói, có một lần, nàng rót xuống nước, là người tự mình ôm nàng lên bờ”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, ta cười trộm “ta cùng Lạc Lạc sớm hóa thù thành bạn, quan hệ tốt lắm, nàng cái gì cũng nói cho ta...”

“nàng ở đâu?” Y Dục Thành đã không còn kiên nhẫn, gằn giọng.

Ta nhàm nhả tiếp tục uống trà, coi như không có hắn ở đây.

“phu nhân, ta mạo phạm” hắn biết mình lỡ ý, sợ ta không nói.

“Thần y a, người ngồi xuống, đừng kích động”

Hắn không từ bỏ “xin hỏi phu nhân, có phải người biết tiểu muội ở đâu?”

“người không là nghĩ ta giam giữ nàng chứ” ta cười cười.

“ta biết, sau khi rời khỏi Mộ Dung gia thì không còn thấy nàng” Y Dục Thành nhìn ta “nhưng ta tin phu nhân không có làm vậy”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115

Ta khẽ lắc đầu: “cảm giác của người với nàng cuối cùng thực sự ra sao. Nói thật cho ta, vô luận thế nào, nói thật, nếu không thật tâm ta không thể giúp” ta chính là muốn xem cuối cùng Y Dục Thành có tình ý với Độc Cô Huyền hay không? nếu thực sự hắn nói ra, thực sự yêu nàng, ta nhất định cố gắng thành toàn, thực không nhẫn tâm để hai người bọn họ lâm vào cảnh giống ta.

“là tình cảm huynh muội” sắc mặt hắn tái xám lại, tựa hồ đưa ra một quyết định sống chết. huynh muội? lừa người khác thì được, đừng lừa bản thân mình.

Khoé miệng ta khẽ cười “vậy a, vậy thực xin lỗi, ta không giúp được” ta cúi đầu nhắm mắt “ thần y, thỉnh đi ra ngoài, ta cần nghỉ ngơi”

“phu nhân...” hần lặc mịch tại chỗ, lặng lẽ đứng lên, không cam tâm nhìn ta rồi xoay người, bước đi rất nặng, cuối cùng đột nhiên quay ngược lại, hướng ta mà kiên quyết nói : “ta thích nàng ấy” quả nhiên, quả nhiên là loạn luân a. nếu huynh có tình muội có nghĩa, đại tẩu ta đương nhiên muốn thành toàn.

Ta cười âm trầm “nàng là muội muội của người, như thế nào lại vậy? loạn luân?”

Hần run lên một chút, nói “ta biết, nhưng... không thể không chế tình cảm. ta rất muốn bảo hộ nàng, cho nàng khoái hoạt” vô luận nàng ta là thân phận gì, đều yêu nàng, đều muốn cho nàng tốt, có phải không?

“người yêu nàng như vậy... chẳng nhẽ không định cưới vợ sinh con? Người trong giang hồ sẽ thế nào? Y gia sẽ thế nào? Không có người nói dối sao?” ta tựa như cười nhạo hần, nhưng lại là có thâm ý.

“chỉ cần nàng ấy khoái hoạt?” tên này đủ si, si đến quên tất cả mọi thứ.

“ngồi đi, chúng ta nói chuyện của nàng”

“phu nhân, người hần là biết cái gì” hần vẫn là cẩn thận hỏi.

“người nói xem” ta vẫn im lặng tui cười

“vẫn là...”

“tình cảm là không thể khống chế, người yêu nàng như vậy, vượt qua ranh giới huynh muội thông thường”

Y Dục Thành tựa như bừng tỉnh đại ngộ “có phải vì thế... Lạc Lạc, mới lựa chọn biến mất” quả nhiên là như vậy, nhưng đây chỉ là một phần nguyên nhân thôi.

Ta lắc đầu “ta hỏi người thêm một vấn đề, Lạc Lạc thực sự là muội muội của người, thực sự là họ Y sao?” tên ngu ngốc, đừng nói rằng không biết? thực sự bà mối rất khó làm.

“ý của phu nhân...” Y Dục Thành mờ mịt “từ khi ta bắt đầu hiểu chuyện thì đã biết lạc Lạc là muội của ta”

“ngu ngốc” ta nhìn không được mắng một câu

Y Dục Thành cười khổ “phu nhân, ta thực sự không biết, ta bất quá hơn Lạc Lạc hai tuổi, người nói xem, tiểu hài tử hai tuổi có thể biết được cái gì?” ách, quên mất tuổi của hần. năm xưa Hần nhớ rõ mình có muội muội, nhưng khi đó Hần đã sớm 5 tuổi rồi, cũng coi như có thể nhận thức rồi.

“chúng ta nói chuyện khác, khi nào người phát hiện mình đối nàng có tình cảm... này nọ?”

“không biết” hần cười khổ “ngay từ khi ta hiểu được chuyện đã rất thương yêu Lạc Lạc, đến khi dần lớn lên, dần hiểu được...”

“thực sự yêu nàng?”

Hần kiên quyết nói “đúng” nhưng vừa dòi miệng lập tức cúi đầu, không dám nhìn ta, xấu hổ nói “phu nhân... thực sự ta... rất đau khổ”

“đúng khiên tổn, người dám thích nàng, không dám đối mặt với người đời sao?”

“ta...”

“ta cái gì, ta nói cho người một bí mật” ta tựa tiểu phi tiểu “ta nói cho người, chính vì Lạc Lạc yêu người, cho nên mới rời đi”

“nàng thích ta?” Y Dục Thành không dám tin, đầu lưỡi cũng uốn lại không nói ra lời.

Ta ái muội cười, gật đầu “đúng, người ta thích người”

“ta... là ca ca của nàng a” hần nhìn không được kinh hô “không phải nàng thích Giang trang chủ sao?”

Ta liếc mắt một cái “người chẳng phải thích nàng sao, vì sao nàng không thể thích người?” thượng bất chính hạ tắc loạn a.

Hần lập tức hổ thẹn cúi đầu “phu nhân, chúng ta... làm sao có thể... phải làm thế nào?”

Ta tiếp tục trợn mắt “ta biết làm thế nào, loạn luân như vậy, ta làm sao giúp các người, ta có thể biết nhiều việc, nhưng không phải là vạn năng”

“phu nhân, người hần là rất khinh thường bọn ta?” hần quả nhiên ừ rừ, cực điểm khổ sở.

“chỉ cần người thể”

“thề?”

“đúng, chỉ cần người thề, vô luận là cái gì, người đều có thể bỏ qua mà yêu nàng, vô luận là đời trước ân oán thế nào, người đều có thể chăm sóc cho nàng thật tốt, chiều cố nàng, vĩnh viễn bên cạnh nàng, không được li khai. Còn có, đời này tuyệt đối không được có nữ nhân khác, trong mắt chỉ có mình nàng”

“Mục Phu nhân... nhưng...” hần khó hiểu nhìn ta.

“thề hay không?” ta ra vẻ bức mình “chỉ cần người thề, ta có thể tìm cách giúp người”

Hần nghe xong, lập tức quỳ gối trên mặt đất “Y Dục Thành hướng trời cao thề, chỉ cần ta còn sống quyết không phụ Lạc Lạc. vô luận phát sinh chuyện gì, vô luận nàng là ai, vô luận ân oán đời trước. ta đều chiều cố cho nàng thực tốt, bao dung nàng, chiều cố nàng, vĩnh viễn ở bên nàng, không li khai, sau này chỉ có một mình nàng, không có nữ nhân khác, nếu vi phạm lời thề... trời chu đất diệt”

Không cần trời chu đất diệt, tùy tiện cho hần tới thăm hỏi sự phụ ta là được.

“Mục Phu nhân, hiện tại có thể...”

“độc cô phu nhân” ta bẽ gãy lời nói của hần.

“Độc cô?” hần nghi hoặc.

“đúng vậy, về sau gọi ta như vậy, lão công... phu quân ta họ Độc cô, ách quên đi, về sau gọi đại tẩu” ta ái muội cười “mọi phu, kêu một tiếng đại tẩu”

“đại tẩu? thỉnh phu nhân nói rõ ràng”

Ta lắc đầu “ai kêu đại tẩu như mẹ, em chồng của ta cũng tới tuổi cập kê”

“Độc cô phu nhân? Em chồng?” Y DỤC Thành kinh hãi “người nói... lạc lạc là Độc cô cô nương?” không tính là ngu, còn có thể hiểu ta nói gì.

Ta chậm rãi gật đầu “xem ra người không ngu”

“như thế nào có thể?” hần căn bản không tin.

“vì cái gì không có khả năng?” ta mỉm cười nhìn hần.

“Độc cô cô nương võ công cao cường, binh tinh cơ trí, trầm ổn nội liễm... Lạc lạc... chỉ là một tiểu cô nương”

Ta chậm rãi liếc mắt hần “con người rồi cũng sẽ trưởng thành” biến hóa của nàng thực sự nhiều, không trách chẳng ai nhận ra được.

“Phu nhân... thỉnh nói rõ chân tướng” xem ra hần đã hiểu được rồi.

“được... là 21 năm trước, việc này có quan hệ với cha của người...”

Ta bắt đầu đem chuyện của năm xưa kể lại.

Y DỤC Thành chỉ im ắng ngồi nghe.

“Lạc... Độc Cô Huỳnh cô nương khi nào thì biết được chân tướng?”

“người nghĩ Độc Cô Huỳnh có khả năng xây dựng lại được Độc cô gia như ngày nay sao, không phải có bách hiểu đường chông lưng, nàng không thể có thành tựu như bây giờ”

“người sớm đã biết”

“ta đương nhiên biết, chính là ta nói cho nàng”

“người tự xưng Độc Cô phu nhân...”

Ta chậm rãi gật đầu “Mục Hàn chính là đứa trẻ còn sống năm đó, nguyên văn tên họ Độc cô Hàn”

Y Dục Thành cười khỏ “không tưởng nổi, sự tình lại là như vậy”

Ta hít một hơi “người còn nhiều việc không thể nghĩ tới nữa”

“vậy 3 người còn lại ngoài cha ta là ai?”

“cha ta” ta vừa nói ra miệng, hấn lập tức cảm thấy, không tin nổi nhìn ta.

“đừng ngạc nhiên như vậy. cha ta là kẻ chủ mưu, 3 người còn lại là đồng phạm” thần sắc ta thập phần âm trầm

“phu nhân... Cha ta đã sớm qua đời... ta hi vọng...” hấn nói một nửa, rồi lại nuốt lại, lời này quả là rất khó nói ra.

“ngươi yên tâm, ta sẽ không tìm Y gia báo thù” việc báo thù, ta không nghĩ làm, oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt, nhưng nói đi cũng phải nói lại, ta nguyên lai là người ngoài cuộc, đâu có tư cách nói báo hay không báo.

“Mục... Độc cô Hân cùng Giang đại ca đều yêu ngươi như vậy, Lạc lạc kính trọng ngươi, hấn là người có thể khuyên bọn họ?” không khuyên được, diệt môn chỉ cừu, không đội trời chung.

“không thể, ta và Hân đã li dị”

“li dị?”

“là ta bị hứu”

Hấn khiếp sợ, không biết nói cái gì cho phải.

“mười phu, ta thấy ngươi thực sự yêu Huỳnh Nhi, mới đem bí mật nói cho ngươi. Ngươi đừng nhúng tay, ngươi căn bản không thể cản trở được”

Hấn trầm tư: “ta biết không thể thay đổi gì, nhưng... người có thể nhìn Mộ Dung tiên sinh thân bại danh liệt hay không?”

Ta lạnh lùng nói “mặc kệ lão ta, đại trượng phu dám làm dám chịu.” ta vốn không phải con gái hấn, vì cái gì phải lo lắng cho hấn, một tên ngụy quân tử như hấn, căn bản không có khả năng để ta phải lưu tâm.

Y Dục Thành cười khổ “chỉ sợ sẽ nổi lên một tràng phong ba:

Ta thần nhiên: “ngươi cũng là người trong cuộc”

Y Dục Thành cười khổ không ngừng, đúng vậy, việc này đã xảy ra, hấn tuyệt đối không thể né tránh, chỉ có thể đương đầu. quả đúng là người trong giang hồ thân bất do kỷ. “ngươi có ý định gì chưa, tương lai của ngươi và Huỳnh nhi?”

“nàng có thể bao dung ta sao? Hấn cười khổ “nếu có thể, làm sao trốn tránh không gặp ta”

Ta thờ dãi: “nói cho ngươi biết, nguyên lai là Hân muốn diệt môn Y gia báo thù, nhưng vì Huỳnh nhi cầu xin, Hân đã hứa bỏ qua cho Y gia”

Y Dục Thành trở mắt nhìn ta, kì thực không chỉ Huỳnh nhi, mà còn có công lớn của ta, nhưng ta đem công đổ hết cho Độc Cô Huỳnh, làm cho nàng càng có giá trị trong lòng Y Dục Thành.

“phu nhân, hiện tại ta thực loạn, chỉ muốn uống một li” hấn nói rồi cầm ly trà uống cạn.

Ta gạt đầu “hào”

Gọi tiểu nhị mang mấy vò rượu vào. Không có thức ăn, chỉ đơn thuần là uống rượu.

“Độc Cô phu nhân, ngày đó ta nghe khúc giang hồ tiểu của người, ta đã biết người không phải là thường nhân”

Ta cười ha ha “phải không, ngươi và Giang đại ca là hai người đầu tiên nghe được ta đàn khúc đó”

“Độc cô phu nhân, thực xin lỗi”

“sao vậy?”

“ngày đó, ta đã nghe khúc Giang hồ tiểu của người, biết người là nữ tử xuất chúng, hơn nữa còn biết chân diện mục của người, biết người không phải là xú nha đầu, nhưng mà ta lại lừa theo Lạc lạc ở Giang gia, mặc kệ giang hồ đàm tiếu người... là ta tự tử”

“ta vẫn tò mò, vì sao ngươi không nói ra?”

“ngày đó, ta nghĩ Lạc Lạc thích Giang đại ca, ta tự tử, hiểu lầm ngươi, chán ghét ngươi... kì thực, ngay khi gặp mặt, ta đã biết người là kì nữ tử. kì thực, lần đầu tiên nhìn thấy người... ta... thậm chí có động tâm... ngươi là nữ nhân duy nhất... ngoài Lạc Lạc có thể khiến ta động tâm... nhưng sau đó biết ngươi trong lòng chỉ có Mục Hân, ta chỉ có thể chúc phúc người”

Ta trở mắt nhìn hấn, hấn nói có thật hay không, đến nói cũng bắt đầu không nói rõ rồi.

“đừng nói như vậy...”

“ta biết ngươi là Nguyệt Quang tiên tử, nhưng ta càng không nói ra bộ mặt thật của ngươi”

Ta tùy tiện hỏi “vì sao ngươi biết”

“ngay từ khi nghe người đàn trong phòng Giang đại ca, ta đã biết”

“cám ơn ngươi đầu điểm”

“không cần...”

Ngày hôm đó, dưới ánh trăng, có hai người say, có hai người đau khổ vì tình. Nói cho cùng, đều vì một chữ tình mà khổ.

Yêu, đau, thương, túy, phải chăng đời người gói gọn trong vài chữ này?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Sau khi chia tay Y DỤC THành, ta một đường thẳng tiến Giang gia. Trên đường đã lãng phí không ít thời gian, việc gấp không thể trì hoãn. Biết ta có mang, biết ta ở đâu, hẳn có đến tìm ta không?

Gia nhân Giang gia coi như cũng biết đối xử, thấy ta đến tìm gặp trang chủ, lập tức đưa ta tới đại sảnh. Nghe nói trang chủ đang cùng bàn chuyện với Độc cô cô nương.

Ta gác chân ngồi trên ghế, lập tức có người mang trà lên cho ta, chợt nghe có người gọi “Ý Vân”. thanh âm thấp phần quen thuộc, tách trà nóng trong tay khẽ run.

“Giang đại ca” ta định thần, thân nhiên đối mặt hẳn.

Hắn lập tức chạy lại “nàng gần đây gầy đi nhiều”

Ta kinh ngạc, hẳn chỉ thoáng nhìn đã phát hiện ta gầy, ấy mà đã cách xa ta gần nửa năm, hẳn như thế nào nhìn ra?

“đa tạ quan tâm”

Hắn nghe vậy lập tức lạc mạch “ta tình nguyện để nàng gọi ta bệnh thần kinh, cùng ta cãi nhau, không hi vọng nàng lại lãnh đạm như vậy” trước kia chúng ta tựa như oan gia.

Ta âm thầm cười “Giang đại ca, ta vốn đã là gái đã có chồng, làm sao có thể nháo với huynh như trước? trước kia là ta không tốt, thất lễ ngươi, thỉnh người thứ lỗi” ta cố ý nhấn mạnh ‘gái có chồng’, ta muốn nói cho hẳn, vô luận hẳn yêu ta như thế nào, chúng ta vĩnh viễn là hai đường thẳng song song.

“đến bên kia nói chuyện, Huỳnh nhi chờ nàng”

“ân” ta cố ý đi phía trước, không xem sắc mặt hẳn. Giang đại ca, thực xin lỗi ngươi, ta phụ ngươi, chúng ta cuối cùng là ai phụ ai? Có lẽ chúng ta đều phụ đối phương, nếu luận sai, ai cũng sai, sai rất lớn.

“huynh tính toán thế nào?” ta cúi đầu, trầm buồn mở miệng

Hắn nhìn ta, cố ý như không nghe thấy “nàng nói cái gì?”

“ta nói, huynh cùng Huỳnh nhân đã tính toán báo thù thế nào chưa? Thời gian này, hẳn là kẻ hoạc đã vạch ra kế lưỡng rồi?”

“muội hi vọng chúng ta đối đãi với Mộ Dung gia như thế nào, đối với Mộ Dung Nghĩa như thế nào?” hẳn hỏi ta, chính là muốn biết cảm thụ của ta.

“tùy tiện” Mộ Dung Nghĩa không phải cha ta, giết người thường mệnh.

“năm đó Mộ Dung Nghĩa đã làm một việc trời chu đất diệt như vậy, trừ bỏ giết hẳn, ta thực sự không biết phải làm thế nào”

“phải không? vậy tìm ta làm gì? Giết hẳn? một Độc Cô Hàn đủ rồi, lại có thêm 2 người hỗ trợ, hoàn toàn có thể”

Thần sắc hẳn ngưng trọng “nàng biết, không thể như vậy, trừ bỏ hẳn, người khác đều vô tội, nàng có thể nhẫn tâm nhìn thấy toàn thể Mộ Dung gia bị giết, bao gồm cả ti ti?”

“không nhẫn tâm thì làm thế nào, ta không thể khuyên giải hân”

“ta biết, cho nên mời nàng đến, nếu đã hạ chiến thư, sẽ không thu hồi, trên đời chỉ có mình nàng có thể làm cho hân phá lệ”

“ta biết, chính vì vậy, huynh cố tình gửi bỏ câu đưa tin cho ta” ta sớm biết con bỏ câu đó không phải ta vô tình bắt được, mà là chủ ý gửi tới ta. Hân đã gửi chiến thư tới Mộ Dung lão nhân, hẹn ngày 3 tháng 12 luận võ. Nếu Hân thua thì tùy ý Mộ Dung lão nhân xử lý, nếu Mộ Dung lão nhân thua, toàn bộ tính mệnh Mộ Dung son trang thuộc về Hân. Khiêu chiến như vậy thực sự hoang đường, Hân thực là biết kiếm lãi đi, mệnh mình hân đòi đổi lấy trăm năm cơ nghiệp cùng trăm tính mạng Mộ Dung gia?

Ta hơi rùng mình, chợt nhận ra điều gì. Đúng rồi, Hân có thể bỏ qua cho Y gia, vì sao không bỏ qua được cho người nhà Mộ Dung gia? Chẳng nhẽ... là vì ta... vì ta mà hân muốn giết sạch Mộ Dung gia? Ta phát hiện chính mình càng ngày càng đáng sợ, ta không giết người nhưng người vì ta mà chết? Hân giết sạch Mộ Dung gia đâu khác gì ta giết? nhưng lập tức ta lại thấy vô lý, nếu hân thực sự muốn đồ sát Mộ Dung gia, tại sao không trực tiếp ra tay, với lực lượng của thiên ma giáo, điều đó là đơn giản. vậy mà hân lại cố tình đưa chiến thư hẹn ngày thách đấu, cứ như là mở một con đường sống cho người khác? Hân làm vậy, rốt cuộc là ý tứ gì?

Giang tử Ngang nhìn ta “nàng tính toán thế nào?”

“ta thực sự chưa hiểu”

“hiểu cái gì?”

Ta khẽ lưỡng cười “hân không thích phiền toái, chơi tới bây giờ đều rất kiệm lời. không bao giờ làm việc dư thừa, hân nếu muốn giết toàn thể Mộ Dung gia, trực tiếp cho thiên ma giáo tới giết không được sao? Nhưng hân lại đưa thư khiêu chiến, điều này thực sự trái với tính cách của hân. cứ như... hân cố ý để một con đường sống cho người Mộ Dung gia”.

Giang tử Ngang gật đầu, cũng hiểu chút ít tính cách của Hân, đương nhiên kì quái về hành động này.

“trên đời này, chỉ nàng là người duy nhất có thể hiểu hân”

“nhưng ta cũng không thể biết hân sẽ làm gì?”

Xuyên qua hành lang, ta đã đến hậu viên, ta vừa bước vào, hân lập tức đỡ ta “cẩn thận”. một tay đỡ eo, một tay kéo tay ta, tư thế thập phần ái muội.

“ta yếu ớt như vậy sao?” ta thực đỡ khóc đỡ cười, chỉ là đi lên cầu thang thôi?

Hân lập tức buông ta “cẩn thận không động thai khi”

“cảm ơn”

“mấy tháng”

“hơn ba tháng”

“nàng thực sự gầy đi nhiều” hân đột nhiên dừng cước bộ “ta biết nàng không vui”

Ta lắc đầu “ta rất vui vẻ”

“vui về sao? Đừng lừa ta. Nàng đã không phải là Mộ Dung Ý Vân trước kia, nàng thay đổi rất nhiều.

“không cần phải nói” ta bối rối tránh né ánh mắt của hân.

“Ý Vân, nàng cùng Độc Cô Hân rốt cuộc ra sao vậy?” hân tựa như hiểu ra điều gì, lo lắng hỏi ta.

Ta có ý tiêu sái cười “không có a, chúng ta tốt lắm”

Ánh mắt hân sâu thẳm nhìn ta, gần từng tiếng “thật sao? Nàng lừa gạt ta, nàng đã thay đổi quá nhiều, nàng đã không phải là Mộ Dung Ý Vân của trước đây”

“vậy huynh bảo ta phải có dạng thế nào, giống bà bán thịt ngoài chợ mở miệng chửi người, giống đứa nhỏ ngây thơ khóc lóc? Mọi người đều sẽ biến đổi, ta cũng vậy, trong thời gian này, hân cho ta một cuộc sống hạnh phúc và yên bình. Vì vậy mà ta đã thay đổi, không còn nóng nảy, không còn đánh đá, không tốt sao?”

Hân kích động loạng choạng “đây là nàng sao? Nàng sẽ không phải điếm tính đến vô tình như vậy, đừng gạt ta, tính tình của con người không thể thay đổi lớn như vậy”

“đương nhiên có thể...” ta nói rồi nhìn sang phía Độc Cô Huyền: “huynh xem nàng ta trước kia thế nào?”

Giang Tử Ngang nhìn sang Độc Cô Huỳnh, bất giác chua xót: “nàng ta đã chịu một kích động quá lớn, đau khổ quá lớn, ta thực không muốn nàng ta như vậy, thà rằng cứ ngây thơ như trước kia...” bất giác hần run run nhìn ta “nàng... chẳng lẽ cũng... có phải đã chịu đau khổ quá lớn gì... nàng... cuối cùng là chuyện gì có thể thay đổi nàng như vậy?”

Ta cúi đầu, nước mắt bất giác muốn tuôn ra, cắn chặt môi, kiềm chế không cho nước mắt tuôn rơi.

“Ý Vân, rốt cuộc có chuyện gì, nói cho ta” hần dịu dàng lấy khăn tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt ta.

Ta vẫn cắn chặt môi, thống khổ nhắm mắt “huynh sớm nghĩ đến, hần biết chân tướng, cho nên... rồi ta mà đi”

Giang Tử Ngang thở dài “tuy hần không nói nhưng ta có thể đoán được”

“các người có gặp mặt không?” ta nhẹ mở mắt ra, lập tức nước mắt lại tràn ra không thể dừng được.

“gặp qua” hần ngưng trọng “hần chỉ nói muốn cùng ta và Độc cô cô nương báo thù, mặt khác cái gì cũng không nói. Về phần chuyện của phụ thân nàng, là Phụng cô nương và Lôi Điện nghe được rồi báo cho Độc Cô cô nương” nam nhân kia, quả nhiên trong lòng còn bóng đen, ngay cả thân muội cũng xem như ngoại nhân.

“trời đã định sẵn, trời đã định sẵn” ta thở dài.

“hần rời khỏi nàng, vậy... đứa nhỏ phải làm thế nào?” Giang Tử Ngang thực cẩn thận hỏi ta.

“ta sẽ tự mình nuôi dưỡng, dù sao cũng không phải chỉ bị hưu một lần” trong lòng tựa như nứt rạn, nước mắt lại nhịn không được trào ra”

“Ý Vân, muốn khóc thì khóc, đừng ngại trang” hần thương tiếc lau nước mắt cho ta.

Ta cười cười “không có ngại trang”

Hần thở dài “nàng vẫn rất quyết cường, hiện nàng đang có mang, trước nghỉ ngơi đi, chuyện khác để mai nói”

“ân”

“Ý Vân, đừng nhẫn, như vậy chính là tự làm khổ chính mình”

“ân” bất giác bị hần ôm vào, ta lại không có tâm phản kháng, tất cả thống khổ, tất cả chua xót, tất cả đau khổ dồn nén nhiều ngày, tựa như bùng nổ, chỉ có thể tựa vào vai hần, khóc lớn. ta vốn nghĩ mình đã không còn đau lòng, nhưng giờ phút này mới phát hiện lòng ta còn rất đau, hơn nữa vết thương trong lòng không hề lành lại, mà còn ngày càng lan rộng, ngày càng đau đớn hơn. Vô luận ta lừa gạt bản thân như thế nào, đau vẫn là đau. Yêu sâu như vậy, mới có thể đau lâu như vậy, vì cái gì ta lại yêu nam nhân đó?

“không có việc gì” Giang Tử Ngang ôm ta, nhẹ nhàng an ủi.

Không biết ta khóc bao lâu, chỉ biết đem thống khổ trong lòng trút ra. Đã khóc lâu lắm, tất cả đau đớn chua xót trong lòng đều hóa thành nước mắt.

Ta khóc đến mức thanh âm đã khàn khàn. Giang Tử Ngang cho ta dựa vào, thỉnh thoảng an ủi. tâm mệt, thân cũng mệt, ta không biết ngủ thiếp đi từ bao giờ. Ta thần nghĩ, nếu trước đó ta yêu không phải Hần mà là Giang đại ca, phỏng chừng sẽ không đau khổ như vậy. thậm chí, nếu muốn đứa nhỏ có cha, Giang đại ca là một nhân tuyển rất tốt. ít nhất hần yêu ta, cũng sẽ yêu đứa nhỏ.

Một giấc ngủ rất yên bình, rảnh tĩnh lặng, đã lâu lắm rồi ta không còn có một giấc ngủ như vậy, có người an ủi, bảo hộ ta. Lần đầu tiên phát hiện, đường bảo hộ thực sự tốt lắm.

Rốt cuộc, một lực lượng lớn làm ta tỉnh lại, trợn mắt, ta chợt phát hiện trước mặt mình là Giang Tử Ngang đang mỉm cười hiền hòa. Hần ngồi ở mép giường nhìn ta, nụ cười tựa như còn có thỏa mãn. Quen biết hần lâu như vậy, lần đầu tiên thấy hần mỉm cười như vậy.

Ta ngẩng đầu lên “huynh làm sao vậy?”

Hần chuyển thành ôn hòa “không có, nàng ngủ tiếp đi”

“ta ngủ bao lâu?” chỉ cần ta không ngu ngốc, cũng biết hiện giờ đã gần nửa đêm.

“không lâu, nàng kích động quá độ, động thai khí, cần phải nghỉ ngơi thực tốt”

“không có việc gì?” đứa nhỏ ngàn vạn lần không thể có việc gì.

Hần lắc đầu “không có, nghỉ ngơi thực tốt, hiện có đói không, nàng vất vả đường xa, hiện cần bồi bổ”

“không đói” khóc nhiều lắm, không nghĩ ăn cái gì.

“ăn chút gì đi, không ăn thì sẽ không tốt cho đứa nhỏ” Giang Tử Ngang biết chỉ mang đứa nhỏ ra mới dọa được ta. Ta còn đang do dự, Độc Cô Huỳnh

đã đẩy cửa tiến vào. Nàng vẫn một thân hắc y, mặt đeo sa đen, tạo hình như vậy, ta thầm so sánh nàng với thiên thần bóng tối từng chiếu trên tv3 một thời gian (ai còn nhớ bộ phim thiên thần bóng tối không nào)

“Huỳnh nhi?” ta thân nhiên chào nàng.

“đại tẩu, nếu không ăn uống sẽ động tới thai khí, hơn nữa còn phụ tâm ý của Giang đại ca”

Giọng nói của nàng mềm nhũn. Nàng cũng giống ta, yêu không đúng người.

“được” ta không muốn sống, đứa nhỏ cũng phải sống. ta không muốn đứa nhỏ sinh ra gầy yếu.

Giang Tử Ngang tự mình bưng bát cháo tới. ta ngăn cản “không cần, tự ăn”

“ta giúp nàng” hấn không để ta động tay.

Được, giúp thì giúp, không thiếu được một sợi tóc. Độc Cô Huỳnh một bên nhìn vậy, thần sắc thê lương, lại có phần hâm mộ.

“Huỳnh nhi, chúng ta nói chuyện” ta đẩy Giang Tử Ngang ra, gọi nàng lại.

Nàng cúi bỏ mạng che mặt, cười nói “đại tẩu, nói chuyện gì”

“ta không còn là đại tẩu của ngươi”

Nàng mỉm cười lắc đầu “tẩu vĩnh viễn là tẩu của ta, đại ca ta không biết quý trọng mà thôi”

Nàng hướng Giang Tử Ngang nói “Giang đại ca, huynh ra ngoài trước, ta có chuyện muốn nói riêng với đại tẩu”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117

Giang Tử Ngang gạt đầu, đi ra ngoài, đóng cửa vào. “đại tẩu” nàng nhìn ta, ngáp ngừng.

Ta khẽ vuốt khuôn mặt nàng, dung nhan thanh tú như vậy, đương kim vô lâm đệ nhị mỹ nhân, nhưng giờ đây, ngày nào cũng che mặt, giấu đi tuyệt thế dung nhan, nàng sao phải khổ vậy “sao phải khổ vậy” ta than nhẹ.

“nếu đã chọn, sẽ không hối hận” nàng cố ý thoải mái “ta hiện tại tốt lắm, có hỗ trợ của đại tẩu, ta có địa vị hôm nay, nghĩ lại cũng không có gì tiếc nuối”

Ta kéo tay nàng, vuốt ve “ngươi thực sự thích như vậy sao?” tay của nàng gầy đi nhiều, ảo giác sao?

“đương nhiên, vì báo thù cho Độc cô gia, trọng trấn gia tộc, ta làm gì cũng không tiếc. đại tẩu, cảm ơn người giúp ta” ta chẳng qua vận dụng chút tình nghĩa thôi, một cái nữ hài tử chường quân cả một gia nghiệp như vậy, thật khó.

Ta vô tình cố ý nói “ta gặp đại ca ngươi, là Y Dục Thành”

Chớp mắt nàng trở lên cứng đờ, ánh mắt vương vấn ưu thương, lạnh như băng nói “không liên quan đến ta, ta hận không giết được hấn”

“hảo a, vậy ngươi, đại ca ngươi, Giang đại ca sao không tìm đến ta mà giết”

Nàng giật mình sợ hãi “không phải, không phải”

Độc Cô Huỳnh lập tức cúi đầu “đại tẩu... người... gạt ta”

“không phải gạt, mà là thật” ta thu liễm tươi cười “ta thấy hấn, chúng ta nói rất nhiều, hấn còn thừa nhận, hấn thực thích ngươi, là tình yêu nam nữ”

“phải không?” nàng kinh ngạc hỏi ta, ánh mắt vừa hưng phấn vừa mất mát. Nhưng, nàng đột nhiên kêu lên sợ hãi

“tẩu... đã nói cho hấn biết thân phận của ta?”

Ta vô tội nói “ta nói, nói toàn bộ” muội muội a. ta chỉ muốn ngươi tốt.

“không thể nào... không thể” mặt nàng tái đến cực điểm.

Ta vỗ về nàng “Huỳnh nhi, ta cảm thấy các ngươi thực sự phiền toái, ân oán đời trước không cần liên lụy tới đời sau, yêu nhau thì nên cùng một chỗ, những việc khác bỏ qua đi. Ngươi xem, lúc trước thích ca của ngươi, mặc kệ hấn như thế nào, mặc kệ giang hồ đồn đại, ta vẫn yêu hấn, lấy hấn. tình yêu là chuyện của hai người, không liên quan đến bất kể kẻ nào.”

Huỳnh nhi cúi đầu, có chút dăm chiêu “đại ca thì sao?”

Ta không sao cả nói “không cần quan tâm, đừng cảm theo đuổi tính yêu của mình”

“các ngươi...”

“hiện tại nói ngươi, như thế nào còn nói chúng ta. Tuy nhiên đại ca ngươi và ta đã li hôn, không, là hưu ta, nhưng đứa nhỏ của ta vẫn gọi ngươi cô cô” ta vỗ vai nàng “cố gắng đi, được không? đáp ứng ta, cho nhau một cơ hội? ngươi chỉ cần mở lòng, mọi việc sẽ trở nên thật dễ dàng. Ngươi vì Độc Cô gia cũng đã quá nhiều, cũng phải theo đuổi hạnh phúc của mình mình đi”

“ta...” nàng động tâm

“ngươi vì Độc Cô gia làm rất nhiều, ngươi có biết đại ca ngươi trên giang hồ thanh danh phi thường tề, hấn làm sao có thể trọng trấn Độc cô gia. Thần binh sơn trang đương nhiên giao cho ngươi, Độc cô gia vẫn là chờ ngươi chấn hưng. Nhưng... ngươi chỉ là một nữ hài tử, thực không dễ dàng. Có người giúp cũng tốt, Y Dục Thành thực sự không tồi”

Nàng lẩm bẩm nói “có thể chứ?”

“có thể, tốt lắm, trước suy nghĩ lại thực cẩn thận, nghỉ ngơi đi”

Nhìn thấy nàng khuất bóng, ta biết tối nay nàng nhất định mất ngủ, nàng mất ngủ, ta làm sao ngủ an ổn. ta mở cửa sổ, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu rọi căn phòng. Luôn nói một vì sao đại biểu cho một người, trên bầu trời kia, vì sao nào là hấn? ta theo thói quen vỗ về bụng, lẩm bẩm nói “con à, con có biết cha con đang ở đâu? Hấn có đến tìm chúng ta không?”

Đối với thâm tình của Giang Tử Ngang với ta, ta chỉ có thể cảm động. ta biết hấn yêu ta, yêu rất sâu. Ta chỉ có thể yêu một người, trong lòng chỉ có thể chứa một nam nhân. Ta hi vọng hấn có thể tìm đến ta, cho dù không thể vẫn hồi ái gì, ta vẫn hi vọng nhìn thấy hấn.

Ta cứ như vậy, mang theo hi vọng chờ hấn tìm đến. nhưng lại bị thất vọng, đã hơn nửa tháng ở Giang gia mà không hề thấy hấn đến tìm ta. Ta cuối cùng tự nói với chính mình, hấn sẽ không để tâm ta cùng đứa nhỏ. Ta càng ngày càng cảm thấy, chúng ta một chút hi vọng vẫn hồi đều không có. Rõ ràng là yêu đối phương, vì sao lại phải thống khổ như vậy, hấn rốt cuộc làm gì? Vì cái gì không tìm đến?

Đêm lạnh như nước, ta ngồi bên hồ.

“đại tẩu” ta nghe âm thanh, giật mình, nửa đêm canh ba, nàng đột nhiên xuất hiện, một thân hắc y, ta còn tưởng là sát thủ.

Độc Cô Huỳnh vội hỏi “đại tẩu, người làm gì?”

Ta ngượng ngùng nói “ta đang đan áo cho cục cưng”

Nàng vui vẻ nói “đại tẩu, người thực lợi hại” trong thời gian ta ở đây, nàng đã cười mở hơn nhiều.

Ta trêu gẹo “bình thường, bụng ngày một lớn, sau này cần ngươi bảo hộ ta” đã 4 tháng, bụng hiện tại đã lớn, vài ngày nữa e rằng không thể động võ.

Huỳnh nhi kiêu ngạo nói “sợ cái gì, ngươi cùng đại ca liên thủ là thiên hạ vô địch, ai dám động ngươi?”

“đại ca ngươi? Hấn sớm quên ta rồi” ta sờ sờ bụng, mỉm cười từ ái.

Độc Cô Huỳnh vội hỏi “ta nói... Giang đại ca” nha đầu kia, nói linh tinh cái gì.

Ta mờ ảo nói “hấn, sau này sẽ có thể tử, con cái, còn có thể bảo hộ ta sao?”

Nàng trộm nhìn ta “hấn thực thích tẩu”

“ta biết, nhưng ta không thích hấn”

Nàng thần nhiên nói “ta biết, dù sao tẩu cùng đứa nhỏ cần một mái nhà, đứa nhỏ cần có cha...” ta kinh ngạc nhìn nàng, nàng nói đúng, nhưng không thể miễn cưỡng

Ta cố ý nói việc khác “hôm nay ra ngoài không có trộm, thực nhảm phải không? đi quản chuyện người khác?”

“Giang đại ca...” nàng muốn nói lại thôi.

“ta biết, giang đại ca từng rất thích ta, nhưng hấn còn tương lai phía trước, ta không tiện cản hấn”

Ta sớm nghe từ nữ trong trang bàn tán, hơn nữa còn có tin đồn đứa nhỏ trong bụng ta là của Giang Tử Ngang, còn nói ta hồng hạnh xuất tường, từ khi đi vào thế giới này, thanh danh của ta vẫn luôn rất kém cỏi. ta sớm quen, một ít tin đồn không làm ta thương tổn được.

“hay là tẩu đến thần binh sơn trang, ta có thể bảo hộ tẩu”

Ta chút nữa bật cười, nếu muốn bảo hộ, ta kêu bách hiệu đường, đừng quên, thần binh sơn trang có một nửa cổ phần của ta, nàng còn nói nhầm cái gì?

Nàng thấy ta như vậy, vội la lên “tẩu có thể về bách hiệu đường, có thể về Mộ Dung gia”

“ta đã đoạn tuyệt quan hệ với Mộ Dung gia, không trở về, bách hiệu đường vốn là của Nguyệt Quang tiên tử, đi cũng được, nhưng ta nghĩ muốn tìm cuộc sống thanh nhàn, vẫn ẩn cư là hơn”

“đại tẩu...”

ta phát tay “về nghỉ ngơi, ta muốn yên tĩnh” nàng buồn bã rời đi. Khi đã khuất bóng thì một thân ảnh xuất hiện.

“hăng vẫn như vậy?” hần trứu mảy.

Huỳnh nhi thờ dài “vẫn vậy, trừ bỏ ngăn người vẫn là ngăn người, nghe nha hoàn hầu hạ nói, ngăn người thì cả ngày, hoặc là ôm ngọc bội khóc, khóc xong thì lại ngăn người. Nàng biến đổi nhiều lắm, hoàn toàn không giống Mộ Dung Ý Vân trước đây, tình là thứ đã thương người lớn nhất, quả nhiên đúng vậy”

“ta tin tưởng, nàng có thể vong ta”

“dễ dàng như vậy sao? Huỳnh thực sự ngu ngốc, rõ ràng biết rõ, vẫn nhẫn tâm thấy nàng thống khổ”

“ta không muốn làm khổ nàng”

Độc Cô Huỳnh giận dữ nói “ngu ngốc”

“đau dài không bằng đau ngắn” hần bình tĩnh nói, cố gắng chế trụ đau đớn trong lòng”

“ta nghĩ, huỳnh vì cái gì phải khổ như vậy, dựa vào thực lực của ta, chỉ cần động chút đầu óc, có thể khiến lão hồn đản chết khó coi, vì sao ngươi còn đi tìm chết?”

“báo thù là việc của ta, việc của ngươi là trọng trấn Độc cô gia” hần lạnh lùng nói “người kia kiêu ngạo cả đời là võ công, ta đánh bại hần, mới hoàn toàn phá hủy hần. hần sợ nhất không phải người khác, mà là chính mình, chỉ cần phế võ công của hần, hần sẽ đau khổ cả đời.

Độc Cô Huỳnh tròn mắt “có đại ca như huỳnh, ta thực là tức chết”

Hần thân nhiên “biết là tốt”

“ta đương nhiên biết, tuy chúng ta tiếp xúc chưa nhiều, nhưng ta biết huỳnh là vì đại tẩu mà thôi, cho dù đại tẩu thực sự tuyệt tình với Mộ Dung Nghĩa, nhưng cũng có tình thâm với Nhượng nhan tử, ngươi vì nàng mà cho người của Mộ Dung gia một đường sống”

“đây là giao dịch của ta và Giang Thu nhân, nàng thay ta chiếu cố Vân nhi, ta cho Mộ Dung gia một đường sống”

Độc Cô Huỳnh thờ dài “huỳnh gạt ta làm cái gì, vốn muốn buông tha Mộ Dung gia, Giang thu Nhan chỉ là cái cớ mà thôi. Nói đến nói đi, đều là vì đại tẩu. thực không rõ, huỳnh yêu nàng như vậy, vì sao nhẫn tâm thương tổn nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Bình minh, một bằng hữu của ta đột nhiên tới Giang gia. Khi nha hoàn tới báo cho ta, Giang Tử Ngang đã đón tiếp ở ngoài.

Ta vừa ra đại sảnh, chợt nghe tiếng hô to “tỉ tỉ” tiếp theo, một thân ảnh lao vào ôm ta khiến ta chút nữa ngã ngửa.

“khụ... Vũ Mị, ngươi kích động cái gì?” ta bên nói nàng một bên nén giận

“vũ mị, ngươi sao lại nhảy vào ôm?” PHượng thanh Hà kéo quần áo của nàng.

“đúng, nguoi đừng kích động như vậy” chỉ là vài ngày không gặp, đừng kích động như vậy

“đại tẩu” lời điện cùng liệt hỏa rất ấn ý bái kiến ta.

“đường chủ” tứ đại phóng viên cũng rất ấn ý

“oa, các nguoi, không để ý ta?” vừa dứt lời, một thân ảnh đi tới cười duyên “Đại tẩu” ta ngất, Mục ngữ Tâm cũng đến, tham gia náo nhiệt?

“các vị, ta ngồi xuống trước, từ từ nói chuyện” như thế nào có nhiều người đến như vậy, ta chút ngất.

Tứ đại phóng viên, Lôi điện liệt hỏa, Thủy Vũ Mị, Mục Ngữ tâm, một lô một lốc người thế nào cùng tới đây?

Ta nuốt nước miếng nhìn bọn họ “các nguoi sao cùng đến đây?”

Lôi điện nói “ta nói cho bọn hấn tin tức, còn nói đại tẩu mang thai, bọn hấn lập tức tìm tới”

“không phải” Liệt hỏa tựa tiểu phi tiểu “đại tẩu, lôi điện muốn tìm nguoi, mời nguoi làm chủ hôn”

Ta không có trả lời, PHượng thanh Hà lập tức mắng “miệng nguoi thối, không nói không ai nghĩ nguoi câm”

“phải không? nguoi đỏ mặt làm gì?” ta ái muội nhìn PHượng thanh Hà đỏ mặt.

“thời tiết nóng” lấy cớ thật tồi.

Phượng thanh Trúc ái muội liếc Lôi điện một cái, lại nhìn PHượng thanh Hà, lớn tiếng “tí tí, đại tỉ muốn nhờ nguoi làm chủ hôn”

Ta cố ý thờ dài “vậy tốt, hử cái PHượng thanh Hà nhà ta cuối cùng được gả đi”

“tí tí?” PHượng thanh Hà trừng mắt liếc ta, ngượng ngừng cúi đầu.

Tư Đồ Dạ ho khan “sur bá, nguoi là trưởng bối, hôn sự của chúng ta, còn cần nguoi làm chủ?” ý gì, Tư đồ Dạ cũng có ý chung nhân?

Ta ngẩng đầu “đương nhiên, ta làm chủ”

Phượng thanh Trúc cười gian “tí tí, sư huynh cùng Ngân đào sớm tình qua ý lại, hấn sợ nguoi không cho phép cưới một tiểu nha hoàn”

“khụ” Tư đồ Dạ ho khan một tiếng.

Lôi điện đột nhiên đứng ra, một bộ khảng khái nói “đại tẩu, nguoi là trưởng bối của chúng ta, cũng mời nguoi làm chủ”

PHượng thanh Hà liếc mắt hấn “nguoi...”

Ta cười mỉ mỉ trả lời “hảo, chị cả như mẹ, để ta làm chủ” ta quay đầu nói với PHượng thanh Hà “PHượng thanh Hà, ta là sur bá của nguoi, hôn sự đương nhiên ta có tư cách làm chủ, mau chuẩn bị thành thân”

“tí tí” PHượng thanh Hà nhăn nhó cúi đầu.

“cám ơn đại tẩu”

“đại tẩu, ta đâu, không thể quên ta a” Liệt hỏa nói còn hướng Thủy Vũ Mị nháy mắt.

Ta cao giọng “yên tâm, ta không quên nguoi, sẽ thay nguoi đề hôn(đề nghị cưới hỏi)”

“vì cái gì là đề hôn? Bọn họ thì trực tiếp đáp ứng?” Liệt hỏa không cam tâm nói

Ta trợn mắt “nguoi quên, Vũ mị còn có sư phụ, không đến lượt ta làm chủ”

Thủy Vũ Mị không khách khí nói “tí tí, nam nhân này là của bốn cô nương ta, nguoi chỉ cần đáp ứng là được, chờ ta chơi chán, dẫn hấn về bái kiến sư phụ”

Ta cố ý khoa trương kêu to “nhanh như vậy liền ăn sạch nguoi ta? Sẽ không sớm có đứa nhỏ đi?” thực nhìn không ra, Thủy Vũ Mị tay chân nhanh như vậy, sắc ma.

Chung quanh lập tức cười vang. Liệt hỏa mặt ửng đỏ, ai oán nhìn Thủy Vũ Mị. một đại nam nhân đỏ mặt, thực sự ý tứ.

Thủy Vũ Mị lập tức hiểu mình lỡ miệng “tí tí... không phải... ta nói... là ta... chúng ta trong sạch...”

“khụ đường chủ... người còn nhớ... khi đó, võ lâm đại hội...?” Lục tây Lâm cười quý quý, về mặt ái muội.

Mục ngữ tâm kì quái “cái gì?”

Tư đồ Dạ nói “chính là cái kia” mặt ta lập tức hồng tới mang tai.

Ta thẹn quá hóa giận “không chuẩn nói cái kia, hiện tại bàn hôn sự của mấy người, đừng nói chuyện khác”

Thấy ta giận cả lũ cười vang.

“rốt cuộc là cái gì?” Mục ngữ Tâm vẫn không hiểu hỏi.

Lôi điện bình thân nói “không có gì, đại tẩu bị đại sư huynh cắn”

“vì cái gì cắn nàng?”

“đừng nói” ta bịt tai, không kiên nhẫn kêu lên.

Ta phát hỏa, lập tức tắt cả mọi người câm miệng, nghiêm trang chờ hành quyết.

“Liệt hỏa cùng Thủy Vũ Mị ta cũng làm chủ, PHượng thanh Hà cùng Lôi điện, Tư Đồ Dạ cùng Ngân đào, ta cũng làm chủ, các người mau thành thân đi” khẩu khí của ta tựa như là bức hôn. Lục tây Lâm vội hỏi: “sư bá, ta đâu?” ách, hán cũng có?

“ai, là ai, gọi lại đây cho ta xem?” từng này tuổi mới kết hôn?

“Phượng thanh Trúc” PHượng thanh Hà chia chia muội muội ở bên người, mà đương sự đã muốn đỏ bừng mặt. ách, ta vẫn nghĩ Phượng thanh Trúc thích Tật phong, nếu không phải bọn hán nói ra, ta thiếu chút nữa chia duyên rẽ thùy.

“các người, 2 người?” ta thực sự có điểm thất vọng, họ Lục, người thực sự là dê già gặm cỏ non? Biến thái a? đã 30 tuổi muốn cưới một tiểu cô nương mới hơn mười mấy tuổi?

“đường chủ” Lục Tây lâm chờ mong nhìn ta.

Ta thờ dài “thành toàn, ta thành toàn các người” bọn hán ở cùng một chỗ không có gì xấu, cùng nhau kế thừa cơ nghiệp bách hiểu đường. Lục phóng viên sử lí công vụ, Phượng thanh Trúc sử lí sinh ý, thực sự là trời tạo một cặp, không có gì không tốt.

“Đa tạ đường chủ” Lục tây Lâm mừng đến suýt khóc.

Ta lại chống eo ra lệnh “các người, toàn bộ ba ngày sau thành thân”

“ba ngày?” tất cả mọi người trừng mắt”

“đúng, ba ngày”

“cần gấp vậy sao? Ngân đào còn đang ở Nguyệt Quang tiểu trúc” Tư Đồ Dạ kháng nghị đầu tiên.

“Người miễn” ba ngày không thể đến kịp đây, ta không kiên nhẫn “ba ngày sau, 4 người các người thành thân đi” ta chia chia 4 người, quyết định xử lí.

“trời ơi” PHượng thanh Hà xuyết ngất “vì cái gì không phải 3 tháng sau?”

Lôi điện liếc mắt nhìn nàng “3 tháng sau... e rằng... muội cũng giống như đại tẩu...”

“giống ta?” ta kì quái

“bụng... cũng to như vậy...” lôi điện ngập ngừng “khi đó mới cưới rất khó coi, đại tẩu... là nghĩ tới chúng ta, muội còn bắt mắt cái gì?” hán nói xong, nét mặt thập phần vui sướng, ách, lần đầu tiên thấy hán cười, hơn nữa còn nói lấp?

“a!” PHượng thanh Hà hét lớn chói tai.

Ta cố nén cười to, vỗ vỗ bả vai Lôi điện “người được, động thủ rất nhanh, nhanh như vậy liền ăn sạch sẽ, lại còn...” còn có con.

“huynh đệ...” Liệt hỏa muốn nói lại nuốt vào, rõ ràng là cười đến không nói ra lời.

Ta cố ý thờ dài “các người mỗi người đều rất tốt, ta đâu? Khi nào mới có hạnh phúc của chính mình?” không khí đang vui vẻ lập tức trầm xuống, mọi người làm thế nào mở miệng?

Ta đứng lên “các vị tự tiện, ta nghỉ ngơi trước” ta đứng lên, liếc Giang Tử Ngang một cái, hán bị chúng ta coi như không khí từ nãy, trong lòng chắc thập phần khó chịu. hán hiện tại nhìn ta, ta chưa sót cười, ánh mắt tựa như ngân nước. hán mở miệng muốn hỏi thì ta đã đi vào nội đường.

Ta một mạch chạy đến hoa viên, nước mắt không kiềm được tuôn ra. Bằng hữu của ta, mỗi người đều tìm thấy hạnh phúc của riêng họ, còn ta, ta cuối cùng về đâu?

“Vân Nhi” Giang Từ Ngang chạy theo ta.

“Giang đại ca?” ta cố lau nước mắt, cố ý tươi cười.

“đừng tự hành hạ bản thân” hần thờ dài.

“ta tốt lắm” ta cười nhưng cười thê lương, cười thập phần khó coi.

Hần thờ dài “nàng làm gì già vờ cười, trước mặt ta nàng già vờ làm gì?”

“ta...” nước mắt vẫn tuôn ra “Giang đại ca, bọn hần đều đã có hạnh phúc của chính mình, còn ta, ta không có, ông trời rất tàn nhẫn với ta. Ta rất yêu đứa nhỏ trong bụng, ta không hi vọng khi nó sinh ra không có cha. Ta từ nhỏ mất đi ấm áp của gia đình, ta rất hi vọng đứa con về sau có thể hưởng thụ tình yêu gia đình trọn vẹn. vì cái gì, vì cái gì ông trời phải đối với ta như vậy? ta rốt cuộc sai lầm gì ? cho dù sai lầm, đứa nhỏ là vô tội”

Giang Từ Ngang xúc động bật thốt ra “ta nguyện ý làm cha đứa nhỏ” dạt... cái gì thế? Ta kinh ngạc đến quên cả khóc nhìn hần.

“cái gì?” ta không thể tin nổi nhìn hần.

Hần kích động ôm bả vai ta, kiên quyết nói “ta nói, ta nguyện ý chăm sóc nàng và đứa nhỏ, coi nó như con đẻ, yêu thương chăm sóc nó, ta không quan tâm đến quá khứ của nàng, chúng ta yêu lại từ đầu” “ta...” ta cúi đầu không biết đáp thế nào.

“gả cho ta” hần một tay ôm ta vào lòng “ta sẽ bảo hộ nàng, yêu thương nàng, chăm sóc nàng”

Ta mím môi, chậm rãi nhắm mắt, thật lâu sau, nhẹ nhàng gật đầu “được”

Ánh mắt hần lập tức toát ra vui sướng, vài phần không tin “nàng nói... được?”

Ta gật đầu “đúng, chúng ta cùng với bọn họ, thành hôn”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119

Khi ta tuyên bố tin tức đó, toàn thể mọi người lập tức kinh ngạc đến đóng băng. Tiếp theo là thanh âm kháng nghị.

“đại tẩu, họ Giang so với đại sư huynh kém nhiều lắm” Mục Ngưu tâm kinhngajc, không để ý ai đó mặt đen như bao công. Ai kêu hần quả thực kém người ta, ta thực cảm thấy có lỗi với hần.

Ta liếc mắt nàng một cái “đại sư huynh người đã hưu ta”

“tì tì, người này đáng tin sao?” PHương thanh Hà chia chia Giang Từ Ngang “hần cũng từng hưu tì”

Giang Từ Ngang quả nhiên gạt ra nói “ta cam đoan sau này bồi thường nàng, yêu thương nàng, chăm sóc nàng”

Ta thấy hần thẳng thắn như vậy không khỏi cảm động : “đừng nói to cần thận động thai khí”

Quả nhiên nàng ta lập tức cảm như hén.

“tì tì, người đang mang thai làm sao kết hôn?” Phương thanh Trúc nhỏ giọng ngăn ngừa.

“tì tì người bụng bầu vẫn cười đó, vì đang mang bụng bầu mới chạy hôn đó” ta nói như châm đinh chặt sắt.

“ta không chuẩn” Độc Cô Huỳnh lãnh đạm một câu

Ta kì quái “vì cái gì?”

“ngươi đã là thê tử của đại ca ta, kiếp này là nữ nhân của hần, như thế nào gả cho người khác” nét mặt nàng bình tĩnh kì thật nàng lại đang cực kì kích động.

“ta đã bị hư” ta nhẹ nhàng như không trả lời.

“nhưng...” ta tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, nàng còn có thể nói gì? Ta dọa nàng đến không thể nói

“hắn... thực xin lỗi” vẫn có thể nói được, giỏi.

Ta khoai trá nói : “các vị, lòng ta đã quết, không cần khuyên thêm, nhanh chóng đi làm, ba ngày sau lập gia đình” ngữ khí kiên quyết, không cho bất cứ ai phản kháng, tựa như khi Bác Hồ đọc tuyên ngôn độc lập.

Tư Đồ Dạ thực khó xử “đường chủ, ba ngày...”

“tí tí, ta biết ngươi nghĩ đến cho ta, nhưng không cần phô trương”

Ta liếc mắt kẻ tự cho mình là thông minh “ai nói nghĩ cho ngươi, là nghĩ cho ta a, ngươi mang thai giờ lắm chưa tới 2 tháng, còn không thấy bụng đau, còn ta a, bụng ta đã to vượt mặt, không cưới sớm sao được?” kẻ nào đồ kia, lập tức mặt xám ngoét.

Lục tây Lâm đứng lên “được, thuộc hạ xin tận lực”

“ngươi yên tâm, ta lập tức phân phó gia nhân” Giang Từ Ngang cũng lên tiếng.

“ai, ta giúp ngươi” Độc Cô Huỳnh không thể không tham dự.

Ta vừa lòng mỉm cười “tốt lắm, ba ngày sau lập gia đình”

Giang Từ Ngang dừng lại nhìn ta, trong mắt hắn, ta thấy một phiếm ưu thương không rõ.

Ta nháy mắt “Thanh Hà, phải ăn mặc như thế nào?”

“tùy tiện” nàng chán nản trả lời.

“miễn đi” Giang Từ Ngang thâm trầm mở miệng.

Hắn nhìn ta “nàng cần sính lễ gì?”

Ta phát tay “cái gì cũng không cần”

— Ban đêm, ta phân phó tất cả hạ nhân lui ra, gọi Lục Tây Lâm vào phòng. Từ khi thu được mệnh lệnh, hắn vẫn chưa tiêu hóa được, nhưng cũng bắt đầu hành động, không biết đã thả đi bao nhiêu bồ câu đưa tin.

“Lục đại ca, ngươi có biết ta tìm ngươi có chuyện gì không?”

Hắn ngồi đối diện ta, lắc đầu “không biết?”

Ta rút ra lệnh bài đường chủ : “vật này từ giờ thuộc về ngươi”

“đường chủ... người lại...”

Ta cười khò “ngươi xem ta xem, bụng lớn như vậy, còn có thể làm đường chủ sao? Lục đại ca, ta thực sự mệt, không muốn làm đường chủ, ngươi có Thanh Trúc làm hậu phương, thực sự rất có tư cách đảm đương, đừng nói cái gì quy củ lễ nghi với ta, tuổi ta so với ngươi còn nhỏ hơn, kêu sư bá thực sự làm ta như già lắm”

“ý tứ của người là?” hắn hỏi ta kì quái.

“ta tin tưởng không bao lâu, sẽ triệt để thoái ẩn giang hồ. đến lúc đó, ngươi kế nhiệm đường chủ, hiểu chưa?” chức đường chủ này thực sự mệt chết ta (Hoa: ai a, hình như từ ngày làm đường chủ Vân tí chỉ có chơi chứ chưa có làm việc gì mà cũng mệt a, lười như heo a/ Hàn ca ánh mắt như băng son ngàn năm phóng điện về phía Hoa/ Hoa xách dép chạy thẳng)

Thấy hắn vẻ mặt khó xử, ta làm bộ “ta cầu ngươi” hắn lập tức sợ hãi “đường chủ... ta đáp ứng là được”

Ta vừa lòng gật đầu “được, cảm ơn”

Lục Tây lâm kiên quyết nói “Lục mỗ tuyệt không phụ sự tín nhiệm của đường chủ, tuyệt không phụ ân dưỡng dục của sư phụ bao năm, sẽ đem bách hiệu đường phát dương quang đại”

Ta cười, bật cười “Lục đại ca a, bách hiệu đường lớn như vậy, còn có thể phát dương quang đại hơn nữa sao”

Lục tây lâm ha ha cười ngây ngô, quả thực là vậy, với uy thế và tầm vóc của bách hiệu đường hiện giờ tựa như mặt trời giữa trưa, giang hồ đệ nhất bang,

sánh ngang với Võ Đang, Thiếu Lâm, như đã ở trên đỉnh cao nhất rồi, còn có thể cao hơn nữa ư.

Ta mỉm cười nói “lục đại ca, bách hiệu đường thực sự có bao nhiêu tiền”

“nhiều năm kinh doanh như vậy, thực sự... phải hỏi Trúc nhi, nhưng... ước lượng có lẽ là phú khả địch quốc” quả thực nhiều tiền như vậy, vậy ta an tâm

Ta cười hi hi “Lục đại ca, lấy cho ta một thứ”

“đường chủ, cần cái gì? Chỉ cần bách hiệu đường có, tùy thời có thể lấy đi, cho dù không có, cũng dốc hết sức tìm về”

“ta cần chút tiền tài thôi” ta thích cuộc sống đậm bạc, nhưng tiền là tiên là phật, là sức bật của lò xo, là thước đo của giá trị a, có chút tiền vẫn hơn.

Hắn mặt không đổi sắc “tất cả tài bảo của bách hiệu đường, đường chủ tùy thời có thể lấy đi” toàn bộ? không cần nhiều như vậy.

Ta cười cười “không cần nhiều như vậy, ta chỉ cần một chút là được”

Lục tây Lâm hạ thấp giọng : “đường chủ, sư phụ từng đem một đám tài bảo vứt xuống hồ sau của Nguyệt Quang tiểu trúc, ta kêu người lôi đồng tài bảo đó lên cho người, thế nào?” tiểu Bạch còn giấu tiền?

“được”

“đường chủ chờ vài ngày, ta phải phân phó mọi người” phân phó, vài ngày? Như là rất nhiều?

“rất nhiều sao?” ta trừng lớn mắt

“không nhiều lắm” ta vừa thò ra một hơi chột nghe hắn nói : “15 rương châu báu, mười rương bạch ngọc, mười rương vàng đỉnh”

“a?” ta há hống miệng, thật không thể ngậm lại, ông trời a, quả thực từng đó có thể coi là đại bảo tàng rồi.

“kì thực, đó là tài lực mà những ngày đầu xây dựng bách hiệu đường, cổ đường chủ tích góp lại để phòng bất chắc, hiện tại bách hiệu đường như mặt trời ban trưa, không cần đến nó, đến sau này Lục mỗ sẽ từ từ tích góp lại sau” hắn thực sự là hào phóng, đem cả vốn dự phòng ra cho ta dùng?

“nhiều quá, ta không dùng hết” nhiều như vậy, làm sao ta cất hết chứ?

“không nhiều” hắn nói như không, lại có vẻ mong chờ ta nhận lấy. nhìn bộ dáng của hắn không phải là đưa tiền cho ta mà tựa như là đến đòi nợ ta?

“này...” ta còn do dự, nhiều tiền như vậy, dụ tộm vào nhà a.

“đường chủ, vợ chồng hai người thiên hạ vô địch, có ai dám để ý tới chứ, hơn nữa sau này nếu thực sự có ngày bách hiệu đường cùng quần, chúng ta vẫn là đến nhờ đường chủ”

“nhưng...” ta vẫn thực sự nuốt không trôi đồng vàng này.

“đường chủ, tâm địa người thiện lương, không bằng đến đi cứu thiên tai đi, gặp nạn cứu nạn, hi vọng có thể cứu giúp dân chúng khỏi cơn khó khăn” biết lòng ta mềm, cố ý đánh vào nhược điểm này. “ừ thì... thôi được” cuối cùng ta cũng không thể chối từ

“đường chủ, muốn đặt ở đâu, ta lập tức đi làm” hắn đứng lên, không quan tâm ta đồng ý hay không.

Ta đành thờ dài

“đem đến điểm thương sơn long tuyến sơn cốc u minh quý vực, nơi đó có bốn vị kì nhân, chỉ cần nói là đồ của ta là được, về phần để ở đâu, tùy tiện họ đi” trước cho 4 gia hỏa đó trông coi, về sau nói sau.

“người nhận thức bốn vị tiền bối?” Lục tây lâm kinh ngạc.

“ta làm xong hết mọi việc thì về đó ẩn cư”

“hảo, ta lập tức làm. Đường chủ yên tâm, ta sẽ làm tốt, bí mật này ngoài trừ ta và người, không có người thứ ba biết” ách, hắn muốn giết người sao?

==

Ta cuối cùng lần thứ ba lập gia đình.

Ta cố ý tốc chiến tốc thắng, không hi vọng nhiều người biết việc này, nếu việc này truyền ra giang hồ, có thể oanh động tựa như bom nguyên tử. bách hiệu đường chính phó đường chủ đồng thời thành hôn, không phải là chuyện nhỏ. Mọi người nhất định sẽ chú ý tới ta, ta là vợ của Hàn ai ai cũng biết, lại đột nhiên gả cho Giang Từ Ngang, không chừng còn có người nghĩ ta bị điên. Người tới tham gia hôn lễ, may sao không nhiều, ngoài mộ số thân tính ở bách hiệu đường, một vài người quen của thiên ma giáo, gia nhân của Giang gia và một số người qua đường hiếu kì thì chẳng còn khách nhân nào khác, thực hồ nghi Giang từ Ngang không có phát thiệp hồng a?

Bách hiểu đường chính phó đường chủ cùng nhau lập gia đình, vô lâm đại sự kiện a, không xem thực lãng phí. Hơn nữa nghe nói phó đường chủ gả cho một trong tứ đại hộ pháp của ma giáo, hai ti muội này chuyên chọn nam nhân trong ma giáo sao?

Ta cùng PHượng thanh Hà ngồi ngốc trong tân phòng, một đám người vây quanh hóa trang. Ta làm cho các nàng bu quanh PHượng thanh Hà, còn ta tự mình ngồi tự ki một góc tự đánh phấn. hôm nay diễn viên chính là PHượng thanh Hà, ta chỉ là diễn viên thứ chính mà thôi.

“đại tỉ, người xem, thực đẹp” Phương thanh Trúc ghé vào tai nàng, hảo một đôi tỉ muội, thực sự hâm mộ.

“ngũ tẩu thực sự rất được” Mục Ngữ tâm cũng chen miệng, thuận tiện kiểm tra xem có thiếu cái gì hay không.

“tỉ tỉ, người thực sự phải gả đi sao?” Thủy Vũ Mị thực sự buồn cười, đều đã đến mức như này rồi, không gả đi thì làm gì?

Ta gật đầu. Độc Cô Huỳnh có vẻ không yên lòng, loạn nhìn khắp nơi, tựa hồ chờ đợi cái gì.

“Vân nhi” một người vội vàng vọt vào.

“Là tỉ?” Mộ Dung nhọc nham một thân phong trần đứng trước mặt ta.

Nàng bắt đầu dĩ nói “là ta”

“tỉ tỉ, người sao đến đây?” nàng hẳn là vội vàng chạy đến đây.

Nhọc Nhan tỉ lau đi mồ hôi trên trán “không có gì, nghe được tin tức ta ngày đêm lên đường, thay đổi mấy chục con ngựa, cuối cùng đến đây”

Ta cười khở “tỉ... việc gì phải gấp vậy?”

“còn nói” nàng hướng ta tức giận “sao lại thế này?”

“cái gì?” ta có ý giả ngu.

“ngươi vì cái gì gả cho giang đại ga, Mục – Phu – Nhân”

“thì gả thôi” ta như không sao cả nói.

“giờ lạnh đã đến, tân nương, mau mau” hi nương đã nghiêng ngả lao đảo chạy vào.

“bái đường, về sau giải thích” ta đã bị hi nương kéo ra khỏi cửa, nhìn thấy Độc Cô Huỳnh kích động lo lắng, ta chỉ thờ dài.

Ta cúi đầu, một đường đi vào đại sảnh, nơi nơi đều có âm thanh bàn tán xôn xao.

“tân nương tử thế nào có bụng lớn vậy?”

“bụng lớn có gì kì quái, Mộ Dung đường chủ đã là ba lần xuất giá”

“nàng không phải cùng Mục Hân thoái ân giang hồ sao? Vì sao đột nhiên ra đây lập gia đình?”

“ta làm sao biết”

“có phải Giang trang chủ dùng thiết tình cảm động nàng, còn ma nhân kia quả thực lãnh huyết, cho nên nàng hồng hạnh xuất tường?”

“có thể đi, bất quá không phải nàng đang mang thai sao, còn có thể xuất tường?”

“có thể hay không...”

Các thứ đồn đại đều nói đi ra, khiến ta xuyết choáng, tuy sớm đoán được, vẫn có chút chịu không nổi.

“giờ lạnh đã đi, bái đường” một tiếng hô lớn, thanh âm ồn ào lập tức đình chỉ.

“nhất bái thiên địa” ta bị hi nương kéo đầu, chết tiệt, không sợ thương đến đứa nhỏ sao?

“nhị bái cao đường” ta thăm chửi hi nương, vội như vậy làm gì, đuổi đi đầu thai sao?

“phu thê giao bái”

Chính ta kiến thiết mọi việc, nhưng đến phút chót lại thập phần không muốn, đứng như tượng gỗ.

Giang Tử Ngang nhỏ giọng nói “Phượng cô luôn cùng Lôi điện đang chờ” chúng ta là hôn lễ tập thể, cùng nhau bái đường, thực sự phiền toái.

Ta cần răng, hồ nháo ‘gật đầu’

Chúc tân nhân trăm năm hảo hợp, loan phượng hòa minh, tưng nhập động phòng... Trời ơi, tiến động phòng, mù hi nương chết tiệt, ta giết ngươi.

Ta không cam tâm bị đỡ vào đi.

....

“chậm đã” di, thanh âm rất quen, hần đến sao?”

Ta bị kích động, đập hi nương một cái, tiện thể đập thêm mấy cái nữa trút giận rồi quay người lại.

Quả thực là hần, đứng trong đám người, cả người tỏa ra hàn khí kinh nhân, đôi mắt lãnh khốc âm trầm khóa chặt trên người ta. Mọi người còn không kịp phản ứng, hần đã ở bên cạnh ta, ôm lấy eo ta. Ta chỉ cảm thấy thân hình hệ băng, tiếp theo đã bị hần bế lên. Chỉ cần là người có mắt, tất có thể hiểu đây là cướp dâu. Bởi vì người tới thực sự lợi hại, hơn nữa cùng với tân nương có quan hệ đặc thù, mọi người không dám mở miệng, tốt nhất ngoan ngoãn xem diễn.

“nàng là nữ nhân của ta” hần lạnh như băng hướng Giang Tử Ngang nói.

Giang Tử Ngang thản nhiên nói “quả nhiên ngươi tới” nói xong lấy ra trong người một tờ giấy vứt giả. Hần đưa tay bắt lấy, con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc.

“cám ơn” nói đơn giản như vậy, rốt cuộc là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120

Ta tò mò nhìn tờ giấy trong tay hần... đây là... hưu thư? Lại là hưu thư, ta dù ngu cũng nhận ra hai chữ đó. Nguyên lai Giang Tử Ngang đã sớm chuẩn bị... hần vốn biết ta chỉ là đồng kích, ta nâng con ngươi, kinh ngạc cùng tội cùng cảm kích với Giang Tử Ngang.

“ta biết nàng đáp ứng giả cho ta là vì muốn dụ hần, cũng tốt” hần tự cười diễu” nguyên tưởng rằng hần sẽ sớm xuất hiện, không ngờ hần chậm một bước, may là ta đã chuẩn bị sẵn dụng cụ” nhìn Giang Tử Ngang tựa như con thú bị thương, ta đột nhiên cảm thấy, mình cực kỳ độc ác. Hần mỗi điểm đều nghĩ cho ta, ta cư nhiên lợi dụng hần, thương tổn hần. ta làm vậy hoàn toàn là vì chính mình, không có để tâm tới cảm thụ của người khác.

“lại bị hưu, Mộ Dung đường chủ lần thứ mấy bị hưu?” mấy kẻ kia cuối cùng không nhịn được phát ra tiếng.

“không biết, Giang trang chủ hình như là lần thứ hai hưu thê, hơn nữa đều hưu một nữ nhân”

“này...có thể là”

Bọn hần nói cái gì ta cũng không nghe vào, chỉ có chua xót. Hần đối với ta như vậy, ta lại đối với hần như vậy, ta quả thực không bằng cảm thú.

“Giang đại ca” cảm động rất nhiều, nước mắt nhịn không được tuôn ra.

“không cần cảm thấy có lỗi, ta hoàn toàn nguyện ý” hần căn bản không thiếu ta cái gì, cho dù trước thiếu ta, hiện tại sớm đã hết nhần.

Hần giúp ta lau nước mắt nói “không được khóc, nàng muốn đưa con sau này nặt giống trái khồ qua sao?”

“Đều tại huynh, rõ ràng ở bên người ta, đột nhiên không thấy, nếu không vì vậy, làm sao ta đem cả nửa cuộc đời ra đánh cược” nghĩ đến những chuyện phát sinh gần đây, nước mắt chảy không ngừng, ta cố ý ôm hần, dựa vào hần, đem nước mắt thấm ướt quần áo hần. “nàng đoán chắc ta sẽ đến?” hần nhủ mảy, không tin.

“đại ca, ngươi cùng tẩu tử bãi đường tại đây đi” Độc Cô Huỳnh đột nhiên nói.

“hảo a” Thủy Vũ Mị chen vô

“hảo” hần nhỏ giọng “còn muốn gả cho ta không?”

“vô nghĩa, đương nhiên gả”

“hào, báí đường” ông trời, lần thứ tư kết hôn. Một ngày gả hai lần, trên đời này ta là duy nhất bị hưu ba lượt vẫn có thể sống tốt như vậy, chỉ sợ chỉ có mình ta. Thực là, cho dù là khí phụ, cũng là cực phẩm khí phụ.

“chúng ta lần thứ mấy báí đường?”

“lần thứ ba” không hổ là thiên hạ đệ nhất phu thê, dị loại.

“ta lần thứ mấy lập gia đình”

“lần thứ tư” không chừng có người nghĩ ta dựa vào sính lễ ăn com, hoặc là kết hôn chuyên nghiệp.

“ta bị hưu ba lượt, về sau có không?”

“sẽ không”

“huynh thế?”

“ta thề, không thề mất đi nàng”

Trong tân phòng, nến đỏ sáng chực, chúng ta ôm nhau ý ôi, giống như uyên ương giao cảnh.

Ta tựa vào vai hần, u oán nói “ta yêu huynh, tình nguyện vì huynh mà chết, cũng không muốn mất đi huynh” mấy này này ta nếm qua khổ đau khắc cốt ghi tâm, vì vậy, ta càng phải trân quý hần, vĩnh viễn không muốn rời xa hần, vĩnh viễn không muốn ném trái thống khổ đó nữa.

Hần than nhẹ “thực ngốc” ôm ta vào lòng, tay không tự chủ vuốt ve.

“lưu nguyệt thập bát thức cuối cùng là cái gì?” ta kì quái hỏi

Ngữ khí hần chợt biến “ai nói cho nàng?”

Ta nhìn hần “chính mình nói cho ta” ta muốn hần chính miệng nói cho ta

“nàng nghe được?”

“đúng vậy, đêm đó ta đã nghe huynh muội nhà huynh nói chuyện” đêm đó, ta đã nghe được, đều nhờ nội lực ta thâm tiến, vì vậy dù ở cách xa ta cũng nghe được tiếng nói chuyện, hơn nữa huynh muội đó không phòng bị ta.

“cho nên nàng mới dụ ta ra?”

“ai kêu huynh trốn tránh ta”

“ta phải phạt nàng” hần nói, lưỡi nóng rực bá đạo tấn công môi ta rồi công chiếm miệng ta, thì ra đây là trừng phạt của hần, tay hần không thành thực cởi bỏ toàn bộ quần áo của ta, mãnh liệt vuốt ve.

“khi nào mới có thể...?” hai mắt hần tràn ngập dục vọng, một tay khế vuốt bụng của ta.

“hiện tại có thể”

“hiện tại?” hần ở bên tai ta nhỏ giọng “có thể thương tới đứa nhỏ không?”

“cẩn thận một chút là được”

“nàng đã có chuẩn bị?”

Ta đỏ mặt “ta đã biết huynh sẽ đến”

“không để cho nàng thất vọng”

Nhu tình nhẫn nại, sau nạn chướng, một thất xuân quang phát tán, vô tận yêu thương luyến ái đều không nói thành lời...

(đạo diễn: cắt, cảnh rating 18+ bỏ qua/ Văn ti và Hàn ca dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn đạo diễn/ đạo diễn: ta nói cắt nhưng hai người muốn làm gì thì tùy, nói xong vuốt mồ hôi chạy mất dép)

Mỗi ngày, tỉnh lại đều có thể nhìn thấy khuôn mặt hần, đó là nguyện vọng lớn nhất của ta, ở trong lòng hần, kiếp này là hạnh phúc lớn nhất của ta. Trải qua nghi ngại, thể lực đã hồi phục, hần ngủ thực sự sâu, giống như trẻ con. Ta muốn đứng dậy, chăm chú ngắm khuôn mặt của hần. lặng lẽ hôn một cái. Hần đột nhiên động thủ, tay ôm lấy ta, nhẹ nhàng đẩy, cả người ta lăn lên người hần. nâng ánh mắt lên, nhìn hần tựa tiểu phi tiểu. mắt mặt, rõ ràng tỉnh sớm, cũng không mở mắt.

“huynh sớm tỉnh, vì sao không mở mắt?”

Hàn dùng ngón tay mon trón môi ta “đều đã là mẹ rồi, còn giống như tiểu hài tử”. thực ra trước đây ta không bao giờ làm nũng, còn không biết làm nũng là cái vật gì. Thẳng đến khi gặp hần, ta cảm thấy cô gái làm nũng cũng tốt lắm, tình thú vợ chồng mà thôi.

Gặp gỡ hần, ta thay đổi nhiều lắm. không nói tục, tính tình nhu nhuyển đi nhiều.

Ta giả bộ giận dỗi “huynh hần là cảm thấy vinh hạnh, bên ngoài ta là cường thế lãnh đạo, cường nhân, chỉ có trước mặt huynh, ta mới có thể toát ra tư thái nữ nhi, huynh không thích sao?”

“đương nhiên vinh hạnh” tay hần mon trón eo ta, cảm giác buồn buồn khiến ta cười khúc khích.

Ta ghé vào tai hần “lưu nguyệt thập bát thức rốt cuộc là cái gì?”

Hần thân nhiên nói “một loại võ công”

“rốt cuộc là võ công như thế nào, huynh sợ hãi đến mức như vậy?” ta kì quái, võ công lợi hại thế nào?

“lưu nguyệt thập bát thức là ông tổ Độc cô gia ngộ ra, chuyên khắc hoa roi nước chảy” cái gì? Là lão thời không chết bầm đó?

Ta ngồi lên người hần, thuận tiện nghịch ngợm “nói chuyện với huynh thật tức, cái gì cũng chỉ nói một nửa”

“nàng biết vì sao tổ tiên lại đột nhiên thoái ẩn giang hồ không?” sao hỏi ta, hỏi lão thời không đó.

Ta trợn mắt, tỏ vẻ bất mãn : “ta sao biết, tốt nhất nói cho ta”

“Độc cô trống trơn (thời không đó) yêu võ như si, hần cùng thê tử sáng tạo hoa roi nước chảy, nhưng hần cho rằng võ công vĩnh viễn không có cực hạn, khi hần đến tuổi già, không cần thận luyện công tẩu hỏa nhập ma, vô tình ngộ ra chiêu chuyên khắc hoa roi nước chảy mà đặt tên à lưu nguyệt thập bát thức” có làm không?

Ta lập tức ồ lên “ta hiểu được, vì khi ngộ ra chiêu đó hần đang tẩu hỏa nhập ma, cho nên võ công đó trở thành tà môn?”

“không phải?” ách, ta còn tưởng mình thông minh đâu.

“cũng không phải là tà môn võ công, lưu nguyệt thập bát thức chính là một khi xuất ra sẽ mất hết lí trí, không thấy máu không dừng tay, cho dù là cha mẹ thân sinh hay con ruột đều sát hại. lão nhân gia khi đó vì vậy giết rất nhiều người, cuối cùng vì hối hận nên tự phế võ công về núi ẩn cư.”

Ta trợn to mắt “huynh sẽ không nói Mộ Dung nghĩa luyện lưu nguyệt thập bát thức đi?” hần tới Độc cô gia cướp đồ, không chừng cướp được thứ đó.

Hần nhìn ta, gật đầu “đúng vậy”

“huynh điên sao, biết vậy mà còn hạ chiến thư với hần?”

“ta có ý đem việc này nháo đến ai ai cũng biết” hần một bộ cao thâm khó lường,

“ai... huynh nói cho ta nghe” ta chịu không được, sốt ruột nói.

Hàn thành thật đáp “tí tí người muốn ta làm vậy”

Ta kinh ngạc trố mắt “tí tí, nàng điên?”

“Vân nhi, nàng là con gái của ai không sao cả, đừng có lừa gạt ta, có biết không?”

“ta biết” tự nhiên nói ngang sang chuyện này làm gì?

“sau ta tương kế tựu kế, nàng nói nàng không phải nữ nhân của Mộ Dung Nghĩa, ta tin tưởng không phải, ta sớm thấy cảm tình của hai người rất lạnh nhạt, cho dù không nói ta cũng không vì hần mà giận nàng. Nhưng khi ta biết hần có luyện lưu nguyệt thập bát thức, ta sợ hần sẽ làm hại nàng. Nhưng ta muốn báo thù, không muốn ảnh hưởng tới nàng, với tính của nàng, nếu biết ta mạo hiểm, nhất định sẽ giúp ta. Hơn nữa, ta biết được nàng có mang lại càng không muốn nàng gặp nguy hiểm”

Ta khịt khịt mũi “bại hoại, hoa roi nước chảy lợi hại như vậy, chúng ta hai đánh một lão ta chẳng chột cũng què”

“nàng đừng quên, trong mắt người ngoài nàng vẫn là nữ nhân của hần. cho dù ta biết, người khác không biết, hơn nữa nàng và Nhược nhan tí muội tình thâm, cho nên... không muốn khó xử nàng” hừ, nghĩ đến ta như vậy sao không nghĩ đến khi ta dùng nước mắt rửa mặt

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121

“vì sao sau đó huynh đổi ý? Lại có quan hệ với Nhưộc Nhan tí?” ta kì quái hỏi hắn.

“ta xuống núi rồi đã có ước định với Giang tiên bối, rằng phải bảo trụ thanh danh của Mộ Dung gia, nàng ta sẽ thay ta chiếu cố nàng, còn đồng ý chữa mắt và nội thương của nàng” thì ra lấy ta ra làm điều kiện?

“ta về thiên ma giáo vô tình gặp được Nhưộc Nhan tí, biết được gần đây Mộ Dung Nghĩa tính tình bạo lệ, Mộ Dung son trang thường xuyên có người tử vong. Theo miêu tả của nàng, ta đoán nhất định Mộ Dung Nghĩa đã luyện thành lưu nguyệt thập bát thức. Nhưộc nhan tí khi biết được lập tức phản phò người hầu rời khỏi Mộ Dung gia, đồng thời còn nhờ ta giúp đỡ. Vì vậy ta có ý cấp chiến thư với Mộ Dung Nghĩa, chính là muốn dọa mấy người Mộ Dung gia, ta tin tưởng những người đó nhất định sẽ sợ ta mà rời đi” có làm hay không, nữ tử tự nhiên lấy chồng ta ra làm bình phong?

Ta bực mình “chiến thư rốt cuộc có hiệu quả hay không?”

“Mộ Dung Nghĩa vốn không muốn lan truyền việc chiến thư ra giang hồ, nhưng là ngăn được người khác không ngăn được bách hiệu đường, mấy thuộc hạ của nàng phát truyền tin tức đi khắp nơi càng làm lớn việc hơn” bách hiệu đường đương nhiên thập phần phối hợp, quả nhiên tạo ra hiệu quả không nhỏ.

Ta cười ha ha nói “hiện tại biết không thể thiếu ta đi? Ta nói nha, bản đường chủ... Không phải, đã không còn là bản đường chủ, nhưng Mộ Dung Ý Vân ta, vĩnh viễn là tượng trưng của bách hiệu đường, hiện tại ta đã không muốn thân phận gì, chỉ cần là Độc cô phu nhân là được” không phải đường chủ bách hiệu đường, không phải Nguyệt Quang tiên tử, đều là mẹ của trẻ con rồi còn tiên tử gì đâu?

Ta đột nhiên nhớ tới chính sự, vội tươi cười “còn lão già chết tiết kia? Mộ Dung nghĩa còn lấy người sống luyện kiếm nữa không, thực tàn nhẫn a”

Hàn thân nhiên nói “Nhưộc nhan tí đã phản phò người nhà, hiện tại Mộ Dung gia đã như trốn không người, bây giờ chỉ cần giết hắn”

“vậy giết đi” ta vừa bật miệng chợt giật mình “ách... lưu nguyệt thập bát thức rất lợi hại... làm sao giết?”

“nguyên bản võ công của ta và hắn tương đương, cho dù hắn có lưu nguyệt thập bát thức, ta cùng Giang Tử Ngang liên thủ, nhất định thủ thắng” cái gì? Giang Tử Ngang cũng tham gia?

Ta hơi nhíu mày “không phân cao thấp? ta biết trước đây huynh nói chỉ thua hắn nội lực, nhưng... lần đầu tiên chúng ta gặp nhau... chẳng phải huynh bị thương đến chết vật hay sao?”

“Mộ Dung nhị tiểu thư xuất giá, Mộ Dung son trang tự nhiên có nhiều tân khách” nói thẳng ra là lấy nhiều hiếp ít.

“nga, vậy mấy lão bắt từ đó khi dễ nhy?”

“đúng” quả nhiên, Mộ Dung nghĩa đâu có chính nhân quân tử gì chứ?

“ách, Giang Tử Ngang không phải muốn Mộ Dung nghĩa trả giá trăm trọng hay sao, vì sao đột nhiên lại cùng huynh đi giết lão ta?” Giang Tử Ngang vốn đã tính kế từ lâu, ngay cả cưới ta về cũng là tính kế lên đầu lão già chết tiết, sao có thể dễ dàng giết chết lão ta như vậy chứ?

“bởi vì Giang thu nhan” thì ra là tại lão bà đáng chết đó.

Ta bực mình “không được, ta muốn công khai chuyện ác của Mộ Dung Nghĩa, làm cho thanh danh hắn nát bét, khiến cho toàn thể thiên hạ chửi rủa hắn”

“đại trượng phu lời hứa giá ngàn vàng”

Ta hừ lạnh “ta có 2 ngàn vàng mua lời hứa của huynh”

“Nhưộc Nhan tí thì làm sao?” hắn liếc mắt ta một cái

“ai nha... Giang Tử Ngang cùng Huỳnh nhi cũng đồng ý?”

“Huỳnh nhi vốn cùng Nhưộc nhan tí có giao tình, Giang tử Ngang đương nhiên thuận theo ý nguyện của Giang thu Nhan”

“lưu nguyệt thập bát thức thập phần lợi hại, càng nhiều người biết thì sẽ càng thêm nhiều giết chóc” ta hiểu được ý tứ của hắn, một khi vô lâm mình chủ ác danh công khai, rất nhiều người sẽ nhân cơ hội này trá hình chính nghĩa mà tìm danh vọng. Mộ Dung Nghĩa đương nhiên sẽ lấy máu ra tiếp đãi, đến khi đó người chết tự nhiên rất nhiều, nhiều người chết như vậy, sự phụ ta có phải bận đến bù đầu không? chồng ta nghĩ chu đáo như vậy, rõ ràng là làm chuyện tốt, như thế nào bị nói thành ma đầu? không biết nên nói hắn tiêu sái hay gọi là ngu ngốc.

“vô luận thế nào, ta vẫn phải đi theo huynh” ta dùng ngữ khí lãnh đạm nhưng vững chắc kiên định.

“chờ nàng sinh con tính sau” hần nói , thanh âm thân nhiên sùng nịnh.

“không được, ta sinh đứa nhỏ rồi không biết bao nhiêu người gặp tai ương”

“nàng muốn thế nào?”

Ta đảo tròn mắt “chúng ta ám sát hần” ta không phải là cái gì chính nhân quân tử.

Độc cô Hân không nói, ta lại nhỏ giọng “chúng ta hạ độc” dựa vào thân phận nữ nhi của ta, tin rằng có thể hạ độc thành công.

“không được, ta phải đường đường chính chính đánh bại hần, phế đi võ công của hần” đừng cự tuyệt nhanh như vậy.

“vì sao?”

“chỉ giết hần thì quá đơn giản, Mộ Dung Nghĩa cả đời yêu thích nhất là võ công, phế võ công hần đi thì hần sống không bằng chết”

“ách... vấn đề này bàn sau, hiện tại... bàn xem làm sao... bồi thường Giang đại ca” nói đến vấn đề này, ta thực hồ thẹn.

“chỉ cần hần muốn, ta có thể chết không từ nan”

Ta chỉ có thể thở dài “à, về sau bàn lại” ta thiếu hần thực sự nhiều lắm, không biết còn có thể bồi thường hần như thế nào. Có lẽ đời này kiếp này ta vẫn không thể bồi thường hần. hần một lòng yêu ta, kết quả ta tự tư ti bị lợi dụng hần. ta thực sự mãnh liệt khinh bỉ chính mình. Không biết người khác có khinh bỉ ta không?

Sáng sớm, ta cùng Hân quyết định đến tạ ơn Giang Tử Ngang ân thành toàn. Nghe nha hoàn nói một đêm qua hần đều ở thư phòng, lòng ta càng thêm khổ sở.

Ta nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong có tiếng người “tiến vào đi”

“ta sợ” ta kéo kéo áo Hân liếc mắt một cái

Hần ôm eo ta : “đừng sợ, chúng ta thiếu hần, nhưng nhất định sẽ bồi thường”

“ta phát hiện ta rất xấu” ta phi thường hồ thẹn cúi đầu.

Ánh mắt hần tràn đầy an ủi “có điểm”

“

“huynh khi dễ ta, chê ta? Rõ ràng không cần ta” ta miết miệng, vẻ mặt không chịu ủy khuất.

Hần vội chần an ta “đừng giận, cẩn thận đứa nhỏ”

“uy, nguyên lai quan tâm đứa nhỏ” còn đứa nhỏ thì hần còn quan tâm, nếu không có, ta bị vứt đi đâu rồi.

Hần dờ khóc dờ cười, trầm thấp nói “im miệng” nói xong dùng một nụ hôn ôn nhu nhưng mãnh liệt che miệng của ta.

Cạch... hai người chúng ta đồng thời hồi thần, vội vã tách ra, Giang tử ngang còn đứng ở cửa, bình tĩnh nhú mồm nhìn chúng ta, ánh mắt không khỏi đau đốn cùng mất mát.

Ông trời, chúng ta đến tạ ơn, không phải đến để xát muối vào vết thương của người ta. Ta vô cùng hồ thẹn chui ra sau Hân. Ta làm sao biết, hần đột nhiên xuất hiện, nhưng càng kinh ngạc hơn là hần bình thân nói:

“đại ca, đại tẩu, sớm vậy? tiểu đệ phái bá kiến tân đại tẩu a, thất lễ” hần có phải bị điên, gọi ta đại tẩu?

Ta vẫn kinh ngạc không dám nhìn hần “ách... chúng ta đến tạ ơn, huynh đừng hiểu nhầm”

“mời vào”

Ta đi vào, thấy trên bàn có một bộ mỹ nhân đồ, vừa liếc mắt lập tức kinh ngạc, trên tranh chính là ta a. ta giả bộ không nhìn thấy, Hân cũng tựa hồ không quan tâm, kì thực chúng ta không phải người mù, mắt không nhìn nhưng tâm vẫn nhìn.

“đại ca, đại tẩu, sáng sớm đến, không biết có việc gì?” Giang Tử Ngang thân nhiên, nhìn ta tựa như vô cảm. nhớ rõ vừa rồi còn đau thương mất mát, sao hiện giờ đã là băng lãnh?

“Giang tử Ngang, vợ chồng chúng ta thiếu ân tình của đệ, đệ có gì cứ nói, ta tuyệt không chối từ”

Ta vội nói tiếp “ta cũng vậy” làm chuyện xấu chính là ta, không phải chồng ta.

Giang Tử Ngang khoe miệng gợn lên một nụ cười, dùng ánh mắt thuần khiết nhìn chúng ta “đại ca quá lời, đại tẩu thực chính là của người, ta chẳng qua là mượn hoa kính Phật, hai vị không cần cảm thấy hổ thẹn”

“vô luận thế nào, ta thiếu nhân tình của đệ, mệnh của ta từ giờ là của đệ” có lẽ không, vì một phong hưu thư, hân cư nhiên thường mệnh, ta thực sự muốn khóc.

“đại ca, người có cần khách khí như vậy sao, ta nói rồi, người không cần cảm thấy Độc Cô gia thiếu ta, năm đó, phụ thân ta cùng tham gia một phần vào vụ thảm sát đó” ách, nói nửa ngày, thì ra không phải là ta, mà là ân oán 21 năm trước. nghiêm khắc nói tiếp, Độc Cô gia xác thực nợ Giang gia một ân tình, Giang Chính Dương năm đó không chỉ vì Độc Cô gia mà bồi thường mạng, hại Giang Tử Ngang thành cô nhi. Hôn nữa Giang gia 20 năm nay dưỡng dục nữ nhân của Độc cô gia, quả thực là ân lớn tình cũng lớn. Hân vốn có áy náy với Giang Tử Ngang, ta lại nháo như vậy, khiến hân càng cảm thấy thiếu nợ nhiều hơn nữa? còn có, còn có Giang đại ca chần ách khí cho ta, chần chừ cho ta... trời ơi... chúng ta thiếu hân, cả đời làm sao trả nổi?

Hân thành khẩn nói “đạ tạ ơn đệ thành toàn hai chúng ta, vợ chồng chúng ta thiếu đệ nhiều lắm”

“đúng, huynh có yêu cầu gì, chỉ cần nói ta nhất định tận lực làm”

“không có” hân quay đầu nhìn Hân “đại ca, phải thực tốt với đại tẩu”

“ta sẽ làm, lấy tánh mạng yêu nàng” hân nghiêm túc bình tĩnh đưa ra lời hứa hẹn

“khoan, hai người có quan hệ gì” từ này giờ nghe Giang Tử Ngang gọi Hân là đại ca, lại thấy Hân gọi hân đệ, cuối cùng là quan hệ gì?

Giang Tử Ngang cười cười “chúng ta kết bái huynh đệ”

“đúng” Hân nhất định so với ta còn hổ thẹn nhiều hơn.

Ta đại nghĩa lắm nên “Giang đại ca, ta vẫn gọi huynh như vậy đi, vợ chồng chúng ta thiếu người nhiều lắm, cho nên có gì muốn nhờ, ta tuyệt đối không chối từ”

Hân hài hước cười nói “nếu hai người muốn báo ân, không bằng đem nữ nhi gả cho Giang gia” có lẽ không, con của hân giờ còn ở chốn nào chốn nào, đứa trẻ trong bụng ta càng không rõ là nam hay nữ, hôn sự như vậy thực không tốt.

“có thể” Hân đơn giản đáp ứng.

Đáp ứng nhanh vậy? cư nhiên không hỏi ý kiến của ta, đứa nhỏ là ta sinh, có nhầm không?

“giang đại ca, con người đâu?” ta không yên tâm hỏi.

“về sau sẽ có” hân thâm ý nhìn ta, ý hân bảo chúng ta yên tâm, hân sẽ cưới vợ sinh con, sẽ không bị tự tử hay xuống tóc đi tu cho mất mẻ cái đầu?

“nhưng... hai người không có cảm tình ở cùng một chỗ có hạnh phúc không?” ta nói ra nghi vấn lớn nhất trong lòng.

“nữ nhân của đại tẩu tuyệt đối sẽ mất dạy, đứa con của ta nhất định sẽ thích” đừng đem tính tình của ta áp đặt lên con ta?

Ta quả quyết cự tuyệt “ta không đồng ý, phương pháp gì cũng được, không chuẩn đem hạnh phúc của con ta ra nói giong” ta nợ Giang Tử Ngang, nhưng con ta không có nợ hân.

Hân trừng mắt “Vân nhi!”

“báo ân là chuyện của chúng ta, đừng đem đứa nhỏ vào, huynh biết vì sao trước kia lão già Mộ Dung Nghĩa gả ta vào Giang gia hay không, cũng chỉ vì một chút lời hứa của mấy chục năm trước, chính vì vậy bức ta đến độ thân bại danh liệt” ta lấy chính mình ra làm ví dụ, như thế nào có thể làm thêm hôn nhân như vậy, hủy đi hạnh phúc của con cái. “nữ nhân của hai người, mười tám tuổi cho đến Giang gia tạm trú, trước tìm hiểu, bồi đắp tình cảm. nếu nàng ta không muốn, tuyệt đối không miễn cưỡng, được không?” ại, vì cái gì nhất thiết phải là nữ nhân của ta?

“có thể” Hân đáp ứng như chém đinh chặt sắt. ta ngay cả cơ hội phản bác cũng không có.

Ta tròn mắt nhìn Hân, nói với Giang Tử Ngang “nếu ta chỉ có con trai, vậy phải làm thế nào?”

“đương nhiên không miễn cưỡng, nhưng nếu có nhiều thiên kim, xem trong số các nàng ai muốn gả vào đây” con gái của ta, thứ cho mẫu thân khi con còn chưa ra đời đã mang con ra bán, ai bảo nhà ta thiếu họ Giang nhiều ân tình như vậy.

Ta nghiêng rằng “được, bất quá phải sau 20 tuổi ta mới cho nàng nói tới chuyện hôn nhân. Nếu thực sự gả vào Giang gia, nhất định sau 23 tuổi mới được có con. Hôn nữa con người không được nạp thiếp, thị nữ cũng không có, độc sủng mình nàng” ta rõ ràng là đang đòi nợ không sai. Dù sao ta sinh trưởng trong thế kỉ 21, hiểu rõ nam nữ bình đẳng.

“được” Giang Tử Ngang đơn giản đáp ứng, coi như hân cũng đem con hân ra bán.

“được rồi, ngoài việc này, huynh còn yêu cầu gì?” dựa vào phương thức giáo dục của ta, tám phần là con ta sau này không thể trở thành con dâu Giang gia.

“không có” Giang Tử Ngang liếc mắt một cái, nhìn tới vòng ngọc trên tay ta “đại tẩu, người có thể trả lại cho ta vòng ngọc này không?”

“có thể” ta sớm cảm thấy vật này rất phiền.

“Giang đại ca, nhân duyên của chúng ta hoàn toàn là nhờ huynh xúc thành, ta trình trọng cảm ơn huynh”

Hắn cười khò “ta tự tìm đường ăn, các người không cần...”

“Trang chủ” một gã người hầu chạy vào.

“chuyện gì”

“thư của người”

“xuống đi” hắn phát tay rồi mở thư ra đọc, nét mặt âm trầm.

Một lát sau, hắn đem thư đưa cho Hàn “Báo ứng”

Hàn xem thư, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ta, tựa tiểu phi tiểu “hai người làm gì, sao nhìn ta như vậy?”

“không phải là nàng làm sao?” Hàn vứt lá thư cho ta.

Ta xem qua lá thư, thoải mái cười “chuyện nhỏ thôi” khả năng của bách hiệu đường quả nhiên không tồi, Mộ Dung Nghĩa, lần này người ăn khổ.

“đi Mộ Dung son trang” Giang Tử Ngang mở miệng.

“đương nhiên” ta muốn xem báo ứng của lão chết tiệt đó.

“không được, nàng còn đang mang thai” chồng lập tức giáo huấn ta.

Ta đắc ý cười “yên tâm, lần này chỉ sợ chúng ta không động thủ lão cũng chết rất thảm”

“hào, mượn đao giết người, kẻ rất hay”

Ta nhàn nhã nói “chúng ta cứ lên đến đó xem diễn”:

“như vậy... thực có lỗi với Mộ Dung cô nương”

Ta nhún vai “yên tâm, tí ti của ta không có việc gì, nhiều lắm về sau võ lâm đệ nhất thế gia không thể tồn tại thôi. Dù sao nàng cũng không muốn làm người kế thừa, không bằng cho nàng và thiên tú tác thành, chẳng phải tốt lắm. Hàn cùng Giang Tử Ngang nhìn nhau cười, không nề hà gật đầu đồng ý, giờ khắc này, trong mắt Giang Tử Ngang là ánh cười chân thật. có lẽ một ngày, hắn thực sự có thể quên ta.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Bất quá chỉ là một quyển võ lâm bí tịch, một bộ võ công, lại làm rung động cả giang hồ. trong lúc nhất thời, vô số võ lâm nhân sĩ tụ tập ở Mộ Dung son trang, tất thấy đều vì một bộ bí tịch. Nghe nói, đó là một bộ võ công tềnh lưu nguyệt thập bát thức. nghe nói, lưu nguyệt thập bát thức là khoáng cổ tuyệt học, so với đạt ma kinh hay cửu âm chân kinh cũng không thua kém. Chỉ cần luyện thành 18 thức này, tuyệt đối có thể độc bá võ lâm. Không biết vì nguyên nhân gì, lưu nguyệt thập bát thức lại lưu lại ở Mộ Dung son trang, độc bá võ lâm là một thứ vô cùng hấp dẫn. các môn phái đều đã thêm đến nhỏ nước miếng, liền gọi hết bà con cô bác anh em họ hàng láng giềng gần xa tới để ‘xem’ bí tịch....

Giờ phút này, ta và Hàn đang ngồi ở Long Hưng quán uống trà. Nghe mấy kẻ xung quanh bàn tán về bí tịch, ta không khỏi cười gian.

“Từ Ngang cùng Huỳnh nhi không đến?” Hàn bất giác hỏi một câu.

“bọn hần hần là đã sớm đến, có lẽ hiện tại đang làm tân khách ở Mộ Dung gia” Lôi Điện cùng PHượng thanh Hà vừa qua tân hôn, Lục Tây Lâm cùng phượng tiểu cô nương còn đang an bài ở bách hiệu đường, cho bọn họ thời gian trang mặt đi. Lôi điện cùng Thủy vũ mị đã về nhà cầu thân, Tư Đồ Dạ về bách hiệu đường chuẩn bị thành hôn. Chân chính đến Mộ Dung gia xem diễn kịch, kì thực chỉ có mĩ nữ tí, mnt, Giang Tử Ngang, Độc Cô Huỳnh. Ta là phụ nữ mang thai, vì vậy hành trình rất chậm. mĩ nữ tí tí lại là người của Mộ Dung gia, cho nên họ đã đi trước. dù sao vở kịch này diễn viên chính là ta, ta không đến, đương nhiên chưa thể mở màn.

“Nàng nghĩ sẽ làm như thế nào?” Hàn uống rượu, thuận tiện hỏi ta. Ta uống trà, vì mang thai không thể uống rượu.

Ta như không phải việc của mình nói “tạm thời chưa nghĩ tới”

“ha ha” hần cười, nụ cười hơi kì quái, có phải đang nghĩ may mắn không kết thù với ta.

Ta khẽ cười lạnh “ta cho hần hối hận, 21 năm trước làm, giờ gặp báo ứng.”

“Vân nhi, đừng hồ nháo, ta đáp ứng với Giang tiền bối, nàng đối với ta có ân” cái gì a, lão bà đó cho ta ăn mật răn, thiếu chút hại chết ta, may mắn ta có băng thiềm.

“ta nói công khai chuyện đó sao?” ta không phải là kẻ hiện, khi biết được chân tướng của lưu nguyệt thập bát thức, một kế hoạch đã hình thành trong đầu ta.

“hết thấy đều đã được dự kiến” đương nhiên... cái gì cũng đã có kế hoạch.

Ta cười tựa ao thâm khó lường “ta cho hần ném từ cái tư vị bị buộc đến tuyệt lộ, ta nghĩ tung tin hần sở hữu bí tịch ra ngoài, nhất định vô số kẻ tham lam sẽ muốn đến dòm ngó” hôm đó, ngay sau khi nghe được bí mật của lưu nguyệt thập bát thức, ta lập tức cho người của bách hiệu đường tung tin ra ngoài. Hôn nữa còn thêm mắm muối đưa cả, khoa trương lưu nguyệt thập bát thức như thần công vô địch. Kì thật ta không biết rốt cuộc cái vô công đó lợi hại tới đâu. Dù sao nghe Hàn thực sự bận tâm. Tùy tiện mượn dao giết người.

Người trong giang hồ đều là kẻ tham, chỉ cần tin tức vừa loan đi ra, Mộ Dung gia lập tức náo nhiệt. năm đó Mộ Dung Nghĩa liên hợp 4 người bức Độc co gia, nay cho toàn thể võ lâm đến bức hần.

Hàn cười khỏ “Vân nhi, vẫn là nàng nghĩ vì ta”

“ta là thê tử của huynh, là mẹ của con huynh, ta không giúp huynh thì giúp ai? Yên tâm, vở kịch này rất náo nhiệt.”

“tùy nàng vậy” hần cười khỏ, biết là không có biện pháp nào với ta.

Ta cười hi hi “lão công thực tốt”

Hần nâng cằm ta “khả năng nháo loạn của nàng là thiên hạ vô địch” đó là đương nhiên, toàn võ lâm đều bị ta đùa trong lòng bàn tay. Ta sờ bụng, nếu là sinh ra một nữ nhân, liệu có thể như vậy chăng?có hồ nháo giống ta không? kinh thể hãi tặc?

“ngồi ngoi thôi, mai chúng ta tới Mộ Dung sơn trang, hết thấy ân oán, đều có điểm kết thúc”

Hần gạt đầu, không nói gì, kì thực ta biết, trong lòng cái gì cũng rõ ràng, chính là cô ý vô tình nói ra để tự sướng một phen.

— Mộ Dung gia, đã lâu lắm rồi nơi đây không còn náo nhiệt như vậy, so với đại hội võ lâm năm xưa còn muốn lớn hơn. Hắc bạch lưỡng đạo tề tựu, nổi danh, vô danh, vô công cao cường cho đến loại mèo ba chân, các thức các dạng đều có. Đáng tiếc đằng sau sự náo nhiệt như vậy đều là tâm cơ thủ đoạn tham lam lừa lọc a.

“quái, thế nào nhiều người hầu như vậy?” nhìn thấy nhiều người hầu ta nhin không được hỏi.

“Mộ Dung gia người hầu rất đông, tuy một phần đã chạy đi, nhưng vẫn còn không ít ở lại” Hàn đơn giản giải thích.

“bụng lớn vậy còn đến tranh đoạt bí tịch?” ta đột nhiên nghe người bên ngoài bắt mắt nói. Ta liếc mắt một cái, là một gia hỏa mắt híp, đang nhìn ta với con mắt khinh thị.

Ta khịt mũi, khinh bỉ nói “thần kinh”.

“ngươi nói cái gì?” hần tức giận, một bộ muốn ăn thịt người.

Ta liếc hần một cái “bỏ cô nương thích đến ngươi cảm được sao? Ngươi không phục?”

Ha ha, bụng lớn vậy còn xưng bỏ cô nương.

“đưa vào ngươi cũng muốn tranh bí tịch, chỉ sợ không còn mệnh để mà tranh”

“đừng quan tâm tới hần” Hàn căn bản không liếc đến một cái, đỡ ta đi vào. Mới sáu tháng, hần khẩn trương làm gì, ta thường nghĩ rằng sinh con là hần chứ không phải là ta.

“hừ, không quan tâm kẻ điên” ta hừ lạnh.

“địa phương như vậy không lên đến” tên mất híp vẫn cố nói theo, vô nghĩa, đây là nhà của ta, ta nếu nói một câu là cho chó ra cắn đuôi hần, ách... mặc dù Mộ Dung gia không có chó, nhưng cũng có thể đuôi hần.

“bỏ cô nương đến Mộ Dung sơn trang người không đồng ý sao? Ta nói người lập tức rút khỏi mắt ta, về sau nghiêm cấm lại gần Mộ Dung sơn trang” ta bực tức chỉ hần mắt.

“hào, tiện nữ, không muốn sống...”

Ta thở dài, bởi vì ta còn chưa kịp đuôi hần, một thanh trường kiếm đã dừng ngay trước miệng của tên mất híp, Hàn đã rút kiếm từ bao giờ, tùy thời có thể đưa tên ngu kia đi gặp sư phụ ta.

Ta nhẹ kéo tay Hàn “tha hần đi, tích chút đức cho con chúng ta”

Hàn gật đầu thu kiếm bên hông.

“người... người có biết ta là ai không?” mất híp vẫn không chịu thua, không cần mạng sao?

“đi vào” ta mặc kệ tên mất híp. Căn bản là sợ ở lại nữa thì mạng nhỏ của ai đó không đủ nổi.

“Mộ Dung Ý Vân?” đột nhiên có người hét lên chói tai.

“nữ phụ mang thai kia... là Mộ Dung Ý Vân sao? Vậy nam tử bên cạnh hần là...”

“không, phu thê họ chẳng phải đã quy ẩn giang hồ sao? Vì sao còn đến đây?”

“đây là nhà Mộ Dung gia a, Mộ Dung gia có việc nữ nhi còn không đến sao được?”

“chỉ sợ là vì lưu nguyệt thập bát thức”

“xong rồi, Mục Hàn nổi danh sợ vợ, hôm nay người mang Mục phu nhân... đòi người song rồi, khôn hồn thì về nhà tự vẫn đi, bảo vợ con họ hàng tròn xóm trốn đi, hoặc giả tới mời nhờ FBI đưa vào diện bảo vệ nhân chứng”

Mất híp lập tức run rẩy, sững sờ tại chỗ. Ta không quay lại nhưng vẫn không nhịn được buồn cười.

“Hàn, chúng ta nổi danh sợ a”

“Ngốc, nổi danh có gì tốt?” đương nhiên, vì vậy mà ta mới muốn ẩn cư.

Đại sảnh tụ tập không ít người, tất cả đều là nhân vật có máu mặt, Độc Cô Huỳnh, Giang Tử Ngang, Mục Ngữ tâm, Thủy vũ Mị... tất cả đều đã có ở trong đó. Hai ta vừa mới tiến vào, tất cả âm thanh đình chỉ, tất cả ánh mắt lập tức tập trung về đây.

“helo moto, xin chào các vị” ta cười hi hi nói, nhìn tựa như hồng nương vào cửa vậy.

“còn biết trở về” Mộ Dung Nghĩa hừ lạnh một tiếng.

Ta cười cười “phụ thân... ta mang ngoại tôn về nhìn mặt người, người mất hứng sao? Chẳng lẽ người hi vọng nữ nhi chết già trên núi vĩnh viễn không trở lại thăm người sao?”

“hai vị mời ngồi” Mộ Dung Nghĩa lãnh đạm. Nhiều người đến quấy rầy như vậy tựa hồ khiến hần mệt chết, ha ha, xứng đáng.

Ta cố ý ngồi cạnh Độc Cô Huỳnh, Huỳnh nhi lập tức hiểu ý nhỏ giọng “toàn bộ đã sắp xếp ổn thỏa”

Ta cười tựa như hồ li “tốt lắm” Mộ Dung Nghĩa, người xong đòi.

“đại tẩu, khi nào động thủ?”

“không vội” ta cười gian “rất nhiều người hướng Nhược Nhan cô nương cầu thân” Mộ Dung lão nhân có hai nữ nhân, ta thì đã gả ra ngoài, chỉ còn con lớn Mộ Dung Nhược nhan, sau khi lão qua đời, tất nhiên tất cả tài sản nghiệp bao gồm cả võ công bí tịch đều là truyền lại cho đứa ngon này. Cũng vì vậy có vô số kẻ đã tính kế lên đầu Nhược Nhan tí, gia nghiệp khổng lồ của Mộ Dung gia, võ lâm đệ nhất mỹ nữ, lưu nguyệt thập bát thức... chỉ cần 1 bước là tóm gọn tất cả, tham thật a.

“một đám cảm thú, ta dám cam đoan bọn chúng một cọng tóc cũng không chiếm được”

Ta khẽ cười, nhìn lão cha rồi nhẹ giọng “phụ thân, nghe nói gần đây người đã luyện được lưu nguyệt thập bát thức?”

Tất cả mọi người lập tức im bật, đèn sân khấu lập tức chuyển hướng về phía Mộ Dung Nghĩa sáng trưng, micro đã chuẩn bị kĩ lưỡng.

“không liên quan đến ngươi” lão nhân tái mặt.

“phải không?” ta tươi cười đứng lên “các vị biết không, trên giang hồ có một nguy quân tự, hần cái gì cũng có thể làm, vì thiên hạ đệ nhất, hần trước cướp đoạt thần binh lợi khí, võ công bí tịch, rồi còn đồ sát trăm nhân mạng, vậy mà cả giang hồ vẫn nghĩ hần là người tốt. hôm nay, trước mặt các vị, ta nhất định phải nói cho ra ngô ra khoai ra củ đậu” ta khoe miệng mỉm cười, đem ánh mắt hướng tới Mộ Dung Nghĩa, thân mình hần cứng đờ, sau một lúc lâu vẫn không nói ra lời.

“hần là ai vậy?” một kẻ nào đó tò mò hỏi.

“hần a...” ánh mắt của ta đảo khắp mọi người, chỉ cần là kẻ nguy quân tự, đều bị một cái nhìn của ta làm rùng mình.

“Ý Vân, không cần” mỹ nữ ti cùng Giang Từ Ngang tựa như đồng thời ngăn cản ta.

Mọi người càng thêm nghi hoặc. ta làm như không thấy, nếu Hàn đã hứa không công khai bí mật 21 năm trước, vậy ta công khai bí mật khác, cũng không coi là bội tín a.

“Huỳnh nhi” trước ta nhìn vào Huỳnh nhi, Độc Cô Huỳnh đứng lên, đi tới cạnh ta, vẫy tay một cái, lập tức có một hán tử đi tới, nàng thì thầm một chút, lập tức hán tử gật đầu rồi rời khỏi.

“Độc cô cô nương, rốt cuộc có chuyện gì?” chương môn Tung sơn nhần nại không được, cuối cùng hỏi.

“chờ một chút là rõ” nàng lạnh như băng đáp.

“các vị dừng vội, chờ xem” ta tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt nhìn vào Mộ Dung Nghĩa, hần đang căm phẫn nhìn ta, ha, có giới thì động thủ coi, hôm nay ở đây nhiều người như vậy, hần dám động thì xem mạng hần có đủ không? Chỉ thấy một nam tử chân thấp chân cao đi vào. Ta mỉm cười “các vị biết hần là ai sao?”

Mọi người đều lắc đầu rồi bàn tán, căn bản không nhận ra là ai.

“hần là... Lôi Động Môn Hải Phong”

“không thể nào” Hắc sơn chương môn là người đầu tiên nhảy dựng lên.

“vì sao không thể?”

“bốn năm trước, Lôi Động môn một đêm bị hủy, tất cả người trong đó đều bỏ mạng, môn chủ Hải Phong cũng không sống sót”

Nam tử chậm rãi gật đầu, âm trầm nói “đạo trưởng, còn nhận ra ta không?”

“ngươi... đích thị là Hải phong?” Hoa hiển tử kinh ngạc không thôi, Mộ Dung Nghĩa trợn mắt há mồm, toát mồ hôi lạnh.

Hải phong gật đầu “tại hạ năm xưa mắc kì bệnh từng mời đạo trưởng tới thăm mạch, đạo trưởng ở Lôi động môn đứng 15 ngày chữa bệnh cho tại hạ, hần là nhận ra được tại hạ”

“nhận được, ngươi thực sự là Hải Phong” ha Hiển tử gật đầu, một cái gật đầu này, ai dám không tin.

“Hải môn chủ, nói, bốn năm trước có việc gì?” Hoa Hiển tử vội hỏi.

“bốn năm trước, vào một tối, có người xông vào lôi điện môn, áp chế ta đòi đưa ra Lôi Động chương pháp. Ta đương nhiên không đưa, còn cùng đối phương giao thủ. Không nghĩ đến, võ công hần cao cường, không những đánh ta bị trọng thương, còn tàn nhẫn hạ sát toàn bộ người trong Lôi Động môn, khi đó vì dữ mạng ta dùng nội công gia truyền phong bế khí tức, hần tưởng ta đã chết lên rồi đi. Ta sau đó tìm nơi ẩn cư, là bách hiệu đường thu nhận ta, nguyện ý tìm công đạo cho ta” hần nói xong, đôi mắt đầy oán khí nhìn Mộ Dung Nghĩa.

“ngươi vì sao sau đó lại không công bố việc này ra, bất cứ ai có lòng nghĩa hiệp cũng có thể thay ngươi tìm công đạo” Hoa Hiển tử xót xa, hần và Hải phong giao tình không tệ.

“bỏ vì ngươi kia danh vọng ngút trời, người người kính nể, sẽ không có ai tin ta, vì vậy chờ thời cơ mà thôi”

“hần rốt cuộc là ai?”

Hải phong không nói gì, nhưng ánh mắt căm hờn nhìn Mộ Dung Nghĩa. Không cần nói mọi người cũng biết rõ.

“Mộ Dung Nghĩa?” rốt cuộc có người không nhận được sợ hãi than.

“Là hần?” Hải phong từng bước lại gần Mộ Dung Nghĩa, lão già lập tức tái mét mặt, nhưng vẫn chống chế “lão phu không bao giờ làm những việc bất nhân bất nghĩa như vậy, ngươi có gì làm bằng chứng?”

Ta vội vàng kéo Hải phong “Hải tiên bối, đừng gấp, còn có người khác”

Ta lại hướng Mộ Dung Nghĩa cười lạnh “chứng có hả?” ta vỗ tay, Huỳnh nhi lập tức gật đầu, lập tức có một vị phu nhân ngoài 30 tuổi đi vào. Phu nhân kia sắc mặt sợ hãi, bất an nhìn mọi người. nhưng khi vừa thấy Mộ Dung nghĩa, lập tức thét chói tai “xin đừng giết ta, xin đừng giết ta”

“đại thẩm, con người chết thảm quá, người không muốn báo thù sao?” Thủy Vũ Mị lập tức chế trụ nàng.

“Ta...” phu nhân đó tựa như sợ thần sợ quỷ, ôm mặt khóc.

“người có biết kẻ kia không?” Thủy Vũ Mị nhẹ hỏi.

Phu nhân đó vẫn khóc, rặn ra từng tiếng “ta... 12 năm trước... ta làm nha hoàn ở Ngũ Độc môn làm nha hoàn, chuyên hầu hạ thiên kim của môn chủ. Có... một ngày, nửa đêm... có người xông vào ngũ độc môn giết người, ta kéo tiểu thư trốn dưới gầm giường. không may... quần áo của tiểu thư bị lộ ra ngoài mép giường, bị người kia thấy được, liền kéo ra giết chết. sáng sớm, ta chui ra khỏi gầm giường thì phát hiện ngũ độc môn trên giời không một ai sống sót” phu nhân đó nói xong, mắt sợ hãi nhìn Mộ Dung Nghĩa, rồi trốn tránh không dám nhìn nữa.

“ngươi có gì để nói?” ta che chở cho phu nhân đó, chậm rãi hỏi hần.

Mộ Dung Nghĩa vẫn cãi cố “vẫn là lời nói phiến diện thôi”

“các vị đánh giá thế nào?” ta đưa mắt nhìn toàn thể võ lâm nhân sĩ. Bọn hần vốn hận không thể giết lão già kia đoạt về lưu nguyệt thập bát thức, đương nhiên chẳng có ai ra giúp lão. Mọi người đang lo không có cơ để ép lão, hiện tại có thể coi là danh chính ngôn thuận, đại nghĩa lâm nhiên.

“Có Hải môn chủ làm chứng, không thể giả”

“đúng, thật không ngờ Mộ Dung tiên bối lại làm vậy?”

“Mục phu nhân, ngươi có gì chứng minh được lời nói đó, không hề có bằng chứng a” lão còn cương ngạnh, ánh mắt như muốn nuốt sống ta.

Ta nhìn Mộ Dung Nghĩa, cười lạnh “tiến vào”

Vừa dứt lời, đại sảnh đã có thêm bảy người. trong nhất thời tất cả đều là thanh âm kinh ngạc...

Trước mặt tất cả mọi người, 7 người xuất hiện vốn đều đã “chết”. bách hiệu đường đã tìm kiếm rất lâu cũng moi ra được những kẻ này đều là những người may mắn không bị Mộ Dung Nghĩa sát hại.

“Mộ Dung tiên sinh, mời người cho chúng ta một lời giải thích” chờ mọi người bình tĩnh lại ta ôn tồn hỏi.

Mộ Dung Nghĩa miệng cam như hến, trong giờ phút này không còn gì để hần có thể bao biện.

“giết hần”

“giết tên ngụy quân tử này”

“võ lâm bại hoại, mỗi người đều có thể giết”

Không khí lập tức sôi trào, không cần biết là vì nguyên nhân gì, có thực sự là vì công đạo võ lâm hay không, tất cả mọi người ở đây đều có ý niệm, giết hần.

Sắc mặt Mộ Dung Nghĩa đã xám như tro tàn, cắn răng. Chợt động thân, như quỷ mị phóng vụt ra cửa lớn.

“đừng cho hần chạy”

Cho dù hần võ công có cao bao nhiêu, ở nơi đông người lại có vô số cao thủ như vậy, hần muốn trốn ư, làm mơ.

Quả nhiên một tiếng binh, Mộ Dung Nghĩa lại nhảy ngược vào trong, thì ra đã bị vô sắc đại sư cản lại, nếu chân chính giao thủ thì vô sắc không thể đánh bại Mộ Dung Nghĩa, nhưng nếu cản đường thì Mộ Dung Nghĩa muốn thoát cũng tổn không ít thời gian.

Ta quay đầu nhìn Độc Cô Huỳnh và Giang Tử Ngang “thế nào, thích không?”

“tẩu tử lợi hại”

Giang Tử Ngang cười khỏ “là kẻ của nàng?”

Ta cười lạnh “ừ, dám động vào nam nhân của ta, ta muốn hần chết thực khó coi”

“Ý Vân, hần vẫn là cha ngươi” Giang Tử Ngang nhắc nhở

Ta lắc đầu “không phải, về sau huynh sẽ hiểu được”

“ai yêu...” một bóng người bay tới, Hàn lập tức bảo hộ ta, tiếp theo người kia ngã ngồi trên đất, nhưng vội vã đứng dậy chạy ngược lại, có vẻ như vừa bị ai đó đánh văng ra đây. Nhìn lại hiện trường, đã có một lũ gia hỏa vây quanh lão chết tiệt.

Ta vỗ vào tay Hàn “muốn báo thù sao? Đi thôi”.

Bây giờ chân chính có thể tiếp chiêu với Mộ Dung Nghĩa giang hồ cũng không có quá vài người. tuy rằng người ở đây đông, nhưng e rằng đa phần là nạp mạng mà thôi. Chỉ cần Hàn, Giang Tử Ngang, Hoa Hiến tử đạo trưởng, Vô sắc đại sư hợp công, Mộ Dung nghĩa còn toàn mạng sao, lưu nguyệt thập bát thức có lợi hại đến đâu, có thể lấy một địch trăm sao? “đại tẩu, cẩn thận” Độc Cô Huỳnh là người đầu tiên nhảy ra..

Hàn vẫn che chở ta, đi đến gần xem bọn hán đánh nhau. Đương trường một mảnh hỗn loạn, người muốn giết Mộ Dung Nghĩa nhiều lắm, vì một trận thành danh có, vì lưu Nguyệt thập bát thức cũng có, vì làm chuyện tốt cũng có, đáng tiếc không nhiều lắm, ách... Giang Tử Ngang, Độc Cô Huỳnh cũng tham gia, vì áo thù cũng có.

Mộ Dung Nghĩa trong loạn kiếm nhưng vẫn không hề ở thế hạ phong, kiếm của lão vẫn rất nhanh, rất tuyệt, mỗi kiếm loáng lên là một bóng người ngã xuống.

“bọn hán có thể hạ sát Mộ Dung Nghĩa không?” ta lo lắng hỏi.

“không thể”

“Mộ Dung Nghĩa còn chưa sử ra lưu nguyệt thập bát thức”

“làm sao bây giờ?”

Hán cười khổ “không được hỗ trợ”

Nháy mắt, nam nhân bên người ta đã nhảy vào tràng hỗn chiến. có hỗ trợ của hán, hán là thắng đi.

Vừa thấy Hàn nhập cuộc, vô số kẻ lập tức nhảy ra quan chiến, lũ cầm thú này, muốn đem chồng ta làm vật hi sinh.

Mộ Dung Nghĩa vừa thấy, lập tức một ánh kiếm lóe lên, xung quanh Mộ Dung Nghĩa lập tức có thêm 10 cái xác. Có làm hay không, một kiếm 10 mạng, là lưu nguyệt thập bát thức?

Trong nháy mắt, mấy kẻ ngu ngốc đã chết hết, những kẻ khôn hơn tí đã trốn đi đâu, Huỳnh nhi cũng đã trúng một kiếm ngã xuống. ta lập tức ra đỡ nàng, nhưng có người nhanh hơn ta, loáng cái đã nhảy ra đỡ nàng, cực nhanh điểm huyệt cầm máu cho nàng, lấy ra một bình thuốc cho nàng uống, kẻ đó đương nhiên không ai khác chính là Y Dục Thành.

Ta vội chạy đến “nàng có làm sao không?” Độc Cô Huỳnh nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch.

“không việc gì” hán nói rồi thở ra.

“mang nàng đi nghỉ ngơi” có Thần y chiếu cô nàng, ta an tâm.

“phu nhân... người mang thai, nên cẩn thận” thần y hảo tâm nhắc nhở.

“ha ha...” đột nhiên có chàng cười chói tai. Mộ Dung lão nhân cư nhiên đánh lui Hàn, những người khác hể là còn sống đều không dám động thủ, đứng một bên quan chiến, Giang Tử Ngang cùng Hoa hiến tử cũng sớm bị thương quý một bên.

“mau cứu bọn hán” ta vội hỏi thần y. hán lập tức đặt Huỳnh nhi ngồi xuống rồi nhanh chóng hành động.

Hiện tại chỉ còn hai người giao chiến, Hàn liên tục bị Mộ Dung Nghĩa đánh lui.

Trái tim ta đập loạn, vội rút phượng vũ, hướn Mộ Dung Nghĩa công tới, từ khi có được thần binh này, có lẽ đây là lần đầu tiên ta dùng tới nó. Ta có thai, nhưng không thể nhìn chồng ta bị thương.

Ta ghé sát bên Hàn “hoa rơi nước chảy”

“không được, Lưu nguyệt thập bát thức là khắc tinh của hoa rơi nước chảy”

Chúng ta nói chuyện thì đã bị Mộ Dung Nghĩa công đến lui vài bước.

“nghiệt nữ, nguoi hủy ta, ta giết nguoi” kiếm Mộ Dung Nghĩa đã gần trong gang tấc, ta thực sự không tránh kịp, nhưng kiếm lại đứng lại trước mắt ta chỉ ba phân,. Một bàn tay đầy máu đã túm lấy thân kiếm.

“hàn” ta kích động hô to, phụng vũ lập tức huy lên, đột nhiên kì tích xảy ra, máu trên tay hàn lập tức bị ngân quang hấp thụ

“Là long ngâm” ta hô to, Hàn lập tức kéo mạnh, tay Mộ Dung Nghĩa bị phụng vũ chém phải lập tức bỏ kiếm ra. Long ngâm giờ đây đã rơi vào tay Hàn.

“Đây là long ngâm” ta vui sướng kêu lên.

“Long ngâm?” ta nghe thấy không ít thanh âm hô lên, xem ra người biết về thần binh này không ít.

“bồn dân, đương nhiên là Long ngâm” đầu ta chợt nghe cái cóc, ta quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng nàng đã bay xa ở sau, ngoài sư phụ ta còn ai có thể cóc đầu ta?

“sư phụ, là người?”

“vô nghĩa, trừ bỏ son bản Huệ tử ta thì còn ai cứu ngươi?” khẩu khí thập phần cuồng ngạo.

“có làm không, hiện tại người mới đến, nếu không phải Hàn cứu ta, phòng chừng ta đã đến địa phủ gặp người”

“đừng vô nghĩa, trước mắt còn có địch nhân, mau khai phong?”

“khai phong thế nào?”

“đem Long Ngâm Phụng vũ đặt cùng nhau rồi cắt máu của người kia, về sau các người tâm ý tương thông, đừng nói lưu nguyệt thập bát thức, cho dù cửu thập cửu thức cũng không phải là đối thủ”

Ta cùng Hàn nhìn nhau, lập tức đem Long Ngâm Phụng vũ đan lại, rồi nhẹ cắt lên tay đối phương, lập tức không thấy máu. Chỉ thấy hai thanh kiếm phát ra hào quang trong trẻo.

“trời, là Long NGâm Phụng vũ?”

“Phụng vũ kia là... cây trâm?”

“cao nhân vừa rồi xưng son bản Huệ tử, chẳng nhẽ... đã hơn 100 tuổi?”

Son bản mặc kệ ai nghị luận nói “đồ đệ, đánh hấn”

“sư phụ yên tâm”

Ta cùng Hàn dẫn theo kiếm, thập phần nguy hiểm nhìn Mộ Dung Nghĩa. Mộ Dung Nghĩa há mồm tròn mắt, nhìn chăm chăm hai thanh kiếm của chúng ta.

“trâm của ngươi là Phụng vũ?” hấn không dám tin nói.

Ta gật đầu “đúng, ngươi trong mơ cũng muốn lấy Phụng vũ, lại bị ta dùng để cài tóc, hơn nữa kiếm pháp đánh bại ngươi chính là hoa rơi nước chảy”

Hấn vô lực nói “ngươi là đệ tử của son bản Huệ tử?”

Ta vênh mặt “đúng, ta là đệ tử duy nhất của nàng”

“ngươi...” Mộ Dung nghĩa thở dài “ta có Long ngâm, rồi thế nào a?”

Ta lớn tiếng “ta nói cho ngươi, Long ngâm Phụng vũ là lấy máu nhận chủ, cho dù ngươi có trong tay, cũng không thể sử dụng, nếu không phải là chủ, dù cầm trong tay cũng là sắt vụn” ta nói thực sự lớn tiếng, cố ý cho toàn bộ những kẻ xung quanh nghe thấy, đừng có đánh chủ ý vào chúng ta.

“ha ha...” hấn thối lui, tiếng cười bắn ra.

“Mộ Dung nghĩa, đừng làm việc vô nghĩa” hai người chúng ta lập tức tới gần, ánh mắt hấn lại sắc bén nhìn chăm chăm chúng ta. Chợt Mộ Dung nghĩa dơ chưởng lên, hà quang chợt lóe, một tiếng hét thảm, ta cùng Hàn kinh ngạc, Mộ Dung nghĩa cư nhiên... tự sát... hấn tự đánh vào thiên linh cái, liền chết như vậy? hấn ngã xuống, ánh mắt thủy chung không nhắm. không ai nghĩ được, phong vân một đời Mộ Dung Nghĩa, cư nhiên tự sát? Hấn cả đời yêu danh yêu võ, nay danh mất, võ tận, hấn thực sự gặp báo ứng.

Vô sắc đại sư tụng câu phật pháp rồi nói “Mục phu nhân, người lên chuẩn bị hậu sự” không phải cha ta, ta để ý làm gì?”

“thực xin lỗi, gọi ta Độc cô phu nhân. Phu quân ta họ Độc cô, chính là hậu nhân của Độc Cô gia, là đại ca của Độc Cô Huỳnh” ta nói một hơi, bí mật này cũng lên tiết lộ đi thôi.

Y Dục Thành ôm Độc Cô Huỳnh, đứng ở xa xa.

Hàn liếc mắt một cái nói “quá khứ chỉ là quá khứ, muội muội của ta giao cho ngươi”

“đại ca yên tâm,” Y dục Thành đưa mắt nhìn hai ta “đại tẩu yên tâm”

“Giang đại ca” ta đậm cười nhìn hấn. hấn cười khỏ

“hết thấy đều đã qua”

“chúng ta phải đi”

“đi thôi”

“đồ đệ, cứ đi, về sau tự chiếu cố chính mình”

Ta cùng Hấn nắm chặt tay, mười ngón tay đan lại. vĩnh viễn không rời khỏi bàn tay của hấn, cho dù là thiên hoang địa lão. Nguyệt Quang tiên tử, bách hiểu đường đường chủ, thiên hạ thứ nhất, tất cả đều là ảo ảnh. Ta chỉ là một thê tử bình thường, mẫu thân bình thường, có lẽ vợ chồng chúng ta từng là truyền kì, từng huy hoàng. Nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là tình yêu chúng ta vĩnh viễn trường tồn. mấy trăm năm sau, liệu có người còn nhắc tới, truyền kì để người khác sáng tạo đi, còn chúng ta thì vĩnh viễn nắm tay , vĩnh viễn. . .HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.